ÖLÜLER KONUŞAMAZ'IN YAZARINDAN

KAYIP YANSIMA

DİLARA KESKİN

Akyazı'da sırlar, hiçbir zaman sır olarak kalmaz.

Mira Altınok, asi, kural tanımaz bir kızdır ve Akyazı'ya döndüğünde geçmişini tıpkı bir zamanlar terk ettiği kasaba gibi arkasında bıraktığına inanmaktadır. Onu bekleyen tek zorluğun nefret ettiği adam olan Poyraz Özkılıç'la aynı kasabada yaşamak olacağını zanneder. Ve sonra bir gün, bir katilden bilmeceler almaya başlar. Artık tek arzusu bu kanlı kedi fare oyunundan sağ çıkmaktır.

Lina Altınok ikiz kız kardeşinin aksine ailesinin pırlanta çocuğudur. Kusursuzca piyano çalar, derslerinde her zaman başarılıdır, kendi gibi popüler bir erkek arkadaşı vardır. Hayatı tam anlamıyla mükemmeldir. Ailesinin ona koyduğu kurallara her zaman uymaktadır. Biri hariç: kasabanın en zengin ailesinin serseri oğlu Egemen'den uzak durmak. Ve bir gün, ışıltılı balo gecesinde korku dolu kâbuslarını yaşarlar.

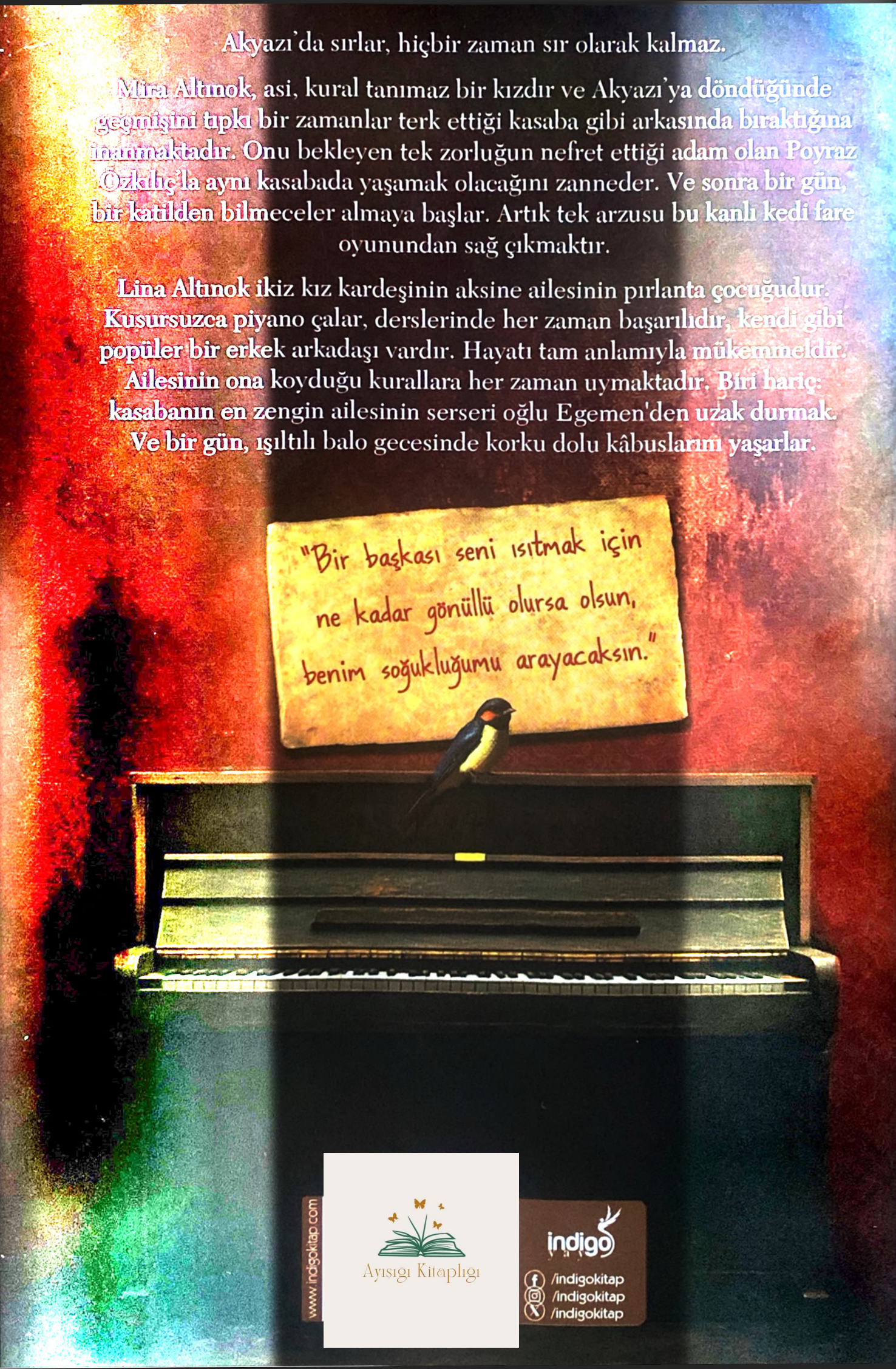

www.indigokitap.com
Ayışığı Kitaplığı
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Yağmur damlaları yüzümüzü yalayıp geçerken, "Garip," dedi Ege. Saçları çoktan ıslanmıştı. "Bu mevsimde Akyazı'ya yağmur yağmazdı."

"Biliyor musun, okuduğum bir kitaba göre iyi biri ölürse o şehir yas tutup ağlıyormuş."

Başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. "Desene sen öldüğünde bu şehir sular altında kalacak."

indigo

KAYIP YANSIMA
Dilara Keskin

Baskı: Şubat 2025
ISBN: 978-625-6149-89-2
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Dilara Keskin, 2025
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Son Okuma: Nur Kabaçam
Kapak Tasarımı: Ahmet Uzun
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv.
No:1 İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

DİLARA KESKİN

KAYIP YANSIMA

İNDİGO KİTAP

Ayışığı Kitaplığı

Uyarı: Bu kitapta az da olsa argo kelime kullanımı ve yanlış örnek oluşturabilecek davranışlar mevcuttur.

BÖLÜM BİR

Mira Altınok
20 Haziran 2022, Pazartesi

Akyazı kasabası kendimi bildim bileli sıcaktı ama bugün katlanılmaz olmak, mümkünmüşçesine günümü mahvetmek için ekstra çaba sarf ediyor gibiydi. Oturduğum yerde litrelerce ter döktüğümü hissediyordum, sanki vücudumu ateş basıyordu. Saatler süren otobüs yolculuğum yeterince yorucu değilmiş gibi son bir saattir çalışmayan klima yüzünden sıcaklığın her bir derecesini hissediyordum.

Otobüs nihayet durduğunda rahatlamam gerekiyordu belki ama hissettiğim tek şey mutlak gerginlikti.

Buraya geri dönmeyi hiç istememiştim.

Diğer yolcularla birlikte otobüsten inerken ayaklarım geri geri gidiyordu, onlara boyun eğip arkama bakmadan buradan kaçmayı çok isterdim.

Muavin, büyük boy valizimi çıkarırken neredeyse yere sırtüstü düşecekti. Şakağından bir damla ter süzülürken, "Bacım," dedi zoraki sırıtarak. "Ne koydun bunun içine?"

"Önemli bir şey değil," derken o kadar ciddiydim ki ben bile kendime hayret ettim. "Öldürdüğüm son kadını tıkıştırdım. Ben bir seri katilim de."

Adam önce ne dediğimi algılayamadı. Yüzüme üçüncü gözüm çıkmış gibi hayretle baktıktan sonra iç çekti. Dayanamayıp bir

kahkaha patlattım ve elimi sinek kovar gibi savuşturdum. "Şaka yapıyorum, canım," dediğimde adamın omuzları rahatlamayla gevşedi ama tam o an, "Ben kadınları öldürmem," dediğimde yüzü mermeri kıskandıracak derecede beyaza döndü.

Zavallı adamcağızla sabaha kadar uğraşabilir, ona takılabilirdim ama tanıdık bir ses adımı haykırdı: "Mira!"

Dudaklarım yukarı kıvrılırken kalbim özlemle karışık bir heyecanla kavruldu. Bu kasabaya dair sevdiğim birkaç şey vardı ve onlardan biri şu anda adımı haykırıyordu. Onu görmesem de sesini duymak tanımama yetmişti.

"Lina!"

Arkamı döndüğümde ikiz kız kardeşim bana doğru koşuyordu. Benim aksime her zamanki gibi süslü püslüydü. Beyaz bluz, tozpembe şort etek giymiş, ayaklarına on santimlik topuklu ayakkabılarını geçirmişti. Maşa yapılmış kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Lina benim diğer yarımdı. Yalnızca görünüşlerimiz değil, kalplerimiz de birdi ama karakterlerimiz o kadar farklıydı ki bazen nasıl kardeş olduğumuzu sorguluyordum. Ben griliğin içinde yaşardım, Lina ise pembe bulutların üzerinde uçmayı severdi. Çocukluğundan beri piyano çalıyordu, notları her zaman çok yüksekti. Lisede okulun en popüler kızlarından biriydi. Gerçi bu sene mezun olmamıza rağmen hâlâ epey tanınıyordu. Kendisi gibi popüler, parlak bir öğrenciyle sevgiliydi.

Bense onun yanında fazla paspal kalıyordum. Ailem, Lina'yı piyano kursuna gönderirken beni de gitar kursuna göndermeyi denemişti. İki çocuklarının da enstrüman çalabilmelerini istiyorlardı. Lina piyano konusunda pes etmemiş, kendini geliştirmişti. Bense çalamadığım için ailemin aldığı gitarı iki gün sonra paramparça etmiştim.

Lina çoğunlukla pembe kıyafetler giyer, topuklu ayakkabılarını nadiren ayağından çıkarırdı. Benimse topuklu ayakkabı

giymem teklif dahi edilemezdi. Ben kargo pantolonların, kot şortların ve büyük beden tişörtlerin kızıydım.

Kız kardeşim kollarını boynuma sıkıca sardı. Ona bakınca aynadaki yansımam hayat bulmuş gibi hissediyordum, garip bir duyguydu.

"Bakıyorum da teyzemi delirtmişsin, hemen postalamış seni."

Önce şaşırdım, ardından başımı arkaya yatırarak bir kahkaha patlattım. Bu kadar açıksözlü olmak Lina'ya göre değildi ancak kardeşimin bu öngörülemez tavrını sevmediğimi söylesem yalan olurdu.

"Sanırım iç çamaşırlarımla başkasının havuzuna atlamam onu biraz kızdırdı."

Geçen yaz sonu kasabadan ayrılmaya karar verdiğimde teyzem bana kapılarını açmıştı. Her ne kadar bunun için ona minnettar olsam da zaman zaman içimdeki hınzır, kural tanımaz kızı susturamıyordum. Özellikle burada yaşadığım son şeylerden sonraki birkaç ay iyice umursamaz, kontrolsüz bir vahşiye dönüşmüştüm. Teyzem bana elinden geldiğince anlayışlı yaklaşmıştı ama bazen onun bile sınırlarını zorlamıştım. Kadıncağızı o kadar bezdirmiştim ki evime dönmek istediğimi söylediğimde mutluluk gözyaşları dökmek üzereydi.

Evet, burada çok kötü anılarım vardı ama hem evimi özlemiştim hem de teyzeme daha fazla yük olmak istememiştim. Her misafirliğin bir sonu olmalıydı.

Lina ne duyduğundan emin olamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl yani, Mira? Cidden böyle bir şey yapmadın, değil mi?"

Omuz silktim. "Hava çok sıcaktı."

Lina'nın ağzı bir karış açık kalırken teyzemin yaşananları anlatmamasına şaşırmıştım. Yani evet, yaşananların aramızda kalacağına dair söz vermişti ama son zamanlarda kim verdiği sözleri tutuyordu ki?

"Sen yine de kıyafetlerini üstünde tutmaya çalış," dedi Lina dudakları hafifçe yukarı kıvrılırken. "Eğer birileri seni iç çamaşırlarınla

görürse dedem av tüfeğiyle kasabada küçük bir tur atmak zorunda kalabilir."

Dayanamayıp kıkırdadım. Arabaya ilerlerken Lina kibarlık olsun diye bavulumu taşımaya yöneldi ama ayaklarındaki o acı kapanlarıyla yürümesi bile mucizeydi, bavulumu ellerine bırakmaya gönlüm razı gelmezdi.

Lina şoför koltuğuna otururken yolcu koltuğuna geçtim. Eve ilerlerken tanıdık sokaklar gözlerimin önünden bir bir geçti.

Akyazı, Ege'ye kıyısı bulunan bir kasabaydı. Buradaki insanlar çoğunlukla turizm ve balıkçılıkla geçimini sağlardı. Kışın sessiz sakin, yazın ise cıvıl cıvıl olurdu. Şimdiye kadar gördüğüm en temiz denize sahipti. Küçük bir kasaba olmasından dolayı herkes birbirini tanırdı, kocaman bir aile gibiydik. Bunun avantajları olduğu kadar dezavantajları da vardı.

Akyazı'da sırlar, nadiren sır olarak kalırdı.

"Ee?" dedim Lina'ya dönüp. Uzun süredir burada yoktum ve arayı kapatmak istiyordum. "Ben yokken neler oldu?"

"Aslında çoğu şey aynı. Annemle babam hâlâ çok garip."

Kıkırdadım. Biz biraz... Değişik bir aileydik. Annemle babam yaklaşık üç yıl önce boşanmıştı. Ayrılmaya karar verdiklerini söylediklerinde henüz on beş yaşımızdaydık ancak bununla bir problemimiz yoktu. Hatta biz bu boşanma meselesine onlardan daha olgun bir tutumla yaklaşmıştık.

"Ne yaptılar yine?"

"Annem, kasabaya gelen turistlerden biriyle flört ediyordu. Adamla yemeğe çıkacaktı. Sonra ne oldu, tahmin et. Adamın rezervasyon süresi dolmuş meğer. Kimse nasıl olduğunu anlamadı. Apar topar otelden ayrılmak zorunda kaldı."

"Dur, tahmin edeyim; adam, babamın otelinde kalıyordu."

Lina gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. "Hayat sürprizlerle dolu, değil mi?"

"Kesinlikle. İyi yürekli babamızın bu meseleyle hiçbir ilgisi olamaz zaten."

"Sorma. O kadar iyi ve yardımsever ki adamın başka bir otele transferini bizzat sağladı. Olabildiğince uzak bir otele yerleştirmiş onu."

Başımı arkaya yatırarak bir kahkaha attım. "Madem birbirlerini kıskanıyorlar, sence neden yeniden denemiyorlar?"

"Birlikte olmayı beceremiyorlar çünkü."

"Hiçbir zaman tam anlamıyla ayrı kalmayı da beceremediler ki."

Lina omuz silkti. Annemle babamın işine pek akıl sır ermezdi. Biz de uzun süre önce sorgulamayı bırakmıştık. "Peki, başka neler var bilmediğim?"

"Babaannemle anneannem kavgaya tutuştu. Sanırım ikisi de kendi çocuklarının ne kadar muhteşem olduğundan bahsetmişler, yuvayı yıktığı için diğerinin çocuğunu suçlamışlar. Sonra birden barıştılar, sabah Seda Sayan'ın programını izliyorlardı."

Dayanamayıp bir kahkaha daha attım. Buraya gelmeyi hiç istememiştim ama kabul etmeliydim ki evimi gerçekten özlemiştim.

"Dayım da bir tuhaf," dedi Lina. "Bana sorarsan ya birine borçlandı ya da dolandırıldı. İkisi de kulağa berbat geldiği için neler olduğunu sormadım bile. Beni olayların dışında tutsun da ne yaparsa yapsın."

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Görmeyeli çok değişmişsin, Lina. O eski, pimpirikli ve her şeyi düşünen kıza ne yaptın?"

Bana yan bir bakış atarken hınzırca sırıttı. "Onu boğdum ve Ege'nin derin sularına gönderdim."

"Her ne yaptıysan tebrik ederim." Aklıma düşen bir başka düşünceyle bir anlığına duraksadım. Konuşup konuşmama konusunda kararsızdım. İçimden bir ses, *sor ona*, diyordu. Ancak bedenimin geri kalanı bu dürtüye karşı koymaya gayret ediyordu.

Ben tüm savaşın içimde olduğunu sanıyordum, meğerse Lina sessizce ateşkes ilan etmemi bekliyormuş. "Mira," derken sesi daha anlayışlı bir hal aldı. Zaten melek gibi olan kardeşimin sesi mümkünmüş gibi daha fazla şefkatle doldu. "Onu sormak istiyorsan..."

"Hayır," dedim ama keşke kendim de söylediğime inansaydım.

Lina başını salladıktan sonra, "Özkılıçlar bildiğin gibi," dedi. Tam olarak *onun* adını anmıyor, sadece genel bilgi veriyordu. "Denizcilikle uğraşıyorlar. Kasabaya gelen turistler için tekne turları ayarlıyorlar. Kârlarını oldukça artırdıklarını duydum. Hatta Faruk Özkılıç yeni bir arsa almak için araştırma yapıyormuş."

Özkılıçlar kasabanın en zengin ailesiydi. Hemen arkalarından bizim de parçası olduğumuz Altınoklar geliyordu. Turizm ve balıkçılık, bu kasabanın bel kemiğiydi ve iki alanda da önde gelen isimlerdik. Kasabadaki herkes bu iki aileye saygı gösterir, sever ve sayardı.

Ancak ne garipti ki bu iki aile birbirini hiç sevmezdi.

Ailem düşmanlığın nedenini benimle paylaşmasa da her daim onlardan uzak durmam gerektiğini anlatıp dururdu. Ben de her seferinde bu düşmanlığın ne kadar aptalca olduğunu düşünürdüm. Neden bir insandan vebalı gibi kaçmam gerekiyordu ki? Geçmişte ne yaşandıysa yaşansın, bazı şeylerin tarihe gömülmesi gerekmez miydi?

Başlarda böyle düşünüp aileme hak vermezdim. Sonra Özkılıçların büyük oğluyla tanıştım ve ailemin ne kadar haklı olduğunu anladım.

"Mira." Lina elini gözlerimin önünde salladı. "Daldın yine."

"Pardon." Dikkatimi yeniden ona çevirdim. "Bu kadar şeyi sen nereden biliyorsun?"

Lina burnundan bir nefes bırakarak güldü. "Akyazı'da herhangi bir şey ne zaman gizli kalmış?"

"Sen de haklısın."

Lina yandan bir bakış attı. Konuşmakla çenesini kapalı tutmak arasında mutlak bir savaş verdiğini görebiliyordum. En sonunda dayanamayıp kız kardeşimi çektiği işkenceden kurtardım. "Gönder gelsin."

"Ondan hâlâ nefret mi ediyorsun?" Sanki fikrimi değiştirmemden korkuyormuş gibi çabucak sormuştu.

"Neden soruyorsun?"

"Hiç," derken gözlerini kaçırdı. "Merak ettim sadece."

Kaşlarım hafifçe çatılırken gözlerim kısıldı. Lina'yı tanıyordum. Uzun süredir görüşmüyor olmamız hiçbir şeyi değiştirmezdi, o benim kardeşimdi. En ufacık bir hareketi onu açık ediyordu.

"Emin misin?"

"Sadece soruma cevap versen olmaz mı?"

Başımı hafifçe salladım. "Evet, Lina," dedim. "Ondan nefret ediyorum."

"Peki, bu nefretin ne kadar sürecek?"

"Son nefesimi verene kadar."

"Mira... Ölene kadar bir adamdan nefret etmek sana yük olmaktan başka bir işe yaramayacak."

"Emin ol, bu taşımak için can attığım bir yük."

Lina ne diyeceğini bilemeyerek bana baktı. Bir an için o kadar şaşkın göründü ki akvaryumda yolunu kaybetmiş bir balık gibi gözleri irileşti. "Bu senin için bile fazla ağır bir yük."

Başımı iki yana salladım. "Lina, senden beni anlamanı beklemiyorum," derken samimiydim.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Neden seni anlamayacakmışım?"

Omuz silktim. "Sen her zaman mükemmel olandın. Merhamet sahibi, iyi yürekliydin. Bense asi, hırçın ve kalpsizdim. Olaylara farklı yaklaşmamızdan daha doğal ne olabilir?"

Lina söylediklerime katılmadığını belli etmek için başını iki yana salladı. Hareketlerinde sarsılmaz bir inanç vardı. "Bir kalpsiz nefret hissedemez, kardeşim. Bu yalnızca kırılmış ruhların işidir."

Kıkırdadım. "Şimdi de felsefeye mi merak saldın?"

"Geç dalganı. Haklıyım, biliyorsun."

"Lina, beni düşündüğünü biliyorum," derken samimiydim. "Ama ona karşı olan hislerim değişmeyecek."

"Ne yani? Sonsuza dek ondan nefret mi edeceksin? Ölmesini falan mı dileyeceksin mesela?"

Dişlerimi birbirine bastırıp pencereden dışarı baktım. "Yanılıyorsun, Lina. Ben, onun sadece ölmesini istemiyorum. Ben, onun gözlerimin önünde son nefesini vermesini istiyorum."

Arabayı garaja park ettikten sonra kapıyı çaldığımızda içeride bir hengâme koptu. Neler döndüğünü anlamak pek mümkün değildi. Hoş, anlamak istediğimden de pek emin değildim.

Sonunda annem Behiye kapıyı açtığında yüzünü kaplayan kocaman gülümsemeyle karşılaştım. Benimkine benzeyen kahverengi saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Benimkilerin aynısını olan kahverengi gözleri ışıldıyordu. Lina'nın anlattığı flört faciasına rağmen morali gayet iyi gibi görünüyordu.

"Anne," derken kendimi gülümserken buldum. Onu çok uzun süredir görmüyordum ve dürüst olmak gerekirse sandığımdan daha çok özlemiştim.

Beni kendine çekip sarılırken, "Artık o kadar ayrı kalmak yok," dedi. Sesini sert tutmak için uğraştığını fark etsem de elinden tekrar kayıp gitmemden korktuğu gün gibi ortadaydı.

"Biraz da ben sarılabilir miyim?"

Babam kenardan başını uzatınca gülümsemem mümkünmüş gibi genişledi. Annemse babama nefretle baktı. Sanırım flört faciasının atlatıldığını düşünmekle hata etmiştim. "Benim kızıma hiçbir şey yapamazsın sen, Aykut."

"Senin kızın, benim askerlik arkadaşım sanki."

Annemle babam lisede tanışmışlar, birbirlerine âşık olmuşlar. Annemin on dokuz yaşında beklenmedik hamileliği sebebiyle evlenmişler. Başta çok korkuyorlarmış. Hatta annem bizi aldırmak için doktora gitmiş fakat babam hastaneyi basmış. Anneme tüm Akyazı'nın önünde onunla evlenmesi için yalvarmış. Zaten aşktan gözü dönmüş, yalnızca korkan anneminse kabul etmekten başka şansı yokmuş.

İlişkileri filmlere, kitaplara konu olacak bir tutkuyla başlamasına rağmen zaman içinde birbirlerini hırpalamaya, olur olmadık

şeyler için kavga etmeye, birbirlerini incitmeye başlamışlar. En sonunda da ayrılığın ikisi için en doğru karar olduğuna kanaat getirmişlerdi.

Fakat görüldüğü üzere bugün bile ayrı kalmanın yanından geçmiyorlardı.

"Bari çocukların yanında yapmayın!" Dedem içeriden üstü başı una bulanmış halde geldi. Ahmet Güneş eşine ve ailesine bağlı, emekli bir askerdi. Yaşı ilerlemişti ama hâlâ gençlere taş çıkaracak forma sahipti.

"Güzel kızım." Dedem bana sarılmak için öne atıldı ama tam o an anneannem panik içinde kapıya koşuşturdu. Yoluna çıkan engelleri -babam ve dedem- tek hamlesiyle savuşturup beni annemin kollarından sertçe çekip aldı.

"Yavrum benim." Anneannem kemiklerimi kırarcasına sarılırken yüzümü buruşturdum. Babam ve dedem duvara yapışmış olmanın verdiği şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. "Seni ne kadar özledim, bir bilsen..."

Sonraki saatlerimi ailemle vakit geçirmeye ayırdım. Eski arkadaşlarımla tekrar görüşmek için can atsam da ailemi bırakmaya henüz hazır değildim. Birbirleriyle atışmaları, gülüşleri ve bağırışları... Her şey eskisi gibiydi. Bu bir yandan huzur veriyordu, diğer yandansa değişen tek şey olduğumu bilmek garip, buruk bir tat bırakıyordu.

İçim garip bir öfkeyle kavruldu. Neredeyse bir yıldır bu kusursuz aileden mahrum kalmıştım. Hem de kim için? Ne için?

O piç yüzündendi!

"Mira?"

Annem başını yana yatırarak bana baktı. Yüz ifadesinden bir şey söylediğini ama kaçırdığımı fark ettim. "Özür dilerim," dedim hemen. "Ne demiştin?"

"Bir ara Ayşenur teyzene uğrayacağım," dedi. "Sen de gelmek ister misin?"

"Ayşenur, Rüya'nın annesiydi, değil mi?" Soru Lina'dan gelmişti.

Annem hafifçe başını salladı. "Kasabanın kadınları olarak onu yalnız bırakmamaya çalışıyoruz. Yaşadığı şeyler hiç kolay değil. Ölen benim evladım olsaydı..." Annem duraksadı. Boğazına yüzlerce kiloluk bir ağırlık dizilmişti sanki. "Düşünmek bile istemiyorum."

Rüya, zavallı kız... Geçen yaz ıssız bir yolda ölü bulunmuştu. Herkes aynı şeyi konuşuyordu: Öldüğü gün kasabadaki tüm gençlerin katıldığı bir parti düzenlenmişti. Arkadaşlarının anlattığına göre Rüya çok içki içmişti, başı dönüyordu. Bu yüzden partiden erken ayrılmak istemişti. Yolda ona bir araba çarpmıştı ama ölümüne sebep olanın kim olduğu hiçbir zaman bulunamamıştı. Bu korkunç olay, bir kara leke gibi Akyazı'nın tabelasına asılmıştı sanki. Kasabamızda böyle şeyler olmazdı. Oysa şimdi bir katilin aramızda dolaştığını biliyorduk.

"Gelmeyi çok isterdim ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Yanlış bir şey söylemekten korkuyorum."

Annem anlayışla başını salladı. "Peki ama daha sonra mutlaka git."

Omuzlarım rahatlamayla gevşerken, "Olur," dedim. Ne zaman Rüya'nın adı geçse tüylerim diken diken oluyordu. Genç bir kızın bu şekilde, bilinmez bir ölüme yol alması canımı sıkıyordu. Bir çift güçlü el boğazımı sıkıyordu sanki. Dışarı çıkmaya, nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Biraz kasabada dolaşacağım. Arabam hâlâ duruyor, değil mi?"

Babam başını sallarken çayından bir yudum aldı. "Hâlâ bahçede, kimseye dokundurmadım. Anan olacak kadın hurdacıya satmam konusunda ısrar etti ama başarılı olamadı."

Annem şok içinde babama bakarken babam höpürdeterek çayını içti.

Dedem gözlerini kıstı. "Kızıma suç atmaya cüret etme!"

"Kızın akıl sağlığımla oynamaya cüret ediyor, baba."

Annem gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. "Şu adama *baba* demekten vazgeç." Böyle demesine rağmen biliyordum ki babam bir gün bu huyundan vazgeçerse kahrolurdu. "Biz boşandık. Üç yıl oldu."

"Ama o hâlâ benim favori babam."

Dedem kahkaha atarken babam sırıtarak dedeme göz kırptı. Bizde işler tam olarak böyle ilerliyordu. Bir an yersiz bir tartışma peyda oluveriyordu, sonraki an herkes bir şey olmamış gibi davranıyordu.

Bu aile beni yorsa da bu insanlar olmadan ne yapardım, bilmiyordum.

"Çok geç dönme, Mira. Babaannenler yemeğe gelecek."

Kıkırdadım. "Merak etme, baba. Bunu asla kaçırmam."

Evden çıkıp arabama atladıktan sonra her şeyin ne kadar olağan olduğunu görmek şaşırmama neden oldu. Her şey tamamen olması gerektiği gibiydi. Sanki burada olmadığım aylar birkaç dakikalık bir rüyadan ibaretti.

Ben Akyazı'ya aittim ve bunu benden alanlardan, beni buradan soğutanlardan nefret ediyordum.

Sokaklar bir bir akıp giderken tanıdık birkaç esnafa korna çalarak selam verdim. Beni görenler başta şaşırmış, sonra gözlerini ovuşturmuş, en sonunda da kocaman gülümsemişti.

Bir an için bunu yapabileceğimi düşündüm. Buraya geri dönmeyi, *onunla* yüzleşmeyi hiç istemiyordum ama sevdiğim insanlara kavuşmak söz konusuyken bu ödenmesi kolay bir bedel değil miydi?

Motordan gelen kulak tırmalayıcı gürültü düşüncelerimi dağıttı. Kaşlarımı çatıp neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışarak göstergelere baktım fakat her şey yolunda görünüyordu.

"Bebeğim," dedim arabamla konuşarak. Pek yeni bir şey sayılmazdı ama ilk arabamdı ve ona bir insanmış gibi bağlanmıştım. Hatta ona Pakize adını takmıştım. "Beni yarı yolda bırakırsan sana çok kızarım."

Çok ciddi bir sorun olmadığına inanmak istiyordum ama arabamla ilgili bir şeyi umursamazlık edemezdim. Direksiyonu yavaşça sola çevirip evime değil de aksi yöne doğru ilerledim. Tam o anda telefonum çaldı. Arayan kız kardeşimdi.

"Neredesin?" diye sordu açar açmaz. "Babaannemler geldi ve eğer sen burada olmazsan anneannemle aralarında yeni bir savaş patlak verecek."

"Ne oldu? Yine boşanma mevzusuyla mı ilgili?"

"Ne boşanması be! Yaprak Dökümü* yüzünden tartışıyorlar."

Sırıttım. "Gelmeyi çok isterdim ama arabamda bir sorun var. Motordan garip sesler geliyor. Hasan ağabeye götüreceğim, ne olduğuna bir baksın."

Lina bir an duraksadı. Hemen ardından, "Mira," dedi hararetle. "Hemen eve gel, Hasan ağabeye gitme. Orası el değiştirdi ve..."

"Alo?" Lina'dan ses gelmeyince telefonuma baktım ve şarjımın bittiğini fark ettim. "Kahretsin," diye mırıldanırken telefonu yolcu koltuğuna atıp yola devam ettim. Lina eve gelmemde ısrarcı görünüyordu ama arabamın sağlığı her şeyden mühimdi. Yolda kalma riskini göze alamazdım. Üstelik bu hurda parçasına sandığımdan fazla bağlanmıştım.

Poyraz Özkılıç

Önümdeki siyah arabanın kaputunu kaldırdığımda kardeşim Egemen tamirhaneye girdi. Koyu renkli saçları neredeyse siyaha çalıyordu. Yorgun gözleri dün gece sabaha kadar oyun oynadığını düşünmeme neden oldu. Üzerinde siyah bir tişört ile aynı renkte pantolon vardı.

Arabayla uğraştığımı görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil," dedim. "Fren düzgün çalışmıyor. Kablosunu kontrol edeceğim. Sen niye geldin?"

* Reşat Nuri Güntekin'in aynı isimli eserinden uyarlanarak 2006-2010 yılları arasında yayımlanan televizyon dizisidir. (ed.n.)

Gevşekçe ama zorlama olduğu her halinden belli bir şekilde gülümsedi. "Ağabeyimi görmeye gelemez miyim?"

Kabloya uzanan elim havada asılı kaldı. Egemen bana neredeyse hiç ağabey demezdi çünkü aramızda yalnızca bir yaş vardı. Bana ağabey diye hitap ettiği zamanlarda ya bir şey isterdi ya da canımı sıkacak bir soruna beni hazırlamaya çalışırdı.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

Başımı yana yatırıp güldüm ve kabloyu kontrol etmeye odaklandım. "Tabii tabii, ben de insan yiyen dokuz başlı bir ejderhayım."

"Bunu daha önce söyleseydin keşke."

"Ciddiyim, Egemen," dedim onu konuşmaya teşvik ederek. "Para falan istiyorsan söyle, hallederiz."

Bir elini stresle ensesine götürdü. "Keşke para isteseydim."

Tek kaşım merakla kalktı. "Konuşacak mısın artık?"

Egemen derin bir nefes aldı. "Mira..."

Adı geçer geçmez tüylerim diken diken oldu. Midem ciddi bir iğrenme duygusuyla kavruldu. Kızın adı geçince bile vücudumun her bir noktasına iğne batıyormuş gibi hissediyordum.

"Sakın!" dedim konuşmasına fırsat vermeden. "Onun adını ağzına alma."

Egemen ani çıkışıma şaşırmış gibi görünmüyordu. "Ama bilmen gereken bir şey var."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmem gerekmiyor."

Egemen sıkıntıyla iç çekerken yakın dostum Rüzgâr tamirhaneye girdi. Açık kahverengi saçları dağılmış, kumral teni bronzlaşmıştı. Elleri eşofmanının ceplerindeydi. Oldukça rahat görünüyordu ama yüzünde kardeşiminki gibi sıkıntılı bir ifade vardı. "Güzel haberi henüz almadın galiba," dedi içeri girerken. "Yoksa bu kadar mutlu olmazdın."

"Neymiş güzel haber?"

"Mira..."

Tek bir isim, dört harf... Ama gelin görün ki bende öngörülemez hasarlar bırakıyordu. Sadece adını duymak bile sinirlerimi zıplatıyordu. "Şu kızın adını anmayı ne zaman bırakacaksınız?"

Rüzgâr elini hafifçe kaldırıp durmamı işaret etti. "O burada, Poyraz. Akyazı'ya geri döndü."

Dudaklarım hafifçe aralanırken soluğum boğazımda tıkandı. Bir an yanlış duyduğumu sandım ama Rüzgâr'ın bakışı yanlış anlamadığımın en mutlak kanıtıydı. Öylece durmuş, gerçeği kabul etmemi bekliyordu.

"Mira..." diye yineledim. Adı damağımda acı bir tat bıraktı. "Burada, öyle mi? Benim kasabamda?"

"Burası onun da kasabası, Poyraz. Ne bekliyordun ki? Er ya da geç dönecekti."

Haklı olduğunu biliyordum ama bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Mira'nın defolup gitmesini istiyordum. Hayatımda dolaylı olarak bile var olmasına katlanamıyordum. Eğer onu kolundan tutup buradan kovma gibi bir şansım olsaydı hiç şüphesiz yapardım.

"Belki de çok karşılaşmazsınız," dedi Egemen ama sesi o kadar cılız çıkmıştı ki kendi lafına inandığından şüpheliydim.

"Aptal olma," dedi Rüzgâr. "Geçen hafta hiç evden çıkmadım ama ona rağmen dört kişiyle sohbet etmek zorunda kaldım. Nasıl olduğu hakkında hâlâ en ufak bir fikrim yok. Akyazı'da birini görmeme ihtimali, aniden dördüncü kolunun çıkma ihtimalinden daha düşük."

"Böyle söyleyince kulağa halihazırda üç kolum varmış gibi geliyor."

"İşte, Egemen. O derece imkânsız yani."

İkisi konuşurken derin bir nefes aldım. Kendimi kandırmanın âlemi yoktu. Bugün olmasa yarın bir yerde denk düşecektik. Şiddetle ofladım. Onunla bir yerde karşılaşmamızın ihtimali bile cinlerimi tepeme çıkarıyordu.

Aniden aklımda bir şimşek çaktı. "Sen," dedim kardeşime dönüp. "Biliyor muydun?"

Egemen kaşlarını kaldırdı. "Nereden bileyim, Poyraz?"

"Ne bileyim, kız kardeşiyle aynı okulda değil miydin sen? Lara mıydı?"

"Lina," diye düzeltti beni.

"Neyse ne."

"Akyazı'dayız, Poyraz. Kasabanın yarısıyla aynı okulda okuyorum zaten."

"Sakin ol," dedi Rüzgâr ama onun için konuşması kolaydı. "Eminim ki o da en az senin kadar bu durumdan rahatsızdır."

"Ne güzel," dedim buz gibi bir sesle. "Haydi, o yalancı pisliği bağrımıza basalım o zaman."

Egemen başını iki yana salladı. "Bu kadar katı olmak sana bir şey kazandırmayacak."

Çenemi sıvazlarken başımı çevirdim. Biri en yakın dostum, biri kardeşimdi ama ikisi de beni anlayamazdı. Mira'dan nefret etmek artık yaşam tarzım gibi olmuştu. Sanki her gün ona olan nefretimi kusmak, erteleyemeyeceğim bir sorumluluktu.

"Keşke ölseydi," diye mırıldandım farkında olmadan sesli bir şekilde.

"Onun da nefret etmek için sebepleri var, Poyraz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun, Rüzgâr?"

"Tüm kasabanın önünde, senin karşında diz çökmüştü."

"Evet, öyle yapmıştı. Bıçağı sırtıma sapladıktan hemen sonra."

Rüzgâr derin bir nefes aldı. Mira'dan bu kadar nefret etmemi onaylamıyordu ama itiraf etmese de bir noktada beni anladığını seziyordum.

Görüşüme bir araba takıldı. Arabayı başta tanıyamadım, uzak hatıralardan kopmuş gibi geldi bir an için. Hemen sonra zihnim aydınlandığında kara bulutlar tepemde toplandı.

Araba durduğunda ve Mira sürücü koltuğundan gülümseyerek indiğinde neredeyse kalbim duracaktı.

Genç kadının gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi sonbahara direnemeyen bir çiçek gibi soldu.

Kahverengi saçları dağınık bir örgüyle toplanmıştı. Üzerinde kot şort, açık mavi tonlarında bol bir tişört vardı. Yüzü, onu son gördüğüm zamanlardaki gibi hafif bir makyajla kaplıydı. Ayaklarına beyaz spor ayakkabılar geçirmişti.

"Poyraz."

Fısıltısını duymaktan çok hissettim.

"Mira."

Mira Altınok

Kalbim önce heyecanla, ardından şiddetli bir nefretle atmaya başladığında bile şaşkınlığın esiriydim. Evet, Poyraz'la er ya da geç karşılaşacağımı biliyordum. Zaten bunu kabul ederek eve geri dönmek istediğimi dile getirmiştim ama bunu söylemek farklı, onu karşımda kanlı canlı görmek farklıydı.

Koyu kahverengi saçları dağınıktı. Üzerindeki beyaz atlet, geniş omuzlarını gözler önüne seriyordu. Giydiği bej şort dizlerine kadar uzanıyordu.

"Sen..." Hayretim yerini kuvvetli bir öfkeye bıraktı. "Ne işin var senin burada?"

Poyraz'ın afallamış ifadesi gözlerimin önünde silinirken yerini daha sert, daha öldürücü bir duygu aldı. Gri gözlerinde elinde olsa beni öldüreceğinin habercisi olan alevler parıldıyordu. "Asıl senin ne işin var burada?"

"Pakize'yi tamir ettirmeye geldim."

Poyraz önünde durduğu arabadan uzaklaşıp bana doğru ilerledi. Arabamın adını bildiği için ona böyle seslenmeme şaşırmamıştı. Rüzgâr ve Egemen'in duruşları gerginlikle dikleşirken Poyraz'ın gözü benden başkasını görmüyor gibiydi.

"Hayır, *burada*, Akyazı'da ne işin var? Neden geldin?"

Dişlerimi öyle bir sıktım ki kırılacaklarından korktum. "Bilmem. Senin gibi bir orospu çocuğu yüzünden evimden yeterince ayrı olduğuma kanaat getirmişimdir belki."

Egemen'in ağzı bir karış açılırken Rüzgâr araya girdi. "Bu kadar yete..."

"Siktir git, Mira!" Poyraz'ın kuvvetli bağırışı aramızdaki boşluğu doldurdu. "Defol git bu kasabadan!"

"Hiçbir yere gitmeyeceğim!" Öne atıldım ama Rüzgâr'ın kolları beni hapsetmişti. "Şerefsiz, pislik!"

Egemen, Poyraz'ı omuzlarından tutup içeri sürüklemeye çalıştı ama Poyraz bunun farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. "Şereften bahsedene de bak sen! Yüzsüz!"

Arkamdan bir yerden adımın seslenildiğini duydum ama dönmedim. O kadar öfkeliydim ki kimin seslendiğini algılayabilecek halde değildim. "Sen ne arsız bir adamsın!" diye bağırmayı sürdürdüm. "Hiç mi..."

Ani bir korna sesiyle hakaretlerim boğazımda düğümlendi. Hemen ardından tanıdık bir çığlık kulaklarıma ulaştı. Kalbim göğüskafesimi delip geçercesine atarken öfkem yerini saf bir korkuya bırakmıştı.

Arkamı döndüğümde Lina yola atlamış, ona son sürat yaklaşan ve son anda duran arabanın hemen önünde duruyordu. Asfalt, ince bir şerit halindeki lastik izleriyle boyanmıştı.

"Lina," dedim nefes nefese, kız kardeşim yanıma gelirken. Üzerinde hâlâ beni almaya gelirken giydiği kıyafetler vardı. O da en az benim kadar korkmuş görünüyordu. "İyi misin?"

"Kafan mı güzel?" Konuşan Egemen'di ve yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. "Yola öyle atlanır mı?"

Lina elini havada savurdu. "Ay, ne bileyim, Ege! Ana karakter hiçbir filmde ölmez diye aniden atlayıverdim."

Beni tutan Rüzgâr'ın ağzı bir karış açılmıştı. "Doğru mu duydum ben?"

Poyraz'ın ofladığını duyduğumda tekrar ona döndüm. "Ben biriyle baş edemiyorken ikincisi çıktı bir de."

Az önce Lina'ya çarpmak üzere olan kadın bizi azarladıktan sonra hızla uzaklaştı. İçimden bir ses, normalde daha çok tepki

vereceğini ama hararetli bir tartışmanın ortasında olduğumuzu fark ettiği için hemen tüydüğünü söylüyordu.

"Lina, kardeşini götür buradan," dedi Egemen. "Bugün yeterince tartışma yaşandı."

Lina başını onaylarcasına sallayıp elimi tuttuğunda hızla ondan uzaklaştım. "Ne zamandan beri Özkılıçlar bize ne yapacağımızı söylüyor?" Lina'ya döndüm. "Lina, eve gidiyoruz!"

"Defol git de kimin lafıyla gidersen git!"

"Cehenneme git, Poyraz!"

"Emin ol, orayı içinde senin olduğun yüz cennete tercih ederim."

Arabaya binmek üzere geriliyordum ki beni tutan Rüzgâr'la göz göze geldim. Poyraz'ın bakışlarındaki nefreti onda da görmeyi beklemiştim ama karşılaştığım şey yalnızca anlayıştı.

Derin bir nefes aldım. "Sen de benden ne kadar nefret ettiğini söylemeyecek misin?"

Rüzgâr'ın dudakları sanki görünmez bir iple çekiliyormuş gibi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Hayır, Mira," derken kendinden emin görünüyordu. "Seni gördüğüme sevindim."

Poyraz'dan gördüğüm tavrın zerresini bile görememek bir an için afallamama neden oldu. Muhtemelen kendimi toparlasam biraz daha kalır, Rüzgâr'la sohbet ederdim ama burada daha fazla kalmak istemiyordum. Poyraz'ın nefret dolu bakışlarına yeterince tahammül etmiştim.

Arabaya bindiğimi gören Lina rahat bir nefes koyuvermişti ki kendimi tutamayıp başımı camdan çıkardım. "Kafasız!"

"Aptal sünepe!"

Aslında çekip gitmenin en doğru şey olduğunun farkındaydım. Bunu istiyordum da ama Poyraz'a hakaretler yağdırmayı dileyen yanım bir şekilde galip geliyordu.

Lina hislerimi anlamış olmalıydı ki ben ne olduğunu anlamadan kapıyı açıp beni yolcu koltuğuna sertçe itti.

"Kendi arabamı almaya daha sonra gelirim," diye mırıldandı.

Lina anahtarı çevirip arabayı çalıştırdı. Yola çıktığında dayanamayıp, "Bu işletme tekrar gelmeniz için arabaları bilerek bozuyor!" diye bağırdım. "Sakın ona güvenmeyin!"

Poyraz'ın arkamdan bağırışını duydum: "Ruh hastası, manyak karı!"

Poyraz'la tüm Akyazı'nın önünde kavga edip dedikoduların çığ gibi büyümesine neden olduktan iki gün sonra Lina'nın lise mezuniyeti için Elif ablanın butiğinde elbise bakıyorduk. Güneş tam tepedeyken ikimiz de viran olmuştuk. Gezmediğimiz mağaza, ayakkabıcı kalmamıştı ve hâlâ doğru dürüst bir şey bulabilmiş sayılmazdık. Aslında baktığımız tüm parçalar birbirinden güzeldi ama Lina'ya bir şey beğendirmek çok zordu.

Lina beyaz, mini bir elbiseyle kabinden çıktığında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Balon eteği ve elbisenin kalp şeklindeki yakası sayesinde kız kardeşim tam bir prenses gibi görünüyordu ama beyaz pek onun rengi değildi. Pembe olmayan bir şeyi nadiren giyerdi.

Bu düşüncelerin hemen ardından kombinini tamamladığı parçaları fark ettim ve bir kahkaha koyuverdim. "Pembeyi bir işe karıştırmasan kahrolursun, değil mi?"

"Mahvolurum," diyerek kabullendi. "Hayat biter." Elindeki çanta parlak, koyu pembe ve kalp şeklindeydi. En az on santimetre olan topuklu ayakkabılarının arkasında da minik, pembe bir fiyonk vardı.

Elif abla ağzındaki sakızı abartılı bir gürültüyle çiğneyerek yanımıza geldi. "Kızlar, beğendiniz mi bir şeyler?" derken Lina'yı süzüyordu. Gözleri hayranlıkla parıldıyordu ve yüzünde saf bir beğeni vardı. "Bu ne hal, kız?" dedi Lina'nın omzunu dürterken. "Kasabanın tüm erkeklerini kendine âşık mı edeceksin, küçük namussuz seni?"

Lina'nın yüzünde kocaman bir sırıtış oluşurken omuzlarını cilveyle oynattı. "Ay abla," dedi. "Sağ ol."

Kaşlarım kalkarken dudaklarım aralandı. Ancak Elif abla birilerine küfrederek iltifat edebilir ve karşısındakini mutlu edebilirdi.

"Ne demek... Şıllık seni."

"Abla, nasıl becerdiğini bilmiyorum ama on erkeğin iltifatındansa senin şu küfürlerin kendimi daha güzel hissettiriyor."

Lina'nın samimi itirafı üzerine kıkırdadıktan sonra, "Sahiden de çok güzel oldun," dedim hayranlıkla.

Lina yüzünü buruşturdu. "Mesela Mira'nın samimiyetsiz sözleri kendimi pek iyi hissettirmedi. Sen gelmişime geçmişime küfretsen daha çok hoşuma giderdi."

Elif abla başını arkaya yatırarak güldü. "Şaka bir yana, yakıyorsun ortalığı," dedi. "Baloda senin yanında olacak velet kendini şanslı saymalı."

Yanakları pembeleşen Lina gözlerini kaçırdı. "Aynen öyle," diye destekledim Elif ablayı. "Can, yatıp kalksın dua etsin sevgilin olduğu için."

Lina'nın yüzü düşmüştü, ne söyleyeceğini şaşırmış gibi görünürken Elif abla her şeyden habersizce, "Hayatım, Can mı kaldı, Allah aşkına?" diye sırıttı. "Bu ikisi ayrıldı ya çoktan."

Dudaklarım aralanırken Lina'ya baktım. Can da Lina gibi lisede popüler, derslerinde başarılıydı ve zengin bir ailenin çocuğuydu. Ben kasabayı terk ederken her şey yolundaydı, sonrasında konuştuğumuzda da bir problem yoktu. Kavga bile etmiyorlardı. Ne olmuştu da ayrılmışlardı ki?

Ve ben neden bunu bir yabancıdan öğreniyordum?

Elif abla bakışlarımdan bir sorun olduğunu anlamış olmalıydı ki "Şey..." diye mırıldandı. "Ben şu kasaya bir bakayım."

Elif abla bizi yalnız bıraktığında, "Neden bana anlatmadın?" diye sordum doğrudan.

"Anlatacaktım," dedi ama bakışlarındaki çekimserlik yüzünden doğru söylediğinden emin olamadım. "Vakit olmadı sadece. Geldiğinden beri..."

"İki gün geçti, Lina," derken sesim buz gibiydi. Lina'yla bu zamana kadar birbirimizden hiçbir şey saklamamıştık. En gereksiz sırlarımızı bile önce birbirimize anlatırdık. Oysa şimdi sevgilisiyle ilişkisini bitirmişti ve ben sorunun ne olduğunu bile bilmiyordum, hatta bu zamana kadar her şey yolunda zannediyordum.

Aramızdaki güven bağı zedelenmiş gibi hissetmiştim ve bu his kalbimi çok kırmıştı.

"Haklısın," derken bakışlarını kaçırdı. Sanki benden utanıyor gibi bir hali vardı. "Sana her şeyi anlatmayı çok istedim ama çekindim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Can'la ayrıldığınızı söylemekten neden çekindin ki?"

"Mesele Can'la ayrılmam değildi," diyerek başını iki yana salladı. "Ayrılığımızın nedenini de söylemem gerekiyordu ama vereceğin tepkiden korktum."

Kaşlarım çatıldı. Kırgınlığım yerini korkuyla karışık bir meraka bırakmıştı. "Ne tepkisi, Lina? Sana neden tepki göstereyim ben?" Ürkerek sordum: "Başını belaya sokmadın, değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Yemin ederim ki her şeyi anlatacağım sana. Sadece bana biraz daha süre ver, olur mu?"

İçim hiç rahat değildi. Üstelik kız kardeşimin gözlerindeki çekimser ifadeyi gördükçe korkum büyüyordu.

Lina hem benim kızacağım hem de Can'la ayrılmasına sebep olacak ne yapmış olabilirdi ki?

Deli gibi sormak, bu işin peşini bırakmamak istiyordum ama Lina'ya saygısızlık etmeyi de hiç uygun bulmuyordum. Bu yüzden başımı hafifçe sallayıp, "Peki," dedim. "Sana birkaç gün süre veriyorum ama o kadar, fazlası yok."

Başını hevesle sallayınca benden bunu bile beklemediğini anladım. "Çok teşekkür ederim, Mira."

Başımı hafifçe sallayıp kendimi gülümsemeye zorladım ama zoraki olduğu her halinden belliydi. Lina için korkmam bir yana,

ona kırgınlığım da yok sayabileceğim bir boyutta değildi fakat kardeşim sabretmemi rica ediyorsa ona güvenecektim.

Yaklaşık iki saat daha alışverişe devam ettikten sonra akşam yemeği yedik. Sonrasında birlikte kitapçıları gezdik. Burası ne kadar yorgun olursam olayım gezmekten keyif aldığım nadir yerlerden biriydi. Lina çoğunluğu romantik olan kitaplar seçerken bense birkaç bilimsel dergi ve Türk mitolojisini anlatan bir kitap satın aldım.

Saat dokuza gelirken söz verdiğim gibi kasabadaki arkadaşlarımla buluşmak için sahil kenarındaki Yakamoz'un yolunu tutmuştuk. Burası kasabadaki tek bardı. Birçok insan özellikle hafta sonları ve iş çıkışları buraya doluşur, günün tüm stresini dostlarıyla birkaç kadeh içerek atardı.

İçeri girdiğimde dostlarımı gördüğüm gibi yüzüm bir gülümsemeyle aydınlandı. Sadece ailemi değil, arkadaşlarımı da neredeyse bir yıldır görüntülü aramalar dışında görmüyordum.

Poyraz'ın bana yaptıklarından sonra uzun bir süre Akyazı'nın yakınına bile yaklaşmaya cesaret edememiştim.

Beni ilk gören Tuna oldu. Dişlerini göstererek sırıtırken ayağa kalktı ve bana doğru koşup kollarını belime sardı. Birden ayaklarım yerden kesilmişti.

Etrafında bir tur dönerken Yakamoz'un sahibi Kadir ağabeyin sert sesini duydum: "Sizin yüzünüzden elimdeki biraları dökersem feriştahınızı yamulturum."

Lina'nın ürkek sesi kulağıma ilişti: "Yamultur vallahi."

Ama Tuna onları duymuyor gibiydi. "Aptal velet," dedi beni yere bırakırken. "Bir daha arayı bu kadar açmayacağız."

Beni bıraktığı anda Irmak ve Sevim üzerime çullandılar. Neşeli kahkahalarımız havada dağılırken neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Bu insanlarla birlikte büyümüştüm. Birlikte oyunlar oynamış, ilk sevgililerimizi birbirimize anlatmıştık. İlk defa bu kadar uzun süre ayrı kalıyorduk.

Kızlar beni bıraktığında bu sefer de Emir sıkıca kucakladı beni. Masaya oturduğumuzda, "Anlat bakalım," dedi Irmak. Kıvırcık saçları özenle yapılmıştı. Üzerinde bebe mavisi, straplez bir büstiyer vardı. "Neler yaptın İstanbul'da?"

"Sizsiz çok sıkılmak dışında hiçbir şey."

Sevim alayla sırıttı. "Donla havuza atlamak gibi şeyler de mi yapmadın?"

Gözlerimi kısıp, Emir'in patateslerini çalmaya çalışan Lina'ya baktım. Zavallı Emir'in ruhu bile duymuyordu. Kız kardeşim irileşen gözleriyle şaşkınca bana baktı. "Sır mıydı?"

"Kızım," dedi Sevim ben daha kardeşime cevap vermeye fırsat bulamadan. Siyah saçlarının aralarında maviye boyanmış tutamlar görünüyordu. Koyu kahverengi gözleri makyajla daha da çekici görünüyordu. "Elâlemin havuzuna gece vakti iç çamaşırlarla dalmak nedir? Haydi, teyzenden korkmadın, annen ve babandan korkmadın, dedenden de mi korkmadın? O adam öylece dursa bile karşısında hazır ola geçesim geliyor."

"Ne bileyim..." dedim omuz silkerken. "Arkadaşlarla birbirimizi gaza getirdik işte."

"Oh iyi," dedi Tuna. Sarışın, ela gözlü, uzun boylu biriydi. Kasabadaki birçok kızla flört geçmişi vardı ve bazı kızlar sırf bu herif yüzünden bizden pek hoşlanmıyordu. "Ben de böyle bir geri zekâlılığı tek başına yaptığını sanmıştım."

Emir sırıtarak Tuna'ya döndü. "Bizim yanımızda soyunup havuza atladığını düşünsene."

Tuna, sanki bunun ihtimali bile onu korkutuyormuş gibi gözlerini irileştirdi. "Kardeşim, seni bilmem ama böyle bir şey olursa ben direkt kendi gözlerimi oyarım. Ahmet dedemin eli kirlenmesin, kendini yormasın."

Emir onaylarcasına başını salladı. "Muhtemelen bu, Ahmet Reis'in bize yapacaklarının yanında daha az acılı bir ceza olur."

"Abartmayın," diye söylendim ama haklılık payları olduğunu bilmiyor değildim. Ahmet dedem, yani annemin babası emekli

askerdi ve ailesine karşı olmasa da dışarıdaki potansiyel tehlikelere karşı sert bir mizacı vardı.

"Sanki bizi plajda mayoyla hiç görmüyorsunuz," dedi Lina. Bir yandan da Emir'in patateslerini sessizce midesine indiriyordu. Zavallı Emir'in gözüyse Sevim'den başka bir şey görmüyordu.

"Linacığım, inan ki bunu Ahmet dedeye açıklamayı hiç istemiyorum."

Masa kahkahalarla dolup taşarken arkamdaki kapının açıldığını duydum. Elbette gelen herhangi biri olabilirdi ama tam o anda onu görmekten çok hissetmiştim. Adım attığı yerler buz kesiyor, esintisi bedenimde bir titremeye neden oluyordu. Öyle bir zehir saçıyordu ki sanki bin bir uğraşla açtırdığım papatyalar, onun bir nefesiyle saliseler içinde soluyordu.

Tüm benliğim arkama dönmemin yanlış olduğunu söylüyordu. Zaten masadaki yüzlerin tek tek düşmesinden gelen kişinin kim olduğu belli oluyordu ama irademde minik bir çatlak vardı ve o küçük çatlak, koca bir duvardan geriye enkaz bırakacak kadar tehlikeliydi.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken irkilerek arkamı döndüm.

Poyraz ve Rüzgâr içeri girip bara yöneldiler. Poyraz'ın gri gözleri benimle buluşunca yüzündeki gülümseme soldu. Arkadaşına bakarken orada yer eden sevecenlik o kadar hızlı bir şekilde yok edilemez bir düşmanlığa evrildi ki şaşırmadan edemedim. Fakat benim gözlerimde de en az onunki kadar güçlü bir nefret olduğundan emindim.

Birinin elimi tuttuğunu hissettim. Önüme döndüğümde Sevim bana anlayışla bakıyordu. "Kalkalım istersen."

"Ne münasebet?" dedim hemen. "Arkadaşlarımla eğlenerek oturduğum masadan o geldi diye kalkacağım, öyle mi? Bunun hazzını ona asla yaşatmam."

"Siktir etsene," dedi Emir, Tuna onaylarcasına başını sallarken. "Onun ne düşündüğü çok da umurumuzdaydı sanki."

"Ona bu zevki yaşatmayacağım," derken sesim itiraza mahal vermiyordu. "İsterseniz siz gidebilirsiniz. Gecenizi mahvetmek istemem."

"Saçmalama," dedi Tuna. "Seni yalnız bırakır mıyız hiç?"

"Aynen öyle," diye katıldı Sevim. "Saçma sapan konuşup sıkma canımı."

Yanımdan ayrılsalardı dostlarıma kızmazdım aslında. Benim için istemedikleri tartışmalara dahil olmak istemeyebilirlerdi, bu yüzden yanımda olmayı seçtikleri için ne kadar minnet duysam azdı.

"Aman, her neyse," dedi Irmak elini havada savuşturarak. "Bir şeyler daha sipariş edip içelim de neşemiz yerine gelsin."

Tuna birasından büyük bir yudum alırken göz göze geldik. Önce içtiği biraya, sonra tekrar yüzüne baktım. O an ikimizin de yüzündeki gülümseme yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. Masadaki herkes kahkahalarla sohbet ederken Tuna'yla sessizce birbirimize bakıyorduk. Aramızda yalnızca bizim anlayabildiğimiz, sözsüz bir iletişim başlamıştı.

Evet, Akyazı'da sırlar nadiren sır olarak kalırdı. Bugüne kadar bu kasaba tüm sırları ortaya çıkarmıştı.

Biri hariç.

Ortaya çıkarsa Tuna'yı da beni de ateşe atacak bir sır hariç.

Tuna'yla aynı anda bakışlarımızı kaçırdık. Birbirimizi çok seviyor olmamız, parçası olduğumuz karanlık sırrı bize hatırlatmanın önüne geçemiyordu ne yazık ki.

Emir kendi kendine, "Oğlum," dediğinde ona baktım. "Bu kadar patatesi ne ara yedim ben?"

Lina parmağındaki yağı yalayarak temizlerken, "Sen de ayı gibi yemeye başladın," dedi. "Sabahtan beri ne var ne yoksa süpürüyorsun."

Sevim bir peçete kaptı ve sırıtarak Lina'nın dudağının kenarını sildi. "Ağzın ketçaba bulanmışken utanman olsun bari."

Emir ihanete uğramış gibi, irice açtığı gözlerle Lina'ya bakarken kız kardeşim bir kahkaha patlattı.

Yeni bir sipariş için çağırdığımız garsonu daha önce buralarda görmemenin şaşkınlığı içindeydim. Akyazı halkının çoğunu yakından tanırdım, kalanlarını ise en az birkaç kere görmüştüm ama benim yaşlarımda görünen bu çocuk tamamen yabancıydı.

"Ne haber?" dedi rahatça. Görünen o ki bizimkilerle tanışıyorlardı.

"Sana ne, kardeşim?" dedi Emir. "Hal hatır soracağına bana patates getir."

Çocuk elindeki adisyona not alırken alınmış gibi görünmüyordu. "Patatesleri yedikten sonra midende bir yanma hissedeceksin, hemen korkma ve sakın kusma. Kadir ağabey yemeğine fare zehri attığımı söyleyerek seni uyarırsa çok takma. Arada değişik konuşası tutuyor."

"Seni tanıştıralım," dedi Lina. "Bu yeni arkadaşımız Berk."

"Arkadaş olduğumuzdan haberim yoktu."

"Gördüğün üzere biraz şakacıdır kendisi."

Berk'in yüzünde mimik bile oynamıyordu. Aralarındaki bu iletişim beni gülümsetirken, "Mira ben de," diyerek kendimi tanıttım. "Fare zehrin kalmadıysa senin için bir şeyler ayarlayabilirim."

Emir şok içinde bana bakarken Berk başını arkaya yatırarak kahkaha attı. "Bu kızdan hoşlandım. En azından ikimiz de Emir'i sevmiyoruz."

"Hey!" dedi Emir dayanamayıp. "Ben de buradayım."

"Evet," dedi Berk. "Maalesef."

Berk siparişlerimizi aldıktan sonra bana döndü. Aramızdaki dostça sohbetten cesaret almış olmalıydı ki aniden, "Baksana," diye sordu. "Poyraz'la ne gibi bir problemin var senin?"

Vücudum gerilirken, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum. Az önce Berk'in Akyazı'ya kısa bir süre önce taşındığını öğrenmiştim ve bu çocuk bile yaşananları az çok biliyordu, öyle mi?

"Geçen gün tamirhanesinin orada küfür kıyamet kavga etmişsiniz. Tüm kasaba bunu konuşuyor. Ondan önce de Kadir

ağabey babanla konuşmuş, geleceğinin haberini almış. *Poyraz'la Mira kesin benim barda denk gelirler, inşallah masalarımı param-parça etmezler,* diyerek dolanıyordu ortalarda."

Gülümsemeye çalıştım ama ne kadar becerdiğim tartışılırdı. "Aslında," dedi Tuna beni kurtarmak isteyerek. "Biz bu konuda pek konuşmuyoruz."

"Ne önemi var ki?" Arkadaşlarım bana baktı. "Tüm kasaba olanları biliyor zaten. Her şeyi er ya da geç öğrenecek."

"Aranızda ne yaşandı ki?" Berk'in merakı körüklenmişti. "Poyraz'a ne yaptın da sana düşman kesildi? Belli ki çok kötü bir şey yapmışsın."

"Çok kötü bir şey mi?" Sevim gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır. Aksine, Mira çok âşıktı Poyraz'a."

Berk'in ağzı bir karış açılırken bakışları ben ve barda oturan Poyraz arasında mekik dokudu. "Nasıl yani? Siz ikiniz..."

"Sevgililerdi," dedi Irmak. "Ama Poyraz çok kötü şeyler yaptı Mira'ya."

"Nasıl yani? Neden?"

Tuna konuşmak üzereydi ama lafı devraldım. "Onu aldattığımı düşündü," dedim. "Ve bana inanmadı."

Masada ürkütücü bir sessizlik oluşurken Berk'in yüzü asılmıştı. Anlaşılan samimiyetimi hissetmişti. Belki bunun bana iyi gelmesi gerekirdi ama aksine, eskisinden de kötü hissediyordum.

Sadece birkaç dakikadır tanıdığım çocuk bana inanırken nasıl olmuştu da âşık olduğum adama kendimi anlatamamıştım? Nasıl olmuştu da çığlıklarımı duymamıştı? Bu kadar mı fısıltıdan ibarettim onun için?

"Bu yüzden mi ondan nefret ediyorsun? Sana inanmadığı için?"

"Sadece bu yüzden değil. Tüm Akyazı'nın önünde, karşısında diz çöktürdüğü için de iğreniyorum ondan."

"Diz mi çöktün? Neden?"

"Benden ayrılmasın diye ona yalvarmak için."

Berk bu açıksözlülüğüme yutkunarak karşılık verdi. Bakışlarını kaçırırken artık şakacı tavrından eser yoktu. "Şey," dedi gerilerken. "Ben siparişlerinizi getireyim."

Berk gittikten sonra ürkütücü bir sessizlik oluştu. Aklım geçmişe, o yağmurlu güne gitti. Kaybetme korkusuyla gözyaşı döktüğüm, beni kaç kişinin izlediğini umursamadan diz çöktüğüm güne.

Ben onun için ağlarken, gözlerimi ondan alamazken o bir bakışı bile çok görmüştü bana.

Yanımda oturan Irmak kollarını sıkıca bedenime sardı. "Seninle gurur duyuyorum."

Derin bir nefes aldım. Az önce bir başkasının önünde nasıl yalvardığımı itiraf etmiştim. Gururumun nasıl iki paralık olduğundan bahsetmiştim. Oysa arkadaşım bana sarılıp benimle gurur duyduğunu söylüyordu.

Gülümsedim. "Bunu duymak iyi geldi."

"Hayır," dedi Irmak. "Gerçekten. Sen tüm masumiyetinle kalbini bir başkasına teslim ettin ve o bunun kıymetini bilemedi. Aşkın için savaştın ama o bunu hak etmedi. Şimdiyse yaşadıklarını cesurca sahipleniyorsun. Mira... Gerçekten sana hayran olmamak elde değil."

Gözlerim doldu, dudaklarım titredi ama herkesin içinde ağlamak istemediğim için yanağımı ısırarak kendimi tuttum.

"Siz de hiç sebebiniz yokken Poyraz'a düşman oldunuz."

"Öyle olacağız tabii," dedi Sevim. "Arkadaşlığın altın kuralıdır bu. Poyraz'la ya da alakası olan hiçbir şeyle en ufak bir ilişkimiz olamaz artık."

Tuna ve Emir başlarını salladılar fakat Lina sertçe yutkunmak ve vücudunu dikleştirmek dışında tepki göstermedi.

"İyi ki varsınız." Kardeşimin tepkisi kafa karıştırıcı olsa da şimdilik bu konuyu rafa kaldırmaya karar verdim. "Hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim."

Gece kahkahalarla ilerlerken Poyraz'ın olduğu tarafa bir daha bakmadım. Evet, sık sık aklım çelinmişti ama kendimi tutmayı bir şekilde başardım.

Enseme sabitlenmiş gözlerini her daim hissettiğim göz önünde bulundurulduğunda takdir edilesi bir başarıydı bu.

Biralar birbirini kovalarken yavaş yavaş sarhoş olmaya başlamıştım. Hâlâ kendimdeydim, yaptıklarımın farkındaydım ama artık onları umursamayacak kadar çakırkeyf olmuştum.

Tuvalete gitmek için ayaklandığımda kızlar son bir bira söylemek için birbirlerini gaza getiriyorlardı. İşin komik tarafı şuydu ki bu üçüncü *son* biralarıydı.

Tuvaletin önüne gelip kapıyı çaldım, ses gelmeyince açmayı denedim ama kilitliydi. Oflayarak birkaç adım geriledim ve sırtımı kapının tam karşısındaki duvara yasladım. Küçük bir koridor olduğu için fazla uzaklaşma şansım yoktu zaten. Yakamoz'un en sevdiğim özelliği küçük, samimi bir bar olmasıyken en nefret ettiğim özelliği de buydu. İçerideki alan kıtlığı yüzünden yalnızca bir tuvalet vardı ve bazen uzun sıralar oluyordu.

Ben halime dert yanmaya devam ederken kapının kilidi açıldı, hemen sonra bir çift gri göz karşımdaydı.

Sarhoş zihnime rağmen tüm sinirlerim birden gerildi. Alkolün verdiği mahmurluk ve her şeyden bir eğlence çıkarma havası aniden silinmişti.

Bara girdiğinde inceleme fırsatı bulamamıştım ama şimdi tam karşımdayken tüm ayrıntılar gözlerimin önündeydi. Üzerinde lacivert, iri vücuduna tam oturan bir tişört; altındaysa beyaz bir pantolon vardı. Koyu kahverengi saçları özenle taranmış, yanakları hafifçe kızarmıştı.

Islak ellerini peçeteyle silerken, "Sırada bekleyen sen miydin?" dedi ifadesiz bir suratla. "Bilseydim sifonu çekmezdim."

"Şaşırmazdım." Dar koridor yüzünden olmasını istediğimden daha yakındı ve geri çekilmeye niyeti yok gibiydi. Kendimi

savunmasız hissedince kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Senden daha iğrenç şeyleri de gördüm çünkü."

Kasılan çenesi sıktığı dişlerini açık ederken hiçbir şey demeden öylece bana baktı. Aramızdaki bu sessizlik senfonisi sonsuza dek sürebilirmiş gibi gelmeye başlayınca, "Bir şey söylemek istiyorsan söyle," diye meydan okudum. "Ya da çekil yolumdan."

Poyraz önce dudaklarını araladı, hemen ardından tekrar kapattı. Konuşmaya karar verdiğindeyse, "Gerçekten," diye soludu. "Akyazı'dan gitmemekte kararlısın, öyle mi?"

"Neden gideyim ki?" Gözlerim kısıldı. "Sırf beni görmek istemiyorsun diye yuvamdan mı vazgeçeyim?"

Omuz silkti. "Belki biraz utanma duygun kalmıştır."

Dudaklarım hafifçe aralandı. Öfke tüm bedenimi ele geçirirken her bir kelimeye vurgu yaptım. "Ben utanılacak bir şey yapmadım."

"Sen utancın ve kötü olan her şeyin ta kendisisin."

Bir duygu seli boğazıma kadar yükseldi. Burnumda ince bir sızı peyda oldu. Kalbim anlam veremediğim, vermek de istemediğim duygularla dolup taşıyordu. Sanki görünmez bir el göğsüme uzanıyor, kalbimi zalimce sıkıyordu.

Bir an şaşkınlıkla afalladım. Uzun süredir Poyraz'a karşı hissettiğim tek şey nefretti fakat görünen o ki onu karşımda görmek, baş başa konuşma fırsatı bulmak farklı şeyler hissetmeme neden oluyordu. İçki uzunca bir süredir halının altına süpürdüğüm duygularımın yeniden gün yüzüne çıkmasına neden olmuştu.

Hayat ne garipti. Bir zamanlar Poyraz yanımdayken tüm dünyayı karşıma alabileceğime inanırdım. Oysa şimdi onun yanında olmaktansa tüm dünyaya boyun eğmeye razıydım. Yeter ki o benden uzak kalsın, yeter ki tekrar beni incitmeye fırsat bulamasın.

Çünkü biliyordum ki yapardı.

Bana ilk kez gülümsediğinde ihtimal verir miydim bunları yaşayacağımıza? Asla... Zaten kim akıl edebilirdi ki? Hangimiz âşık

olduğumuzda o aşkı kalbimize gömmek zorunda kalabileceğimizi düşünürdük ki?

Poyraz'a bakarken *neden* diye bağırmak istiyordum. *Benden neden bu kadar kolay vazgeçtin? Uğruna savaşılmaya değmez miydim?*

Öfkeyle dişlerimi sıktım. Ne önemi vardı? Bugün hatasını anladığını söylese içimdeki nefret azalacak mıydı? Onurumun ayaklar altına alınmasına duyduğum öfke dinecek miydi?

"Ne düşünüyorsun?" Poyraz'a baktığımda kaşları çatılmış, başını hafifçe yana yatırmıştı.

Hâlâ yüzümdeki en ufak değişimi fark etmesinden de nefret ediyordum.

Bir yabancıya bakıyordum ama o yabancıya bir zamanlar sarılmışlığım vardı.

O sırada bar kısmından yükselen müzik koridora yayılarak aramızdaki sessizliği doldurdu.

"Ağlaya ağlaya kalmadı gözlerimde yaş.
'Sevenler ayrılmaz,' diyordun, ne oldu?
*Bırakıp da gittin beni bir başıma..."**

"Hiçbir şey değişmemiş. Tam karşında durmama rağmen hâlâ beni görmüyorsun."

Poyraz'ın alay etmesini, sözlerimin bir etkisinin olmamasını bekledim. Sertçe yutkundu, gri gözlerindeki aşılmaz duvar bir an için çatlayacak gibi göründü.

"Ne demek bu?"

"Beni terk ettiğinde ne kadar da üzülmüştüm. Hayatımın iyiliğini yapıyormuşsun meğer. Beni bencil bir canavardan kurtarmışsın."

Poyraz nefesini vererek güldü ama gülümsemesi yüzüne ulaşmadı. "Hâlâ inkâr ediyorsun. Ne bekliyordun, Mira? Elimde kanıtlar varken sana mı inanacaktım?"

* Oğuz Irmak'ın *Çocukluğumun Sokakları* albümünde yer alan şarkıdır. (ed.n.)

Omuz silktim. "Ben sana inanırdım. O kadar salaktım, o kadar âşıktım ama ilişkilerin olayı bu, değil mi? Biri her zaman daha çok sever." Çenemi yukarı kaldırdım. "Ve ilişkide çok seven, sonrasında her zaman daha çok nefret eder."

"Beni yalanlarına inandırmaya çalışma, işe yaramayacak."

Sözlerine rağmen zihninde onu huzursuz eden düşünce tohumlarının yeşermeye başladığını görebiliyordum. Ben nasıl ki ondan saklanamıyorsam o da benden saklanamazdı.

"İnan bana, senin için çaba göstermeye gerek bile görmüyorum. O eski, aptal Mira yok karşında. Sadece şunu unutma, sen..." Titrek bir nefes aldım, gözlerim doldu ama umursamadım çünkü belki de ömrümde Poyraz'ın karşısında ilk defa bu kadar güçlü duruyordum. "Biliyor musun Poyraz, ben dans etmeyi çok severdim fakat senden sonra tüm notalardan nefret ettim."

Poyraz bir heykel gibi kalakaldı. Her şeye bir cevabı olan Poyraz Özkılıç ilk kez far görmüş tavşan gibi bakıyordu bana. Sanki zihninde bir sürü düşünce dolaşıyordu ama o bir tanesine bile uzanamıyordu.

"Ağlayan şu yorgun
Gözlerim seni özler..."

"Bu kasabayı da severdim ben, ta ki senin anılarınla dolana kadar. Arkadaşlarımı da severdim ama onlara olan sevgim bile yenemedi sana olan kırgınlığımı. Ben senin için ailemi terk etmek zorunda kaldım. Bana diyorsun ya *kötülüğün ta kendisisin,* diye... Benden iyi olan her şeyi aldıktan sonra ne görmeyi bekledin ki?"

"Seviyorum diyerek bırakıp da gidenler
Geride kalanları hiç, hiç mi hiç düşünmezler?"

Gözümden firar eden tek bir damla yaşı hızlıca sildim. "Bana daha fazla zarar vermene izin vermeyeceğim. Benden uzak dur, Poyraz. Eğer beni görmek seni rahatsız ediyorsa bu kasabadan defolup git çünkü bir daha benden mutluluğumu çalmana izin vermeyeceğim."

Bunları söyledikten hemen sonra aceleyle yanından geçip kendimi tuvalete attım. Kapıyı kilitlediğimde kendimle gurur duyuyor olmam gerekirdi belki. En büyük düşmanımın karşısında dimdik durmuştum, mutlu olmalıydım.

Oysa hıçkırıklarımı ellerimle örtmüş, sessiz gözyaşlarıma boyun eğiyordum.

Yakamoz'da Poyraz'la yüzleşmemizden üç gün sonra, Lina ile birlikte mezuniyet balosuna hazırlanıyorduk. Aslında buradaki liseden mezun olmamıştım fakat kendimi bildim bileli buradaydım. O yüzden kasabadaki birçok arkadaşım da Akyazı'da düzenlenen baloya katılmamda ısrarcı olmuştu.

Üç gün geçmesine rağmen kendimi sık sık Poyraz'la olan konuşmamızı anımsarken yakalıyordum. Şimdi olsa o kelimeleri asla söylemez, kartlarımı asla bu kadar açık oynamazdım ama alkol beni istemediğim kadar dürüst olmaya itmişti. İşin özü şuydu ki fena olmamıştı. Kendimi küçük düşürdüğüme inanmıyordum. Duygularımı kabul etmiş bir şekilde meydan okumuştum. Geçmişteki Mira olmadığımı en net şekilde aklına kazımıştım.

Yine de o konuşmayı hatırladığımda hissettiğim şey rahatlama değil, hüzün oluyordu.

Lina odasından çıktığında ona hayranlıkla bakakaldım. Birbirimize çok benzememize rağmen benden kat kat güzel olmayı nasıl başarıyordu, aklım almıyordu.

Maşa yaptığı saçları doğal dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Başında pembe taşlardan oluşan zarif bir taç vardı. Makyajı kusursuz ve abartıdan uzaktı. Elif ablanın butiğinden seçtiğimiz beyaz elbiseyi, pembe fiyonklu topuklu ayakkabıları giymiş ve kalp şeklindeki çantayı takmıştı. Parfümü bahar bahçelerini anımsatıyordu.

Bense Lina'nın ısrarı üzerine aynı elbiseyi giymiştim fakat saçlarımı atkuyruğu yapmış, yüzümü ortaya çıkarmıştım. Topuklu

ayakkabılar yerine düz tabanlı bir ayakkabı seçmiş, birkaç gümüş renkli takıyla kombinimi tamamlamıştım. Makyajım biraz kapatıcı, allık ve parlatıcıdan ibaretti. Lina daha fazlasını istemediğimi duyunca Ortaçağ döneminde yaşasam cadı mahkemelerinde yargılanacağımla ilgili değişik bir söylemde bulundu.

"Güzelliğime inanamıyorum!" Lina boy aynasının karşısında kendi etrafında döndü. "*Brooke Shields*'ın seksenlerdeki hali gibiyim!" Yan durup ayna karşısında poz kesmeye devam etti. "Hayır, onun gibi değilim. Ben daha güzelim!"

Annem başını iki yana sallarken gülümsüyordu. Lina'nın kendisiyle övünmesini onaylamadığını sık sık dile getirse de bu akşam ona tolerans göstereceği açıktı.

Lina aniden bana döndü. Bir elimi tutup beni etrafımda döndürdükten sonra gördüğünden memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Peki, senin güzelliğine ne demeli? Bugün Akyazı'nın tüm erkekleri seninle dans etmek için sıraya girecek."

"Dans mı?" Dedem kravatını düzelterek içeri girerken buz kesmişti. "Dans mı edeceksiniz?"

Lina'yla şok içinde kalakalmışken annem imdadımıza yetişti. "Rahat bırak kızları, baba. Artık kocaman oldular. Eminim ki kiminle ne kadar yakın olmaları gerektiğini biliyorlardır."

Ahmet dedem başını yavaşça salladı. "Haklısın, kızım," dediğinde omuzlarım gevşer gibi oldu ama tam o an üst kata yöneldi. "Nilüfer, silahımı getir!"

"Ay dede!" diye bağırdı Lina. "Ne silahı?"

"Bir şey yok, güzel prensesim. Hazırlanın siz. Nilüfer!"

"Of dede!" Lina koşarak üst kata çıktı. "Birini vurursan küserim sana vallahi!"

Tam o an kapı çaldığında annem şiddetle nefesini bıraktı. "Bir gün," diye söylendi kapıyı açarken. "Sadece bir gün şu evden sessiz sakin çıksak olmaz mı?"

Babam kapıda belirdiğinde ona gülümsedim. Üzerinde beyaz gömlek ile kumaş pantolon vardı. Kahverengi saçları özenle

taranmıştı, mavi gözleri ışıldıyordu. Elinde üç çiçek buketi vardı ve ihtişamlı buketler kucağını kaplıyordu.

Buketlerden biri pembe şakayıklardan oluşuyordu. Bir diğeri Anastasia çiçekleri, orkide ve birkaç gülden oluşan karışık fakat uyumlu bir buketti. Son buketse yalnızca papatyalardan oluşuyordu ama en büyüğü oydu.

"Ne oluyor yine?" diye sordu babam beni görünce.

"Dedemle Lina birbirlerine girdiler," diye açıkladım. "Elindekiler ne?"

Hevesle geldiğimi gören babam gülümsedi. Karmaşık buketi bana uzattı. "Senin için. Karmaşık, duygularını keşfetmek için uğraşan ama kusursuz prensesime."

Bu tarz duygusal jestlerin hep anlamsız olduğunu düşünürdüm ama doğruyu söylemek gerekirse babamın bu tatlı düşüncesi çok hoşuma gitmişti. Buketimi hevesle kaptığımda Lina merdivende belirdi.

"Anne, dedem sahiden birini vuracak galiba!" Fakat babamı elinde iki buketle görünce endişesi anında silindi, yüzünü tatlı bir gülümseme kapladı. "Onlar bana mı?"

Merdivenden indiğinde babamın çiçekleri uzatmasına gerek bile kalmamıştı. Lina, pembe şakayıkların onun için alındığını biliyordu. Çiçeklere burnunu daldırdı. Tekrar babama baktığında gözleri ışıl ışıldı.

"Teşekkür ederim."

Babam elindeki papatya buketini tutarken anneme döndü. Yanakları pembeleşmiş, kulakları hafifçe kızarmıştı. "Ve bu da..."

"Bana mı?" diye sordu annem şok içinde. Gözlerimizin önünde bir anda liseli iki genç oluvermeleri çok tatlı gelmişti. Lina'ya yandan bir bakış attığımda o da gülümsemesini bastırmaya çalışarak bana bakıyordu.

"Yok, babana."

Annem, babamın omzuna bir tane geçirdi.

"Tabii ki sana, Behiye," dedi babam. Annemin darbesinden pek etkilenmiş gibi durmuyordu.

"Neden?"

"Bana bu iki güzel kızı veren kadın için bir şey yapmak istedim. İzin mi almam gerekiyordu?"

"Şey..." Annem derin bir nefes aldı. Onun da yanakları kızarmaya başlamıştı. "Teşekkür ederim o halde."

"Babi," dedi Lina. Ona *baba* demek yerine bu şekilde hitap ederdi. "Anneme de böyle mi çıkma teklifi etmiştin?"

Annem irkilirken babamın dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. "Evet," dedi. "Duygularımı itiraf ettiğim zaman da karşısına papatya buketiyle çıkmıştım."

Gülümsedim. "Sen kesin çok odunsundur, baba. Annemi nasıl kandırdın kimbilir?

"Aslında pek öyle değildi." Konuşan annem olunca hepimiz ona döndük.

"Değil miydi?" Üçümüz aynı anda hayretle sormuştuk fakat annem sadece babama bakıyordu.

"Değildi."

"Bunu sırf kötü hissetmeyeyim diye söylüyorsun."

"Tam tersi için uğraşmayı tercih ederim."

"O gün korkunçtum! Sürekli kızarıp bozarıyor, kekeliyordum. Cümle kurmayı bile unutmuştum."

"Aslında..." Annem bakışlarını kaçırdı. "Utanman biraz hoşuma gitmişti."

Ağzım açılırken onları şaşkınlıkla izliyordum. Bu, son üç yılda barışmaya en çok yaklaştıkları an olabilirdi. Birbirlerine öyle anlamlı bakıyorlardı ki bir an dayanamayıp birbirlerine sarılacaklarını düşündüm.

Lina dehşet içinde bana bakıp fısıldadı: "Gözlerimizin önünde birbirlerini seviyorlar!"

Tam o an üst katta bir gürültü koptu ve anın büyüsü saliseler içinde bozuldu. Bu an bölünmeseydi annemle babamın arasında neler olacağını merak etmeden edemedim.

"Neler oluyor?"

Anneannemin sesi duyuldu: "Ahmet, bırak şu silahı!"

"Babam silah mı alıyor?"

"Sorma, babi!" Lina babama dönüp yalvaran gözlerle baktı. "Çocuklarla dans edeceğimizi duydu. Öfkeyle fırladı yukarı. Engel ol şu adama, lütfen."

Babam Lina'nın yanağını sıktı. "Korkma, kızım. Bu devirde öyle şey mi olurmuş?" Üst kata doğru koşar adım çıkarken, "Baba!" diye bağırdı. "Bir silah da bana ver!"

Kimse bir başkasına zarar verecek bir nesne almadan evden ayrılmayı başardıktan sonra arabalara doluşup yola koyulduk.

Mezuniyet balosu Akyazı'da bulunan tek kültür merkezinde olacaktı. Önce konferans salonunda konuşma yapılacak, piyano resitali sonrasında da sınıfların hazırladığı fotoğraflardan oluşan slayt sunumları izletilecekti. Anıları yâd etmenin duygusal bir yoluydu.

Aslında slaytlarda yer alacağımı düşünmüyordum. Hatta baloya katılmama izin verdikleri için bile şanslıydım. Yine de Irmak, bizim sınıfın slayt sunumlarını hazırlayan kızla son anda iletişime geçip benim fotoğraflarımı da eklemesini istemişti. Söylediğine göre kız, arkadaşımın isteğine çok şaşırmıştı çünkü halihazırda birçok fotoğrafta zaten bulunuyordum. Bunu duyunca içim sıcacık olmuştu.

Ben Akyazı'dan vazgeçsem de Akyazı benden vazgeçmemiş gibi hissetmiştim.

İki arabayla yola çıkmıştık. Ben, Lina ve babam önden giderken diğerleri arkamızdan geliyordu. Arabayı otoparka park edip dışarı çıktık. Babaannem, Osman dedem ve halam bizden önce gelmişlerdi, tam yanımızda bekliyorlardı.

Lina arabadan sııtarak inip dedemin kollarına atladı. "Favori dedem de burada!"

Osman dedem gülümseyip kardeşime sarılırken, "Bunu Ahmet'in yanında da söyle," diye şakayla karışık, aslında çok da istediğini bildiğim bir istekte bulundu. İkisi birbirleriyle iyi geçiniyorlardı ama bazen bizi paylaşamadıklarını hissediyordum.

"Asla," dedi Lina. "Canımı seviyorum."

"On bin lira veririm."

"Biliyorsun, senin isteğin benim için emirdir."

Dayanamayıp kıkırdadım. O sırada babam arabadan inerken, "İnanma şuna, Ahmet babaya da favorisi olduğunu söylüyor," dedi.

Lina babama ters ters baktı. "Ekmeğime taş koyuyorsun şu anda."

Ailemizin kalan üyeleri de geldikten sonra salona geçtik. Orada arkadaşlarımla konuştuktan, aileleriyle selamlaştıktan ve daha şimdiden onlarca fotoğraf çektirdikten sonra salonda bize ayrılan koltuklara oturduk. Yerimiz, en önde oturan öğretmenlerin hemen arkasındaydı.

Herkesin yerine oturduğunu düşünmeye başladığımda Özkılıçlar içeri girdi. Ensemdeki tüyler diken diken olmuş, duruşum dikleşmiş, nefesim boğazımda asılı kalmıştı.

Sağımda oturan Lina'ya döndüm. "Onların ne işi var burada?"

Bana yeni bir gözüm çıkmış gibi baktı. "Ege de bu sene mezun oluyor."

Derin bir nefes verdim. Bazen kardeşimin haklı olmasından nefret ediyordum.

Özkılıçlar kendileri için ayrılan koltuklara geçerken bakışlarımı olabildiğince kaçırmaya çalıştım. O sırada babam bana doğru eğildi. "Poyraz seni rahatsız ediyor mu?"

Başımı iki yana salladım ama babam ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Geçen akşam Yakamoz'da konuşmuşsunuz."

"Sen..." Fakat sorum daha kelimelere dökülmeden cevabını buldu. "Tabii ya... Kadir ağabeyle fazla konuşur oldunuz."

"Mira," dedi en otoriter sesiyle. Babam yumuşak mizaçlı bir adamdı ama bu sert tavrını takındığı nadir anlarda yapılacak en mantıklı şey onu ciddiye almaktı. "O velet canını sıkarsa haberim olsun."

"Merak etme," derken onu geçiştirmiyordum. "O artık canımı sıkamaz."

Babam bir süre beni inceledikten sonra başını hafifçe salladı. İkna olmuş muydu, bilmiyordum fakat bu konuyu şimdilik rafa kaldırmaya karar verdiği açıktı.

Benim gibi babam da Poyraz'dan pek hoşlanmıyordu.

Konuşma ve resitalin ardından slayt sunumları izlendi, sonrasında diplomalarımızı almak için bahçeye geçtik. Neredeyse tüm Akyazı buradaydı. Herkes elinde telefonlar ya da fotoğraf makineleriyle oradan oraya koşuşturuyor, hiçbir anı kaçırmamak için âdeta savaş veriyordu.

Öğretmen önce Lina'nın adını okudu. Kardeşim sanki podyumda yürüyormuş gibi zarafetle ilerleyip diplomasını aldı, gülümseyerek yerine geçti ve emindim ki bunu yaparken birkaç kişiyi kendine âşık etmeyi başarmıştı.

Öğretmenim adımı okuyunca merdiveni tırmanıp platforma çıktım. Düz tabanlı ayakkabılar giymekte ne kadar doğru bir karar verdiğimi o an anlamıştım. Heyecandan dizlerim titriyordu. Ben Lina gibi değildim. Bu kadar insanın bana baktığını bilmek, kusmak istememe neden oluyordu.

Hiçbir aksilik çıkmadan platformun diğer ucundan aşağı indiğimde ellerim titriyor, ensemden bir damla ter süzülüyordu.

"Orada iyi iş çıkardın, nefes al artık."

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama Poyraz'ın en yakın arkadaşı Rüzgâr'ın bana gülümsediğini görmeyi beklemediğim açıktı.

Sertçe yutkundum. "Teşekkür ederim."

Rüzgâr'ın yüzü hafif bir tebessümle aydınlandı. Hemen ardından gözleri şüpheyle kısıldı. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl?"

"Sanki her an seni öldürebilirmişim gibi."

Sertçe yutkunup omuz silktim. Buna nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyordum ama Rüzgâr hislerimi anlamış olmalıydı ki derin bir nefes aldı. "Senden nefret etmiyorum, Mira."

"Öyle mi?" Sesim tüm şaşkınlığımı ele veriyordu.

"Evet. Sen kötü biri değilsin."

"En yakın arkadaşın onu aldattığımı iddia ederken bana bunları söylemen çok garip geliyor."

"Poyraz benim en yakın arkadaşım," diyerek beni onayladı. "Aranızda yaşananlar için üzgünüm ama seni de yıllardır tanıyorum. Birlikte büyüdük biz." Başını yana yatırdı. "Saklambaçta bile hile yapmaktan kaçınan biri, bir başkasını aldatamaz."

"Peki, Poyraz benimle konuşmana kızmaz mı?"

"Muhtemelen kızar," dedi. "Ama ben doğru bildiğim şeyi yapmaktan geri durmam."

Poyraz'la tamirhanede karşılaştığımız gün de Rüzgâr'ın bana nasıl ılımlı yaklaştığını hatırladım. Belki de sahiden bana düşmanca bir tavır sergilemiyor, Poyraz gibi düşünmüyordu.

Omuzlarım rahatlamayla gevşedi, yine de tedbiri elden bırakmamaya çalışarak yalnızca, "Teşekkür ederim," dedim.

Rüzgâr, gardımı bir nebze olsun indirdiğimi görünce, "Rica ederim," dedi. "Sizinkileri ileride görmüştüm. Onların yanına gidene kadar sana eşlik etmemi ister misin?"

Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Annemlerin yanına varmak üzereyken tanıdık iki yüz görmemle beynimden vurulmuşa döndüm.

Poyraz ve Lina tüm kalabalığın ortasında karşı karşıya duruyorlardı. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama Lina'nın

kollarını göğsünün altında birleştirdiğini, Poyraz'a karşı gardını kuşandığını görebiliyordum.

Ailemin yanına gitmek yerine doğruca onlara doğru yürüdüm.

Sadece saniyeler sonra Poyraz'ın kolunu aniden çektiğimde beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Kardeşimden uzak dur, Poyraz!"

Poyraz burnundan nefesini bırakarak güldü, bana bakarken son derece kibirli görünüyordu. "Söyle, o benden uzak dursun."

Kaşlarım çatıldı, ağzım açık kaldı. Ne kadar kolay yalan söyleyip başkasına suç atabiliyordu böyle. Belki de huy edinmişti, kimbilir?

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedim. "Lina'nın seninle ne işi olabilir?"

Poyraz kaşlarını kaldırdı, ardından beni tepeden tırnağa süzdü. Yapboz parçalarının zihninde oturduğunu, her şeyin onun için daha anlamlı bir hal aldığını görebiliyordum.

"Elbette," dedi ama benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibiydi. "Haberin yok."

Gözlerimi kırpıştırırken bu sefer Lina'ya baktım ama onu kendine güvenen bir halde değil de endişe içinde görmek, kardeşimden tamamen emin olamamama yol açtı.

Tekrar Poyraz'a baktım. "Neden haberim yok?"

"Bunu kız kardeşinle konuş." Poyraz'ın sesi dikenliydi. "Belki sana bu sefer dürüst davranır."

Sanki kafamda milyarlarca soru işareti bırakmamış gibi öylece yanımdan geçip gitti. Kalbim delicesine çarparken şimdi tamamen Lina'ya dönmüştüm.

"Görüşürüz."

Rüzgâr'ın sesini duyduğumda yalnızca başımı salladım. Konuşamayacak kadar afallamıştım.

Yalnız kaldığımızda, "Ne demekti bu?" diye sordum.

"Mira..."

Lafı geveleyeceğini hissedince, "Lina," dedim, öfkeden titriyordum. Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum. "Sana sadece bir kez soracağım. Neler oluyor? Arkamdan iş mi çeviriyorsun?"

"Ne?" Lina'nın gözleri irileşti. "Hayır Mira, arkandan iş falan çevirmiyorum."

"Öyle mi?" derken sesim sahte bir hayretle harmanlanmıştı. "Poyraz'la ne işin var o zaman? Sen onunla ne konuşabilirsin? Hem de benim haberim olmadan!"

"Biraz sakin ol lütfen."

"Bana sakinlikten falan bahsetme, Lina!" Sesim yükselince birkaç kişi bize döndü. "Onunla ne konuşuyordun?"

"Seninle ilgili değildi."

Kaşlarım kalktı. "Benimle ilgili değil miydi?" diye sordum. Anlamakta güçlük çekiyordum. "Aranızda ne olabilir, Lina?" derken çileden çıkmak üzereydim.

Lina'nın saçına yapışmama çok az kalmıştı ama kardeşim henüz farkında değildi.

"Mira, sana gerçekten anlatmak istiyorum ama..."

"Bak Lina, Poyraz'ın bana neler yaptığını en iyi sen biliyorsun. Bunca olayın üzerine sizi bir köşede konuşurken yakalıyorum. Şu an cinlerimin tepemde olduğunu düşünebiliyorsundur, değil mi?" Öfkeyle dişlerimi sıktım. Gözlerim dolmuştu ama ağlamamak için tırnaklarımı avuçiçlerime batırdım. "Beni nasıl bir duruma düşürdün o pisliğin karşısında, görmüyor musun? Resmen bana aptal, saf muamelesi yaptı ve haksız da sayılmazdı. Canımı en çok yakan, seni Poyraz'la konuşurken görmek de değildi aslında. Onun karşısında kendi öz kardeşimi savunamamaktı, Lina. Hâlâ savunamıyorum."

Lina derin bir nefes aldı. "Haklısın," dedi. "Dışarıdan bakınca berbat görünüyor."

"İçeriden bakınca farklı mı?"

Lina yanağının içini kemirmeye başladı. Gerginken yaptığı bir hareketti bu.

"Pekâlâ," dedi. "Sana her şeyi anlatacağım ama lütfen delirme."

"Lina, uzatma artık!"

Tam o anda kör talihim tekrar kendini gösterdi. Annem üzerimize gelerek ikimize de sıkıca sarıldı. Gözleri mutluluk ve gurur gözyaşlarıyla ışıldıyordu.

"Çok tatlıydınız. İkinizle de gurur duyuyorum."

Lina'ya öfkeli bir bakış attığımda gözlerini kaçırdı. Aslında onu kolundan tutup bir köşeye çekmek istiyordum ama annem o kadar mutlu görünüyordu ki bu, bir bebeğin elinden oyuncağını almakla aynı derecede vicdansızlık olurdu.

"Teşekkürler, anne," dediğimde Lina teklif ettiğim anlaşmayı anında algıladı.

Şimdilik sessiz kalacaktım ama bu gecenin sonunda, yaşanan her şeyi anlatmak zorundaydı.

Velilerimiz kültür merkezinden ayrıldıktan sonra Lina'yı bir köşeye çekmek için fırsat kolladım ama bu sefer de arkadaşlarımız bana engel oldu. Öyle ya da böyle, eve gidene kadar beklemek zorunda olduğumu anladığımda Lina'yı umursamamayı denedim. Lina zaman zaman göz teması kurmak için uğraşsa da onu tamamen yok saydım. Eve gidene kadar yumuşamaktan çekiniyordum çünkü.

Bunun yerine içtim, dans ettim, kahkaha attım ve bir an için her şeyi unuttum. Kendimi bile unutmuştum.

Dans pistinde kendimi kaybetmiş gibiydim ama işin iyi yanı, neredeyse tüm okul aynı durumdaydı. Hepimiz mezun olmuştuk, bazılarımız birkaç ay içinde buradan gidecekti. Bazılarımız burada işe girecekti ya da üniversiteye başlayacaktı.

Bu, yetişkinliğe adım attığımız ama hâlâ çocuk sayıldığımız belki de son andı.

O kadar çok içmiştim ki midem şiddetle bulanmaya başlamıştı. Sanki akşam yemeğinde yediğim her şey dışarı çıkmak için baskı yapıyordu.

Dans salonundan çıkıp yalpalayarak ve sağa sola çarparak tuvalete gitmeyi başardım. Midemde ne var ne yoksa çıkardıktan

sonra kendimi daha iyi hissediyordum ama hâlâ toparlamış sayılmazdım.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra tekrar koridora çıktım. Geniş koridorda ışık yanmıyordu. Kaşlarım çatıldı. Elektrik kesilmişti belki de. Acaba sadece belli bir alanda elektrik olmaması mümkün müydü?

Düzgün düşünme yetimi de yavaş yavaş kaybetmeye başladığımı fark ettiğimde dışarı ilerledim. Soğuk hava yüzüme çarptığında midemdeki bulantı az da olsa durulmuş, düşüncelerim kısmen rayına oturmuştu.

Kapıdan çıkıp biraz ilerlediğimde göz ucuyla bir karaltı gördüm.

Başımı sağa çevirdiğimde yerde bir siluet yatıyordu. Benim gibi alkolü fazla kaçıran bir talihsiz olduğunu düşünerek yardım teklif etme amacıyla ilerledim.

"Merhaba," dedim ama cevap gelmedi. "Her şey yolunda mı?"

Çalıların arasındaki bedene yaklaştığımda dünya durdu.

Ayışığının aydınlattığı topraktaki kan henüz kurumamıştı ve ait olduğu bedenden oluk oluk akmaya devam ediyordu. Yerde yatan kızın elbisesinin büyük bir bölümü kırmızıya boyanmıştı.

Oysa daha bu sabah bembeyazdı.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı.

Orada yatan benim yansımamdı.

Çığlık attım.

BÖLÜM İKİ

Mira Altınok
28 Haziran 2022, Salı

Ölümün bin bir çeşidi vardır. Kimi bir kazayla gelir, kimi doğal yollarla ulaşır insana. Bazen de insan bile bile ölüme yürür.

Fakat bazı ölümler daha acımasızdır. Yaşarken insanı yalnızlaştırır, yalnızca nefes alan bir organizmaya dönüştürür, kalbini çürütür.

Lina'yı kanlar içinde gördüğümde ölüm bana tam da bu şekilde gelmişti: Kalbimi çürüterek.

Daha birkaç saat öncesine kadar cıvıl cıvıldı, gülümsüyordu. Sanki hiç ölmeyecekmiş gibi yaşıyor, hayatının her anından zevk alıyordu. Makyajını yapmış, elbisesini özenle seçmişti. Nereden bilebilirdi ki mutlulukla giydiği elbisesinin kanla lekeleneceğini?

Lina'yı bulmamın üzerinden üç gün geçmişti ve ben üç gündür uyuyamıyordum. Bazen yorgun bedenim birkaç saatliğine uykuya yenik düşüyordu ama ya irkilerek uyanıyordum ya da insana ecel terleri döktüren kâbuslar görüyordum. Her kâbusum bir öncekinden daha fena, daha korkunçtu. Hepsi birbirinden farklıydı fakat Lina'nın kanlar içindeki bedeni hiç değişmiyordu. O görüntü aklımdan hiç çıkmıyordu.

Lina yoğun bakımdaydı. Kız kardeşim defalarca bıçaklanmıştı. Hastaneye yetiştiğimizde çok geç olmak üzereydi fakat doktorlar onu kurtarmayı başarmışlardı.

En azından şimdilik.

Hayati tehlikesi devam ediyordu. Günlerdir telefonu korkarak açıyor, kötü bir haber alma korkusu yaşıyordum. Korktuğum başıma gelmediğindeyse bir anlığına, yalnızca birkaç saniyeliğine rahatlıyordum. Sonra korku dolu bekleyiş tekrar başlıyordu.

Dayım nihayet kasabaya geri dönmüştü. Nereye gittiğini sormamıştım bile. Olanları duyduğunda o da delirmiş, Lina'ya bunu kimin yaptığını sormuştu.

Cevapsız kalan tek soruydu bu.

Lina'ya bunu kim yapmıştı?

Kim?

Sahilde arkadaşlarımla otururken bu düşünceler zihnimde yankılanıyordu. Hoş, bu seslerin bir an bile sustuğu yoktu.

Benim dünyalar tatlısı kardeşime kim böyle bir şey yapardı? Lina'nın kime ne kötülüğü olmuştu ki? O saf, enstrüman çalan, derslerinde başarılı bir kızdı.

"Mira." Irmak'ın sesini duyduğumda başımı kaldırdım. "İyi misin? Dalıp gittin yine."

"Bu ne boktan soru?" Sevim birasını kafasına dikti. Sahil kenarında ateş yakmış, dertleşiyorduk. Gece çoktan çökmüştü ve dalga sesleri kıyıya vururken sakinleştirici bir melodi oluşturuyordu. "Elbette değil."

Irmak, Sevim'e dil çıkarırken derin bir nefes aldım. "Bunu Lina'ya kimin yapabileceğini düşünüyordum," dedim. "Lina'nın kimseyle bir derdi olamaz ki. Dünya tatlısı biridir o." Boğazım düğümlendi. "Kim, neden onu defalarca bıçaklayarak öldürmeye çalışır?"

Tuna yüzünü buruşturup, "Orospu çocuğu!" derken Irmak, "Canilik bu," diye mırıldandı.

Emir omzumu tutup, "Merak etme," diyerek beni teselli etti. "Polis her yerde bunu yapanı arıyor, en yakın zamanda bulacaklar."

"Ya bulamazlarsa?" Bu ihtimal bir yıldırım gibi aramıza çöktü, kanımızın buz kesmesine neden oldu. Bildiğim kadarıyla güvenlik kameralarından bir şey çıkmamıştı.

"O zaman Lina uyandığında bunu ona kimin yaptığını anlatır," dedi Sevim.

"Peki ya..."

Uyanmazsa?

"Mira, yapma böyle," diye lafa atladı Tuna. "Lina güçlüdür. Senin ondan vazgeçmeyeceğin gibi o da senden vazgeçmez, seni yalnız bırakmaz."

Dudaklarım titrerken burnumu çektim. Günlerdir ağlıyor, karanlık düşünceler ve ihtimaller arasında boğuluyordum. Annemle babam biraz olsun kafamı dağıtmam için arkadaşlarımla buluşmam konusunda ısrar etmişlerdi ama burada, daima kahkahalarımıza tanıklık eden deniz kenarında bile yapabildiğim en iyi şey, belki de tek şey ağlamaktı.

Bu durumda olmaktan nefret ettim. Belki alkolden, belki çaresizliktendi bu hırçınlığım ama bir köşede ağlamak artık canımı yakıyordu. Kardeşim hastanede canıyla boğuşuyordu. Ona bu pisliği yapan ise aramızdaydı, Akyazı'daydı.

Günlerdir düşünmekten kaçındığım, aslında çok bariz olan bu gerçekle yüzleştiğimde neredeyse düşüp bayılacaktım.

Katil bu kasabadaydı.

Belki şimdi evinde televizyon izliyordu. Belki markette alışveriş yapıyordu. Belki yanımdan yürüyüp öylece geçmişti.

Belki komşumdu. Belki daha önce gülümsediğim biriydi.

Bu ihtimaller o kadar ağırdı ki kusacak gibi hissettim.

"Mira." Emir'in sesini duyduğumda irkildim. "Su ister misin?"

"Benim istediğim tek şey kardeşime bunu yapanı bulmak, Emir. Başka hiçbir şey değil."

"Bulacağız," dedi Tuna. "Ama aklına hâkim olman lazım, Mira. Kendin için, ailen için ama en çok da Lina için."

Başımı hafifçe salladım. Tuna haklıydı. Şimdi kendimi kaybetmenin sırası değildi. Aksine, asıl şu anda dik durmam gerekiyordu.

"Haklısın." Derin bir nefes aldım. "Size bir sorum var. Lina'nın son zamanlarda tartıştığı biri var mıydı? Ne bileyim... Arasının kötü olduğu biri, yaşadığı enteresan bir olay..."

Emir gözlerini kırpıştırdı. "Neden soruyorsun bunu?"

"Çünkü kardeşim orada canıyla uğraşırken burada böyle duramam, Emir," dedim. "Bir şeyler yapmalıyım, bir işin ucundan tutmalıyım. Bu yüzden lütfen söyleyin, Lina'nın benden sakladığı bir şey var mıydı?"

Lina benim canımdı, diğer yarımdı ve her zaman öyle olacaktı ama kasabaya geri döndüğümden beri uzaklaştığımızı göremeyecek kadar aptal değildim. Lina eskiden olsa anında bana anlatacağı şeyleri saklar olmuştu, aramıza bir duvar örmüştü ve ben bu duvarı aşılamayacak boyuta gelene kadar fark edememiştim. Önce Can'la ayrıldıklarını gizlemişti, sonra balo gecesi Poyraz'la konuştuklarını...

Kaşlarım çatıldı.

Balo gecesi ikisini gördüğüm anlar tekrar gözlerimin önüne geldi. Lina kollarını kavuşturmuş, mesafeli bir şekilde Poyraz'a bakıyordu. Tartışıyor gibi görünüyorlardı.

Poyraz hiçbir şeyden haberimin olmadığıyla ilgili bir şeyler söylemişti. Lina'nın saldırıya uğramasından birkaç saat önce böyle bir şey yaşanması tesadüf müydü?

Öfkeyle nefesimi verirken dişlerimi öyle sıktım ki bir an kırılacaklarından korktum. Bu zamana kadar Poyraz'a bir şekilde tahammül etmiştim ama eğer kardeşime doğrudan ya da dolaylı olarak zarar verdiyse onu mahvederdim.

Öfkeyle kalktığımda arkadaşlarım da benimle birlikte ayaklandı. "Nereye?" diye soran Irmak'ın sesinde telaş vardı. Belli ki bir şey yapmamdan korkuyordu.

"Poyraz'a."

"Poyraz mı?" Soru Sevim'den gelmişti. "Ne işin var Poyraz'la?"

"Balo gecesi onu Lina'yla görmüştüm."

"Dur bir saniye." Irmak'ın sesi afallamış geliyordu. "Lina'ya bunu yapanın Poyraz olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Neden düşünmeyeyim? Onu aklayacak ne var elimde? Benden ölesiye nefret etmiyor mu? Kasabadan gitmem için elinden geleni yapmadı mı? Belki de hâlâ onu aldattığımı sandığı için benden intikam almak istedi."

"Mira, lütfen sakin ol," dedi Sevim. Sesi dinginleştiriciydi. "Şu an öfkeli olduğun için mantıklı düşünemiyorsun bence. Tamam, Poyraz sana çok kötülük yaptı, yalan yok ama sana sinirlenip Lina'ya saldırmak mı? Aklın alıyor mu bunu?"

"Hiçbir ihtimali göz ardı edemem." Konuşurken çoktan arabama gelmiştim. İçeri girip kapıyı hızla kapattığımda arkadaşlarım iyice panikklediler.

"Mira, in arabadan," dedi Tuna. Kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. "Bira içtik o kadar, böyle araba kullana..."

Fakat onu daha fazla dinlemeden gaza bastım.

Yol akıp giderken Lina'nın o gece Poyraz'a ipucu olabilecek bir şey söylemiş olması ihtimaline tutunuyordum. Herhangi bir şey...

Aradığım cevaplar Poyraz'da olabilir miydi? Daha da kötüsü, bana olan öfkesi yüzünden Lina'ya zarar vermiş olabilir miydi? Bunu yapabilir miydi sahiden?

Akyazı küçük bir yerdi, bir uçtan diğer uca gitmek bir saat bile sürmezdi. Bu yüzden çok kısa bir sürede Özkılıçların malikânesine vardım fakat siyah, demir kapı kapalı olduğu için bahçeye giremedim.

Malikânenin önünde durduğumda hışımla arabadan indim ve kapıya bir tekme savurdum. "Poyraz!" diye var gücümle bağırdım. Öyle şiddetli bağırmıştım ki ses tellerim acımıştı. "Çık dışarı, adi herif!"

Yoldan geçen birkaç kişinin meraklı bakışlarını üstümde hissediyor, hayret dolu fısıltılarını çığlık atıyorlarmış gibi duyuyordum fakat umursamadım.

"Poyraz!" diye tekrar bağırdım. Bir yandan kapıya vuruyor, tekmeliyordum. "Çık dışarı!"

Çalışanlardan biri kapıyı açtı. "Efendim, neler..."

Sözünü tamamlamasına fırsat tanımadan içeri daldım. Kadın arkamdan koşuşturup beni durdurmaya çalışırken bahçeye ilerledim. Bir yandan da çığlık atıyor, Poyraz'ı çağırıyordum.

"Neler oluyor?"

Tanıdık bir kadın sesi duyduğumda irkildim. Sadece birkaç saniye sonra Gülçin Özkılıç, yani Poyraz'ın annesi bahçeye çıktı. Yüzünde neler olduğunu anlamaya çalışan, kafası karışmış ve saygısızlığa uğradığı için öfkeden deliren bir kadının ifadesi vardı.

"Mira," dedi tükürürcesine, sanki adım bir hakaretmiş gibi. "Ne oluyor? Ne bu rezalet?"

Burnumdan solurcasına güldüm. "Rezalet oğlunuzun işi, Gülçin Hanım. Ben de ona hesabını sormaya geldim."

Gülçin'in dudakları aralandı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Oğlun nerede?"

"Seni ilgilendirmeyen bir yerde." Gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Birkaç saniye sonra hâlâ öfkeden deliriyordu ama kendini az da olsa toparlamış görünüyordu. "Bak kızım, anlıyorum, zor zamanlardan geçiyorsun ama bu, evime istediğin gibi girip rezillik çıkarabileceğin anlamına gelmiyor. Ayrıca oğluma yaptıklarını bilmiyor değilim. Şimdi çık git buradan!"

"Hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırdım, içimdeki tüm nefreti kusuyordum. "Oğlun karşıma çıkıp bana hesap verene kadar hiçbir yere gitmiyorum!"

"Benim oğlum sana ne diye hesap verecekmiş?" Gülçin Hanım öfkeyle bana doğru yaklaştı.

"Bilmem," dedim. "Belki balo gecesi Lina'yla ne konuştuklarını anlatmak ister."

Gülçin Hanım'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Benim çocuğuma iftira mı atıyorsun sen?" derken bana bir böcekmişim gibi bakıyordu. "Onun senin kardeşinle ne alakası olabilir?"

Demir kapının açıldığını duyduğumda söylemek istediğim her şeyi bir süreliğine yutmak zorunda kaldım. Siyah, lüks bir araba bahçeye girdi. Bahçedeki büyük, mermer havuzun yanından geçip tam yanımızda durdu.

Şoför koltuğundaysa görmek istediğim adam oturuyordu.

Poyraz arabadan indiğinde gri gözlerinde neler olup bittiğini çözmeye çalışan bir ifade vardı. Lacivert, polo yaka bir tişört ile beyaz bir pantolon giymişti. Bileğinde çelik bir kol saati vardı.

"Mira," dedi sorgulayıcı bir tavırla. "Ne oluyor burada?"

"Hiçbir şey, oğlum." Gülçin Hanım araya girdi. Anlaşılan oğlunu, canını sıkacak her şeyden uzak tutmak istiyordu. "Mira da gidiyordu zaten."

"Bir saniye, anne." Poyraz bana döndü. "Dinliyorum, Mira."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Sana sormam gereken şeyler var."

"Peki," derken o kadar kafası karışmış görünüyordu ki bir an için hata yapıp yapmadığımı düşündüm. "Sor öyleyse."

Ne diyeceğimi bilemeyerek Poyraz'a baktım. Buraya gelirken aklımdan milyonlarca düşünce, söylenecek milyonlarca söz geçmişti. Şimdi ise hepsi uçup gitmişti. Poyraz bir bakışıyla hepsini yok etmişti.

Derin bir nefes aldı. "Anne," dedi Gülçin Hanım'a dönüp. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

Gülçin Hanım afalladı, böyle bir şey beklemediği aşikârdı ama oğlunu kırmadı. Başını hafifçe salladı ve eve girip arkasından kapıyı kapattı. Onun gidişiyle daha sessiz, daha garip bir ortam oluşmuştu.

Ona hesap sormak üzereydim ancak Poyraz önce davrandı. "Yaşananları duydum. Geçmiş olsun, umarım Lina en kısa zamanda iyileşir."

Tek kaşımı kaldırdım. "Üzülmüş gibi konuşuyorsun."

Gözlerini kıstı. "Üzüldüm çünkü."

"Neden?"

Poyraz'ın kaşları çatıldı. "Çok garip konuşuyorsun, Mira." Elleri cebindeyken hafifçe öne eğildi ve birkaç derin nefes aldı. Geri çekilirken, "Kasabadaki tüm biraları içtin mi, ne yaptın?" diye sormayı ihmal etmedi.

"Neden?" diye sorumu yenilerken boğazım düğümlendi. Gözlerim yanıyordu. "Acı çekmemi istemiyor muydun bunca zamandır? Acı içinde kıvranıyorum işte."

"Mira..." Poyraz'ın bana bağırmasını hatta annesi gibi kovmasını bekledim, bu tam da ondan beklenecek bir hareket olurdu ama ikisini de yapmadı. "Bu halin beni mutlu etmiyor."

"Öyle mi?" derken bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü. Hızla sildim. "Benden nefret etmiyor musun yani?"

Poyraz cevap vermedi.

Güldüm ama bu buruk bir gülüştü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden geldin?"

Titrek bir nefes aldım. "Balo gecesi Lina'yla ne konuşuyordunuz? Tartışıyor gibi görünüyordunuz?"

Poyraz'ın kaşları çatıldı. "Bunun için mi buraya kadar geldin? Arasan da söylerdim."

"Cevabını duyarken gözlerine bakmam gerekiyordu."

"Sen ne..." Fakat aniden anladı, zihnimden geçen tüm düşünceleri bir bir okudu. "Lina'ya bunu yapanın ben olduğumu mu düşünüyorsun, Mira?"

"Madem sorumu anladın, cevabın da vardır."

Duruşunu dikleştirdi ve ben uzun sürenin ardından ilk defa Poyraz'ın gözlerinde farklı bir şey gördüm: Kırgınlık.

"Hayır, Mira," dedi. "Kardeşini öldürmeye çalışan ben değilim."

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Neden kavga ediyordunuz o zaman?"

"Kavga etmiyorduk, sadece tartışıyorduk."

"Neden işte?" diye üsteledim. "Bana bilmediğim bir şeyler olduğunu söylemiştin, aranızda ne geçti?"

Poyraz derin bir nefes alıp başını çevirdi ama yine de zihnindeki düşünceleri bir sıraya sokmaya çalıştığını görebiliyordum. "Bana bak," dedim hiç düşünmeden. "Kardeşimin kafasını mı karıştırdın sen? Ona kur falan mı yaptın? Eğer öyleyse seni..."

"Mira." Poyraz da iyiden iyiye kızmaya başlamıştı. "Saçmaladığının farkında mısın?"

"Söz konusu sen olduğunda hiçbir şey saçmalık gibi gelmiyor."

"Bu söylediklerini çok içmene veriyorum."

"Hah!" diye hayretle nefes verdim. "Demek söylediklerimi alkollü olmama veriyorsun. Ne kadar düşüncelisin. Lütfettin, piç kurusu seni!"

Poyraz'ın dudakları hafifçe aralandı, gözlerinde saf bir öfke vardı. "Kızım, bir şey diyeyim mi sana?" derken bir adım öne attı. Aramızda belki bir karış mesafe vardı. "Sen tam bir akılsızsın." İşaretparmağını şakağıma bastırdı. "Başına ne geldiyse bu kafasızlığın yüzünden geldi. Bir gün her şeyini kaybedeceksin."

"Her şeyimi kaybettim zaten!"

Söylemeye niyetli olduğum şey bu değildi ama kelimeler şehre aniden çöken yağmur gibi aniden dudaklarımdan dökülüvermişti. Gözlerim dolmuş, gözyaşlarım ben daha ne olduğunu anlamadan yanaklarımdan süzülmüştü.

Tüm gücümle Poyraz'ın göğsüne vurdum fakat o bir adım bile geri çekilmedi. "Her şeyimi çaldın benden, şimdi de Lina'yı aldın!"

Ona tekrar vurmaya yeltendim ama ne kollarımda güç kalmıştı ne de dizlerimde.

Lina, diğer yarım, kardeşim, yoldaşım... Ona bir şey olursa ne yapardım ben? Nasıl gülebilir, nasıl geleceğe umutla bakabilirdim? Nasıl hayal kurabilir, onları nasıl gerçekleştirebilirdim?

Şu anda kalbim attığı için bile kendimi suçlu hissediyorken yaşamaya nasıl devam edebilirdim?

Dizlerim gücünü tamamen kaybedince başım önümde, yavaşça yere çöktüm. Belki de Poyraz dirseklerimi sıkıca sarıp benimle birlikte diz çökmeseydi düşüşüm daha sert olurdu.

Soğuk taş zemine oturduğumda bedenimi bir ürperti sardı ama kalkacak mecalim yoktu.

"Yalvarırım, Poyraz," derken sesim o kadar cılız çıkmıştı ki kendime hayret ettim. "Ona bir şey yaptıysan söyle, ne olur."

Başımı kaldırıp ona baktığımda gri gözlerinde bir şeyler parıldadı sanki. Ne olduğunu bilmiyordum ama öfkesinin titrek bir mum alevi gibi yavaşça söndüğünü fark ettim.

"Beni üzmek için ona zarar mı verdin? Fiziksel olarak zarar vermesen de ne bileyim, kalbini falan mı çaldın? Ya da onu kızdırdın mı? Ben..." Hıçkırıklar yeniden dudaklarıma hücum etti. "Neden tüm öfkeni bana kusmadın?"

Güçsüzlükle başımı öne eğdiğimde alnım Poyraz'ın göğsüne çarptı. Bir elimi kaldırıp göğsüne vurmaya yeltendim ama güçten düşmüş gibiydim.

"Ona bir şey yapmadım, Mira." Poyraz'ın kendinden emin sesi tekrar kulaklarımı doldurdu: "Ona zarar vermedim, vermem de. Diğer suçlamana gelirsek, bana ne yapmış olursan ol, seninle birlikte olduktan sonra çevrendeki hiçbir kadına farklı gözle bakmam. Beni nasıl bununla suçlarsın? Hem kardeşini tanımıyor musun sen? Öyle bir niyetim olsa çalacağı ilk kapı seninki olur."

Lina'yı tanıyor muydum? Birkaç hafta önce olsa bu soruya şüphesiz *evet* cevabını verirdim fakat artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyordum.

Ilık bir akşam rüzgârı saçlarımın arasında eserken geri çekilip Poyraz'a baktım. Gözleri kalın bir perdeyle örtülmüş gibiydi. Ardını göremiyor, neler hissettiğini anlayamıyordum.

"Neden bu kasabadan ayrıldın, Mira?"

Ani sorusu afallamama neden olmuştu. "Ne?"

"Beni duydun. Neden bu kasabayı, evini terk ettin?"

"Çünkü bu şehir sendin. Sokaklarda senin kahkahan vardı, her zaman gördüğüm komşu senin sinirli hallerindi, deniz senin dinginliğindi. Sığamadım buraya. Ben aslında bu kasabayı değil, seni terk etmek istedim."

Poyraz sertçe yutkundu. "İşte, ben de seni anımsatan herkesten, her şeyden kaçtım. Seninle yürüdüğümüz sokakları hızlıca geçtim, Yakamoz'da her zaman oturduğumuz masaya bir daha hiç oturmadım, sevdiğimiz şarkıları bir daha hiç dinlemedim." Hafifçe öne eğildi. "Hal böyleyken ben, Lina'ya..." Hayretle nefesini verdi. "Cümlemi tamamlayamıyorum bile."

Dudaklarım titrerken kalbime yeni bir ok saplandı ve öfkemin yerini yakıcı bir suçluluk duygusu aldı. Sanki kalbim kor alevlerin içine atılmıştı. Nasıl böyle bir şey düşünebilmiştim? Kız kardeşim canıyla cebelleşirken sahiden de oturmuş, eski sevgilimle arasında bir şeyler olabileceği ihtimalini ciddi ciddi düşünmüş müydüm?

Gözyaşları yeniden bedenimi esir alırken, "Yapma," dediğini duydum Poyraz'ın. "Kendini suçlama. Kafan karışık sadece."

Hıçkırdım. "Ben iğrenç bir kardeşim."

"Böyle söyleme."

"Neden?"

"Çünkü doğru değil."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu sen mi söylüyorsun? Her daim bana hakaret eden Poyraz'a ne yaptın?"

Hafifçe gülümser gibi oldu. Tam bir gülümseme değildi, sanki dudaklarının kenarı biri tarafından zorla yukarı çekiştirilmişti. Gözlerindeki aşılmaz kara bulutlar bir an için dağılır gibi oldu.

"Sevgili olarak iğrenç birisin ama kardeş olarak fena iş çıkarmıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sağ ol, sanırım."

Kısa bir an ikimiz de duraksadık. Belki bir dakikaydı, belki daha fazla. Poyraz en sonunda, "Kendine bunu yapma," dedi.

"Ona balo gecesi çok kızmıştım," dedim gözyaşlarım arasından fakat Poyraz'dan çok kendimle konuşuyordum. "Seninle görünce onu azarladım."

"Ben de olsam aynısını yapardım."

Dudaklarım titredi. "Ya onu sevmediğimi düşündüyse?"

"Mira." Poyraz omuzlarımdan tutup bedenimi hafifçe sarstı. "O senin kardeşin. Bir anlık öfken aranızdaki sevgiyi çürütmeye yetmez."

Burnumu çektim. "Ya o öfkeli bakışım, Lina'nın bende gördüğü son şey olursa?"

"Olmayacak. O senin kanını taşıyor. Eminim ki senin gibi inatçı bir pisliktir."

Gülerek nefesimi verdim ama bu yorgun bir gülüştü. "Balo gecesini anlat bana, Poyraz," dedim aniden konuya dönerek. Bu kedi fare oyununu daha fazla uzatmaya gücüm yoktu.

"Peki ama delirmeyeceksin, tamam mı?"

Gözlerimi kıstım. "Böyle söylemesen hiçbir sorun olmazdı ama artık aklımı kaçıracağımdan neredeyse eminim."

Poyraz konuşmak için kendini hazırlarken evin beyaz kapısı gürültüyle açıldı. Poyraz'ın kardeşi Egemen yalpalayarak dışarı çıkarken sıkıca tuttuğu şişedeki şarabın bir kısmı sağa sola döküldü. Egemen'in mavi gözleri kan çanağına dönmüş, siyaha çalan koyu saçları darmadağın olmuştu.

Poyraz sabır dilenir gibi nefesini verdi. "Bu gece de herkesin sarhoş olası tuttu."

Fakat Egemen kardeşini duymuyor gibiydi. Bana hayranlıkla, sanki bir peri masalından fırlamışım gibi bakıyordu. Mavi gözleri saf bir mutlulukla parıldıyordu.

"Lina," diye mırıldanırken gülümsedi. "Beni bırakmayacağını biliyordum."

Bunu söyledikten hemen sonra gürültüyle yere yığıldı.

Ağzım bir karış açılırken Poyraz'a döndüm. "Ne demekti şimdi bu?"

Omuz silkti. "Ne anladıysan o."

"Ne anladıysam o," diye yineledim. Beynim uyuşmuş gibiydi. Tüm gerçekler gözlerimin önünde öylece durmasına rağmen algılamayı reddediyordum.

"Ben de balo gecesi öğrendim," diye anlatmaya devam etti Poyraz. Bir yandan da ayaklanmış, yerde yatan Egemen'i kaldırmaya çalışıyordu. "Lina'yla konuştuğumuz şey buydu." Başını kaldırıp bana baktı. "Egemen'le Lina birlikteydi."

Nefes almayı unuttum, dünya durmuştu sanki. Şimdi az da olsa taşlar yerine oturuyordu.

Demek Lina'nın sevgilisinden ayrılma nedeni Egemen'di. Bu yüzden benden sır gibi saklamıştı ayrılığını. Bu yüzden kızacağımı düşünmüştü. Hayatta en çok nefret ettiğim adamın kardeşine gönlünü kaptırmıştı.

Bir elimle ağzımı kapattım.

Bana anlatmadığın daha neler var, Lina?

BÖLÜM ÜÇ

Lina Altınok
7 Mart 2022,
Yaklaşık Üç Ay Önce

Odamda pembe parlatıcımı dudaklarıma sürerken alt kattaki annem, "Lina!" diye bağırdı. "Baban gelecek birazdan!"

"Geliyorum!"

Parlatıcımı daha sonra tazelemek için çantama attıktan sonra maskaraya uzandım. Okulda makyaj yapmamız hoş karşılanmıyordu ama son sınıf olduğumuz için bize pek karışmıyorlardı. Hem karışsalar bile kıvrımdan uzak kirpiklerimle evden çıkmam söz konusu bile olamazdı.

Makyajımı tamamladıktan sonra ayaklanıp parmaklarımla saçımı taradım. Böylece yaklaşık yarım saat önce maşa yaptığım saçlarıma doğal bir görünüm kazandırmıştım. Saç parfümümü de sıktıktan sonra hazırdım.

Alt kata indiğimde babam çoktan gelmişti. Annem, "Kahvaltıyı kaçırdın," diye azarladı beni. "Baban geldi bile ama ben sana bir sandviç..."

"Hayır, hayır," dedim hemen. "Yeni bir diyet uyguluyorum. İlk öğünüm on ikide."

Annem suratını buruşturup beni baştan ayağa süzdü. Ona göre fazla zayıftım, kilo vermek yerine kilo almalıydım ama aynaya baktığımda göbeğimde gördüğüm küçük çıkıntı o kadar sinirimi bozuyordu ki yalnızca oraya odaklanmadan edemiyordum. Sanki dünyanın en çirkin bedeni bana aitmiş gibi hissediyordum.

"Hepsi senin suçun." Annem aniden babama döndü.

Portakal suyunu dudaklarına götürmek üzere olan babam hayretle anneme baktı. "Neymiş benim suçum?"

"Bu kızın kafasız olması." Bir yandan da sofrayı topluyordu. "Ne kadar aptal genin varsa hepsini vermişsin."

"Pardon." Babam gözlerini kıstı. "O genlerin senden gelmediği ne malum?"

Annem saçını savurup kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Bende öyle bir gen yok, tatlım."

"Behiye," dedi babam. Dudaklarında haylaz bir gülümseme vardı. "Eğer sende biraz akıl olsaydı beni boşamazdın."

Annem masayı silmek için aldığı bezi babamın suratına attı.

Sabır dilenerek iç çektim. "Babi," diye seslendim babama. "Ne zaman çıkıyoruz?"

Babam ayaklandı. Üzerinde beyaz bir gömlek ile siyah bir pantolon vardı. Ceketini sandalyenin sırtından aldıktan sonra, "Çıkalım, prensesim," dedi. "Annen de burada yalnız başına kudursun."

Annem kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Tek başıma olacağımı nereden çıkardın ki?" dedi tek kaşını kaldırıp imalı bir tonla. "Arkadaşlarımla buluşacağım."

"Öyle mi?" Babam umursamayarak ceketini giydi. "Kimmiş bu arkadaşların?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

Babam, anneme gülümseyerek baktıktan sonra kapıya yöneldi. Annemi öpüp onu takip ettim. Baş başa kaldığımızda, "Bana bak," dedi fısıltıyla. "Senin bu deli anan hâlâ bana yanık."

Dirseğimi karın boşluğuna geçirdim. "Babi," dedim uyarıcı bir sesle ama gülmeden edememiştim. "Sus, duyacak. Zorla sinirlendireceksin kadını."

"Yalan mı?" diye yanıtladı. "Arkadaşı varmış da bilmem ne... Sanki tüm arkadaşlarını tanımıyorum. Beni kıskandıracak aklı sıra."

"Lina!" Annem mutfaktan seslendi. "Söyle o baban olacak herife, eğer biraz daha boş konuşursa bir koluna veda eder."

"Bir de gizli gizli beni dinliyor," diye mırıldandı babam. "Tam âşık bu."

Mutfaktan hızlı ayak sesleri duyduğumuzda babam bileğime yapıştı ve hızlı adımlarla evden uzaklaştık.

Babam beni okula bırakana kadar geçen kısacık yolda sohbet ettik. Sohbetimiz her zamanki gibi kahkahalarla doluydu ama okula yaklaştıkça babamın canının sıkıldığını hissediyordum.

"Babi," dedim bana bakmasını sağlayarak. "Ne oldu? Enerjin düştü birden."

"Yok bir şey, kızım," dedi ama mavi gözlerinde kararsızlık parıltıları vardı.

"Söyle haydi," dedim. "Bak, az kaldı zaten okula varmama."

Babam yanağının içini kemirdi. Bir an konuşup konuşmamakta emin olamasa da, "Annen ciddi miydi?" diye sordu. "Yani tanımadığım biriyle mi buluşacak?"

Gözlerimi kıstım, gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Bilmem. Hem öyle bile olsa sana ne ki?"

"Ne demek sana ne?" Yüz hatları gerilirken bana baktı. O kadar kızgın görünüyordu ki sırıtmamak her geçen saniye zorlaşıyordu.

"Basbayağı sana ne?" dedim. "Annem bekâr bir kadın, sen de bekâr bir adamsın. İstediğiniz kadar arkadaşınız olabilir, diğerinin tanımasına gerek yok. Sadece arkadaşınız değil, flörtünüz de..."

"Lina," dedi kızarak. "Öyle bir dünya yok, abuk sabuk konuşma."

"Dikkatli ol babi, neredeyse annemi kıskandığını düşüneceğim."

Babam burnundan soludu. "Bunların hepsi zamanında o pembe koltuğu alıp seni şımarttığım için başıma geliyor."

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. "Doğru mu söylüyor, bilmiyorum," dedim sonunda sorusunu yanıtlayarak. "Sormadım hiç."

"Bana bak Lina, annen bir adamla görüşür de sen bana söylemezsen var ya..."

"Sakın," dedim durmasını söyler gibi ellerimi kaldırarak. "Beni bu işe bulaştırmayın."

Babam şaşırdı. "Bu savaşta babinin yanında olmayacak mısın yani?"

"Babi," dedim. "Senin için bir bilmecem var. Aykut Altınok ve Behiye Güneş kavgaya tutuşursa kaybeden kim olur, biliyor musun?"

"Cevap çok basit ama âdettendir, sorayım bakalım. Kimmiş?"

"Araya giren."

Babam kendini tutamayıp gülmeye başladığında ona katıldım.

Ah ah... Umarım birbirlerine ait olduklarını fark ettiklerinde onlar için çok geç olmazdı.

Arabadan inip okula girdim. Bizim kızları her zamanki gibi Damla'nın dolabının önünde bulunca onlara el salladım.

Damla, Yasemin ve Ada'yla liseye başladığım ilk günden beri arkadaştık. Öğretmenimiz bizi yan yana oturttuğunda tanışmış ve bir daha da asla ayrılmamıştık. Okulda bizi tanımayan pek yoktu ama biz çoğunlukla birbirimizle konuşur, diğerleriyle pek muhatap olmazdık.

Beni ilk gören Ada oldu. Kahverengi saçlarını kusursuz bir atkuyruğuyla toplamıştı. Fondötenle kapattığı cildinin altında çilleri olduğunu biliyordum. Keşke onları kapatmak için bu kadar çok uğraşmasaydı. Bence çok tatlı görünüyorlardı.

Ada bana el salladı. "Lina!"

Yanlarına vardığımda Damla, Ada'ya ters bir bakış atmakla meşguldü. "Ada," dedi uyarırcasına. "Çocuk gibi bağırmasana koridorun ortasında. Herkes bize bakıyor."

Ada'nın suratı düşerken "Haklısın," dedi. "Affedersin."

Aslında kimsenin bize baktığı yoktu fakat Damla dışarıdan nasıl göründüğümüze çok dikkat ederdi. Ona göre popüler olmazsak ucubeydik ve o sınıfa düşmeye hiç niyeti yoktu.

"Günaydın, kızlar," dedim gülümseyerek. Yasemin öne doğru eğilince makyajımızı bozmamak için cildimizi birbirine değdirmeden havaya öpücük attık.

Yasemin geri çekildi. Sarı saçlarını düzleştirmişti. "Günaydın."

"Işıldıyorsun bugün," dedi Damla. Bana bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. O da Yasemin gibi sarışındı, kâküllerini özenle şekillendirmişti. Bakışları yüzümden bedenime inince tebessümü yavaşça soldu.

"Ne oldu?" derken üzerime baktım. Herhangi bir şey aradım ama yoktu. "Kıyafetime leke falan mı bulaşmış?"

"Aşkım, hayır," dedi Damla hemen. "Çok güzelsin. Sadece biraz kilo mu almışsın sanki? Belki de şu pembe ceketten dolayıdır. Kesimi bir değişik."

Aslında ceketimi çok severek almıştım. Çok ünlü bir tasarımcının elinden çıkmış, özel dikim bir ceketti ve bana, yani babama çok pahalıya mal olmuştu. Aynaya baktığımda da çok beğenmiştim ama görünen o ki dışarıdan bakınca istediğim gibi durmuyordu.

"Öyle mi?" dedim ceketi çıkarırken. "Teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi Damla. "Her zaman arkanı kollarım."

Bunları söyledikten hemen sonra kıkırdayarak arkasını döndü ve sınıfa doğru ilerledi. Onun peşinden ilerlemek üzereyken koridorda çok tanıdık bir yüzle karşı karşıya geldim ve elimde olmadan gülümsedim.

Erkek arkadaşım Can koridorun öteki ucundan göründü. Sarı saçları özenle fönlenmişti. Üzerinde kırmızı bir kolej ceketi vardı. Yanında arkadaşları olduğu için selam verip yanımdan geçip gideceğini sanmıştım ama yeşil gözleri beni görünce âdeta bir çift elmas gibi parıldadı.

"Bu ne güzellik?" dediğinde kollarımı ona sarmak için uzattım. Bir yandan da iltifat almanın verdiği mutlulukla sırıtıyordum. "Günüm şenlendi resmen."

Can belime sarılırken ayaklarımı yerden kesti. "Aptal," dedim kıkırdayarak.

"Yarın akşam ne yapıyorsun?"

"Bilmem," dedim omuz silkip. "Eğer istersen programımda senin için bir boşluk var mı diye kontrol ederim."

"Bak sen." Can sırıttı. "Umarım o değerli programınızda benim gibi zavallı biri için boş vakit yaratabilirsiniz."

Dudaklarımı büzdüm. "Düşünmem lazım. Ne yapacağız?"

"Bizim çocuklarla sahilde oturacağız biraz. Herkesin sevgilisi geliyor, belki sen de orada olmak istersin diye düşündüm."

Gülümsedim. "İsterim belki."

Can'ın gülümsemesi genişledi. "Seni ararım."

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra yanımdan ayrıldı. Koridorda bizi gören birkaç kızın imrenerek iç çektiğini duyabiliyordum. Bazen bana öyle bakıyorlardı ki benim yerimde olmak için birini öldürmeye hazırlarmış gibi hissediyordum.

Üzerimdeki bakışları görmezden gelip sınıfıma gittim. Diğerleri çoktan yerlerine oturmuştu, ben de yavaşça sırama ilerledim. Öğretmen masasının önündeki ikinci sırada Damla'yla birlikte oturuyordum.

Sırama oturduğumda, "Ne oldu?" diye sordu Damla. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "Seninki seni bırakamadı bir türlü."

"Aynen," diyerek ona katıldı Yasemin.

"Yarın arkadaşlarıyla buluşacakmış, beni de davet ediyor."

Ada gülümsedi. "Çok tatlısınız."

"Teşekkür ederim," derken sırıttım. İlişkimi arkadaşlarımın desteklemesi çok hoşuma gidiyordu.

Can'la ilişkimiz geçen sene başlamıştı. Aslında onu daha önce defalarca görmüştüm. Akyazı'da yaşayan biriyle karşılaşmamak olanaksızdı ancak ilk defa bir partide uzun uzun bakışmıştık. Sonrasında sosyal medyadan arkadaşlık isteği göndermişti, sabaha kadar sohbet etmiştik. Yaklaşık iki ay sonra da çıkmaya başlamıştık.

O da tıpkı benim gibi popüler bir çocuktu. Çok iyi yürekliydi. Ailesi de oldukça varlıklıydı.

Kızlarla konuşmaya devam edecektik ki öğretmenimiz içeri girdi. Ellilerinin ortasında, hafif kilolu ve kel bir adamdı. Çantasını masaya koyarken birkaç kişi haricinde tüm sınıf sessizliğe gömüldü.

"Evet, çocuklar..." Kapı çalınınca öğretmenimizin sözü kesildi. "Gir!"

Kapı yavaşça aralandı ve içeri Egemen Özkılıç girdi. Mavi gözleri kan çanağına dönmüştü. Sanki bütün gece uyanık kalmış gibiydi. Siyaha çalan koyu renkli saçları darmadağındı.

"Nesi var bunun?" diye fısıldadı Damla.

Omuz silktim. "Akşamdan kalma herhalde."

Egemen'le çok konuşmazdım. Serseri, züppenin tekiydi bana göre. Ağabeyi birkaç ay önce kardeşimi tüm kasabanın önünde rezil etmiş, sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmişti. Ağabeyi neydi ki kardeşi ne olacaktı?

Mira'ya yaşattıkları şeyler için o aileden nefret ediyordum.

"Hocam," dedi Egemen. "Affedersiniz. Ben..."

Öğretmenimiz eliyle sırasına geçmesi için işaret edince Egemen sözünü tamamlamadan arkadaşlarının yanına geçip oturdu.

"Çok merak ediyorum, bu çocuk adam olacak mı acaba?"

Damla cevap verene kadar sesli konuştuğumu fark etmemiştim. "Niye öyle diyorsun?" dedi. "Yakışıklı çocuk bence."

Dudaklarım hafifçe aralandı. "Abisinin kardeşime neler yaptığını biliyorsun."

"Kendi ağzınla söylüyorsun, o ağabeyiydi. Egemen değil."

Tek kaşımı kaldırdım. "Neden Egemen'i savunasın tuttu birden?"

"Lina," dedi Damla. "Beni yanlış anlama, seni çok sevdiğimi biliyorsun ama..."

Cümlesini tamamlamadı. "Ama," diyerek konuşması için teşvik ettim.

Bana doğru fısıldarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Egemen benden hoşlanıyor galiba."

"Ne?"

Kendimi tutamayıp bağırınca elinde kitapla tahtanın önünde duran öğretmenimiz dahil herkes bize baktı. "Hanımlar," dedi otoriter bir sesle. "Bölmüyorumdur umarım."

O kadar şaşkındım ki birden boşluğuma geldi. "Ay bölüyorsunuz aslında."

Sınıftakiler gülmeye başlayınca kıpkırmızı kesildim. O sırada öğretmenimiz, "O zaman size çay ya da kahve söylememi ister misiniz?" diye sordu. "Yanında tatlı falan da yaptırırım."

"Gerçekten mi?" dedi Ada içi giderek. "Çok iyi olur, biliyor musunuz?"

"Salak salak konuşma, Ada." Uyarı Yasemin'den gelmişti. "Adam dalga geçiyor bizimle."

Sınıftakiler gülmeye devam etse de öğretmenimiz son derece ciddiydi. "Biraz daha konuşmaya devam ederseniz sizi sınıftan atacağım."

"Özür dileriz," dedim hemen. Yasemin ve Ada da bana katıldılar fakat Damla sessiz kaldı.

Öğretmen tahtaya dönerken başımı ona çevirdim. "Ne demek Egemen senden hoşlanıyor?"

"Derslerde onu hep bana bakarken yakalıyorum. Arada bir denk geldiğimizde sohbet ediyoruz. Beni nerede görse aniden dibimde bitiveriyor. Gözlerime bile bakamıyor utancından. Bunlar işaret değil de ne?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Damla, sen benim arkadaşımsın. Nefret ettiğim bir çocukla çıkmayacaksın, değil mi?"

"Çocuk sana hiçbir şey yapmadı ki," dedi tatlı tatlı. "Sen de söylüyorsun. Bence olaylara biraz daha olgunlukla bakmanda fayda var."

İçimden bağırıp çağırmak geliyordu ama gözlerimi sımsıkı yumup kendimi tuttum. Bağırmak bana bir şey kazandırmayacaktı, üstelik bu benlik bir hareket de değildi.

"Peki, sen?" diye sordum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Aslında ben de beğeniyorum Egemen'i. Varlıklı, kültürlü bir çocuk."

"Çocuk kafayı çekip sınıfa geldi ama yine de sen bilirsin."

"Aman, Lina," dedi elini havada sallayarak. "Sanki diğer gençler içmiyor."

"Damla," dedim hayretle. Damla her zaman köşeli bir kız olmuştu. Bazen sert konuşurdu ama bu resmen ihanet gibi bir şeydi.

"Aşkım," dedi başını omzuma koyarak. "Bence önyargılı davranıyorsun. Ayrıca kendi duygularımı reddetmemi bekleyecek kadar bencil olamazsın, değil mi? Mutlu olmamı istemiyor musun yoksa?"

"Elbette istiyorum," dedim. "Sadece bunun o çocukla olması düşüncesi canımı sıkıyor."

"Şimdilik hiçbir şey yok zaten," dedi. "Sadece seni çok sevdiğim için şimdiden bazı şeylerden haberdar etmek istedim. Sen benim için çok değerlisin, biliyorsun."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Okul tüm sıkıcılığıyla geçtikten sonra babam beni almaya geldi. İşten vakit buldukça beni okula bırakmaya ve okuldan almaya çalışıyordu. Önceden Mira da benimle olurdu fakat bir süredir yolculuğumu yalnız tamamlıyordum.

Eve gidince derslerimi tekrar ettim, piyanonun başına geçip evdekilerin başını şişirdim. Sürekli çalmamdan nefret ettiklerini biliyordum ama çok önemli bir yarışmaya hazırlanıyordum. Kaybedecek tek bir dakikam bile yoktu.

Piyanoda birkaç parça çaldıktan sonra odama çıktım, telefonumu alıp sosyal medya hesaplarımda biraz dolaştım. Damla yeni bir fotoğraf paylaşmıştı, başta bizim kızlar olmak üzere birçok kişi

yorumlara doluşmuştu. Hemen ben de bir yorum yaptıktan sonra arkadaşımın profiline girip takip ettiklerine baktım.

Derin bir nefes verdim, korktuğum henüz başıma gelmemişti.

Gün boyu bu meseleyi düşünmüş, kendime çocukluk edip etmediğimi sormuştum. Neticede büyümüştük. Bazı şeylere alınganlık etmemem gerekirdi. Hem önemli olan Damla'nın mutlu olması değil miydi?

Yine de ona kırılmadan edememiştim. Bu olayı fazla... Sıradan bir şeymiş gibi anlatması canımı sıkmıştı. Sanki duygularıma önem vermiyormuş gibi hissetmiştim.

Telefonumu bir köşeye bıraktım. Neredeyse gece yarısı olmuştu ama ayaklanıp mor eşofman takımımı üzerime geçirdim. Tozpembe çantama ihtiyacım olabilecek birkaç şeyi attıktan sonra parmak uçlarımda ilerleyerek dışarı çıktım. Muhtemelen herkes çoktan uykuya dalmıştı, yine de riske atmaya değmezdi.

Evden çıkıp kapıyı kapatırken son derece sessizdim. Yavaşça annemin arabasına ilerledim, motoru hızlıca çalıştırıp arabaya gaz verdim. Evden çıkma konusunda sessizdim ama arabaya yapacak bir şeyim yoktu. Bu yüzden bahçeden ne kadar hızlı ayrılırsam benim için o kadar iyiydi.

Normal şartlarda kurallara uyan biriydim. Hatta bu konuda ailem Mira'yla beni kıyaslayıp benim gibi bir evlatları olduğu için şükrederlerdi ancak araba konusunda bu huyumu görmezden gelmek zorundaydım.

Ehliyet sınavım yaklaşıyordu ve ben sınavdan kalmayı hiç istemiyordum ancak araba kullanırken bana eşlik edecek biri yoktu. Dedem çok sabırsızdı ve en ufacık hatamda ortalığı birbirine katıyordu. Babamın doğru dürüst boş vakti olmuyordu. Anneminse kendine hayrı yoktu ki bana yardımı olsun. En kritik anlarda benden daha fazla paniklerdi ve beni sakinleştirmek yerine öleceğimizi haykırıp bayılırdı.

Evet, gerçekten bayılıyordu. Bir keresinde onu hastaneye götürmek zorunda kalmıştım.

Bu yüzden kendi söküğümü kendim dikmek zorundaydım.

Zaten insanlar, Akyazı'da bahar geldiğinde sokağa dökülmeye başlardı. Bu mevsimde, henüz hava ısınmamışken insanlar bu saatte genelde evlerinde olurdu.

Sokaktan ayrılmak üzereydim ki bir bağırış duyunca yavaşladım. Akyazı'da çok kavga gürültü olmazdı, bu yüzden meraklanmadan edememiştim.

Köşeyi döndükten sonra birkaç yüz metre ileride bir grup gencin tartıştığını gördüm. Birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki beni henüz fark etmemişlerdi.

Aslında tartıştıklarını söylemek pek doğru olmazdı çünkü üç genç adam, bir kişinin üzerine yürüyordu.

Köşeye sıkıştırılan kişiyi tanıyınca kanım dondu.

"Ege," diye mırıldandım.

Onu öyle görünce paniklemiştim ama o, benim aksime sakin görünüyordu. Elleri siyah pantolonunun ceplerindeydi ve karşısındaki gruptan etkileniyormuş gibi değildi.

Panikle yanağımın içini kemirdim. Aptal... Kimbilir ne yapmıştı da insanları sinirlendirmişti?

"Ne yapacağım?" diye mırıldandım korkuyla. Ona açıkça yardım edemezdim. Mira bana gönül koyabilirdi. Öte yandan dedem ve babam, gece vakti bir grup gencin tartışmasına daldığımı öğrenirlerse delirirlerdi. Gizli gizli evden kaçıp ehliyetsiz araba kullandığım konusuna değinmiyordum bile.

Ama Egemen'i burada böyle bırakırsam ne olacağı belliydi ve her kim olursa olsun, bu durumdaki birine arkamı dönemezdim.

Aklıma bir fikir gelmişti. Korkunçtu ama denemeye değerdi.

Ayağımı frenden yavaşça çektim. Kalbim gümbürdüyordu.

"Hazreti kim varsa yardım etsin, ne olur."

Uzun farları açtıktan sonra gazı kökleyip hızla sola döndüm. Bir yandan da dikkatlerini çekmek için kornaya basıyordum.

Egemen'in üzerine yürüyen üç kişi şaşkınlık ve korkuyla geri çekildiler. Bir yandan da çığlık atıyorlardı ama gaza asılmaya devam ettim.

Tam önlerinde durduğumdaysa aniden frene bastım. İçlerinden birine hafifçe çarpmış, kaldırıma düşmesine neden olmuştum.

Başımı sağa çevirip dışarı baktığımda kaldırımdaki Egemen'in şaşkınlıktan irileşen gözleriyle karşı karşıyaydım. "Lina," dedi hayretler içinde.

"Bin çabuk!"

İkinci kez söylememe gerek kalmamıştı. Egemen üzerindeki şoku hemen atlatıp arabaya bindi. Kapıyı kapatmasını beklemeden yeniden gaza asıldım ve ara sokağa daldım.

Ellerim titriyordu, kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Klima yüzünden araba buz gibiydi ama ateşe atılmışım gibi yanıyordum.

"Onlara çarptım," diye mırıldandım. "Bir şey olmuş mudur? Öldüler mi acaba? Ölmediler de sakat kalırlar mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Bir de bayıl istersen."

Fakat onu duymuyordum sanki. "Bu genç yaşımda hapse mi gireceğim?"

"Saçmalama." Vücudunu hafifçe bana çevirmiş, kapıyla koltuk arasındaki boşluğa sırtını yaslamıştı.

"Kimdi onlar?"

"Bir grup sarhoş."

Sesi o kadar rahattı ki dayanamayıp ona döndüm. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Dayak yemekten son anda kurtulan sen misin, ben miyim?"

Kaşlarını hayretle kaldırdı. "Dayak yemek mi?" Başını iki yana sallarken dişlerini göstererek sırıttı. "Güzelim, senden bir şey isteyeceğim. Eğer üç beş zarganadan dayak yediğimi görürsen bu arabayı beni kurtarmak için değil, ezip geçmek için kullan."

"Erkeklerin salak olduğunu biliyordum ama bu kadar gamsız olduğunuzu bilmiyordum doğrusu."

"Değiliz zaten. Ben türümün tek örneğiyim."

"Ege!" diye bağırdım dayanamayıp. "Bu kadar rahat olma, aklımı yitireceğim şimdi!" Sanki mümkünmüş gibi her geçen saniye panik bedenimde daha da yayılıyordu. "Ya babamlar öğrenirse? Gece gizli gizli çıktığım için bana çok kızarlar. Mira, seni arkadaşım zanneder ve yüzüme bakmaz. Dedem de seni vurmaya kalkar. Onun için bir sebebi yok gerçi ama ihtiyacı da yok. Sanki bir şey olsa da tüfeğine sarılsa diye bekliyor adam. Kasaba yüzyıllar sonra bile bizi konuşur ve..."

"Lina."

"Ne var?"

"Öpüşelim mi?"

İrileşen gözlerimle ona baktım. Doğru duyduğumdan emin olamıyordum. "Ne?" dedim hayretle.

"Öpüşmek. İki insanın dudaklarını birbirine değdirme yoluyla..."

"Ne diyorsun sen be?"

"Bu *hayır* demek miydi?"

"Her an seni boğabilirim demekti."

Omuz silkti. "Sen kaybedersin."

"Sen bir salaksın, Ege. Bunu sana kimse söylemediyse haberin olsun."

Ege hakaretimden hiç etkilenmişe benzemiyordu. Aksine, dişlerini göstererek gevşekçe sırıtıyordu. "İşe yaradı ya, ona bak sen."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nasıl yani?"

"Kafanı biraz dağıttım. Korkunu öfkeye çevirdin ve bir an için bile olsa kıyamet senaryosu kurmayı bıraktın."

Aniden duraksadım. Evet, Ege'ye öfkelenmiştim ama sahiden de zihnim başka bir şeyle meşgul olmuştu. "Şey... Teşekkürler."

"Rica ederim."

"Şimdi seni eve bırakacağım, sonra da dönüp..."

"Hayır," dedi aniden. Ona baktığımdaysa boğazını temizledi. Tekrar konuştuğunda daha sakindi. "Muhtemelen hâlâ dışarıdadırlar. Aniden karşına çıkabilirler. Sonra sıkıntı yaşarsınız."

Yanağımın içini gerginlikle kemirdim. "Aslında kim olduğumu görmesinler diye farlarımı açmıştım."

"Yine de belli olmaz. Seni tanımadılarsa bile hemen sokaklarda dolaşman mantıklı değil. Bu saatte seni görürlerse parçaları birleştirmeleri zor olmaz."

"Ne yapacağım peki?"

Bana bakıp bir süre düşündükten sonra bakışlarını yola çevirdi. "Buradan sola sap."

Dediğini yaparken, "Kasabadan çıkıyoruz ama," diye uyardım.

"Biliyorum, amacım da o zaten. Kasabanın dışında bir bar var. Biraz orada vakit geçirelim. Sonra eve döneriz."

"Bekle," dedim kenara çekerken. Durduğumda ona döndüm. "Seninle bara gitmek istediğimi sanmıyorum."

"Çok incindim," dedi alayla. "Ben sana bayılıyorum sanki."

"Ortak paydada buluşmamıza sevindim. O zaman eve sürüyorum."

"Harika bir plan, Lina. Eve sür ki diğer veletler bizi fark edip babanla dedenin kapısına dayansınlar."

Ne yapacağımı bilemeyerek bakakaldım. Birkaç dakika öncesine nazaran daha sakin olsam da hâlâ panik içindeydim ve bu geceden kimsenin haberinin olmasını istemiyordum.

Ege'ye baktığımda bana öyle keyifle gülümsüyordu ki suratına bir tane geçiresim geldi.

"Ödüm kopuyor diye zevkten dört köşesin, değil mi?"

"Evet. Şimdi sür şu arabayı."

Burnumdan soluyup arabayı tekrar çalıştırdım. Sahil yolunu takip ederek kasabayı terk ederken ilk defa bu kadar uzun süre araba kullandığımı fark ettim.

Ege cebinden telefonunu çıkardı. Yaklaşık bir dakika sonra telefonunu arabaya bağlamış, Iron Maiden'ın *Fear of the Dark** şarkısını açmıştı.

* İngiliz grubu Iron Maiden'ın aynı isimli albümünde yer alan şarkıdır. (ed.n.)

"Ee?" dedi arka planda şarkı çalarken. "Anlat bakalım, bu yol geçmez böyle."

"Sana anlatacak hiçbir şeyim yok."

"Neden bana bu kadar düşmanca davranıyorsun?"

"Sanki bilmiyormuşsun gibi konuşma."

"Ama bilmiyorum." Çocuk gibi masum çıkan sesini fark edip ona baktığımda merakının samimi olduğunu fark ettim ve bu beni şaşkınlığa sürükledi.

"Ağabeyin, kardeşimi tüm kasabanın önünde rezil etti, Ege. Çok kötülük yaptı Mira'ya. Ayrıca ailelerimiz de birbirinden pek hoşlanmıyorlar."

"Ben hâlâ bana olan tavrının nedenini anlayamadım. Ben sana ya da ailene bir şey yapmadım ki. Ailelerimiz arasında olan mesele onları bağlar. Mira ve Poyraz'ın arasındaki meseleye gelecek olursak... Mira, ağabeyimi aldattı. Yani benim de senden nefret etmek için bir nedenim var ama ben bunu seçmiyorum."

"Mira, ağabeyini aldatmadı. O kimseyi aldatmaz."

"Bu sadece sana göre böyle, Lina. Benim tarafımdan bakınca olaylar çok farklı."

Direksiyonu o kadar sıkı sardım ki parmak boğumlarım beyazladı. İçten içe Ege'nin haklı olduğunu biliyordum ama yine de Mira'ya çok acı çektirmiş birinin kardeşine sempati beslemeye yüreğim el vermiyordu.

"Sana bir teklifim var," dedi Ege sonunda.

Omuz silktim. "Dinliyorum."

"Şöyle ya da böyle, bu gece vakit geçirmek zorundayız. Tekrar eve dönene kadar ateşkes ilan etmeyi talep ediyorum. Yarın benden nefret etmeye devam edebilirsin ama bu geceyi ikimiz için de zorlaştırma lütfen. Bir gecelik arkadaş olabiliriz."

"O ne ya?" dedim yüzümü buruşturup. "Tek gecelik ilişki gibi."

"Ben ona da varım şahsen ama sen çok istemezsin gibi."

Koluna bir tane yapıştırdım ama çoğunlukla yola odaklandığım için istediğim etkiyi yaratmamıştı.

Ege'ye tahammül edemiyordum. Bağlı olduğu aile yüzünden etmek de istemiyordum ama haklı olduğu su götürmez bir gerçekti. Onunla birkaç saat vakit geçirmek zorundaydım ve bu süre boyunca surat asarsam işleri daha da zora sokmaktan başka bir şey yapmış olmayacaktım.

"Tamam," dedim derin bir nefes vererek. "Bir geceliğine arkadaş olalım bakalım." İşaretparmağımı ona doğrulttum. "Ama seni uyarıyorum, yarın arkadaşlığımızın süreceğini falan düşünme."

Burnundan nefes vererek güldü. "Asıl sen düşünme, küçük hanım." Arabayı sürmeye devam ederken, "Ee, Can'la nasıl gidiyor?" diye sordu.

İstemeden güldüm. Sahiden de iki arkadaş gibi sohbet ediyorduk. "İyi," dedim. Arkadaş olmamalarına rağmen ismini nereden bildiğini sorgulamamıştım. Akyazı'da kimse kimseye yabancı değildi. "Her sevgili gibi işte."

"Seviyor mu seni?"

"Bu nasıl soru?" dedim garipseyerek. "Elbette seviyor. Uzun süredir birlikteyiz."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle diyorsan..."

"Ne demek şimdi bu?"

"Hiç."

"Bir söze başladın, devamını getir."

Daha fazla dayanamamış gibiydi. "O çocuk seni seviyorsa cümle âlem beni şuracıkta yatırabilir."

Yanağımın içini kemirdim. "Öyle mi, Ege? Bu kanıya nereden vardığını sorabilir miyim?"

"Dönem başladığında yapılan konferansta bu yaz için yurtdışında bir staj programı başlattıklarını söylediler, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ve Can da hemen, o anda başvurdu." Nereye varmaya çalıştığını anlayamayarak ona baktım. O ise sanki bilmeceyi çözmemi bekler gibi bana bakıyordu. "Gerçekten hâlâ anlamadın mı?"

"Neyi?"

"Sana sormadı bile, Lina. Bu yaz için ne planlıyorsun, onunla gitmek ister misin diye düşünmedi bile."

Gözlerimi kırpıştırıp sertçe yutkundum. Hiç bu açıdan bakmamıştım. "Ne var ki bunda?" dedim Ege'den çok kendimi ikna etmeye çalışarak. "Yurtdışında staj yapmak, iş hayatında çok büyük avantaj sağlayacak bir şey. Elbette hemen bu fırsata koşacak."

"Sanki çocuk perişan durumda da gelecek kaygısı yaşayıp kendini paralayacak. Birkaç yıl sonra babasının işini devralacak işte, sen de biliyorsun. Özgeçmişini doldurmak için panik halinde dolaşmasına gerek mi var?"

"Can'ı yargılıyorsun ama sen olsan farklı mı davranırdın sanki?"

"Evet." O kadar hızlı cevap vermişti ki şaşkına döndüm. "Sevdiğim kadından ayrı kalıp mutsuz olmak yerine birkaç aylık bir staj programından vazgeçmek çok da büyük bir fedakârlık değil."

Ege'ye cevap verememek canımı sıkıyordu. Üstelik âşık bir erkeğin bu kadar pervasız olabileceğine ihtimal dahi vermiyordum. Can'dan önce flört ettiğim erkekler olmuştu ama hiçbiriyle sevgili olacak duruma gelmemiştik. Can benim ilk sevgilimdi. İlişkiler hakkında bildiğim her şey ondan ibaretti.

"Bu konuyu kapatalım mı?"

"Nasıl istersen."

Aklıma aniden Damla'nın Egemen hakkında söyledikleri geldi. Ağzını aramak için, "Biraz da sen anlat. Sevgilin falan yok mu?" dedim.

"Hayır."

"Hep takıldığın bir kız var ama," dedim. "Şu yeşil saçlı..."

"Masal," dedi. "Yıllardır aynı sınıftasınız."

Kendimi suçlu hissetmeden edemedim. "Sesi soluğu çok çıkmıyor, nereden bileyim?"

Utanmam Ege'yi neşelendirmiş gibiydi. "Masal benim sadece arkadaşım. Yalnızca onunla değil, Mert ve Erhan'la da sürekli takılıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki, hoşlandığın biri var mı?"

Gözlerini kıstı. "Beni mi yokluyorsun sen?"

"Ege," dedim sabrım tükenircesine. "Sohbet ediyoruz işte, beni sinirlendirmesen olmaz mı?"

"Tamam, tamam," dedi. "Hayır, hiç kimse yok."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Acaba bilerek mi Damla'dan bahsetmiyordu? Ona karşı tavırlarımdan dolayı aralarını açmamdan mı korkuyordu?

"Baksana," dedi aniden. "Aklıma ne geldi..."

"Ne?"

"Senin şu arkadaşın, Damla..."

İşte, başlıyoruz.

"Niye bana dik dik bakıyor?"

Ne?

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlayamadım."

"Ne zaman kafamı kaldırsam bana bakarken yakalıyorum onu. Bir sorunu mu var benimle? Eğer öyleyse açık açık konuşabiliriz. Yeter ki tuhaf ve rahatsız edici olmayı bıraksın."

"Arkadaşım hakkında böyle konuşma," dedim ama kafam karışmıştı. Damla ikisi arasındaki ilişkiyi daha farklı yorumluyordu fakat Ege'nin aklından hiç öyle bir şey geçmiyor gibiydi. "Bildiğim kadarıyla seninle bir problemi yok."

"İyi madem," dedi tekrar yola bakarak.

"Bu kadar mı?"

Kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

"Damla hakkında başka bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne söylemeliyim? Küfür falan mı edeyim? Sadece baktığı için bunu yapmak biraz abartı olur bence ama sen istersen..."

"Seninle iletişim kurmak çok zor, biliyor musun?" Ege sırıttı. "Sadece... Ne bileyim, Damla hoş bir kız. Belki de ikiniz..."

Ege sanki bir salyangoza bakıyormuş gibi suratını buruşturdu. "Tövbeler olsun... Küçük Egemen'i kesip okyanusa atmayı tercih ederim."

Gülmemem gerekiyordu ama o kadar samimiydi ki kıkırdamadan edemedim. "Neden öyle diyorsun? Güzel kız, popüler de."

"Aynı zamanda kâinatın gördüğü en kibirli insan. Onunla birlikte olup gençliğimin en güzel yıllarını heba edemem." İşaretparmağını bana doğrulttu. "Arkadaşını bana kakalamaya çalışıyorsan yemezler, güzelim."

Başımı iki yana salladım. Bu konuyu konuşmak beni eğlendirse de kafamı karıştırmıştı. Damla'nın anlattığı Ege ile yanımdaki Ege bambaşka iki kişiydi.

Bu konu üzerine düşünmemeye çalıştım. Beni ilgilendirmezdi.

Ege'nin söylediği bara geldiğimizde arabayı dikkatlice park ettim. Park konusunda hâlâ sıkıntım olduğu için Ege biraz yardımcı olmuştu.

Arabayı durdurduğumda, "Eyvahlar olsun!" diye mırıldandım. Bu önemli konuyu nasıl atlamıştım? Korkudan kendimi kaybetmiş olmalıydım.

"Ne var?"

"Makyaj yapmadım!"

Torpidoyu açıp annemin makyaj çantasını aldım ve hemen yüzümü toparlamaya başladım.

"İçerisi zaten karanlık, Lina," dedi Ege. "Göz gözü görmüyor. Ayrıca gayet güzelsin."

Yüzümü buruşturdum. "Üstelik topuklu ayakkabılarımı değil, spor ayakkabılarımı giyiyorum."

"Bara geldik," dedi ortada olan bir gerçeği görmüyormuşum gibi. "Dans ederken başka ne giyecektin ki?"

"Eşofman takımı giyiyorum bir de. Bar için hiç uygun değil..."

"Lina..."

"Bence ben arabadan inmesem daha iyi olur."

"Ya şu arabadan inersin ya da seni zorla bara sürüklerim. İnan bana, iki seçenek de benim için çok uygun."

"Of Ege!" dedim dayanamayıp. "Hiç iyi bir *tek gecelik arkadaş* değilsin."

Gülümsedi. "İn haydi."

Ege arabadan inerken dudağımı pembe parlatıcıyla renklendirdim. Hemen ardından çantamı alıp arabadan indim.

Bar, dışarıdan bakıldığında üç katlı, terk edilmiş bir malikâneye benziyordu. Tahtaları eski ve yıpranmıştı ama çok geçmeden konsept için böyle bir tasarım yaptıklarını anladım.

Kapıdaki siyah pantolonlu ve siyah tişörtlü iri koruma, kollarını göğsünün altında birleştirmişti. Adamın yüzü buz gibiydi ama Egemen'i görünce o buz çatırdadı, kırıldı ve en sonunda da yok oldu.

"Kardeşim benim," dedi Ege'ye sarılıp omzuna vururken. "Nasılsın?"

Adam otuzlarının ortalarında olmalıydı. Ege, "İyiyim, biraz kafa dağıtmaya geldik," dedi.

"İyi." Koruma bana baktı. "Ama arkadaşının kimliğini görmem gerekiyor."

Ne yapacağımı bilemeyerek Ege'ye baktım. "Kimliğim yanımda değil."

Korumanın yüzü düştü. "O zaman seni almam mümkün değil."

"Abi," diye araya girdi Ege. Elini bana uzattığında bir an ne yapacağımı bilemedim. Yalnızca bir saniye sonra sıcacık eli avucumu kaplıyordu. "Aslında kız arkadaşımla biraz eğleniriz diye umuyorduk."

Kendinden o kadar emin bir şekilde elimi tutuyordu ki öylece kalakaldım. Sanki her zaman el ele tutuşuyormuşuz gibi rahattı.

Koruma emin olamayarak tekrar bana baktıktan sonra tekrar Ege'ye döndü. "Arkadaşın reşit, değil mi?"

"Tabii ki," diye güvence verdi. "Şubat ayında on sekizine girdi."

Kaşlarımı çatıp hayretle Ege'ye baktım. Neyse ki koruma tepkimi fark etmemişti. "Peki," dedi. "Girin o zaman."

İçeri girip korumayı arkamızda bıraktıktan sonra, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Neyi?"

"Doğum günümü."

Omuz silkti. "Poyraz'dan falan aklımda kalmıştır herhalde. Mira sayesinde yani."

Başımı hafifçe salladım. Mantıksız değildi.

İçeri girdiğimizde yüksek ses yüzünden kulaklarım zonklamıştı. Çok geçmeden Ege'nin haklı olduğunu fark ettim. Çirkin kıyafetlerimi kimse görmüyordu çünkü hem bar çok karanlıktı hem de herkes o kadar sarhoştu ki başkasına dikkat edecek halde değildi.

Ege bir elini belime yerleştirip beni boş masalardan birine yönlendirdi. İki bar sandalyesinden birine çıkmama yardım ettikten sonra kulağıma eğildi. "Ben bize içecek bir şeyler alayım."

Başımı hafifçe salladım. Ege yanımdan uzaklaşırken etrafı inceledim. Hayatımda ilk kez Yakamoz dışında bir bara geliyordum ama pek yabancılık hissetmedim. Herkes sevgilisiyle veya arkadaşıyla dans ediyor, gülüyor, çığlık atıyordu.

Göz ucuyla yanıma birinin geldiğini görünce Ege olduğunu zannedip başımı kaldırdım ama karşımda yirmili yaşlarının başında, yabancı bir adam vardı. Sırıtarak, "Merhaba," dedi. Elindeki iki şişeden birini bana uzattı. "Nasılsın?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Hemen sonra dudaklarımı aralamıştım ki Ege yanımızda belirdi.

Adamın bana uzattığı birayı geri iterken, "İlgilenmiyor," dedi. Sesi kabalıktan uzak ama son derece sertti. Burada kalmaya devam ederse kavga etmekten çekinmeyeceğini belli eder gibiydi.

Adam başını hafifçe sallayıp uzaklaşırken Ege bana döndü. Aldığı birayı uzatıp, "Biri seni rahatsız ederse suratına yapıştır, tamam mı?" dedi.

Gülümsedim. "Üzerime yürürlerse ne yapacağım?"

"Yürüyemezler. Döverim onları." Ağzına bir fındık attı.

Kendime engel olamayarak kıkırdadım ve yüksek sesle düşündüm. "Babim burada olduğumu görse kalp krizi geçirir."

Kaşları merakla çatıldı. "Babi kim?"

Sırıttım. "Babam yani."

"O ne be?" derken o da gülümsüyordu. "Muhabbet kuşu ismi gibi."

"Gayet tatlı bir lakap," dedim biramdan bir yudum alırken. "Önce senin aklına gelmedi diye kıskanıyorsun sadece."

Biramı içtiğim anda yüzümü buruşturdum. Ege başını hafifçe yana eğdi. "Daha önce içmediğini söyleme bana."

"İçtim," dedim hemen. Bildiğim kadarıyla Ege okula geç başladığı için aramızda yalnızca bir yaş vardı ama kendimi çocuk gibi hissetmiştim.

"Öyle mi?" derken benimle eğleniyordu. "Kaç kere içtin peki? Bir mi?"

"İki."

Başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı.

"Dalga geçme benimle!"

Ellerini teslim olan suçlular gibi kaldırdı. "Tek gecelik arkadaşımla dalga geçmem ben." Ama bunu söylerken bile dudaklarında hâkim olamadığı bir tebessüm vardı.

Konuyu değiştirmek için, "Buraya sık gelir misin?" diye sordum.

"Eh işte."

"Yalan söyleme," dedim gözlerimi kısarak. "Kapıdaki korumaya kendini sevdirecek kadar çok gelmişsin."

Sırıttı. "O bendeki şeytan tüyünden kaynaklı. İnsanlar beni görür görmez cazibeme kapılıyor."

"Pek mütevazısın gerçekten."

Bir süre daha havadan sudan sohbet ettik. İşin ilginç yanı Ege'yle sohbet etmek gayet keyifliydi. İtiraf etmek istemesem de onda şeytan tüyü olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Bir süre sonra sahnedeki şarkıcı herkesi ayağa, sahnenin önüne dans etmeye davet edince Ege gülümseyerek bana döndü. "Haydi," dedi elimi tutup.

"Hayır," dedim panikle. "Ben dans etmeyi beceremem, rezil olurum."

"Saçmalama, Lina. Kimse seni umursamıyor."

Elimi o kadar kuvvetle çekiştirdi ki ona ayak uydurmak dışında bir şansım kalmadı. Sahnenin önüne geldiğimizde bulunduğumuz alan o kadar kalabalıktı ki Ege yavaşça arkama geçti.

Biraz fazla... Yakındık. Sırtım göğsüne çarpıyordu. Bu yakınlığımız beni utandırıyor, karanlık ortama ve Ege'ye sırtımın dönük olmasına şükretmeme neden oluyordu ama Ege umursamıyor gibiydi.

Tanıdık bir gitar melodisi kulaklarımı doldurdu. Birkaç saniye sonra sahnedeki adam şarkı söylemeye başladı. Ege dahil herkes ona eşlik ederek sallanıyor, dans ediyordu.

"İyi misin?"

Başımı ona çevirdiğimde bana doğru eğildiğini gördüm. "Evet. Neden sordun?"

"Bilmem. Pek keyif almıyor gibisin. İstersen masaya dönebiliriz."

"Hayır, hayır," dedim hemen. "Söyledim ya, dans etmeyi çok bilmiyorum ben. Şimdi kendimi rezil edersem..."

"Saçmalama, Lina," dedi Ege. O kadar şaşırmış görünüyordu ki sanki yüzümde aniden üçüncü gözüm belirmişti. "Kendini rezil etme korkusuyla hayatı mı kaçıracaksın?"

"Senin için söylemesi kolay."

Ege kalabalığın arasında sipariş yetiştirmeye çalışan garsonlardan birini durdurdu, iki şişe daha aldı. "Bak," dedi birini bana uzatırken. "Dans edememek çok ciddi bir sorundur. Çözülmezse ölümcül sonuçları olabilir ama neyse ki şanslısın." Kendini gösterdi. "Doktorun tam karşında."

"Öyle mi? Ne yapacağım peki, sayın doktor?"

"Önce şunu kafaya dikip utanma denen duygunu yok edeceksin." Ege şişeyi tutan elimi dudaklarıma götürünce istemsiz olarak birkaç büyük yudum aldım. "Şimdi biraz zıplaman gerekiyor."

Yerimde ufak ufak zıplamaya başladığımda Ege sırıttı. Çocukluk ettiğimin farkındaydım ama yüzümü buruşturup zıplamayı bıraktım. "Dalga geçiyorsun benimle."

Başını iki yana salladı. "Asla." Burnuma bir fiske vurdu. "Hemen pes etme, Lina."

Tekrar zıplamaya başladım. Ege bu sefer ciddi durmayı başardı ama mavi gözlerinde ne kadar eğlendiğini gösteren parıltıları saklayamazdı. "Biraz omuzlarını ve belini de hareket ettirmen lazım, kazık gibi durma."

Söylediklerini yaparken, "Rezil oluyormuşum gibi geliyor," demekten de kendimi alamadım.

Ege bir elimi tutup beni etrafımda çevirirken içkimden bir yudum daha aldım. Birkaç dakika sonra vücudum alkolün etkisiyle iyiden iyiye gevşemeye başlamıştı. Dans etmek pek de zor gelmiyordu.

Mustafa Sandal'ın *Aya Benzer** adlı parçası çalmaya başlayınca diğerleri gibi el çırptım. Adam birkaç kişiyi sahneye davet ettiğinde Ege'nin arkamdan, "Bunu da al!" diye bağırdığını duydum. Bir an sonra bir çift el belime mengene gibi yapışmış, beni havaya kaldırıyordu.

Ayaklarım sahnenin zeminine değince ihanete uğradığımı hissederek, "Alacağın olsun, Ege!" diye bağırdım. Karşılığında aldığım şey içten bir kahkaha oldu.

Sahneye çıktığımda diğer müşteriler ve şarkıcıyla birlikte dans etmeye başladım. Başta biraz heyecanlanmıştım ama sonra Ege'ye baktım. Dans ederken bana bakıyordu ve yüzünde insanı cesaretlendiren bir gülümseme vardı.

Birkaç saniye sonra müziğe ayak uydurmuş, bedenimi oradan oraya savuruyordum. Mustafa Sandal'ın dansını taklit etmeye çalışıyor, beceremeyince ise hayıflanmak yerine kahkaha atıyordum.

Ege haklıydı, utanıp hayatı kaçırmak aptallıktan başka bir şey değildi.

* Mustafa Sandal'ın *Araba* adlı albümünde yer alan bir şarkıdır. (ed.n.)

Müşterilerin arasından bir adam bana doğru yönelip ellerimi tuttuğunda ona dönmek zorunda kaldım. Yalnızca bir saniye sonra birinin sahneye fırladığını göz ucuyla görmesem endişeli hissederdim.

"Birader." Ege dirseğimi tutup beni kendine çekti. Birkaç kişi gerginliği hissedip merakla bizi izlese de çoğunun hâlâ umurunda değildik. "Bence sen kendi iyiliğin için uzaklaş buradan."

Bir başka adam, benimle dans etmek isteyen adamı çekiştirince tartışma başlamadan son buldu.

Ege'ye döndüm. Uzaklaşan adamı birkaç saniye boyunca öfkeyle izledi ama bana döndüğünde bakışları yumuşadı. "Bak," dedi. "Güzel olmadığından yakınıyordun bir de."

"Dümdüz eşofman takımı giyiyorum," dedim. "Ne kadar güzel olabilirim ki?"

Başını iki yana salladı. "Lina... Her zaman parlamayı becerirsin sen."

"Bunu sırf kendimi iyi hissedeyim diye söylüyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Tüh! Yalanım çabuk ortaya çıktı."

Pazısına vurdum ama ikimiz de gülümsüyorduk. Bir süre daha dans ettik, mekândaki insan sayısı gitgide azalmaya başladığında nihayet eve gitme vaktinin geldiğine karar verdik. Dışarıda gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ve kuşlar cıvıldıyordu.

Arabanın önüne geldiğimizde, "Eyvah!" diye mırıldandım. "İkimiz de çok içtik, ne yapacağız şimdi?"

"Ben sadece birkaç yudum içtim."

"Yalan söyleme. Kaç bira sipariş ettiğini kendim gördüm."

"Onları kendini yalnız hissetme diye aldım, içmek için değil."

Emin olamayarak yanağımın içini ısırdım. Ege'ye güvenebilir miydim, bilmiyordum fakat sarhoş bir sürücünün sürdüğü arabada oturmayı istemediğimden kesinlikle emindim.

Parmak uçlarımda yükselip Ege'ye doğru uzandım. Ellerimi omuzlarına yaslayıp burnumu dudaklarına yaklaştırdığımda gözleri fal taşı gibi açıldı, sertçe yutkundu.

Gözlerimi kıstım. "Yalanını anlayacağım için mi gerginsin?"

"Yo-yok," diye kekeledi. "Gergin değilim ben."

Başımı yana eğdim. "Yanakların kızardı."

"Sıcak," dedi hemen. "Sıcak bir hava. Sıcak bir iklim."

"Mart ayındayız."

"Biliyorsun, küresel ısınma da bir yandan bastırıyor."

Burnumu biraz daha dudaklarına yaklaştırdım ama gerçekten de hiç alkol kokusu almamıştım. "Hım," diye mırıldandım geri çekilirken. "Peki, bu seferlik inanayım sana."

Arabaya geçerken Ege'nin rahatlayarak nefesini bıraktığını duydum ama sebebini sormadım.

Yol çok uzun sürmemişti. Hatta uyuduğum için sadece birkaç saniye sürmüş gibi hissetmiştim.

"Lina." Omzuma nazikçe dokunmasına rağmen irkilerek uyandım. "Geldik."

Etrafıma bakıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Sarhoş ve uykusuz zihnim yüzünden iyice aptallaşmıştım. Ege ilgiyle sordu: "Eve girebilecek halde misin?"

Başımı hafifçe salladım. "İyiyim," dedim. "Biraz midem kötü sadece."

"Peki," dedi ama ikna olmuşa benzemiyordu. Radyonun altındaki bölmeye koyduğum telefonuma uzandı, rehber kısmına girip kendi numarasını kaydetti. "Sen yine de odana gittiğinde beni arar mısın?"

"Peki, anne," dedim kıkırdayarak. Ege de gülümser gibi oldu ama hâlâ gergin görünüyordu.

"Yakalanmamaya çalış, olur mu?"

"O iş bende."

Arabadan indiğimde kapıyı olabildiğince yavaş bir şekilde kapattım, arabayı kilitledim. Ege o sırada etrafı inceliyor, bahçeden gizlice sıvışıyordu. Aslında yaptığımız şey aptallıktı. Biri bizi görse kasabadaki dedikodu alıp başını giderdi. Ailem hayatının şokunu

yaşardı ama şu anda bu küçük detaylar pek de önemli görünmüyordu.

Eve girip anahtarları yerine koyduktan sonra parmak uçlarımda banyoya gittim. Eşyalarımı kirli sepetine attıktan sonra gece boyunca içtiklerimin bir kısmını çıkardım. Sonra dişlerimi fırçalayıp hızlıca duş aldım. O kadar otomatiğe bağlamıştım ki bir an her gece eve sarhoş mu dönüyorum diye kendimi sorguladım.

Banyodan çıkıp odama geçtiğimde güneş iyice yükselmişti. Hızlıca pijamalarımı giyip yatağa kuruldum. Uyku bedenimi esir almak istiyordu ama telefonumu alıp Egemen'in adını bulmak için son gücümü kullandım.

Telefonu ikinci çalışta açtı. "Her şey yolunda," dedim hemen. "Duşumu aldım, dişlerimi fırçaladım, pembe pijamalarımı giydim ve şimdi sıcak yatağımdayım."

Gülümsediğini hissettim. "Sevindim," dedi. "Ben de eve geldim, uzanıyordum."

"Neden uyumadın?"

"Aramanı bekledim."

Gülümseme sırası bendeydi. "Teşekkür ederim."

"Beklediğim için mi?" Şaşırmış gibiydi.

"Her şey için. Kabul, gecenin başlangıcı kaos doluydu ama ilerleyen saatlerde çok eğlendim."

"Ben de eğlendim," diye kabul etti.

Telefonu kapatma vakti gelince kendimi garip hissettim. Sanki yıllardır tanıdığım bir dostuma veda ediyormuşum gibi buruk bir histi bu. Gece yaşananları unutacağımızı söylemiştik ama o kadar keyifli vakit geçirmiştim ki hiçbir şey olmamış gibi davranmak istediğimden emin değildim.

"Ege," dedim huzursuzca. "*Yarın her şey eskisi gibi olacak,* demiştik."

"Evet."

"Hâlâ aynı şeyi düşünüyoruz, değil mi?"

Birkaç saniye duraksadı. Tam telefonu kapattığını düşünecektim ki derin bir nefes aldı. "İyi uykular, Lina."

Bu konuşmayı nasıl değerlendireceğimden emin olamayarak mırıldandım: "İyi uykular."

Telefonu kapattığımızda kafam karmakarışıktı ama o kadar yorgundum ki sadece dakikalar içinde uyuyakaldım.

BÖLÜM DÖRT

Lina Altınok
8 Mart 2022,
Yaklaşık Üç Ay Önce

Uyandığımda beynimin içinde davul çalıyormuş gibi hissediyordum. Yatmadan önce kustuğum için midem bulanmasa da sanki başıma bıçak saplanıyor, vücudumun her bir noktasına iğneler batıyordu. Yataktan kalkasım yoktu ama burada yatmaya devam edersem evdekileri endişelendireceğimi, belki de sorguya çekileceğimi biliyordum.

Kendimi zorlayıp doğruldum ve çalmaya devam eden alarmımı kapattım. Dersin başlamasına bir buçuk saatten fazla vardı ama hazırlanmak tüm vaktimi alıyordu.

Ayağa kalktıktan sonra ilk işim elimi yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalamak oldu. Soğuk su, beni bir nebze olsun kendime getirmişti.

Her zamanki gibi makyajımı yapıp hazırlandıktan sonra aşağı indim. Alt katta güne başlamanın telaşı hâkimdi.

"Günaydın."

"Güna..." Annem bana bakınca sözü yarıda kaldı. "Lina," dedi hafif bir telaşla. "Neyin var?"

Sakince omuz silktim ama biraz paniklemiştim. "Hiçbir şeyim yok, anne."

"Rengin atmış."

"Yüzüne sürdüğü boyadandır o," dedi anneannem. Bir yandan da kendine çay koyuyordu.

"Yok yok, bu kızda bir şey var," dedi dedem beni dikkatle süzerken. "Kızım, birini vurmam gerekiyorsa söyle, hallederiz hemen."

Yorgunluğuma rağmen kıkırdadım. "Dede, sen sanki birilerini vurmak için heveslisin biraz. Torun sevgin bahane gibi geldi bana."

Dedem gülümserken kendime bir bardak portakal suyu doldurdum. Diyetimin ilk öğünü öğlendi ama kendimi hiç olmadığım kadar aç hissediyordum. Anlaşılan bugün çok zor geçecekti.

Babam bu sabah beni okula bırakamayacağı için bu görevi annem üstlenmişti. Yolda kısa bir sorguya çekilmiştim ama neyse ki en sonunda onu her şeyin yolunda olduğuna, yalnızca uykumu alamadığıma ikna etmiştim.

Sınıfıma doğru ilerlerken kapının biraz gerisinde kızları ve Can'ı gördüm. Aralarında konuşuyor, kahkaha atıyorlardı.

"Günaydın."

Can'ın gülümsemesi beni görünce solar gibi oldu. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun."

"İyiyim," dedim. Ona bakınca kendimi ister istemez suçlu hissettim. "Uyuyamadım sadece."

Bir yanım dün gece yaşananları ona anlatmak istiyordu ama onun ve kızların sırrımı saklayacağına emin olamıyordum. Üstelik nedenini bilmediğim bir şekilde, dün gece yaşananlar Ege'yle benim aramda kalmalıymış gibi hissediyordum.

Damla dudaklarını büzdü. "Neyse ki her zaman güzelsin."

Gülümseyip hafifçe başımı salladım. O sırada Ada irileşen gözlerle lafa atladı. "Olanları duydun mu?"

Başımı iki yana salladım. "Ne olmuş ki?"

"Egemen," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Yorgunluğum şaşırtıcı bir hızla silinmişti. "Dün gece bizim okuldan birileriyle kavgaya tutuşmuş. Sonra da bir arkadaşı arabayla son sürat aralarına dalmış."

Sertçe yutkundum. "Çocuklar iyi miymiş peki?"

"İyilermiş," dedi Yasemin. "Birkaç küçük sıyrıkla atlatmışlar."

Hissettiğim rahatlamayla omuzlarım gevşedi. "Oh, iyi bari."

"Açıkçası süper kahraman gibi aralarına dalan kişi kimmiş, merak ettim," dedi Ada.

"Aman canım," dedim geçiştirmek için elimi sallayıp. "Kimse kim, bize ne?"

"Öyle diyorsun da insan merak etmeden edemiyor," dedi Damla.

"Boş ver aşkım ya." Gülmeye çalıştım ama o kadar gergindim ki çıkardığım ses acı içinde bir ıkınmayı andırdı.

"Aslında doğru diyorsun," dedi Can. Bir kolunu omzuma atmıştı. "Kendisi gibi serseri biridir. Ne diye düşünüyoruz ki?"

"Serseri demesek mi ya? İyi biridir belki."

"Hayırdır, Lina?" Damla doğrudan bana baktı. "Egemen'i mi savunasın geldi?"

Yüz hatlarım gerilirken, "Bana ne, canım!" diye kendimi savundum. "Ne diye savunacağım? Sadece çevresindeki insanları tanımadan yargılamayalım diyorum ben. Yoksa Ege'yle ilgili hâlâ aynı şeyleri düşünüyorum."

Hayır, düşünmüyorsun.

Aniden bastıran bu düşünceden nefret ettim.

"İçeri geçelim mi?" dedim konuyu değiştirmek için. Diğer kızlar beni onaylarken Damla birkaç saniye yüzümü dikkatle inceledi, ardından sınıfa girdi.

Can yanağıma bir öpücük kondurdu. "Akşam görüşürüz."

"Akşam mı?"

Kaşları hafifçe çatıldı. "Arkadaşlarımla buluşacaktık ya."

"Ah, doğru. Aklımdan çıkmış bir an, affedersin."

Gülümsedi. "Uyuyorsun hâlâ."

Kıkırdadım ama pek samimi olduğum söylenemezdi. Neyse ki Can fark etmemişti.

Erkek arkadaşım yanımdan geçip gittikten sonra gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Konuşurken resmen ecel terleri

dökmüştüm, kendim gibi davranmıyordum ve hemen toparlanmazsam herkes bir şeyler olduğunu fark edecekti.

"Korkunç bir yalancısın."

İrkilerek gözlerimi açtığımda Ege'yle göz göze geldik. Koyu saçları dağınıktı ama pasaklı durmuyordu. Aksine, ona yakıştırdığım bir dağınıklıktı bu. Yüz hatları bir bıçak kadar keskin, burnu hafif kavisliydi.

Elleri ceplerinde ilerlerken ona ayak uydurdum. Sanki konuşan değil de derse yetişmeye çalışan, birbirini umursamayan iki öğrenci gibiydik.

"Seni daha yorgun görmeyi bekliyordum."

"Ben de kendimi daha yorgun görmeyi bekliyordum," diyerek bana katıldı. "Ama nedense bu sabah dinç uyandım."

Dudaklarımda çarpık bir gülümseme yer etti. En azından birimiz iyi sayılırdık.

"Bu arada," dedi aniden. "Kadınlar Günü'n kutlu olsun. Çiçek falan alırdım ama... Garip olurdu herhalde."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Ben bile bugünün önemini unutmuştum ama Ege'nin hatırlaması hatta çiçek almayı aklından geçirmesi hoşuma gitmişti.

Gülümsemek üzere olduğumu hissettiğimde kendimi durdurdum.

Hayır, hayır... Böyle hissetmek yanlıştı. Ona sempati beslememeliydim. Dün gece söylediğimiz gibi bugün birbirinden hoşlanmayan iki insan olarak uyanmalıydık ama Ege işimi hiç kolaylaştırmıyor, yıkmak için çabaladığım her bir duvarı yıkıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Arkadaşım olmaya çalışıyorsan yanlış yapıyorsun, Ege. Seninle arkadaş falan olmam ben."

"Sen kimsin ki benim arkadaşım olacaksın? Ama olmak istersen o başka tabii."

Gözlerimi kısıp öfkeyle ona baktığımda Ege otuz iki diş sırıtıyordu. Sınıfa girmeden önce göz kırptı.

Aptal gibi kalakaldıktan sonra derin bir nefes aldım ve sabır dilenerek sınıfa girdim. İhtiyacım olacaktı.

Damla telefonunda gezinirken sırama geçtim, yanına oturdum. Arkadaşım geldiğimi fark etmemiş, ettiyse de umursamamıştı.

Aslında bu meseleden olabildiğince uzak kalmak istiyordum ama dün gece Ege'nin Damla hakkında söylediklerini düşünmeden edemedim. Kızın adı geçince bile midesi bulanıyormuş gibi görünüyordu. Damla bir yanlış anlaşılma yüzünden umutlanmışsa kalbi çok kırılacaktı.

"Damla," dedim tatlı tatlı.

"Efendim, aşkım?"

"Ege'yle nasıl gidiyor? Bir adım attı mı?"

Dikkati anında bana döndü, dudaklarında geniş bir gülümseme yer etti. "Henüz bir adım atmadı ama beklemedeyim. Her an bir şey olacak gibi."

Önümüzde oturan Yasemin ve Ada neden bahsettiğimizi anlayarak arkalarını döndüler. İkisinin de yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Erkekler böyledir," dedi Yasemin. "Tüm sinyalleri verirler ama bir adım atma konusunda çekimser davranırlar."

"Öyle," dedi Damla. "Aslında her hareketinden benimle ilgilendiğini anlıyorum ama o kadar utangaç ki... İlk adımı atamıyor bir türlü."

"Ee, sen at o zaman ilk adımı."

Damla duruşunu dikleştirdi. "Delirdin herhalde. Oldu olacak randevuya da ben çıkarayım."

"Aman, Damla," dedi Yasemin elini havada savurarak. "Artık kızlar da çıkma teklifi edebiliyor. Hem ne olacak ki? Belli ki ilgisi var sana, neden vakit kaybedesiniz?"

Damla, Yasemin'in her bir kelimesiyle daha da cesaretleniyordu. "Aslında haklısın," dedi. "Ne kaybederim ki?"

"Aynen öyle," diye destekledi Yasemin. Ardından Ada'ya baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Hissediyorum," dedi Ada hafifçe başını sallayarak. "O çocuk eniştem olacak."

Damla bir kahkaha patlatırken keyfi iyice yerine gelmiş, yanakları pembeleşmişti. "O zaman bu akşam istek atacağım ona," dedi. "Duygularını itiraf etmesi için alan yaratacağım."

"Bir saniye," diye onu durdurdum. Damla'yı şu an gaza getirmek doğru değildi. Ege onu reddederse egosunda oluşacak sarsıntıyı düşünmek bile istemiyordum. "Hareket etmeden önce emin olalım."

Damla tek kaşını kaldırdı. "Neden emin olacakmışız tam olarak?"

"Ege'nin sana ilgisi olduğuna emin misin? Bir şeyleri yanlış yorumluyor olamaz mısın?"

Yasemin ve Ada anında sessizleşip birbirine baktılar. İkisi de sesini çıkarmıyor, bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyordu.

"Olamam, Lina," dedi Damla. Öfkelendiğini gizleme gereği duymuyordu.

"Ama nasıl bu kadar eminsin ki?" diye ısrar ettim. "Onunla daha önce doğru dürüst konuşmadın bile. Belki sana olan davranışlarını yanlış yorumlamışsındır."

"Hah, ben salağım yani, öyle mi?"

"Hayır," dedim hemen. "Beni yanlış anladın."

"Öyle olsa neden beni çok güzel bulduğunu söylesin?"

Damla'nın ani sorusu karşısında afalladım. Ada şaşkınlıkla dudaklarını aralarken Yasemin, "Böyle mi demiş sahiden?" diye soludu.

Damla bir an duraksadıktan sonra çenesini yukarı kaldırdı. "Evet, bizzat kendisi söyledi."

Gözlerimi kıstım. "Bunu kendi kulaklarınla mı duydun?"

"Evet," dedi Damla.

"Yani sana doğrudan senin çok güzel olduğunu söyledi, öyle mi?"

"Evet dedim ya, Lina."

Derin bir nefes alıp verdim. Damla yalan söylüyordu ama bunu bilmemin Ege'yle olan konuşmamızla bir alakası yoktu. Ege bana hiçbir şey anlatmasa da Damla'nın yalan söylediğini fark ederdim.

Beğendiği çocuk onu güzel bulduğunu söyleyecek ve Damla bununla övünmeyecekti, öyle mi? Kıyamette bile böyle bir senaryonun gerçekleşmesi mümkün değildi.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu Damla. Kelimeleri zehirli birer ok gibiydi. İçten içe beni düşman bellediğini hissettim. Bunu istemiyordum ama kendine kötülük ettiğini ona nasıl gösterebilirdim, bilmiyordum.

"Hiç," dedim. "Sosyal medyadan seni ekleyemeyecek kadar utangaç bir çocuğun yüzüne karşı çok güzel olduğunu söylemesine şaşırdım sadece."

Yasemin'in gözleri irileşirken Ada sertçe yutkundu. Damla'ysa öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Bana ne demek istiyorsun sen, Lina?"

"Hiçbir şey," dedim. Arkadaşlık görevimi yapmıştım ama Damla anlamak istemiyordu. "Yaz Ege'ye. Belki de ben yanılıyorumdur ve çok mutlu bir ilişkiniz olur."

"Öyle yapacağım," dedi ama ses tonu ve bakışı daha çok *seni ilgilendirmez* der gibiydi.

Öğretmenimiz sınıfa girdiğinde ders her zamanki sıkıcılığıyla ilerledi. Dün gece o kadar yorulmuştum ki derse odaklanamıyordum. Öğretmenim tarihi heyecanla anlatırken sesi kulağıma ninniden farksız geliyordu.

Dersin bitmesine yakın, "Bu arada..." dedi. Yüzünde ışıldayan bir gülümseme vardı. "Sizler için çok eğlenceli bir etkinlik hazırladım."

Sınıftan biri, "Ne etkinliği, hocam?" diye sordu.

"Sizleri eşleştirdim ve birkaç konu belirledim. Bu konular hakkında sunum hazırlayıp derste sunacaksınız."

Sınıftan mutsuz homurdanmalar yükselirken arka sıramda oturan çocuk yüzünü buruşturdu. "Bu adamın eğlence anlayışı beni korkutuyor."

Öğretmenimiz masasına oturup eşleşen öğrencilerin isimlerini tek tek okumaya başlamıştı. Yasemin sınıfta bir başkasıyla eşleşince dudaklarını büzerek bize döndü. "Bizi ayırmış resmen."

Ada ve Damla eşleştiğinde Damla kıkırdayarak ellerini çırptı. Muhtemelen şimdiden tüm işi Ada'ya yıkmanın hayalini kuruyordu.

"Lina," dedi öğretmen. "Sen de Egemen'le birlikte sunum hazırlayacaksın."

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. "Nasıl yani?"

Öğretmenim tepkimi garipseyerek bana baktı. "Anlamadım?"

Sınıftaki gözlerin odağı olduğumu hissedince, "Ben arkadaşlarımla eşleşirim diye düşünmüştüm de."

"Egemen de senin arkadaşın," dedi öğretmenimiz. "Aynı sınıfta değil misiniz?"

Ege yüksek sesle, "İnsandan sayılmıyorum resmen," diyerek söze girdi.

Ciddi miydi, değil miydi, algılamak güçtü. Ona şok içinde bakarken, "Ege," diye mırıldandım. "Öyle değil."

"Bırak ya, gördük senin de gerçek yüzünü. Herkesin rengi ortaya çıktı."

Yanındaki arkadaşı, "*Kahperengi* diyebilir miyiz?" diye sırıttı ama Ege cevap olarak gülmek yerine ensesine bir tane yapıştırdı.

"O kadar da değil."

"Ben yanlış anlaşıldım," diyerek öğretmene döndüm. Hâlâ kendimi açıklama derdindeydim. "Bizim kızlardan biriyle eşleşirsem daha iyi anlaşırım diye demiştim."

Ege'nin sesi hayret doluydu. "Ben anlaşılacak biri değil miyim yani? Uyumsuz muyum?" Öğretmene döndü. "Hocam, bu böyle hakaret etmeye devam mı edecek?"

"Ya ben..."

Öğretmen gülerek, "Lina," dedi. "Şaka yapıyor sana, anlasana."

Ege'ye baktığımda yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ona kötü kötü baktım ama beni yanlış anlamadığını görünce omuzlarım rahatlamayla gevşemişti.

"Neyse," dedi öğretmen. "Bu meseleyi de hallettiğimize sevindim. Ödevlerinizin konularını ve teslim tarihlerini size e-posta olarak atacağım. Sizden beklentim yüksek ama lütfen bu ödevi yaparken keyif almayı da unutmayın."

Ya... Ne keyif, ne keyif!

Ege'ye çaktırmadan bir bakış attığımda onu bana bakarken yakalamak hafifçe irkilmeme neden oldu ama o yakalandığı için utanıyor gibi durmuyordu. Aksine, bana sessiz bir öpücük gönderirken halinden gayet memnun gibiydi.

Biri gördü mü diye etrafa hızlıca göz gezdirdim ama neyse ki herkes dersle ilgileniyordu. Ege'ye gözlerimi irileştirip önüme döndüm.

Şimdiden bu ödevi nasıl tamamlayacağımızı düşünmeye başlamıştım.

BÖLÜM BEŞ

LİNA VE EGEMEN'İN
MESAJLARI
8 Mart 2022

Lina: Sana bir şey sormam lazım.

Ege:
Bırak artık peşimi. Arkadaş olduğumuzu sandın galiba.

Lina: Of Ege...
Arkadaşlarınla konuştun mu?

Ege: Ne hakkında?

Lina:
İklim krizi hakkında.

Ege: Yok, biz öyle önemli konular hakkında çok konuşmayız. Ama Mert geçen gün tuvaletteki pozisyonlarını anlattı. Üç saat dinledik biz de.

Lina: Nasıl ya? Tuvalette tek bir pozisyon vardır.

Ege: İnan bana, bilmek istemezsin.

Lina:
Neyse, geçiyorum bu konuyu.
Geçen gece yaşananlardan arkadaşlarına bahsettin mi?

Ege: Hayır tabii ki.
Sen?

Lina: Hayır.
Peki, seni kurtaranın kim olduğunu sormadılar mı?

Ege: Sordular ama insanüstü yeteneklerimle dikkatlerini dağıtmayı başardım. (Aniden donumu indirdim.)

Lina: EGE!

Ege: Şaka yapıyorum. Bir arkadaşımın yardım ettiğini söyledim, ne diyeceğim, Lina?
Çok sorgulamadılar zaten.

Lina: İyi bari, rahatladım.

Ege: Sırrımızı sakladığım için mi,
donumu indirmediğim için mi?

Lina:

Ege:
Ne zaman buluşuyoruz?

Lina: Pardon? Ne için buluşacakmışız?

Ege: Ödevi nasıl yapmayı düşünüyorsun?
Psişik yollarla mı iletişime geçeceğiz?
Tek başıma yapmayı üstlenirim dersen
buluşmayalım. Canıma minnet.

Lina: Tek başıma yaparım.

Ege:
Olmaz öyle şey, saçmalama.

Lina: Eminim ki tek başıma daha rahat çalışırım.

Ege: Öğretmen birlikte yapmamızı söyledi.

Lina: Sanki öğretmeni çok dinliyorsun da.

Ege: Sana ne? Belki bu kez dinleyesim tuttu,
belki aniden iyi bir öğrenci olmak istedim.

Lina: Bana kalırsa senin tek amacın beni sinir etmek.

Ege: Amaçlarımdan biri bu, evet.
Akşam buluşuyor muyuz o zaman?

Lina: Akşam olmaz, işim var.

Ege: Ne işi?

Lina: Can ve arkadaşlarıyla buluşacağım.
Biraz sahilde oturacağız.

Ege: Yorum yapmıyorum :·:

Lina: Yapma zaten.

Ege: Bilgin olsun diye söylüyorum, uykunda horluyorsun.

Lina: Bunu sırf seninle buluşmuyorum diye beni sinir etmek için yapıyorsun.

Ege: Keşke...
Seni eve bırakırken uykuya daldığında arabamda bir ayının uluduğunu sandım.

Lina: Ayılar ulumaz ki.

Ege: Sen uluyan bir ayıydın, Lina...

Lina: Ben ulumam da horlamam da Ege!

Ege: Kendini kandırmaya devam et.

Lina: Senin yüzünden odama bir kamera taktıracağım ve sapık gibi kendimi izleyeceğim. Bakalım horluyor muyum, horlamıyor muyum!
Maalesef şaka değil, babamın kartını aldım şimdi.
Umarım beni paranoyak birine dönüştürdüğün için mutlusundur.

Ege:
Tüh ya, çok üzgünüm.
Kamera kayıtlarını nereden izleyebiliriz?

Lina: Bazı sözlerini dayak eksikliğine bağlıyorum.
Ben hazırlanmaya uçuyorum, hoşça kal.

Ege: Sıkılırsan, dara düşersen falan biliyorsun...
Beni arama da kimi arıyorsan ara.

Lina: ?

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM ALTI

Poyraz Özkılıç
28 Haziran 2022, Günümüz

Mira evimin bahçesinde oturmuş, bir bana bir baygın halde yerde yatan Egemen'e bakarken aklından geçen yüzlerce düşünce gözlerine yansımıştı: Hayal kırıklığı, şaşkınlık, inkâr, öfke... İstemesem de onu anlayabiliyordum. Egemen ve Lina'yı öğrendiğimde benim de hissettiğim şeylerdi bunlar.

"Ama," diye mırıldandı Mira. Benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Lina bana her şeyini anlatırdı."

Omuz silktim. "Egemen de bana her şeyini anlatırdı ama görünüşe göre bir istisna yapmaya karar vermişler."

Eliyle gözyaşlarını sildi. Kendini toparlamaya çalıştığını görebiliyordum ama yaşananlar o kadar tazeydi ki hemen sindirmesi mümkün değildi. Yavaşça yerden kalkarken, "Ne zamandır birliktelermiş?" diye sordu.

"Çok uzun zamandır değil, onlar için de yeni bir şey sayılırmış."

Egemen'in bir kolunun altına girerken Mira bana doğru yaklaştı. Bir yandan da Egemen'e sanki onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi ilgiyle bakıyordu.

"Seviyor muydu kardeşimi?"

Bitap haldeki kardeşime baktım. Günlerdir yemiyor, içmiyor, uyumuyordu. "Bence bunun cevabını zaten biliyorsun."

Titrek bir nefes aldı, gözleri yeniden dolu dolu olmuştu. "Güzel," diye mırıldandı titrek bir sesle. "O zaman Lina'yı mutlu etmiştir, şeyden önce yani..."

Başımı hafifçe salladım. Mira'yla ayrıldığımızdan beri istediğim tek şey buydu: Onu gözyaşları içinde görmek. Bugünse bunca zamandır arzu ettiğim gibi onu çaresiz ve bitap halde görmüştüm.

Mira'dan geriye çorak bir arazi kalmıştı.

Sevinmem gerekirdi.

Ama ben o topraklarda bir çiçek büyütmek istiyordum.

Mira aniden kıkırdamaya başlayınca zihnimdeki düşünceler bir toz bulutu gibi dağıldı. Mira'nın gülüşü kuvvetlenince kaşlarım çatıldı, kendini kaybetmesinden korkarak ona baktım.

"Bunu benden sakladığına inanamıyorum," dedi başını iki yana sallarken. "Uyandığında bunu Lina'ya soracağım." Gülümsemesi yavaşça soldu. "Uyandığında..." Gözyaşları yeniden bastırıyordu. "Lina uyanacak mı, Poyraz?"

Mira aniden diz çöktüğünde öne atıldım, tam o anda Tuna'nın koşarak bahçeye girdiğini gördüm. Bizi görünce, "Mira!" diye seslendi. Onu Emir, Irmak ve Sevim takip ediyordu.

Tuna tam önümde, Mira'nın yanında diz çöktü. O sırada Emir de arkadaşına yetişmiş, bir bana bir kardeşime bir Mira'ya bakıp neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Tuna başını kaldırdığında bana yakıcı bir öfkeyle baktı. "Ne yaptın kıza, ruh hastası herif?" dedi tükürürcesine. "Ona yaptıkların yetmedi mi? Bari kardeşi bu haldeyken acıman olsaydı!"

Dişlerimi öyle bir sıktım ki kırılacaklarından korktum. "Ulan," dedim kendime engel olamayıp. "Ben seni bir elim cebimde dövmesini de bilirim ama dua et ki ortam müsait değil."

Tuna meydan okurcasına ayaklandığında Emir araya girdi. "Tuna," dedi onu omuzlarından itip. "Mira kötü zaten. Bir de buna gerek yok."

Tuna bir Mira'ya bir bana baktı. O benimle kavgaya tutuşmuşken kızlar Mira'yı sakinleştirmeye çalışıyorlardı ama gözyaşları dinmiyordu.

"İyi, öyle olsun," dedi Tuna. "Gidelim bakalım."

Burnumdan nefes verdim. "Akıllılık edersin."

Tuna bana kötü kötü baktıktan sonra Mira'ya döndü. Ayağa kalkmak şöyle dursun, Mira'nın nefes alacak mecali bile yoktu. Bu yüzden onu kucaklayıp hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı.

Mira, çenesini Tuna'nın omzuna yaslayınca bakışlarımız buluştu. Biraz olsun sakinleşmiş görünüyordu, öylece giderken sesi bile çıkmıyordu. Yaptığı tek şey kıpkırmızı olmuş gözlerle, sessizce ağlayarak beni izlemekti. O kadar savunmasız görünüyordu ki...

Mira uzaklaşırken zaman yavaşladı, dünya bizim için durdu. Rüzgâr şiddetle esmeyi bıraktı.

Nedenini bilmiyordum ama Mira öylece uzaklaşırken içimde bir şeyler koptu sanki. Bir bıçak kalbimi delip geçti ya da kalbimden geriye ne kaldıysa.

Bir yerde yanlış vardı, büyük bir yanlış vardı ama o yanlışın ne olduğunu bilmiyordum, nasıl telafi edeceğimi de.

Mira bana o kadar anlamlı bakıyordu ki sanki bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi. Gözlerinde 'keşke'ler vardı; pişmanlıklar, çürümüş umutlar... Belki de ne düşündüğümü anlamıştı ve yaptığım yanlışı anlatmaya çalışıyordu, kimbilir?

Bir an hiçbir şey düşünmeden öne doğru birkaç adım ilerledim fakat son anda kendimi zapt etmeyi başardım. Bir yanım ona gitmek, Tuna'yı durdurmak istiyordu ve aptalca bir an için Mira'nın da bunu istediğinden emindim.

Ama ne diye durduracaktım Mira'yı? Ne diyecektim?

Karşımda önüne çıkan her şeyi yok eden bir fırtına varken Mira'ya nasıl güneşli bir gün verebilirdim?

Daha da önemlisi... Bana ihanetini yok sayabilir miydim? Ona tekrar nasıl güvenebilir, arkamı dönebilirdim? İçimdeki öfkeyi

nasıl dindirebilirdim? Bir kez bana yalan söylememiş miydi? Bir kez ihanet etmemiş miydi?

Yüreğim Mira'ya koşmak isterken gururum ayaklarımı yok edilemez prangalarla birbirine bağlıyordu.

Keşke gurursuz bir ahmak olabilseydim.

Mira'nın gözleri bir an için parlar gibi oldu fakat o cılız ışık çok geçmeden söndü. Başını çevirip Tuna'nın omzuna yasladı ve uzaklaşırken bir daha bana bakmadı.

O sırada sıkıca tuttuğum kardeşim kıpırdandı. Yavaş yavaş ayılıyordu ama zihni hâlâ allak bullaktı. Mira'yı görünce öne atılmaya çalışarak, "Lina," diye mırıldandı.

"O Lina değil," diyerek onu durdurdum.

Bana baktığında zihnindeki yapboz parçalarının yerine yerleştiğini görebiliyordum. Bir süre Mira'ya baktıktan sonra yeniden bana döndü. Bu sefer gözlerinde reddedilmez bir suçlama vardı.

"Biliyor musun, oradaki Lina olsaydı gitmesine asla izin vermezdim."

"Ben de böyle düşünüyordum," dediğimde şaşırdı. Uzun süre sonra ilk kez duygularım konusunda bu kadar açıktım. "Canımı alsalar Mira'yı bırakamam zannediyordum. *Onu bırakmaktansa onun için ölürüm,* diyordum. Hayat bu kadar garip işte, Egemen. Gün geliyor, uğruna ölümü göze aldığın insanın gidişini izliyorsun."

"Ama bir şansın var," dedi titrek bir sesle. "Her şeyi düzeltmek için küçük de olsa bir umut var."

Başımı iki yana salladım. Egemen'e şu an şansımın olmadığını anlatamazdım. Mira'ya tekrar şefkat gösterirsem aynaya bakarken ne denli utanacağımı tahmin edemezdi. İhanetin bir insanın yüreğinde nasıl yaralar açtığını bilemezdi.

Ne olursa olsun, Mira'yı asla affetmeyecektim.

Onun kollarında ölsem bile hissettiğim tek şey kırgınlık olacaktı.

"Haydi," dedim kardeşime. "İçeri girelim artık."

Başını iki yana salladı. "Biliyor musun, bu inadın sana çok pahalıya mal olacak. Pişman olacaksın, Poyraz." Derin bir nefes aldı, gözleri hafifçe kapandı. "Umarım o gün geldiğinde çok geç olmaz."

Mira Altınok
4 Temmuz 2022

Egemen ve Lina'nın birlikte olduğunu öğrendiğimden beri zihnim ve kalbim paramparçaydı. Benim için hangisi daha üzücüydü, bilmiyordum. Kız kardeşimin Poyraz gibi birinin kardeşiyle birlikte olduğunu öğrenmek mi yoksa Lina'nın bunu benden saklaması mı?

Lina'ya olan kırgınlığım ve ona olan özlemim mutlak bir savaş halindeydi. Bir yandan üzülmüş, hayal kırıklığına uğramıştım. Diğer yandansa önemsediğim tek şey Lina'nın uyanması, yeniden yanımda olmasıydı. Benden ne sakladığı umurumda bile değildi.

Yine de hüzünlenmeden edemiyordum. Bu dünyada en yakınım olan kişinin yabancısı gibi hissediyordum.

Günler bir bir akıp gidiyordu. Lina hâlâ yoğun bakımdaydı, ona bunu kimin yaptığı hâlâ koca bir sırdı. O caninin yakalanacağıyla ilgili inancımı diri tutmaya çalışıyordum ama umudum her geçen gün bir çiçek gibi soluyordu.

Neticede Rüya'ya olanlar, Akyazı'nın tarihinde karanlık bir leke olarak kalmamış mıydı? Ona çarpan kişi hiçbir zaman bulunamamıştı. Belki Lina'ya saldıran kişinin kimliği de hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı.

Polisin elinden geleni yaptığını bilmeme rağmen öylece oturmam mümkün değildi. Günlerdir kasabada dolaşıyor, çaktırmadan insanları Lina'yla ilgili sorguya çekiyordum. Ufacık bir bilgi kırıntısı, şüphelenecek herhangi birini arıyordum.

Ama Allah kahretsin ki elimde hiçbir şey yoktu. Lina'nın arasının kötü olduğu tek bir isim bile bulamamıştım. Belki de insanlar

bu konuları benimle bilerek konuşmuyorlardı, bilmiyordum. Yine de elimdeki hiçliğe rağmen pes etmiyordum. Yaşanan her şeye rağmen Lina için savaşmaya devam ediyordum. Bunu ona reva görenleri bulmak zorundaydım. En azından bu kadarını kardeşime borçluydum.

Sabah saatlerinde anneannem kapımı tıklattı. Gece doğru dürüst uyumamıştım, uyuyacak gibi de değildim. Bu yüzden hemen ayaklandım.

"Günaydın, kızım," dedi anneannem.

"Günaydın."

"Annen bugün hastaneye gidecek."

Annem günlerdir hastane köşelerinde harap olmuştu. Eve çok nadir geliyor, üzerini değiştirip birkaç saat kestirdikten sonra hastaneye dönüyordu. Orada yapılabilecek hiçbir şey yoktu, o da hepimiz gibi bunun bilincindeydi ama yine de Lina'yı yalnız bırakmıyordu.

"Biliyorum," dedim. "Ben de onunla gideceğim."

Başını hafifçe salladı. "İyi, birazdan kahvaltıya inersin o zaman."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu mu söyleyecektin?"

"Ha yok," dedi neden geldiğini o an hatırlamış gibi. "Ben sana bunu verecektim."

Elinde tuttuğu zarfı bana uzattı. Üzerinde yalnızca adım yazılıydı. Kaşlarım hafifçe çatılırken, "Bu ne?" diye sordum.

"Bilmem ki. Posta kutusunda buldum."

Zarfı elime aldıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedim. "Gelirim birazdan."

"Tamam, güzel kızım." Anneannem bir eliyle yanağımı okşadı. Bu basit hareket sevilmeyi unutmuş bedenime iyi gelmişti.

Odama geri döndüğümde zarfı açtım. İçindeki mektup çok kısaydı, yalnızca birkaç satırdan oluşuyordu.

O satırların hayatımı değiştireceğini bilmiyordum.

Mira, benim küçük farem...

Kendi arzunla kollarıma koştun. Bana da seninle oynamak dışında bir şey kalmadı. Madem beni bulmakta bu kadar ısrarcısın, bundan böyle benden kurtuluşun yok. Biraz eğlenelim mi, ne dersin?

Senin için birkaç küçük bilmecem var. Bildiğin her bilmece karşılığında sana kendimle ilgili bir bilgi vereceğim. Fakat bilemediğin her bilmece, sevdiğin bir insanın hayatına mal olacak. Ta ki sıra sana gelene kadar.

Lina'nın çığlıklarını duymak çok eğlenceliydi. Seninkileri duymak için sabırsızlanıyorum.

Bilmeceyi çözmek için üç günün var.

Ebediyen sönen mumlar onunla yeniden alev alır.
Ölen ruhlar diz çöker yargıcın önünde.
Bir tüy ağır olabilir mi bir kalpten?
Ve yılandır tacı armağan eden.

BÖLÜM YEDİ

Lina Altınok
8 Mart 2022,
Yaklaşık Üç Ay Önce

Saat akşam yediyi bulduğunda odamda hazırlanıyordum. Yüzüme doğal bir ten makyajı yapmış, yanaklarımı allıkla renklendirmiştim. Kiraz rengi bir ruju dudaklarıma hafifçe dokundurmuş, böylece doğal ve tatlı bir görünüm elde etmiştim.

Üstümde lacivert bir kot pantolon ile pembe, triko bir kazak vardı. Bildiğim kadarıyla sahilde oturacak, oradan da Can'ın arkadaşlarından birinin evine geçecektik. Bu yüzden rahat kıyafetler seçmiştim.

Kapı çaldığında gülümsedim. Can beni almaya gelmiş olmalıydı. Tozpembe çantamı kapıp alt kata indiğimde Can'ı tahmin ettiğim gibi kapıda gördüm. Anneannemse onu içeri davet etmeye çalışıyordu.

"Ama böyle olmaz ki," dedi yüzünü buruşturup. "Bari bir çay içseydin."

"Çok teşekkür ederim," dedi Can. Yüzünde minnet dolu bir tebessüm vardı. "Ama geç kaldık zaten, arkadaşlarımıza ayıp olmasın."

"İyi madem," dedi anneannem. "Ama bunu saymam, haberin olsun."

Can'ın gülümsemesi genişledi. "Merak etmeyin, ben de saymam."

Anneannem beni görünce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz kızım, çok geç kalma. Deden tüfeğiyle sokaklara düşer vallahi."

"Aman, anneanne," dedim elimi havada sallayıp. "Sanki erken geldiğimde birilerini vurmak için bahane aramıyor."

"Sen de haklısın."

Anneannem dudaklarını büzüp yanımızdan uzaklaşırken Can'a baktım. "Hoş geldin."

"Hoş buldum." Öne eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ama sen hazırlanmamışsın daha."

Gülümsemem sekteye uğrarken giydiklerimi inceledim. "Aslında böyle gelmeyi düşünüyordum."

Can'ın gülümsemesi de benimki gibi yavaşça solarken, "Pek uygun olmayabilir," dedi. "Diğer kızlar biraz süslüdür, onların yanında kendini kötü hissetmeni istemem."

Üst katta hazırlanırken kendimi oldukça şirin ve gözalıcı hissediyordum ama şimdi bütün özgüvenim yerle bir olmuştu. Paspal ya da özensiz mi görünüyordum? Yanağımın içini ısırırken kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. Acaba Can beni uyarmasa kendimi de onu da rezil mi ederdim?

"Seni biraz bekleteyim mi?" dedim birkaç adım gerilerken. "Beş dakikaya gelirim."

Can yeniden gülümsedi. "Tamam, hayatım. Ben arabada bekliyorum seni."

Üst kata koşar adım çıktım ve dolabı açıp karıştırmaya başladım. Can aşağıda beklediği için panikledığimden eşyalarımı darmadağın etmiştim.

En sonunda kendime pembe, mini bir elbise seçtim. Hafif göğüs dekolteli, sıfır kol bir elbiseydi. Eteğinin uç kısımları fırfırlıydı ve belinde gözalıcı bir kemeri vardı.

Üstümü çabucak değiştirdikten sonra farklı bir çanta seçtim, içindekileri yeni çantaya aktardım. Geriye sadece külotlu çorap

bulmak kalmıştı. Çekmeceleri karıştırdım ama aradığımı bir türlü bulamıyordum.

"Ah, Aysel abla," diye mırıldandım. "Yine mi değiştirdin şunların yerlerini?"

Aysel abla haftanın dört günü temizliğe yardıma geliyordu. Çok tatlı, işinde de iyi bir kadındı. Üstelik harika yemekler yapıyordu. Tek kusuru, canı sıkıldıkça evin düzenini değiştirmesi ve her değişiklikte evin bir öncekinden daha ferah olduğunu iddia etmesiydi. Ben yeni düzene alışana kadar kadının canı tekrar sıkılıyor ve yeni bir düzen kurası geliyordu.

Külotlu çorabı bir türlü bulamadım ama Can'ı yeterince bekletmiştim. "Neyse," dedim kendi kendime. "Sağlık olsun."

Alt kata inip ayağıma beyaz, topuklu kovboy çizmelerimi geçirdim. Neyse ki dışarı çıkarken evdeki kimseye yakalanmamıştım çünkü bu havada giydiğim kıyafetler baygınlık geçirmelerine sebep olabilirdi.

Kapıyı açmamla suratıma sert rüzgârın çarpması bir oldu. Esinti çıplak bacaklarım ve omzumun etrafında dolaşırken titredim. Kollarımı bedenime sarıp Can'ın arabasına doğru ilerledim.

Şoför koltuğunu açıp oturduğumda soğuktan kaskatı kesilen bedenim, klimadan dağılan ılık hava sayesinde az da olsa rahatlamıştı. Can'a baktığımda yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Çok tatlı olmuşsun," dedi arabayı çalıştırırken.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Bahçemizden çıktıktan yaklaşık bir dakika sonra, "Ee," dedi. "Egemen'le partner olmak nasıl bir duygu?"

İrkilerek ona baktım. "Sen nereden duydun?"

"Yasemin söylemiş bizimkilere." Eğlenerek gülümsedi. "Bu kadar nefret ettiğin bir veletle eşleşmek de ancak senin şansına yaraşırdı."

Omuz silktim. "Artık o kadar kötü bakmıyorum Ege'ye."

Can gülümsemesini hâlâ koruyordu ama bakışlarındaki dikkat ve aniden peyda olan bir miktar ciddiyet gözümden kaçmamıştı. "Öyle mi? Arkadaş olmaya mı karar verdin?"

"Ne?" dedim hemen. "Hayır. Sadece... Ne bileyim? Madem birlikte ödev yapacağız, durumu ikimiz için de zorlaştırmanın anlamı yok. Ona karşı nötr olmaya karar verdim."

Can'ın kaşları hafifçe kalktı. "Güzel. Umalım da böyle kalsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak Lina, beni yanlış anlama ama seni uzun süredir tanıyorum. Yumuşak bir kalbin var ve bu ödev sürecinde Egemen'e sert bir tavır takınamayabilirsin. Bu yüzden lütfen, Poyraz'ın Mira'ya yaptıklarını unutma."

Nefesimi verip camdan dışarı baktım. Can'ın kötü bir şey yapmışım gibi konuşması canımı sıkmıştı. Üstelik bana sürekli ne yapacağımı söylemesi bazen kendimi kızgın iplerle bağlanmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Neyse, bu konuyu kapatalım," dedim. Hevesle ona döndüm. "Piyano hocam ne dedi, biliyor musun? Yarışmayı kesinlikle kazanacağıma inanıyor. Hatta bu alanda çok yetenekli olduğumu söylüyor. Ona göre ben piyano çalmak için doğmuşum."

Can'ın kısılan gözlerinden zihninde dönen çarkları görebiliyordum. "Sevgilim," dedi. "Eğer beni öldürmezsen hangi yarışmadan bahsettiğini sorabilir miyim?"

Kolunu çimdiklediğimde dişlerinin arasından nefes aldı. Bir yandan da yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Katılacağım piyano yarışmasından bahsediyorum," diye hatırlattım. "Deli gibi buna çalışıyorum ya."

"Tamam, tamam, hatırladım," dedi ancak içimden bir ses hatırlamadığını söylüyordu. "Ee, harika o zaman."

Başımı hafifçe salladım. "Evet," derken içim kıpır kıpırdı. "Ama yarışma beni biraz korkutuyor. Rakiplerimin profillerine

baktım, piyano çalarken yükledikleri videoları izledim. Hepsi inanılmaz yetenekli. Umarım onların arasından seçilirim."

Can bir elini uzatıp çenemi çocuk sever gibi sıktıktan sonra kendine çekti. Dudaklarıma çabucak bir öpücük bıraktıktan sonra, "Her ne olursa olsun, ben buradayım," dedi. "Hep burada olacağım."

Gülümsedim. "İyi ki varsın."

Yol boyunca sohbet ettik, gülüp eğlendik. Nihayet diğerlerinin olduğu sahil kıyısına vardığımızda Can hızlıca inip kapımı açtı.

Akyazı hiçbir zaman çok soğuk olmamıştı ama kış aylarında bazı geceler zor geçiyordu. Görünen o ki bu gece de onlardan biriydi.

Soğuk rüzgâr arabaya dolarak sıcak havayı söküp atarken arabadan indim. O kadar telaş etmiştim ki yanıma ceket almayı unutmuştum. Bu yüzden sadece bacaklarım değil, kollarım da üşüyordu.

Can bagajdan bir poşet ve iki katlanabilir sandalye aldıktan sonra birlikte kumsalda yürümeye başladık. Diğerlerinin yanına ulaştığımızda gülüşmeler ve selamlaşmalar havada uçuştu.

Can haklıydı, diğer kızlar oldukça süslüydü ama hiçbiri benim kadar ince ve gözalıcı bir elbise giyme gereği duymamıştı. Hatta içlerinden biri siyah bir eşofman takımı giymişti ama ne o rahatsız görünüyordu ne de sevgilisi. Aksine birbirlerine bakıp gülümserken sanki burada olduğumuzu fark etmemişlerdi bile.

Gülümsemeye çalışıyordum ama yüzüm düşmüştü. Zihnim ben daha ne olduğunu anlamadan dün geceye gitti. Üzerimde sadece bir eşofman takımı vardı, buna rağmen Ege bana çok güzel olduğumu söylemişti. Üstelik bunu söylerken oldukça samimi görünüyordu. Ona kalsa makyaj bile yapmamalıydım.

Lina, her zaman parlamayı becerirsin sen.

Başımı iki yana sallayıp bu düşünceden uzaklaştım. Neden birden Ege'yi düşünmüştüm ki?

Can'ın kurduğu sandalyelerden birine oturdum. Diğerleri biz gelmeden ateş yakmış, etrafına yerleşmişti. Rüzgârda zar zor yanan ateş zaman zaman bana doğru sıcaklık gönderiyordu. O zaman az da olsa rahat ediyordum ama vaktimin çoğunu titrememek için âdeta savaş vererek geçiriyordum.

Yanımdaki kız, "Vallahi sana çok imrendim," dedi aniden. Adı Zeynep'ti. "Üşümüyor musun böyle?"

Gülümsedim. "Üşümüyorum."

Bizden biraz uzakta olan kız konuşmamıza kulak misafiri olarak öne eğildi. Anlaşılan erkeklerin sohbeti onu da sıkmıştı. "Bu işin raconu hipotermi geçirsek de ortalarda, 'Hava da çok sıcakmış,' diyerek dolaşmaktır, bilmiyor muyuz sanki?"

Zeynep sırıttı. "Kadınlığın şanındandır."

Kıkırdadım. "Biraz haklısınız sanırım."

Kızlarla sohbete dalmışken göz ucuyla bir hareketlenme gördüm, ardından üzerimde bir çift göz hissettim. Başımı çevirip baktığımdaysa Ege'yi görmek, beklediğim son şey bile değildi. Bizden biraz uzakta arkadaşlarıyla birlikte oturuyordu. İçlerinden biri elinde büyük bir poşetle birlikte sandalyeleri kurdukları alana doğru ilerliyordu.

Dudaklarım hafifçe aralandı ama neyse ki kendime hâkim olup aşırı tepki vermeden tekrar kızlara döndüm. Ege'yle daha bugün konuşmuş, sahile geleceğimi söylemiştim. Sahile gelmek gibi bir planı olduğundan bahsetmemişti. Acaba buraya bilerek mi gelmişti? Ama niye böyle bir şey yapacaktı ki?

Aklım biraz karışsa da umursamamaya çalıştım ve tüm odağımı Can'la arkadaşlarına verdim. Ege istediği yere gelebilir, beni sinir etmek için istediği taktiği uygulayabilirdi ama ona geçit verecek değildim. Yaklaşık bir saat sonra Ege'yi neredeyse tamamen unutmuştum. Gülüyor, eğleniyordum.

Can'ın arkadaşlarından biri, "Birazdan Yakamoz'a geçeceğiz," dedi erkek arkadaşıma dönüp. "Sen de geliyorsun, değil mi?"

Gözlerim hafifçe kısıldı. Konuşurken bana bakmamaya özen gösteriyor gibiydi. Sanki ezkaza kendimi davetli sanmamam için uğraşıyordu.

Can bu küçük çabayı fark etmemiş gibiydi. "Eve geçmeyecek miydik?" diye sordu.

"Gruba yazdım ya oğlum, okumadın mı mesajları? Erkek erkeğe takılacağız dedik o kadar."

Can'ın suratı düştü. "Gözümden kaçmış herhalde. Kızlar ne olacak peki?"

Zeynep öne atladı. "Ben hepsini eve bırakacağım." Bakışlarını bana çevirdi. "Sen ne yapacaksın? Bizimle gel derdim ama arabada yer yok."

Beklenmedik bu gelişme yüzünden ne yapacağımı bilemeyerek öylece kalakaldım. Zeynep'e bakarken Can'ın benimle kalacağını ya da en azından beni eve bırakacağını söylemesini bekledim ama erkek arkadaşımın yaptığı da diğerleri gibi beni izlemekti.

"Ben buradan eve geçerim," dedim duruşumu dikleştirip fakat neredeyse ağlayacaktım. Kendimi ortada kalmış gibi hissediyordum.

Zeynep yüzünü buruşturdu. "Olur mu öyle şey?" Can'a doğru eğildi. "Kızı evine kadar bıraksana."

Can'a dönüp, "Merak etme," dedim. "Akyazı küçücük yer. Hemen eve varmış olurum."

Can ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu. İçinin pek rahat etmediğini görebiliyordum ama arkadaşlarıyla gitmek için heveslendiği de gizlenemeyecek kadar büyük bir gerçekti.

"Merak etme," diye ona güvence verdim. "Eve gidince ararım seni. Eğlenmene bak."

Can'ın yüzü aydınlanırken Zeynep suratını buruşturdu. "O zaman bizimle gel," diye ısrar etti. "Rahat edemezsin ama eğlenceli bir yolculuk olur."

"Gerçekten gerek yok," diye kibarca reddettim. Biraz daha iyi niyet gösterirse dayanamayıp hıçkırarak ağlamaktan korkuyordum.

Aslında bir yanım kızlarla gitmek istiyordu ama gururuma yediremiyordum. Beni önemsemeyen erkek arkadaşım yüzünden damdan düşer gibi planlarına dahil olursam utancımdan ölebilirdim.

Beni düşünmesi gereken Can'dı, yeni tanıştığım bir kız değil.

Yaklaşık on beş dakika sonra dağılma vakti geldiğinde Can'a çabucak sarıldım. Tek istediğim buradan bir an önce uzaklaşmaktı. "Ben taksi durağına gidiyorum."

"Tamam, sevgilim," dedi Can kollarını belime sararak. "Eve gidince mutlaka ara, olur mu? Aklım sende kalır."

Aklın kalıyorsa yanımda kalsaydın. Aniden çekip gitmeseydin.

Gülümseyip aklımdan geçen bu düşünceyi yok saymaya çalıştım. "Tamam," dedim geri geri giderken. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Taksi durağına koşar adım ilerlerken diğerlerinin arabalarına bindiğini, gülüşüp kahkaha attıklarını duyabiliyordum ama arkama dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Evet, Akyazı güvenilir bir yerdi ama Can'ın bu kadar umursamaz olması kalbimi kırmıştı. Beni öylece bırakırken sanki huzursuz olduğu tek konu görevini yapıp yapmamasıydı. Benim yaşadığım zorluğu ya da kırgınlığı düşünüyor gibi durmuyordu.

Durağa geldiğimde taksi göremeyince yeni bir öfke dalgası bedenimi sardı. Camı tıklatıp, "Taksi ne zaman gelir?" diye sordum.

"Biraz bekle," dedi içerideki adam. "Müşteriye kadar gitti, gelir birazdan."

Oflayıp durağın önündeki banka oturdum. Sanki her şey yolundaymış gibi birden esen rüzgâr iliklerime kadar donmama neden olmuştu. Kollarımı birbirine sararken artık kendimi tutmak zorunda olmadığım için bedenimin titremelere teslim olmasına izin verdim. Tek dileğim bu gecenin sonunda hasta olmamaktı.

Yoldan geçen pamuk şeker satıcısını gördüğümde bir tane satın aldım. Bir süredir diyette olduğum için şekerli şeylerle aram açıktı ama şu an duygusal olarak beni tamamlayacak bir şeylere ihtiyacım vardı ve favori yiyeceğimin bunu başaracağını umuyordum.

Pamuk şekerimi bitirip çubuğunu çöpe attıktan sonra biraz uzakta tanıdık bir sima görünce başımı kaldırdım. Zeynep ve diğer kızlar bana doğru geliyorlardı. Bir an panikleyerek kalkmayı düşündüm ama kaçarcasına uzaklaşırsam daha çok dikkat çekecektim. Beni fark etmemeleri imkânsızdı. Bu pembe elbise ve topuklu çizmelerle işaret fişeği gibi dolanıyordum.

"Aa, Lina," dedi kızlardan biri. "Sen neden buradasın?"

"Taksi bekliyorum," derken gülümsemeye çalıştım.

İçlerinden biri hemen telefonuna uzandı. "Taksi yoksa arayalım Can'ı, geri gelsin hemen."

"Hayır, hayır," dedim. Giderken o kadar hevesliydi ki benim için geri döneceğinden bile emin değildim. "Ben bakarım başımın çaresine. Bir şey yaptığım yok zaten. Oturuyorum öyle."

Kızlar bir an ne yapacaklarını bilemediler. En sonunda iyi olduğuma ikna olup uzaklaştılar.

Diğerleri giderken Zeynep geride kaldı. Yüzünde beni anladığını gösteren, anlayışlı bir ifade vardı.

"Erkekler bazen çok salak oluyor, değil mi?"

Gözlerim doldu, bir damla yaş yanağımdan süzüldü. Kendimi küçük düşmüş hissediyordum ama böyle hissetmemin Zeynep'le alakası yoktu. Aksine, o bana çok iyi yaklaşıyordu. Belki de bu yüzden bu kadar duygusallaşmıştım. Görmeyi beklediğim kişiden değil de bir başkasından gördüğüm iyilik o kadar ağır geliyordu ki altında eziliyordum.

"Evet," dedim. "Çok salaklar."

Zeynep ne yapacağını bilemeyerek bana baktı. Hemen ardından ceketine uzandı ama, "Hayır," dedim hemen. "Benim için yapabileceğin her şeyi yaptın, çok teşekkür ederim."

Zeynep yüzünü buruşturdu. İkna olmuş gibi durmuyordu. "Ne yaparsam yapayım gururuna yediremediğin için reddedeceksin."

Başımı öne eğdim ve tüm gücüyle saldıran gözyaşlarını gizlemeye çalıştım.

"Neyse," dedi söyleyecek sözü kalmayınca. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Zeynep gözden kaybolduktan sonra kendimi daha fazla tutmayıp özgürce ağladım. Kendimi çok uzun süredir sıkıyordum ve şimdi içimdeki tüm zehri akıtacak birkaç dakikalık boşluk bulmuştum.

"Lina."

Başımı kaldırdığımda Ege'nin mavi gözleriyle karşılaştım. Üzerinde siyah, bol bir *sweatshirt* ile aynı renk pantolon vardı.

Sinirlerim bozulduğu için kıkırdadım ama gülüşlerim mutluluktan çok uzaktı. "Bir sen eksiktin."

Derin bir nefes alıp yanıma oturdu. "Sana da merhaba."

"Neden geldin, Ege?" dedim doğrudan. "Ne işin var burada?"

Bana yan bir bakış attı. "Arkadaşlarımla oturmaya geldim, itirazın mı vardı?"

"Benim burada olduğumu biliyordun."

Omuz silkip arkasına yaslandı. "Aklımdan çıkmış."

Başımı iki yana sallayıp nefesimi verdim. "Ne o? Dalga geçmeye mi geldin? Can'dan çok hoşlanmıyordun zaten. Bak, beni ortada bıraktı. Dediğin çıktı diye zaferini görmek mi istedin?"

"Lina," dedi sakin bir tonla. "Can'a olan kırgınlığının faturasını bana kesme."

Dudaklarım titredi. Cevap veremedim çünkü sahiden de tüm hıncımı ondan almaya çalışıyordum. Tekrar konuşmadan önce kendime birkaç saniye süre verdim.

"Haklısın. Sinirlerim o kadar bozuldu ki çatacak yer arıyorum."

"Sorun değil," dedi. "Neden bıraktı seni?"

"Erkek erkeğe Yakamoz'a gideceklermiş. Son anda planları değişmiş. Beni davet ettiğinde hep birlikte eve geçebileceğimizi söylemişti."

Ege kollarını göğsünün altında birleştirmiş, sırtını banka yaslamış, uzun bacaklarını öne uzatmıştı. Dudaklarını ince bir çizgi

halini alana dek birbirine bastırdı. Sanki aklından geçen düşüncelerin dudaklarından dökülmemesi için çabalıyor gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Duymak isteyeceğini sanmıyorum."

Omuz silktim. "Her şey ortada zaten. Ne önemi var ki?"

Birkaç saniye duraksadı, kendini frenlemeye çalıştığı aşikârdı ama sonra içindeki tüm zehri kustu. "Demeyeyim diyorum ama eşek herifin yaptığına bak!" diye patladı en sonunda. "Elin yedi kat yabancısı olsa bir yere birini davet ediyorsan onunla ilgilenirsin. Yazılı olmayan bir kuraldır bu. Kaldı ki karşısındaki kız arkadaşı." Başını iki yana salladı. "Bu çocuk sadece güzel ve popülersin diye seninle birlikte, Lina. Eğer ailen zengin olmasaydı, okulda tanınmayan biri olsaydın yüzüne bile bakmazdı."

Bunları zaten içten içe düşünmüştüm ama Ege'nin aniden suratıma vurması biraz ağır gelmişti. Titrek bir nefes alıp başımı çevirdim.

Omzumda Ege'nin elini hissettim ama dönüp bakmadım. Ege tekrar konuştuğunda sesindeki öfkeli çığlıklar dinmiş, yerini endişeli fısıltılar almıştı. "Lina, özür dilerim, öyle demek istemedim."

Başımı iki yana salladım. "Özür dileme." Ona döndüm. "Acınası görünüyorum, değil mi?"

"Sadece üzgün görünüyorsun. Birçoğumuzun başına gelebileceği gibi."

Sahte de olsa güldüm. "Bunu duymak iyi geldi. Farklı bir bakış açısı görmüş oldum."

Başını hafifçe yana eğdi. "Benim farklı bir taraf olduğum falan yok, Lina." Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ben senden tarafım."

Akmak için direnen gözyaşlarıma rağmen gülümsemeden edemedim. "Ekip gibi mi?"

Başını hafifçe salladı. "İki kişilik, minik ama etkili bir ekip gibi."

Islanan yanaklarımı sildiğimde kendimi az da olsa iyi hissediyordum. O sırada bir taksi yavaşça durağa yanaştı.

Ayağa kalktım. "Teşekkür ederim," dedim Ege'ye. "Artık eve gitme vaktim geldi."

Arkamı dönüp taksiye bindim. Kapıyı kapattığımda Ege'nin, "Lina," diyerek öne atıldığını gördüm.

"Ege," dedim şaşkınlıkla camdan dışarı bakarak. "Ne oldu?"

Konuşmadan önce birkaç saniye duraksadı. Sanki ne diyeceğini bilemiyordu ya da söyleyeceği şeyi çoktan seçmiş, kendini cesaretlendirmeye çalışıyordu. Bir elini arabanın tavanına yaslayıp hafifçe öne eğildi.

Sonunda konuştuğunda bana yönelttiği soru en az benim kadar onu da şaşırtmış gibiydi.

"Bir kereliğine daha tek gecelik arkadaşım olur musun?"

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM SEKİZ

Mira Altınok
4 Temmuz 2022, Günümüz

Kâğıdı tutan ellerim titriyordu. Sanki dünya birden o kadar ufalmıştı ki içinde sıkışmıştım. Bir an nefes alamadım. Belki de nasıl nefes alındığını unutmuştum, bilmiyordum.

"Bu olamaz," diye mırıldandım. "Bir şaka olmalı. Korkunç, korkunç bir şaka."

Lina'nın çığlıklarını duymak çok eğlenceliydi. Seninkileri duymak için sabırsızlanıyorum.

Şiddetle çarpan kalbimde bir sızı belirdi, gözlerim doldu. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Kız kardeşim, hayatı için bir zalimin elinde çırpınırken ben baloda dans mı ediyordum?

Hıçkırıklar, utanç ve suçluluk duygusu sadece saliseler içinde bedenime akın etti. Sırtımdaki yükler taşıyamayacağım kadar ağırdı, yavaşça yere çöktüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bir elimi başıma vurdum. *Aptal, aptal Mira...* Nasıl Lina'yı kontrol etmeyi düşünmezdim? Neden bu kadar inatçı olmuştum ki? Neden bu kadar öfkelenmiştim?

O gün benim için ne kadar önemli şey varsa şimdi hepsi değerini yitirmişti.

Kendimi sakinleştirmeye, kontrolü elime almaya çalıştım ama şiddetle çarpan kalbimi nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum. Aynı anda çok fazla şey hissediyordum: Mutsuzluk, öfke,

pişmanlık, utanç, korku... Tüm bu duygular kılıcını kuşanmış, etrafımı sarmış ve acımasızca üzerime geliyorlardı sanki.

Ne kadar geçmişti, bilmiyordum. En sonunda ağlamamı kısmen dindirmeyi başarmış, mantıklı tarafıma kulak vermiştim. Hâlâ karmaşık duygular içindeydim ama en azından artık içinde bulunduğum durumun farkına varacak kadar kendime gelmiştim.

Ayağa kalkıp yatağa oturdum. Mektubu defalarca okudum, ta ki bilmeceyi ezberleyene kadar. Yargıç, tüy, yılan... Hepsi birbirinden anlamsızdı.

"Anca felsefe yapıyor, aptal orospu çocuğu!" diye mırıldandım mektubu tekrar okurken.

Ne yapacağımı, mektubu ve Lina'yı o kadar çok düşündüm ki en sonunda başıma şiddetli bir ağrı girdi. Bir yanım panik içindeydi fakat diğer yanım, birinin bana şaka yapıyor olması ihtimalini tartıyordu. Belki düşük bir ihtimaldi ve bir şaka olmak için fazla acımasızdı ama insanların sağı solu belli olmazdı. Belki de bu mektubu yazan kişi yaptığı eylemlerin sonunu düşünmeyen, aptal bir ergendi.

"Tamam, Mira," dedim kendi kendime. "Umalım ki bu mektup sahiden de birinin şakası olsun. Ama ya şaka değilse?"

İşte, bu soru beni mutlak bir dehşete sürüklüyordu. Bu mektup sahiden de Lina'ya bunu yapan vicdansız tarafından yazıldıysa ne yapacaktım?

Mektubu hemen annem ve babamla paylaşmayı düşündüm ama sonra bu fikir çok mantıklı görünmedi. Polis her yerde Lina'ya bunu yapanı arıyordu zaten. İşin kötü yanı, şimdilik çalışmaları pek parlak ilerlemiyordu. Eğer mektubu söylersem ve hiçbir şey ortaya çıkmazsa bu yalnızca düşmanımı daha fazla sinirlendirirdi.

Bunu yazan korkunç, vicdansız bir psikopattı. Sevdiğim birini daha benden almakta sakınca görmeyen bir psikopat. Bir kişiyi

daha kaybedersem ne yapardım? Lina'nın acısıyla baş edemiyorken bir başka yükü nasıl taşırdım?

Dirseklerimi dizlerime yasladım, ellerimle yüzümü örtene kadar başımı eğdim. Yapılacak en mantıklı şey, bu psikopatın oyununa katılmak gibi görünüyordu.

Sanki bir labirentin ortasındaydım, hakkında hiçbir şey bilmediğim rakibime meydan okuyordum ama onun elinde harita vardı.

Titrek bir nefes aldım. Karanlık düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Sakin ol, Mira," dedim kendime yüksek sesle fakat çılgınlar gibi atan kalbimin dinmesi için uzun dakikalara ihtiyaç duymuştum. Panik bedenimi yavaş yavaş terk ettiğinde ayaklandım.

Şu an bana iyi gelecek, zihnimdeki sesleri susturabilecek tek bir kişi vardı.

Hastaneler bana her zaman soğuk ve boğucu gelirdi. Bu yüzden çocukluğumdan beri hastalandığımda dahi gitmek istemezdim. Bir seferinde doktora görünmemek için ateşimin çıktığını saklamaya çalışmıştım. Yüksek ateş yüzünden halüsinasyon görmeye başladığımda annemin korku dolu çığlıklar attığını hayal meyal hatırlıyorum.

Fakat şimdi, buraya kendi isteğimle hatta hevesle geliyordum.

Tüm isteğim Lina'ya tekrar sarılmak, onu öpmek ve ışıldayan gözlerini yeniden izlemekti. Bunun yerine tek kişilik odasında, kabloların arasında yatan kardeşime küçücük bir pencereden bakıyordum. Orada yatarken dünyanın en derin uykusunda gibiydi. Üzerindeki hasta önlüğü, mavinin en çirkin tonundaydı. Hastalık ve ölüm tadında bir tonda...

Göz ucuyla bir gölge gördüğümde başımı kaldırıp uzun koridora baktım. Orada tanıdık bir yüz görmek tüylerimi diken diken etti.

Egemen mavi bir tişört, bej rengi bir şort giyiyordu. Mavi gözlerinin altı kıpkırmızıydı. Siyaha çalan saçları nemliydi. Sanki duş alır almaz evden çıkmış gibi görünüyordu.

Beni görünce bir anlığına duraksadı. Geri gidemedi ama yaklaşamadı da. Ben de ona öylece bakakaldım. Artık ona baktığımda nefret ettiğim adamın kardeşini değil, Lina'nın kalbini emanet ettiği adamı görüyordum ve bu konu hakkında ne hissetmem gerektiğini hâlâ kavrayamamıştım.

Acı dolu bir dakikadan sonra Egemen yavaşça yaklaştı. Yoğun bakım odasının penceresinin önünde, tam yanımda durdu.

"Merhaba."

"Merhaba."

Upuzun gibi gelen birkaç saniyenin ardından, "Durumu nasıl?" diye sordu.

"Bilmem, sen söyle. En az benim kadar sık geliyormuşsun."

Egemen yutkundu. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Lina'ya kızma. En başından beri yaşananları sana anlatmak istedi ama tepkinden çekindi."

"Bana kardeşimi anlatma, Egemen."

Egemen sözlerimle irkildi, ardından bakışlarını kaçırdı. "Affedersin."

Bir an içimi bir sıkıntı kapladı. Egemen hiçbir zaman sessiz, kendisine söyleneni yutacak bir tip olmamıştı. Şu an bana gösterdiği sabırlı tavrın tamamen kardeşimden dolayı olduğunu biliyordum.

Aynı şekilde davranmam gerekiyordu. En azından Lina için.

"Üzgünüm," dedim çıkışımdan pişman olarak. "Öfkem sana değildi."

"Biliyorum."

Kısa bir sessizlik daha oldu. Belki de ikimiz de zihnimizdeki düşünceleri toparlamaya çalışıyorduk.

"Onu sahiden de seviyorsun, değil mi?"

"En az yaşam kadar."

"Eğer ağabeyin gibi sen de..."

"Poyraz'la yaşadıkların ikinizi bağlar, Mira. Lina benim için bambaşka bir mevzu."

"İyi. Sanırım bu bir şeyleri kabul etmemi kolaylaştıracak." Derin bir nefes aldım. "Can'la ayrıldıklarını da bu yüzden benden gizledi, değil mi? Senin yüzünden ayrıldılar."

Mutsuzluğu dağılır gibi oldu. Omuzlarını dikleştirdi. "Yaptık bir şeyler."

"Biliyor musun, aslında bir miktar utanman gerekiyor."

"Hayır."

Yaptığından gurur duyduğunu belli eden bakışı karşısında istemeden kıkırdadım. "Neyse," dedim tekrar Lina'ya bakıp. "En azından Can bu durumu anlayışla karşılamış."

"Başka şansı yoktu."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Nasıl yani?"

"Lina'ya elini sürmeye kalksaydı o eli paramparça ederdim. Bunu o da anladı. Daha doğrusu, anlamasını sağladım."

"Egemen, ne yaptın? Kavga mı ettiniz yoksa?"

Bir eliyle durmamı işaret etti. "Bu meseleleri boş ver. Bunlar can sıkıcı şeyler." Bakışları yumuşadı. "Sen nasılsın?"

Omuz silkip tekrar Lina'ya baktım. "Onu özlüyorum," dedim. "Bazen özlemimde boğuluyorum, anılarımıza tutunuyorum fakat yetmiyor. Yeni anılara ihtiyacım var artık."

"Evet," derken sesi derin, kederliydi. "Ne demek istediğini anlayabiliyorum."

"Bak, aranızdaki ilişkiyi onaylamıyorum ama birbirinizi seviyorsanız..." Derin bir nefes aldım. "Bana laf düşmez."

Egemen gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl yani? Bu senin için bir sorun değil mi?"

"Elbette sorun, sersem. Kim kardeşinin bir Özkılıç'la olmasını ister ki?"

Bana sataşırcasına baktı. "Poyraz'la birlikteyken de böyle düşündün mü?"

Omzuna bir tane yapıştırdım.

"Her ne kadar kardeşimle birlikte olmanı istemesem de, ağabeyinden dolayı seni şerefsiz ve sorumsuz bir alçak olarak görsem de..."

"Bu kadar iltifat etme, şımarırım."

"Kardeşim seni seviyorsa," diyerek devam ettim. "Gerisinin bir önemi yok. Dua edelim de Lina ne yaptığını biliyor olsun." Sözlerime devam ederken sesim biraz daha yumuşamıştı. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda ben buradayım. Ne bileyim... Sadece konuşmak için bile olabilir."

Egemen'in dudakları dostça bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ben de, Mira. Ben de bir şeye ihtiyacın olduğunda buradayım." Derin bir nefes aldı. "Tabii, ben de senin şerefsiz..."

"O lafının devamını getirirsen dayak yersin."

Gülüşürken Egemen'i ilk kez kardeşinden ayrı bir birey olarak kabul ettim. Herhalde Lina bizi böyle görse şaşkınlıktan küçük dilini yutardı.

Tek dileğim bir an önce o günlere gelmekti.

Hastaneden çıktığımda güneş neredeyse batmak üzereydi. Tüm gün ailemle ilgilensem de aklım bilmecedeydi. Defalarca okumama rağmen hiçbir şey anlamamıştım ve çözmek için sadece üç günüm vardı.

Düşüncelerimi berraklaştırmak, olaylara sakince bakabilmek için sahile gelmiştim. Belki kıyıya çarpan dalgalar bana biraz olsun huzur verir diye ummuştum ama bir faydası olduğu söylenemezdi.

"Merhaba."

Başımı kaldırdığımda Rüzgâr'ı görmek yüzümde hafif bir tebessüm oluşmasına neden oldu. Üstünde beyaz bir tişört ile kot şort vardı. Açık kahverengi saçları şiddetle esen rüzgârdan dans ediyordu.

"Selam."

"Oturabilir miyim?"

"Tabii."

Yanıma oturup dizlerini hafifçe kendine çekti ve kollarını etrafına sardı. "Nasılsın?"

Omuz silktim. "Ben de bilmiyorum, Rüzgâr. Oradan oraya savrulan bir yaprak parçası gibiyim. Üzülüyorum, ağlıyorum, umut doluyorum, gülümsüyorum... Sonra hepsini tekrar yaşıyorum."

Bir elini sırtımda gezdirdi. "Lina güçlü bir kızdır. Tekrar ayağa kalkacak, biliyorsun."

Biliyor muydum?

"Umarım."

"Mira," dedi Rüzgâr sanki aklımdan geçen düşünceleri sezmiş gibi. "Yapma böyle. Sen karamsarlığa kapılırsan Lina nasıl aydınlığa kavuşacak?"

"Çok korkuyorum," diyerek hissettiklerimi itiraf ettim. "Lina güçlüdür, evet ama kırılgandır da. *Keşke onun yerinde ben olsaydım,* diyorum bazen. Belki daha çok savaşabilirdim, hayata tutunabilirdim."

"Kendine çok anlam yüklüyorsun."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de bilmece çıkmıştı.

"Ne?"

İrkilerek Rüzgâr'a baktım. "Anlamadım."

"Ne bilmecesi?"

Sesli düşündüğümün farkında bile değildim. "Önemli bir şey değil."

"Söyledin bir kere."

Panik ve kararsızlık üzerime çökerken Rüzgâr'a öylece baktım. Taşıyamayacağım kadar ağır bir yükün altındaydım. Korkuyordum ve ne yapacağımı bilemiyordum. Bir yanım, bu dikenli yolda yanımda durabilecek birini arıyordu ve aslında Rüzgâr tam da böyle biriydi. Bana her zaman kibar davranmıştı. Ancak bu çok hassas bir konuydu. Onu böyle bir şeyin içine çekmeye hakkım var mıydı? Hem bana bilmeceyi gönderen manyak, Rüzgâr'a da kafayı takabilirdi.

"Mira," dedi Rüzgâr. "Ne oluyor?"

"Bir mektup aldım," dedim zihnimde yükselen seslere daha fazla direnemeyip. Cebimdeki kırışık kâğıdı ona uzattım.

Rüzgâr mektubu okurken sessiz ve hafifçe çatılan kaşları haricinde tepkisizdi. En sonunda, "Bunu ne zaman aldın?" diye sordu.

"Bu sabah. Anneannem verdi, posta kutusunda bulmuş."

Çenesini sıvazladı. "Bunu polise vermen gerekiyor."

Başımı iki yana salladım. "Mektubu okumamış gibi davranma. Bunu yazan her kimse kafayı yemiş, gözünü karartmış. Sevdiğim birine zarar vermekle tehdit ediyor beni. Alamayacağım kadar büyük bir risk bu, Rüzgâr."

"İyi ama şu an da çok güvende sayılmazsın ki. Seninle acımasızca oyun oynuyor."

"Biliyorum ama başka şansım var mı?"

"Sakın bana bu bilmecenin peşinden gideceğini söyleme."

"Rüzgâr, anlamıyor musun?" dedim patlayarak. "Lina ölümle cebelleşiyor. Hayatta en değer verdiğim insan yaşamı için savaşırken bir başkasını riske atmayı göze alamam. Sıradakinin kim olduğunu düşünüp duramam."

Rüzgâr göğsü daralmış gibi derin bir nefes aldı. "Bu yaptığın aptallık ve benden resmen buna göz yummamı istiyorsun, Mira."

"Sana anlattığım için beni pişman etme."

Rüzgâr halinden hiç memnun görünmüyordu. "Peki." Telefonunu çıkarıp mektubun bir fotoğrafını çekti. "Bu bende kalsın, üzerine düşüneceğim."

Başımı hafifçe sallarken kendimi biraz daha rahat hissediyordum. Belki benim panik yüzünden göremediğim şeyleri Rüzgâr kolaylıkla keşfedebilirdi.

"Teşekkür ederim. Bana ne kadar yardım ettiğini bilemezsin."

"Bunun karşılığında sen de sürekli kalabalık yerlerde dolaşacaksın, Mira. Asla yalnız kalmayacaksın ve geceleri dışarı çıkarken ekstra dikkatli olacaksın. Hatta mümkünse gece dışarı çıkmayı bırakacaksın."

Doğup büyüdüğüm kasabada korkarak dolaşma düşüncesi canımı sıkıyordu ama Rüzgâr'ın hakkı vardı. "Haklısın."

"Bu meseleyi çözeceğiz, merak etme." Bir elini omzuma koydu. "Yalnız değilsin."

Bu, duymaya en çok ihtiyaç duyduğum şeydi.

Saat dokuzu vurduğunda Yakamoz cıvıl cıvıldı. Bizimkilerin barda bir şeyler içtiğini duyunca kendimi buraya atmıştım. Başta bir şeyler içmeyi planlasam da sonra her an tetikte olmam gerektiğini anımsamış, bu fikirden anında vazgeçmiştim.

Tüm gün yaptığım tek şey cevabı bulmaya çalışmaktı ama bilmece benim için hâlâ birkaç söz öbeğinden başka bir şey ifade etmiyordu. Yargıçların tarihini bile araştırmıştım, elime geçen şeyse yalnızca genel kültürümdeki artış olmuştu.

Yakamoz'un kapısından girdiğimde birkaç tanıdık yüz gördüm. Kibar olmak için gülümserken bile düşündüğüm tek şey aradığım kişinin içlerinden biri olup olmadığıydı.

Bizimkiler her zaman oturduğumuz masada hararetle sohbet ediyorlardı. Onlara doğru ilerlerken bar kısmında Poyraz ve Egemen'i gördüm. İçkilerini yudumluyor, sakince sohbet ediyorlardı. İçeri girdiğimi gören Poyraz başını kaldırdı ve birkaç saniye bana baktı. Bakışlarını hemen kaçırmaması bir an için ne yapacağımı bilememe sebep oldu.

Evine gittiğim, yanında ağladığım günden beri onunla konuşamamıştık. Zaten ne konuşacaktık ki? Ona baktığımda hâlâ beni hiçliğin ortasında terk eden adamı görüyordum fakat o gün Tuna'nın kucağında giderken ilk kez bir şeyler yarım kalmış gibi hissetmiştim.

Bakışlarımı kaçırdım. Bunlar zehirli düşüncelerdi ve içimi kararmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Masamıza gittiğimde arkadaşlarımın canlarını sıkan bir şey olduğunu görebiliyordum. Beni ilk fark eden Tuna oldu ve hemen

Sevim'i dirseğiyle dürttü. Arkadaşlarım beni gördüğünde derin bir sessizliğe gömüldüler.

"Ne oluyor?" dedim sandalyeye otururken. "Dedikodumu yaparken mi yakaladım sizi?"

Irmak abartılı bir kahkaha attı, bu şimdiye kadar duyduğum en sahte gülüştü. "Yakalandık, değil mi? Nasılsın? Nasıl gidiyor? İyi misin? Her şey yolunda mı? Annenler nasıl? Deden birini vurmuş mu?"

Sevim yüzünü buruşturdu. "Irmak, senin ben kafanı si..."

"Ne oluyor?" diyerek arkadaşımın sözünü kestim. Bu sırada hepsine şüpheci bir ifadeyle bakıyordum. "Ne saklıyorsunuz benden?"

"Kim?" dedi Tuna. Şok içinde kendini gösterdi. "Biz mi? Yok canım, ne saklayacağız?" Sevim'e doğru eğildi. "Galiba altıma sıçtım ben."

"Aynen, kanzo," diyerek ona katıldı Emir. "Hayır yani, ne saklayabiliriz ki?"

Gözlerim kısıldı. "*Kanzo* mu? Emir sen değişik değişik konuştuğuna göre kesin bir şeyler var."

Emir gücenmiş gibiydi. "Irmak salağı art arda beş yüz soru sordu, Tuna donunu ıslattı ve sen sadece benim *kanzo* demem yüzünden mi bir şeylerin yolunda olmadığından emin oldun?"

"Arkadaşlar," dedim iki elimi kaldırıp. "Lütfen biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?"

Dördü de birbirlerine baktılar. Sanki kimse bu sorumluluğu üstlenmek istemiyordu, bir kurban arıyorlardı. En sonunda Sevim bu acı dolu görevi üstlendi.

"Peki," dedi derin bir nefes alıp. "Sana anlatacağım ama lütfen delirme."

"Bunu bana söyleyen son kişi kimdi, biliyor musun? Poyraz. Sonrasında ne olduğunu, biliyor musun? Kafayı yedim. Yani bu küçük uyarının çok da etkisi olmuyor, bil istedim."

"Tamam, tamam," dedi Sevim. Bir yandan da gerginlikle dudaklarını kemiriyordu. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemi..."

Irmak daha fazla dayanamadı ve bir volkan gibi patladı. "Tolga kasabaya dönmüş!"

Kaşlarım çatılıp dudaklarım hafifçe aralanırken duyduğumu algılamakta zorlandım. "Ne?" diye soludum.

Sevim öfkeyle Irmak'a baktı. "Aferin, Irmak. Söylenir mi öyle?"

"Bu gerginlik dolu ortamda bir saniye bile yaşayamazdım, Sevim."

"Drama kraliçesi diye bir terim olmasa bile sen yine drama kraliçesi olurdun."

Berk aniden tepemizde belirdi. "Selam, siparişinizi alabilir miyim?"

Emir dudaklarını büzdü. "Bu çocuk da hep gelmemesi gereken zamanlarda geliyor."

"Bak işte," dedi Berk. "Sonra Kadir ağabey müşterilere kibar olmadım diye kızıyor. Bu at hırsızına karşı nasıl kibar olayım?"

Tartışmalarını duymazlıktan geldim çünkü hâlâ duyduğum şeyin etkisi altındaydım. "Tolga sahiden de dönmüş mü?"

"Evet," dedi Sevim. Yüzü asılmıştı. "Bu akşamüzeri gelmiş."

Berk'in kafası karışmış gibiydi. "Anlamadım, kim gelmiş?"

Yakamoz'un kapısı açıldı ve içeri birkaç kişi gülüşerek girdi fakat benim gözüm yalnızca bir kişiyi görüyordu. Tolga en önde, sanki hayatımı mahvetmemiş gibi arkadaşlarıyla eğleniyordu.

"Lütfen bu bir kâbus olsun," diye mırıldandım.

Berk baktığım yöne bakıp merakla sordu: "Ne oldu? Bu kim?"

"Tolga." Yanıt Irmak'tan gelmişti.

Berk tek kaşını kaldırdı. "Sağ ol ya, çok açıklayıcı oldu cidden."

"Tolga," dedim Berk'e dönüp. "Poyraz'ın onu aldattığımı sandığı kişi."

Berk şimşek çakmış gibi irkildi. "Nasıl yani?"

Sevim çabucak açıkladı: "Tolga yazlıkçılardan biriydi, Poyraz'la da araları biraz limoniydi."

"Bayağı limoniydi," diye düzeltti Tuna.

"Bir gece bir parti oldu," diye devam ettim. "Tolga'ya yardım etmek zorunda kaldım. Onu evine bıraktım. Birileri bizi aynı eve girerken görünce Poyraz'a söylemiş. O da onu aldattığımı sanıp beni terk etti."

Ensemde Poyraz'ın yakıcı bakışlarını hissedince ona döndüm. Gözleri benimle Tolga'nın arasında mekik dokuyordu. Sarhoş halde kapısına dayanıp ağladığımda aramızda birkaç buz kırıldıysa da şu anda daha kuvvetlisi oluşmuştu sanki.

Tolga'yla göz göze geldiğimizde gülümsemesi solar gibi oldu ama bu o kadar kısa sürmüştü ki bir an hayal gördüğümü, beni görünce tamamen tepkisiz kaldığını sandım.

"Ne haber, Mira?" dedi yanımıza gelince. "Beni özledin mi?"

BÖLÜM DOKUZ

Mira Altınok
4 Temmuz 2022, Günümüz

"Ne haber, Mira? Beni özledin mi?"

Tolga'ya bakarken transa girmiş gibiydim. Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyordum. Ona bakarken yaşadığım şaşkınlık, kasabaya döndüğümde Poyraz'la ilk karşılaşmamızdan da sarsıcı olmuştu. Buraya gelirken Poyraz'ı er ya da geç göreceğimin bilincindeydim ama Tolga'nın kasabaya geri döndüğünü öğrenmemin üzerinden henüz bir dakika bile geçmemişti.

Tolga'nın üzerinde lacivert, polo yaka bir tişört ile bej rengi bir pantolon vardı. Açık kahverengi saçları yeni tıraş olmuş gibi görünüyordu. Ela gözleri tıpkı hatırladığım gibi alaycılıkla parıldıyordu. Zaten Tolga şimdiye kadar neyi ciddiye almıştı ki?

Boğazım kurumuştu, telaşla ayaklandım. Poyraz ve Tolga'yla aynı ortamda bulunmanın verdiği stres mideme kramplar girmesine neden olmuştu.

Tolga gözlerini kırpıştırdı. "Bu *hayır* demek mi?"

El çantamı göğsüne geçirdim. "Siktir git, beyinsiz ucube seni!"

Gülümseyip başını yana yatırdı. "Sen ve senin şu sevgi dolu sözlerin... Her zaman beni kalbimden vurmayı başarıyorsun."

Yumruklarımı sıkıp Tuna'ya döndüm. "Sustur şunu, yoksa gerçekten cinayet işleyeceğim!"

Tuna başını Tolga'ya doğru eğdi. "Emin ol, şaka yapmıyor."

"Mira." Başımı kaldırdığımda Egemen tam yanımdaydı. Ne ara gelmişti, görememiştim bile. Benimle konuşurken doğrudan Tolga'ya baktı. "Bir sorun mu var?"

"Yok, Tolga da gidiyordu zaten."

Tolga derin bir nefes aldı. "Mira, kötü bir niyetim yoktu. Bana bu kadar sert çıkışmana gerek yok."

"Kötü bir niyetin yok muydu?" dedim gözlerimi kısıp. "Poyraz sana sorduğunda doğruyu söyleseydin bunların hiçbiri olmayacaktı!"

Tolga kaşlarını hafifçe kaldırdı. Bir an için alaycı tavrı sarsıntıya uğramış gibiydi. "Anlaşılan şu an konuşmak için doğru bir zaman değil," dedi. "Umarım başka bir gün yeniden denk geliriz. Belki o zaman dinlersin beni."

"Bir daha yüzünü görmek bile istemiyorum."

Tolga'nın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Akyazı gibi küçücük bir kasabada karşılaşmama olasılığımız yok denecek kadar azdı. İkimiz de biliyorduk ki er ya da geç konuşacak, eski defterleri açacaktık.

Tolga arkadaşlarıyla birlikte uzaklaşırken gülümsemeye devam etti. Sanki sinirlerimi zıplatmamış gibi hayatına devam etmesi canımı sıksa da elimden bir şey gelmiyordu.

Tolga gidince Egemen'e döndüm. "Teşekkür ederim."

"Ne demek. Seni rahatsız ederse haberim olsun."

Bunları söyledikten hemen sonra ağabeyinin yanına, bara doğru ilerledi. Ona bakmaya hazır hissetmesem de bakışlarım istemsizce Poyraz'a kaydı. Sırtı bana tamamen dönüktü, içkisini yudumluyor ve bu tarafla ilgilenmiyordu.

Egemen'in yardımcı olmasına minnettardım ama küçük bir parçam yanımda Poyraz'ı görmek isterdi.

Bu düşünce yüzünden neredeyse kendimi tokatlayacaktım. Kafayı mı yemiştim ben?

Arkadaşlarıma baktım. "Eve geçiyorum. Burada kalırsam değişik bir ortam olacak."

"Harbiden," diyerek bana katıldı Irmak. "*Mira ve haremi* gibi bir şey oldu."

İstemeden kıkırdadım. "Of, Irmak..." Çıkışa yönelirken, "Öpüyorum hepinizi," diye seslendim.

Poyraz Özkılıç

Egemen yanıma geldikten yalnızca birkaç saniye sonra Mira, Yakamoz'dan ayrıldı. Dakikalardır ona bakmamak için direnSem de bakışlarımın uzaklaşan bedenine dokunmasını engelleyemedim.

Egemen yanıma oturduğunda, "Bir sorun var mı?" diye sordum. Bir yandan da bardaktaki içkimi sakince yudumluyordum. Şu an burayı birbirine katmamı engelleyebilecek tek şey buydu.

Egemen başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır. Tolga biraz konuşmaya çalıştı ama Mira pas vermedi."

Başımı hafifçe salladım. "Anladım."

Egemen bir süre beni izledi. Aklında birbirine dolanmış bir sürü düşünce olduğunu ve nasıl dile getirmesi gerektiğini tarttığını görebiliyordum. "Poyraz," dedi sonunda. "Mira'nın seni aldattığına emin misin?"

"Evet."

"Ama Tolga'ya bakarken kendinden çok emindi. Onu dürüst olmamakla suçlarken nefreti çok samimiydi."

Sertçe yutkundum. "Sen varsın diye rol yapıyordur."

Başını hafifçe yana eğdi. "Rol değildi, Poyraz. Sen de biliyorsun."

"Söz konusu Mira olduğunda hiçbir şey bilmiyorum."

Egemen derin bir nefes aldı. "Ne dersem diyeyim, gururun hep galip gelecek."

"Bazı şeyleri sahiden çok kolay sanıyorsun," dedim ona dönüp. "Tolga'nın söyledikleri sikimde mi sence? Beni asıl yaralayan şey bambaşka. Mira'nın o itin evine girerken çekilmiş fotoğrafları elime geçtiğinde ne hissettiğimden haberin var mı? Sevgilim bir başka adamın evine giriyor! Üstelik o herif kolunu kız arkadaşıma

dolamış, sevgilim de beline sarılmış. Bunun bana ne denli bir çöküş yaşattığını düşünebiliyor musun? Ama o fotoğraflara rağmen ondan ayrılmadım. Ona böyle bir şeyi konduramadım. Bir yanlış anlaşılma olduğunu düşündüm. *Mira bana yapmaz,* dedim. Mira benim gözümde o kadar özel bir yerdeydi ki kendime bile böyle bir şerefsizliği yakıştırırdım ama ona asla. Gittim, partinin nasıl geçtiğini sordum. Bana yaşananları anlatsa rahat bir nefes alacaktım ama o gözümün içine baka baka yalan söyledi."

"Belki de..."

Başımı iki yana salladım. "Sebebi ne olursa olsun, bir yerde yalan varsa orada durulmaz. Hem aldatıldığımı inkâr etmek kendimi enayi gibi hissetmeme neden oluyor. Sevgilim parti sonrası bir adamın evine gitmiş, bunu da benden saklıyor. Bir düşüneyim... Muhtemelen o evde sadece pişti oynamışlardır."

"Olay gerçekten iğrenç görünüyor," diye katıldı bana. "Yerinde olsam belki ben de aynı tepkileri verirdim ama üzerinden bir yıl geçti, Poyraz. Artık ikinizden geriye neredeyse hiç umut yok, buna rağmen Mira hâlâ aynı şeyleri söylüyor. Masum olabileceğini düşünmüyor musun hiç?"

"Düşünmüyorum."

"Çünkü gerçekten masum olmasından korkuyorsun." Ona ters ters baktım. "Bakma öyle," dedi.

"Evet, aldatılmak seni öfkelendiriyor ama Mira'nın masum olduğunu kabul edersen üstüne çökecek duygu nefret değil, vicdan olacak. Kızdığın kişi Mira değil, kendin olacaksın ve bundan deli gibi ürküyorsun."

"Yanılıyorsun. Dediğin gibi üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Her şey mazide kaldı. Yaşananları neden umursayayım ki artık?"

"Çünkü sen ne kadar aksini söylersen söyle, hâlâ seviyorsun Mira'yı."

Öfkeyle dişlerimi sıktım. "Siktir git, Egemen. Yok öyle bir şey."

"O zaman neden Tolga'yla tartışırken beni yanlarına gönderdin?"

Sorusu tokat gibi suratıma çarpmıştı. "Sen gidecektin zaten yanlarına."

"Son godocokton zoton yonlorono." Kötü bir taklidimi yaparken öyle sinir bozucu görünüyordu ki bir an kardeşim olduğunu unutup yumruğu suratına indirmek istedim.

"Ben öyle konuşmuyorum bir kere."

"Bon oylo kon..."

"Egemen!"

Kardeşim kıkırdamaya başladı. Sinirimi bozsa da onu gülerken gördüğüme içten içe sevinmiştim. Lina'nın başına gelenlerden sonra nadir yaşanan bir durumdu.

"Tamam, tamam," dedi. "Uğraşmayacağım seninle. Sadece gerçeklere gözünü kapatma, olur mu?"

Cevap vermek yerine içkimi diktim.

Onaylamayan mırıltılar çıkardı. "Sen adam olmazsın."

Barmeni çağırıp bir kadeh daha sipariş ettiğimde Egemen tek kaşını kaldırdı. "Hızlı gitmiyor musun sence de?"

"Ya içeceğim ya da Tolga'nın suratını darmadağın edeceğim."

Egemen yüzünü ekşitip barmene döndü. "Biraz daha ağır bir şeyler mi versen?"

Mira Altınok

02.53

"Mira!"

Zar zor daldığım uykumdan duyduğum bağırışlar sebebiyle titreyerek uyandım. Düşündüğüm ilk şey o psikopatın benim için geldiğiydi ama hayır, odamda ve güvendeydim. İçerisi pencereden süzülen ışık haricinde karanlıktı.

Yalnız olduğumu anladığımda rahat bir nefes aldım ama dışarıdan tekrar seslenildiğini duymamla hissettiğim rahatlama buhar olup uçtu.

"Mira!"

Uykum toz bulutu gibi dağılırken üzerimdeki pikeyi ayaklarımla ittim ve pencereye doğru koşuşturdum.

Ne görmeyi bekliyordum, bilmiyorum fakat Poyraz'ı ve ona engel olmaya çalışan Egemen'i görmeyi beklemediğim kesindi. Poyraz'ın saçları darmadağındı, gözleri kızarmıştı. O kadar sarhoştu ki durduğu yerde yalpalıyordu. Zavallı Egemen ise ona hâkim olmaya çalışırken son derece gergin görünüyordu.

Pencereyi açtığımda Poyraz bağırmayı bıraktı. "Ne var?" dedim sertçe. "Ne diye geldin?"

"İn aşağı, konuşacaklarım var."

Alayla güldüm. "Oldu, paşam. Çay da demleyeyim mi?"

"Gerek yok. Gel, yeter."

Gözlerimi kapatıp öfkeme hâkim olmaya çalıştım. "Egemen, al şu kardeşini ve evinize gidin."

Egemen alaycı bir tavırla konuştu: "Sağ ol, Mira. Nasıl akıl edemedim bunu ben?" Kardeşine döndüğünde neredeyse yalvarıyordu. "Poyraz, Allah aşkına gidelim. Rezil olacağız millete."

"Mira aşağı gelmeden olmaz."

Egemen çaresizce bana döndü. "Mira, hiç değilse birkaç dakikalığına gelsen olmaz mı? Gidecek gibi değil bu."

"Gelmiyorum!"

Poyraz dudaklarını öyle sıkı bastırdı ki ince bir çizgi halini aldı. "İyi!" dedi öfkeyle. Hemen ardından aniden yere oturdu. "Ben de sen gelene kadar burada bekliyorum. Bakalım kimin inadı daha ağır basacak?"

"Sen kafayı mı yedin?" Laftan anlamayacağını biliyordum ama yine de kendimi tutamadım. "Defol şuradan! Bütün kasabada adımızı çıkarmak mı istiyorsun?"

"Sanki tamirhanede küfür kıyamet kavga ettiğimizde bizi konuşmadılar."

Çenemi yukarı kaldırdım. "O başkaydı."

"Mira," dedi Poyraz. "Aşağı in."

"Neden?" diye direttim. "Ne konuşmak istiyorsun?"

"Sormak istediğim şeyler var."

"Cevapları bende bulamayacaksın."

İşaretparmağını bana doğrulttu. "Sen," dedi. "Sen cevabın ta kendisisin."

Başımı iki yana salladım. "Saçma sapan konuşuyorsun."

"İnecek misin artık?"

"İnmek istemiyorum. İlla söyleyecek bir şeyin varsa şimdi git, yarın ayık kafayla gel."

Poyraz bana öfkeyle baktı. Sanki o küçücük bir çocuktu, ben de ona oyuncak almayı reddeden annesiydim. Bu hali komik hatta neredeyse tatlıydı.

Egemen, Poyraz'ın kolunu tutup çekmeye çalıştı ama Poyraz kolunu hızlıca kurtarınca seçeneği tükenmiş gibi tekrar bana döndü. "Beş dakika insen," dedi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Poyraz'ı sabaha kadar kapımda bekletebilirdim ama şu an zaten tüm kasabanın dilindeyken insanlara daha fazla malzeme vermek istemiyordum. Üstelik bir yanım Poyraz'ın söyleyeceklerini içten içe merak ediyordu.

Hiçbir şey söylemeden pencereyi kapattığımda Poyraz'ın gözleri irileşti. "Gelecek misin?" diye bağırdı daha yüksek sesle. Şimdiye kadar bizi pek fazla kişinin duymadığına ihtimal verebilirdim ama artık o ihtimal de silinmişti. "Mira! Çıksana dışarı!"

Odamdan çıktığımda bir gürültü koptu. Dedem yatak odasından elinde avcı tüfeğiyle fırladığında yüreğim ağzıma geldi.

"Ne oluyor, ulan?" derken anneannem ise ona engel olmaya çalışıyordu. "Sonunda birini vuracağım!"

"Hayır, hayır!" diye atladım. "Kimseyi vurmak yok!" Merdivene yönelirken anneanneme döndüm. "Kocana hâkim ol!"

"Kolaysa gel de sen ol!"

Annem odasından çıkarken sabahlığının kuşağını bağlıyordu. "Mira, ne oluyor?"

"Poyraz bir şeyler söyleyecekmiş. Sen dedeme mukayyet ol, yoksa vurur bunu!"

Annem sabrı tükenir gibi nefesini verdi. "Baba ya!" dedi dedeme doğru ilerleyip. "Kimseyi vurma lütfen!"

Onlar arkamda didişirken koşarak merdivenden indim ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan hızla kapattım. Beni gören Poyraz doğrulmak istedi ancak bunu yapabilmesi oldukça uzun sürdü.

"Geldim işte," dediğimde Egemen bize alan tanımak için bahçenin diğer tarafına yöneldi. Bizi görebilecek kadar yakın ama duymayacak kadar uzaktı. "Ne var? Ne söyleyeceksin?"

"Biliyor muydun o piçin kasabaya geldiğini?"

Öfkelenmemeye çalıştım ama çok zordu. "Bunun için mi geldin sahiden?"

"Cevap ver bana."

"Hayır," dedim sabrım tükenmişçesine. "Bilmiyordum. Ben Tolga'yla görüşmüyorum bile."

Omuzları belli belirsiz gevşedi. "İyi."

Kaşlarım yapay bir hayretle kalktı. "Bana inandın galiba. Desene başımıza taş yağacak."

Gözleri kısıldı. "Uğraşma benimle."

"İçip içip kapıma dayanan sensin. Kim kiminle uğraşıyor acaba?"

"O herif sana yaklaşırsa..." İşaretparmağını suratıma doğrulttuktan sonra yalpalayarak bana doğru birkaç adım attı. Dirseklerinden son anda tutmasam düşecekti. "Onu paramparça ederim."

"Bence şimdilik dik durmakla yetinebilirsin."

"Dalga geçiyorsun benimle."

"Hayır."

Gözlerini kısıp şüpheyle baktı.

Omuz silktim. "Belki biraz."

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" derken dengesini sağlayamadığı için bir ileri bir geri sallanıyordu. "Ben öfkeden delirdikçe zevkten dört köşe oluyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Neden geldin, Poyraz?"

Suratıma öylece bakarken düşüncelerini toparlamaya çalıştığını fark ettim. "Seviyor musun onu?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?" dedim şaşırarak. "Bana böyle bir şey sorduğuna inanamıyorum."

"Onu seviyor musun?" diye sorusunu yineledi.

"Hayır, Poyraz. Tolga'yı sevmiyorum. Kimseyi sevmiyorum, kimseyle ilgilenmiyorum ama ileride durum değişebilir."

"Nasıl yani?"

"Bilmem," dedim rahatça. "Belki Tolga gönlümü kazanmanın bir yolunu bulur."

Kaşları hafifçe kalkarken dudaklarında bir tebessüm yer etti, onunsa gözleri çakmak çakmaktı. Bana doğru geldiğinde, "Sen..." dedi. "Beni katil mi edeceksin?"

Onunla uğraşmayı kesebilirdim ama sahiden öfkeden deliriyordu ve onu bu şekilde görmek iyi hissetmeme neden olmuştu. Bir çeşit intikam alıyordum sanki.

"Neden öyle diyorsun?" dedim sahte bir şaşkınlıkla. "Tolga tatlı çocuk. Hem bana ilgisi de var."

"Olamaz ilgisi falan."

Burnumdan solurcasına güldüm. "Bu konuda söz hakkın olduğunu sanman çok tatlı."

"Beni delirtmeye çalışıyorsun," dedi gözlerini kısarak. "Mahvolayım diye uğraşıyorsun."

"Ben sadece olanı söylüyorum," diye karşılık verdim. "Sonuçta ben genç bir kadınım. Bana ilgi duyan bir erkeğe kapılmamdan daha doğal ne olabilir?"

"Ben nefes aldığım sürece kimseye kapılamazsın. Yok öyle hayatımın içine sıçıp mutlu mesut yaşamak."

Neredeyse gülecektim. "Keşke ayakta durabilsen de seni bir nebze ciddiye alabilsem."

"Benimle oynama, Mira!"

"Seninle oynamak isteyen kim?"

"O Tolga ucubesini öldürürüm."

"Hiçbir şey yapamazsın," diye karşılık verdim. "Ayrıca Tolga olmaz, başka biri olur. Ne zannediyordun ki? Senden sonra kimseyi sevmeyecek miyim?"

Yalpalayarak bana doğru yaklaştı. "Sevmeyeceksin."

Başı boynuma gömülene kadar öne eğildiğinde bir an için düşmek üzere olduğunu sandım fakat hemen sonrasında kendi isteğiyle bu kadar yaklaştığını anladım. Nefesi boynuma çarptığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Poyraz'ın bana en son bu kadar yaklaşmasının üzerinden öyle uzun süre geçmişti ki... Bir heykel gibi kaskatı kesildim.

Tekrar konuştuğunda sesi az önceki gibi öfkeli değil, cılız ve güçsüzdü. "Sevme."

Poyraz'ı itmem gerektiğini biliyordum ama o kadar şaşkındım ki hareket edemedim. Ellerim buz kesmişti, düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim. Hazırda bekleyen bir asker gibi öylece Poyraz'ın karşısında dikiliyordum. Beynim yapmam gerekenleri tek tek sıralıyor, emirler yağdırıyordu fakat kalbim kulaklarını tıkamıştı.

"Senden nefret ediyorum, Mira. Tüm kalbimle hem de." Fakat bunu söyledikten hemen sonra bir elini saçlarıma götürdü. Sözleri diken kadar keskin, dokunuşu bir gül kadar yumuşaktı.

Evimizin kapısı gürültüyle açıldığını ve dedemin çığlıklarını duyduğumda Egemen koşarak yanımıza geldi.

"Ulan Poyraz!" diye bağırdı dedem. "Seni kendi ellerimle boğacağım!"

Egemen, Poyraz'ı kolundan tutup sürüklemeye çalışırken Poyraz'ın yaptığı tek şey gülümseyerek dedeme bakmaktı.

Dedem, Poyraz'ın yakasına sıkıca yapışıp onu sarstı. "Ne bu, ulan?" diye bağırdığında aralarına girip ikisini ayırmaya çalıştım. "Kardeşini gönderiyoruz, ağabeyi geliyor. Bela mısınız siz, oğlum?"

Gözlerimi kırpıştırıp Egemen'e baktım. O da diğer taraftan dedemle Poyraz'ı ayırmaya çalıştığından göz göze geldik. "Sen de mi kapımıza dayandın?"

"Küçük detaylara takılmayalım lütfen."

"İçip içip kapımıza mı dayandın, it herif?" Dedem Poyraz'ı hırpalarken söylenmeye de devam ediyordu. "Senin anandan emdiğin sütü burnundan getirmesini bilirim ben!"

Poyraz sırıtıp dedemin yanaklarını sıktı. "Ahmet dedem..."

Dedemin gözleri irileşirken kendimi tutamayıp kıkırdadım. O sırada annem yanımızda belirip, "Baba, çocuk çok kötü. Bu haldeyken mi döveceksin sahiden?"

Dedem sıkıntılı göründü. Öfkesi titrek bir mum alevi gibi yavaşça söndü. "Haklısın," dedi yüzünü buruşturup. "Bu haldeyken dövemem. Benim gibi adama yakışmaz."

"Aynen öyle," dedi annem. "Ayılsın, o zaman döversin."

Dedem, bu fikri son derece mantıklı bulmuş gibi başını sallarken Poyraz, çevresinde olup biteni algılayamıyor gibiydi. Dedem onu bıraktığında kollarını açıp boynuna sarıldı. "Canım dedem!"

Dedem Poyraz'dan kurtulmaya çalışırken, "Bıraksana, evladım!" diye bağırıyordu.

Egemen telaşla Poyraz'ı çekmeye çalıştı. "Poyraz, bırak artık şu adamı. Bu sefer harbi kıçımıza kurşun yiyeceğiz bak!"

Poyraz, dedemi yanağından öptü. "Seninle bir ara tavla oynayalım mı?"

"Tamam, tamam," dedi dedem çaresizce. "Oynarız. Şimdi git evine."

"Dede," dedi Poyraz, yüzünü buruşturdu. "Ben..."

Fakat sözünü tamamlayamadan dedemin üstüne kustu.

Ertesi sabah saat on buçuğa yaklaşırken telefonum acı verici bir sesle çalmaya başladı. Yaşadığım hararetli gecenin ardından telefonun sesiyle uyanmak işkence gibiydi.

Önce alarm kurduğumu düşünüp telefonuma uzandım ama bu alarm falan değildi. Rüzgâr arıyordu.

"Günaydın," dedim uykulu bir sesle. Dün gece Poyraz, dedemin üstüne kustuktan sonra dedem gerçekten tüfeğine uzanınca onu sakinleştirmek için uzun süre uğraşmak zorunda kalmıştık.

"Mira," diyen Rüzgâr'ın sesi enerjik ve mutlu geliyordu.

"Rüzgâr," dedim soru sorarcasına.

"Sanırım cevabı buldum."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM ON

Lina Altınok
8 Mart 2022,
Yaklaşık Üç Ay Önce

"Bir kereliğine daha tek gecelik arkadaşım olur musun?"

Bir an için yanlış duyduğumu sandım ama Ege'nin hızla inip kalkan göğsü, bana beklentiyle bakışı sözlerini doğru anladığımın mutlak işaretiydi. Mavi gözleri heyecanla ışıldıyordu.

"Delirme, Ege," dedim. "O bir kerelikti."

"Hayır," diye itiraz etti. "Biz ona *tek gecelik arkadaşlık* dedik. Anlaşmamızın kaç kere olacağını konuşmadık." Başını içeri sokup doğrudan taksiciye seslendi: "Abi, tek gece falan diyoruz ama yanlış anlama. Aramızdaki bir şaka o."

"Ege," dedi taksici. Birbirlerini tanımalarına nedense hiç şaşırmamıştım. "Ne yaparsan yap, beni sakın karıştırma. Ahmet dededen kurşun yemek istemiyorum."

"Aslında dedem o kadar da kötü biri değil," dedim onu savunma ihtiyacı hissederek. "Ne varsa dilindedir onun."

"Kızım, sanki sen bile inanmadın bu dediğine."

Ege sohbetin uzayacağını hissetmiş olmalı ki "Lina," dedi dikkatimi tekrar çekmek için. "Teklifime ne diyorsun?"

"Ege," diye mırıldandım. Geçen sefer teklifini kabul etmiştim çünkü başka şansım yoktu. Ancak şimdi arabadan inersem bu tamamen kendi isteğimle olacaktı. "Bilmiyorum."

"Neden?" diye ısrar etti. "Masal, Erhan ve Mert de benimle. Birlikte vakit geçiririz işte."

Başımı hafifçe yana eğdim. "Mira bana çok kızar. Onu üzmek istemiyorum."

"Bence Mira ağlayarak eve gittiğini duysa daha çok üzülür."

O kadar kararsızdım ki öylece Ege'nin suratına bakarken yapabildiğim tek şey gözlerimi kırpıştırmaktı. Bir yandan teklifini kabul etmek istiyordum ama onu reddetmem için o kadar çok neden vardı ki...

"Bilmiyorum," dedim tekrar. "Can'ı da gücendirmiş olurum."

Tek kaşını kaldırıp alayla güldü. "Seni akşamın bir saati ortada bırakıp arkadaşlarıyla içmeye giden şu çocuktan mı bahsediyorsun?"

Gözlerimi kıstım. "Her şeye de bir cevabın var."

"Haydi, Lina," diye diretti annesinden şeker isteyen küçük bir çocuk gibi. "Neden bu kadar düşünüyorsun? Sadece biraz eğleneceğiz. Sonra evine bırakırım seni. Yarın yine bana bir pislik gibi davranmaya devam edersin."

Kendimi tutamayıp güldüğümde Ege de sırıtarak bana bakıyordu. Her geçen saniye umudunun katlanarak arttığını görebiliyordum.

Ege haklıydı belki de. Hem en kötü ne olabilirdi ki? Bu gece korkunç başlamıştı, belki de Ege'nin teklifi gecenin devamını düzeltmem için bir şanstı.

"Peki," dedim sonunda. Ege iyice sırıtarak arabanın kapısını açtı. Arabadan inerken, "Ama yarın yine düşmanımsın," diye ekledim.

Başını hafifçe salladı ama ikimiz de bu cümlenin eskisi kadar etkili olmadığının farkındaydık. Kapıyı kapattığında yüzü ay kadar parlaktı, yeniden rüzgâr estiğinde ve ben titrememi engelleyemediğimde yüzündeki gülümseme soldu.

"Neden böyle giyindin?"

Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Şık olmak istemiştim."

Ege kıstığı gözleriyle beni mercek altına aldı. Ne düşündüğünden emin olamadım fakat nedense mavi gözleri tenimin ardına

bir ok gibi saplanıyor, saklamak için direndiğim tüm gerçekleri kitap gibi okuyordu.

"Peki," dedi en sonunda. "Gel benimle."

Arkasını dönüp ilerlerken, "Nereye?" diye seslendim ama Ege yalnızca bir dakika sonra arabasına ulaşıp bagajına yönelene kadar sesini çıkarmadı.

"Tüm geceyi bu kıyafetle geçiremezsin. Zatürre olmak mı istiyorsun?"

"İyiyim ben," dedim ama Ege pek ikna olmuşa benzemiyordu. Bagajı hızlıca taradıktan sonra bir spor çantası çıkardı.

"İşte," dedi muzaffer bir edayla. "Bazen aniden spora gidesim gelebiliyor. Bu yüzden arabada hep temiz kıyafet bulunduruyorum." Çantayı hızlıca kurcaladıktan sonra siyah bir eşofman ile aynı renk bir *sweatshirt* çıkardı. "Bunları arabada giyebilirsin," dedi kıyafetleri kucağıma verip. "Merak etme, camlar filmle kaplı. Ben de burada bekliyorum."

"Bunlar bana olmaz ki." Kıyafetlerini ona geri vermeye çalıştım ama kabul etmedi.

"Lina, üzerindeki elbiseyle bu havada dışarıda dolaşmanın imkânı yok. Sen şık olmayı seçebilirsin ama ben sağlıklı olmanı seçiyorum." Bir elini sırtıma yerleştirip beni arabaya yönlendirdi, kapıyı açtığında beni neredeyse içeri tıkıştırdı. "Dediğim gibi," dedi sanki arabaya tamamen kendi isteğimle binmişim gibi. "Burada bekliyorum."

Bunu söyledikten hemen sonra itiraz etmemden korkar gibi kapıyı sertçe kapattı.

Derin bir nefes alıp kıyafetlere baktım. Bir an ne yapacağımı bilemedim.

Fakat sonra dudaklarımda bir gülümseme yer etti. Ben daha ne olduğunu anlamadan o gülümseme tüm yüzüme yayıldı.

Ne oluyordu bana? Normal şartlarda biri bana en az beş beden büyük gelecek bu kıyafetleri giydirmeye çalışsa asla giymezdim. Soğuktan ölmeyi tercih ederdim. İnsanlar beni çirkin görecek

diye ödüm kopardı ama şu an telaşlanmıyordum. Aksine, birinin beni düşünmesi hoşuma gitmişti. Üstelik Zeynep'te olduğu gibi Ege'nin iyiliği altında ezilmemiştim.

Hızlıca üstümü değiştirdikten sonra arabanın kapısını açtım. Ege söz verdiği gibi kaldırımda oturuyor, giyinmemi bekliyordu. Beni görünce gözleri topuklu çizmelerime kaydı.

"Sanırım," dedim koltukta yan oturup ayaklarımı dışarı sarkıtarak. "Bunun için yapabileceğin bir şey yok."

Dudaklarında neredeyse şeytani olarak nitelendirebileceğim sinsi bir sırıtış belirdi. "Beni fazla hafife alıyorsun."

Tekrar bagaja yöneldiğinde merakla onu izledim. Geri geldiğinde elinde paketi henüz açılmamış bir ayakkabı kutusu vardı. Yüzünde kendini beğenmiş ifadesiyle kutuyu bana uzattı.

Kutudaki beyaz, kadın spor ayakkabılarına kaşlarımı hafifçe kaldırarak baktım. Oldukça pahalı bir ayakkabı olduğunu biliyordum. Ünlü bir Türk tasarımcıya aitti.

Başımı kaldırıp Ege'ye baktım. "Kimin bu?"

"Sevgililerimden birinin."

Yanağımın içini kemirdim. Hemen ardından kutuyu geri uzattım. "İyi," dedim. "Kendisine götür o zaman."

Kutuyu tekrar bana doğru itti. Onu terslememden etkilenmiş gibi durmuyordu. Aksine, bu halimle ne kadar eğlendiğini gizlemekte zorluk çekiyor gibiydi.

"Annemin bu, Lina," dedi. "Ben ona daha sonra alırım, şu an senin daha çok ihtiyacın var." Bir elini arabanın kapısına, diğerini tavanına yaslayıp bana tepeden baktı. "Kıskandın mı?"

Elimdeki kutuyu ona vurmak için kullandım ama akıllılık edip son anda geri çekildi. "Benim bir sevgilim var, Ege," dedim ciddi bir şekilde. "Şaka da olsa benimle böyle konuşma."

Kaşları hafifçe kalkarken yüzü gerildi. "Hâlâ sevgilin var, öyle mi? Terk etmeyeceksin onu yani."

"Yaptığı şey ayıptı," dedim çizmelerimi çıkarırken. "Ama hayır, ondan ayrılmayacağım."

Ege burnundan solurcasına güldü ama sanki... Sinirli gibiydi. "Sen bilirsin."

Kaşlarım çatıldı. "Bana mı kızdın sen?"

"Yo," dedi omuz silkip. Rahat görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki yangın bu soğuk havaya rağmen beni bile ısıtacak türdendi. "Neden kızayım?"

Spor ayakkabıları ayağıma geçirdim. "Ege, hata ettiğimi düşünüyorsun, biliyorum ama ondan hemen vazgeçemem."

"Neden?"

"Bak, bir insanla ilişki kurmak tuğlaları üst üste dizmek gibidir. Zaman ister, emek ister. Zordur, zaman zaman da yorucudur. O kadar uğraştıktan sonra ufacık bir çatlak için koca duvarı yıkmaya değer mi?"

"O tuğlaları dizen tek kişi sensen, mesele ufacık bir çatlağın çok ötesindedir, Lina."

Söylediği şey verilebilecek en yerinde cevaptı belki de. Bir an donup kaldım, ne diyeceğimi bilemedim. Kendi doğrularıma güveniyordum ama Ege'nin doğruları da hiç yanlış gelmiyordu.

"Neyse," dedim ayakkabıları giyip. "Kapatalım bu konuyu."

Ege güldü. "Nasıl istersen," dedi imalı bir tonla.

Gözlerimi kıstım. "O ses neydi öyle?"

"Geçen sefer de işine gelmediği için konuyu kapatmak istedin."

"Bu konuyu uzatıp moralimi bozmaya gerek görmüyorum sadece. Bunda ne var?"

"Farkında mısın, bilmiyorum ama canını sıkacak tüm gerçeklerden kaçıyorsun. Üzülmekten korkuyorsun ama hayat böyle bir şey değil. Zaman zaman ağlayıp sızlanmak gerekiyor. Üzüntüyü hiç deneyimlemezsen mutluluğun değerini nereden bileceksin?"

"Ege..."

"Bak, seni anlıyorum. Birini seviyor, ona güveniyorsun ve o insanın sandığın gibi biri çıkmamasından korktuğun için gözlerini gerçeklere kapatmayı seçiyorsun. Ama yanlış yapıyorsun, Lina.

Tozpembe hayallere sığınıp kendini mi kandıracaksın yoksa bir müddet üzüldükten sonra sana gerçekten değer veren insanları mı hayatına alacaksın? Bunu bir düşün."

Bunları söyledikten hemen sonra yavaşça uzaklaştı fakat o gittikten sonra bile sözleri zihnimde yankılanmaya devam etti. Haklılığı canımı sıkıyor, beni derin düşüncelere itiyordu. Bir yanım söylediklerini silip atmak için hevesliydi, konfor alanına bağımlıydı ama diğer yanım... O yanım çoktan sorgulamaya ve gerçek sevginin ne olduğunu irdelemeye başlamıştı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Bu gece kafam yeterince karışmış, kalbim yeterince kırılmıştı. Biraz olsun eğlenmek istiyordum. Bu konular üzerine sonra kafa yoracaktım mutlaka ancak şimdi sırası değildi.

Arabadan indikten sonra kapıyı kapattım ve hızlı adımlarla Ege'ye doğru yürüdüm. Ona yetişmem için bilhassa yavaş yürüyordu. Arabasını kilitlediğinde yanına yetişmeyi başarmıştım.

"Ee," dedim ellerimi arkamda birleştirip. "Arkadaşların beni davet ettiğin için sana kızar mı?"

"Niye kızsınlar ki?"

"Bilmem," dedim omuz silkip. "Belki beni pek tanımadıkları için rahatsız olabilirler. Bizim kızlar hoşlanmazdı mesela."

"Sizin kızlar bir değişik. O Damla mıdır nedir, o daha da değişik."

Meraklanarak ona döndüm. "Neden böyle söylüyorsun?"

"İstek atmış bana. Engellesem ayıp olur mu?"

Gözlerimi irileştirdim. Anlaşılan Damla beni dinlememiş, burnunun dikine gitmişti. Aslında en iyisi karışmamaktı ama yine de yaşayacağı hayal kırıklığını düşünüyor, hayıflanmadan edemiyordum.

"Damla biraz değişik biri, kabul," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. "Ama reddedilmek onu incitebilir. Onu engellersen çok üzülür."

"Herhangi bir sorun göremiyorum."

İçimde bir sıkıntı peyda oldu. Cümlemin devamını getirmek istemiyordum ama arkadaşlık vazifemi yapmam gerekiyormuş gibi geliyordu. "Ona karşı acımasız olma."

"Üzülmesin diye kızı nikâhıma da alayım istersen."

"Aman, Ege," dedim dirseğimle onu hafifçe dürterek. "Abartma. Alt tarafı bir istek. Belki arkadaş olursunuz."

Ege'nin gözleri kısıldı. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ama onu bir şeylerin rahatsız ettiği barizdi. "Neden ısrarla arkadaşınla aramı yapmaya çalışıyorsun?"

"Be-ben," diye mırıldandım ama ne diyeceğimi bilemedim. Sahi, zerre kadar ilgi göstermemem gereken bu meseleyle neden bu kadar alakadar oluyordum? "Belki ikiniz mutlu olursunuz diye dedim. Belki de ona bir şans vermelisin."

Başını hafifçe sallarken yeniden gerildi. "Haklısın," dedi.

Bir anda gök gürlemiş gibi hissettim. Boğazım kupkuru oldu. "Öyle miyim?"

"Evet. Belki de öyle yapmalıyım."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Yani kabul edeceksin isteği, öyle mi?"

"Evet."

Yanağımın içini kemirdim. Damla sayemde istediğine kavuşmuştu, arkadaşım adına sevinmem gerekiyordu ama hissettiğim tek şey görünmez bir el tarafından göğsümün sıkıldığıydı.

"Harbiden mi?" dedim kendimi tutamayıp.

"Evet."

"Peki," dedim ama yerimde duramıyordum. "Ama seni uyarayım, Damla biraz zordur."

Aniden durup, "Lina," dedi gözlerini irileştirerek. "Tam olarak ne istiyorsun? Damla'yı istemediğimi söylüyorum, ona şans vermem için ısrar ediyorsun. Şans vereceğim diyorum, bu sefer de aksi için beni ikna etmeye çalışıyorsun. Gel, bıçağı sapla kalbime. Sen de rahat et, ben de rahat edeyim."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. O kadar haklıydı ki utançtan ne diyeceğimi bilemedim.

Allah'ım, beni neden böyle geri zekâlı yarattın?

"Tamam tamam," dedim bakışlarımı kaçırıp. "Bir şey demiyorum ben."

Ege utandığımı ve kendimi rahatsız hissettiğimi anlamış olmalıydı ki yüzündeki ciddi ifade kırılır gibi oldu.

"*Hayır, Damla'yı ekleme, kıskanıyorum ama laf olsun diye gevelemem gerekiyordu* diyorsan da açıkça söyle. İkimiz için de bitsin bu çile." Telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Kontrol etmek istersen bakabilirsin."

Gülmemem gereken bir espriydi ama kendimi tutamadım. "Ben sana bakmam."

Bana *haydi canım* der gibi bir bakış attı. "Seni kendime kör kütük âşık ederdim ama büyüklük bende kalsın. Şimdilik canını bağışlıyorum."

Avuçiçlerimi birleştirip yapay bir minnetle Ege'ye baktım. "Bu yüce gönüllülüğünüzün karşılığını nasıl öderim?"

"Beni öfkelendirme, yeter."

Ege'nin arkadaşlarının yanına vardığımızda onları kendi aralarında sohbet ederken bulduk. Üçüyle de aynı sınıftaydım ama neredeyse ilk defa oturup uzun uzun sohbet edeceğimiz bir ortam oluşmuştu. Okuldakilerin çoğunu tanısam da genelde kızlarla ve Can'la takılıyordum.

"Arkadaşlar," dedi Ege ellerini çırpıp. "Bize yeni bir arkadaş buldum."

Üçüne de el sallayıp gülümsedim. "Merhaba."

Yeşil saçlı kızın adı Masal'dı. Kahverengi gözleri bana öyle dikkatli bakıyordu ki karşısında kendimi çıplak, savunmasız hissettim. Omzunun birkaç santim altında şeklini tam olarak çıkaramadığım bir dövme, dudağının kenarında bir *piercing* vardı.

Adı Mert olan çocuk bana arkadaş canlısı bir tavırla gülümsedi. Bugün Ege'nin yanında oturan, bana laf atıp ensesine tokadı

yiyen çocuktu bu. Yeşil gözleri -yorgunluktan olsa gerek- kızarmıştı. Kahverengi saçları rüzgârda bir o yana bir bu yana savruluyordu.

"Hoş geldin," dedi üçüncüleri. Adı Erhan olmalıydı. Siyah saçları darmadağındı, aynı renk gözleri mesafeliydi fakat soğuk değildi.

"Selam," dedi Masal. Bunu o kadar isteksiz söylemişti ki buradan bir an önce gitmemi istediğini daha açıkça belli edemezdi.

"Masal," dedi Ege yavaşça yanıma yaklaşıp. "Biz senin ayılıklarına alıştık ama dışarıya karşı biraz karakterini sakla."

Masal omuz silkip telefonunu çıkardığında çekinerek Ege'ye baktım. Kimseyi rahatsız etmek, sürpriz yumurta gibi aniden belirivermek istemiyordum. Gitmeyi teklif etmek üzereydim ki Ege her şeyin yolunda olduğunu söyler gibi gülümseyip göz kırptı.

"Masal biraz vahşidir," dedi beni sandalyelerden birine yönlendirirken. Kendisi de yanımdaki sandalyeye kuruldu. "Ama özünde iyi biridir."

"Sağ ol ya."

"Ee, Lina," dedi Mert. "Yanlış görmediysem seninkiler gitti. Sen niye onlarla gitmedin?"

Ege cevap vermeme fırsat bırakmadan göğsünü şişirdi. "Aniden en iyi arkadaşı olduğuma karar verdi."

"Lina, doğru söyle," dedi Erhan. "Seni kaçırmadı, değil mi? Yapar bu manyak çünkü. Tehlikedeysen göz kırp."

Gözlerimi art arda kırpıştırırken, "Yok ya," dedim. "İyi insandır o."

Erhan kıkırdarken diğerleri de ona eşlik etti. Masal hariç. O hâlâ acı içindeymiş gibi görünüyordu.

"Ödev işini ne yaptınız?" dedi Mert.

"Henüz başlamadık," dedi Ege. "Yarın buluşacağız." Bana yan bir bakış attı. "Umarım üstün zekâmdan yararlanıp tüm yükü benim omuzlarıma yıkmazsın, Lina."

"Haydi lan oradan," diye atıldı Erhan. Yüzünde kocaman bir sırıtma vardı. "Ödev konusu neydi, söyle bakayım."

"Ne bileyim?" dedi Ege dürüstlükle. "Rönesans ile ilgili bir şeydi sanırım."

Erhan başını hafifçe yana yatırdı. "Daha konuyu bilmiyorsun, bir de artistlik yapıyorsun. Böyle de değişik bir adamsın."

"Ya Erhan..." Ege oturuşunu dikleştirdi. "Sabahtan beri susuyorum ama bir yere kadar. Ne öyle bana adam falan demeler? Ayıp oluyor."

Erhan işaretparmağını Ege'ye doğrulttu. "Doğru söyle, sana *üç dakika adam ol,* desem kalan dakikaları hesaplarsın, değil mi?"

Ege suratını buruşturdu, bir elini göğsüne götürdü. "Of! Şimdiden bir sıkıntı sardı içimi."

Erhan, Ege vatanı kurtarmış gibi büyük bir coşku ve gururla, "Kardeşim benim!" diyerek ayaklandı.

İkisi önce havada zıpladı, sevinç çığlıkları attılar. Ardından aynı anda, sanki önceden anlaşmış gibi goril taklidi yapmaya başladılar. Değişik sesler çıkarıp uzaklaşırlarken şok içinde, iki elim ağzımda onları izliyordum.

"Aman Allah'ım," diye mırıldandım. "Erkekler çok değişik varlıklar."

"O erkeklerden dolayı değil ya," dedi Mert. "Bizimkilerin beyni çalışmıyor."

Tam onu aklı başında zannedecektim ki Erhan, "Mert!" diye seslendi. "Sürüye üçüncü lazım."

Mert öyle bir hevesle zıpladı ki sandalyesi geriye doğru düştü. Sonra o kadar gerçekçi goril sesleri çıkardı ki bir an cidden dönüşüm geçireceğini sandım.

"Bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordum Masal'a. Bir yandan da gülmeden edemiyordum. "Çocuk gibiler. Aralarındaki tek kadın olmak zordur herhalde."

"Sayılır." Masal'a baktığımda yüzü beş karıştı. Telefonunu kurcalarken bir an önce buradan gitmek istiyor gibi görünüyordu.

Yanağımın içini kemirdim. "Senin derslerin nasıl?"

"Eh işte." Benimle göz teması kurmadan telefonunu kurcalamaya devam etti.

Yanağımın içini öyle bir ısırdım ki kan tadı ağzımda yayıldı. Bu kızla arkadaş olmak isterdim, emindim ki en az diğerleri kadar eğlenceliydi ama belli ki bana karşı ördüğü duvar geçit vermeyecek kadar kuvvetliydi. Bana bakmıyordu bile. Belki de gruplarının yeni üyesi olmamdan çekiniyor, bir başkasını istemiyordu. Belki de aniden karşısında belirdiğim için durumdan hoşnutsuzdu.

"Masal," dedim çekinerek. Masal başını kaldırıp bana baktı. "Bak, damdan düşer gibi aranıza girdiğimin farkındayım. Planlarınızı bozmak istememiştim, gerçekten üzgünüm ama bu gecenin böyle sonuçlanacağını ben de düşünmüyordum. Biraz emrivaki gibi oldu, farkındayım. Duruma sinir olmak hakkın ama bana biraz fazla mesafeli davranmıyor musun? Ben ne yaptım ki sana?"

Masal sözlerimi tamamlayana kadar hiçbir şey söylememiş, öylece bana bakmıştı. Beni incelemesi o kadar uzun sürdü ki rahatsız olarak yerimde kıpırdandım.

"Eğer rahatsızlık veriyorsam bunu lütfen açıkça söyle, hareketlerinle anlatmaya çalışma. Hemen giderim."

Masal derin bir nefes aldı. "Gerçekten beni hatırlamadın mı?"

Bir an neye uğradığımı şaşırarak irkildim. Sanki biri yüzüme soğuk su çarpmış gibi kalakaldım. Masal zihnimin bomboş olduğunu fark edip başını iki yana salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bakıyorum da konuşmaya başlamışsınız." Ege nefes nefese yanımıza geldiğinde hoplayıp zıplamak onu biraz yormuş gibiydi. "Anlaşmanıza sevindim."

"Anlaşma denemez." Masal ciddiyetinden ödün vermedi. "Lina beni hatırlamadı, onu konuşuyorduk."

Ege'nin suratı hafifçe gerildi ama ben hâlâ hiçbir şey anlamamıştım. "Masal," dedi. "Sonra konuşalım bunları."

"Hayır, hayır," diye atladım. Masal'la daha önce birkaç kez karşılaşmıştık ama onu incitecek, bana tavır almasına neden olacak ne yaptığımı bilmiyordum. "Sorun neyse konuşarak halledebiliriz."

Masal burnundan solurcasına güldü. "Benim senin gibi zorbalarla konuşacak bir şeyim yok."

Ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerimi kırpıştırdığımda Ege, "Masal," diye uyardı. Diğerlerinin de dikkatini çekmiştik, yavaşça bize doğru geliyorlardı. "Buna gerek var mı sahiden?"

"Ben kimseye zorbalık yapmam," diye mırıldandım ama Masal kendinden o kadar emin görünüyordu ki sesim cılız çıkmıştı.

"Peki," dedi Masal. "Sana birkaç ipucu vereyim o zaman. Yedinci sınıf, okul gezisi... Bunlar sana bir şey çağrıştırdı mı?"

Kaşlarım çatılırken zihnimdeki çarklar tüm gücüyle dönmeye başladı. En sonunda yıllar öncesine ait birkaç anı zihnimin bir köşesinde belirdi. Sönmeye yüz tutmuş yıldızların yeniden parlaması gibiydi. Anılara tutunmaya, daha fazlasını hatırlamaya çalıştım ama benim için çok zordu.

Evet, Masal diye birini hatırlıyordum ama o Masal karşımdakinden çok farklıydı. Her zaman ütülü kıyafetler giyer, saçlarını mutlaka örerdi; siyah, kemik çerçeveli gözlük takardı.

"İstersen biraz daha yardımcı olabilirim," dedi Masal düşmanca bir tavırla.

Ege bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki "İsterim," diye karşılık verdim. Onda nasıl bir yara açtığımı bilmek istiyordum.

"Tüm okul pikniğe gitmiştik. O zamanlar sürekli takıldığım bir kız arkadaşım vardı. Çekingen biriydim ve sizin gibi popülerlerden olabildiğince uzak duruyordum. Sizin için mükemmel bir avdım yani. Daha sonra öğretmenlerimiz bizi serbest bıraktığında arkadaşımla birlikte dolaşmaya çıktık. Ormanda Damla'yı gördük, o da farklı bir çocuklaydı. Bizi görünce panikledi. Muhtemelen onu birilerine ispiyonlayacağımızdan korktu ve aniden

öpüştüğümüzü, bunu herkese anlatacağını gevelemeye başladı. O kadar çok bağırmıştı ki diğerlerinin başımıza toplanması yalnızca bir dakika sürdü." Titrek bir nefes aldı, konuşurken sanki o günleri anımsıyor gibiydi. "Sonra herkes Damla'ya inandı. Hiçbir şey yapmamıştık, tek suçumuz yürüyüşe çıkmaktı ama birkaç dakikada hayatımız tepetaklak olmuştu. Herkese onun yalan söylediğini anlatmaya çalıştım ama kimse bana inanmadı. O güzeldi, popülerdi. Ne diye bana inanacaklardı ki?"

Gözlerim dolarken Ege benim yerime konuştu: "Lina hiçbir şey yapmadı."

Masal alay edercesine güldü. "Haklısın," dedi. Ege'yle konuşuyordu ama delici bakışları üzerimdeydi. "Yapmadı."

Sonra yaşananlar bir bir zihnime çökerken bir damla yaş yanağıma doğru süzüldü. Başımı öne eğdiğimde yanaklarım kıpkırmızıydı. "Devamını hatırladıysan anlatmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Sen her şeyi hatırlamış gibisin ama ben yine de anlatmaya devam edeyim. Hikâyenin en tatlı kısmı henüz gelmedi çünkü. Herkes Damla'ya inanınca arkadaşım ne yaptı, biliyor musunuz? Aniden bana dönüp onu zorla öptüğümü haykırmaya başladı. Damla'nın eli yeterince güçlü değilmiş gibi bir de şahidi olmuştu. Onları ikna etmem artık imkânsızdı. Arkamı dönüp oradan kaçtım ben de."

Masal çok travmatik şeyler anlatmasına rağmen oldukça rahat görünüyordu. Arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Yine de gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Ama onlar durmadı," diye devam etti. "Zorbaları durdurmak imkânsızdır çünkü. Karşısındakini mahvettiklerinden emin olana kadar pes etmezler."

"Beni kovalamaya başladılar, ben de şans eseri bulduğum bir odun yığınının arasına gizlendim. Beni bulmaları neredeyse imkânsızdı, neredeyse. Ama maalesef yakalandım."

Islak yanaklarımı silip başımı kaldırdım. Artık geçmişten bir sahneyi doğrudan izliyormuşum gibi anılar su misali berraktı. "Ben buldum seni."

"Evet, sen buldun." Masal sertçe yutkundu. "Sen bana öylece bakarken bir an beni rahat bırakacağını sandım. Gözlerinde o kafa karışıklığını görebiliyordum. Sonra diğerleri sana seslendi, odun yığınına neden öyle baktığını sordular. Tek yapman gereken hiçbir şey görmediğini söylemekti, Lina. Sadece yürüyüp gidecektin yanımdan ama sen bir onlara bir bana bakarak yerimi açık ettin."

Ne söylesem yersiz olacaktı. Yapacağım hiçbir şey Masal'ın yaralarını iyileştirmeyecekti ama fırsatım varken kendimi olabildiğince anlatmak istiyordum.

"Damla'nın sözünü dinlemek zorundaydık ama bir insanın üzerine bu kadar gitmek doğru gelmiyordu. Seni bulduğumda ne yapacağımı bilememiştim. Aslında bulmayı bile hedeflemiyordum, ortalarda göstermelik dolaşıyordum. Bana neye baktığımı sorduklarında o kadar panikledim ki yapmam gerektiğini düşündüğüm şeylerle yapmak istediğim şeyler aniden çarpıştı, kararsızlıktan hareket bile edemedim. Sonrasında olanlar ise çok hızlı gelişti."

Masal'ın dudakları titremeye başlayınca bakışlarını kaçırdı. Gözleri dolmuştu. "O gün birkaç kız beni hırpaladı, biliyor musun? Herkes benim sapık olduğumu söyleyerek dalga geçti."

Fısıldadığımda sesim titriyordu. "Çok üzgünüm."

"Birkaç kız etrafımı sarmıştı. Kendime demiştim ki *'Tamam Masal, bu kadarmış. Kaçışın yok, yiyeceksin dayağı.'* Sonra Erhan gelip kurtardı beni. O günden beri de arkadaşız."

Erhan'a buruk, minnet dolu bir gülümsemeyle baktı. Erhan da aynı şekilde gülümsüyordu. "Sonra onu Egemen ve Mert'le tanıştırdım. Aramıza bir kız almamız iyi oldu. Bazen bizim *IQ* toplamımız dört falan ediyor. Böyle anlarda bizi toparlıyor."

Masal kendini tutamayıp kıkırdamaya başladı. İlk kez güldüğünü görüyordum.

İçimde çok büyük bir sıkıntı peyda oldu. Burada fazlalıktım. Masal'da derin bir yara açmıştım. Muhtemelen hiçbir zaman onarılamayacak bir yaraydı bu.

Dünya kocamandı belki ama ben kendime sığabileceğim bir yer bulamıyordum.

"Her şey için özür dilerim," dedim ayaklanıp. "Umarım bir gün beni affedebilirsin."

Bunları söyledikten hemen sonra arkamı döndüm. Beni daha fazla ağlarken görmelerini istemiyordum. Hem insanların gecesini yeterince mahvetmiştim.

Yaklaşık bir dakika sonra arkamdan koşarak yaklaşan ayak sesleri duydum. Kim olduğunu görmek için dönüp bakmama gerek yoktu.

"Lina." Ege kolumu tuttu. "Gitme böyle."

"Ege, uzatma lütfen," dedim kolumu çekiştirmeye çalışarak ama bırakmadı. "Sen çok iyi birisin, gerçekten. Amacını anlıyorum ama geçmişte çok hata yaptım. Hemen affedilmeyecek, zamanla telafi edilecek hatalar. Şimdi arkadaşlarının arasına öylece dalamam."

"Bazı şeyler senin dediğin gibi zamanla olur," diye bana katıldı. "Ama öylece arkanı dönüp gidersen hiçbir şey düzelmez. Bir yerden başlamak gerekmiyor mu sence de?"

"Evet, bir yerden başlamak gerekiyor ama doğru zamanı beklemeliyim."

"Doğru zaman diye bir şey yok, Lina. En doğru an, savaşmaya karar verdiğin andır."

"Of!" diye bağırdım ayağımı yere vurup ama öfkem ona değildi, kendimeydi. "Tamam en bilge, en havalı sözler söyleyen sensin. Anladım, sen ultra zeki birisin. Bense kafasız, yol göstermene muhtaç bir aptalım, gerçekten anladım."

"Abart."

"Seni boğmak istiyorum."

"Beni değil, kendini boğmak istiyorsun," dedi ellerini ceplerine sokup.

Yumruklarımı o kadar fazla sıktım ki tırnaklarım avuçiçlerime battı. Bir öfke patlamasının eşiğindeydim ama Ege'ye bağıra çağıra laf anlatabileceğimi de sanmıyordum. Gözlerim yeniden dolmuştu. "Neden beni anlamamakta bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Seni anlıyorum," dedi. "Geçmişte bir hata yapmışsın, pişmansın ve vicdan azabı çekiyorsun. Belki kendini dünyanın en pislik insanı olarak görüyorsun ama hayat upuzun yıllardan oluşuyor, Lina. Bir gün yaptığın, hatta ne bir günü, birkaç yıl boyunca yaptığın hatalar koca bir ömrü belirleyemez."

Birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzüldü. Onları hızlıca sildim ama yerine hemen yenileri geldi. "Kendimden çok utanıyorum."

"Bu iyi bir şey," dedi. "Zannettiğin kadar kötü biri değilmişsin meğer."

Başımı iki yana sallayıp ona baktım. "Ben daha da kötüsüyüm."

"Değilsin, Lina. Olabileceğinin en iyisisin."

"Nereden biliyorsun ki? Beni doğru dürüst tanımıyorsun bile."

"Beni kurtarmıştın."

Burnumu çekip omuz silktim. "Kim olsa aynı şeyi yapardı. Arabayla ortalarına dalmam..."

"Geçen geceden bahsetmiyorum."

Dudaklarım hafifçe aralandı. "Ne?"

Elleri hâlâ ceplerindeyken omuz silkti. Başını öne eğmişti ama pembeleşen yanaklarını gizleyemedi. "Hatırlamadığın tek kişi Masal değil."

"Ne demek istiyorsun?" dedim panikle. "Sana da mı zorbalık yaptım?"

"Ne?" dedi şaşırarak. "Hayır, hayır. Aksine, bana yardım ettin."

Zihnimdeki çarklar yeniden çalıştı ama neyse ki anılar bu sefer hızla zihnime çöktü.

Haziran, 2010

Lina Altı, Ege Yedi Yaşındayken

Ege bir gün çok güçlü bir adam olacak, sonra da ilk iş parkta ona karışan çocukları dövecekti. Kendini böyle avutuyordu ama artık sabrı kalmamıştı. Bazen battaniyeden bir pelerin yapıyor, *Superman** olduğunu hayal ediyor, gizli güçlerinin ne zaman geleceğini merak ediyordu. Bir an önce güçlerine kavuşmayı umuyordu.

"Bana bakın," dedi karşısındaki beş kişilik gruba meydan okuyarak. Tek kişi olmasına rağmen cesaretinden ödün vermiyordu. "Uğraşmayın benimle!"

Karşısındaki çocuklar, grubun elebaşı Sercan'dan destek alarak gülmeye ve Egemen'le alay etmeye başladılar. Egemen'se ciddiyetinden ödün vermiyor, sıktığı yumruklarıyla her an saldırmaya hazır bekliyordu.

"Canımız uğraşmak istiyor, bücür." Egemen'i omzundan itti. Sercan ondan iki yaş büyük ve en az iki katı kadar cüsseliydi. "Nasıl engel olacaksın bize?"

Egemen'in kaşları çatıldı, çenesi öfkeden kaskatıydı. "Seni çok fena döverim, o zaman görürsün!"

Sercan başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. Artık bu veledi istemese de bir güzel hırpalamalıydı yoksa ekibindekiler onun gücünden şüphe edebilirdi. Hoş, bunun için hevesle ellerini ovuşturarak bekliyordu zaten.

"Şimdi seni..."

"Ne yapıyorsunuz orada?"

Cılız ama bir o kadar da güçlü ve inatçı bir ses, Egemen'in arkasındaki bir noktadan çıkıp geldi. Herkes dönüp sesin kaynağına merakla baktı.

Karşılarında Ege'nin yaşlarında, pembe elbiseli bir kız duruyordu. Kafasında pembe, parlak boncuklardan oluşan bir kurdele

* İlk kez 1938 yılında *DC Comics* adlı dergide sunulan, sonraki yıllarda aynı isimde çok sayıda filmi vizyona giren çizgi roman karakteridir. (ed.n.)

vardı ama dağınık saçlarının arasında hafifçe kenara kaymıştı. Bir elini sımsıkı yumruk yapmış, diğer eliyle de bebeğini sıkıca tutuyordu.

"Mira," diye seslendi Sercan. "Defol git!"

"Ben Lina'yım, aptal!" diye seslendi küçük kız onlara doğru ilerlerken. "Daha kim olduğumu bilmiyorsun, beyinsiz!"

Ege'nin gözleri kocaman oldu. Kız o kadar cesurdu ki hayran olmamak elde değildi. Onlara doğru emin adımlarla yaklaşan kızın saçları rüzgârda savruluyordu. Gün ışığı yüzüne vururken o kadar gözalıcı görünüyordu ki Ege bu kızı sabaha kadar izleyebilirdi.

Bir peri kızı gibiydi.

"Gidin buradan!" diye bağırdı kız, Sercan'ın göğsünü iterek. Fakat küçük yumrukları o kadar güçsüzdü ki karşısındaki düşmanı hareket bile etmedi.

"Bana bak, Lina," dedi Sercan. "Eğer şimdi gitmezsen seni de bununla birlikte döverim!"

"Gitmiyorum!"

Sercan, Lina'nın yakasını öyle sert tutup kendine çekti ki Lina şaşkınlıkla iç çekti.

Evet, işte bu kadardı. Ege ona yapılacak saygısızlığa bir reddeye kadar tahammül edebilirdi ama kendisi için gelen kurtarıcı periye el uzatmak mı? Ege bunu affedemezdi.

Aniden öne atıldı ve dakikalardır sıktığı yumruğunu Sercan'ın suratına indirdi.

Diğer çocuklar da hızla öne atıldılar. Ege hepsini dövemezdi ama umurunda da değildi. Bir süper kahraman gibi kanının son damlasına kadar savaşacaktı.

Fakat Lina hepsini durdurmaya yeten iki kelimeyi haykırdı: "Ahmet dede!"

Sercan elektrik çarpmışçasına Lina'yı bırakıp birkaç adım geriledi. Gözlerindeki öfke o kadar somuttu ki sanki nefes alan bir canlıydı. Ege onu böyle görünce keyiften dört köşe oldu.

Lina tekrar bağırdı: "Dede, gel çabuk!"

Sercan hızla arkasını dönüp kaçmaya başladı. Diğerleri de ona eşlik ettiler. Sadece saniyeler içinde gözden kaybolmuşlardı.

Lina yakalarını düzelttikten sonra ellerini beline yerleştirdi ve sırıtarak Ege'ye döndü. "Kandırdım hepsini," dedi gururla. "Parka tek geldim."

Egemen'in gözleri irileşti. "Yalan mı söyledin yani?"

Lina başını olumlu anlamda salladı. "Evet. İyi ki inandılar. Yoksa ne yapardık?"

"Annem parkın öteki ucundaki bir bankta oturuyor," dedi Egemen. "Beni görebileceği bir yerde değil ama muhtemelen sesleri duyup gelirdi."

Lina'nın ağzı bir karış açıldı. "Bunca zamandır orada mıydı yani? Neden ona seslenip kurtulmadın o zaman?"

Ege omuzlarını dikleştirdi, göğsünü şişirdi. Çenesini gururlu bir edayla yukarı kaldırdı. "Yardıma ihtiyacım yok benim."

"Ama az önce neredeyse dövüyorlardı seni."

Egemen utançtan kıpkırmızı kesildi, yine de çaktırmamaya çalıştı. "O numaraydı. Köşeye sıkışmış gibi yaptım."

"Sahiden köşeye sıkışmış gibi görünüyordun."

"Gördün mü? Demek ki çok başarılı bir oyuncuymuşum."

Şimdi gözlerinin parıldama sırası Lina'daydı. "Vay canına! Gerçekten de çok iyiydin." Yeni arkadaşına doğru birkaç adım attı. "Benim adım Lina. Senin adın ne?"

Egemen'in avuçiçleri terden sırılsıklam olmuştu. Kalbi şiddetle vurulan bir davul gibi gümbürdüyordu. Bu küçük kız ona böyle dikkatli bakınca bir saniyeliğine adını unutuverdi.

"Ege," dedi sonunda. Yanaklarının ısındığını hissediyordu ama neden bu kadar sıcaklamıştı? Hava birden ısınmış mıydı yoksa? Hayır, hayır... Bu sıcaklık içeriden bir yerden geliyordu. Kalbinden tüm bedenine yayılıyordu sanki. "Ege ben."

Lina tokalaşmak için elini uzattı. "Memnun oldum."

Ege avucunu kot şortuna sildikten sonra kendine uzatılan eli sıktı. "Ben de."

"Neyse," dedi Lina. "Ben artık eve gideyim, annem kızmasın. Sonra oynar mıyız?"

Ege hemen başını yukarı aşağı salladı. "Oynarız."

Lina sekerek uzaklaştığında Ege arkasından öylece bakakaldı. Sanki tüm dünya ışığını söndürmüştü. Güneş yalnızca Lina'yı ve yürüdüğü yerleri aydınlatıyordu.

Ege arkasını dönüp parkın diğer ucundaki annesine koşarken bağırdı: "Anne! Bir peri gördüm!"

Lina Altınok
8 Mart 2022

Anılar zihnime bir bir düşen yapboz parçaları gibiydi. Birleşip kusursuz bir manzara ortaya koymaları yalnızca birkaç saniye sürmüştü.

Ege... Tabii ya. İlk karşılaşmamızı nasıl unuturdum?

"Sonra hiç oynayamadık," dedi omuz silkip. "Ailelerimiz arasındaki meseleler patlak verince biz de birbirimizden uzaklaştık haliyle. O zaman her şey çok tazeydi."

Ne demek istediğini anladığımı göstermek için başımı salladım. Sadece birkaç saniye sonra kendimi tutamayıp gülmeye başlamıştım.

"Ne?" dedi Ege. Bana bakıyor, gülümsüyordu.

"Beni kandırmıştın," dedim. Az önce yaşadığımız andan kalan kara bulutlar dağılmış gibiydi. Geride sadece güzel anıları anımsamanın verdiği tatlı bir özlem vardı. "Cidden köşeye sıkışmadığına, aslında kusursuzca rol yaptığına inanmıştım."

Gülümsemesi genişledi. "Ne yapsaydım?" dedi kuyruğunu dik tutarak. "Dayak yemek üzere olduğumu kabullense miydim?"

Omuz silktim. "Ne olacaktı ki?"

"Beni sünepe olarak görürdün," dedi dehşet içinde, sanki en büyük kâbusu buymuş gibi. "İlk izlenim çok önemlidir, Lina."

"Yalancı seni." Derin bir nefes aldım. "Ama neyse, yemeyeyim hakkını. Sercan'a çok fena yumruk atmıştın."

"Tek bir yumrukla kurtulduğuna dua etsin."

"Haydi be oradan! *Dedem geliyor,* diye yalan söylemesem ikimizi de patates püresi yaparlardı."

Ege cevap vermek yerine kıkırdadı. Ona bakarken elimde olmadan gülümsüyordum.

Ege gülümseyince insan mutlu oluyordu.

"Özetle," derken ciddiyetin habercisi olarak duruşunu dikleştirdi. "Sen iyi bir insansın, Lina. O gün sayıca az olmamızı umursamadan beni kurtarmak için zorbalara meydan okudun. Evet, sonrasında yapmaman gereken bir şey yaptın belki ama bu senin kötü biri olduğunu göstermez. Bir insanı tek bir hatasına göre yargılayamazsın."

Hâlâ yaptıklarımdan utanıyordum. Masal'ın yüzüne bakma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu, bir yandan da Ege'nin söyledikleri mantıklı gelmeye başlamıştı.

"Masal beni hiç affetmeyecek."

"Masal zor bir kız, kabul ediyorum ama yüreği pırlanta gibidir. Eminim ki seni tanıdıkça iyi bir insan olduğunu görecek ve sana şans verecek."

"Benden çok emin konuşuyorsun."

"Eminim zaten." Gülümsedi. "Sana, senden taraf olduğumu söylerken şaka yapmıyordum."

Yoldan geçen tanıdık bir araba yavaşça yanımızda durunca sohbetimiz bölündü. Ege benden destek almak ister gibi bir eliyle omzuma tutunurken diğer elini alnına götürdü. "Allah'ım," dedi yalpalarken. Bir an sahiden dengesini kaybedeceğini sanınca tutmaya çalıştım ama neyse ki düşmedi. "Lina," diye soludu. "Yalvarırım, bana aklımı kaçırdığımı ve arabamı şu an Erhan'ın sürmediğini söyle."

Sürücü koltuğundaki Erhan tatlı tatlı el sallarken yan koltuktaki Mert'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Kanka!" diye seslendi. "Senin arabayı sürttük biraz. Sıkıntı olmaz, değil mi?"

"Lina." Ege bana döndü. "Türkçeyi unuttum, değil mi?" Beni omuzlarımdan tutup sarstı. "Öyle yaptım, değil mi?"

Mert, Erhan'a döndü. "Bunun da ne değerli malı varmış. Sağ kaportayı boydan boya çizdik diye iyice abarttı."

"Erhan," dedi Ege arabasına doğru ilerlerken. "Hani bana ödünç verdiğin imzalı forma vardı ya."

"Evet."

"Artık yok."

Erhan önce kıkırdadı ama Ege ciddiyetini bozmayınca gülümsemesi soldu.

"Neyse," dedi Mert. Çevresindeki atışmadan zerre kadar etkilenmiş gibi durmuyordu. "Harika bir planımız var."

"Ya," dedi Masal. "Ne plan ama..."

Ege arkadaşlarına bakarken merakla sordu: "Ne oldu?"

"Bu geri zekâlı Mert'in ipiyle kuyuya iniyoruz, olan bu," dedi Masal. "Hani şu kasabanın dışında, terk edilmiş bir ev var ya. Perili falan diyorlar orası için. Konusu açıldı birden."

Mert söze daldı: "Erhan dedi ki bende oraya girecek..." Hararetle konuşurken aniden bana bakıp duraksadı. "Popo yokmuş. Hemen aksini kanıtlamam lazım."

Ege başını iki yana salladı. "Biri *yapamazsın* dedi diye kararlarını ona göre mi alacaksın?"

Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı takdirle büzdüm. Ege için fazla olgun bir cümleydi bu.

"Ne artistlik yapıyorsun, soytarı?" diye lafa atıldı Erhan. "Sen de gecenin bir vakti oraya giremezsin."

Ege tek kaşını kaldırdı, yüz hatları gerilmişti. "Ne dedin sen?"

"Duydun beni."

Ege meydan okurcasına gözlerini kıstı. "Lina!" diye seslendi aniden. "Atla arabaya, gidiyoruz."

"Ben perili bir yere gitmek falan istemiyorum," dedim hemen. "Beni yolda taksi durağına bıraksanız?"

"Olmaz öyle şey." Geri gelip bir elini sırtıma yerleştirdi ve arka kapıyı açtı. "Ben nereye, sen oraya."

"Yürü git, manyak!" dedim onu itip. "Sen de ikiz belledin bizi."

"Lina, mızıkçılık yapma. En fazla ne olabilir ki?"

Aslında Ege'yle böyle bir maceraya atılmak komik olabilirdi ama yine de kalmamın doğru olup olmadığından emin olamıyordum. Başımla hafifçe Masal'ı işaret ettim. Bu hareketimi gizli yaptığımı sanıyordum ama Ege başını eğip doğrudan Masal'a bakınca tüm gizli kalma çabam boşuna oldu.

Masal ondan bir cevap beklediğimizi anlayınca omuz silkti. Gönülsüz müydü yoksa sahiden de onun için fark etmiyor muydu, emin olamadım. Riske atmamak için eve dönmek istediğimi söylemek üzere Ege'ye döndüm ama bir elini hızla kaldırıp durmamı işaret etti.

Hemen ardından sessizce dudaklarını oynattı: *Bana güven.*

Derin bir nefes aldım. Bir an için ne yapacağımı bilemedim fakat sonra... Ona güvenmeyi seçtim.

"Peki," dedim. "Gidelim bakalım."

Ege sırıtarak kapımı açtı. "Bu gece çok eğlenceli geçecek." Erhan'a baktığında yüzündeki gülümseme soldu. "Erhan, kalk ulan o koltuktan, domuz herif!"

BÖLÜM ON BİR

Lina Altınok
8 Mart 2022, Salı

Ege arabayı sürerken yanındaki Mert ise telefondan haritayı açmış, gideceğimiz yönü tarif ediyordu. Kasabanın dışına çıkarken yol her geçen saniye daha da ıssızlaşıyordu. Karanlık ve iki yanı ağaçlarla dolu olan yolu aydınlatan tek şey farlardı.

"Her korku filmi böyle başlar," dedim gerilerek. Bu perili köşkü ziyaret etme konusunda hâlâ gergindim. "Bir grup genç yalnızca eğleneceğini düşünür. Sonra yolları kötü ruhlarla veya yamyamlarla kesişir."

Masal telefonuna bakarken, "İnan, Mert'le muhatap olmaktansa ikisiyle de ölümüne arkadaş olurum," dedi.

Arabaya bindiğimizden beri yaptığının aksine beni duymazlıktan gelmemişti. Affedilmek isteyen yanım bir kelebeğin kanatları gibi çarparken istemeden gülümsedim ama bana yan bir bakış atınca başımı hemen çevirdim.

"Gideceğimiz köşkün hikâyesini biliyor musunuz?" dedi birden Erhan.

"Neymiş?" diye sordum merakla.

"Hikâyemiz on altıncı yüzyıla dayanıyor. O zamanlar burada zengin, kalabalık bir aile yaşarmış. Bir gün ailenin babası çok değişik davranmaya başlamış. İnsanlar geceleri onu ormanda tek başına gezerken yakalıyormuş. Ne yaptığını sorduklarında adam

hiçbir şey hatırlamadığını söylüyormuş. Dünya tatlısı biri olmasına rağmen birden aksi, huysuz birine dönüşmüş. Bir gün köşkten acı dolu çığlıklar yükselmiş. İçeri girdiklerinde de tüm aileyi feci şekilde katledilmiş halde bulmuşlar ama adam ortada yokmuş. Birkaç hafta sonra, geceleri gezmeyi huy edindiği ormanda asılı bulmuşlar adamı. Yüzünde korkutucu bir gülümseme varmış ve gözlerinin beyaz kısımları simsiyahmış. Onu da köşkün bahçesine, ailesinin yanına gömmüşler. O günden beri ruhlarının o köşkte dolandığı söylenir."

Boğazım kurumuştu. Tüylerim diken dikendi ve korkmadığımı söylesem yalan olurdu. "Gerçek mi bu anlattıkların?"

"Çok değil," dedi müthiş bir gamsızlıkla. "Baktım ki korkuyorsun, birazını az önce uydurdum."

"Ne kadar *birazını*?" diye sordu Egemen. Benim aksime yüzünde eğlenceli bir tebessüm vardı, korkmuş görünmüyordu. "Yüzde doksan yedisi falan gibi mi?"

"Abartma lan," dedi Erhan. "O kadar düzmeci miyim ben? Yüzde doksan altısı falan."

"İyiymiş ya o zaman," dedi Masal. "Sıkıntı yok."

"Ee," dedi Mert soru sorarcasına. "Anlat bakalım, Lina. Neler oluyor, Can'la nasıl gidiyor?"

Beni tek başıma bırakıp arkadaşlarıyla gitmesinin kırgınlığı hâlâ üzerimdeydi. Üstelik Egemen'in Can hakkında söylediklerinin doğruluk payı da aklımı kurcalıyordu fakat Mert o kadar samimi bir merakla konuşuyordu ki onu geri çevirmek içimden gelmedi.

"İyi," dedim doğruyu söylemekten utanarak. "O da arkadaşlarıyla içmeye gitti."

"Sen niye gitmedin?"

"Bunu sormuştun," dedi Ege. "Cevap verdim ya, en iyi arkadaşı olduğuma karar verip yanımda kalmak istedi."

"Bu bir yalan."

"Nedenmiş?"

"Kimse seninle yakın arkadaş olmaya karar veremez çünkü dünyada o kadar aptal biri yok."

Ege tek kaşını kaldırdı. "Sen verdin ama."

"Ben kader mahkûmuyum."

İkisi didişirken gülümseyerek dikiz aynasından Ege'ye baktım. Beni kurtarmanın bir yolunu bulmayı her zaman başarıyordu.

Cebimdeki telefonum titreyince bakışlarımı hararetle tartışan ikiliden ayırdım. Can'dan bir mesaj vardı.

Can: Bebeğim, eve geçtin mi?

Ege ve arkadaşlarıyla olduğumu ona henüz haber vermemiştim. Daha doğrusu yazmak aklıma bile gelmemişti. Şimdiyse onu unuttuğum için biraz vicdan azabı hissediyordum ama aynı şeyleri tekrar yaşasam farklı davranır mıydım, emin değildim.

Lina: Hayır, henüz değil. Siz ne yaptınız?
Nasıl geçiyor gecen?

Can: Bildiğin gibi takılıyoruz.
Eve gitmediysen neredesin bu saatte?

İçimi bir sıkıntı kaplamıştı. Neden böyle hissettiğimi anlamıyordum. Daha önce arkadaşlarımla buluşmuştum ama şimdi... Burada olmaktan keyif almama rağmen Can'a terbiyesizlik yapıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki... Sanki ona ihanet ediyormuşum gibiydi ve bu his oldukça yersiz, aptalcaydı.

Değil mi?

Lina: Ege'yle karşılaştık.
Arkadaşlarıyla gelmiş, şimdi biraz dolaşıyoruz.

Can: Nasıl yani? Egemen'le dolaşıyorsun, öyle mi?

Lina: Ege ve arkadaşlarıyla, evet.

Can: Ne oluyoruz, Lina?
Benim neden haberim yok bundan?

Can'ın öfkesini yalnızca kelimelerinden hissetmek mümkündü. Karşımda olmasa da etrafında dönen alev çemberi tenimi yaktı.

Lina: Haber vermek için vaktim olmadı.

Can: Neredesin şimdi?

Lina: Dolaşıyoruz dedim ya.

Can: Eve ne zaman geçmeyi düşünüyorsun?

Lina: Bilmiyorum, biraz daha takılırız muhtemelen.

Can: İyi. Sen yeni arkadaşınla takıl o zaman.
Ben daha fazla rahatsız etmeyeyim seni.

Lina: Ne oluyor, Can? Neden çıkışıyorsun birden?
Haber vermeyi unutmuşum alt tarafı.

Can: Ne ara Egemen'le bu kadar yakın arkadaş oldunuz?

Lina: Sarhoş falan mısın?

Can: Sorumun cevabı bu değildi.

Lina: Şarjım bitiyor, yarın konuşuruz.

Telefonumu uçak moduna alıp tekrar cebime attığımda yüzümden düşen bin parçaydı. Böyle bir tepkiyi hak etmemiştim. Can ani bir kararla beni tek bırakabiliyordu ama ben çıkıp eğlendiğimde nedense kıyamet kopuyordu.

Yanımdaki Masal imayla gülünce kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Ne oldu?" dedim çıkışarak. Ona her baktığımda vicdanımın sesi kulaklarımı tırmalayacak kadar kuvvetle haykırıyordu ama şu an tepkisini sineye çekemeyecek kadar öfkeliydim.

"Senden belki de diğerlerinden ettiğim kadar nefret etmemeliyim," dediğinde irkildim. "Çevren seni tamamen sömüren insanlarla dolu. Sen zaten belanı bulmuşsun."

Ege, "Masal," dedi kabalıktan uzak ama sert bir tonla. "Bu şekilde konuşma."

"Öyle ama," dedi Masal. "Ne kadar yalnız, görmüyor musun? Hayatında doğru dürüst kimse yok. Kardeşi taşındı, arkadaşım dediği insanlar çıkarcı pislikten başka bir şey değil, sevgilisi de ucubenin teki. Arkadaşlarıyla gezip tozuyor ama kızın gecesini zehretme hakkını kendinde buluyor."

Masal'ın her sözü kalbime inen bir yumruk gibiydi. Nefesimi tıkıyor, gözlerimin dolmasına neden oluyordu.

"Öyle değil," dedim ama onu ikna etmekten çok kendimi kandırıyordum. "Haber vermeyince alındı..."

Masal yine kıkırdadı. "Sen kendini kandır böyle."

"Masal," dedi Mert. Gülen yüzü hafifçe solmuştu. "Gitme kızın üstüne bu kadar."

"Bana ne, canım!" dedi Masal omuz silkip. "Kendine bunu layık görüyorsa bana laf düşmez."

Ege arabayı aniden durdurunca neredeyse ön koltuğa yapışacaktım. Arabadaki herkes aniden buz kesti. Hepimiz Ege'ye bakıyor, bir şey söylemesini bekliyorduk. Arkasını dönüp doğrudan Masal'la göz teması kurdu.

"Bu şekilde kırıcı konuşmak geçmişte yaşadıklarını silmeyecek, Masal. İnsanların kırgınlıklarını yüzlerine vurarak bir arpa boyu yol bile katedemezsin."

"Amacım bir şey silmek değil. Sadece olanı söylüyorum. Çocuğun yazdığı mesajları görseydin sen de aynılarını söylerdin."

"Bu kadar kırıcı konuşmana gerek yok."

Omuz silkti. "Bir camın yeniden şekil alması için bazen parçalara ayrılması gerekir."

İkisinin de geri adım atacağı yoktu. Bu yüzden boğazımı temizleyip, "Ege," dedim. "Sorun yok. Sür şu arabayı." Yavaşça Masal'a döndüm. "Niyetinin kötü olduğunu düşünmüyorum ama söylemek istediğini söyledin zaten. Dahasına gerek yok. Hem bu benim hayatım ve ben nasıl istersem öyle yaşarım."

Masal burnundan güler gibi nefes verdi ama dudakları yukarı kıvrılmadı. Aksine, onca yaşanana ve onda bıraktığım hasara rağmen benim için üzüldüğünü hissettim.

"Başkalarının elinde harap olan bir ömre kim hayat der ki?"

Ege, "Masal," dedi uyarırcasına. Masal'sa dudaklarına görünmez bir fermuar çekip arkasına yaslandı.

Ege tekrar arabayı çalıştırdığında dışarıyı, akıp giden yolu izledim. Dilim ne de güzel savunuyordu kendini. Ne de güzel mutlu olduğunu iddia ediyordu. Peki, yüreğim ne hissediyordu?

Bazen kendimi arkadaşlarımın, Can'ın yanında demir bir kutunun içindeymişim gibi hissediyordum. Mira'nın yanında düşünmeden konuşabiliyordum ama söz konusu Can olduğunda aynısı olmuyordu. Attığım her adıma dikkat ediyordum. Sanki bir yabancının yanındaymışım gibi hissediyordum.

Belki de sahiden bir yabancıydı yanımdaki.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Üst üste çok fazla şey yaşamıştım. Şimdi ne düşünürsem düşüneyim, muhtemelen sağlıklı olmayacaktı.

Araba yavaşça durduğunda etrafıma hızlıca göz attım. Düşünmekten yola odaklanmayı unutmuştum. Gördüğüm ilk şey yol kenarındaki harabeydi. Ege'nin beni götürdüğü bar da konsept gereği harap olmuş bir yapıydı ama burası gerçekten de hiçliğin ta kendisi gibi görünüyordu.

Arabadan inerken köşkü incelemeye koyuldum. Tahtaları yıkık dökük tü, üflesem yıkılacak gibiydi. Pencerelerin çoğu paramparçaydı. Çatıdaki kiremitlerin bazıları eksikti. Köşkün bahçesi yabani otların esiri olmuştu.

"Ee?" dedi Erhan. "O kadar konuşuyordunuz, girin bakalım."

"Gel," dedi Ege meydan okurcasına. "Gidelim."

"Ha yok," dedi Erhan. "Ben gelmem."

Masal irileşen gözleriyle Erhan'a baktı. "Nasıl yani? O kadar cesaret naraları attıktan sonra girmeyecek misin sahiden?"

"Ben *onlarda o göt yok,* dedim," diye kendini savundu. "Bende olduğunu iddia etmedim ki."

Ege ve Mert birbirlerine şok içinde bakarken Mert, "Tezgâh lan bu," diye soludu.

"Yok öyle şey," diye karşı çıktı Ege. Sanki kararından asla dönmeyecek bir politikacıyı anımsatıyordu. "Bizi buraya kadar getirdin, sen de gireceksin."

"Yok."

"Erhan!" dedi Mert. Bir kolunu Erhan'ın koluna sardı. "Mızıkçılık yapma!"

Ege de Erhan'ın diğer koluna girerken, "Aynen öyle!" dedi.

İkisi birden aynı anda Erhan'ı köşke doğru sürüklemeye başlayınca Masal'la arkalarından şaşkınlıkla bakakaldık. Gözlerimi kırpıştırıp Masal'a döndüm. "Bu normal mi?"

Omuz silkti. "En normal akşamları."

"İmdat!" diye bağırdı Erhan köşkün önündeyken. İçeri girmemek için var gücüyle savaşıyordu ama arkadaşlarına gücü yetmiyordu. "Polis! Jandarma! *FBI*!"

Masal derin bir nefes alıp peşlerinden ilerlerken, "Sen de mi gireceksin içeri?" dedim panikle.

"Elbette." Enteresan bir şey söylemişim gibiydi. "Sen gelmeyecek misin?"

"Yani... Korkuyorum biraz."

"Sen bilirsin," dedi ellerini beline koyarken. "Ama senin için de iyi bir koz olurdu. Can'dan üstün olurdun."

"Nasıl yani?"

"Arkadaşlarınla her zaman çıkabilirsin ama kaç kere bir perili köşkü ziyaret edersin ki? Bence çok havalı."

Hayatımda daha önce hiç bu kadar kolay ikna edilmemiştim. "Geliyorum," dedim Masal'ın peşinden köşke doğru ilerlerken. Masal'ın hafifçe gülümsediğini görür gibi oldum ama bu o kadar ince bir gülümsemeydi ki hayal görmüş bile olabilirdim.

Kapının önüne geldiğimizde Erhan, Mert ve Ege bizi bekliyordu. "Pekâlâ," dedi Ege kapıyı açmadan önce. "Hazır mısınız?"

Mert, "Dur, açma kapıyı!" diye atladı. "Önden Masal'ı gönderelim."

Masal şok içinde Mert'e baktı. "Utanmadın şunu söylerken, değil mi?"

"Eski sevgilini dövdüğünden beri benim gözümde bir silahsın."

Şaşırarak Masal'a döndüm. "Böyle bir şey mi oldu cidden?"

"O kadar da olmadı," diye karşılık verdi. "Çocukla tartıştık, eteğimin boyunu sevmemiş beyimiz. Kavga sırasında itti beni. Ben de bir tane yumrukçuk yapıştırdım."

"Yumrukçuk dediğine bakma," dedi Erhan. "Çocuğun burnunu kırdı."

"Her neyse," dedi Mert. "Köşke ilk kim..." Ege, Mert'in sözünü bitirmesine fırsat tanımadan kapıyı açtı ve arkadaşını ensesinden tutup içeri itti.

"Mert!" diye bağırdı Erhan. "İçeride hayalet yok, değil mi?"

"Eben var burada, Erhan. Gel de bak."

"Sıkıntı yokmuş," dedi Erhan. Hemen ardından hepimiz içeri girdik.

Girişte antre vardı. Geniş alan, telefonumuzdan sızan ve dışarıdan süzülen ayışığıyla aydınlanıyordu. Kapının tam karşısında üst kata uzanan geniş bir merdiven bulunuyordu. Sağ ve solda toplam iki oda vardı.

İçeride hafif bir çöp ve bira kokusu vardı. Muhtemelen burası bizim gibi ani cesaret patlamaları yaşayan gençlerin mesken belediği bir yerdi. İddia edildiği gibi olağandışı hiçbir şeye rastlamamıştım henüz. Sadece karanlık olduğu için ürküyordum, o kadar.

"Üç kat var burada," dedi Mert. "Dağılalım, diğer katları gezelim."

"Aynen," diye katıldı Erhan. "Böylece hayaletler bizi daha kolay öldürsün."

"Ben en üst kata çıkıyorum," dedim cesaretimi daha fazla kaybetmeden. Her an arkama bakmadan kaçabilirmişim gibi hissediyordum. Her şey normal görünse de karanlık bu köşkü oldukça ürkütücü kılıyordu.

Ege omuzlarını genişletip, "Ben de seninle geleyim," dedi sanki bir lütufta bulunuyormuş gibi. "Şimdi tek başına korkarsın falan."

Erhan'ın yüzünde yaramaz bir gülümseme vardı. "En üst kata çıkmak istemezsen Lina'yla ben gidebilirim."

Ege gözlerini kısıp Erhan'a baktı. İkisinin arasında benim çözemediğim bir konuşma geçtiği aşikârdı. "Gerek yok."

"O kadar kat çıkmak istemediğini sanıyordum."

"Bu yaşıma kadar en büyük hayalim perili bir köşkün en üst katını gezmekti."

"Bak, emin misin? Çok kat var çıkman gereken."

"Ne zamandır merdiven çıkmıyordum, iyi olur."

Erhan çenesini sıvazladı. "Allah Allah. Seni üst kata çıkmaya ikna eden ne ki aca..."

"Erhan, siktir git!"

Masal ellerini çırptı. "Bu tartışmayı da medenice sonlandırdığımıza göre ikinci kata çıkacağımı söylemek istiyorum. Mümkünse yalnız."

Mert kaşlarını hayretle kaldırdı. "Emin misin? Tek başına korkmaz mısın?"

"Sizin çenenizi çekmektense," dedi Masal üst kata çıkarken. "Bir hayaletle pişti oynarım."

Onu takip ederken kıkırdamadan edemedim. Arkamdan yükselen adım seslerinden anladığım kadarıyla Ege de peşimden geliyordu.

Üçüncü kata çıkarken bakışlarım örümcek ağlarına, boyası yıpranmış duvarlara ve çatlamış sıvalara dokundu. Gıcırdayan basamakları aşarken buradan kimlerin çıktığını düşünmeden edemedim. Bu basamakların kaç kahkahaya, gözyaşına şahit olduğunu merak ediyordum. Elimde olmadan hiç tanımadığım insanların ruhuna dokunuyormuş gibi hissettim.

"Ne düşünüyorsun?"

Aniden Ege'nin sesini duyunca irkildim. Yanımda yürüdüğünü bir an için unutmuştum. "Hiç."

"Söyle haydi," dedi saf bir merakla. Mavi gözleri o kadar tatlı bakıyordu ki onu reddetmek çok zordu.

"Baksana," dedim etrafımı göstererek. Çoktan üçüncü kata çıkmış; geniş, karanlık koridorda yürüyorduk. "Kimbilir, kimler yaşadı burada..."

Güldü. "Şimdi yürüdüğümüz bu koridor, bir zamanlar birinin yuvasıydı."

"Çok enteresan, değil mi? Belki bu evin sahibi, bu evi almak için ömrünü feda etti. Çalıştı, didinip durdu ama geriye kalan bu işte. Örümcek ağlarıyla dolu bir harabe." Ege'ye baktığımda dikkatle beni dinliyordu. "Bazen kendime çok haksızlık ettiğimi hissediyorum. Evet, daha iyi bir hayat için çalışmalıyım ama bu yolda ilerlerken hayatın kendisini kaçırıyorum sanki. Oysa tüm bunların ne anlamı var ki? Biz öldükten sonra geriye hiçbir şey kalmıyor. Bizim bir zamanlar yuva dediğimiz yer, yabancıların doluştuğu tahta yığınından başka bir şey olmuyor."

"Şimdiye kadar duyduğum en depresif bakış açısı ve bunu senden duymanın ne kadar şoke edici olduğunu hayal bile edemezsin."

Kıkırdadım. "Sanırım beni fazla hafife almışsın."

"Asla."

Geçmişteki hayaletlerin fısıltılarıyla dolu koridordan geçerken yaklaşık bir dakikalığına gömüldüğümüz sessizliği bozan Ege oldu. "Hatırlatmak istemiyorum ama... Masal neden arabada öyle konuştu? Can sana bir şey mi dedi?"

"Önemli bir şey değil," dedim yüzümün düşmesine engel olamasam da.

Ege derin bir nefes aldı. Sessiz kalmak için kendini zorladığı aşikârdı ama beceremedi. "Özel bir şey diye mi paylaşmak istemiyorsun?"

"Seninle olduğumu söylemediğim için bozuldu yalnızca. Dediğim gibi, önemli bir durum yok."

Kaşlarını kaldırırken mavi gözlerinde hayret vardı. "Seni bir başına bırakırken ne yaptığını düşünmüş mü ki kendinde sana hesap sorma hakkını görüyor?" Cevap vermeyince başını yana eğdi. "Sen ne dedin?"

"Konuyu kapatmaya çalıştım. Yarın yüz yüze konuşmak en mantıklısı."

"Suratına tokadı geçirebilesin diye mi?"

"Birbirimizi yanlış anlamayalım diye."

Cevap vermedi ama başını iki yana sallayışı beni onaylamadığını gösteriyordu. "Ne o?" dedim kendime engel olamayıp. "Sen de Masal gibi beni yargılayacak mısın?"

"Seni yargılamıyorum. Sadece anlamaya çalışıyor ama beceremiyorum. Ayrıca Masal'ın söylediklerinde çok da haksızlık payı yoktu."

Yanağımın içini kemirdim. "Onun yanında öyle demiyordun ama."

"Yapmam gerekeni yaptım." Yeniden konuşmadan önce derin bir nefes alıp düşüncelerini toparladı. "Masal hiçbir zaman sözlerini seçen bir insan olmadı. Buna ek olarak geçmiş yüzünden sana ve arkadaşlarına karşı tavırlı. Bu yüzden konuşurken ne kadar kırıcı olduğunu önemsemiyor. Seni kırıp kırmamak umurunda

değil ama ben kırılmanı istemiyorum. Yine olsa yine seni korurdum ama bu, Masal'a katılmadığım anlamına gelmiyor."

"Neden bu kadar ısrarcısın?" dedim dayanamayıp. "Beni doğru dürüst tanımıyorsun bile ama bana yol göstermeye çalışıyorsun. Neden?"

"Çünkü sen tırtıl olarak kalmaya zorlanmış çok güzel bir kelebeksin, Lina. Ve ben nasıl uçup gittiğine şahit olmak isterdim."

Ani cevabı beni hazırlıksız yakaladığı gibi onu da şaşırtmıştı. Bana bakarken kalbimin ritmi hızlandı. İlk kez biri bana böyle plansız, hesapsız bakıyordu. Okulda popüler olduğum için bana yaklaşmaya çalışan çok insan vardı. Bu yüzden çıkarcı gözlerin odağı olmaya alışkındım ama Ege bana bakarken sanki ruhunu sunuyordu.

Bir tıkırtı duyduğumda -ya da duyduğumu sandığımda- huzursuzluk hissi yüreğime çöktü. Kalbim bu sefer heyecanla değil, önlenemez bir korkuyla atıyordu. Yanağımın içini öyle sert ısırdım ki kan tadı ağzıma doldu.

"Sen de duydun mu?"

"Neyi duydum mu?"

"Bir ses..."

"Bu ev dedemden bile yaşlı," dedi sakince omuz silkerek. Alt katta biri adım atsa sesi buradan duyulur."

Ege'ye inanmak istiyordum ama korku bir kere yüreğimde filizlenmişti. Bu öyle lanetli bir tohumdu ki kalbimi zehirli sarmaşık misali kaplayana kadar rahat etmeyecekti.

Ensemi delip geçen bir çift göz hissettiğimde hızla arkamı döndüm ama uzayıp giden bomboş koridor dışında bir şey göremedim.

Neredeyse korkudan titriyordum. Ege'ye yaklaşıp *sweatshirt*'ünün ucunu tuttum. Sanki onu yalnızca görmek burada olduğuna inanmam için yeterli bir kanıt değildi.

"Biri bizi izliyor olabilir mi?"

"Bilmem," derken gülümsemesi sesine yansımıştı. Bakışları gözlerimi delip geçen bir ok gibiydi. "Belki de peşimizde bir katil vardır."

"Dalga geçme benimle."

"Geçmiyorum. İzlediğim bir belgeselde böyle bir cinayet olayı vardı, biliyor musun? Bir çift gezerken..."

"Kapat çeneni, Ege!"

"Sadece seni her ihtimale hazırlamaya çalışıyordum," derken sesinde sahte bir hüzün vardı. "Eğer korkuyorsan sana sarılabilirim."

Bir eliyle belimi sarınca gözlerimi kısarak ona baktım. "Sana biraz daha sokulayım diye mi böyle konuşuyorsun?"

Çapkınca sırıttı. "Çabuk yakalandım, değil mi?"

"Ege," derken sabrımın sınırındaydım. "Lütfen gidebilir miyiz artık?"

Ne kadar ciddi olduğumu anladığında, "Tamam," dedi. Bir adım geri çekildiğinde yarattığı boşluk anlamsız bir soğukluk yarattı fakat hemen ardından elimi saran eli tüm bedenimi ateşe atmış gibi hissettim.

Bu tezatlıkla boğuşurken o sanki her zaman elimi tutuyormuş gibi rahat bir şekilde çıkışa yöneldi. Peşinden giderken bir gözümü gelebilecek tehlikelere açık tuttum. Yine de kötü şeyler düşünmemeye çalıştım. Hayaletleri ya da katilleri zihnimin bir köşesine ittim.

Bunları itmesi kolaydı ama Ege elimi tuttuğunda kalbimin hızlanmasını göz ardı etmek tahmin ettiğim kadar kolay olmadı.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi hiç olmadığım kadar enerjik hissediyordum. Aslında kötü hissetmem gerekirdi. Öncelikle çok az uyumuştum. Diğer yandan Can'la konuşamamıştık. Eve vardığımda mesaj atmıştım ama cevap vermemişti. Aramız hâlâ kötüydü. Masal tam bir pislik olduğumu düşünüyordu ve söylediği sözler kalbimi kırmıştı.

Ama garip bir şekilde kendimi iyi hissediyordum. En azından şimdilik.

Hızlıca duş aldım. Saçlarımı kurutup maşayla şekil verdim hafif bir makyaj yapıp ütülenmiş kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Pembe sırt çantamı da aldığımda hazırdım.

Aşağı indiğimde babam çoktan gelmişti. Ağzıma birkaç salatalık attıktan sonra, "Hazırım, çıkabiliriz," dedim.

Annem beni boğacakmış gibi bakıyordu. "Lina! Şu diyet işini bırak artık. Günlerdir doğru dürüst bir şey yemiyorsun."

"Ama bir buçuk kilo vermişim. Diyet işe yarıyor yani."

"Aykut!" dedi annem. "Bir şey söyle şu kıza."

"Anasının kızı," dedi babam. "Ne dersem diyeyim, hiçbir şeye ikna olmayacak." Başını kaldırıp gülümseyerek anneme baktı. "Bu omletten bana sonra da yapsana."

Annemin burun delikleri öfkeyle aldığı soluklarla genişledi. "Zıkkım ye, Aykut!"

"Onu da lezzetli yaparsın sen."

Annem kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bazen senin yerine diğer çocukla evlenseydim diye düşünüyorum," dediğinde babamın gülümsemesi soldu. Annem zafer kazanmış gibiydi. "Acaba nasıl bir hayatım olurdu?"

"Bunu asla öğrenemeyecek olman kalbimi yaralıyor."

Annemin kaşları çatıldı. "Gerçi birden vebalıymışım gibi benden kaçmıştı," dedi kendi kendine düşünerek.

"Ağzının ortasına bir tane yapıştırdığım için biraz korkmuş olabilir."

Annem gülümsedi. Belli ki babamın şaka yaptığını düşünüyordu. "Hayır, öyle bir şey yapmadın."

Babam cevap vermedi.

Annemin gülümsemesi silindi.

"Aykut! Sana inanamıyorum!"

"Keşke sana biraz daha yaklaşsaydı da onu hastanelik etseydim. Tadı damağımda kalmıştı."

"Neyse ki büyüdük," dedi annem meydan okurcasına. "Artık görüştüğüm adamları yumruklayamazsın."

Babamın dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bu dediğine sen bile inanmadın."

Annemin suratı kıpkırmızı kesildi. "Defol git evimden!"

Babam çayını tek seferde içerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Gidelim, kızım," dedi bana bakıp. "Annen olacak kadın delirdi yine."

Babam kapıya yönelirken, "Bir daha bu eve sakın gelme!" diye bağırdı annem.

"Yarın geleceğim, sonraki gün de. Muhtemelen sonraki gün de."

"Kendime yeni bir koca bulacağım!"

"Adamcağızı kuzu gibi önüme atacaksın yani." Babam bir kahkaha patlattı. "Günahına girme masumun."

Bunları söyledikten hemen sonra kapıyı kapattı. Sırıtarak bana bakarken, "Onu delirttim, değil mi?" dedi onay bekleyen bir çocuk gibi.

"Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Son yirmi yıldır vazgeçemediğim tek bağımlılığım annenin sinirlerini zıplatmak."

Arabaya binip yola koyulduk. Babam, annemi öfkelendirdiği için güne müthiş bir keyifle başlamıştı fakat birden sesi ciddileşti. "Şuradaki senin arkadaşın değil mi? Yanındaki kim?"

Gösterdiği yöne baktığımda boğazım kupkuru oldu. Orada arkadaşımı görmek canımı sıkmamıştı.

Beni asıl şoka sürükleyen kendinden neredeyse yirmi yaş büyük bir adamla olmasıydı.

"Ada," diye mırıldandım. Aslında bir şey yaptığı yoktu, yalnızca konuşuyorlardı ama adama öyle bir bakıyordu ki gözlerinin ışıldadığı buradan bile belli oluyordu. Onun için içi gidiyordu.

"Yanındaki herif kim?" dedi babam sert bir tınıyla. Ona baktığımda kavga etmeye çok müsait olduğunu gördüm. "Şerefsiz herif! Kızı yaşındaki..."

"Hayır, hayır," diye lafa atladım hemen. Babamı şimdi durdurmazsam elini kana bulayabilirdi. Böyle olaylarda gözünün önüne hep bizi getiriyor, bizim yaşımızdaki kızlara her zaman ekstra korumacı davranıyordu. Öyle ki başını belaya sokmasından çekiniyordum. "Adamı tanıyorum ben," diye yalan söyledim. "Bir akrabaları mıydı, aile dostları mıydı..."

Babam işaretparmağını suratıma doğrulttu. "Bana bak Lina, eğer doğruyu söylemiyorsan..."

"Baba, saçmalama," dedim elimi havada sallayıp. Ona yalan söylediğim için kötü hissediyordum ama ne yapabilirdim ki? "Aksi bir durum olsa ilk sana gelirdim."

Babam tekrar Ada ile yanındaki adama baktı. İçi hiç rahat etmemişti ama "Peki," dedi bana güvenmeyi seçerek. Bu düşünce beni daha da huzursuz etti. "Bir şey olursa doğrudan bana gelmeni istiyorum."

"Tamam, merak etme," dedim hemen.

Arabayı tekrar çalıştırdı. Birkaç dakika sonra okula vardığımda kalbim ağzımda atıyordu. Babama yalan söylemek kendimi berbat hissetmeme neden olmuştu ama beni asıl endişelendiren şey, Ada'nın yanındaki adamın kim olduğuydu.

İçeri girmek yerine Ada'yı bahçede bekledim. Heyecandan ellerim titriyordu. Arkadaşım nihayet görüş açıma girdiğinde rahatlamayla karışık bir korkuyla doldum. Onu ilk kez böyle içten gülümserken görüyordum. O çekingen, utangaç kız gitmişti sanki. Her zamankinden daha fazla süslenmişti. Şimdi düşünüyordum da son zamanlarda kendine daha çok önem verir olmuştu. Nedenini sormayı nasıl akıl edemezdim?

Ada beni görünce, "Selam, kimi bekliyorsun?" dedi.

"Seni."

Şaşırmıştı. "Beni mi?"

"O adam kimdi, Ada?" dedim doğrudan konuya girerek.

Gözleri irileşti, kulakları kıpkırmızı kesildi. Bir an nefesi boğazında bir yerde tıkalı kaldı sanki.

Hüzünle gözlerimi kapattım. Şu ana kadar gördüklerimi yanlış yorumladığıma inanmak istiyordum ama bu tepkiden sonra her şey apaçık ortadaydı. "Allah kahretsin!"

"Lina," dedi Ada panikle. "Düşündüğün gibi bir şey değil."

"Sus artık, Ada. Yalan söyleyeyim deme sakın. Ona nasıl baktığını gördüm." Derin bir nefes aldım. "Şimdi sana birkaç soru soracağım. Hepsine dürüstçe cevap ver, tamam mı?"

Başını hafifçe salladığında duymaktan en çok korktuğum şeyle başladım. "Kaç yaşında bu adam?"

Yutkundu. "Otuz altı."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Otuz altı mı? Pislik herif, nasıl yapar bunu? Kızı yaşındasın."

"Lina, saçmalıyorsun. Ben çocuk değilim!"

"Otuz altı yaşında bir adama göre çocuk sayılman gereken bir yaştasın." Sesim istemsizce yükselince biri bizi duydu mu diye etrafıma bakındım. Neyse ki kimse yoktu. "On sekiz yaş var aranızda, Ada. Hatta sen daha ay olarak on sekizine girmiş bile değilsin. Ne dediğinin farkında mısın?"

"Ben onu seviyorum," diye atıldı. O kadar saftı ki... Tek istediği beni ikna etmekti ama kırkına merdiven dayamış bir adamın liseli bir kıza duyduğu hislerin masumane olduğuna beni kimse inandıramazdı. "Yaşı umurumda değil. Sadece ölene kadar yanında olmak istiyorum. Neden bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Sen sonsuza dek bu bedenlerde kalacağınızı zannediyorsun. Hiç uzun vadeli düşünmüyorsun. Şu an sen her şeye hevesli, hayatta hiçbir şeyi doğru dürüst tatmamış bir genç kızsın. O ise her şeyi görmüş geçirmiş bir adam. Ne gibi bir ortak paydanız olabilir? Düşünsene bir... Sen gece kulüplerine gitmek isteyeceksin, dünyayı dolaşmayı arzu edeceksin ama o bunları çoktan yapmış olacak. Sana eşlik etmek istemeyecek. Belki de seni kendisiyle birlikte eve hapsedecek. Sen de hayatını istediği gibi yaşayan insanlara imrenerek bakacaksın."

"Lina..."

"On sene sonra ne olacak? Sen daha yirmili yaşlarının sonlarındayken adam neredeyse elli yaşında olacak. Sana ayak uyduramayacak ve seni yalnız bırakacak." Arkadaşımın dirseklerini tuttum. "Belki bu yalnızlıktan bıkacaksın. Belki de farklı adamlara tutunmak, hiç tadamadığın heyecanları tatmak isteyeceksin. Yapma, Ada. Kendini mahvetme."

Ada başını iki yana salladı. "Onu seviyorum, Lina," derken sesi titriyordu. "Ne olur yanımda olsan? Baksana bana. İştahım arttı, son zamanlarda kendimi sürekli gülümserken buluyorum. Hiç olmadığım kadar mutluyum. Tamam, yaşı biraz büyük ama bunların hiç önemi yok mu senin gözünde?"

Göğsüm sıkışıyordu. Ada bir rüyadaydı. Ne söylersem söyleyeyim, onu uyandırmam çok zordu.

"Bu adamı niye görmedim daha önce?"

"Kasabada yaşamıyor. Buraya birkaç günlüğüne geldi."

Başımı hafifçe salladım. "İyi. Bir akşam hep birlikte yemek yiyelim."

Aslında adamı onayladığım falan yoktu fakat bir ihtimal onu ikna edebilir, bu yanlıştan döndürebilirim diye umuyordum.

Arkadaşım başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Ne demek olmaz?"

"Akşamları müsait olmuyor."

Kaşlarım çatıldı. Tam ne demek istediğini soracaktım ki zihnimdeki taşlar birden yerine oturuverdi. "Kahretsin!" diye mırıldandım. "O evli."

Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ama Ada hemen, "Karısıyla araları çok kötüymüş," diyerek beni ikna etmeye girişti. "Sürekli kavga ediyorlarmış. Artık birbirlerinin suratlarına bile bakmıyorlarmış. Yatakları bile ayırmışlar."

"Öyle mi?" dedim zerre kadar inanmayarak. "Neden hâlâ evliymiş o zaman?"

"Çocuklar için."

Kan beynime sıçramıştı. Ada elleriyle dudaklarını örterken bu söylediğini yeni fark etmiş gibiydi.

"Aşağılık pislik!"

"Lina," dedi Ada. Artık telaşlanmıştı. "Bu mesele aramızda kalacak."

"Ne?" dedim. "Otuz altı yaşında, evli, çocuklu bir adamla görüşüyorsun ve benden bunu saklamamı mı istiyorsun?"

"Evet, tam olarak bunu istiyorum."

"Ada..."

"Bana bak, Lina. Yıllar sonra ilk kez biri beni mutlu ediyor, özel hissettiriyor. Eğer bunu mahvetmeye kalkarsan seni hayatımdan silerim. Arkadaşım olmak istiyorsan sevgilimi kabul edeceksin."

Kaşlarım hafifçe kalktı. "Merak ediyorum da acaba söz konusu sen olduğunda o da karısının karşısında böyle durur muydu?"

Ada'nın cesareti bir an yıkılacak gibi oldu ama çenesini hemen dikleştirdi. "Bundan sonuna kadar eminim."

"Bence o kadar emin olma, Ada. Çünkü bu dünyadaki hiç kimse âşık bir adamı zincirlerle esir tutamaz. Sana gelmiyorsa seni sevmiyordur."

"Ne düşündüğün umurumda bile değil. Ben ona âşığım, tamam mı? Bu konuyu bir daha açarsan kalbini kırarım."

Bunları söyledikten hemen sonra okula doğru koşar adım ilerledi. Uzaklaştığı esnasa gözyaşlarını sildiğini görebiliyordum.

Düşüp bayılmak üzereydim. Bu işin içinden nasıl çıkacak, Ada'yı nasıl kurtaracaktım?

BÖLÜM ON İKİ

LİNA VE EGEMEN'İN
MESAJLARI
Aynı Günün Akşamı

Ege: Ne haber?

Lina: İyi, senden?

Ege: İyi benden de.

Lina: Tamam, görüşürüz.

Ege:

Bugün yüzün asıktı.
Nasılsın diye sormak istedim.

Lina: Hayır, yüzüm asık falan değildi.

Ege: Matematik hocası evcil hayvanının ölüp ölmediğini sordu, Lina.

Lina: Bunda tuhaf bir şey göremiyorum.

Ege: Senin evcil hayvanın yok.
Yüzün o kadar asıktı ki adamın aklına başka bir ihtimal gelmedi.

Lina: Bir dakika ya, sen nereden biliyorsun benim evcil hayvanımın olup olmadığını?

Ege: Gece gündüz seni *stalk*luyorum.

Lina: Dalga geçme benimle.

Ege: :-
Ne zaman buluşuyoruz?

Lina: Buluşmuyoruz.

Ege: Nasıl yani?
Ödevi nasıl yapmayı düşünüyorsun?

Lina: Ödev için daha vakit var.

Ege: Lina, sana bir haller olmuş.
Cancık bir şey mi söyledi?

Lina: Cancık mı?

Ege: Bundan sonra ona böyle sesleneceğim. Küfrediyormuşum gibi oluyor, değişik bir haz.

Lina: Ege! Böyle konuşma.

Ege: Ama haklıyım, değil mi? Bir şey söyledi.

Lina: Tam olarak değil. Sadece dün ona haber vermememem canını sıkmış. Biraz tartıştık.

Ege: Ağlayacaksa oynamasın.

Lina: Ona neden düşman olduğunu anlamıyorum.

Ege: Ben de senin Cancık'ta ne bulduğunu anlamıyorum.

Lina: Ona böyle seslenme.

Ege: Benden yapması daha kolay bir şey istesen? Mesela kendimi beşinci kattan atmak gibi. Onları yapmam birkaç dakikamı alır ama bu...

Lina: Sen çok zor bir insansın...

Ege: Ben de seni seviyorum. Canını sıkan başka bir şey olmadığına emin misin?

Lina yazıyor...

Lina çevrimiçi...

Lina yazıyor...

Ege: Sonsuza dek bekleyecek miyim?

Lina çevrimiçi...

Ege: Tamam, tamam, demedim bir şey.

Lina yazıyor...

Lina: Aslında iki şey var.

Ege: Dinliyorum.

Lina: Biri arkadaşımla ilgili. O yüzden yaşananları sana detaylıca anlatamam. Sadece kendini kötü bir duruma soktuğunu ve beni dinlemediğini söyleyebilirim.

Ege: Hangi arkadaşın? Ada mı?

Lina: Olanları biliyor musun yoksa?

Ege: Hiçbir şey bilmiyorum. Bugün ikinizin de yüzünden düşen bin parçaydı.
Bağlantı kurdum sadece.
Bir an içimdeki şeytan her şeyi biliyormuş gibi rol kesip ağzından laf almamı söyledi.
Ama dua et ki iyi bir insanım
ve sen de biraz şirinsin.

Lina: -,-
Her neyse işte. Canım buna sıkıldı biraz.

Ege: Lina... Biliyorum, zor ama
bir şeyi engelleyemiyorsan
yaşananlara ayak uydurmanda
fayda var. Yapabileceğin bir şey
kalmadıysa savaşmayı
sürdürmek yalnızca
sana zarar verir.

Lina: Öyle olmaz. Arkadaşım göz göre göre hata yapıyor.

Ege: Erkeklerle ilgili bir şey mi?

Lina: Yani.

Ege: ?

Lina: Of, evet. Bir erkek meselesi.

Ege: O zaman bekle biraz.
Zaten hemen çözülür.
Ada çocuğun ne mal olduğunu anlar.

Lina: Sayende ağlamak istiyorum şu an.

Ege: Ben ne yaptım şimdi? Evde çay içiyordum.

Lina: Senle ilgili değil. Çocuk falan deyince...
Neyse boş ver.

Ege: Hiçbir halt anlamadım ama haklısındır herhalde.

Lina: Umarım tahmininde yanılmazsın ve mesele bir an önce çözülür.

Ege: Böyle olacak, merak etme.

Lina: Nasıl eminsin bu kadar?

Ege: Çünkü erkekler karşısındakini delirtmenin bir yolunu bulur.
Salaktır çoğu.
Ben hariç tabii.
Anlarsın ya. ;)

Lina: DEFOL!

Ege: Seni güldürdüm, kabul et.

Lina: Hayır.

Ege: KABUL ET!

Lina: Biraz. Sadece gülümsedim.

Ege: Kahkaha attın, sesi buraya kadar geldi.

Lina: -,-

Ege: Canını sıkan diğer şey ne?

Lina: Hazırlandığım bir piyano yarışması var.
Çok korkuyorum.

Ege: Neden?

Lina: Ya kazanamazsam?

Ege: Lina... Nasıl piyano çaldığını
bilmiyormuşsun gibi konuşma.
Muhteşemsin. Her organizasyonda
seni sahneye çıkarıyorlar.

Lina: Biliyorum ama...
Ne bileyim, insan korkuyor.

Ege: Sahneye çık, elinden geleni yap.
Yaşadığın andan keyif al ve gerisini
oluruna bırak. Ama en önemlisi kendinden
asla şüphe etme.
Ben senden etmiyorum çünkü.

Lina: Teşekkür ederim. Bunu bilmek iyi geldi.

Ege: Rica ederim, moruk.

Lina: Seni engelleyeceğim.

Ege: Dur lütfen... (Çaresiz)

Lina: Piyano dersine gidiyorum. Sonra görüşürüz.

Ege: Doğru, haftada dört gün özel dersin vardı.

Lina: ?

Ege: Seni *stalk*'ladığımı söylerken şaka yaptığımı mı sandın?

Lina: Seni tüm sosyal medya hesaplarımdan engelleyeceğim, biliyorsundur umarım.

Ege: Seni *fake* hesaplardan da takip ediyorum.

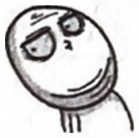

Lina yazıyor...

Lina çevrimiçi...

Lina yazıyor...

Ege: Dilini yutmuş gibisin, reis.

Lina: Ege, demeyeyim diyorum ama tövbe hâşâ, sen yürüyorsun sanki bana biraz.

Ege: Bir an hiç anlamayacağını sanmıştım.

Lina:

Ege:

BÖLÜM ON ÜÇ

Mira Altınok
5 Temmuz 2022, Salı

"Sanırım cevabı buldum."

Üzerime yapışan uyku sadece saliseler içinde yok olurken doğruldum. Kalbim ya atmayı bırakmıştı ya da o kadar şiddetle atıyordu ki bir an için nefes alamadım. Umut etmekten korkuyordum ama onu sımsıkı tutmak için elimi öne uzatmadan da yapamıyordum.

"Peki, neymiş cevap?"

Rüzgâr ölçülü bir ses tonuyla, "Hemen umutlanmanı istemiyorum," diye yanıtladı. Hemen ardından derin bir nefes koyuverdi. "Bana gelebilir misin?" dedi. "Yüz yüze anlatayım bilmece hakkında düşündüklerimi."

O daha cümlesini bitirmeden doğrulmuş, dolaptan kot şort ile mor, oldukça bol bir tişört kapmıştım. "Maksimum yarım saat sonra oradayım."

Telefonu kapatıp üzerimi giyindikten, yüzümü yıkadıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra dün kullandığım kol çantamı kapıp neredeyse koşarak merdivenden indim.

Saat henüz çok erkendi, bu yüzden kimsenin uyandığına ihtimal vermiyordum ama annemi bahçede, elinde bir dal sigarayla uzaklara bakarken görünce duraksadım. İki kişilik salıncağa yayılmış, bir ayağıyla hafifçe kendini itip sallanıyordu. Üzerinde ince

sabahlığından başka bir şey yoktu. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı. Varlığımı fark etmemiş gibiydi.

"Anne?"

Annem başını yavaşça bana çevirdi. Gözlerinin altı kıpkırmızıydı. Ya uzun süredir uyumamıştı ya da saatlerdir ağlıyordu. Belki de ikisi birdendi, bilmiyordum.

Onu böyle görmek kalbimi paramparça ediyordu. O kadar küçük ve savunmasız görünüyordu ki ona sarılmak, üzüntüsünü gidermek istiyordum fakat elimden bir şey gelmiyordu. Böyle bir acı nasıl dinerdi ki?

"İyi misin?"

Annemin gözleri benimkilere odaklandı. Lina hastaneye kaldırıldığından beri gözle görülür şekilde kilo vermişti. Bakışlarındaki parıltı, sönmeye yüz tutmuş bir alevin ışıltısı kadar güçlüydü ancak.

"İyiyim," dedi ama sesi titremişti. "Sen iyi misin asıl?"

"İyiyim."

Dudakları zorlukla yukarı kıvrıldı. "Sesin titredi."

Aynı şekilde gülümsedim. "Senin de."

Annem bir kolunu kaldırıp eliyle gelmemi işaret etti. Ondan bu teklif gelene kadar sıcak bir kucaklamaya ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında bile değildim.

Salıncağa oturup başımı annemin göğsüne yasladım. Kolları beni sıkıca sardı, saçlarıma bir öpücük kondururken kokumu içine çekti.

Acaba bende Lina'yı hissetmeye mi çalışıyordu? Onun yokluğunu benimle doldurmayı mı deniyordu?

Düşüncelerimi istemeden sesli bir şekilde dile getirdim: "Keşke Lina'nın yerini doldurabilsem. Keşke Lina olabilsem."

Anneme bakmasam da sesinden kaşlarını çattığını anlayabiliyordum. "O ne demek?"

"Onu özlüyorsun."

"Elbette özlüyorum, o benim kızım. Fakat sen Lina olsaydın, Mira'sız ne yapardım?"

Hiç bu açıdan bakmamıştım. İrkilerek doğrulup anneme baktım. "Bana da mı ihtiyacın var?"

Komik bir şey söylemişim gibi güldü ama bunu uzun süredir düşünüyordum. Ben her zaman sorun çıkaran, aşırı davranışlarıyla ailenin sınırlarını zorlayan taraftım. Lina'ysa uyumlu, başarılı ve ailemizi en iyi şekilde temsil eden taraftı.

"Elbette, Mira." Gözleri kısıldı, az miktardaki neşesi de yok oldu. "Yoksa sen farklı mı düşünüyordun? Seni sevmediğimi falan mı sanıyordun?"

"Öyle değil," dedim hemen. Bu evde sevgi eksikliği hissetmem mümkün değildi. Çocukluğumdan beri el üstünde tutulduğumu reddedemezdim. Ancak... "Sadece... Biliyorsun işte."

Annem meraklı görünüyordu. "Bilmiyorum."

"Lina her zaman sizin favorinizdi. Onun eksikliği hüzün, benim eksikliğim mutluluk getiriyormuş gibi hissetmiştim."

Annemin ağzı bir karış açık kaldı. O kadar şaşırmış görünüyordu ki evlenmeye karar verdiğimi söylesem ancak bu kadar sarsılırdı.

"Mira," diye mırıldandı. "Böyle düşündüğün için çok üzgünüm ama büyük bir yanılgı içindesin."

"Anne," dedim boğazımda bir yumru oluşurken. "Sorun değil. Ben..."

"Beni dinle," diyerek beni susturdu. "Lina çocukluğundan beri daha usluydu, sense daha hırçındın. Bu yüzden ikinize davranışlarımız daha farklıydı. Zaman zaman sana daha katı kurallar koymak zorundaydık çünkü kendini tehlikeye atmandan korkuyorduk. Ele avuca sığmıyordun." Gülümseyerek saçımı okşadı. "Hâlâ sığmıyorsun."

Sözleri yüreğimi ısıtırken gözlerimin dolmasına neden oldu. Her an ağlamaya hazır olduğum için kendimi tokatlamak istedim. Bu kadar duygusallık bana göre değildi ama son yaşananlar dengemi altüst etmişti.

"Sizin için sorun çıkardığımı sanıyordum."

"Mira," dedi annem. "Poyraz dün dedenin üstüne kustu. Elbette sorun çıkarıyorsun." Yüzümü buruşturdum. "O meseleyi unutamaz mıyız?"

"Ama," diye sözüne devam etti. "Senin çıkardığın sorunları bile seviyorum. Teyzende kaldığın süre boyunca seni o kadar özledik ki... Hatta Lina'nın Egemen'le görüştüğünü duyduğumda da bu yüzden korkmuştum. Bir parçamı kaybetmiş gibi hissediyordum, bir tanemden uzaktaydım. Bir parçamı daha kaybedersem ne yaparım diye endişelenmiştim."

Dudaklarımı büzdüm. "Gerçekten özledin mi beni?"

"Tabii," dedi hemen. "Hatta deden bir ara neredeyse vuracaktı Poyraz'ı."

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha patlattım. "Bu adamın birilerini vurması o kadar olağan bir konu ki kendimi hiç özel hissetmiyorum."

Sırıttı. "Hissetmelisin çünkü bu sefer baban da bir tüfek kapmak için koşuşturmuştu."

Gülümserken üzerimdeki kara bulutlar kısmen dağılmıştı. Annemle konuşmak, onun için ne kadar değerli olduğumu ve sandığım gibi beni problem olarak görmediklerini dinlemek iyi gelmişti.

Fakat içimdeki nefret dinmiyordu. Kardeşime bunu reva gören pislik o bıçağı aileme de saplamıştı.Kendime bir söz vermiştim. Kendim için, ailem için ama en çok da Lina için o pisliği bulacak ve yaptıklarının hesabını soracaktım.

Kedi fare oyunu oynamak mı istiyordu? Onu kendi oyununda alt edecektim.

Evden çıkıp Rüzgâr'a geldiğimde kapı ikinci çalışta açıldı. Üzerinde beyaz, bol bir tişört ile siyah bir şort vardı. Uykulu gözleri kızarmıştı, elinde tuttuğu kupadan buram buram kahve kokusu yayılıyordu. Açık kahverengi saçları dağınıktı.

Yüzümü buruşturdum. "Biraz erken mi geldim?"

"Seni ben çağırdım zaten," derken esnemesini güçlükle bastırdı. "Gece bilmece üzerinde düşündüm. O yüzden yorgunum biraz, gelsene içeri."

Minnetle evine girerken etrafı inceledim. İçerisi tahmin ettiğim gibi derli topluydu. Ev ağırlıklı olarak bej tonlarında eşyalardan oluşuyordu. Duvara minimalist birkaç tablo asılmıştı. Ardına kadar açık pencereden hafif bir rüzgâr içeri sızıyordu.

Salona geldiğimizde üçlü koltukta Rüzgâr'ın yanına oturdum. Bilgisayarı, sehpanın üzerinde duran kitapların arasındaydı. Birkaç not kâğıdı etrafa saçılmıştı. Anlaşılan o ki Rüzgâr *biraz* düşünmekten daha fazlasını yapmıştı.

"Hakkını nasıl öderim, bilmiyorum," dedim çantamı köşeye bırakırken.

"Bir şey yapmadım ki," dedi omuz silkerken. Çabasının benim için ne kadar kıymetli olduğunun farkında değildi. "Biraz araştırma yaptım sadece." Notlarına bakarken bakışlarında umutla harmanlanmış bir heyecan vardı. "Boşuna heyecanlanmış olmak istemiyorum ama sanırım bilmecenin cevabını buldum."

"Ne?" diye sordum merakla.

Sehpadaki kâğıtlardan birini aldı. Kâğıtta katilin gönderdiği bilmece yazıyordu.

"Ebediyen sönen mumlar onunla yeniden alev alır.
Ölen ruhlar diz çöker yargıcın önünde.
Bir tüy ağır olabilir mi bir kalpten?
Ve yılandır tacı armağan eden."

"Bilmecenin karanlık bir havası var, fark etmişsindir. Ebediyen sönen mumlar, ölen ruhlar... Bana ölümü ve ölümden sonraki hayatı düşündürdü. Birkaç inancı ve mitolojiyi araştırdım. Sonra fark ettim ki..." Konuşmasına devam etmek yerine üçüncü cümlenin altını çizdi.

"*Bir tüy ağır olabilir mi bir kalpten?*"

İşaretlediği satırı okuduğumda bana beklentiyle baktı ama bu cümleden ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Onun yanında fazla cahil kaldığımı hissettim, yanaklarım ısındı. "Hiçbir şey anlamadım ben."

"Mısır mitolojisine göre öldükten sonra sonsuz yaşama hak kazanıp kazanmayacağını belirleyecek bir yargılamaya tabi tutulursun. Bu yargılamada ölünün kalbi ve Ma'at*'ın tüyü bir terazinin iki ucuna yerleştirilir. Ölünün kalbi tüyden daha hafif gelirse sonsuz yaşama hak kazanır, ağır gelirse Ammut** tarafından yenmeye mahkûm edilirsin."

"Yani bilmece Mısır mitolojisini işaret ediyor."

"Aynen öyle. Bu satırı çözdükten sonra diğer satırları da mitolojiye yormaya çalıştım. İlk satıra baksana. *Ebediyen sönen mumlar onunla yeniden alev alır...* Bana kalırsa ölümden sonraki dünyada yeniden hayata dönmeyi simgeliyor."

"Bir saniye," diye heyecanla atıldım. Mitoloji hakkında çok bilgi sahibi olduğum söylenemezdi ama izlediğim filmlerden az çok bir şeyler anımsıyordum. "Hatırladığım kadarıyla Anubis, ölülerin koruyucusu ve efendisiydi. *Ölen ruhlar diz çöker yargıcın önünde...* Yoksa burada bahsettiği Anubis mi?"

"Biraz salladın şu an."

Gözlerim irileşti. "Ne?" diye çıkıştım. "Ölülerin koruyucusu değil mi?"

"Koruyucusu ama sanılanın aksine yeraltı dünyasının efendisi başka biri." Notlardan birini çekti ve tek bir kelimeyi yuvarlak içine aldı. "Osiris."

"Osiris mi?"

"Evet. Anubis'in babası. Aynı zamanda ölü ruhlar yargılanırken orada bulunan yargıç tanrı."

* Eski Mısır'da adalet tanrıçasıdır. Bilgelik tanrısı Thoth'un karısıdır ve saçında devekuşu tüyüyle tasvir edilir.

** Mısır mitolojisinde ölülerin kalbiyle beslenen suaygırı, timsah ve aslanın melezi olan bir canavar.

Dudaklarımı kemirmeye başladım. Heyecandan çığlık atmak istiyordum ama temkini elden bırakmaktan da çekiniyordum. "Cevabın Osiris olduğundan emin misin?"

"Son satır sayesinde neredeyse eminim," dedi.

"*Ve yılandır tacı armağan eden*," diye mırıldandığında açıklaması için Rüzgâr'a döndüm.

Alay edercesine tek kaşını kaldırdı. Dudağının kenarı hafifçe yukarı seğirdi. Sanki kahkahalarla gülmek istiyormuş da zar zor bastırıyormuş gibiydi.

Gözlerimi hafifçe kıstım. "Herkes senin gibi mitoloji uzmanı olmak zorunda değil."

Sözlerimi ciddiye almadığını göstererek güldü, hemen ardından açıklamaya koyuldu. "Tanrı Ra kral iken kardeşi Isis, kralın uykusundan faydalanıp tükürüğünü kille karıştırarak bir yılan yaratıyor. Bu yılan Ra'yı ısırıp zehirliyor. Isis ona yardım edeceğini söylüyor fakat bunun karşılığında tahtı eşi Osiris'e vermesini istiyor. Böylece tahta Osiris geçiyor ve Ra göklere çekilmek zorunda kalıyor."

"Rüzgâr..." Artık içimde hiç kuşku yoktu. "Cevap o kadar açık ki insan reddetmek istese de edemez." Yeni bir düşünce zihnime üşüşünce tebessümüm soldu. "Peki, cevabı ona nasıl ulaştıracağım?"

"Bu benim de kafamı karıştırmıştı," dedi sıkıntıyla. "Fakat sonra aklıma bir çözüm geldi. Kasabanın günlük gazetesine senin adınla Osiris'le ilgili bir yazı bastırsak nasıl olur? Sana bu mektubu yazan her kimse gazeteyi görmemesi imkânsız. Cevabını bu şekilde almış olur. Gazetenin editörü arkadaşım, eğer istersen hemen konuşabilirim."

Bilmeceyi birkaç kez daha okudum. Rüzgâr'ın söylediği her şey mantıklı geliyordu fakat bir yanım adım atmaya cesaret edemiyordu.

Göz ucuyla Rüzgâr'ın başını hafifçe yana eğdiğini gördüm. Dikkatli gözleri her bir hareketimi incelediğini gösterircesine kısılmıştı. "Mira," dedi sorarcasına.

Yavaşça ona döndüm. "Korkuyorum," derken sesim titremişti. "Ya cevap yanlışsa ve sevdiğim birini daha kaybedersem?"

Yüz hatları yumuşadı, bakışları anlayışlı bir hal aldı. "Kaybetmeyeceksin."

"Bunu bilemezsin ki," diye karşı çıktım. Sıkıntıyla nefesimi koyuverdim. "Eskiden... Eskiden bir maceraya atılacaksam sonuçlarını ancak yola çıktıktan sonra düşünürdüm. Oysa şimdi adım atmaya bile korkuyorum."

Bir elini destek verircesine omzuma yerleştirdi. "Merak etme," derken kendinden o kadar emindi ki şaşırmadan edemedim. "Yine o maceralara atılacaksın. Bu günler geçmişteki kötü anılardan ibaret olacak."

Burnum hafifçe sızladı, dudaklarım titredi. "O pislikten o kadar nefret ediyorum ki," dedim bana bu bilmeceyi gönderen ruh hastasından bahsederek. "Umarım onu kendi ellerimle öldürme şansını yakalarım. Böyle bir şey olursa yemin ederim ki geri adım atmayacağım."

"Bu ateşi iyi sakla, Mira," dedi Rüzgâr. "İhtiyacın olacak."

Haklıydı. Başımı hafifçe sallayıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Yüreğimdeki korkuyu susturmam mümkün değildi ama onu baz alarak hareket etmemeye çalıştım.

"Tamam," dedim dakikalar sonra. "Yazıyı yayımlayalım."

Osiris

Aynı Gün, Akşama Doğru

Akyazı'nın günlük gazetesindeki yazıyı gördüğümde kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Bugün pek iyi bir gün geçirdiğim söylenemezdi fakat Mira'nın Osiris'le ilgili yazısını gördüğümde yüzümü bir gülümseme kapladı.

O etrafta koşuşurken, beni ararken, sevdiklerine zarar verebileceğim korkusuyla sürekli tetikte yaşarken onu izlemek ne kadar da eğlenceliydi. Beni alt edebileceğini zannediyordu ama kuralları

benim koyduğumu göremeyecek kadar kör, sonunu baştan yazdığım bir hikâyeyi değiştirmeye çalışacak kadar inatçıydı. O yeni bir sayfa açmak için uğraşabilirdi, ben çoktan son satırı kaleme almıştım.

Aklıma o gece geldi. Lina'ya gizlice yaklaştığım, bıçağımı etine sapladığım gece. Ona bunu kimin yaptığını görmek için arkasını döndüğünde gözleri hayal kırıklığıyla doluydu. Acaba onu böylesine üzen, harap eden şey faili görmek miydi yoksa ona bunu yapanın ben olduğumu öğrenmesi miydi?

Asla bilemeyecektim.

Şu an hayat mücadelesi sürüyor olabilirdi ama adım kadar emindim. Verdiği savaşı kaybedecekti.

Dudaklarından dökülen cılız ses hem şaşkınlık hem de acı dolu çıkmıştı. Aynı sesi Mira'nın dudaklarından da duyacaktım. Bilmecenin cevabını bulduğu için ona kendimle ilgili bir şey vermek zorundaydım ama bu bir şeyi değiştirmezdi. Aksi zaten çok sıkıcı olurdu, değil mi?

Başlamadan biten bir oyunu kim oynamak isterdi ki?

Ona iki adım yaklaşacak, bir adım çekilecektim. O daha ne olduğunu anlamadan hemen yanında bitiverecektim. Onu aradığı şeytanla tanıştıracak, beni bulmak için verdiği çabaya pişman edecektim.

Ben onun yargıcıydım, cezasıydım, Osiris'iydim ve hakkındaki hükmümü çoktan vermiştim.

Mira Altınok
10 Temmuz 2022

Vakit akşam saatlerine yaklaşırken kapının çalındığını duymamla irkilerek doğrulmam bir oldu. Kendime sürekli cesur olmam gerektiğini söylüyordum. Başka türlü kim olduğunu bile bilmediğim bir psikopatla savaşırken nasıl ayakta kalabilirdim ki? Ancak tüm bu düşüncelerime, kendimi toparlamak için verdiğim çabaya rağmen

günün sonunda kendi gölgemden bile korkar hale gelmiştim. Asıl korkum bana bir şey olması değildi. Söz konusu kendim olduğunda hâlâ pervasız ve umursamazdım fakat sevdiklerimin kılına zarar gelmesi ihtimali eski Mira'yı yavaş yavaş değiştiriyordu.

Acaba nasıl değiştiğimi görüyor muydu? Acaba eserini keyifle izliyor muydu?

Düşüncelerimle boğuşurken kapı açıldı. Sevim ve Irmak gülümseyerek içeri girdiler.

"Haydi bakalım," dedi Sevim. Aralarında mavi tutamlar olan siyah saçları dalgalar halinde omuzlarından dökülüyordu. Üzerinde mavi, askılı bir bluz ile siyah bir şort vardı. "Gidiyoruz."

"Nereye?" dedim şaşkınlıkla. Sanki odama aniden baskın yapmamış gibi neşeyle konuşması neye uğradığımı şaşırmama neden olmuştu.

"Karnavala," diyen Irmak kolumu çekiştirip doğrulmama neden oldu. Kıvırcık saçlarının birkaç tutamı dağınık topuzundan sarkıyordu. Üzerinde turuncu bir elbise vardı.

"Ne karnavalı?" diyecek oldum ama daha sorumu tamamlamadan anladım. Akyazı'da her yaz tüm kasabanın topladığı bir karnaval düzenlenirdi. Burada klasik lunapark oyunlarından kermeslere, çeşitli yarışmalardan gösterilere kadar türlü türlü etkinliğe yer verilirdi. Kasabayı terk etmeden önce saatlerimi burada geçirir, zamanın nasıl geçtiğini anlamazdım.

Geçen seneki karnavalda yanımda Poyraz vardı.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım.

"Siz gidin," dedim. "Gelmeyeyim ben."

Hem Lina'nın durumunun belirsizliği hem de aldığım bilmece canımı sıkıyordu. Değil bir karnavala katılmak, yataktan kalkma düşüncesi bile azap gibi geliyordu ama arkadaşlarım onlara katılmam için ısrarcı tavırlarını sürdürmeye devam ettiler.

"İtiraz kabul etmiyoruz," dedi Sevim. "Ahmet dedeyle konuştuk. Eğer karnavala gelmezsen bu sefer doğrudan seni vuracak."

Gözlerimi devirdim. "Öyle bir şey yapmaz."

"Evet," dedi Sevim. "Ama sen yine de hazırlan."

Yorgunluğuma rağmen hafifçe gülümsemeden edemedim. "Tamam," dedim ısrarlarına dayanamayıp. Kızlar sevinçle kıkırdadılar. Yaşananları yok saymam mümkün değildi ama bir süreliğine daha az düşünmeyi başarsam bile rahatlayacaktım.

Kızlar yatağıma yatıp kasabadaki herkesin dedikodusunu yaparken ayaklandım. Beyaz, keten bir pantolon ve açık mavi, sırt dekolteli bir bluz giydim. Yüzüme hafif bir makyaj yaptığımda aynada gördüğüm şey hiç hoşuma gitmedi.

Kalbim saniyeler içinde parçalara ayrılırken müthiş bir suçluluk duygusu içimi kapladı. Sanki böyle süslenerek, arkadaşlarımla dışarı çıkarak Lina'ya ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. O ince bir ip üzerinde yürürken, aramıza döneceği kesin değilken hayatıma devam etmek çok bencilce geliyordu.

"Mira." Sevim'in sesinde neşeden eser yoktu. Dikkatli gözlerini bana dikmişti.

"Onun için yeterince üzülmüyor muyum?" diye mırıldandım farkında olmadan. Arkadaşlarım birbirlerine baktıktan sonra hüzünle beni incelediler. "Sizce o yokmuş gibi mi davranıyorum?"

Irmak hemen kalkıp yanıma geldi. Destek olmak istercesine sarıldı ama yaptığı daha da duygusallaşmama neden oldu. "Sakın böyle düşünme," dedi kendinden emin sesiyle. "İnan bana, senin gibi bir kardeşi olduğu için Lina'nın ne kadar mutlu olduğunu yalnızca tahmin edebilirim."

"Ama yeterince..."

Irmak başını iki yana salladı. "Mira," diye mırıldandı. "İnsan yüreğinin bir yanından uzak kalınca her şey ona yetersiz gelir. Ancak inan bana, sen kendini suçlaman gereken noktadan çok uzaktasın."

Dudaklarım hafifçe titredi. Lina'yı çok sevdiğimi bilmeme rağmen bunları bir başkasından duymak iyi gelmişti. Sanki kimsenin bilmediği bir testi geçmişim gibi onaylanmış hissetmiştim.

"Teşekkür ederim," dedim minnetle. "İyi ki varsınız."

Sevim gülümseyip kolumu sıvazladı. "Her zaman da olacağız."

Burnumu çekip ona bulaşmak için gülümserken, "Bu iyi bir şeymiş gibi söyledin," diye takıldım.

Sevim gözlerini kıstı. "Biliyor musun, bazen çocukken seni daha çok dövmediğim için kendime kızıyorum."

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Pardon," dedim tek kaşımı kaldırırken. "Seni döven bendim. Senin yaptığın tek şey saçımı çekip çığlık atmaktı."

Sevim de aynı şekilde kollarını göğsünün altında buluşturdu. "Pardon," dedi beni taklit ederek. "Altı yaşındaki çocuktan *Mike Tyson* gibi yumruk atmasını mı bekliyordun?"

Cevap verecektim ki Irmak araya girdi: "Bu muhabbet sabaha kadar devam eder." Bir kolunu Sevim'e, bir kolunu bana doladı. "İkinizi de döven kişi olduğum gerçeğini kabul etmeye hazır olduğunuzda tekrar tartışırız."

Sevim'le aynı anda, "Ne?" diye bağırdık.

Karnaval alanı tıpkı geçen seneki gibi cıvıl cıvıldı. Bütün kasabalılar buraya doluşmuştu. Etraf, direklerden birbirine uzanan kablolara takılmış ampullerle aydınlatılıyordu. Çim alanda yürürken iki yanıma yerleştirilmiş tezgâhlardan yemek kokusu yükseliyordu. Herkes birbiriyle sohbet ediyor, kahkahalar atıyordu. Bazılarıysa yarışmalara katılıyor ya da sevdiklerini destekliyordu. Bir jonglör elindeki üç lobutu havada kolayca çevirirken sakince yürüyor, insanlara selam veriyordu.

Sevim ellerini çırpıp gülümsedi. Koyu kahverengi gözleri öyle parlıyordu ki sanki içlerine yıldızlar yerleştirilmişti. "Buranın kaotikliğini o kadar özlemişim ki anlatamam." Hevesle bize döndü. "Neyse, Emir'i bulup onunla atış oyunu oynamam lazım. Berbat atışlarımla bir onu yenebiliyorum çünkü." Kıkırdadı. "Atışta benden daha kötülerinin olduğunu bilmek cidden çok garip."

Sevim koşarak yanımızdan uzaklaşırken Irmak şok içinde bana baktı. "Emir'i *gerçekten* neden yenebildiğini anlamayacak kadar salak olamaz, değil mi?"

"Biliyor musun, Irmak..." dedim ona dönüp. "Olabilir."

Irmak dudaklarını büzdü.

Kendimi bildim bileli Emir, Sevim'e farklı bakıyordu hatta farklı gülümsüyordu ama Sevim'in ruhu bile duymuyordu. Fakat bir gün yollarının kesişeceğine, Sevim'in Emir'i fark edeceğine inanıyordum. Umarım o gün geldiğinde ikisini yalnızca mutluluk bekliyor olurdu.

Diğerleriyle buluştuktan sonra Irmak'ın zoruyla çarpışan arabalara ilerledik. Buradaki en büyük sıkıntı düzenli bir sıranın olmamasıydı. Sırası geldiğinde herkes çılgınca koşuyor, önüne çıkan ilk arabaya atlıyordu. Çok fazla araba, oldukça geniş bir pist vardı ama bazen talep o kadar yoğun oluyordu ki sıkıntıdan ölene kadar beklemek zorunda olduğum anları biliyordum.

Tuna yüzünü buruşturdu. "Irmak," dedi memnuniyetsiz bir ifadeyle. "Bazen bir yetişkin olduğunu unutuyorsun."

Pistin tavanındaki zil sürenin dolduğunu duyururcasına çalarken herkes piste koşmaya başladı. Etraf birden kaosla harmanlanmıştı fakat bu telaş dolu anda bile Tuna'nın beni itmesine ve bir çocuğu tişörtünden çekip arabasına son anda binerken yüzünde oluşan tatmin dolu gülümsemeye kahkaha atmadan edemedim.

"Hayvan herif," diye bağırdı Sevim. O sırada kaptığım arabaya kuruluyordum. "Çocuğun arabasını çaldın resmen."

"İyi yanından bak." Tuna'nın yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. "Bir hayat dersi öğrendi."

"Daha on yaşında."

"Ağaç yaşken eğilir."

Hepimiz arabalarımızı kaptıktan saniyeler sonra kulak tırmalayıcı zil yeniden çaldı. Emir doğruca Tuna'nın üzerine sürüp ona şiddetle çarptı. İkisi arasında kovalamaca başlarken arabama

çarpanlar yüzünden o kadar sarsıldım ki bir yerden sonra arkadaşlarımı kaybettim.

Tanıdık bir yüz görünce gözlerim hafifçe kısıldı. Biraz ötemde Rüzgâr bir kişiye odaklanmış, öfkeyle bakıyordu. Gözlerindeki nefret o kadar somuttu ki neye baktığını merak ettim. Baktığı noktada kasabalı çocuklardan biri kahkaha atıp direksiyonu çeviriyor, yanındaki kıza gülümsüyordu. Yanındaki kız Rüzgâr'ın kız kardeşi Tülin'den başkası değildi. Onu ayırt etmek çok kolaydı. Açık kahverengi saçları, kumral teni ve koyu kahverengi gözleriyle ağabeyine o kadar benziyordu ki sanki onun kadın haliydi.

Rüzgâr gaza basarken taşlar anında yerine oturdu ve gaza asıldım. O diğer arabaya çarpmadan son anda önüne çıkmayı başardım.

Beni görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Mira."

"Rahat bıraksana insanları."

Rüzgâr'ın yüzü ağabeylere özgü bir kıskançlıkla çarpıldı. "Sabahtan beri kardeşime kur yapıyor."

"Demek ki kardeşin de ondan hoşlanıyor ki arabasına biniyor."

"Bu ne şimdi?" Rüzgâr'ın suratı büzüştü. "Sınırlara saygı göstermeler, insani tavırlar falan?"

Alayla güldüm. "İyi niyete de mi karşısın?"

"İşime gelmiyorsa evet."

Arabayı tekrar sürmeye başladığında kardeşini rahatsız edemesin diye peşinden gittim. En sonunda bir çocuk gibi öfkelenip bana döndü. "Tahminen beni ne zaman salarsın?"

"Tülin'i rahat bırak."

"Şu lavuğu şafak operasyonuyla evinden almayıp işkence odasında sorgulayamayacaksam tam olarak neden ağabeyim ben?"

Bana yardım eden centilmenden eser göremememek kaşlarımın şaşkınlıkla havaya kalkmasına neden oldu. "Senin de içinden şeytan çıktı."

"Sadece korumacı olmaya çalışıyorum. Senin Ahmet dedenin elinde tüfekle dolaşması gibi düşün bunu."

Sürenin bittiğini gösteren zil çaldığında Rüzgâr tıpkı bir çocuk gibi suratını düşürerek bana baktı. "Şu itin tüm havasını bozacaktım ne güzel."

"Ya da..." dedim ayağa kalktığında. Onunla aynı anda ayaklanmıştım. "Bu akşam bize katılır, kardeşini rahat bırakmayı seçersin."

Bu fikir aklına hiç yatmamış gibi yüzünü buruşturdu. Kardeşini çıldırtacak bir karar almadan önce daha fazla düşünmesine fırsat vermeyip koluna girdim ve onu diğerlerinin yanına sürükledim.

Pistin dışına çıktığımızda Emir bizi dikkatle izliyordu. Hafifçe çatılmış kaşlarının altındaki kahverengi gözleri kısılmıştı.

"Neden Karadeniz'de gemileri batmış gibi görünüyor?" diye sordu çenesiyle Rüzgâr'ı işaret ederken.

Rüzgâr sanki bu korkunç bir şeymiş gibi, "Mira beni iyi biri olmaya zorluyor," diye yanıt verdi.

"Tülin sevgili yapmış da," diye açıkladım arkadaşlarıma.

Rüzgâr irkildi. "Şu kelimeyi kullanmasan olmaz mı?"

Tuna, Rüzgâr'ın derin hüznünü anlar ve paylaşır gibi bir elini omzuna koydu. "Acın acımdır."

Rüzgâr sanki bir bıçak yarası almış gibi gözlerini yumdu. Bir an karşımdaki manzaranın saçmalığını düşünmeden edemedim. Acaba ben mi insani duygulardan yoksundum yoksa erkekler bir şeyleri dramatize etmeye fazla mı meraklıydı?

"Neyse," dedi Rüzgâr. "En azından Tülin mesafesini korur. Öyle sarılıp etmez, kafam rahat."

"Tabii canım," dedi Emir rahatça. "Önemli olan güvenmen zaten."

Tuna başını salladı. "Tülin ona yaklaşan olursa suratına iki tokat çarpar."

Sevim hafifçe eğilip fısıldayarak, "İkisini öpüşürken gördüğümü söylemek için yanlış bir zaman mı sence?" diye sordu. Bastırmaya çalıştığı kahkahası yüzünden kıpkırmızı olmuştu.

Gözlerimi uyarırcasına irileştirdim. "Çeneni kapalı tut."

Sevim kıkırdadı. "Denerim."

"Siz ne konuşuyorsunuz öyle?" Rüzgâr kısılmış gözleriyle şüphe içinde sormuştu.

Sevim omuz silkti. "Dünya barışını."

Sonraki yarım saatte Rüzgâr'ın yanımızdan ayrılmasına özellikle izin vermedim. Ne zaman uzaklaşmaya kalksa gölgesi gibi onu takip ettim. Benden kaçmak için alakasız yerlere gittiğinden, onu takip ederken bizimkileri de kaybetmiştim. Rüzgâr diğerlerini bulmak için döneceğimi umduğunda bile pervane gibi etrafında dolanıyor, kardeşinin randevusunu mahvetmesini engelliyordum. Bir noktada beni polise ihbar etmekle tehdit etmişti ama Akyazı'da onu ciddiye alacak birilerini bulabileceğini hiç sanmıyordum.

Atış alanına geldiğimizde omuzlarını dikleştirdi. Onu rahat bırakmamı söyleyen adam gitmiş, gösteriş yapmaya meraklı adam gelivermişti. Koyu kahverengi gözlerinde fark edilir bir kendini beğenmişlik vardı ama bu karşı tarafı rahatsız etmiyordu çünkü ona yakışıyordu.

"Hünerlerimi görmeye hazır mısın?"

Kıkırdadım. "Yanlışlıkla vurma da birini."

Rüzgâr *lütfen* der gibi başını yana eğdi. Hemen ardından atış standına doğru ilerledi. O kadar özgüvenliydi ki yürüyüşü bile değişmişti.

Stanttaki görevli şarjörü değiştirdikten sonra silahı Rüzgâr'a uzattı. Arkadaşım silahı kaparken egosu boyunu aşmıştı.

"Biliyor musun?" dedim dayanamayıp. "Sen *James Bond** değilsin."

"Biliyorum. Öğrencim olur kendisi."

İlk atışı başarılıydı, dönüp bana bilmişlikle gülümsemeyi ihmal etmedi ancak sonraki iki atışı kıl payı kaçırdı. Dalga geçmek için ona döndüğümde, "Sakın," dedi. Bana bakmamıştı bile. "Aklından geçirme."

* Aynı isimli film serisinde ajan rolündeki karakterdir. (ed.n.)

Aslında atışları fena değildi. Iskaladığında hedefin çok yakınına denk geliyordu ama o kadar böbürlenmişti ki kulakları utançtan kızarmıştı.

Küçük ödüllerden birini yalnızca birkaç puanla kaçırdığımız için Rüzgâr iç çekerek silahı standa geri koydu. "Bozuk bu," dedi hemen. "Yenisini alın bence."

Tezgâhtaki kız ona cevap vermek yerine kıkırdadı ve bana gizlice göz kırptı.

Gülüşüne karşılık verdikten sonra, "Bir de ben deneyeyim," dedim. Rüzgâr atış yaparken çok basit görünmüştü, heveslenmeden edememiştim.

"Dene tabii," dedi arkadaşım. "Ama seni uyarıyorum, iyi atış yapacaksın diye çok umutlanma. Sonra üzülürsün."

Umursamayarak omuz silktim. "Umutlanmam."

Kız şarjörü değiştirip silahı bana uzattığında derin bir nefes verip nişan aldım. İlk üç atışta hiç ara vermeden tetiği çekmiş, hepsinde de başarılı olmuştum. Yorum beklercesine Rüzgâr'a baktım.

Dudaklarını büzdü. "Umarım acemi şansıdır."

Sonraki dört atış da isabetli olunca sanki düşmanına bakar gibi gözlerini dramatik bir şekilde kısarak bana baktı. Fakat girdiği rol, bakışlarındaki parıltıyı gizleyememişti.

"Acemi gibi görünüp beni kandırdın."

Sırıttım. "Benden sana küçük bir ders."

Sonraki atışlarım da isabetli olunca büyük ödülü kazandığımı duyuran zil çaldı. Sevinçle Rüzgâr'a döndüğümde gülümseyerek el çırptığını döndüm. Bir şeyler mırıldanmıştı ama yarım yamalak duyabilmiştim. *Keşke yer yarılsa da içine girsem* gibi bir şeydi galiba.

Stanttaki kız ödülüm olan büyük, açık kahverengi tonlardaki ayıyı bana uzattı. Neredeyse boyuma ulaşan ayının boynunda tatlı bir kurdele bağlıydı.

"Teşekkürler." Kızdan oyuncak ayımı aldıktan sonra onu Rüzgâr'a uzattım. "Al bakalım, senindir."

Rüzgâr bir kahkaha patlatıp ayıyı kaptı. Gülmekten gözleri kısılmıştı. "Bu işte bir terslik yok mu sence de?"

"Eh," dedim. "Belki biraz."

Atış standından ayrılıp karnavalı gezmeye koyulduk. Rüzgâr'ın bir çocuk gibi sırtına oturttuğu ayı yürürken o kadar dikkat çekiyordu ki bir bakan mutlaka ikinci kez kafasını çeviriyordu.

"Biliyor musun?" dedim. "Ona bir isim vermen gerekiyor."

"Adını çoktan buldum," diye yanıtladı. "Dursun."

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha patlattım. "Dursun mu? Nereden çıktı bu isim?"

"Bilmem." Omuz silkti. "Baksana şuna, tam bir Dursun tipi yok mu bunda?"

"O nasıl bir tip oluyor tam olarak?"

"Bunu açıklamam mümkün değil... Dursun adındaki kişiler bana her zaman çok özel gelmiştir. Bir şekilde adlarının hissiyatlarını vermeyi başarıyorlar."

Gözümüze ilişen küçük kalabalığa doğru ilerlerken gülümsedim. Rüzgâr'ı anlamak çok güçtü. Dünyanın en saçma argümanlarını makaleden kopmuş teoriler gibi şiddetle savunmasına alışmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Bir barfiks demirinin etrafında toplanan kalabalık, demire tutunan kişinin kaç saniye tutunacağını heyecan ve merakla izliyordu. Demire tutunma süresi arttıkça kazanılan ödüller de artıyordu.

Neler verildiğine bakmaya fırsatım bile olmamıştı ki Rüzgâr, Dursun'u suratıma neredeyse fırlattı. "Şimdi benim zamanım geldi."

Dalga geçercesine gülümsedim. "Emin misin? Aynı şeyi nişancılık için de söylüyordun."

Suratını buruşturdu. "Onu hatırlatmasan olmaz mı?"

Demire asılı adam daha fazla dayanamayıp yere düşünce kalabalıktan hayal kırıklığı dolu bir nida yükseldi. Adam kollarını ovuştururken kendisine verilen ödülü hüzünle kabul etti. Birkaç

saniye daha dayansa büyük ödülü kapabilirdi ama buna bile zor dayanmış gibiydi.

Onun çekilmesiyle Rüzgâr kendini öne attı. Kendinden emin görüntüsü birkaç kişinin dikkatini çekmiş, merakını cezbetmişti. Demiri tuttuğunda yanındaki görevli kronometrenin tuşuna bastı. Geçen her saniyede kalabalık alkışlıyor, Rüzgâr'ın büyük ödülü kazanmasını heyecanla bekliyordu. Yaklaşık bir dakika sonra bile yorgun görünmüyordu. Aksine, onu izleyen kalabalığa gülümseyip daha da heyecanlanmalarını sağlıyordu.

Saniyeler su gibi akıp geçti, dakikalara evrildi. Rüzgâr'ın şakağından bir damla ter süzülürken görevli heyecanla geri sayıma başladı: "3... 2... 1! Ödülünü seç bakalım!"

Kalabalık alkışlarken Rüzgâr kendini yere bıraktı. O kadar uzun süredir demirde asılıydı ki muhtemelen şu an kollarını hissetmiyordu fakat yüzünde oluşan gülümseme, acısını umursamadığının en somut göstergesiydi.

Görevli, "Ödülün..." diyecek oldu ama Rüzgâr konuşmasına fırsat bile vermeden, "Çoktan seçtim," dedi. Yaklaşık bir dakika sonra elinde minik bir paketle bana doğru geliyordu. Yüzünde annesine şeker getiren çocuğun masumiyeti vardı.

Küçük hediye kutusunu bana uzattı. "Bunu senin için kazandım."

Kutuyu aldığımda gözlerimin içine bakıyor, vereceğim tepkiyi müthiş bir sabırsızlıkla bekliyordu. Sanki hayatının akışı, hediyesine vereceğim tepkiye bağlıydı.

Siyah kutunun etrafına dolanmış kırmızı kurdeleyi çözdüğümde kutunun içindeki altın bileklik bana göz kırptı. Zarif bir zinciri vardı, gösterişsiz fakat bir o kadar da dikkat çekiciydi. Üzerindeki tek boncuk kırmızı lotus çiçeğiydi. Ucuz bir şey değildi. Emindim ki Rüzgâr istese bunun kat kat fazlasını alabilecek güce sahipti fakat bunu benim için *kazanmış* olması değerini paha biçilmez kılıyordu.

Başımı kaldırdığımda hâlâ beklentiyle bana baktığını fark ettim. "Ee," dedi dayanamayıp. "Ne düşünüyorsun?"

"Rüzgâr..." Hem çaba gösterip bu bilekliği alması hem düşüncelerime, dudaklarımdan dökülecek sözleri gerginlikle bekleyecek kadar bana değer vermesi hoşuma gitmişti. Bir an ona takılmayı düşündüm ama o kadar masum görünüyordu ki içimden gelmedi. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

Rüzgâr'ın omuzları rahatlamayla gevşerken dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Derin bir nefes koyuverdi. Koyu kahverengi gözleri yumuşacıktı, sanki kalbinin sıcaklığı yansımıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Kendimi daha fazla tutamadım. "Bir dahaki sefere de şınav çekip kolye alırsın artık."

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Sana da elini veren kolunu kaptırıyor."

Sonraki yarım saatimiz karnavalda dolaşarak, bir şeyler atıştırarak geçti. Yolumuz nereye sapsa ayrı bir gösteriyle ya da etkinlikle karşılaşıyorduk. Yiyecek stantları o kadar lezzetli şeylerle doluydu ki yemekten çatlayacağımı hissediyordum. Tüm bu süre boyunca Rüzgâr bana bir şey ödetmemeye ant içmiş gibiydi.

O kadar keyifli vakit geçiriyordum ki zaman ben farkına bile varamadan su gibi akıp gidiyordu. Arkadaşlarımla buluştuğumda ayaklarıma kara sular inmişti ama yine de oturup soluklanasım gelmiyordu. Bir çocuk gibi oradan oraya koşuşturmak, karnavalda oynamadığım oyun bırakmamak istiyordum.

Biraz daha ilerlediğimizde sol tarafta Ortaçağ'dan fırlamış gibi görünen, kasvetli sayılabilecek bir kale gördük. Kale, karnavalın karanlık bölgesinde, gölgelerin arasında sıkışıp kalmıştı. Koyu kırmızı tonlardaki huni gibi uzanan kubbesi ve pencerenin kenarlarından sarkan kırmızı flamalar, soluk gri duvarlara renk veren sayılı şeylerdi.

Dirseğimle Irmak'ı dürttüm. "Merakım cezbedildi doğrusu."

Bakışlarını baktığım yöne çevirdiğinde yüzünü buruşturdu. "Ayna labirentleri pek benlik değil. Sürekli kafamı bir yerlere çarpıyorum."

"Bu sefer yanında ben olacağım," diyerek onu ikna etmeye çalıştım ama Irmak başını iki yana salladı.

"Hayatım, benim gibi kafanı sağa sola vursaydın ve çıkışı bulamadığın için aynaların ortasında sinir krizi geçirseydin emin ol ki seni de bu ölüm odalarına girmeye hiçbir şey ikna edemezdi."

Yüzümü buruşturup diğerlerine fikrini sormak için döndüm ama çoktan yeni gösterileri izlemeye koşuyorlardı. "Pekâlâ," dedim Irmak'a. "Sonra yanınıza gelirim."

"Tamam." Bana bir öpücük atıp hızlı adımlarla arkadaşlarımızın yanına gittiğinde ayna labirentine döndüm. Kale diğer makinelerden uzak olduğu için ona yaklaştıkça sesler gitgide azalıyordu. Bir süre sonra çığlıklar, kahkahalar ve şarkılar uzaktan gelen mırıltılara dönüşmüştü.

Siyah demirden yapılmış kapıya işlenen kabartmalar, tarih öncesine ait lahitlerin üzerindeki rölyefleri anımsatıyordu. Kapı kolunun altındaki ince, uzun şerit; kapının açılması için jeton atmamız gereken bölgeydi.

Şortumun cebine sıkıştırdığım kiremit rengi jetonu alıp bölmeye attım. Yalnızca birkaç saniye sonra kapı ürkütücü bir gıcırdamayla açıldı.

İçeri adım atar atmaz yüzlerce hatta binlerce yansımamla karşılaşmak bir an için başımı döndürdü. Daha önce ayna labirentine girmemiştim, feleğimin şaşmasını bekliyordum fakat gerçeklik algımı neredeyse tamamen kaybetmek bana da sürpriz olmuştu. En azından yansımalarla gerçek yol arasında biraz bile olsa fark olacağını ummuştum.

Yolun düz olacağını umarak ilerledim. Etraf, yere zikzak şeklinde yerleştirilen ve mavi, neon ışıklar saçan lambalarla aydınlatılıyordu. Birkaç kez dönüş yaptım, kaybolmamak için tüm dikkatimi

vermeye çalıştım ama çok zordu. Bir yere alnımı çarptığımda gerileyip bir kahkaha attım. Sesim ayna dolu odada yankılandı. Burada olmak eğlenceliydi ama tek başıma olmasam daha çok eğleneceğimden emindim.

Bir adım sesi duyduğumda irkildim. Durup hangi yöne ilerlemem gerektiğini düşündüğüm için sesin benden gelmediği kesindi.

Hızla arkamı döndüğümde gördüğüm yüz o kadar yakınımdaydı ki bir çığlık koyuverdim. O yüzün aynadaki yansımam olduğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

Bir elimi şiddetle atan kalbime götürürken gerginliğimi bastırmak için gülümsedim. Aklımca zihnimi kandırmaya çalışıyordum ama beynimin içinde kırmızı alarmlar çalmaya başlamıştı. Boğazım kurumuştu, ellerim titriyordu.

Arkamı dönüp ilerlemeye devam ettim. Birkaç saniye sonra adımlarım daha gevşekti, omuzlarımı kendimden emin bir şekilde dikleştirmeyi başarmıştım.

Fakat hemen sonra bir ses daha duydum. Biri kesinlikle bana doğru geliyordu.

"Irmak," diye mırıldandım umutla. "Sen misin?"

Ancak karşı taraftan ses çıkmadı. Hangisi daha kötüydü, bilmiyordum. Kimseyi görmemek beni rahatlatmayacak, aksine daha da paranoya yapmama neden olacaktı. Gerçekten birini görürsem de bu savaşmam gereken şeyin zihnim değil, kanlı canlı biri olduğuna işaret ediyordu. Bu da bana zarar vermek isteyen biriyle aynalarla dolu bir labirentte baş başa olduğum anlamına gelirdi.

Orada birinin olma ihtimali mi beni öldürürdü yoksa olması mı, emin değildim.

"Sakin ol," dedim kendi kendime. "Güvendesin."

Fakat sonra birinin sessizce güldüğünü duydum.

Aynalara baktığımda bir bedeni zar zor fark ettim. Öylece duruyor, beni izliyordu ve aramızda olan aynalar yüzünden benden ne kadar uzakta olduğunu anlayamıyordum. Metrelerce ötemde de olabilirdi, hemen arkamda da.

Çığlık attım.

Düşünmeme fırsat bile tanımadan aynaların arasına daldım. Panik beni ele geçirmişti, tek yaptığım hayatta kalma içgüdüsüyle koşmaktı. Birkaç aynaya sertçe çarptım. Göğsüm acıdan sızlıyordu ama durmadım, duramazdım. Yaşama olan açlığım öyle kuvvetliydi ki tüm kemiklerim kırılsa bile savaşmaya devam ederdim.

Ne kadar geçmişti, bilmiyordum. Saniyeler, dakikalar kadar uzun geliyordu; dakikalarsa saliseler kadar kısa. Kaybolmak böyle bir şeydi belki de; bilinmezliğin ortasında hiçliğe yapılan bir yolculuk...

Birinin göğsüne çarptığımda korku boğazıma takılan bir fısıltıydı. Çığlık bile atamamıştım. Yapabildiğim tek şey başımı kaldırmak, dirseklerimi sıkıca tutan celladıma bakmaktı.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM ON DÖRT

Lina Altınok
16 Nisan 2022, Cumartesi

Ada'yı yaşından çok büyük, evli bir adamla yakalamamın üzerinden haftalar geçmişti ve ben hâlâ ne yapacağımdan emin değildim. Her zaman olduğu gibi derslerime odaklanıyor, boş bulduğum her an piyano çalışıyordum fakat aklım hep arkadaşımdaydı. Mutlu görünüyordu, sanki bulutların üzerinde uçuyor gibiydi ama ben bunun sebebinin hayallerde kaybolması olduğunu biliyordum. Gerçeklerle tanıştığında düşüşü çok sert olacaktı.

Okulda bana normal davranıyordu. Hatta o hararetli konuşmayı düşündüğümde davranışlarının samimi olduğunu bile söyleyebilirdim ama onu yıllardır tanıyordum. Gözlerindeki mesafeyi istese de benden saklayamazdı.

Saat on bire yaklaşırken yatağımda uzanmış, tüm düşüncelerden arınmaya çalışarak kitap okuyordum. Uykuya dalmam an meselesiydi.

Fakat bir an sonra camın tıklatıldığını duyduğumda uykum, şiddetli bir rüzgârda savrulan yaprak yığını gibi dağıldı. Acaba pencereye dal mı çarpmıştı? Belki de bir ses duyduğumu sanmıştım. Sonuçta odam üst kattaydı. Evet, evet, kesinlikle bir dal parçasıydı. Başka ne olacaktı ki?

Cam tekrar tıklatılınca irkilerek yerimde sıçradım. Boğazım kurumuştu, ellerim titriyordu.

"Lina, benim."

Ege?

Kaşlarım çatılırken yüreğimdeki korku yavaşça kayboldu. Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi sakince verirken omuzlarım gevşedi. Elimdeki kitabı yatağıma fırlattım, pencereye koşup perdeleri kenara çektim.

Beni bu kadar korkuttuğu için Ege'ye öfkeliydim ama onu camın öteki tarafından bana gülümserken görünce içimdeki buzlar yavaşça çatırdadı, en sonunda eriyip bir su birikintisine dönüştü. Beni etkileyen yalnızca yüzündeki gülümseme değildi. Sanki beni gördüğü için... Mutluydu. Bana böyle bakması hoşuma gidiyordu. Kendimi değerli hissediyordum.

Bu düşüncelerden kurtulmak isteyerek başımı iki yana salladım ve pencereyi açtım. "Ne var?"

Yalandan gücenmiş gibi gözlerini kıstı. "Hiç misafirperver değilsin. Evine gelene böyle mi davranıyorsun?"

"Evime gelenler insani saatlerde, kapıdan giriyorlar, Ege. Şimdiye kadar hiç penceremden odama sızmaya çalışan olmadı."

"Kenara çekil de içeri gireyim."

Tek kaşımı kaldırıp kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Neden yapacakmışım bunu?"

"Eğer yapmazsan bağırırım."

Hiçbir şey anlamamıştım. "İyi de odamda olan sensin. Burada olduğun anlaşılırsa dedem..."

"Beni vurur," diye sözümü tamamladı Ege. "Vurulmamı kalbin kaldırabilecek mi?"

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açılmıştı. "Ege... Çok sinir bozucusun."

"Bunu sevgi sözcüğü olarak algılıyorum."

Somurtarak kenara çekildiğimde Ege de sırıtarak içeri girdi. Etrafa kısa bir bakış attı. Gözleri beyaz, pastel pembe tonlarının hâkim olduğu odamı hızlıca taradı. En sonunda sanki yıllardır bunu yapıyormuş gibi yatağıma rahatça kuruldu. Söz konusu Ege

olduğunda hiçbir şeye şaşırmamalıydım ama kayıtsızlığı benim için bile beklenmedikti.

"Ege," dedim. "Rahatını bozmak istemem ama sana birkaç soru sormama müsaade eder misin?"

Birkaç saniye düşündü. "Beni çok oyalayacak bir şey değilse sor."

Dişlerimi sıktım. Beni delirtmekten keyif alıyordu.

"Odamda ne arıyorsun?"

Tek kaşını kaldırırken yüzündeki alaycı tavır hızla silindi. Mavi gözlerinde ciddiyet ve hesap soran birinin bakışı vardı.

"Mesajlarıma cevap vermiyordun."

"Sen de çareyi odama tırmanmakta mı buldun?"

"Aklıma gelen en parlak fikir buydu."

"Ege, birine ulaşamadın diye aniden evine damlayamazsın."

Bu konuşma onu sıkıyormuş gibi görünüyordu. "Evet, evet," dedi. "Özel hayat gizliliği falan. Söyle bakalım, neden ulaşamıyorum sana?"

"Biraz yalnız kalıp kafa dinlemeye ihtiyacım vardı."

"Sebep? Cancık canını mı sıkıyor?"

Çift kişilik yataktaki boşluğa kurulurken gözlerimi devirdim. "Ona böyle söyleme."

"Sorumun cevabı bu değildi."

"İçimi bunaltan birkaç şey var," derken sertçe yutkundum. "Sana Ada'dan, piyanoyla ilgili gerginliğimden bahsetmiştim."

"Onlar hep vardı ama benimle konuşmana engel olmamıştı."

Haklıydı. Bunlar canımı sıksa, beni boğsa da beni Ege'den uzaklaştıran asıl sebep farklıydı.

Önceden flört ettiğim erkekler olmuştu ama ilk sevgilim Can'dı. İlişkilerle ilgili bildiğim her şey Can'dan ibaretti. Bu yüzden neyi nasıl adlandıracağımdan emin değildim ama... Ege'yle konuşurken heyecanlandığımı fark etmiştim.

Neden olduğu ya da bu hislerin ne zaman başladığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belki de proje yüzünden çok fazla

zaman geçirmemizden kaynaklıydı, bilmiyordum. Onun yanına giderken yüreğim anlamsız bir heyecanla, bir kuşun kanat çırpışı gibi pır pır atıyordu. Yaptığı şakalar bana haddinden fazla komik geliyordu. Gülümsemesini ve beni güldürmesini seviyordum. Başka bir insanda olsa beni sinirlendirecek laubali tavırları hoşuma gidiyordu.

Tüm bu hisler o kadar korkutucuydu ki...

İçinde bulunduğum durum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belki de bir erkekten ilgi görmek beni heyecanlandırıyordu, bilmiyordum. Belki de durum bundan da vahimdi. Tek bildiğim, ne sebeple olursa olsun duygularımın doğru olmadığıydı.

Gözlerini şüpheci bir tavırla kısıp başını yana eğdi. "O aklında ne tilkiler dönüyor acaba?"

İşin peşini hiçbir şekilde bırakmayacaktı. Bu yüzden en mantıklı seçenek, kısmen doğruyu söylemekti. "Sana anlatmayı isterdim ama bazı şeyleri kendi içimde çözmem gerekiyor. Bu yüzden lütfen beni zorlama."

Bir süre gözlerini benimkilere dikti. Her bir hücresiyle sorularını üstüme yığmak istediğini görebiliyordum ama arzuları, bana olan saygısıyla savaş halindeydi.

"Of!" Yatağa sırtüstü yattı, yenilgiyi kabullenmiş gibi gözlerini kapattı. "Senden nefret ediyorum."

Elimde olmadan gülümsedim. Aklıma aniden düşen soruyla yanağımın içini ısırarak, "Ege," dedim. "Hoşlandığın biri var mı?"

Başını kaldırıp bana bakarken kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. "Nereden çıktı bu?"

Omuz silktim. "Hiç. Merak ettim sadece."

"Belki vardır," derken yüzünde zalim bir sırıtış belirdi. "Belki yoktur."

"Düzgün cevap ver."

Kötü bir taklidimi yaparak cevap verdi: "Bono zorlomo."

Gözlerimi kıstım. "Kötü bir kalbin var."

İçimi ısıtan minik bir kahkaha attı. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler gülümsemesiyle ortaya çıkmıştı. "Neden soruyorsun?" Dirseğinden destek alarak doğrulup hafifçe bana doğru yaklaştı. "Olası rakiplerini mi merak ettin?"

Vücudumdaki tüm kan yüzüme hücum ederken onu omzundan ittim. "Sana daha önce de söyledim, benimle bu şekilde konuşma."

Utanmamdan keyif alarak sırıttı. "Biri var aslında," dediğinde kalbim tekledi. Ege'nin bir başkasına âşık olduğunu düşünmek canımı sıkıyordu.

Nedenini düşünmemeye çalıştım.

"Kim?"

"Senin de yakından tanıdığın biri."

Sertçe yutkundum. "Damla mı?"

"Bir daha o kızın adını anarsan seni polise şikâyet edeceğim."

"Yasemin mi?"

"Beni yakıştırdığın insanlar bunlar mı cidden?"

Arkadaşlarımı kötülemesine cevap verirdim ama bu gizemli kadını bulmaya o kadar odaklanmıştım ki "Kim bu?" dedim sabırsızca. "Çok iyi tanıdığım biri... Geriye yalnızca Can kalıyor."

"Sonunda gizli aşkımızı anladın."

"Ege," dedim. "Benimle oynama artık. Kim bu kız? Neden hislerini söylemiyorsun ona?"

"Söylemediğimi kim söyledi?"

Sanki taştan bir el yüreğime uzanmış, onu zalimce sıkıyordu. Ege'yi bir başkasına hislerini itiraf ederken düşünmek; birini öptüğünü, sarıldığını, ona gülümsediğini hayal etmek fiziksel bir acı veriyordu. Şikâyetçi olduğum laubali tavırlarını bir başkasına sergilediğini düşünmek canımı sıkmıştı.

O an tek olmak istediğimi fark ettim. Bu tavırlarını sergileyeceği tek kadın olmak içimi yakıp yok eden, karşı konulmaz bir arzuydu.

"Yani duygularını biliyor mu?"

"Aptal değilse anlamıştır."

"Neden hâlâ birlikte değilsiniz o zaman?"

"Bilmem, sevgilisinden ayrılırsa oluruz belki."

Ellerimle dudaklarımı örttüm. "Sevgilisi mi var bir de?"

"Evet, Cancık denen bir lavukla birlikte."

Yastığı suratına geçirdiğimde bir kahkaha patlattı fakat ben hıncımı alamamıştım. Yastıkla ardı ardında darbeler indirirken Ege gülüyor, darbelerimi savuşturuyordu.

"Lina?"

Annemin dışarıdan gelen sesiyle irkildim. "Eyvah!" diye fısıldadım. "Basıldık."

"Lina," dedi Ege. "Niye yiyişiyormuşuz gibi konu..."

Cümlesini tamamlamasına fırsat tanımadan onu yataktan itip gürültüyle yere düşmesine sebep oldum. Hamlem o kadar aniydi ki Ege'nin itiraz etmeye vakti bile olmamıştı.

"Yatağın altına!" diye sertçe fısıldadım. "Çabuk!"

"Ben niye fuhuş baskınında yakalanan pezevenk muamelesi görüyorum şu an?"

Birkaç saniye sonra annem içeri girince Ege'yle sessiz tartışmamızı sonlandırmak zorunda kaldık.

"Kızım, iyi misin?"

"İyiyim. Abajur düştü, kusura bakma."

"Odadan sesler gelince merak ettim."

Omuz silktim. Yalan söylemeye alışık değildim. Benim yerimde Mira olsaydı bu durumdan kolayca sıyrılabilirdi ama ben masum bir ceylan gibi aslanın beni mideye indirmesini beklerdim.

"Bir şeyler izliyordum, sesi açık kalmış herhalde."

Annem gülümsediğinde gideceğini sanarak rahatladım ama korktuğum başıma geldi. İçeri girip yatağa oturdu ve şefkatle başımı okşadı.

"Nasılsın? Son zamanlarda çok konuşamıyoruz," dedi.

Harika...

Annem halimi hatırımı sormak için tam da bu anı bulmuştu. Yatağımın altında Ege'nin olduğu anı.

"İyiyim. Şu yarışma için biraz gerginim ama onun dışında bir sıkıntım yok," diye cevapladım.

"Sadece günler kaldı, değil mi?"

Hem korkudan hem de gösteriyi hatırlamanın verdiği heyecandan kuruyan boğazımı yatıştırmak için yutkundum. "Evet. Yarışma önümüzdeki cuma olacak. Bir haftadan az kaldı."

Annemin yüzünde yatıştırıcı bir gülümseme belirdi. "Sana güveniyorum, Lina. Eminim ki orada harika iş çıkaracaksın."

Keşke ben de bundan emin olabilseydim. Piyano çalarken kendimi kaybediyor, kendimi keşfediyordum. Parmaklarım piyanonun tuşlarına dokunduğunda farklı bir evrene yolculuk yapıyormuşum gibi hissediyordum. İş bir yarışmada, yüzlerce kişinin ve hatamı kollayan jürinin önünde yeteneğimi sergilemeye geldiğinde düşünmek bile elimin ayağıma dolaşmasına neden oluyordu.

Yine de düşüncelerimi annemle paylaşmadım çünkü bir an önce odasına gitmesi gerekiyordu. "Haklısın sanırım. Neyse, istersen..."

"Arkadaşlarınla nasıl gidiyor?" diye sordu aniden. "Can üzüyor mu seni? Biliyorsun, onu her an dedene vurdurabiliriz."

Gergin ruh halime rağmen gülümsedim. "Dedeme herkesi vurdurabiliriz. Adamın hayat felsefesi tüfeğini kapmak ve sağa sola koşuşturmak."

"Söz konusu siz olduğunuzda fazla hassaslaşıyor." Derin bir nefes aldı. "Ege'yle durumlar nasıl peki? En son ödev için seçilmiştiniz."

Ensemden bir damla ter süzüldü. "Bir problem yok. Her şey yolunda."

"Haklı çıktım mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Hangi konuda?"

"Sana o Ege denen çocuğa dikkat etmeni, ağabeyinin Mira'ya neler yaptığını söylediğimde yanıldığımı söylemiştin. *Ege iyi birisi ve ağabeyinden çok farklı,* demiştin bana. Hâlâ öyle düşünüyor musun?"

Yanaklarım ısınmıyor, âdeta yanıyordu. "Öyle mi?" dedim bir elimi enseme götürürken. "Öyle bir konuşma hatırlamıyorum."

Annemin gözleri irileşti. "Nasıl olur? Onunlayken mutlu olduğunu, kendini rahat ve huzurlu hissettiğini söylemiştin. Saygılı ve iyi bir insan olduğuna beni ikna etmeye çalışmıştın. Hatta Ege hakkında kötü konuştum diye bana biraz da kızmıştın."

Keşke yer yarılsa da içine girsem.

"Hiç hatırlamıyorum, inan."

"Ama demiştin ki..."

"Hafıza kaybı yaşıyorum galiba."

Annem dişlerini göstererek sırıttı. "Lina," derken gözlerinde hayatı çözmüş birinin bakışları vardı. Sanki o beni anlamıştı, sadece benim de kendimi anlamamı bekliyordu. "Ege'yle aranızda ne var, bilmiyorum ama..."

"Hiçbir şey yok," diye atıldım.

"Ama," diye lafına devam etti. "Bir şeyleri yaşarken Mira'yı unutma, olur mu? Bak, sen benim kızımsın ve duygularını yaşamanı en çok ben desteklerim ama o aile, bir kızımın kalbini paramparça etti. Onlar yüzünden aylardır evladımdan uzaktayım. Bende kaybedecek bir kız daha yok."

Ciddi sözleri beni omzumdan tutup sarsmıştı sanki. Annem açıkça ne yaşarsam yaşayayım yanımda olacağını, yine de adımlarımı tedbirli atmamı istediğini söylüyordu. Desteğini hissetmek iyi gelmişti ama Ege'nin, hakkında böyle konuştuğumu bilmesi beni utandırıyordu.

"Merak etme," dedim. "Ben Can'la birlikteyim ve ondan ayrılmaya niyetim yok."

Annem imayla güldü. Sözlerime inanmış gibi görünmüyordu. "Öyle diyorsan..."

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı. O gider gitmez ellerimin üstüne yaslanıp Ege'yi ittiğim yere eğildim ve ona yatağın tepesinden baktım. Sırtüstü uzanmış, göğsü yatağın dışına taşmıştı. Siyaha çalan saçları az önceki boğuşmamız yüzünden dağınıktı.

Mavi gözlerindeki parıltı güneşi bile kıskandırabilirdi. Daha önce kimseyi bu kadar mutlu görmemiştim. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki önüne dünyaları sermiştim.

Onu böyle görmek kalbimin ritmini değiştirmişti. Yanağımın içini ısırırken, "Neye gülüyorsun öyle?" diye öfkeyle sordum.

"Sen var ya, bana sırılsıklam âşık olmuşsun."

Yanaklarımın bordoya çaldığından neredeyse emindim. "Saçmalama, Ege."

Ege aniden doğrulurken mesafeyi korumak için geriledim ama aramızda oluşan samimiyet fizikselin ötesindeydi ve ne kadar geri çekilirsem çekileyim, büyüsü beni kıskıvrak yakalayacaktı sanki.

"Bir gün," derken kendinden emindi. "Bunu senden duyacağım."

"Rüyanda görürsün."

Cevap vermek yerine dudağının kenarı hafifçe, bilmiş bir tavırla yukarı kıvrıldı.

Geri çekilip ayağa kalktığında rahatlayarak nefesimi bıraktım ama konunun kapanması minik bir parçamın hayal kırıklığına uğramasına neden oldu.

Gerçekten... Ne istiyordum ben böyle?

"Haydi," dedi Ege. "Gidiyoruz."

"Ne? Nereye?"

"Sürpriz."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Farkında mısın bilmiyorum ama saat gecenin bir vakti."

"Herhangi bir sorun göremiyorum."

"Evden mi kaçayım yani?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Bunu daha önce yapmamışsın gibi konuşma."

"O farklı," diye kendimi savundum. "Araba sürmek için alıştırma yapıyordum."

"Lina," dedi başını iki yana sallayıp. "On sekiz yaşındasın. Şimdi biraz asilik yapmazsan ne zaman yapacaksın?"

"Aslında hiçbir zaman."

"Sıkıcılıktan geberip gidersin yakında."

"Ege..."

"Yanında ben olacağım," derken kendinden o kadar emin görünüyordu ki gözlerimi kırpıştırdım. "Söz veriyorum, sizinkilerin ruhu duymadan evine dönmüş olacaksın."

"Ben... Bilmiyorum."

"Çok eğleneceğiz, söz."

Ege öyle ikna edici bakıyordu ki gardımı düşürmemek çok zordu. "Tamam," dedim ona yenik düşüp. "Ama çok geç kalmayacağız, anlaştık mı?"

"O işi oldu bil."

Dolabıma yönelip ne giyeceğime karar vermeye çalıştım. Birkaç dakikanın sonunda kahverengi bir etek, aynı tonlarda bir ceket ve beyaz, balıkçı yaka bir bluz giymeye karar vermiştim.

Çekmeceden tül külotlu çorabımı da aldıktan sonra Ege'ye döndüm. Yatakta uzanmış, bana bakıyordu. "Rahat ol," dedi dirseğinin üstünde doğrulurken. "Ben burada yokmuşum gibi takıl."

"Odamda da bir banyo var, Ege. Orada giyinebilirim."

Yüzünü buruşturdu. "Tüh."

Tuvalete gidip üstümü değiştirdikten, hızlıca makyaj yaptıktan sonra tekrar odama geçtim. Ege onu bıraktığım gibi yatakta uzanıyor, telefonunda bir şeylere bakınıyordu.

"Hazırım."

Bakışları bana dokundu. Gözleri yavaşça beni taradıktan sonra tekrar gözlerime odaklandı. Bakışları sanki yüzlerce ton ağırlığındaydı ve altında ezilip büzülüyordum. Yanaklarım artık alışık olduğum bir ısıyla yandı. Söz konusu Ege olduğunda çok fazla kızarır olmuştum. "Ne?" diye sordum.

"Hiç," dedi. "Bugün birkaç kafa kıracağım anlaşılan."

Gizli iltifatı utanmama neden olsa da cevap vermedim.

Herkes uyumuştu ama evden çıkarken parmak ucumuzda ilerlemeyi, dikkatli olmayı ihmal etmedik. Hatta evden çıkana dek doğru dürüst nefes bile almadım.

"Araba yarışı mı?" diye şaşkınlıkla soludum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Ege kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu gece çok eğleneceğiz."

"Bu yarışlar yasal mı?"

"Küçük detaylara takılmayalım."

Uzun süren araba yolculuğumuzun ardından geniş, çimenlik bir alanda durmuştuk. Çeşitli noktalara yerleştirilmiş variller hem ısınmamıza hem de etrafı aydınlatmaya yardımcı oluyordu. Burada herkes hemen hemen benim yaşlarımdaydı. Kimi arkadaşlarıyla sohbet edip stantlardan satın aldıkları içkilerini yudumluyordu; kimiyse yüksek sesle çalan müziğe kendini kaptırmış, dans ediyordu. Alanın etrafını saran yarış pistinin başında bekleyen arabalar, yarışın her an başlamak üzere olduğunun işaretiydi.

Ege beni bileğimden yakalayıp çekiştirdi. Kısa bir süre sonra Erhan, Masal ve Mert görüş alanımıza girmişti.

Hepsiyle kısaca selamlaştım. Masal'la iletişimimiz her zamanki gibi mesafeliydi ama beklediğimden ılımlıydı. Evet, tokalaşmak için elimi uzattığımda sıkmamıştı ama hafif bir baş selamı kazanmıştım. Umduğumdan büyük bir adımdı.

"Ee?" dedim merakla. Daha önce hiç araba yarışı izlememiştim. "Kimi destekliyoruz?"

Ege gülümseyerek bana baktı. "Beni."

Şok içinde bakakaldım. "Nasıl yani?"

"Bu gece ben yarışacağım." Burnuma bir fiske vurdu. "Sen de bana eşlik edeceksin."

Gözlerim irileşirken bir adım geri çekildim. "Ben... Yapamam."

"Sen bir şey yapmayacaksın zaten. Arabayı ben süreceğim."

Masal'ın derin bir nefes verdiğini duydum. Siyah bir deri ceket, aynı renk kot pantolon giymişti. Yeşil saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı. "Kızı buraya getirene kadar araba yarışından haberdar etmeyi düşünmedin mi cidden?"

"Söyleseydim benimle yarışmazdı."

"Şimdi de yarışmayacağım ki," dedim hayret içinde. "Neden beni ikna etmiş gibi konuşuyorsun?"

"Babaannem bile senden eğlencelidir, Lina."

Masal yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu konuda sana katılıyorum."

Erhan derin bir nefes aldı. Üzerinde kahverengi tonlarında kaşe ceket vardı. Siyah gözleri bana bakarken anlayışla ışıldıyordu. "Lina'nın sadece biraz teşvik edilmeye ihtiyacı var. Hiçbir şey demeden kızı kolundan tutup getirmişsin." Bana odaklandı. "Lina, merak etme. Ege çok iyi bir sürücüdür. Biraz hız yapıp adrenalin yaşayacaksınız. Bunda kötü hiçbir şey yok."

Mert hevesle başını uzattı. "Ama istemezsen Ege'ye ben eşlik ederim."

Ege ona kötü kötü baktı. "Seninle yarışmak istesem bunu bilirdin, Mert." Tekrar bana döndü. "Lina, korkmana gerek yok. Söz veriyorum, sana bir şey olmasındansa uçuruma sürmeyi tercih ederim. Ben burada olduğum sürece zarar görmene izin vermem. Şimdi söyle, bana güveniyor musun?"

Ege kendinden o kadar emin konuşuyordu ki sözlerinin güven aşılamaması imkânsızdı. Bakışlarındaki netlik kendinden şüphe etmediğinin göstergesiydi. Gözlerindeki istek gökyüzünde fırtınalar yaratabilecek cinstendi. İşin kötü yanı, tek istediği onun yanında olmammış gibi bakarken onu reddetmem mümkün değildi.

"Peki," dedim sertçe yutkunarak. "Ama kaza yapmayacaksın, söz mü?"

Ege'nin yüzündeki gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. "Anlaştık."

Gülümsemesi bulaşıcıydı, ta ki tanıdık bir ses duyana kadar.

"Lina?"

Arkamı döndüğümde Damla ve Yasemin bana şok içinde bakıyorlardı. Damla'nın gözleri Ege ile benim aramda mekik dokurken kendimi suçüstü yakalanan bir hırsız gibi hissediyordum.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama muhtemelen acı çekiyormuş gibi görünüyordum. "Merhaba, kızlar."

Yanımıza yaklaştıkları sırada Damla'nın gözlerinde gizlemediği bir şüphe vardı. Sanki beni tartıyor, kafasının içinde yargılıyor ve bana puan veriyor gibiydi. Ela gözlerindeki soğuk ifade, şüpheciliğinin açık bir göstergesiydi.

Yasemin ise Damla kadar soğuk bir tavır takınmamıştı fakat bir şeyleri çözemediği de açıktı. Böyle mekânlara gelen bir kız değildim ve birdenbire Ege ve arkadaşlarıyla birlikte burada belirmiştim.

"Seni burada görmeyi beklemiyorduk," dedi Yasemin. Destek ister gibi hafifçe Damla'yı dürttü. "Değil mi, Damla?"

Damla onun dürtmesiyle nerede olduğunu anımsamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Evet, evet," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Şaşırdık." Kaşları hafifçe kalktı. "Yoksa bu gece yarışacak mısın?"

Güldüm, kendimi böyle bir yarışta hayal bile edemiyordum. "Yok artık."

"Niye geldin o zaman?"

Damla'nın sorusuna cevap veren Ege oldu: "Bana eşlik edecek."

Damla tek kaşını kaldırdı. Gözlerindeki ifade öfke değilse neydi, bilmiyordum. Sanki yıllara dayanan arkadaşlığımızı bir çırpıda silmeye hazır gibiydi. "Öyle mi, Lina?" derken sesi ürkütücü derecede sakindi ancak yüzündeki gülümseme en az bakışlarındaki bıçaklar kadar öldürücüydü. "Senden beklenmeyecek şeyler yapıyorsun."

Omuz silktim ve içimdeki suçluluk duygusunu atmaya çalıştım. Ege'yle hiçbir ilişkim olmamasına rağmen neden böyle hissettiğimi anlamıyordum ama bu duygudan bir an önce kurtulmazsam Damla beni çok yanlış anlayacaktı.

"Bazen kendimi bile şaşırtıyorum."

"Baksana, kendimize bir şeyler alacağız. Neden sen de bize eşlik etmiyorsun? Sonra arkadaşlarının yanına dönebilirsin."

Her bir kelimesi iğneleyiciydi. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Beni sorguya çağırdığını anlamamam için aptal olmam gerekirdi.

Görünen oydu ki durumu fark eden tek kişi ben değildim. Damla ve Yasemin'i takip ederken Mert, "İyi şanslar," diye fısıldadı.

Diğerlerinden uzaklaştığımda Damla aniden bana döndü, kollarını hesap sorar gibi göğsünün altında birleştirdi. Hafifçe esen rüzgâr kâküllerini dağıtsa da umursamıyordu.

"Ne oluyor, Lina?"

Çenemi dik tuttum. "Ne olmuş?"

"Bir de soruyor musun? Egemen'le ne işin var?"

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Ona çıkışmak istemiyordum ama kendimi ezdirmekten de bıkmıştım. "Ses tonundan hiç hoşlanmadım, Damla. Kötü bir şey yapmıyordum ben."

Keşke buna kendim de inansaydım.

"Öyle mi? Onunla ne işin var o zaman? Daha da önemlisi, Can burada olduğunu biliyor mu?"

"Buraya gelişim çok ani gelişti. Önceden planlasak haberiniz olurdu zaten. Tıpkı Ege'yle ödev için buluştuğumuz diğer zamanları anlattığım gibi bunu da anlatırdım. Ayrıca hayır, Can'ın haberi yok çünkü dediğim gibi çok ani gelişen bir durumdu. Ancak bu sadece onu ve beni ilgilendirir."

Damla burnundan solurcasına güldü. Öfkeden köpürüyordu. "*Karışmak senin neyine, haddini bil,* diyorsun, öyle mi?"

Derin bir nefes verdim. "Beni yanlış anlıyorsun. Bu kadar saldırgan olmana gerek yok."

"Kızlar." Yasemin araya girince ikimiz de ona döndük. "Bu şekilde bir yere varamayacağız." Bakışlarını bana çevirdi. "Lina, haklı olabilirsin ama Damla'nın şu an öfkelenmesi çok normal değil mi? Seni bir partide hoşlandığı çocukla birlikte görüyor. Üstelik sen ona haber bile vermemişsin. Olay akışı bu şekilde gelişmiş olabilir ama onun açısından baktığında biraz tat kaçırıcı bir durum."

Nefesimi bırakıp başımı iki yana salladım. Yasemin tartışmalarda her zaman Damla'nın tarafını tutardı zaten. Şimdi farklı olacağını mı sanmıştım?

"Anlamadığım bir şey daha var." Damla dudağını kemirdi. "Egemen, benim isteğimi kabul etmedi ama senin her gönderini beğeniyor. Sen daha onu takip etmeden o seni takip etmiş. Nereden geliyor bu samimiyet?"

Yanaklarıma çıkan ısıyı görmemelerini umdum. "Ege benim arkadaşım, Damla."

Alayla güldü. "Yerden yere vurduğun çocukla arkadaş mı oldun? Üstelik Poyraz'ın kardeşiyle... Mira ne düşünecek acaba?"

Yanağımın içini ısırırken kendimi dizginlemek çok zordu. "Bu seni ilgilendirmez."

"İlgi göstermiyorum zaten. Sadece ufak bir hatırlatma yapıyorum. Ayrıca Egemen'i istiyorsan bileyim."

"Yeter, Damla," dedim yorgun bir tınıyla. "Sanki bizi yatak odasında basmışsın gibi konuşuyorsun."

Damla derin bir nefes aldı ve biraz durulmaya başlamıştı. "Yani Egemen'le sadece arkadaşsınız, öyle mi?"

"Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Damla'nın gözleri hafifçe kısıldı. Zihninde yüzlerce tilki dolaştığına yemin edebilirdim. "Öyleyse... Belki sen bana yardım edebilirsin."

Gözlerim irileşirken istemeden geri çekildim. "Hangi konuda?"

"Egemen'le aramı yapma konusunda. İletişime geçebileceğimiz bir ortam ayarlarsan gerisini ben hallederim. Konuşkan biriyimdir, eminim ki beni görmezden gelmeyi bırakır."

Sertçe yutkundum. Ege'nin Damla'yla yakınlaşması düşüncesi tadımı kaçırıyor, göğsüme bir ağırlığın oturmasına neden oluyordu.

"Bunu yapmaya çalıştım," dedim. "Sana söylemedim çünkü cevabı olumlu yönde değildi."

Yasemin'in gözleri fal taşı gibi aralandı. "Ama nasıl olur? Damla'ya açık bir ilgisi yok muydu?"

Damla kıpkırmızı kesildi. Görünen oydu ki içinde hâlâ utanç kırıntıları taşıyordu. "Ben sadece bana söylediklerini söylüyorum," dedim.

Damla derin bir nefes aldıktan sonra omuzlarını dikleştirdi. "Sen onunla benim hakkımda konuşma," derken yüzündeki pembelik yavaşça azaldı. "Beni onunla karşılaştır, biraz sohbet etmemize yardım et, yeterli. Gerisini ben hallederim."

Yanağımın içini o kadar sert kemirdim ki kanın tadını hissettim. "Nasıl halledeceksin?"

"Orasını bana bırak." Derin bir nefes aldı, bir an için uzaklara dalmış gibiydi. "Hep nasıl öpüştüğünü merak etmiştim. Belki Lina sayesinde cevabımı alırım."

Neredeyse kusacaktım.

Damla benden cevap ister gibi bakarken Masal bir kolunu omzuma attı. "Merhaba, kızlar."

Üçümüz de şok içinde ona bakarken Masal'ın yüzünde kendinden emin bir gülümseme vardı fakat yeryüzündeki en büyük gülümseme bile gözlerindeki nefreti saklayamazdı.

"Ben Masal," diye sevecenlikle kendini tanıttı. "Aynı sınıftayız ama pek konuşma şansımız olmamıştı."

Damla, Masal'ın ani çıkışıyla yaşadığı afallamayı üzerinden attı. "Selam," derken üst perdeden konuştuğu açıktı. "Ben de..."

"Damla," dedi Masal. Her an onu boğabilirdi. "Seni tanımamam mümkün mü?"

Damla kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Yani. Biraz popülerim tabii," dedi.

"Yok, ondan değil. Seninle daha önce şahsi olarak tanışmıştım. Yedinci sınıfta bir kızı öptüğümle ilgili iftira atıp dövülmeme sebep olmuştun, hatırladın mı?"

Damla'nın gözleri irileşti, bir adım geriledi.

Hatırlamıştı.

Masal omuz silkti. "Beni unutsan da alınmam gerçi. Her günün insanlara zorbalık yaparak, yalan söyleyerek geçiyor. Hayatını mahvettiğin insanların sayısı o kadar fazla ki beni şimdi hatırlamandan bile onur duydum."

Damla ne diyeceğini bilemez halde Masal'a bakarken Yasemin, "Neyse," dedi gergince. "Biz gidelim. Sonra konuşuruz." Damla'yı kolundan çekiştirirken bana da çekinerek el salladı. "Yarışta iyi şanslar."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Kızlar yanımızdan ayrılınca Masal'a döndüm. "Onları bu kadar kolay uzaklaştırmanı beklemiyordum."

"Gerçekler, Lina," dedi. "Yalancıların korkup kaçtığı tek şeydir."

Gülümsedim. "Bunu aklımda tutacağım." Başımı hafifçe yana eğdim. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Senin için değildi," dedi hemen ama ben az da olsa yol katettiğimizi görebiliyordum. "Yarış neredeyse başlayacak. Ege seni çağırıyor."

"Olsun," dedim. "Ben yine de teşekkür edeceğim."

Gözlerini kısıp bana baktı. "Arkadaş falan değiliz, Lina. Sakın saçma düşüncelere kapılma."

"Öyle bir şey düşünecek kadar ileri gidecek değilim. Sana kötü şeyler yaşattım, yaptığım şeyin sonuçlarını da nazlanmadan çekeceğim. Sadece... Umarım bir gün kötü biri olmadığımı kabul edersin."

Masal'ın cevap vermesine fırsat tanımadan neredeyse koşar adım diğerlerinin yanına döndüm.

Mert derin bir nefes verdi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en soğuk karşılaşmaydı."

Ege bir elini omzuma koydu. Bakışları tıpkı Damla gibi beni tartıyordu ama Ege'nin anlamak istediği şey iyi olup olmadığımdı. Benim için bir şeyler yapmak istiyordu sanki.

"Canını sıkacak bir şey yaptı mı?"

Başımı iki yana salladım. Aslında Ege'yle aralarını yapmamı istemesi bende canımı sıkmaktan da öte bir etki yaratmıştı ama bunu paylaşmadım. "Önemli bir şey değil."

"Böyle geçiştirircesine konuştuğunda ortada ciddi bir problem oluyor," diye karşılık verdi Ege.

Elimde olmadan gülümsedim. İlgisinin beni sarıp sarmalaması hoşuma gidiyordu. Nazlanan bir bebek olma özgürlüğümün olduğunu bilmek güzeldi. "Merak etme."

"Tam olarak neye sinirlenmişler?" dedi Mert.

Damla'nın Ege'yi kıskandığını neredeyse ağzımdan kaçıracaktım ama son anda kendimi durdurdum. İşleri rayından çıkarmaya gerek yoktu. "Haber vermeyince bozulmuşlar."

Masal alayla kaşlarını kaldırdı. "Senin şu çevren de sanki sen onların kölesiymişsin gibi sürekli durum raporu vermeni istiyorlar."

"Anlamadığım şey şu..." Erhan'ın kaşları hafifçe kalktı.

Masal gözlerini kısarak ona baktı. "Lafımı böldün."

Ancak Erhan onu umursuyor gibi durmuyordu. "Madem senin habersiz gelmene alınmışlar, onlar neden senden habersizce buraya gelmişler?"

Gözlerimi birkaç kez kırptım. Suçluluk ve utanç beni öyle sarmıştı ki bu önemli detayı görememiştim. Damla ve Yasemin bize dışarı çıkacaklarından hiç bahsetmemişlerdi. Acaba daha önce kaç kere bize söylemeden birlikte vakit geçirmişlerdi?

Mert dudaklarını büzdü. "Anlaşılan o an bunu sormayı akıl edememiş."

Masal onaylamayan bir şekilde başını iki yana salladı. "Manipülatif bir ruh hastasıyla yıllarca arkadaşlık edip nasıl olur da ondan bir şeyler kapmazsın, Lina?"

İstemeden de olsa güldüm. Birkaç dakikalık sohbetin ardından Ege yarışın başlamak üzere olduğuyla ilgili bir şeyler geveleyip bileğimi yakaladı ve arabalara giderken beni de kendiyle birlikte sürükledi. O sırada diğerleri kahkaha atıyor, bize şans diliyordu.

Ege bileğimi tutarken orada bir ısı hissettim. Minik bir sıcaklıktı bu ama kıvrılıp kalbime kadar uzandı, onu sarıp sarmaladı. Yanağımın içini ısırdım. Ege bana yaklaşınca bu kadar mutlu hissetmemeliydim ama kendime engel olamıyordum.

Arkadaşlar birbirine yaklaşınca böylesine heyecanlanır mıydı?

Belki de bu yüzden Damla'yı gördüğümde suçluluk duygusu hissetmiştim. Ona haber vermediğim için değil, hissetmemem gereken duygular hissettiğim için.

Bu hisleri adlandıramıyordum. Sanki kalbim coşkuyla dolup taşıyor, beni boğuyordu ama boğulmak acı vermiyordu. Aksine, daha derine gidip kaybolmak istiyordum. Bu duygu beni yok etsin, benden geriye hiçbir şey kalmasın istiyordum.

Ege hariç hiçbir şey kalmasın.

Son düşünceyle birlikte donup kaldım. Öyle ki neredeyse nefes bile alamadım. Bana neler oluyordu? Benim bir erkek arkadaşım vardı. Üstelik Ege hem kız kardeşimin hayatını mahveden adamın kardeşiydi hem de yakın arkadaşımın hoşlandığı çocuktu. Ona nasıl bu kadar hızlı çekilirdim?

"Lina," dedi Ege şaşkın bir ifadeyle. Çatılmış kaşlarının altındaki mavi gözleri merakla kısılmıştı. Hâlâ bileğimi tutuyordu. "Ne oldu?"

Boğazım kurudu, ellerim terledi. Etrafımızdaki herkes arabasına doğru koşuşturuyor ya da arkadaşını destekleyen tezahüratlar haykırıyordu. Bizse öylece durmuş, birbirimize bakıyorduk. Hayat etrafımızda var gücüyle akıp giden bir nehirdi, bizse ona ayak uydurmayı reddeden iki kâğıt gemiydik.

"Kalbim," dedim ürkerek. Bana bunları yaşatan Ege'ydi ama ben yine ona sığınıyordum, bana bir çıkış yolu göstereceğini umuyordum. Ne garipti. "Beni hiç dinlemiyor."

Yalnızca bir saniye geçti, ardından Ege'nin dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Belki de bir kereliğine sen onu dinlemelisin."

"Ya beni buna pişman ederse?"

Sıkıca tuttuğu bileğimi kendisine çekince kalbim tekledi. "Etmeyecek."

Boğazım kurudu. Aramızdaki boy farkı yüzünden gözlerine bakmak için başımı kaldırmam gerekmişti. Sanki beni ikna etmek için dünyaları önüme sermeye hazırmış gibi görünüyordu.

Ege'nin gözlerime dokunan bakışları yavaşça dudaklarıma kayarken yanaklarımın yandığını hissettim. Nefes alamadım, dünya aniden ufaldı. Ege yavaşça öne eğildi, belki de bu hayal gücümün bir ürünüydü, bilmiyordum. Gerçeklik algıma kavuşamadan biri şiddetle düdüğünü çaldı. Yarışın başlamasına dakikalar kaldığını gösteren bir işaretti bu.

Düdük sesi nerede olduğumu hatırlamama yardımcı oldu. Gözlerimi kırpıştırıp geri çekildim. Dizlerim titriyordu, öyle ki yere yığılacağımdan korktum ama neyse ki dik durmayı başarabildim.

Ege bileğimi bırakınca hissettiğim eksiklik beni şaşkına çevirdi ama biraz rahatladığım da bir gerçekti. Çok fazla şey oluyordu, yaşananların birini sindiremezken bir diğeri üzerime tüm ağırlığıyla çöküyordu. Belki de zamana ihtiyacım vardı.

"Arabaya gidelim mi?"

Ege başını hafifçe salladıktan sonra arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Koltuklarımıza oturana kadar aramızdaki öldürücü sessizlik devam etti. Arada bir ona baktığımda yüzünde gördüğüm mutlak kayıtsızlık beni şaşırtıyordu. Duygularını o kadar kusursuzca saklıyordu ki ne hissettiğini çözmek imkânsızdı.

Bir kız yavaşça pistin tam ortasına ilerleyip elindeki iki kırmızı bayrağı havaya kaldırdığında çığlıklar mümkünmüş gibi daha da yükseldi.

3...

2...

1...

Ege diğer yarışçılar gibi gazı köklediğinde sırtım koltuğa yapıştı. Tüm dikkatini yola vermiş, sessizliğini koruyordu. Direksiyonu o kadar sıkı sarıyordu ki parmak boğumları beyazlamıştı.

Çekinerek sordum: "Seni kızdırdım mı?"

"Evet."

Hızla sola dönünce arabanın kapısına yapıştım. "Ne yapmamı bekliyorsun? Kollarımı açıp sana mı koşayım?"

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı ama gülüşü gözlerine yansımamıştı. "Fena olmaz."

Düz yola çıkınca arabanın hızını artırdı. Birkaç arabayı ustaca geçerken kalbim ağzımda atıyordu. Bu konuşmayı yapmanın ne yeri ne de sırasıydı ama içimde tutarsam patlayacaktım.

"Benim bir..."

Öfkeli gözleri bana dönünce sertçe yutkundum. "Sakın o cümlenin devamını getirme, Lina."

Tekrar önüne döndüğünde direksiyonu sertçe kırıp bir arabayı daha solladı. Hıncını sanki bu şekilde alıyor gibiydi. "Korkuyorum, tamam mı?" diye patladım. "Başkalarını kırmaktan, yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum."

Ege de en az benim kadar öfkeliydi.

"Kendi dünyana o kadar yabancılaşmışsın ki sadece başkalarını düşünür olmuşsun. İşin kötü tarafı ne, biliyor musun? Düşündüğün insanlar senin dünyana senden de yabancı."

"Bu doğru değil."

"O zaman doğru olanı anlat bana. Can'ın neden benden üstün olduğunu anlat mesela."

Sorusundan kaçmak ister gibi geri çekildim ama kaçacak yerim yoktu. "Ege..."

"Gerildiğinde yanağının içini ısırdığını biliyor mu?" diye sordu aniden. "Ya da korktuğunda güvendiğin insana sokulma ihtiyacı hissettiğinden haberdar mı? Pamuk şekeri çok sevdiğini fark etti mi? Utandığında yanaklarının kızardığına şahit oldu mu?

Piyano çalarken gözlerini uykuya dalar gibi kapattığını, dudaklarında beliren hafif gülümsemeyi gördü mü? En sevdiğin rengin pembe olduğunu bile bilmiyordur o."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kalbim hem şefkatle hem korkuyla atıyordu. "Ege..."

Tekrar konuştuğunda sesi daha kısıktı. "Yanı başında olmana rağmen seni özledi mi hiç? Canını sıkan bir şey olduğunda herkesi, her şeyi yok etmek istedi mi?"

Başımı iki yana salladığımda Ege bir virajı daha döndü. Bu kadar keskin virajları hararetli bir tartışmanın ortasında böylesine ustaca dönmesi şaşırtıcıydı.

Sözlerine cevap vermek için Ege'ye baktığımda kaşlarının çatıldığını fark ettim. Bakışları pedallarla yol arasında mekik dokuyordu.

Korkudan boğazım kurudu. "Bir sorun var," dedim titreyen sesimle.

"Korkulacak bir şey değil." Soğukkanlılığını korumasına rağmen sesindeki afallama fark edilmeyecek gibi değildi.

"Ne oluyor?"

"Fren tutmuyor."

Gözlerim irileşirken ellerim buz kesti. "Bu mu korkulacak bir şey değil?"

"O kadar mantıksız konuşuyordun ki fren pedalı bile isyan etti."

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Bu geceyi ölmeden atlatırsak bu esprini tekrar yaparsın."

Ege direksiyonu aniden kırdığında dudaklarımdan cılız bir çığlık kaçtı. Ege ormana girmişti, muhtemelen birilerine ya da diğer araçlara çarpmamak içindi ama şimdi ne olacaktı?

Saniyeler en az yıllar kadar uzun gelmeye başladı. Korkudan kalbim duracaktı. En sonunda araba aniden durduğunda öne doğru savruldum.

"Lina." Ege kemerini hızla çözdü. Bana doğru eğildiğinde elleri bedenimde dolaşıyor, durumumu kontrol ediyordu. "Yaralandın mı?"

Ona bakmam için ellerini yanaklarıma yerleştirip başımı hafifçe kaldırdı ama gözlerine bakamadım. Tıpkı onun beni incelediği gibi ben de onu incelemeye başlamıştım, üstelik bunu yaptığımın farkında bile değildim. Ege'nin zarar görebileceği düşüncesi yüreğimi ağzıma getirmişti. Adrenalin o kadar yüksekti ki muhtemelen bir yerimi incittiysem bile fark etmezdim.

"İyi misin?" dedim ağlamaklı bir sesle. Gözlerine baktığımda onun da en az benim kadar korktuğunu gördüm. Sanki ölümün kıyısından döndüğümüzü yeni fark ediyorduk. Belki de yaşananları sindirmek için önce hayatta olduğumuzu fark etmemiz gerekiyordu.

Ege gözlerime bakarken bakışlarında hissedilir bir ikilem vardı. Onu ilk kez böyle kararsız görüyordum. Sanki içinde bir savaş vardı. Kazananı belli olmayan ama onun kaybettiği bir savaş.

Sonra gözlerimin önünde savaştan çekildi.

"Siktir et," dedi kendi kendine.

Hemen ardından dudakları dudaklarımın üstüne kapandı.

Ege dudaklarımı fethederken önce ne yapacağımı bilemedim. Beklenmedik bir öpücüktü bu. Beni yok edebilir, yakabilir ve küle dönmeme neden olabilirdi. Fakat saniyeler içinde küllerimden yeniden doğardım.

Şaşkınlık kıyıya vurup geri çekilen dalgalar gibi yavaşça geri çekildi. Sadece yoğun duygular kalmıştı. Dudaklarımı yavaşça aralayıp Ege'ye karşılık verirken düşünmedim. Mantığım çoktan zihnimin en karanlık köşesinde kaybolmuştu. Belki az önce yaşananlar yüzündendi. Belki de ölümün sınırında dolaşmak insana cesaret veriyordu, bilmiyordum.

Karşılık verdiğimi görünce Ege'nin öpücüğü daha da derinleşti. Hayattaki tek amacı buymuş gibi beni öpüyor, tüketiyordu.

Daha önce kimse beni böyle öpmemişti; nefes alması, yaşaması bana bağlıymış gibi...

Bir elini sırtımda, diğer elini dizlerimin altında hissettikten sadece saniyeler sonra kucağına çekildim. Yanlış hissettirmeliydi. Yapmamam gereken bir şey yapıyordum ama kendimi hiç böylesine olmam gereken yerdeymişim gibi hissetmemiştim. Ege'nin güçlü kolları beni sararken sarsılmaz bir kaledeymişim gibi güvende hissediyordum.

Fakat düşünmeden yapılan her eylem, mantığın şimşek gibi zihne aniden çökmesiyle son bulmaya mahkûmdur.

Geri çekilip öpüşmemize son verdiğimde ikimiz de nefes nefeseydik. Ege'nin gözleri yeniden dudaklarıma dokundu. Sanki benimle işi bitmemiş hatta bitmeye yaklaşmamıştı bile. Tek düşündüğü beni tekrar öpmekmiş gibi bakıyordu ama konuşmamı beklerken bir hamlede bulunmadı.

"Hata yaptık."

Sözlerime karşılık dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Konuştuğunda sesi hırıltılıydı. "Hiçbir hata bu kadar güzel hissettirmemişti."

Yanaklarım yeniden ısınmaya başladı. Hâlâ Ege'nin kucağındaydım ama beni bırakmaya niyeti varmış gibi görünmüyordu.

"Ege..."

"Biliyor musun," diyerek sözümü kesti. "Bana Ege diyen bir tek sen varsın. Senin dışındaki herkes Egemen diye sesleniyor." Dudakları tembelce yukarı kıvrıldı. "Hoşuma gidiyor."

"Sana Ege demem mi?"

"Farklı olman."

Kalbim ya atmayı bırakmıştı ya da eriyip işlevini yapamayacak duruma gelmişti. Düşünmeden yaptığım her hareket bana zarar verecekmiş gibi hissediyordum.

"Eve gitmek istiyorum," diye mırıldandım.

Ege gülümseyip önüme düşen saçımı kulağımın arkasına itti. "Öyle olsun, Lina. Benim hakkımda düşünmek için benden kaç

bakalım. Ama şunu unutma, bu işin sonunun nereye varacağı umurumda değil. Seni istemiyorum, yaşamak için sana ihtiyaç duyuyorum. Bunun için savaşmamı istiyorsan... Savaşırım."

Benim korkularımın zerresini bile Ege'de görememek şaşırmama neden olmuştu. Elimde olmadan, "Ya bu savaşın sonunda mahvolursan?" diye sordum. "Bundan da mı korkmuyorsun?"

Burnunu hafifçe benimkine sürttü. "Beni mahveden sen olacaksan hiçbir şeyden korkmuyorum."

Ege'nin sürdüğü araba evimizin arka sokağında dururken kalbim heyecanla atmaya devam ediyordu. O büyüleyici öpücüğün üzerinden neredeyse bir saat geçmişti ama etkisi hâlâ sürüyordu. Sanki gökyüzünde uçuyordum, ayaklarımın yere bastığından bile şüpheliydim.

"İyi geceler," dedim Ege'ye bakmaktan çekinerek. Kısa süre önceki samimiyetimizi düşünürsek fazla resmi bir vedalaşmaydı ama beni allak bullak eden o öpücük hakkında konuşmaya cesaretim yoktu.

Oysa Ege bu konuda benim aksime çok cesurdu. Bunu her zaman yapıyormuş gibi rahatlıkla elini uzatıp çenemi tuttu. Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezinirken iç çektim. Mantıklı yanım her ne kadar yalan söylese ve Ege'den kaçsa da bir parçam beni yeniden öpmesini istiyordu.

Fakat Ege hiçbir şey yapmadı. Bunun için minnet mi duymalıydım yoksa isyan mı etmeliydim, emin olamadım.

Arabadan inip eve koşar adım ilerlerken zihnimi olabildiğince kapatmaya çalıştım. Çıktığım gibi gizlice eve girdiğimde beni kötü bir sürprizin beklediğinden habersizdim.

"Hoş geldin," dedi annem. Kollarını göğsünün altında birleştirmiş, bana öfkeyle bakıyordu. Sanki beni her an paramparça edebilirdi. "Umarım geçerli bir açıklaman vardır, Lina."

BÖLÜM ON BEŞ

Mira Altınok
10 Temmuz 2022, Pazar

Poyraz'ın çatık kaşlarının altındaki gri gözleri şüpheyle parıldıyor, neden bu kadar endişe içinde olduğumu anlamaya çalışıyordu. Dirseklerimi mengene gibi sıkıca saran elleri beni ayakta tutmaya mı çalışıyordu yoksa amacı gitmemi engellemek miydi, emin olması güç bir paradokstu.

"Ne bu halin?" Ses tonu gri gözleri kadar soğuktu. "Hayalet görmüş gibisin."

Poyraz'ın yanımda olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla gevşedim. Kalbimin ritmi yavaşça normale döndü. Sabahtan beri kaçtığım kişinin Poyraz olduğunu fark etmek kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmuştu.

Sertçe yutkundum. "Korktum biraz."

Açıklamam onu tatmin etmemiş gibiydi. "Aynalar seni bu kadar korkutuyorsa burada ne işin var?"

"Aynalar değil," dedim ama lafımın devamını getiremedim. Derdimi nasıl anlatacaktım ki? İsimsiz bir psikopattan bilmeceler aldığımı, yanlış cevap verirsem bunun sevdiklerimin canına mal olacağını, bu yüzden kendi gölgemden bile korktuğumu ve onu bir psikopat sandığımı nasıl açıklayacaktım?

"Öyleyse sorun ne?"

Adrenalinin yavaşça yok olması Poyraz'a ne kadar yakın durduğumu fark etmeme neden oldu. O dirseklerimi sıkıca tutarken

ben de ellerimi göğsüne yaslamıştım. Dokunuşumun altında kalbinin atışını hissetmek garip bir duyguydu. O kadar yakındı ki ona bakmak için başımı yukarı kaldırmam gerekiyordu. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Zihnim bana ihanet ederek sarhoşken bana nasıl sarıldığını hatırlattı. Hatırlatmaktan da öteydi, uzun bir süredir gözlerimi ne zaman kapatsam aklıma düşen tek görüntü buydu. Başka birini sevmememi söylerken sesi kırılgan ve bir çocuk kadar savunmasız çıkmıştı. Belki de muhtaç... Belki de özlem dolu...

Son düşünceyi zihnimden çabucak sildim.

"Bir şey gördüğümü sandım," diye mırıldandım. Dikkatli bakışları kendimi mercek altında hissetmeme neden oldu. Bakışlarımı kaçırdım. "Neyse, boş ver."

Dirseklerimi birden bırakınca kendimi boşlukta hissettim. "Nasıl istersen." Alay edercesine güldü. "Gerçi sormam hata. Eminim ki derdini önemseyecek birileri vardır."

Yanımdan geçip gitti. Ben defalarca sağa sola çarpmışken onun birkaç kere aynalara dokunmak dışında yönünü rahatça bulması canımı sıkmıştı.

Peşinden giderken, "Bu da ne demek şimdi?" diye sordum.

"Açık konuştuğuma eminim."

"Öyle mi? Oysa yaptığın şey bunun yanından bile geçmiyor."

"Rüzgâr'la fazla samimisin."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı. "Bundan ne çıkardın yani?"

"Bir şey çıkarmama gerek kalmadı. Hedefinde Tolga vardır sanıyordum ama anlaşılan sen rotayı ona çevirmişsin."

Öfkeyle dişlerimi sıktım. "Bazen konuşurken beynini kullanmayı beceremediğini hissediyorum. Biliyor musun, böyle anlarda sana acıyorum, Poyraz."

Aniden arkasını döndüğünde göğsüm göğsüne sertçe çarptı. Çarpışmanın etkisiyle dengemi bir an için kaybettim fakat Poyraz dimdik duruyordu. "Ne o, Mira? Yine kafayı yediğimi mi söyleyeceksin? Yine tanıdığın Poyraz olmadığımı mı haykıracaksın?" Alayla güldü fakat gülüşü gözlerine yansımadı. Aksine, orada

gördüğüm şey öfkenin kor alevinden başka bir şey değildi. "Belki sana inanmam için yine diz çökersin."

Suratına çarpan tokadımın sesi labirentte yankılandı. Poyraz'ın başı darbemle yana çevrilmişti. Sessizlik ölümcül bir çığlık gibi aramızda kol gezerken ona beklentiyle baktım. Kalbim üzüntü ve öfkeyle paramparça olmuştu ama ağlamayı reddettim.

Aniden kolumu tutup üzerime yürüdü. Bu beklenmeyen hamlesi yüzünden dudaklarımdan tiz bir iç çekiş döküldü. Hırçın adımlarından kaçmam için sırtım aynaya çarpana kadar gerilemek zorunda kaldım. Bir kaçış yolu bulmak için etrafıma bakındım fakat Poyraz'ın iri bedeni, önümde aşılmaz bir duvar gibi duruyordu.

"Sana sadece bir kez soracağım, Mira. Rüzgâr'la aranda ne var?"

Sertçe yutkundum. Ona doğruyu söyleyebilirdim ama bana yaptığını yapmak, onu incitmek istiyordum. "Seni ilgilendirmez."

Kaşları hafifçe kalktı. "Rüzgâr benim en yakın arkadaşım."

"O zaman bu soruyu ona sor."

"Soracağım, emin ol," dedi hemen. "Ama önce senden duymak istiyorum."

"Neden?" Sesimin özgüvenli çıkmasını istemiştim ama titremesine engel olamadım. "Sözlerime inanıyor musun sanki?"

Ona bir yıl önce nasıl ayrıldığımızı anımsatmak aklımda yoktu ama kelimeler ben istemeden dudaklarımdan dökülmüştü. Poyraz o gün kalbimi kırmakla kalmamıştı, ruhumdan geriye ne kaldıysa yok etmişti ve nasıl bir yolda ilerlemek istersem isteyeyim, o güne çıkan bir patika bulmayı mutlaka başarıyordum.

Belki de kalbi ölenlerin olayı buydu. Tıpkı bir katilin er ya da geç cinayet mahalline döndüğü gibi ben de dönüp dolaşıp o günde takılı kalıyordum. Anılar boğazımı sıkan bir gölge gibiydi. Biraz geri çekiliyor, nefes almam için izin veriyor fakat sonra ellerini hemen boğazıma kenetliyorlardı. Hem de hiç beklemediğim anlarda. En mutlu hissettiğim anlarda.

"Soruma cevap ver."

"Neden soruyorsun?" diye çıkıştım. "Belki evet, belki hayır. Cevabım neyi değiştirecek?"

"Çok şeyi," dedi alçak sesle. Mavi, neon ışık; gri gözlerine derinlik katıyordu. "Her şeyi."

Bu kez alay edercesine gülen bendim.

"Mira." Sabrı azalıyor gibiydi. "Oynama benimle."

"Hayır," dedim dayanamayıp. "Yok." Yine de onu sinir etme düşüncesi, kapılmaktan kaçınamayacağım bir cazibeye sahipti. Geçen sefer Tolga'nın adını andığımda kontrolünü kaybettiğini hatırladım. "Ama belki olur."

"Rüzgâr benim arkadaşım," derken gözleri daha önce hiç şahit olmadığım bir öfke aleviyle parıldıyordu. "Ondan uzak duracaksın, Mira."

"Sebebi sadece arkadaşın olması mı? Yoksa genel olarak hayatımda birinin olmasını mı istemiyorsun?"

"Belki de ikisi birden."

"Hayatıma devam ettiğimi görmek egona zarar veriyor, değil mi?" diyerek kışkırttım onu. "Ama sana kötü bir haberim var, Poyraz. Kim olduğu önemli değil, bugün değilse yarın biri olacak. İnan bana, onu öyle çok seveceğim ki hayatıma girdiğini bile unutacağım. Benim için hatırlanmaya değmeyen bir anı olacaksın."

Çenesi, dişlerini sıktığını gösterircesine kasıldı. "Bu söylediğine inanıyor musun, Mira?"

"Evet," derken yumruklarımı sıktım. "Bir gün kendimi birine delicesine kaptıracağım. O gün geldiğinde beni yalnızca uzaktan izleyeceksin." Güldüm ama kendimi mutlu hissetmiyordum. "Benim için her şeyi yapacak, beni çok sevecek bir adamın elini tutacağım ve asla bırakmayacağım."

Bu ihtimallerin beni mutlu etmesi gerekirdi çünkü neredeyse herkesin hayalini süsleyen masalları anımsatıyordu. Ruh eşini bulmak ve karanlık hatıraların üzerine sünger çekip geleceğin parıltılı ışığına odaklanmak... Fakat içinde Poyraz olmayan bir geleceği düşünmek neden ruhumu boğuyordu?

Ona bu kadar kırgın ve kızgın olmama rağmen, onun olduğu mutsuz bir geleceğe koşma düşüncesi neden bana daha çok huzur veriyordu?

Sertçe yutkundum. "Adını bile unutacağım, Poyraz. İsmini zikrettiklerinde kim olduğunu hatırlamak için uzun saniyeler boyu duraksamam gerekecek."

Poyraz sözlerimi müthiş bir kayıtsızlıkla dinliyordu ama gözlerinde yangınlar, fırtınalar, depremler vardı. İstediği kadar umursamaz bir portre çizebilirdi. Sözlerimin onu ne kadar etkilediğini görebiliyordum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra çatlamış dudaklarını yaladı. Gözleri benimkileri delip geçen bir ok gibiydi. "Bu içi boş sözleri sabaha kadar tekrarlayabilirsin ama gerçeği ikimiz de biliyoruz. Hayatına devam etme umuduyla çevirdiğin her sayfa benim adımla dolu olacak, Mira. Bir başkası seni ısıtmak için ne kadar gönüllü olursa olsun, benim soğukluğumu arayacaksın."

Dişlerimi sertçe sıktım. Beni sinirlendiren neydi, bilmiyordum. Kendini bu beğenmiş olması mı, sözlerinin doğru hissettirmesi mi yoksa ona hak vermeyi aklımın ucundan geçirecek kadar aptal olmam mı?

Kelimeleri beni etkilemiyormuş gibi omuz silktim. "Kendinden çok eminsin ama hayatın akışı bu. İkimiz de hayatlarımıza birilerini alacağız. Sen söyle, beni unutmayacak mısın?"

"Bana seni unutacağımı söylettirmeye çalışma, Mira. Ben sen değilim. Kendimi de seni de ikna edemeyeceğim bir yalanın peşinde koşmam."

Sanki bir el yüreğimi zalimce sıkıyordu da Poyraz beni unutmayacağını söylediğinde gevşemişti, yeniden nefes alır olmuştum. Fakat sözleri beni rahatlatmasına rağmen bir yandan da öfkelendirmişti.

Sanki bir şey vardı... Ona da kendime de kanıtlamaya muhtaç olduğum ancak kanıtlamayı bir türlü beceremediğim bir şey.

"Sen ne söylersen söyle," diye çıkıştım. "Seni tamamen sileceğim gün sandığın kadar uzak değil. Aradan geçen bir yıl boyunca

sana umutsuzca âşık olduğumu mu düşünüyorsun? Yaptığın onca şeyden sonra?"

"Öyle bir iddiam olmadı," dedi müthiş bir rahatlıkla. "Ben sadece beni unutamayacağını söyledim. İkimiz de birbirimizde derin kesikler açtık, Mira. Bir başkası tedavi etmeye cesaret bile edemez."

"O kesiği çoktan diktim ben," diye meydan okudum. "Benim için yoksun artık."

Burnundan solurcasına güldü, sabrının son demlerinde olduğunu biliyordum. "Öyle mi?"

"Öyle. Bir başkasını öptüğümde..."

Kolumu sıkıca saran kolu beni aniden kendine çektiğinde hayretle iç çektim. Hemen ardından daha ne olduğunu anlamadan dudaklarımı örten dudakları dizginlenemez bir tutkuyla beni tüketmeye başladı. Refleks olarak onu itip dudağını dişlerimin arasına aldım ama bu hareketim onu uzaklaştırmaya yetmedi. İçimde ona karşı sonsuz bir öfke vardı, buna rağmen heyecanlanmadığımı söylesem yalan olurdu. Kalbim kontrol edilemez bir hızla atıyordu. Üstelik bir daha böyle atmayacağından neredeyse emindim. Bir yıl önce öldüğünü düşündüğüm kelebekler midemde yeniden hayat bulmuştu. Bacaklarım titriyordu, yere yığılıp kalmaktan korkuyordum.

Bir elini saçlarıma daldırdığını hissettim. Tutuşu gitmeme izin vermeyeceğini gösterecek kadar sıkı, canımı acıtmayacak kadar gevşekti. Öpücüğü derinleşirken sanki onda kaybolmam için beni teşvik ediyordu.

Ve ben kayboldum.

Kahretsin...

Bir yıl sonra bile o kesiği tedavi etmenin çok uzağındaydım.

Dudaklarımı aralayıp ona karşılık verirken bir inleme duydum ama bu ses ondan mı gelmişti yoksa benden mi, ayırt edemedim. Hem yere yığılmamak için hem de şimdiye kadar ne denli güçlü olduğunu anlayamadığım özlem duygusunu bastırmak için

Poyraz'a sıkıca sarıldım. O da beni güçlü kollarıyla sardı. Benim bedenim nerede başlıyordu, onunki nerede bitiyordu, bilmiyordum.

Ona izin vermem Poyraz'ı daha da cesaretlendirdi. Hareketleri pervasızdı, kontrol edilemezdi ama benim de ihtiyacım olan buydu.

Beni öpmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Onunla birlikteyken beni göklere çıkarırdı, yeni dünyalar keşfetmeme neden olurdu. Oysa unutmuştum. Unutmak için kendimden çok şey feda etmiştim. Bir şeyleri hatırlamazken hakkında konuşmak çok kolaydı ama bu öpücükten sonra kendime yalan söylemeye nasıl devam edebilirdim?

Poyraz geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. Az önce yaşananlara nasıl bir anlam yükleyeceğimi bilemiyordum. Normal bir çift böyle bir öpüşmeden sonra birbirlerine olan duygularını itiraf ederdi ama biz bu noktaya yakın bile değildik.

Başımı geriye yatırıp Poyraz'a baktığımda bir an için gözleri kendini ele verdi. Bu öpücük beni etkilediği gibi onu da etkilemiş, kafasını karıştırmıştı ki beni öpenin o olduğu düşünülürse böyle hissetmesi komikti.

"Bir başkasını öptüğünde," dediğinde bir an afalladım. Hemen sonra, beni öpmeden hemen önce söylediğim sözü tamamladığını anladım. "Bu gece hissettiklerini hatırla."

Kaşlarım çatıldı, bir adım geri çekildim. Bu sefer gitmeme izin verdi. "Bu ne demek şimdi?"

"Söylediğin yalana kendini fazla kaptırmış görünüyordun. Ben de işlerin öyle yürümediğini sana göstermek istedim."

Nefesim hızlandı. Uzanıp Poyraz'ı boğma dürtüme engel olmaya çalıştım. "Beni bunun için mi öptün yani?" diye sordum. "Beni hâlâ etkileyebildiğini kanıtlamak için mi?"

Dudağı yukarı kıvrıldı. "Sen ne sanmıştın ki?"

Gözyaşları hücum ederken dişlerimi sıktım. Hayır, ağlamayacaktım. En azından Poyraz'ın karşısında değil.

"Benden uzak dur," dedim kısık sesle. "Bir daha sakın bana yaklaşma."

Cevap vermesine fırsat vermeden arkamı döndüm. Yolumu bulma konusunda berbattım ama neyse ki çıkışa yaklaşmıştık. Biraz uğraşsam da labirentten ayrılmayı başardım. Hafifçe esen rüzgâr yüzüme vurduğunda derin bir nefes aldım ve o zaman yaşananlar beni şiddetle sarstı.

Poyraz'ı öpmüştüm. Onu öpmüştüm ve her bir anı bana mutluluk vermişti.

Hemen sonrasında kalbim yeniden paramparça olmuştu.

Poyraz arkamdan çıkarken çenemi yukarıda tutmak için elimden gelen tüm çabayı gösterdim. Arkamdan geçip giderken son anda aklıma gelen bir soruyla, "Poyraz," diye atıldım. "Ayna labirentinde neden bana cevap vermedin?"

Kaşları çatılırken bana döndü. "Ne?"

"İçerideyken bu yüzden korktum," diye açıkladım. "En azından kim olduğunu söyleyemez miydin?"

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi gözleri kısılırken. "Ben içeri girdiğimde çoktan çığlık çığlığaydın. Bana hiç seslenmedin."

Beynimden vurulmuşa dönerken dehşet içinde ona baktım. Orada birini gördüğüme emindim. Ona seslenmiş, güldüğünü ve adım seslerini duymuştum.

O kişi Poyraz değildi.

Bu da demek oluyordu ki...

"Mira?" Poyraz kısık gözleriyle bana baktı. "Orada biri mi vardı?"

Gerçekliğe tekrar döndüğümde bir ürperti ensemi yalayıp geçti. "Her şey yolunda," dedim ama yalan söylediğimi ancak bu kadar belli edebilirdim. "Sana dediğim gibi benden uzak dur, başka bir şey istemiyorum."

Bunları söyledikten hemen sonra hızlı adımlarla oradan uzaklaştım. Tek istediğim eve gitmekti. Artık her köşede sevdiklerimin olduğu bu kasabada bile güvende değildim.

BÖLÜM ON ALTI

Mira Altınok
12 Temmuz 2022, Salı

Poyraz'la ayna labirentine girmemin üzerinden iki gün geçmişti. O labirentte birini öldürebilecek bir manyakla baş başa kalmıştım fakat Poyraz'ın dudaklarının benimkileri nasıl örttüğünü hatırlamak bana daha fazla dehşet veriyordu.

Sahilde boylu boyunca yürürken kıyıya vuran dalgalardan yükselen tuzlu suyun kokusu burnuma doluyordu. Beni öptüğü için Poyraz'a, ona izin verdiğim için kendime kızgındım. Beni nasıl incittiğini, gururumun üzerinde nasıl tepindiğini unutmamıştım. Onun yüzünden bir yıl ailemden uzak kalmak zorunda kalmıştım. Poyraz ise yaptıklarından pişman değildi. Bugün bile sırf tartışmamızda haklı çıkmak için beni öpebilecek cesareti kendinde buluyordu fakat işin yaralayıcı kısmı... Ona nasıl kapılırdım? Bir an için bile olsa bana yaşattıklarını nasıl unuturdum?

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve Yakamoz'a doğru ilerlemeye başladım. Bugün bir karaoke gecesi olacaktı. Kasabanın çoğunun katıldığı bir karnavalda bile güvende olmadığımı anladıktan sonra bir başka etkinliğe katılmam ne kadar doğruydu, bilmiyordum. Sadece o manyağa istediğini vermediğimden emin olmak istiyordum. Sinmediğimi, kendimi odama kilitleyip bana ulaşmasını beklemediğimi bilmesini istiyordum. Zavallı değildim, ondan korkmuyordum ve bunu o da görecekti.

Yaklaşık on beş dakika sonra Yakamoz'un kapısından girdiğimde ortam şen şakraktı. Kasabanın neredeyse bütün gençleri buradaydı. Kendimi gülümsemeye zorladım ama düşmanımın beni izleyebileceği ihtimali ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Arkadaşlarımın oturduğu masaya ilerledim. Beni ilk gören Irmak olmuştu. Kocaman bir gülümsemeyle bana el salladı. "Mira, buradayız."

Emir utanıyor gibi başını öne eğdi. Yanlarına gittiğimde, "Acaba bu kızı çöpe atmak için çok mu geç kaldık?" diye mırıldandığını duydum.

Masaya oturur oturmaz Sevim heyecanla sordu: "Bu gece ne söyleyeceğini düşündün mü?"

Başımı iki yana salladım. "Akışına bırakmaya karar verdim."

"Akışına bırakman gereken başka şeyler de olabilir," dedi Emir keyifsizlikle. Üzerinde mürdüm rengi, bol bir tişört ve kot şort vardı. Kahverengi saçları özenle fönlenmiş gibi görünüyordu. "Muhtemelen senin eski kocan da gelir bu gece."

Irmak küçük bir ekleme yaptı: "Poyraz'dan bahsediyor."

Sevim, Irmak'a dik dik baktı. "Anladı bence o kadarını."

"Liste kabarık olunca..."

"Aslında konusu açılmışken," dedim kendimi cesaretlendirmeye çalışarak. "Size bir şey söylemem gerekiyor. Geçen gece ayna labirentine girdiğimde yalnız değildim." Bir an için lafımın devamını getirmek, bana merakla bakan arkadaşlarıma her şeyi anlatmak istedim ama bu aptallıktan başka bir şey olmazdı. Akyazı'da her şey çok çabuk yayılırdı. Arkadaşlarıma güvenmiyor değildim ama beni korumak için kasabayı ayağa kaldırma ihtimalleri çok yüksekti. Yakın geçmişe kadar pek samimiyetim olmamasına rağmen Rüzgâr'ı bile zor durdurmuştum, dostlarımı nasıl zapt edebileceğimi bilmiyordum. Üstelik bunu bilmek onları tehlikeye atabilir, savaştığım psikopatın yeni avı olmalarına neden olabilirdi. "Poyraz da oradaydı."

Tuna'nın kaşları çatıldı. "Poyraz mı?"

Başımı hafifçe salladım. Lafımı nasıl devam ettireceğimi bilmiyordum. Doğrudan söylemek en iyisiydi. "Şey... Biz öpüştük."

Emir büyük bir yudum aldığı birasını doğrudan karşısında oturan Sevim'in suratına püskürtünce zavallı arkadaşım tiz bir çığlık attı. Irmak'la birlikte Sevim'in üstünü temizlemeye uğraşan Tuna'nın, "Aferin," diye fısıldadığını duydum. "Bir şansın varsa da artık yok, salak."

Neyse ki Sevim'i öyle büyük bir şoka sokmuştum ki Emir'le ilgilenmedi bile. "Ne dedin?" diye dehşet içinde bana döndü. "Öpüştünüz mü?"

Irmak pek kibar olmayan bir şiddetle Sevim'in kafasına vurdu. "Bağırma, salak."

Sevim maruz kaldığı hakarete alınmış gibi durmuyordu. "Irmak," dedi. "Lütfen kulaklarımda tedavi edilemez bir hastalık olduğunu, yanlış duyduğumu söyle."

Irmak merakla bana döndü. "Nasıl oldu bu iş? Sizi en son bıraktığımızda birbirinizden nefret ediyordunuz."

"Hâlâ ediyoruz."

Arkadaşlarım şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Anlaşılan birinin söylediklerime anlam vermesini bekliyorlardı. En sonunda Tuna, "Mira," dedi. "Yanlış anlama ama birbirlerinden nefret eden insanlar öpüşmezler."

"Siz birbirinizden nefret ederken öpüşüyorsanız benim Tuna'dan çocuk yapmam lazım," diye bir yorumda bulundu Emir.

Tuna gülmedi. "Bir daha böyle bir şaka yaparsan ağzını burnunu kırarım. Benden beş santim uzakta otur ayrıca."

"Of!" Dayanamayıp başımı masaya yasladım. Tekrar kaldırdığımda yanaklarım kıpkırmızıydı. Onlara nasıl tartıştığımızı, yeni birini bulacağımı söyleyerek Poyraz'a meydan okuduğumu anlattım. Sözlerimi, "O da aksini kanıtlamak için beni öptü," diyerek noktaladım.

"Aranızda çok değişik bir iletişim var," dedi Irmak. Şaşırmış mıydı yoksa iğrenmiş miydi, emin değildim. Belki de ikisi birdendi. "Peki, sen ona nasıl karşılık verdin?"

Burası daha da acıydı. "Ben..." Yanaklarımın daha da ısındığını hissettim. Sevim anında anlayıp elleriyle yüzünü örttü.

"Irmak," dedi arkadaşım. "Yalvarırım, bir hançer al ve sapla kalbime." Bir an için durdu. "Bir dakika ya." Bakışlarını bana çevirdi. "Niye bana saplıyoruz? Seni doğrayalım!"

Tuna ne olur ne olmaz düşüncesiyle bıçağı usulca köşeye çekti. "Eski sevgilinle öpüşmene kızdı galiba."

"Kızmak mı?" Sevim ona döndü. "Öfkeden deliriyorum." Tekrar bana baktığında gözlerinden beni yakıp kül etmeye hevesli alevler çıkıyordu. "Bu pislik sana neler yaptı, Mira! Bunları nasıl unutursun? Ona nasıl karşılık verirsin?"

"Bunları ben de kendime söylüyorum. Ama bir anda oldu işte."

Sevim başını iki yana salladı. "Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Ne?" dedim şiddetle. "Hayır!"

Irmak başını yana eğdi. "Mira, her zaman asi biri oldun ama hiçbir şey hissetmediğin birini öpmek sana göre değil. Eğer o gün Poyraz'ı öpmek istemeseydin o aynaları başında paralardın."

Haklı olduklarını bilmek canımı sıkıyordu. Sahi, neden öpmüştüm ki onu? Neden geri çekilmemiştim?

Çünkü...

"Gitmeyin kızın üzerine." Emir'in sesi düşüncelerimi böldü. Arkadaşıma baktığımda bana anlayışla baktığını gördüm. "Birini unutamamak, hâlâ sevmek ayıp bir şey değil, Mira. O sana kötülük etmiş olabilir ama sen etmedin. Sen onun için aynı Mira olmayabilirsin ama o senin için aynı Poyraz. Bunu kabul edersen bazı şeyler daha kolay olur."

Kabul edersem daha kolay olurdu... Ama nasıl edecektim? Bana yaptıklarından sonra onu hâlâ delicesine sevdiğimi söylemek yalnızca aynadaki kadına bakmamı zorlaştıracaktı. Bir yılda katettiği

tüm yolu birden yok ettiğimi bilmek beni iyileştirmeyecek, aksine harap edecekti. Korumak için yırtındığım gururumu kendi ayaklarımla çiğneyecektim.

Ensemde bir ürperti hissettim. Bir çift göz. Arkamı dönmesem de izlendiğimi biliyordum. Bedenimi çevirip Poyraz'ın gri gözleriyle karşılaştım. Kapıdan içeri girerken son derece sakin, kendinden emin görünüyordu. Sanki tek bir öpücükle kafamı allak bullak etmemiş gibiydi. Onu böyle rahat görmek öfkeden delirmeme neden oldu. Ben ne yapacağımı bilemez haldeyken o nasıl bu kadar kayıtsız olabilirdi?

Öfkeyle dişlerimi sıkıp önüme döndüm. "Onu öldürmek istiyorum."

Irmak tek kaşını kaldırdı. "Bana daha çok yeniden öpmek istiyormuşsun gibi geldi."

Sevim imalı bir şekilde başını sallayarak ona katıldı. Tuna'ysa sabahtan beri yerinde kıpırdanıyordu. Ela gözlerindeki kararsızlık bir şey söylemek istediğini fakat kendini sessiz kalmaya zorladığını açık ediyordu. Emir onun bu hareketlerine daha fazla dayanamayıp, "Kıvranıp duracağına çıkar ağzındaki baklayı," diye patladı.

Tuna gerilerek bana baktı. "Bugün Poyraz'ı bir kadınla gördüğümü söylemek için kötü bir zaman mı?"

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Aynı anda şoka uğramıştım. İçimde tarifi imkânsız bir öfke peyda oldu. Midem kasıldı, nefes alamadım. Poyraz'ın beni öptüğünde hayat bulduğunu hissettiğim kelebeklerin kanatları tek tek koparılmış gibi hissettim.

"Nasıl?" dedi Sevim şok içinde. Bunu sorduğu için minnettardım çünkü tutulmuş dilim yüzünden bir süre konuşabileceğimi sanmıyordum. "Samimiler miydi?"

Tuna hemen, "Öyle değil," dedi ama sözleri kendinden eminmiş gibi çıkmıyordu. "Arabamla geçerken onların otoparktan çıktığını gördüm. Kadının hareketleri bana biraz flörtöz geldiği için garipsemiştim. Yalan yok, Poyraz'dan hareketlerine karşılık görmedim ama..."

"Ama," diye teşvik etti Irmak.

"Ne bileyim..." dedi Tuna. "Poyraz'ı az çok tanıyoruz. Kaç kadının onunla laubali konuşmasına izin verdiğini gördük? Eğer kadını kendinden uzaklaştırmıyorsa..." Gözleri bana dokununca sessiz kaldı.

Tüm bedenim titredi. Ağlamak, duvarları yumruklamak istiyordum. İki gündür aptal gibi onu ve öpüşmemizi düşündüğüme inanamıyordum. O benim dengemi bozmuşken, ben burada karman çorman duygular içine hapsolmuşken o bir başka kadınla gününü gün ediyordu, öyle mi?

"Bu konuyu kapatalım mı?" dedi Sevim. Muhtemelen eski sevgilimi öptüğümü duyduğundan beri beni duvardan duvara vurmak için muazzam bir istek duyuyordu ama yüzümde nasıl bir ifade varsa onun bile öfkesini dizginlemesine neden olmuştu. "Herkes hata yapar. Mira da bir hata yapmış. Bir daha tekrarlamadığı müddetçe problem yok."

Konuştuğumda sesim bana bile kısık, güçsüz geldi. "Nasıl bu kadar aptal olabildim?" diye mırıldandım. "Beni hâlâ sevdiğini düşünmüyordum hatta benden nefret ettiğine emindim ama beni bu kadar yok sayması..."

Sevim uzanıp elimi tuttu. Mavi-siyah saçlarının uçları hâlâ ıslaktı ve üzerinden buram buram bira kokusu yayılıyordu. "Bu konuyu düşünmemeye çalış," dedi. "Bırak, kendi pisliğinde boğulsun."

Bırakmak ne güzel bir kelimeydi.

Bırak...

Bırak...

Berk siparişlerimizi almak için yanımıza geldi. Masaya şöyle bir göz gezdirdiğinde kirpiklerini kırpıştırdı. "Neden savaştan çıkmış gibi görünüyorsunuz?" Bakışlarını Sevim'e çevirip yüzünü buruşturdu. "Ve sen neden bu kadar iğrenç kokuyorsun?"

Irmak omuz silkti. "Emir ağzındaki birayı üzerine püskürttü."

Berk suratını mümkünmüş gibi daha da buruşturdu. "Bunu o kadar normal bir şekilde söyledin ki günde kaç kez yaşandığını merak ettim doğrusu."

"Boş ver şimdi onu," dedim birileri mikrofonu alırken. "Sen şu masayı donatsana."

Yaklaşık bir saat sonra masamız şişelerle, çerezlerle doluydu. İçtiğim her yudum Poyraz'dan kaçarken attığım bir adım gibiydi. Tuna onu başka bir kadınla gördüğünü söylediğinden beri içimi kasıp kavuran bir öfke vardı fakat beni asıl tüketen duygu başkaydı. Sanki yüreğimden bir şey koparılmış gibi hissediyordum. Aldığım nefes bile farklıydı, yapaydı.

Hayal kırıklığı kasvetli bir bulut gibi üzerimdeydi ama ben onu kahkahalarımla savuşturdum. Arkadaşlarımla konuştum; sanki Poyraz beni hiç öpmemiş, başka bir kadınla görülmemiş gibi davrandım. Zaten ondan ayrıldığımdan beri bu konuda neredeyse ustaydım: -mış gibi yapmak. Mutluymuş gibi. Önemsemiyormuş gibi. Özlemiyormuş gibi.

Aklımdan geçen son düşünce yüzünden kaşlarımı çattım. Özellikle Poyraz beni öptüğünden beri bu rahatsız edici düşünce sık sık bir yılan gibi zihnime sızıyordu.

Birkaç kadeh sonra iyice gevşemeye başlamıştım. Sarhoş değildim, hâlâ aklım başımdaydı ama artık daha az tasalıydım ve Poyraz'ın oturduğu yere daha az bakıyordum.

Emir kadehini dikip bir elini Tuna'nın omzuna koydu. O sırada az önce iddialı bir performans sergileyen bizim yaşlarımızdaki bir erkek alkışlar eşliğinde sahneden iniyordu. "Bizim için çok güzel bir şarkı seçtim."

Tuna, Emir'e dik dik baktı. "Sen bugün niyeti bozdun gibi sanki."

Emir, Tuna'yı sinir etmek için göz kırptı.

Yanımda oturan Irmak kıkırdayarak bana doğru eğildiğinde kıvırcık, kahverengi saçları çıplak omuzlarına döküldü. "Biz bunu

Sevim'le yapmaya çalışarak hata mı ediyoruz ya?" dedi. "Baksana, bu ikisi daha çok yakışıyor sanki."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Tuna duymasın," diye fısıldadım. "Kendini Pasifik Okyanusu'na atıverir."

Biz Irmak'la gülüşürken Emir, Tuna'yı zorla sahneye çekiyor; Sevim'se müthiş bir mutlulukla yaşananları videoya alıyordu. Kahverengi gözleri öyle ışıldıyordu ki yıldızları kıskandırabilirdi.

Tuna sonunda zoraki olarak sahneye çıkınca bir alkış tufanı koptu. Özellikle birkaç kızdan çığlıklar koptuğunu reddedemezdim. Tuna kendisi için yükselen sesleri duyunca omuzlarını dikleştirdi ve hayranlarına reverans yapan bir ünlü gibi selam verdi.

Sakinliği Emir'in seçtiği şarkıyı duyana kadardı. Erkan Kolçak Köstendil ve Şebnem Bozoklu'nun söylediği *Yanarım*'ın melodisini duyduğu an şok içinde bize baktı. O sırada kızlarla öyle şiddetle gülüyorduk ki sandalyelerimizden düşmememiz mucizeydi.

Tuna bir şeyler söyledi, yükselen alkışlardan ne olduğunu duymadım ama *dalga mı geçiyor lan bu,* tarzında bir şey gibi geliyordu kulağa. Hemen ardından sahneden indiğinde homurtular yükseldi.

Irmak tabakların birinden kaptığı fıstığı Tuna'nın suratına fırlatırken bir anne gibi onu azarladı. "Mızıkçılık yapmasana!"

Suratımı buruşturdum. "Yalnız bıraktın çocuğu."

Tuna geri adım atmaya hevesli değildi. "Size kalsa telli duvaklı gelin edeceksiniz beni."

Dudaklarımı birbirine bastırıp Irmak'a baktım. O da gözlerini kırpıştırıp bana bakıyordu. Tuna'nın ağzı bir karış açık kaldı. "İnanamıyorum," derken yüzü şokla dalgalanıyordu. "Kendi aranızda gelin etmişsiniz bile."

Irmak'la gülüşürken Sevim pek eğleniyormuş gibi durmuyordu. Daha çok sahnede tek başına kalan Emir için canı sıkılmıştı. Hiçbir şey söylemeden ayaklanıp sahneye fırladı.

Sevim'in sahneye çıktığını ve eline mikrofon aldığını gören Emir'in gözleri irileşti. Hemen ardından dudakları yumuşak bir

gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Mikrofona yaklaşıp şarkıyı söylemeye başladı.

"Sen bana aklımla başım arasındaki mesafe kadar yakınsın."

Sevim gülümseyerek şarkıyı devam ettirdi.

*"Sen bana aklımla başım arasındaki mesafe kadar da uzaksın."**

İkisi şarkı söylerken o kadar uyum içinde görünüyorlardı ki kendimi, onları dudaklarımda bir gülümsemeyle izlerken buldum. Bir elimi çeneme yaslamış, arkadaşlarımın güzellikleriyle mest oluyordum.

Irmak, Tuna'ya döndü. "Umarım onu sahnede yalnız bıraktığın için sana kızmaz."

Tuna suratında kayıtsız bir gülümsemeyle alkış tutuyordu. "Ne saçmalıyorsun sen? Bana hiç olmadığı kadar minnet duyacak." Gülümsemesi yavaşça solarken bir an alkışlamayı bıraktı. "Of ya! İnşallah mutluluktan dudaklarıma yapışmaya kalkmaz."

Omzumda bir el hissedince başımı yavaşça kaldırdım ve Rüzgâr'ın koyu kahverengi gözleriyle karşılaştım. Dudaklarındaki samimi gülümsemenin sıcaklığı gözlerine yansımıştı. Açık kahverengi saçları düzgünce taranmıştı. Üzerinde haki tişört ile bej pantolon vardı.

"Akşamın nasıl gidiyor?" diye sordu.

Irmak ve Tuna'nın bize baktığını hissederek gülümsedim. "İyi. Bize katılsana."

Davetim onu memnun etmiş gibiydi. "Bu güzel teklifi üzülerek reddetmek zorunda kacağım." Başını hafifçe arkaya eğdi. "Buraya arkadaşlarımla geldim." Bahsettiği grubun içinde Poyraz'ın da olduğunu söylemesine gerek yoktu. "Fakat selam vermek istedim."

Irmak gülümseyerek Rüzgâr'a baktı. Onu birazcık tanıdıysam aklında çeşitli tilkiler dolanıyordu. "Birkaç dakika bize eşlik etmeni istesek bizi kırmazsın herhalde, değil mi?"

"Ayıp olur..."

* Sözlerini Erkan Kolçak Köstendil'in yazdığı şarkı. (ed.n.)

"Neden ayıp olsun?" dedi Irmak. "Diğerleri de arkadaşlarıyla gelmiş. Kimseyi yalnız bırakmıyorsun sonuçta. Biraz oturmandan ne zarar gelir ki?"

Rüzgâr bir an ne yapacağını bilemiyormuş gibi göründü. Kafasının karıştığı açıktı. Ne düşündüğümü görmek için bana baktığında omuz silktim. "Seni zor durumda bırakmak istemem ama biraz otursan mutlu olurum."

Rüzgâr'ın bakışları yumuşadı. Bana her zaman sıcak, sevecen davranmıştı ama nedense şimdi gözlerinde daha farklı bir yoğunluk seziyordum. Sanki yanımda oturmasını istemem onu normalden fazla memnun etmiş gibiydi.

Bir sandalye çekip yanıma kurulurken Emir ve Sevim sahne şovlarına kendilerini fena halde kaptırmışlardı. Sadece onlar değil, Yakamoz'dakiler de kendilerini kaptırmıştı sanki. Çığlıklar ve alkışlar çok nadir susuyordu.

Rüzgâr sol kolunu gelişigüzel bir şekilde sandalyeme attı. Hareketi fazla normal, fazla tasasızdı. Sanki bunu hep yapıyormuş gibiydi ama yanlış hissettirmedi.

Başını hafifçe bana doğru eğince onu daha rahat duyabilmek için kulağımı ona yaklaştırdım. "Bu Emir, Sevim'e fena halde yanık, değil mi?"

Suratımı buruşturdum. "O kadar belli mi oluyor?"

"Hem de nasıl!"

Buruk bir gülümsemeyle nefesimi bıraktım. "Sevim dışında herkes Emir'in duygularını anlıyor. Bu kız nasıl bu kadar kör olabiliyor acaba?"

İmalı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Bunu senin söylemen fazla mânidar."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Nasıl yani?"

Rüzgâr cevap vermek yerine önümdeki tabaktan bir cips alıp ağzına attı ve sessizce gözlerime baktı. Tam o anda Emir ve Sevim şarkı söylemeyi bitirip selam verince alkışlar yeniden yükseldi.

Hoş, alkışlar hiç susmamıştı ki... Bakışlarımı Rüzgâr'dan ayırıp sohbetimizi yarıda kesmek zorunda kaldım.

Emir ve Sevim neşeyle, neredeyse sekerek masamıza döndüler. Sevim, Rüzgâr'a gülümseyerek baktı. "Oo," dedi. "Arkadaşımız olmaya mı karar verdin?"

Rüzgâr bir kahkaha patlattı. "Düşmanınız mıydım ki?"

"Düşman saflarındaydın."

Irmak başını iki yana salladı. "Hayatım, politikadan hiç anlamıyorsun. Bazen düşmanının çevresindekilere iyi davranacaksın ki saf değiştirsinler."

Rüzgâr yapay bir alınganlık ve şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. "Yoksa en başından beri bu yüzden mi bana iyi yaklaştın?"

"Ne sandın? Senin gül yüzünün derdine mi düşecektim?"

"Irmak biraz şakacıdır," dedim Rüzgâr'a. Neyse ki alınmış gibi durmuyordu, omuzlarım rahatlamayla gevşedi.

"Şaka yapmıyorum."

Rüzgâr dudaklarını birbirine bastırıp bana döndü. Bir kolu hâlâ sandalyemdeydi. "Biliyor musun, Irmak benden nefret ediyor."

"Boş ver," dedi Tuna. "Seni de biz aramıza alırız. Hem sen aniden dudaklarıma yapışacak birine benzemiyorsun."

Dayanamayıp bir kahkaha koyuverdim. "Zavallı Tuna'nın Emir'den sonraki arkadaşlarında aradığı tek kriter bu," diye açıkladım. "Aniden öpmemesi..."

Rüzgâr derin bir nefes koyuverdi. "Samimiyetlerini sorgulamak istediğimi sanmıyorum."

Tuna, Emir'in kafasına bir tane yapıştırırken, "Geri zekâlı, senin yüzünden adımız çıktı!" dedi.

Masada bir hengâme koparken Rüzgâr yeniden bana doğru eğildi. Başta dikkat etmemiştim ama birden aramızdaki mesafenin ağırlığı, reddetmesi güç bir gerçek gibi karşıma dikilmişti. Acaba Poyraz şu anda bizi görüyor muydu?

Zihnimden geçen bu düşünce için kendimi tokatlamak istedim. Görse ne olacaktı? Kıskanıp kendini yerlere atsa ne olacaktı? Daha bugün bir kadınla değil miydi? Tek bir öpücüğüyle tüm dengem altüst olurken o kayıtsızca gezip hayatının keyfini sürmüyor muydu?

Rüzgâr'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Sertçe yutkundum. O pislikten yeni bir bilmece gelip gelmediğini soruyordu. "Şimdilik yok."

Başını hafifçe salladı. "O zaman demek ki doğru yoldayız."

"Demek ki," diye mırıldandım ama dürüst olmak gerekirse doğru yolu kaybedeli çok olduğunu hissediyordum. Aklıma takılan farklı bir soruyla hafifçe Rüzgâr'a döndüm. "Poyraz seninle konuştu mu?" dedim nasıl soracağımı bilemeyerek. "Karnavalda onunla karşılaşmıştık ve... Bana bir şeyler söylemişti."

"Aramızda ne olduğunu sorup sormadığını merak ediyorsan sordu," diyerek beni uzun ve acılı bir konuşma yapmaktan kurtardı.

"Sen ne dedin?"

Sorumu garipsemiş gibiydi. "Aramızda bir şey olmadığını söyledim."

Yanaklarım hafifçe ısınmıştı. Kendimi bir salak gibi hissettim. Elbette böyle diyecekti. Neden böyle bir soru sormuştum ki? "Sanırım biraz saçma bir soruydu."

Gülümsemesi öyle bulmadığını gösterir gibiydi. "Benimle konuşurken gerilmene gerek yok, Mira. Seni asla küçümsemem."

Kaşlarımı alayla kaldırdım. "Mitolojiyle ilgili bilgisizliğimi yüzüme vururken öyle demiyordun."

Bir an duraksadı, hemen ardından az önce kurduğu cümleyi farklı bir şekilde zikretti. "Seni *her zaman* küçümsemem."

Başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. "Sanırım böyle daha doğru oldu."

Bir süre daha sohbet ettikten sonra Rüzgâr arkadaşlarının yanına döndü. Onunla arkadaşlığımız çok uzun bir geçmişe dayanmıyordu ama gidişi içimde minik bir boşluk yaratmıştı.

O gider gitmez Irmak'la Sevim imalı bakışlarla birbirlerine baktılar. Sevim en sonunda dayanamayıp, "Aynı şeyi mi düşünüyoruz?" diye sordu.

Irmak kıkırdadı. "Kelimesi kelimesine hem de."

Gözlerimi kırpıştırıp arkadaşlarıma baktım. "Neler oluyor?"

Sevim gülümsedi. "Sen söyle. Rüzgâr'la ne ara bu kadar samimi oldunuz?"

Gözlerimi hafifçe irileştirdim. "Saçmalamayın," diye şiddetle karşı çıktım. "Aramızda bir şey yok."

Sevim derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Yüzünde karmaşık bir davayı çoktan çözmüş bir dedektifin özgüveni vardı. "Küçükken kurabiye kavanozundaki tüm kurabiyeleri yemiştim. Annem mutfağa girer girmez ne döndüğünü anlamıştı. Üstüm çikolataya bulanmıştı ve boş kavanoza sıkıca sarılmıştım. Ne dediysem inanmamıştı çünkü tüm gerçek gözlerinin önündeydi." Derin bir nefes aldı. "Hâlâ anlaşılmadıysa diye söylüyorum, olayın kurabiye kavanozuyla alakası yok."

Başımı iki yana salladım. "Rüzgâr anlayışlı biri, bana yardımcı oluyor," dedim usulca. Hangi konularda yardımcı olduğunu elimden geldiğince eksik anlatmaya çalışıyordum. "Kız kardeşimin başına gelenler konusunda bana destek çıkıyor. İyi bir arkadaş, o kadar."

"Sen ona öyle bakabilirsin," dedi Irmak. "Ama onun sana öyle bakmadığı konusunda Tuna'nın donu üstüne bahse girebilirim."

Tuna şok içinde Sevim'e baktı. "Siz bu gece bana bir operasyon çekmeye ant mı içtiniz?"

"Bir saniye, tatlım," dedi Irmak. "Şu an ana karakter değilsin, sesin çok çıkmasın."

Tuna şok içinde Emir'e döndü. Anlaşılan hem adının bizim tarafımızdan zikredilmesi hem de azar işiten taraf olmak onu şaşırtmıştı. "Manyak lan bunlar," diye mırıldandı.

"Aynen," dedi Emir.

Tuna'nın dudakları büzüldü. "Gerçi sen de çok akıllı sayılmazsın."

"İkiniz de yanılıyorsunuz," dedim asıl konuya dönerek. Ancak kızların sözlerinin kafamı karıştırmadığını iddia edemezdim. Rüzgâr, Emir'in hislerini görmeyen Sevim'i tiye aldığımı duyunca bana laf çarpıtmıştı. O an nedenini sorgulamamıştım ama belki de...

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak istercesine başımı iki yana salladım. "Rüzgâr iyi bir arkadaş, hepsi bu. Fazlasını aramanız yalnızca beni rahatsız edecek."

Irmak'la Sevim tekrar birbirlerine baktılar. "Aynı şeyi mi düşünüyoruz?" dedi Irmak en sonunda.

Yalnızca birkaç dakika önce Irmak'ın dudaklarından dökülen kelimeleri zikretme sırası Sevim'deydi. "Kelimesi kelimesine hem de."

Daha fazla dayanamadım. "Bana söyleyecek misiniz ne düşündüğünüzü?"

"Gerek yok," dedi Irmak gülümseyerek. "Yakında sen de anlarsın nasıl olsa."

Derin bir nefes koyuverdim ve daha fazla ısrar etmedim. İçimden bir ses savundukları şeyin hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu ve olumsuz herhangi bir şeye karşı koyacak gücüm kalmamıştı.

Ciddi düşüncelerle kendimi boğmaya ara verme zamanı gelmişti. Önümdeki bardağı bir dikişte bitirdikten sonra sahneye çıkmak için ayaklandım. Arkadaşlarım da alkışlarıyla beni destekliyorlardı.

Söyleyeceğim şarkıyı seçtikten yaklaşık bir dakika sonra Müslüm Gürses'in seslendirdiği *Sigara* adlı parçası mekânda yankılandı. Herkes bir alkış koparırken kendimi müziğe kaptırdım, her şeyin etrafımda dönmesine izin verdim.

"Aslında ben de isterim emeklemeden koşmayı.

Dünyanın her yolunda yürüyüp kaybolmayı."

Sesim iyi miydi, bilmiyordum ama umurumda değildi. Müzik içime işliyor, beni farklı dünyalara götürüyordu. Gitmek istediğim dünyalara.

"Aklımdan geçen sözler, kalbimden gelen sesler...
Hepsi bir orman oldu.
Bir kibritle yok oldu."

Üzerimde bir çift gri göz hissetmemle kalbim duracak gibi oldu. Sanki içerisi birden elli derece birden ısınmıştı, nefes bile alamıyordum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Şu an Poyraz'ın beni izlemesi bir şey ifade etmemeliydi. Sonuçta sahnedeydim, bana bakmayıp ne yapacaktı ki?

Fakat böyle düşünmeme rağmen bakışlarının odağında olduğumu bilmek kalbimin teklemesine neden oluyordu. Söz konusu Poyraz olduğunda kalbim ve beynim beni iki farklı yöne çekiştirmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Hissetmemem gereken şeyler hissettiğim, göstermemem gereken zayıflıklar gösterdiğim için kendimden nefret edecek kadar aklım başımdaydı. Ancak kalbim bir yolunu buluyor, aklıma savaş açmayı bir şekilde beceriyordu.

"Ben sigara dumanının altında yana yana en sonunda kül oldum.

Sen kibritin hiç yanmayan ucunda, birinin hayatından geçmiş oldun..."

Sözler suratıma tokat gibi çarparken, her bir kelimesi bana Poyraz'ı hatırlatırken nefesim tıkandı. Ayakta duracak gücüm bile yoktu ama şarkıyı söylemeye devam ettim.

Neden? Neden onu geride bırakamıyordum? Neden onu sildiğime inanarak uyandığım her sabah tek bir bakışıyla tüm ezberimi bozmama neden oluyordu? Neden ondan en çok nefret ettiğim anlarda bile beni geçmişte nasıl sarıp sarmaladığını anımsıyordum?

"İyi dostlar biriktirdim, hepsi ailem oldu."

Bakışlarım Poyraz'ın gri gözlerine takıldı. Ona bakmamak için çabalamıştım ama yine onun tarafından esir alınmıştım. Zaten ne zaman ondan kaçmak için bilhassa uğraşsam kendimi ona koşarken bulmuyor muydum?

"Küçük bir aşk yetiştirdim, düzene yenik düştü."

Sahi, bizim aşkımız neden yenik düştü, Poyraz? Neden yanımda durmayı seçmedin? Neden bana inanmadın? Neden elimi tutmadın? Hiç düşündün mü beni, bizi? Sen yüzünü güneşli günlere çevirirken beni mahkûm ettiğin fırtınalı geceleri?

Şarkıyı söylemeye devam ederken Poyraz'a bakmamaya, eğlenmeye çalıştım ama ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı. Mikrofonu bıraktığımda herkes şiddetle alkışlamayı sürdürüyordu. Bu manzarayı görünce gülümsemeden edemedim. Berbat hissetsem de en azından buradaki insanları mutlu etmeyi başarmıştım.

Arkadaşlarıma hemen döneceğimi söyleyerek doğrudan bar kısmına ilerledim. Kalbim delicesine çarpıyordu. Sanki içimde bir yangın peyda olmuştu, her geçen saniye beni biraz daha yakıyordu. Soğuk bir şeylere ihtiyacım vardı ve Berk'i bekleyemeyecek durumdaydım.

Barmenden soğuk su rica ederken bar sandalyesine tırmandım. Sabahtan beri içtiğim kadehlerin etkisi kendini göstermeye başlamıştı. Alkole direncim yüksekti ama bedenimdeki gücün yavaşça çekildiğini hissediyordum. Muhtemelen sarhoş olmanın sınırındaydım.

Göz ucuyla sağımda bir erkek bedeni görünce başımı çevirdim. Tolga, yüzünde kayıtsız bir tebessümle bana bakıyordu. Çoktan sarhoş olmuş gibiydi. Ela gözleri kızarmıştı. Açık kahverengi saçları dağınıktı. Üstündeki lacivert gömleğin ilk birkaç düğmesi açıktı ve teni ince bir ter tabakasıyla kaplıydı.

Gözlerimi devirip başımı çevirdim. Tolga'dan iğreniyordum ama onunla kavga etmeye bile enerjim yoktu. "Bir sen eksiktin."

Tolga bir kahkaha patlattı. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Tolga'nın hemen yanındaki çocuk bana hafifçe el salladı. Sarışın, bir seksen boylarındaydı. Onu kasabada daha önce görmediğime emindim. Muhtemelen Tolga'nın şehirdeki arkadaşlarından biriydi. "Selam."

Ona başımı sallayıp selam verdiğimde Tolga sırıttı. "Birilerine insan gibi davrandığını görmek güzel."

"Yalnızca insan gibi izlenim yaratanlara öyle davranıyorum," diye karşılık verip önüme döndüm. Tolga'nın düşük çenesini çekmek istemiyordum ama normal zamanda bile utanmazın tekiydi. Benden bir tepki almadan beni asla rahat bırakmazdı. Tek umudum sohbetimden sıkılıp beni yalnız bırakmasıydı.

Tolga iğneleyici sözlerimi umursamadı. "Sahnede çok iyiydin."

"Teşekkürler."

"Benim için bir daha şarkı söyler misin?"

"Hayır."

Göz ucuyla Tolga'nın bana yaklaştığını gördüm. "Biliyor musun?" dedi kulağıma fısıldayarak. "Bana bu kadar öfkelenmeni gerektirecek bir şey yapmadım."

Şok içinde ona döndüm. "Yapmadın mı? Poyraz'a gerçeği söyleyebilirdin, Tolga. Ona yalnızca sana yardım ettiğimi söyleyebilirdin. Sense onu kışkırtmayı seçtin."

"Ne fark ederdi ki?" dedi umursamaz bir tavırla. Suratına yumruğumu indirmek istedim. Hayatımı mahvetmişti, âşık olduğum adamla ayrılmama neden olmuştu. Evimden uzak kalmamda onun da payı vardı.

"Nasıl bu kadar pislik olabiliyorsun?"

Tolga dişlerini göstererek sırıttı. "Sen gerçeği söyledin," dedi omuz silkip.

Dişlerimi sıktım. "Eğer sen..."

"Mira." Sanki farkında olmadığım bir gerçeği anlatmaya çalışır gibi sabırsızdı. "Gerçekten bir yıl boyunca kendini böyle mi kandırdın? Söylediklerim farklı olsaydı onu ikna edebileceğini mi düşündün?" Başını iki yana salladı. "Gerçekten sevgilisinin sözüne itibar etmek yerine anlaşamadığı bir yazlıkçıya inanacağını mı sandın?" Bir kahkaha koyuverdi. "Güldürme beni. Ben onunla konuştuğumda o çoktan senden ayrılmaya karar vermişti. Bunu gözlerinde gördüm?"

Sözlerinin gerçekliği bir bıçak gibi göğsüme saplandı. Dişlerimi sıkıp sertçe yutkundum. "Rahat bırak beni."

Tolga bir elini oturduğum bar sandalyesinin arkasına koyup bana daha da yaklaştı. Artık yüzlerimizin arasında sadece birkaç santimetre vardı. "Bence bana karşı bu kadar sert olma. Senin için iyi bir yaz aşkı olabilirim. Ne zaman istersen..."

Sözlerini tamamlayamadan bir el tarafından şiddetle geri çekildi. Hemen sonrasında ortalık cehennem yerine döndü. Ben daha ne olduğunu anlamadan Poyraz, Tolga'nın suratına sert bir yumruk indirdi. Tolga'dan bir çığlık duyulduğunda bir yerinin kırılmamasını umdum. Birden herkes kavga eden bu iki genç adama doğru koşuşturdu, onları ayırmak için canla başla çabaladılar ama Tolga'yı Poyraz'ın elinden almaları çok zor olmuştu.

Yakamoz'un sahibi Kadir ağabey, Poyraz'ı omuzlarından tutup zar zor uzaklaştırırken Poyraz hâlâ yerde yatan Tolga'nın üzerine atlamak için şansını zorluyordu. Müzik çoktan durmuştu, herkes dehşet içinde bir Poyraz'a bir bana bakıyordu. İçimden sessizce küfrettim. Önümüzdeki on gün boyunca kasabaya yetecek kadar dedikodu malzemesi vermiştik.

Hiçbir şey söylemeden ayaklandım. Ne Poyraz'ı ne de başka birini görmek istiyordum. Tek istediğim Yakamoz'u terk etmekt.

Kendimi dışarı attığımda hafif bir esinti yüzümü yalayıp geçti ve saçlarımın arasında dans etti. Hafifçe serinleyen hava alkolün getirdiği mahmurluğu üzerimden atmıştı.

Sahil boyunca yürürken kalbim deli gibi çarpıyordu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum, belki de düşünme yetimi kaybedecek kadar uyuşmuştum.

Birkaç dakika sonra arkamdan adım sesleri yükseldi. "Mira!"

Poyraz'ın sesini duyduğumda arkama bakmak için bile durak-samadım. "Git başımdan!"

Dirseğimi tutup beni kendine çevirdi. Göğsü hızla inip kalkıyordu, muhtemelen bana yetişmek için koşmuştu. "Sana ne dedi?"

"Sana ne?" Öyle güçlü bağırdım ki ses tellerim acıdı. Kendimi dizginlemem şu andan sonra söz konusu bile olamazdı. "Sana ne, Poyraz?"

Tepkim onu şaşırtmıştı. "Bana kızgın mısın? Tolga'yı senden uzaklaştırmamdan sonra, öyle mi?"

Öfkeyle bir kahkaha patlattım. "Sana minnettar mı olmalıyım?" diye karşılık verdim. "Senden Tolga'yı benden uzaklaştırmanı isteyen oldu mu?"

"Seni rahatsız ediyordu."

"Evet," dedim az öncekine nazaran daha alçak olan sesimle. "Ediyordu. Neyse ki benimle ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmiyor."

Poyraz yutkunurken âdemelması hareket etti. Gri gözleri, ardındaki duyguyu örten birer perdeydi sanki. "Bana neden bu kadar kızgınsın?"

"Çünkü beni terk eden sensin!" diye gürledim. "Bana inanmayan, evimden neredeyse bir yıl uzak kalmama neden olan sensin ama mağdurmuş gibi, sanki hâlâ beni önemsiyormuş gibi etrafımda dolanıyorsun. Bir başkasıyla olmamam için elinden geleni ardına koymuyorsun. Sen hayatına güle oynaya devam ederken ben hâlâ aynı durakta seni bekleyeyim istiyorsun. Hiç çıkmayacağım bir yolculuk için elime bir harita tutuşturup bana umut vadediyorsun. Sonra bir bakıyorum ki ortada yol yok, harita yok, beni bekleyen bir tren yok..." Titrek bir nefes aldım. "Anlamıyor musun, Poyraz? Gücüm kalmadı artık. Bana yaptıklarından sonra hiçbir şeye gücüm kalmadı."

"Sana yaptıklarımdan sonra mı?" Hayretle karışık bir hiddetle soludu. "Benim yaptığım tek şey, bana yalan söyleyen kadından uzaklaşmaktı." Bir adım daha yaklaştı. "O gün gözlerinin içine baktım, Mira. Yaşananları anlatman için neredeyse dizlerine kapanacaktım ama sen ne yaptın? Gözümün içine baka baka yalan söylemeye devam ettin. Sanki bir aptalmışım gibi..." Nefesini vererek güldü. O da en az benim kadar öfkeli görünüyordu. "Gerçi

ben buyum, değil mi? Aptalın tekiyim. Bir yıl sonra bile hâlâ..." Dişlerini sıktı, başını denize çevirdi.

Söylemek üzere olduğu şey yüzünden donup kaldım. Bir yanım ne söylemek üzere olduğundan çok emindi ama diğer yanım hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordu. Yanlış anladığıma inanmak istiyordu.

Tekrar bana döndüğünde öfke hâlâ orada bir yerdeydi ama şimdi daha kırılgan görünüyordu. "Ben hayatıma devam falan etmiyorum, Mira. Ben hâlâ o duraktayım."

Dudaklarım titredi. Kalbim sanki birisi üstünde tepiniyormuş gibi ağrıyordu. Ağlamamak için direniyordum ama dolan gözlerimin beni dinlemeye niyeti yoktu.

"Bize bunu neden yaptın, Poyraz?" diye alçak sesle sordum. "Neden yaptığım her şeyin bir sebebi olduğuna, sadece aramızın bozulmasından korktuğuma inanmadın?"

Poyraz sessizce beni izledi. Gözlerinden o kadar çok düşünce geçiyordu ki birini diğerlerinden ayırmak mümkün değildi.

"Belki..." diye mırıldandı alçak sesle. "Seni daha az sevseydim sana daha az öfkelenirdim." Derin bir nefes aldı. "Bana neden yalan söyledin, Mira?" diye sordu o da. "Neden her koşulda yanında olacağıma inanmadın?"

"Belki..." Titrek bir nefes aldım. "Seni daha az sevseydim seni kaybetmekten bu kadar korkmazdım."

Bir an için donup kaldım. Birbirimize olan kırgınlıklarımız, bizi birbirimizden uzaklaştıran sebeplerimiz ne kadar da benziyordu. Aslında biz Poyraz'la aynı pencereden bakıyorduk dünyaya. Ancak artık o dünyaya yabancıydık. Poyraz'a baktığımda onun da benimle aynı şeyleri hissettiğinden adım kadar emindim.

Bana doğru bir adım attığında refleks olarak geri çekildim. Neden bana yaklaştığını bilmiyordum, onun bildiğini de sanmıyordum ama ondan kaçmak için geçerli sebeplerim vardı.

"Mira."

Buna daha fazla katlanamazdım. Burada durup geçmişi anamazdım. Ona olan duygularım, keşke dediğim her şey o kadar üzerime geliyordu ki bir volkan gibi patlamam an meselesiydi.

Yanından geçip hızlı adımlarla ilerledim. Beni durdurmaya çalışmayınca omuzlarım rahatlamayla gevşedi ama midem hayal kırıklığıyla kasıldı. Beni durdursa öfkeden deliye dönerdim ama hiçbir şey yapmaması da içimdeki boşluğu beslemişti.

Tanıdık bir siluet görmemle adımlarım yavaşladı. Birkaç dakika sonra Rüzgâr tam karşımdaydı. Anlaşılan bizden ses çıkmayınca merak edip kontrol etmeye gelmişti.

"Arkadaşların seni arıyor."

"Onlara güvende olduğumu söyleyen bir mesaj atabilir misin? Çantam masada kaldı."

"Geri dönmeyecek misin?"

"Eğlenecek halim mi kaldı?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, bakışları anlayışlıydı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Ensemde Poyraz'ın delici bakışlarını hissettim. Rüzgâr ona bakmasa bile muhtemelen o da hissetmişti ancak yine de yanımda olmayı teklif ediyordu.

Başımı hafifçe salladım. "İsterim."

Ellerini ceplerine sokup ilerlemeye başladı. Onu takip etmeden hemen önce bir an için arkama bakmak istedim. Bunun için korkunç bir arzu duydum ama kendimi son anda zapt etmeyi başardım ve Rüzgâr'ın peşinde ilerledim.

Evimin önüne geldiğimizde arabadan inmek için bile çok yorgundum. Yaşananlar tüm enerjimi silip süpürmüştü. Tek isteğim yatağa girmek ve günlerce oradan çıkmamaktı.

Rüzgâr'a dönüp minnetle gülümsemeye çalıştım ama gülümsemek o kadar içimden gelmiyordu ki muhtemelen acı içinde dudaklarımı hareket ettiriyormuşum gibi görünmüştü.

"Bıraktığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes alıp omuz silktim. Arkadaşlarımın söylediklerinin üzerine Rüzgâr'la yeniden konuşmak biraz garip hissettirmişti ama buna odaklanmamaya çalıştım. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Kırgınım, kızgınım... Karşıma çıkan herkesi, her şeyi yakıp yıkmak istiyorum."

Masum bir bakış gönderdi. "Beni de mi?"

Elimde olmadan gülümsedim. "Hayır. Seni değil."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bir an için ne diyeceğini bilemez göründü. "Mira," dedi sonunda. "Poyraz'la sen..."

"Poyraz'la ben diye bir şey yok, Rüzgâr," dedim cümlesini tamamlamasını beklemeden. "Onunla yaşadığımız her şey geçmişte kaldı."

Bir şey söylemedi. Koyu kahverengi gözleri hislerini gölgeleyen bir perde gibiydi, ardını görmeme geçit vermiyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi nihayetinde. "Mutlu bir hayat sürmeyi hak ediyorsun." Bir an daha fazlasını soracağından korkarak ona baktım ama neyse ki düşüncelerini kendine saklamıştı.

Derin bir nefes aldım. Belki de arabadan inip evime gitmem en iyisiydi; oysa burada, bu sessiz gecenin ortasında, Rüzgâr'ın arabasında otururken bir şeyler beni konuşmaya teşvik etti. "Neden böyle oluyor, Rüzgâr?" diye mırıldandım. Merakla bana döndü. "Kendime sürekli nerede hata yaptığımı soruyorum ama bir cevap bulamıyorum. Şimdi geçmişe gitsem değiştirmek isteyeceğim hiçbir şey de yok halbuki."

"Bir hata yapmadın, kendini suçlama," derken kendinden çok emindi.

"Poyraz mı hata yaptı yani?"

Gülümser gibi oldu. "Belki kızacaksın ama hayır, o da hata yapmadı."

Şaşkınlıkla nefesimi bıraktım. "Bir yerlerde bir hata yoksa neden bu kadar mutsuzum?"

"Hayat bazen bizim için bir yol çizer, Mira. Bize o yolu izlemek dışında bir seçenek sunmaz ancak bu pes etmene neden

olmasın. Kendi yolunu çizmek için hâlâ bir şansın var, her zaman vardır. Sen yeter ki çoktan katettiğin yolu düşünüp önündeki seçenekleri heba etme."

Söylediklerini düşünürken, her bir kelimesinin içime işlemesine izin verirken arabada birkaç dakikalık sessizlik oldu. Nihayet derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, Rüzgâr. Desteğinin bana ne kadar iyi geldiğini sana anlatabilseydim keşke."

Sözlerimden memnun olarak gülümsedi. Bana iyi gelmek onu da mutlu etmişti. "Ben buradayım, Mira. Ne zaman istersen dinlerim seni."

Aynı şekilde gülümsedim. O kadar kötü günler geçiriyordum ki birinden bunu duymak tahmin ettiğimin de ötesinde iyi hissettirmişti.

Rüzgâr'la vedalaştıktan sonra arabadan indim. Evde hiç ışık olmaması herkesin uyuduğuna işaret ediyordu. Bahçe kapısını açarken gözüme posta kutumuz ilişti. Kaşlarım hafifçe çatıldı çünkü kutunun kapağı açık kalmıştı. Evden çıkarken kapalı olduğundan adım kadar emindim.

Ensemden bir ürperti geçerken tüylerim diken diken oldu. Korkmamaya çalışıyor, kendime boş yere paranoya yaptığımı söylüyordum ama ürkmemek imkânsızdı.

Kapıyı açıp içeri girmek yerine etrafa bakındım. Sokakta yalnız olduğuma ikna olduktan sonra yavaşça posta kutusuna ilerledim. Korku kalbimi öylesine sıkıştırıyordu ki bir an nefes alamadım. Hayatıma devam ettiğimi, sinmediğimi göstermek için her şeyi yapıyordum ama böyle anlarda tüm çabam boşunaymış gibi hissediyordum.

Hayatıma devam falan etmiyordum ben. O manyak benden bir sevdiğimi daha alır diye kalbim ağzımda geziyordum.

Posta kutusunda elimi gezdirdim. İçinde yalnızca tek bir zarf vardı. Nefesimi tutup zarfı aldım. Üstünde adımın yazılı olduğu bir zarftı. Öyle şiddetle açtım ki neredeyse yırtılacaktı.

Kalbimin duracağını sandım. Korktuğum başıma gelmişti.

Bana bir bilmece daha yollamıştı.

BÖLÜM ON YEDİ

Lina Altınok
16 Nisan 2022, Cumartesi

Annem salonda bir sağa bir sola giderken öfkesi elle tutulur cinstendi, kulaklarından alevler çıkacakmış gibiydi. Hiddetle oradan oraya yürürken üzerine geçirdiği sabahlık bir pelerin gibi arkasında hafifçe dalgalanıyordu.

"İnanamıyorum," diye söylendi kendi kendine. "Kızım bana yalan söylüyor, gecenin bir vakti evden kaçıyor. Resmen bir asi daha yetiştirmişim. Babası kılıklılar, ne olacak!"

Oturduğum çift kişilik koltukta iyice yerime sindim. Omuzlarımı kendime çektim, başımı utançla öne eğdim. Sanki ne kadar küçük bir varlık olursam o kadar az suçlu olacaktım.

"Ne düşünüyordun ki?" diye sordu önümde durup. "Fark edilmeyeceğini mi? Hayır, anlamadığım şu; bir yere gitmek istediğinde sana izin vermiyor muyuz? Seni eve mi hapsediyoruz? Evden kaçmak ne?"

"Korktum," diye mırıldandığımda sesim bana bile çok cılız geldi. "Söz konusu ben olduğumda herkes çok korumacı yaklaşıyor. Mira'ya tanınan özgür alan bana tanınmıyor. Boğuluyorum artık."

Ailem hiçbir zaman baskıcı ebeveynlerden olmamıştı, bu konuda haklarına giremezdim ama Mira'yla bana eşit davrandıklarını düşünmüyordum. Onun hata yapma özgürlüğü vardı çünkü o hiçbir zaman ele avuca sığmamıştı. Artık Mira hata yaptığında kızmak yerine kafa sallayıp geçiyorlardı. Ancak söz konusu ben

olduğumda en küçük hatam bile büyük olay oluyordu.

Sanki doğduğumuzda Mira'ya da bana da boş bir resim defteri verilmişti. Mira sayfalarını rengârenk boyalarla, düzensiz şekillerle doldurmuştu. Bu yüzden sayfanın ortasına atılan koca bir siyah çizgi kimsenin dikkatini çekmiyordu. Ancak ben sayfalarımı temiz tutmaya gayret ettiğim için ufacık bir siyah nokta bile herkesin gözüne batıyordu.

Annem kollarını göğsünün altında birleştirdi. Konuşmamdan ya da bakışlarımdan etkilenmemişti. Etkilendiyse bile bunu kusursuzca gizleyebiliyordu. "Kiminleydin?"

Boğazım kurumuştu. Annem, Poyraz yüzünden Ege'ye karşı mesafeliydi. Söz konusu o olduğunda son derece dikkatliydi. Şimdi onunla olduğumu söylersem aralarındaki ilişkiyi başlamadan bitirmekten korkuyordum.

"Ben..." diye mırıldandım. "Arkadaşlarımlaydım."

Tek kaşını kaldırdı. Ah, elbette yalan söylediğimi anlamıştı. Yanağımın içini kemirirken Mira'dan birkaç şey öğrenmiş olmayı diledim. Benim durumumda o olsaydı ağzı o kadar iyi laf yapardı ki muhtemelen bir avukatı kıskandırabilirdi. Mira'nın her olaydan sıyrılma gibi insanüstü bir yeteneği vardı. Annemin karşısına videolu kanıt konsa bile ne yapıp eder, o olaydan paçayı kurtarırdı.

"Kimmiş o arkadaşların?"

Sertçe yutkundum. "Okuldan arkadaşlarım," derken sesim titremişti.

"Damla mı?"

"O da vardı partide."

Annemin gözleri kısıldı. "Yani onunla gittin, öyle mi?"

Yanaklarım ısınırken neredeyse düşüp bayılacaktım. Hayatımda ilk kez annem tarafından böyle sorgulanmanın gerginliği vardı üzerimde.

"Lina," dedi annem sabrı tükenmişçesine. "Bana cevap ver, kiminle gittin?"

Omuzlarım yenilgiyle düştü. Sanki mümkünmüş gibi daha da

küçülmek, yok olmak istedim. Korkum annemin bana kızması değil, Ege'ye gard almasıydı. Bu kadar sevdiğim birinin yanlış tanınmasını istemiyordum ama yalan söylersem omuzlarıma binecek ağırlık yüzünden nefes alabileceğimi de sanmıyordum.

Derin bir nefes koyuverdim. "Ege'yleydim."

Annemin kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Ege'yleydin," diye yineledi. "Hani şu sadece arkadaşın olan Ege? Poyraz'ın kardeşi olan Ege?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbim göğsümde çırpınan bir serçe gibiydi. "Anne," dedim onu ikna etmek isteyerek. "Ege gerçekten çok iyi bir insan. Lütfen onu kötü tanıma."

"Kızım gecenin bir vakti evden kaçıp onun yanına gidiyorsa, ağabeyi diğer kızımı aylardır göremememe neden oluyorsa onu nasıl tanımam gerekiyor, Lina?"

"Sana daha önce de söyledim. O kötü biri değil. Bu zamana kadar hep desteğini hissettim. Bana kötülük yapacak biri değil o."

Annem yavaşça yanıma oturdu. "Sence Mira, bu kadar kırılacağını bilerek mi Poyraz'la sevgili oldu? Onun planlarının arasında var mıydı ayrılmak, evinden ayrı kalmak?"

Bir an için duraksadım. "Elbette yoktu ama..."

"Sence ben babanla evlendiğimde aklımda boşanmak var mıydı?" diye sorarken sesi titredi. Onu hiç bu kadar kırılgan görmemiştim. Kırılgan ve... Özlem dolu.

Annemle babamın ilişkisi alışılmışın dışındaydı. Birbirlerini hâlâ kıskanıyorlardı, gözlerine baktığımda hâlâ birbirlerini sevdiklerini görebiliyordum ama karı koca olarak uyandıkları son günün üzerinden neredeyse üç yıl geçmişti. Birbirlerini ne kadar özlediklerini yalnızca tahmin edebilirdim.

"Her şey böyle başlar zaten," diye mırıldandı. Artık benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibiydi. "Başta rüya gibidir. Sonsuza dek mutlu olacağını zannedersin. Hayat sanki sevdiğin adamın gözlerinden ibarettir. Sonra bir bakmışsın ki o dünya ba-

şına yıkılmış, sen de altında ezilip yok olmuşsun."

"Ama..." Titrek sesimle karşılık verdiğimde bakışlarını bana çevirdi. Orada olduğumu yeni hatırlamış gibiydi. "Söz konusu aşk olduğunda en büyük pişmanlık, bir şey yapmaktan ziyade hiçbir şey yapmamak değil midir?"

Annem hafifçe gülümserken söylediğim şeye ben bile hayret ettim fakat yüreğimin rahatlamayla gevşediğini söylemem gerekirdi. Sanki içimdeki bastırılmış minik bir nokta bunca zamandır doğru olanın ne olduğunu biliyordu ve gün yüzüne çıkmak için tam da bu anı seçmişti.

Ege'ye olan hislerim beni korkutuyordu, hata gibi geliyordu. Ağabeyinin ablamla ilişkisi, Damla'nın Ege'den hoşlanması, bir sevgilimin olması... Bir başkası benim gibi davransa onu muhtemelen kınardım. Evet, bu duygular gerçekten de hataydı.

Öyleyse neden yanlış hissettirmiyordu?

Neden doğru olan tek şey Ege'nin kollarında olmammış gibi geliyordu?

Annem derin bir nefes verdi. "Odana git, Lina," derken sesi daha kontrollüydü. "Bu meseleyi unuttum sanma."

Başımı hafifçe sallayıp ayaklandım. Sohbetimiz öngördüğümüzün aksine, annenin kızını azarladığı sıradan bir konuşmanın ötesine geçmişti. İkimiz de istemeden yüreğimizde saklı yaralarımızı, karmaşıklıklarımızı paylaşmıştık ve ikimizin de biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

Odama gidip pijamalarımı giydim, makyajımı temizledim. Yatağa girip yorganı başıma çektiğimde vücudum rahatlamayla gevşemişti ama bu kadar rahatlamama neden olan şey, annemin azarından kurtulmam değildi. Duygularımı görmem ve kendi ağzımla cesur olmamın doğru olduğunu itiraf etmemdi.

Dudaklarımda bir gülümseme yeşerdi. Birini sevmek, bunun getireceği tüm güzelliklere ve kötülüklere göğüs germeye hazır olmak, üstelik karşındakinin de seninle aynı duyguları pay-

laştığını bilmek muazzam bir duyguydu. Sanki sırtımda bir çift kanat belirmişti, gökyüzüne yükselmiştim ve yeni diyarlar keşfediyordum.

Hata mı yapıyordum, bilmiyordum ancak Ege'nin de dediği gibi hataysa bile daha önce bu kadar doğru hissettiren bir hata yapmamıştım.

Pazartesi sabahı uyandığımda üzerimden tonlarca kilo ağırlık kalkmış gibi hafiflemiştim ki evden kaçıp yakalandığım göz önünde bulundurulursa tam tersi olması gerekirdi. Annem evdekilere bir şey söylememişti ama hâlâ benimle konuşmuyordu. Aramızın böyle soğuk olması canımı çok sıkıyordu fakat Ege'ye olan duygularımı kabul etmek, prangalarımdan kurtulmuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Gözlerimi açtığımda dudaklarımda minik bir gülümseme vardı. Hiçbir zaman derslerden kaçan bir öğrenci olmamıştım ama okula gitmeyi şu anda olduğu gibi iple çektiğimi hatırlamıyordum.

Ayağa kalkıp hızla duş aldım, okul üniformamı giyip saçlarımı şekillendirdim. Doğal bir makyajla görünümümü tamamladıktan sonra neredeyse hazırdım.

Tuvalet masasının önündeki beyaz sandalyemde otururken gözlerim aynadan yansıyan ceketime takıldı. Pembe, şık işlemelerle dolu; özel tasarım bir ceketti ve babama çok pahalıya mal olmuştu. Ceketi çok severek, mutluluk çığlıkları atarak almıştım ancak okula gittiğimde Damla ceketin kesimini beğenmemiş, beni şişman gösterdiğini söylemişti. Hevesim cılız bir mum ışığı misali anında sönüvermişti. Bir daha da cekete elimi sürmemiştim.

Şimdi düşününce... Beni mutlu eden şeyin -bu bir ceket de olabilirdi bir biblo da- bir başkasının onayından geçmemesinin beni neden üzdüğüne anlam veremedim. Sonuçta o ceketi çok severek almıştım, önemli olan da bu değil miydi?

Neden bir başkasının sözlerinin hayatımı yönlendirmesine

izin vermiştim ki? Neden giymek istediğim aptal bir cekete karar verme işini bile bir başkasının ellerine bırakmıştım?

Biraz kendime kızarak, biraz da bu kadar olgun düşünmeyi başardığım için kendimi tebrik ederek ayaklandım ve ceketi aldım. Bu zamana kadar hep başkalarının onayını almak için yaşamıştım. Sürekli yüksek notlar getirmiş, piyanoda ustalaşmıştım. Önceden her şeyimi koşarak Can'a anlatırdım. O ise hiç gerçek anlamda dinlemezdi. Arkadaşlarımı koşullar ne olursa olsun desteklemiş, beni sevmeleri için elimden gelen gayreti göstermiştim.

Başkalarının filminde ana karakter olmaya o kadar çok çabalamıştım ki kendi filmimin figüranı olduğumu fark etmemiştim bile.

Ceketi giyip aynaya baktığımda kendimi o kadar güzel hissetmiştim ki yüreğim pır pır etmişti. Dudaklarıma bir gülümseme yerleştiğinde dün geceden hazırladığım sırt çantamı alıp aşağı indim.

Alt katta her zamanki gibi bir koşuşturmaca hâkimdi. Anneannem kahvaltıyı hazırlıyor, annem ve babam kedi köpek gibi dalaşıyordu. Dedemse dünyadan soyutlanmış gibi tüm dikkatini okuduğu *Gelmiş Geçmiş En İyi Tüfekler* isimli dergiye vermişti.

Beni fark etmeleri için el salladım. "Günaydın."

Babam bana dönüp gülümsedi. Gözlerinden anladığım kadarıyla yaşananlardan habersizdi. "Günaydın, prensesim. Nasılsın?"

"İyiyim, babi." Yüzüm hafifçe buruştu. "Ama siz iyi değilsiniz anlaşılan."

Babam önemsiz bir detay verirmiş gibi elini havada salladı. "Annen olacak kadın ve kaprisleri..."

Annem öyle bir baktı ki bir an babamın üzerine uçacağını sandım. "Kaprisler, öyle mi?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Biri neler olduğunu anlatsaydı çok mutlu olurdum, biliyor musunuz?"

Annem öfkeyle bana döndü. "Baban, benim yüzümden bo-

şandığımızı iddia ediyor."

"Öyle," dedi babam omuz silkip. Rahat bir duruş sergileyebilirdi ama onu tanıyordum. Bu konuyu cidden umursamasaydı tartışmaya gerek görmezdi. "Seni mutlu etmek her zaman imkânsızdı. Senin için yaptığım şeyleri kafama kakmanın bir yolunu mutlaka buluyordun."

"Benim için yaptığın şeyler mi?" Annemin dudakları yukarı kıvrıldı ama gözlerindeki fırtınalar tüm denizcileri boğacak kadar güçlüydü. "Yoksa yaptığın hataları telafi etmek için yaptığın zoraki jestler mi?"

Babam derin bir nefes koyuverdi. "Yapma işte şunu," dedi öfkeyle karışık bir bıkkınlıkla. "Senin için bir şey yapmak istemeseydim yapmazdım. Ne engel olacaktı bana?"

"Sırf çenemi tutayım, sevildiğime inanıp huzurunu kaçırmayayım diye aldığın birkaç kolyeye kanmadığım için özür dilerim."

"Sevildiğine inanmak mı?" Babam o kadar şaşkın görünüyordu ki bir an çenesinin yere düşeceğini sandım. "Behiye, sen zaten seviliyorsun. Ne inandırmasından bahsediyorsun?"

Konuşurken geçmiş zaman değil de şimdiki zaman kipiyle konuşması dikkatimi çekmiş, gözlerimi kırpıştırmama neden olmuştu ancak annem o kadar kızgındı ki bunu fark etmemişti. Fark etse belki yumuşardı ama babam bile ettiği lafın bilincinde görünmüyorken onun dikkat etmesi sürpriz olurdu.

"Bana en son ne zaman çiçek aldın?" Annem kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Aramızı düzeltmek için değil, gerçekten içinden gelerek en son ne zaman benim için bir şey yaptın?"

Babam bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra hemen karşılık olarak, "İşlerimin ne kadar yoğun olduğunu biliyordun. Sana eskisi kadar ilgi gösterememiş olabilirim ama bu benden uzaklaşmana bahane olamaz," dedi.

"Senden uzaklaşmak mı?" Annemin sesinde samimi bir şaşkınlık vardı.

"Evliliğimizin son ayları benden kaçmanla geçti. Kendimi na-

sıl bir pislik gibi hissettiğimden haberin var mı? Sanki beni istemeyen bir kadını zorla yanımda tutuyormuş gibiydim. Bana olan sevginin bittiğini düşündüm. Yanımdayken bile acı içindeymiş gibi görünüyordun."

"Çünkü acı içindeydim," dedi annem. "Artık eskisi gibi olamadığımızı görmek canımı acıtıyordu. Beni önemsemiyordun, tek düşündüğün yıllık kazancını biraz daha artırmaktı. Ne beni görüyordu gözün ne de çocuklarımızı. Ben de sürekli neyi yanlış yaptığımı sorgulayıp durdum. Problemi nasıl çözebileceğimize kafa yordum ama benden kaynaklanmayan bir sorunu nasıl çözebilirdim ki?"

"Ben çok mu mutluydum?" diye sordu babam. "Sizin geleceğinizi garanti altına almak için gecemi gündüzüme katarken, karıma istediği hayatı vermek için canımı dişime takarken gülüp oynuyor muydum?"

"Karının istediği şey kocasının yanında olmasıydı, bu kadar basitti. O aptal yatağa yalnız girmemekti." Öfkeyle nefesini bıraktı ama gözlerinde gördüğüm kırılganlıktı. "Beni bir evliliğin içinde yalnızlığa mahkûm ettin. Bu yüzden sana hep dargın kalacağım."

Babam da en az onun kadar kırgın ve kızgın görünüyordu. "İyi," dedi ayaklanırken. "Ben de sonunda karımla tatile çıkabilecek vaktim olduğunu düşünüp mutlu mutlu eve geldiğimde boş dolapları ve birkaç satırlık ayrılık notunu gördüğümde aynısını hissetmiştim. Ödeşmişiz."

Babam hiddetle arkasını dönüp çıkarken annem önce dişlerini sıkarak ona baktı, hemen ardından ayaklarını vurarak üst kata çıktı.

Bakışlarım sonunda anneannemin bakışlarıyla buluştuğunda gözlerinde yorgun bir ifade peyda oldu. Kızının mutsuzluğu onu da üzüyordu.

Dudaklarımı büzdüm. İkisi için de üzülmüştüm, kalbim kırılmıştı. Onlar için bir şey yapmak isterdim fakat elimden bir şey de gelmiyordu. "Biraz değişik bir sabah oldu."

Anneannem başını hafifçe salladı. "Öyle."

Ahmet dedem dergisini bir köşeye bıraktı. "Sonunda bitti şu dergi," diye mırıldandı. "Saatlerdir okuyorum, kaldıramadım başımı." Bana baktığında gülümsedi, hemen ardından bakışları mutfakta dolandı. "Ne oluyor? Herkes nerede?"

Ortamın gerginliğine rağmen başımı arkaya yatırarak kahkaha attım.

Babamla evden okula kadar süren kısa yolculuğumuz, arada edilen birkaç kelimelik sohbet dışında tamamen sessizlik içinde geçti. Neşesini yerine getirmek için başta bir şeyler anlatmaya yeltendim ama dinlemediği, aklının annemde olduğu o kadar belliydi ki daha fazla konuşmak istemedim.

Okulun önüne geldiğimizde babama dönüp gülümsedim ama yüzünde gölgeler geziniyordu sanki. Onun daha önce bu kadar üzgün olduğuna çok nadir tanık olmuştum.

İkisinin işine karışmak istemezdim ama kendimi tutamayıp, "Babi," diye mırıldandım. Sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi irkilerek bana döndü. "Annem seni seviyor, görüyorum ki sen de hâlâ onu seviyorsun. Belki de önemli olan tek şey budur, geçmişte kimin haklı olduğu değil."

Bana bakarken ne düşündüğünü anlamam mümkün değildi. Belki içten içe hak vermişti, belki de sözlerim onun için zırvalıktan ibaretti. Ancak ne düşünürse düşünsün, gözlerindeki üzüntüyü net bir şekilde görebiliyordum.

Onu daha fazla zor durumda bırakmamak, biraz düşünmesine alan tanımak için bir şey demesini beklemeden vedalaşıp arabadan indim. Güneş tüm görkemiyle tepemde yükselirken sabah serinliğine tatlı bir ısı karışmıştı. Havanın tadını çıkarmaya çalıştım çünkü muhtemelen birkaç ay içinde bunaltıcı sıcaklar başlayacaktı.

Kapıdan içeri girip sınıfa ilerledim. Her zamanki gibi Damla, Ada ve Yasemin sınıf kapısının önünde sohbet edip gülüşüyorlardı. Yapılı saçları, makyajları içinde güzel ve ulaşılmaz görünüyorlardı.

Eminim ki birçok kız onlardan biri olmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

Doğrusu onlardan birine seve seve yerimi verebilirdim.

Yanlarında gittiğimde yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Damla beni fark ettiğinde her zamanki gibi sevecen göründü ama ben kafasında beni hâlâ tarttığını, bana olan iyi niyetinin Ege'ye giden bir köprü olduğumu düşünmesinden kaynaklı olduğunu biliyordum.

"Günaydın."

"Günaydın," diye karşılık verdi Yasemin. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Biraz heyecanlıyım."

Damla dişlerini göstererek sırıttı. "Neden? Yoksa nihayet Ege'yle beni baş başa bırakacağın bir fırsat mı geçti eline?"

Yanağımın içini ısırdım ve gerginliğimi gizlemeye çalıştım. "Hayır," dedim sükûnet içinde. "Bu cuma yarışma var, uzun süredir gece gündüz demeden hazırlanıyorum." Başımı yana eğdim, gözlerimi hafifçe kıstım. "Bilmiyorsan söyleyeyim, ben çocukluğumdan beri piyano çalıyorum."

Damla'nın gülümsemesi solarken Ada ne yapacağını bilemeyerek gözlerini kırpıştırdı. Yasemin ise kaygıyla bir bana bir Damla'ya bakıyordu.

Damla bir şey demek üzere doğruldu ama lafına başlayamadan uzaktan Can göründü. Üzerinde kırmızı-beyaz bir kolej ceketi vardı. Kısa, sarı saçları özenle fönlenmişti. Yeşil gözlerinde beni görünce bir gülümseme belirdi.

Dik durmaya, derin bir nefes almaya çalıştım ama vicdan azabı kalbime saplanan paslı bir bıçak gibi acı veriyordu. Göğsümde, kemiklerimin altında ince bir sızı hissettim. Suçluluk duygusu beni öyle tüketti ki diz çöküp af dilememek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Ege'ye olan duygularımı kabul etmiştim ama tüm bunlar sevgilim varken bir başka erkeği öptüğüm gerçeğini değiştirmiyordu. Can mükemmel bir sevgili değildi ancak ne

olursa olsun, kimse aldatılmayı hak etmezdi.

Yanaklarım kızarırken bakışlarımı çevirmemek, dudaklarımda bir gülümseme yeşertmek için çabaladım.

"Günaydın." Can yanağıma bir öpücük kondurdu. "Nasılsın?"

Sabah uyandığımda Can'dan ayrılmayı aklıma koymuştum ama bana o kadar mutlu bir şekilde bakıyordu ki nefesim tıkandı. "İyiyim," derken sesimin titremediğine şükrettim. "Sen nasılsın?"

Bir kolunu omzuma attı. "İyi," dedi olağan bir şekilde. *İki gün önce bir başkasını öptüğümü bilse ne yapardı,* diye düşünmeden edemedim. "Akşam ne yapıyorsun?"

Biraz düşünme fırsatım olsa hemen bir bahane uydururdum ama Can'ın suratına bakarken gerçekler dudaklarımdan tek tek döküldü. "Herhangi bir programım yok."

"Süper," dedi gülümseyip. "O zaman akşam benimlesin."

Lütfen bana gülümseme. Lütfen bana iyi davranma. İlişkimizi kurtarmak ya da beni mutlu etmek için çabalama.

Can daha önce de beni bir yere davet etmiş, o gün arkadaşlarıyla içmeye gidip beni yalnız bırakmıştı. Bu yüzden ona kızgın olmam gerekirdi ama beni bir yere çağırdığında aklımdan geçen düşünceler bunlardan ibaretti.

"Lina," dedi Can. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." O kadar hızlı cevap vermiştim ki bir an nefesim boğazımda tıkandı. "Hiçbir sorun yok. Evet, elbette seninle gelirim."

"Harika." Şakağıma bir öpücük bıraktı. "Akşam seni alırım. Söz veriyorum, bu sefer ekilmeyeceksin."

Kıkırdayıp gülmeye çalıştım ama muhtemelen ıkınıyormuşum gibi değişik sesler çıkarmıştım. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Damla aniden atladı. "Can, şu kasaba dışındaki partiden mi bahsediyorsun?"

Can başını hafifçe salladı. "Evet, sen de mi davetlisin?"

Damla sarı saçlarından bir tutamı geriye atıp kendinden emin

bir şekilde gülümsedi. "Benim olmadığım bir parti mümkün mü sence?"

"Cahilliğim için lütfen beni bağışla."

"Bunu düşüneceğim."

Ada ve Yasemin'e döndüm. "Siz de gelecek misiniz peki?"

Yasemin hevesle başını salladı. "Ben de davetliyim, mutlaka orada olacağım."

Ada hiçbir şeyden anlamamış gibi kızlara baktı. "Tam olarak ne partisinden bahsettiğinizi sorabilir miyim?"

Kaşlarım hafifçe kalkarken bakışlarım Damla ve Yasemin'e kaydı. Araba yarışının yapıldığı gün de bize söylemeden birlikte dışarı çıkmışlardı. Omuz silktim. "Ada, galiba Damla ve Yasemin'in bize haber vermeden gezip tozma gibi huyları var."

Yasemin'in yanakları kızarırken Damla gözlerini kıstı. Anlaşılan yaptığı hatanın farkında değildi, farkındaysa bile umursamıyordu. "Aniden gelişen küçük bir kaçamaktı ama senin de diline düştük." Damla arkadaşça bulaşıyormuş gibi görünüyordu ama gözlerinde çekilen savaş kılıçlarının yansımasını görebiliyordum. "Hem sen de dışarı çıkmıştın o gece. Neden sadece bize laf atıyorsun ki?"

Kahretsin!

Can merakla bana döndü. Gözlerinde tek bir kötü düşünce görmemek bir an için acıdan öleceğimi sanmama neden oldu. Bahsettikleri gece bir başkasını öpüyordum ve o her şeyden habersizce, masum gözlerle bana soru soruyordu.

"Geçen cumartesi akşamı," diye açıkladı Damla, Can'ın meraklı gözlerini görünce. Zevkten dört köşeydi. "Başta tek geldiğini düşünüp üzüldüm ama yanında arkadaşları vardı neyse ki."

"Arkadaşları mı?"

"Evet. Egemen ve yanındakiler." Derin bir nefes aldı. "Egemen ve Lina aralarındaki buzları eritmiş gibi görünüyorlardı. Yaşanan onca şeye rağmen arkadaş olmaları ne güzel, değil mi?"

Can yavaşça bana dönerken gözlerindeki öfkeyi açığa çıkardı,

benden biraz uzaklaştı. "Cumartesi gecesi Egemen'le miydin?"

Damla'nın yanında tartışmak istemediğim için yan gözle ona baktım. O kadar mutlu görünüyordu ki sevinçten neredeyse havalara uçacaktı. "Çok ani gelişti," diye açıkladım. "Sana söylemeye fırsatım olmadı."

"Nedense söz konusu Egemen olduğu zaman her şey çok hızlı gelişiyor ve sen bana açıklayacak zaman bulamıyorsun, Lina." Can kıskançlığını gizleme gereği görmemişti.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu şu an mı konuşacağız sahiden?"

"Neden başka yerde konuşalım ki? Yabancı mı var?"

"Elbette hayır ama..."

Damla iyilik abidesi gibi, "Bu tartışmaya değecek bir konu değil, Can," diye araya girdi. "Orada baş başa değillerdi zaten. Söylediğim gibi Egemen'in arkadaşları da vardı yanlarında."

Can bir an durulur gibi oldu ama öfkesi ve kıskançlığını taze tutan bir tarafı da vardı. "Bu bir şeyi değiştirmez. Kız arkadaşımın bir yere gideceği zaman en azından haber vermesini beklerdim."

Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi fakat suçluluk denen güçlü pranga, dudaklarımdan dökülmelerine en büyük engeldi. Bir yanım ona kızmak, sevgilim olarak ne zaman yanımda olduğunu sormak istiyordu. Can en yakınım olmalıydı ama o yalnızca rapor verdiğim bir kurummuş gibi davranmayı seçiyordu.

Fakat sonra Ege'ye olan hislerim aklıma geliyordu ve ona olan öfkem ağır bir vicdan azabına evriliyordu. Karşımdaki insanı aptal yerine koyduğumu biliyor, yanlış yaptığımı kabul ediyordum. Ne olursa olsun, eylemlerimin sonuçlarına katlanmam gerekiyordu. Öte yandan Ege'ye hislerim o kadar güçlüydü ki bu duyguların getirdiği sonuçlardan kaçmayı aklımın ucundan bile geçiremezdim. Ancak bu bazı sorumluluklarımı yerine getirmediğimin farkında olmama engel değildi.

"Özür dilerim," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Duygu-

larım bir sel gibi yükseliyor, beni boğuyordu. "Bir dahakine haber veririm."

Can bir şey söylemedi, vedalaşmak için sarılmadı da. Yalnızca yanımdan yürüyüp geçti. Bana olan kızgınlığı somut bir alev gibi onu takip ederken arkasında yakıcı bir soğukluk bıraktı.

Damla'ya döndüm. "Neden yaptın bunu?"

Yapay bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neyi neden yaptım? Seni korudum ya."

"Can'ın öfkeleneceğini biliyordun."

"Sadece sohbet ediyorduk. Can'a cumartesi akşamından bahsetmediğini nereden bilebilirdim?"

"Damla, lütfen kendini bana anlatma," dedim. Duruşum bir duvar gibi dik ve mesafeliydi. "Aklından geçen düşünceleri çok iyi biliyorum ben."

Damla derin bir nefes aldı. "İstediğini düşünebilirsin, Lina. Ben yalnızca bana söylediğin şeyi sana iade ettim, hepsi bu. Ayrıca dışarı çıktığımız gecenin konusunu açan sendin."

"Bu da ayrı bir mesele." Uzun bir süredir sessiz kalan Ada nihayet tartışmaya dahil olmuştu. "Neden bir yerlere giderken bana haber vermiyorsunuz?"

Damla gözlerini devirmekle yetindi, açıklama yapma gereği bile görmedi. Onun yerine konuşan Yasemin'di. "Aman, Ada," dedi elini havada sallayıp. "Denk geldi dedik ya."

"Partiden de bahsetmediniz bana."

Yasemin ofladı. "Davet edilmediysen biz ne yapabiliriz?"

"Benim gelmemin sorun olup olmayacağını sorabilirdiniz."

Damla şok içinde kaşlarını kaldırdı. "Kendini bir yere zorla davet ettirecek kadar yüzsüz olabileceğini düşünmediğimiz için özür dileriz."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalırken Ada'ya baktım. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Kahverengi gözlerinde birkaç alev parıltısı gördüğüme yemin edebilirdim. "Mesele benim bir partiye davet

edilip edilmemem değil, neden anlamıyorsun? Mesele sizin düşüncesizliğiniz ve beni arkadaşınız olarak görmemeniz."

Damla ve Yasemin irileşmiş gözlerle Ada'ya bakıyorlardı. Ada her zaman grubumuzun en sessizi olmuştu. Ona söyleneni yapar, söylenmeyeni de sorgulamazdı. İlk kez ondan böyle bir çıkış görüyordum. Aynı şekilde ben de Ada kadar olmasa da bana çizilen sınırların içinde yaşardım. Bugün belki de ilk kez ikimiz de o sınırları aşmış, bize yapılan haksızlığın hesabını soruyorduk.

"Saçmalıyorsun," dedi Damla. "Seni arkadaşım olarak görmesem neden seninle takılayım?"

"Neden takılmayasın ki?" dedi Ada. "Her dediğini yerine getiren, emirlerini ikiletmeyen bir enayi bulmak kolay meziyet mi? Neden bu lüksten vazgeçesin?"

Bunları söyledikten sonra hiçbir şey demeden sınıfa girdi. Onun gidişiyle etraftaki meraklı gözlerin odak noktası olduğumuzu fark ettim. Aramızda ne kadar tartışırsak tartışalım, bu zamana kadar kimsenin bunu görmesine izin vermemiştik. Bizi koridorun ortasında birbirimize girmiş halde görmek herkesi heyecanlandırmış olmalıydı.

Hiçbir şey söylemeden Ada'nın peşinde ilerledim. Üzerimde gezinen gözleri yok saymaya çalışmak çok zordu.

Arkamdan gelen Damla'nın, "Yasemin," dediğini duydum. "Bugün yanıma sen otur."

Canıma minnetti.

Damla'ya bakmadım bile. Çantamı doğrudan tek başına oturan ve defterine bir şeyler çizen Ada'nın yanına bıraktım. Dikkatini tamamen çizdiği saçma şekillere vermişti. Beni fark ettiğinden bile şüpheliydim.

Birkaç dakika sonra cesaretimi toplayıp bir elimi Ada'nın omzuna koydum. "İyi misin?"

Yavaşça bana döndüğünde gözlerindeki yaşları fark ettim. Tek bir dokunuşla parçalara ayrılabilecek bir biblo gibi kırılgan görünüyordu. "Nihat," diye mırıldandı. Kim olduğunu sormama

gerek yoktu, muhtemelen o adamdan bahsediyordu. "Biraz kavga ettik."

Ada, bu adamla ilgili düşüncelerimi biliyordu. Bahçede konuştuğumuz günden beri bu konuyu rafa kaldırmıştık. Şimdi benimle derdini paylaşmaya karar verdiğine göre oldukça yalnız hissediyor olmalıydı.

"Neden kavga ettiniz?"

"Cumartesi buluşacaktık fakat sonra karısıyla yıldönümleri olduğunu hatırladı. Onu yemeğe çıkarması gerekmiş." Burnunu çekti. "Aralarında duygusal bir şey olmadığını söylemişti. Öyleyse neden yıldönümlerini kutlamaları gerekiyor ki?"

"Bunu ona söyledin mi?"

"Evet. Bana çocukluk ettiğimi, fazla kıskanç davrandığımı söyledi. Bir adamın karısına karşı bazı sorumlulukları varmış ve bunlardan kaçamazmış. Onunla yemek yemesi bana olan hislerini değiştirmezmiş."

Burnumdan nefes vererek öfkeyle güldüm. "Pislik herif, o sorumlulukların başında sadakatin geldiğini unutmuş herhalde."

Düşünmeden ettiğim bu yoruma Ada'nın karşı koymasını bekledim ama sessizce boşluğa baktı. Tek fark artık daha mutsuz görünmesiydi.

Kendimi daha fazla tutamadım. "Ada, bu konuyu konuşmak istemediğini biliyorum ama uçuruma o kadar hızlı yürüyorsun ki elinden tutup seni kurtaramamak canımı acıtıyor. Bu adam seni oyalıyor, iyi niyetini ve saflığını sömürüyor. Tecrübesizliğinden yararlanıp sana asla gerçekleştirmeyeceği vaatler veriyor."

"Bunları görmediğimi mi sanıyorsun?"

Geçen seferki gibi bu adamı koşulsuz şartsız savunmasını beklemiştim, çaresizce söylediklerimi onaylaması şaşırtıcıydı.

"Öyleyse neden hâlâ onunla birliktesin?"

"Onu seviyorum çünkü."

"Sevgi dediğin iyileştirmeli, Ada. Seninki günden güne hasta ediyor."

"Anlamıyorsun, Lina." Başını iki yana salladı. "Kimse anlamı-

yor. Tek istediğim onunla olmak. Ondan ayrı kalmak benim için ölüm gibi bir şey."

"Ama yanında kalmanın yaşam getirdiği de söylenemez."

Yüzü düştü, başını öne eğdi. "Haklısın, söylenemez."

"Bilmediğim başka bir şey var mı?" diye sordum.

Ada dudaklarını ısırırken bir müddet bana bakmadı. Yaşananları kafasında tartıyor gibi görünüyordu. "Sanırım karısından boşanmayacak."

Biraz olsun anlamaya başlaması içimi ferahlatmıştı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Karısının çocuk istediğinden bahsetti."

Şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Zaten çocukları yok mu?"

"Var."

Derin bir sessizlik oldu. "Nasıl hissediyorsun peki?"

"Değersiz," dedi cılız bir sesle. "Yok gibi, hiç var olmamışım gibi." Burnundan güldü. "Belki de onun için hiç var olmadım zaten."

"Ama hâlâ ondan ayrılmıyorsun."

"Sana söyledim, cesaretim yok. Onunla var olmuşum gibi hissediyorum. Onsuz yok olacakmışım gibi... Belki beni onunla olmak da yok ediyor ama elimden bir şey gelmiyor. Ondan uzak kalamıyorum."

"Peki ya çocuk yaparlarsa? O zaman ne yapacaksın?"

Omuzları düştü. "Bilmiyorum."

"Yapman gerekeni biliyorsun aslında." Ters bir tepki vermesin diye uysal bir şekilde konuşuyordum. "Sadece nasıl yapacağını kestiremiyorsun."

"Üzülmekten korkuyorum."

"Buna üzülmek olarak bakma," dedim. "Gelecekteki mutlu anlarını kurtardığını düşün."

"Haklısın."

Cılız sesine, beni onaylamasına ve sohbetimizin geçen seferkinden çok daha farklı ilerlemesine rağmen Ada'nın o adamdan ayrılacağından hâlâ emin değildim. Ona saplantılı şekilde âşık ol-

muş vaziyetteydi. Onu çekip çıkarmaksa sandığımdan daha güç olacaktı.

Kapı açıldığı an tenim karıncalanmaya başladı. Nasıl oluyordu, bilmiyordum ama bir şekilde onun geldiğini hissedebiliyordum. Nefesi, gülüşü, sesi... Hepsi yüreğimde yeşeren birer çiçek gibiydi.

Ege'ye ne ara bu kadar kapılmıştım ben?

Ege sırasına geçerken gözlerimiz buluştu. Mavi gözlerinde bir şey beni görür görmez ışıldadı. Adını koyamasam da bu ışıltı fazla tanıdıktı. Acaba Ege de benimle aynı duyguları paylaşıyor muydu? Bedenimi görmekten ziyade yüreğinde varlığımı hissediyor muydu?

Sırasına geçerken dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Hınzır gülüşü bir elektrik akımının tüm bedenimden geçmesine, kalbimin teklemesine neden oldu.

O gülümsemeyi sabaha kadar izlesem doyamazdım.

Ege yürüyüp sırasına ilerlerken Damla'nın sesini duymamla gerçekliğe döndüm. "Akşam muhtemelen Ege de partiye gelir."

Benimle konuştuğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Öyle mi?"

"Evet." Başını yana eğdi. "Belki bizi baş başa bırakmak için eline fırsat geçer."

Kanım donmuşçasına ona bakakaldım. Daha az önce tartışmıştık. Bana hâlâ öfkeliydi ama benden bir şeyler isteyebiliyordu.

İstediği şey ise onu Ege'yle baş başa bırakmamdı.

Bir şey söylemeden önüme döndüm. Ege ve Damla... İkisinin ismi bile yan yana gelse tüylerim diken diken oluyor, içim tarifsiz bir kıskançlıkla kavruluyordu. Hal böyleyken o ikisini asla yan yana getiremezdim.

Ancak Damla da aptal bir kız değildi. Ege'yle arasını yapmamamın nedenini anlayacaktı. Hoş, belki de her şeyi çoktan kavramıştı.

BÖLÜM ON SEKİZ

LİNA VE EGEMEN'İN
MESAJLARI
16 Nisan 2022

Ege: Ahtapotların her kolunda kendine ait minik bir beyni olduğunu biliyor muydun? Tek bir beyni bile olmayan Cancık utanır mı? Sanmam...

Lina: Şu çocuğa böyle seslenme artık.

Ege: Sana daha önce de söyledim, benden imkânsızı istiyorsun.

Lina: Ahtapotlar nereden aklına geldi şimdi?

Ege: Hiçbir yerden. Sana yazmak için bir bahane arıyordum, kayıtsız kalamayacağın saçma bir bilgi edindim ben de.

Lina: Bana yazmak için bir bahaneye ihtiyacın yok.

Ege:
Bu bana âşık olduğun anlamına mı geliyor?

Lina: Sana da elini veren kolunu kaptırıyor.

Ege: İstediğin kadar reddet, günlüğünü benim fotoğraflarımla doldurduğunu biliyorum. Ne yapıyorsun?

Lina: Provadan çıktım, şimdi akşamki parti için hazırlanıyorum.

Ege: Nasıl geçti? Kendini hazır hissediyor musun?

Lina: Bilmiyorum ki Ege ya... Yani bence iyiyim ama ne bileyim... Sanki asla yeterli değilmişim gibi geliyor. Kendime daha fazla ne katabilirim, bilmiyorum.

Ege: Dün gece rakiplerini araştırdım. Gönül rahatlığıyla iddia ediyorum ki onları tokatlaman iki dakikanı bile almaz.

Lina: Keşke ben de kendime bu kadar inansam.

Ege: Beni şaşırtan da bu zaten. Senin kadar yetenekli olsam alnıma piyano dövmesi yaptırırdım. Neyse, şimdi de sevgilim piyanoda bu kadar yetenekli diye dövmesini yaptırayım bari.
(Fark etmediysen diye söylüyorum, yem atarak seni yokluyorum.)

Lina: Son mesajın için teşekkürler. Bunu o kadar gizli yapmıştın ki fark etmemiştim bile.

Ege: Gülümsediğini biliyorum, Lina. Tersleyerek beni kandırmaya çalışma.

Lina: Bazen etrafıma gizli kamera yerleştirdiğinden şüpheleniyorum.

Ege: Dolabına yerleştirdiğim Kameradan bahsetme zamanı geldi anlaşılan... Dolaba bakıp durma.

Lina: EGE! SENDEN NEFRET EDİYORUM!

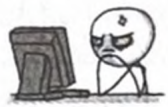

Ege: Hayır, etmiyorsun. Dolaba bakmayı bırak artık, sadece şaka yapıyordum.

Lina: Hareketlerimi tahmin etmen canımı sıkmaya başladı.

Ege: Sanırım seni sandığından daha iyi tanıyorum.

Lina: Keşke ben de seni daha iyi tanısam.

Ege: Tanıyacaksın. Bunun için önümüzde uzun yıllar var.

Lina: Kendinden çok eminsin.

Ege: Bizden çok eminim.

Lina: Gerçekten mi?

Ege: Gerçekten.

Lina: Poyraz ne olacak? Aramızdaki şey ilerlerse kızmaz mı?

Ege: Aramızdaki şey ilerleyecek.
İlk soruna gelecek olursak, kızmak mı?
Muhtemelen deliye döner.

Lina: Peki, kardeşinle böyle bir tartışma yaşamak istediğinden emin misin?

Ege: Beni anladığını sanmıyorum, Lina. Sana ne kadar bağımlı olduğumdan haberin bile yok.

Lina: Ege... Korkuyorum.

Ege: Neden?

Lina: Beni biliyorsun. İşleri akışına bırakmak pek âdetim değildir ancak son zamanlarda doğru olan tek şey buymuş gibi hissediyorum.

Ege: Ben buradayım, Lina. Ne kadar istersen beklerim ama senin için savaşmayı bırakacağımı düşünme sakın.

Lina: Merak etme, düşünmenin kıyısından bile geçemem.

Ege: O zaman nikâh gününü alıyorum yüksek müsaadenle?

Lina: Kendimi sandalyeden atmama çok az kaldı cidden.

Ege: Akşamki partide seni görebilir miyim?

Lina: Çok isterdim ama Can yanımda olacak.

Ege: Onunla birliktesin hâlâ, öyle mi?

Lina: Aslında işler tam olarak öyle değil.

Ege: Ondan ayrılmak mı istemiyorsun? Öpüşmemiz hata mıydı sence?

Lina: Öyle değil. Bugün ondan ayrılacaktım ama kendimi birden o kadar kötü hissettim ki... Çok büyük bir ahlaksızlık yapıyormuşum gibi... Korkunçtu.

Ege: Lina, Can'ı dört çocukla ortada bırakmadın.

Lina: Ama yine de onu yarı yolda bıraktım. Bu da önemli değil mi?

Ege: Değil.

Lina: Olaya taraflı bakıyorsun. Mesele Can'dan ayrılmam değil ki. Onunlayken sana karşı bir şeyler hissetmem.

Ege: Bana karşı bir şeyler hissettiğini yüzüme karşı söyle. Bir de senden duymak istiyorum. Seni öpmeden birkaç saniye önce yani. Yanakların kızarıyor.

Lina: Sanırım şu dolabı çöpe atma vakti geldi de geçiyor.

Ege: Şaka bir yana, ciddiyim. Can melek gibi bir insan olsaydı hassasiyetini anlayabilirdim ama onun seni sevmediği bariz ortada olan bir gerçek.

Lina: Ege, ne söylersen söyle, Can konusunda yanlış bir yol izlediğimi kabul etmek zorundayım.

Ege: Can konusunda yaptığın tek yanlış onunla sevgili olmaya karar vermekti.

Lina: Bir de onu aldatmak.

Ege: Bunun gibi minik birkaç bir şey işte.

Lina: Of Ege...

BÖLÜM ON DOKUZ

Lina Altınok
16 Nisan 2022, Cumartesi

Can'la yaptığımız yaklaşık bir saatlik araba yolculuğunun ardından partinin yapılacağı malikâneye varmıştık. Geniş bahçeli, görkemli yapı Akyazı'nın çok uzağındaydı. Bahçenin bir kısmı çimle kaplıydı, diğer kısmındaysa kocaman bir havuz vardı. Birkaç kişi havuzun başındaki şezlonglarda oturmuş, sohbet ediyordu ama evden yükselen kahkahalar ile müzik sesi asıl eğlencenin içeride olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Can kapıyı çaldıktan sonra esmer, kısa saçlı bir kız kapıyı açtı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Hoş geldiniz," dedi. Sesindeki neşesinden ve bakışlarındaki nezaketten onun ev sahibi olduğunu hemen anladım. "İçeri gelsenize."

Partiye bizzat davet edilmemiştim ama kız durumu hiç garipsememişti. Aksine, eve girdiğimde bana samimi bir gülümsemeyle bakıyordu.

Salona geçip koltuklardan birine oturduk. Can bize içecek getirmek için birkaç dakikalığına yanımdan ayrıldıktan sonra elinde iki kırmızı plastik bardakla geri döndü.

Biraz havadan sudan sohbet ettik ama sanki aramızda bir buzdağı vardı. İşin kötü tarafı, o buzdağı yeni mi oluşmuştu yoksa ben onu yeni mi görmeye başlamıştım, bilmiyordum.

"Piyano nasıl gidiyor?"

Omuz silktim. "İyi," dedim. "Elimden geleni yapıyorum."

Başını hafifçe salladı. "İyi, umarım kazanırsın."

Ege'ye olan duygularımın beni körleştirmesini, Can'a hak etmediği şekilde davranmayı hiç istemiyordum ama sarf ettiği her söz canımı sıkıyordu. Ege bana inanıyordu. Bu o kadar güçlü bir inançtı ki hiç kimse onu benim başarısız olacağıma ikna edemezdi. Oysa Can'dan hiçbir zaman böyle bir şey görmemiştim. O yalnızca bir tanıdık gibi samimiyetsiz dileklerini sunmakla yetiniyordu. Suratımın mümkünmüş gibi daha da düştüğünü hissettim.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Cevap vermek üzereydim ki tanıdık bir ses duymamla lafım yarıda kesildi. Bir yandan tüylerim ürpermişti. "Bakın, burada kim varmış."

Kafamı kaldırdığımda Damla ve Yasemin gülümseyerek bize yaklaşıyordu. Onları görünce midem burkuldu. Uzun yıllardır süren arkadaşlığımız, kötülüklerine rağmen onlara duyduğum sevgi bazı şeyleri görmemin önüne geçmişti ama bugün geldiğimiz noktada ne kadar ikiyüzlü davrandıklarını göz ardı etmem imkânsızdı. Damla muhtemelen beni paralamak istiyordu ama sırf Ege yüzünden bana istediği tepkiyi gösteremiyordu. Yasemin'in duyguları da tamamen Damla'ya göre şekilleniyor, hayatı ondan onay almasına bağlıymış gibi davranıyordu. Önemsediği tek şey onun mutluluğuydu, benim ne kadar mutsuz olduğumla ilgilenmiyordu bile.

Damla sağıma otururken Yasemin de onun yanına kuruldu. "Tanıdığım en tatlı çift."

Can'ın dudaklarında cılız bir tebessüm belirdi. Onu takdir etmem gerekirdi çünkü ben yalandan minicik de olsa gülümseyemeyecek kadar tahammülümü yitirmiştim.

"Nasılsınız?" diye sordu Yasemin.

"İyiyiz." Can yanıtladı. "Yeni geldik biz de."

Üzerimde bir çift mavi göz hissedince etrafıma bakındım. Ege yanında arkadaşlarıyla içeri girerken sakince beni izliyordu.

Kayıtsız duruşuna rağmen gözleri çakmak çakmaktı. Beni görünce hissettiklerini gizlemesi olanaksızdı. Acaba ben de böyle miydim? Duygularım bir kitap gibi okunabiliyor muydu?

Ege arkadaşlarıyla odanın öteki ucuna geçerken onu izleyen tek kişi olmadığımı fark ettim. Damla, Ege'ye hayran bakışlar atarken yüreğim bir öfke aleviyle kavruldu. Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmamıştım ama Damla'nın kafasını duvardan duvara vurmak gibi korkunç bir arzu duydum.

"Haydi, kızlar," dedi aniden. "Lavaboya gidelim."

Can alay edercesine güldü. "Neden tuvalete giderken yanında iki kişi götürmek istiyorsun ki? Tek başına halledemeyeceğin bir iş mi?"

Damla yüzünü ekşitti. O sırada Yasemin onu kurtarmak için imdadına yetişmişti. Ah, tabii ki yetişirdi. "Bu, kız olmanın altın kuralıdır, Can. Erkek olarak bilmemen normal."

"Hayatımda daha saçma çok az şey duydum ama neyse, sorgulamayacağım."

Damla şirin kız rolünü mükemmel şekilde oynayarak hızla doğruldu. Ayağa kalkarken bir eliyle Yasemin'in, diğer eliyle benim bileğimi kavramıştı. Salondan çıkar çıkmaz tuvalete gitmek yerine ikimizi de köşeye çekiştirdi.

"Ee?" dedi beklentiyle.

Kaşlarım çatıldı, gözlerimi kırpıştırdım. "Ne ee?"

"Egemen geldi," dedi Damla sabırsızca. "Bizi ne zaman baş başa bırakacaksın?"

Derin bir nefes aldım. "Ege seni istemiyor, Damla," dedim doğrudan. Artık Damla'nın şımarıklıklarından çok bunalmıştım. "Bunu daha ne kadar açık edebilir?"

Damla'nın yüzü şokla dalgalanırken Yasemin, "Ne saçmalıyorsun, Lina?" diye karşılık verdi. Damla'dan daha çok öfkelenmişti. "Ege, Damla'yı güzel bulduğunu söyledi ya."

"Bunu yalnızca Damla'dan duyduk."

"Ne yani?" Damla dramatik bir ifadeyle elini göğsüne yerleştirdi. "Ben yalan mı söylüyorum? Bunu mu iddia ediyorsun?"

Önceden olsa Damla'nın gönlünü almak için çabalar, onu incittiğim için özür dilerdim ancak kötü insanları iyi görmeye çalışmaktan yorulmuştum. Damla belki yüreğinin derinliklerinde iyi biri olabilirdi ama onun içindeki iyiliği çıkarmak için uğraşacak mesaiyi yapmaya niyetli değildim. Bir insan bana iyi yönünü göstermiyorsa benim için kötüydü ve ondan uzak duracaktım. Rehabilitasyon merkezi değildim ve kimse için kendi huzurumu feda edemezdim.

"Evet," dedim dik durup. "Yalan söylüyorsun."

Yasemin gözle görülür şekilde irkilirken Damla sertçe yutkundu. "Ege'nin bana olan hislerini değiştirebilirim."

"Yapamazsın, bunu sen de biliyorsun."

"Sen kimsin ki benimle böyle konuşuyorsun?" Bastırdığı öfkesi nihayet gün yüzüne çıkıyordu. "Benim neyi yapıp neyi yapmayacağıma hangi hakla karar veriyorsun?"

Sözlerinin bir şey hissettirmesini bekledim, herhangi bir şey... Ancak benim için koca bir boşluk dışında bir şey ifade etmiyordu.

"Sadece olanı söylüyorum, Damla. Her şeyi elde etmek için deliren küçük, şımarık kız çocuğu rolünü oynamayı bırak artık." Dudağımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Gerçi sana yakışmıyor da değil."

Damla titrek bir nefes aldı. "Bence ağzından çıkanlara dikkat et, Lina. Sonuçları ağır olabilir."

"Sen bana zarar veremezsin."

Kendinden emin görünüyordu. "Öyle mi dersin?"

"Biliyor musun, umurumda değil. Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle. Artık rahatlıkla yönettiğin kuklan olmayacağım."

"Senden sadece Egemen ile beni baş başa bırakmanı istedim. Bunun kukla olmakla ne alakası var? Herkes arkadaşının hoşlandığı çocukla baş başa kalması için uğraşır."

"Sen uğraşmazdın."

"Lina, Egemen'le beni aynı ortama sokman dışında hiçbir şey istemedim senden."

"Ben de cevap veriyorum işte. Yapmayacağım. Seninle Ege arasında köprü olmayacağım."

"Öyle mi? Nedenmiş?"

Soruş tarzındaki sertlik, sesindeki iğneleme bir tahmini olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen benden yalanlamamı bekliyordu ama bu oyunu daha fazla sürdürmek istemiyordum.

"Sanırım nedenini biliyorsun, Damla."

Damla'nın ifadesi buz keserken Yasemin'in ağzı bir karış açık kaldı. "Nasıl yani, Lina? Sen ve Egemen..."

"Öyle bir şey yok!" Damla öfkeden titriyordu. "Egemen benim."

"Değil, Damla. Yeter artık çocukluk yaptığın. Ege hiçbir zaman senin olmadı. Onun gözü her zaman bir başkasındaydı."

"Sendeydi, öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Öyle bile olsa..." Damla kabul etmemekte direniyordu. "Bu senin için hiçbir şey ifade etmemeli. Can'la sen..."

"Can'la ben," diye sözünü tamamladım. "Ayrılacağız."

Damla'nın nefes alıp verişi hızlandı. Öfkeden titriyordu. "Sen..."

"Onu seviyorum, Damla. Aslında onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Sanki kalbimin eksik parçası onunla tamamlanmış gibi. Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim, biliyor musun? Kimse için kalbim böyle sıkışmamıştı. Kimsenin eksikliğini böylesine hissetmemiştim. Kimseyle bir bütün olabileceğime ihtimal vermemiştim. Kimseye, *o yanımda olursa tüm dünyaya kafa tutabilirim,* diye düşünecek kadar güvenmemiştim. Ve işin büyüleyici tarafı ne, biliyor musun?"

"Neymiş?"

"O da aynı şekilde hissediyor. Bana bakarken ifadesi yumuşuyor. Sanki mutluluğu benim iki dudağımın arasındaymış gibi

davranıyor. Farklı dünyalara hapsolsak bile yeni bir dünya yaratabileceğimize inanıyor." Söylediklerimi sindirmesi için Damla'ya birkaç saniye verdim. Sadece onun değil, benim de soluklanmaya ihtiyacım vardı.

"Sevdiğin insanın da seni sevmesi... Bu kırk yılda bir olacak bir mucize, Damla. Bunu bulmuşken kaybetmek istemiyorum."

Damla çenesini yukarı kaldırdı. Bakışları buz gibi mesafeliydi ama beni cayır cayır yakmaya hevesli alevleri görmediğimi söyleyemezdim. Bu tezat bir an için başımı döndürdü.

"Her şey yolunda mı?"

Tanıdık bir ses duyduğumuzda hep birlikte o yöne döndük. Ege elleri ceplerinde, omzunu kapı pervazına yaslamıştı. Rahat duruşuna rağmen bakışları o kadar dikkatliydi ki... Sanki ben bir prensestim, o da beni tüm tehlikelerden korumaya ant içmiş şövalyeydi.

İstemeden gülümsedim. Cılız ama minnet dolu bir gülümsemeydi bu. "Evet. Seni sonra bulurum."

Ege bir an duraksadı. Bana güvenmekle güvenmemek arasındaki o ince çizgideydi. En sonunda başını hafifçe sallayıp uzaklaştı ama durumun hiç içine sinmediği belliydi.

O gittikten sonra yeniden Damla'ya döndüm. Bana bakarken beni bir kaşık suda boğacak gibi görünüyordu. Ege'nin bana olan ilgisinden ona bahsetmem ayrı bir şeydi, buna şahit olması ayrı bir şey.

Ege'yle sadece konuştuğumuzda bile bu kadar deliriyorsa onu öptüğümü duysa baygınlık geçirirdi herhalde.

"Pisliğin tekisin, Lina." Damla'nın sesi dikenliydi. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

"Üzgünüm Damla ama bununla yaşamaya alışman gerekiyor. Ege beni seviyor, ben de onu."

Damla titrek bir nefes aldı. Belki de ilk kez kaybettiğini kabullenmeye bu kadar yaklaşmıştı. "Artık arkadaş değiliz."

"Hiç olmadık ki."

"Sen bir..."

"Of!" diye bağırdım dayanamayıp. "Siktir git artık başımdan!"

Damla gözlerini kırpıştırdı. Yasemin'in ağzı bir karış açık kaldı. "Ne dedin sen?"

Gerçekten... Ne demiştim ben? Hayatımda neredeyse hiç küfretmeyen ben, yıllardır en yakın arkadaşım olan Damla'ya hakaret mi etmiştim?

Bu yeni deneyim biraz paniklememe neden oldu ama kelimelerin özgürleştirici bir yanı vardı. Sanki sesim ne kadar yükselirse o kadar yüksekten uçacaktım.

"Beni duydun. Ege seni istemiyor, hiçbir zaman da istemedi. Bu ne onun suçu ne de benim." Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Ayrıca sen bizi hiçbir zaman arkadaşın olarak görmedin. Hiçbir zaman arkadaşın gibi davranmadın. Yasemin senin için her zaman bir yancıydı. Ben köşede idare edebileceğin, güzel sözlerinle kandırabileceğin bir aptaldım. Ada'ysa hiçbir şeye sesini çıkaramayan, sessiz süs köpeğiydi. Senin için hiçbir zaman daha fazlası olmadık. Şimdi karşıma geçmiş, bana hesap soruyorsun. İnan bana, sadece komik oluyorsun." Bahçeye gitmek üzere kapıya doğru birkaç adım atmıştım ki son anda durup geri döndüm. "Ayrıca Ege'nin nasıl öpüştüğünü merak ediyordun ya, söyleyeyim. Çok iyi öpüşüyor. Nerede ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor. Bunu bizzat kendim test ettim. Bu bilgiyi de al, ne yapıyorsan yap!"

Damla'nın saçıma yapışmasına saniyeler kalmıştı. Arkamdan seslendi: "Bir gün geri döneceksin ama o zaman ben olmayacağım. Sildim seni!"

Aynı şekilde bağırdım: "Çok da umurumda!"

Yasemin'in ağzı şok içinde açıldı. Sözlerimin onun da gözünü açmasını umuyordum. Hayat bir başkasının peşinde dolanmak, sahte insanlar uğruna değerli vaktini kaybetmek için fazla kısaydı.

Umarım bunu o da fark eder ve bundan böyle çevresinde onu gerçekten seven kişilere yer verirdi.

Evden çıkıp hızla havuz başına döndüm. Neyse ki etrafta kimse yoktu. Panikle havuzun etrafında bir oraya bir buraya giderken meraklı gözlerin hedefi olmak şu an isteyeceğim son şeydi.

"Enteresan bir gösteriydi."

Arkamdan gelen sesin sahibine hızla döndüm. Ege'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Mavi gözleri sanki milyonlarca güneşe ev sahipliği yapıyormuş gibi ışıl ışıldı.

"Nereden çıktın sen?"

"Hiçbir yerden." Omuz silkti. "Uzaktan sizi izliyordum. Buraya koştuğunu görünce peşinden geldim."

"Birini gizli gizli izlemek kaba bir davranış."

Yapay bir mahcubiyetle dudaklarını düz bir çizgi olana kadar birbirine bastırdı. "Umarım beni bağışlarsın."

Ege'nin alaycı tavırlarına kızmadım. Aslında şu an ihtiyacım olan tek şeydi. "Tartışmayı duydun mu?"

"Her bir kelimesini."

Söylediklerimden pişman değildim. Yeni keşfettiği toprakları turlayan bir kâşif gibi hissediyordum. Heyecanla harmanlanmış hafif panik duygusu içimi kemiriyordu.

"Ona küfrettim."

Zevkten dört köşeydi. "Biliyorum. Umarım biri kameraya çekmiştir. Her saniyesi harikaydı."

"Ege," dedim bunalırcasına. "Dalga geçme."

"Geçmiyorum. O eşsiz anların sadece zihnimde kalması çok üzücü."

Damla'yla olan kavgamızı düşününce kıkırdamadan edemedim. Panik yavaşça geri çekilmiş, geriye yalnızca eşsiz bir rahatlama duygusu bırakmıştı. Sonunda kendimi savunduğumu bilmenin rahatlığıydı bu.

"Suratı öfkeden morardı."

Ege yorumuma gülerek cevap verdi. Kendimi şezlonga bıraktığımda karşımdaki şezlonga geçerken gülümsemesi yerini koruyordu. "Kız neye uğradığını şaşırdı."

"Birinin onu kollarından tutup sarsması gerekiyordu. Hep bunu bir başkasının yapacağını düşünmüştüm ama o kişinin ben olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Benim geçerdi." Ege başını yana eğdi. "Hatta bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyordum."

"Benim gibi yıllardır kendini kullandıran kafasız bir kızdan bunu beklemen şaşırtıcı."

Ege onaylamaz bir şekilde başını iki yana salladı. "Sen aptal biri değilsin, Lina. Hiçbir zaman olmadın. Sevdiğin insanların gerçek yüzünü görmekten kaçındın sadece. Bu meseleyi de biraz itici güçle geride bıraktın. Yoksa neyin ne olduğunun her zaman farkındaydın. Damla hiçbir zaman Ada'yı ezdiği gibi ezemedi seni. Yasemin'i elinin altında tuttuğu gibi seni tutamadı. Sözlerine kandın ama bu aptallığından değil, ona olan sevgindendi."

Onu dinlerken dudaklarımda bir tebessüm oluştu. Söz konusu ben olduğumda ne olursa olsun yanımda olması hoşuma gidiyordu. Bana ve doğru şeyi yapacağıma olan inancı benim de kendime güvenmemi sağlıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım farkında olmadan.

"Ne için?"

"Hiç. Sadece Ege olduğun için."

Gülümsemesi genişledi. "Sadece Ege olduğum için... Sevdim bunu."

Aramızda derin bir sessizlik oluştu. Aslında iki tarafın da birbirini dinlediği anlamlı bir sessizlikti bu. Bir başkasıyla olsaydım rahatsız hissedip sessizliği bozmak için bir şeyler yapmam gerektiğini düşünürdüm ama söz konusu Ege olduğunda derin bir nefes alıp arkama yaslanmakta bir sakınca görmüyordum.

Onunlayken duygularım için savaşmama gerek yoktu. Çoktan kazanan tarafta olduğumu biliyordum.

"Lina, sana söylemek istediğim bir şey..."

"Muhabbetinizi bölmüyorum ya?"

"Can," diye mırıldandım. Arkamı döndüğümde kırgın bakışlarıyla karşılaşmaktan korkuyordum ama onunla yüzleşmek zorundaydım.

Can'a karşı hiçbir şey hissetmiyor, onun da bana tutkuyla âşık olmadığını biliyordum. Hatta benden hoşlanmadığını bile hissediyordum fakat hiçbir şey onu aldattığım, onunla birlikteyken Ege'yi öptüğüm gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ne o, Lina? Yanlış anladığımı mı söyleyeceksin yoksa? Dur tahmin edeyim, aniden Ege'yle buluşman gerekti ve bana haber vermeye vaktin olmadı."

Can'ın sesi her geçen saniye yükselirken ayaklanıp tam karşısında durdum. "Öfkeni anlıyorum," derken bir çocuk gibi ellerimi önümde birleştirdim. "Ama biraz konuşamaz mıyız?"

"Konuşmak mı?" Alayla karışık öfkesi iğne gibi tenime battı. "Şimdiye kadar konuştuk mu, Lina? Bana gülümseyip arkamdan bu herifle kırıştırmaya koşarken benimle konuşman gerektiğini aklımdan geçirdin mi?"

Gösterdiği yere baktım. Ege çoktan kalkmış, bize yaklaşmıştı. Bakışlarında görülen dalgalar her an birini boğabilirdi. Duruşu dik, kendinden emindi. Bize alan tanıyacak kadar uzakta ancak tartışmamız hararetlenirse müdahale edecek kadar yakında duruyordu.

"Neden tek suçlu benmişim gibi davranıyorsun?"

Can şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Beni aldatmandan, herkesin içinde Damla'yla kavga ederken Ege'yi nasıl öptüğünü anlatmandan ben sorumluyum, öyle mi?"

Gözlerimi kapatıp içimden bir küfür savurdum. Damla'ya o kadar öfkelenmiştim ki sözlerimin Can'ın kulağına gideceğini hesap etmemiştim.

"Duyman iyi olmuş," dedi Ege. Sesindeki mesafe bir duvar gibi somuttu. "Lina'yı yapmak zorunda olduğu uzun bir konuşmadan kurtarmışsın."

Can ona ölümcül bir bakış atarken Ege'ye dönüp kısık sesle, "Lütfen," dedim. "İzin ver, kendim halledeyim."

Ege hafifçe başını salladı ama buz kesmiş ifadesi yumuşamamıştı. Öte yandan iletişim kurduğumuzda Can daha da öfkelenmişti. Sanki bizi konuşurken görene kadar ortada koca bir yalan vardı da birden hepsi gerçek oluvermişti.

"Ne tatlısınız! Çocuk yapmayı da düşünüyor musunuz?"

"Evet," dedi Ege. "Başka sorun varsa sonra sorarsın Seni gelişmelerden haberdar ederiz."

"Ege!" Sesim öfkeyle yükseldiğinde dudaklarına görünmez bir fermuar çekti ama bakışlarında bir nebze olsun pişmanlık yoktu.

Tekrar Can'a döndüm. "Yaptığım şeyin sana haksızlık olduğunu reddetmiyorum," derken sesim yumuşadı. Bu belki de onunla son konuşmamızdı. İmkânsızdı ama onunla geçirdiğim güzel zamanlar hatırına olabildiğince iyi ayrılalım istiyordum. "Biliyorum, sana ayıp ettim. Seninleyken başka birine kapıldım, yapmamalıydım ama senin hiç mi hatan yok?"

"Neymiş benim hatam?"

"Beni hiç sevmedin, Can. Bana hiç değer vermedin. Senin için popülerliğini sağlama alan, kusursuz görüntünü daha da kusursuz kılan bir eklentiden fazlası olmadım hiçbir zaman."

Bir an afalladı. "Bu doğru değ..."

"Bu zamana kadar birbirimize hiç dürüst olmadık. Gel, son konuşmamızda dürüst olalım."

Öfkeyle güldü. "Bana dürüstlükten bahsetmen çok komik, biliyor musun?"

"Doğru, komik. Çünkü seni aldattım, değil mi? Peki, sen bana çok mu sadıktın? Bunca zamandır gözlerimin içine bakıp beni sevdiğini söylerken aslında beni zerre umursamaman da bir aldatma değil miydi?"

"Ayrılsaydın o zaman benden! Zorla mı tuttum seni yanımda?"

"Keşke ayrılsaydım." Sözlerim öfkeyle değil, içten bir dilek olarak dökülmüştü dudaklarımdan. Sanırım bu Can'ı daha da kızdırmıştı.

"Sen iğrenç bir insansın, Lina." Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Sanırım sevgililerini aldatmak Altınok kardeşlerinin bir geleneği. Önce Mira, Poyraz'ı; sonra da sen beni... Sizde de suç yok. Sizi yetiştiren anne babanın suratına tükürmek gerek."

Kanım donup ruhum çekilirken Can'a öylece bakakaldım. Bir şey söyleyemeyecek kadar şok içindeydim. Neyse ki Ege oradaydı ve bu görevi de üstlenmişti. "Biraz daha konuşmaya devam edersen konuşacağın bir ağzın olmayacağından emin olacağım."

Can, Ege'ye döndü. "Haydi bu..." Değersiz bir paçavraymışım gibi çenesiyle beni işaret etti. "Bir bok yedi. Sen nasıl uydun? Ağabeyinin Mira'yla yaşadıklarını bilmiyor musun?"

"Onların yaşadığı şeyler sadece onları ilgilendirir. Dedikoducu teyzeler gibi ortalarda dolanıp insanların adını ağzımda sakız edecek değilim."

Can kendisine edilen hakareti umursuyor gibi durmuyordu. "Poyraz'a nasıl izah edeceksin durumu?"

"Bırak da orasıyla ben ilgileneyim."

Can, Ege'yi hiçbir şekilde ikna edemediğini görünce daha da öfkelendi. "Bir kız için değer mi?"

Ege kahkahayı patlatınca tıpkı Can gibi şaşırarak ona döndüm. "Onu bu yüzden kaybettin. Onu hep yoldan geçen bir kız olarak gördün. Hiçbir zaman hayatındaki tek kadın olmasını istemedin. Hak ettiği değerin zerresini bile vermedin. Şimdi bana Lina'yı kötülüyorsun. Gözümden düşmesi için elinden geleni yapıyorsun. Sanki başarılı olabilirmişsin gibi..." Derin bir nefes aldı. "Lina'nın bende ne bulduğunu merak ediyor musun, Can? Neden seni benimle boynuzladı, hiç düşündün mü?"

Can'ı kasten tahrik etmeye çalışması karşısında kıpkırmızı kesildiğime emindim. Can'ın kasılan çenesi, dişlerini sıktığını açık ediyordu.

Ege hafifçe başını salladı. "Sanırım pek konuşacak durumda değilsin. Neyse, ben yine de söyleyeyim. Sen onu gelip geçici bir heves olarak gördün."

Can'ın dudaklarında ölümcül bir gülümseme gördü. "Sen farklı mıydın?"

"Evet. Lina benim hayatıma geldi ama geçmedi. Geçmeyecek de."

Can'ın bakışları Ege ile benim aramda mekik dokudu. Gözlerindeki iğrenme kendini en fazla bu kadar açık edebilirdi. "Pisliğinizde boğulun. Birbirinizi bulmuşsunuz."

Can arkasını dönüp giderken Ege arkasından seslendi: "Güzel dileklerin için teşekkür ederiz. Oğlumuz olursa senin adını koyarız, merak etme."

"Ege," diye uyardım onu. Bir gecede hem Can'la hem Damla'yla yüzleşmiştim. Daha fazla tartışmaya enerjim kalmamıştı açıkçası. "Yeter."

Bana baktığında yüzündeki ifade yumuşadı. Sanki savaşmaktan ne kadar yorulduğumu fark etmiş gibiydi. Bir elini yanağıma koyduğunda yüzümü avucuna bastırdım. Teninin vücuduma yaydığı sıcaklığın tadını çıkarırken nihayet güvende olduğumu hissediyordum.

BÖLÜM YİRMİ

Mayıs 2011
Mira Yedi,
Poyraz Dokuz Yaşındayken

Akyazı'da neredeyse her yaz düzenlenen piknik, Mira için hiç bu kadar sıkıcı geçmemişti. Büyüklerin yanında yapacak hiçbir şeyi yoktu. Onlar nasıl daha çok para kazanacaklarıyla ilgili konuşmaktan başka bir şey bilmiyorlardı. Lina, onu arkadaşlarıyla evcilik oynaması için ikna etmeye çalışmıştı ama bu tarz oyunlar da ilgisini çekmiyordu. Porselen fincan takımlarından saatlerce çay içiyor gibi yapmanın nasıl eğlenceli sayılabileceğini sorgulamadan edemedi. Güreş tutan birkaç erkek çocuğu onu aralarına almışlardı ama sonra sebebini bilmediği bir nedenden ötürü kovuldu. Oysa sevildiğini düşünmüştü.

Şimdiyse ormanda yürüyor, elindeki ince dalı sağa sola savuşturuyordu. Annesinin sabah yaptığı atkuyruğu dağılmış, her yerinden tutamlar fırlamıştı. Üzerindeki tişörtü yerde yuvarlanmaktan toz toprak içindeydi ama bunu sorun etmiyordu. Annesi ise delirecekti muhtemelen.

Cılız bir miyavlama duyduğunda duraksadı. Sesin kaynağını bulmak için etrafına bakındı. Birkaç saniye sonra ses yeniden duyulunca başını yukarı kaldırdı. Tam yanında yükselen görkemli ağacın dallarından birinde bir kedi oturmuş, Mira'ya bakarak içli içli sesleniyordu. Masum gözleri çaresizce yardım ister gibiydi.

"Orada ne işin var?" diye sordu Mira. "İnsene aşağı!"

Kedi sanki yapabilse yapacağını söylermiş gibi miyavladı. Nasıl becerdiğini bilmiyordu ama Mira azarlandığını hissetti.

"Tamam, tamam," dedi Mira gücenerek. "Kızma."

Babasını çağırmak için arkasını döndüğünde kedi yeniden miyavladı. Sanki yalnız kalmak istemiyordu. Mira bir an duraksadı. Yardım çağırmak için geri dönmesi gerektiğini biliyordu ama bu zavallı, ürkek kediyi tek başına bırakmaya da gönlü razı gelmedi.

Dudaklarını birleştirip masumca sordu: "Hiç mi dayanamazsın? Söz veriyorum, beş dakika içinde geleceğim."

Kedi sanki beş dakika beklemektense ölmeyi tercih edermiş gibi dramatik bir bakış attı.

Mira derin bir nefes aldı, kendini hiç bu kadar arada kalmış hissetmemişti. Dudaklarını kemirip önünde uzayan görkemli ağaca baktı. Ağaç o kadar büyüktü ki Mira bir an ağaca tırmanarak gökyüzüne ulaşabileceğini düşündü.

"Tamam," dedi sonunda omuzlarını düşürerek. Annesinin sakladığı şeker kavanozlarına ulaşmak için tezgâha nasıl tırmandığını hatırladı. Daha zor olamazdı herhalde.

Geniş ağacın gövdesini inceledi. En sonunda bir çıkıntı bulup ayağını yasladı, bir başka çıkıntıya sıkıca tutundu. Birkaç dakika sonra yaklaşık dört kere düşme tehlikesi atlatmıştı ve henüz kediye yaklaşamamıştı bile.

Bir damla ter şakağından süzülürken, "Yapabilirim," dedi kendi kendine. "Yapabilirim."

Aşağı olabildiğince az bakmaya çalışarak tırmanmaya devam etti. En sonunda kedinin oturduğu dala ulaşmıştı. Geniş dalda dizlerinin üzerinde emeklerken yüzünde zafer dolu bir sırıtış belirdi.

Kedi ona bakıp miyavladı. Mira ne demek istediğini anlayamamıştı. Keşke *kedice* bilseydi.

Mira kediye yaklaşırken, "Geldim," dedi. "Seni kurtaracağım."

Kedi bir kere daha miyavladı ve hemen ardından... Aşağı atladı.

Mira bir an şokla sarsıldı. Kısacık hayatında daha önce hiç bu kadar şaşırdığını anımsamıyordu. Atlayan kedinin arkasından korkarak baktı ama kedi hiçbir sorun yokmuş gibi öylece yürüyüp uzaklaştı.

"Aptal!" diye bağırdı Mira. Yıllar sonra bu kediyi anımsayıp gülecek ve o gün hayvana neden o kadar sinirlendiğini anlayamayacaktı ama o an kedi onun en büyük düşmanıydı. Onu resmen kandırmıştı! "Keşke seni burada bıraksaydım!"

Kedi onu hiç umursamadan ilerlemeye devam etti. Arkasına bir kere bile bakmamıştı.

Mira omuzlarını düşürdü. Dakikalardır ağaca çıkmak için boşuna çaba sarf etmişti. Geri dönmeye çalışarak hafifçe hareketlendi ama bir an aşağı bakınca ne kadar yüksekte olduğunu fark etti. Kolları ve dizleri titredi, sertçe yutkundu. Kediyi kurtarmak için tırmanırken ne kadar yükseğe çıktığını fark etmemişti.

"Sakinim," dedi kendine ama hiç de öyle değildi. Tekrar aşağı baktı. Bir an atlamayı düşünse de bu fikirden hemen vazgeçti. O kadar yüksekteydi ki atlarsa öleceğini düşünmüştü. Yavaşça oturdu, ayaklarını ağacın dallarından aşağı sallandırıp dalı sıkıca kavradı.

"Kimse var mı?" diye seslendi. "Yardım edin!"

Dakikalar sonra bile ne gelen vardı ne de giden. Annesi ve babası muhtemelen diğer yetişkinlerle derin bir sohbete dalmıştı ve çocuklarının güvenle oynadıklarını düşünüyorlardı. Yokluğunu fark etmelerine saatler olmalıydı.

Birinin adım seslerini duyduğunda o kadar mutlu oldu ki küçük kalbi bu kadar yoğun bir duyguya direnemeyip durabilirdi. Yaklaşık bir dakika sonra gri gözlü küçük bir çocuk görüş alanına girmişti. Üzerinde siyah bir eşofman altı ile yeşil bir tişört vardı. Eşofmanının kenarında saatini gösteren *Ben Tennyson*'ın* çizimi yer alıyordu. Saçlarının birkaç küçük tutamı terden ıslanmıştı.

* Amerikan çizgi dizi *Ben Ten*'in ana karakteridir. (ed.n.)

"Ne yapıyorsun orada?" diye seslendi Mira'ya.

Mira bir an ne diyeceğini bilemedi. Kelimeler dilinin ucuna kadar gelmişti, yardım isteyecekti ama hiç tanımadığı bu çocuk, onu sebebini bilmediği bir nedenden dolayı utandırmıştı. Burada mahsur kaldığını kabullenmek istemedi.

Gururu ağır basınca, "Hiç," dedi çenesini yukarı kaldırıp. "Biraz oturmak istedim."

Çocuk tek kaşını yukarı kaldırdı. Yaşına göre o kadar bilmiş görünüyordu ki Mira bir an yetişkin biriyle sohbet ettiğini düşündü. "Ağacın tepesinde mi?"

"Evet, ağacın tepesinde."

Çocuğun gözleri kısıldı. Bakışları o kadar dikkatliydi ki Mira bir an kendini yüzlerce aslanın etrafını çevirdiği bir ceylan gibi hissetmişti.

Çocuk en sonunda, "Orada mahsur kaldın, değil mi?" diye sordu.

Mira başını şiddetle iki yana salladı. "Asla!"

"İstiyorsan yardım..."

"İstemiyorum." Hiç tanımadığı bu çocuğa karşı müthiş bir öfke duyuyordu. "Defol git başımdan!"

Çocuk Mira'nın bu öfkesine gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi. Şaşırmış, bu kızın neye öfkelendiğini anlamamıştı ama omuz silkip, "İyi," dedi umursamaz bir tavırla. "Sen bilirsin."

Arkasını dönüp birkaç adım attığında Mira'nın utancı ve gururu, burada saatlerce kalma korkusuna yenik düştü. Tavrından pişman olması sadece saliseler sürmüştü. Bu çocuk onu yalnız bırakırsa ne yapardı? Saatlerce birinin onu bulmasını mı bekleyecekti? Eve gitmesi karanlığın çökmesini mi bulacaktı?

"Bekle." Daha önce hiç bu kadar utanmamıştı. İnadını kırmak zorunda olmaktan nefret ediyordu. "Ağaçta mahsur kaldım."

Çocuk duraksadı, döndüğünde yüzünde zafer dolu bir gülümseme vardı. Bakışlarındaki muzaffer hava, Mira'ya karşı zafer kazanmış gibi hissettiğinin en somut göstergesiydi.

"Seni duyamadım."

Mira burnundan soluyordu ama bir an önce buradan kurtulmak istediğinden öfkesini görmezden geldi. "Ağaçta mahsur kaldım."

Çocuk sırıtarak ağacın önüne geldi. "Pekâlâ," dedi omuzlarını dikleştirip. "Seni kurtaracağım."

"Hayır," dedi Mira hemen. "Birilerini çağır."

Çocuğun kaşları çatılmıştı. Hakarete uğramış gibi alınmış görünüyordu. "Seni kendim kurtarabilirim."

"Hayır, kurtaramazsın."

Mira söylememesi gereken bir şey söylediğini kelimeler dudaklarından döküldüğünde anladı. Karşısındaki çocuk işi inada bindirmeye meyilliydi. Mira bu açıdan onu kendisine benzetti.

"Yapamaz mıyım?" Hemen elini bir çıkıntıya atıp ağacı tırmanmaya koyuldu. "Şimdi izle bakalım."

Çocuk, ağaca Mira'dan çok daha hızlı bir şekilde tırmandı. Bakışlarında öyle sarsılmaz bir hırs vardı ki Mira daha önce kimsede böyle bir bakış görmediğine yemin edebilirdi.

Yanındaki dala ulaştı, tıpkı Mira gibi dala oturduğunda yanakları kıpkırmızıydı. Hızlı hareket etmekten göğsü hızla inip kalkıyordu. Kendini ödüllendirmek ister gibi dala rahatça kuruldu ve ayaklarını sallandırmaya başladı.

"Şimdi de yapamazsın de de görelim."

"Tebrikler," dedi Mira. "Peki söyler misin, aşağı nasıl ineceğiz?"

Sanki bunu hiç düşünmemişçesine çocuğun parlak gülümsemesi birden soluverdi. Sertçe yutkunup yavaşça aşağı baktı.

"Çok yüksekteyiz." Az önce ışıldayan teni rengini gitgide kaybediyordu. Bembeyaz kesilmişti.

"Evet," dedi Mira. Kafası karışmıştı, çocuğun neden böyle olduğunu anlamadı. "Ne olacak ki?"

"Yükseklik korkum var benim."

"Ne?" Bir keresinde annesinin tansiyonunun düşmesine ve bayılmasına şahit olmuştu. O an nasıl korktuğunu dün gibi ha-

tırlıyordu. Acaba bu çocuk da bayılır mıydı? Aşağı düşerse Mira onu nasıl tutacaktı? Yaşıtlarına göre güçlü biri sayılırdı ama bir erkeği taşımak konusunda iddialı olduğu söylenemezdi. "Neden tırmandın buraya o zaman?"

"Çünkü bana yapamayacağımı söylemiştin!"

"İyi halt ettin, beyinsiz ucube!" Mira'nın saf öfkesi korkusuyla harmanlanınca güçlendi. "Birini çağırsaydın ya."

Çocuk cevap vermek yerine gözlerini sımsıkı yumdu. Oturduğu dalı o kadar sıkı sarıyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. Derin ve hızlı nefesler almaya başladığında Mira çocuğa bakakaldı. Panik onu o kadar hızlı tüketiyordu ki bir şeyler yapması gerektiğini hissetti.

"Adım Mira," dedi aniden. "Senin adın ne?"

Çocuk bir an duraksadı. "Poyraz."

Mira suratını buruşturdu. "Ne saçma salak bir isim bu."

Poyraz aniden doğruldu. "Sensin o, beyinsiz."

"Seni aşağı itersem beyinsizin kim olduğunu görürsün." Poyraz bir an Mira'nın ciddi olduğunu düşünmüş olmalıydı ki kaskatı kesildi. Mira, bu haline bir kahkaha patlattı. "Şaka yaptım sadece."

"Diğerleri seni oyunlarından atmakta haklılarmış. Çok düşündün mü bu şaka için?"

Mira'nın gülümsemesi soldu, kalbi kırılmıştı. Tam kendine uygun arkadaşlar bulduğunu sanmıştı ki birden oyundan atılmıştı. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Keşke diğer kızlar gibi olabilseydi. Sahi, neden onlar gibi değildi ki? Mira'da farklı olan neydi? Neden diğer kızlar gibi makyaja, bebeklere ilgi duymuyordu? Neden herkesin umursadığı şeyler onun umurunda olmuyordu?

Bazen kendini bu dünyanın yabancısı gibi hissediyordu. İmkânı olsa başka bir dünyada yaşamayı seçerdi ama bildiği tek dünya buydu.

Duygularını çaktırmamaya çalıştı ama Poyraz gözlerini kırpıştırdı, merakla kıza baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Poyraz, Mira'nın kolunu tutunca küçük kız neredeyse korkudan bayılacaktı. Poyraz onu aşağı iter gibi yaparken bir yandan da inatçı bir tonda konuştu: "Söyle!"

"Bırak beni!" Kolunu kurtarmaya çalıştı ama Poyraz'ın eli, Mira'nın bileğini mengene gibi sarmıştı.

"Söyle, yoksa seni aşağı atarım."

"Ben de seni düşürürüm!"

"Umurumda değil!"

Mira içinden geçenleri söylemeyi hiç istemezdi ama bu çocuk yükseklik korkusu olmasına rağmen bu ağaca tırmanmıştı. Şimdi inat ettiyse cevap alana kadar peşini bırakmazdı.

"Beni dışladıkları için çok öfkelendim, tamam mı? Neden beni oyunlarından attılar ki? Bence çok iyi güreşiyordum."

Poyraz önce duraksadı, ardından öyle güçlü bir kahkaha attı ki Mira irkilerek hafifçe geri çekildi. "Niye gülüyorsun?"

"Seni bu yüzden attılar zaten. Çok iyi olduğun için."

Resmin hiç bu yanından bakmayan Mira'nın gözleri irileşti. "Nasıl yani? İyi olduğum için mi? Ama neden?"

"Çünkü güreşte hepsini tek tek yendin. Onlar da sana yenilmeyi kendilerine yediremediler."

Mira hâlâ tam olarak anlamamıştı. "İyi ama kendi aralarında birbirlerine yeniliyorlardı hep."

"Mesele birbirlerine yenilmeleri değil, sana yenilmeleri. Bir kıza yenilmeyi hiçbir erkek istemez."

Mira'nın ağzı bir karış açılırken artık dışlandığı için üzgün değil, öfkeli hissediyordu. "Peki, yenilseydim ne olacaktı?"

"Sana birkaç tavsiye vereceklerdi ve kendi aralarında gülüp oynamaya devam edeceklerdi."

"Yani sırf kız olduğum için bir işte iyi olma hakkım yok, öyle mi?"

"Yani, kısmen."

Mira burnundan soluyordu. Kendini daha önce hiç bu kadar öfkeli hissetmemişti. "Bütün erkeklerden nefret ediyorum."

Poyraz gözlerini kırpıştırdı. Samimi ve masum bir merakla sordu: "Yoksa sen feminist misin?"

"O ne?"

"Erkeklerden nefret eden bir örgütmüş galiba. Bizi öldürmek istiyorlarmış, sınıftan Furkan öyle söyledi."

Mira gözlerini kırpıştırdı. Erkekleri öldürmek istemezdi ama eşit olmamalarına gücenmişti ve bu düzeni değiştirmek isterdi. "Sanırım ben o söylediğin şeyden değilim."

Poyraz derin bir nefes aldı. "İyi, bir an bütün erkekleri öldürmek istediğinden korkmuştum."

"Yok, öyle değil de... Hepinizi bir güzel dövmek isterdim açıkçası."

"Erkek arkadaşlarını da mı?"

"Benim hiç erkek arkadaşım yok ki." Mira bir an durup düşündü. Aslında Lina dışında hiç arkadaşı yoktu. Diğer çocuklar onu biraz garip bulduğundan aralarına almaya pek sıcak bakmıyorlardı. Çoğu zaman Lina yüzünden onu kabul etmek zorunda kalıyor gibiydiler. Lina, Mira olmazsa oynamayacağını söyleyerek her seferinde rest çekiyordu. "Aslında benim hiç kız arkadaşım da yok."

"Nasıl yani?" Poyraz şok içinde Mira'ya bakakaldı. "Bir tane bile mi?"

"İkizim var, adı Lina. Tek arkadaşım o."

"O arkadaş sayılmaz."

"Niye?"

"Çünkü o kardeşin."

"Bu arkadaş olmamıza engel mi?"

Poyraz bilgelikle başını salladı. "Engel. Arkadaş, ailen dışında yakın olmayı seçtiğin insanlara denir." Mira'nın omuzları düştü. Bu tanıma uyan kimseyi tanımıyordu. Kendini mahcup hissederek Poyraz'a baktığında onu düşünceli bir ifadeyle çenesini sıvazlarken buldu. "Ben senin arkadaşın olabilirim."

Mira, Poyraz'a bakakaldı. "Arkadaşım olmak mı istiyorsun?"

Küçük çocuğun yanakları kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilmişti. Bakışlarını kaçırmamak için direniyor gibiydi. "İstemiyorsan olmam," diye çıkıştı hemen. "Ben de sana meraklı değilim, ucube!"

"Seni aşağı itersem görürsün ucube kimmiş!"

Mira sözlerinde çok ciddi görünüyor olmalıydı ki Poyraz sertçe yutkundu. "Yapma lütfen."

"Arkadaşım olmak istiyorsan söyleyeyim, arkadaşlar birbirine hakaret etmemeli."

Poyraz durup düşündü. Sanki çok önemli bir anlaşma imzalıyorlardı da şartları istişare ediyorlardı. "Bunu düşüneceğim." Başını hafifçe yana yatırdı. "Arkadaş mıyız yani?"

"Bilmiyorum. Arkadaşların birbirini iyi tanıması gerekmez mi? Ben adını az önce öğrendim."

Poyraz düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Evet, bu halletmemiz gereken bir sorun."

Böylece saatler süren, upuzun bir sohbete başladılar. Hava kararmıştı, onları aramak için bir ton insan seferber oldu. Bulunduklarında saatin geç olmasına şaşırdılar çünkü zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı.

Sonraki hafta güreştiler. Mira kazandığı için zafer naraları atarken Poyraz'ın bilerek yenildiğinden ve gülümseyerek kızın kendisiyle dalga geçmesini izlediğinden habersizdi.

İki hafta sonra aileleri aralarındaki arkadaşlıktan rahatsız oldu ve görüşmelerini yasakladı.

Bir ay sonra Poyraz, Mira'nın saçını çekip ona bulaşmaya başladı. Kızın ona olan öfkesini gördükçe üzüldü ama onun için görünmez olmaktan, unutulmaktan iyiydi.

Sonra âşık oldular ve bu onlara hayatları boyunca unutamayacakları bir kalp kırıklığı kazandırdı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Mira Altınok
12 Temmuz 2022, Salı

Kâğıdı tutan ellerim titrerken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Günün her saati diken üstündeydim ama yeni bir mektup alınca yaşadığım sarsıntı bambaşka olmuştu. Sanki bir suçluyla konuşmanın nasıl bir psikolojik savaş olduğunu unutmuştum da bana zorla hatırlatılmıştı.

İtiraf etmeliyim, gazetedeki Osiris yazısını gördüğümde günüm güzelleşti. Kafanın bu kadar çalışacağını öngöremezdim. Dâhiyane bir fikirdi. Kendine hayran bırakıyorsun, küçük fare. Seni öldürmeden önce böyle meziyetlerinin olduğunu öğrenmek çok güzel.

Söz verdiğim gibi sana kendimle ilgili bir şey söyleyeceğim.

Ben, Lina'nın daha önce gülümsediği biriyim.

Bir sonraki bilmeceyi duymaya hazır mısın? Cevabı bulmak için üç günün var. Bilirsen sana kendimle ilgili yeni bir şey söyleyeceğim. Bilemezsen... Bunu bilmek istemezsin.

Gümüş bir tahtta otururum ancak gözüm babamınkinde.
Kara atım en iyi dostumdur, emrime amade.
Kandır beni besleyen, ölümdür yoldaşlık eden.
Yansımamı görürüm madalyonun karanlık yüzünde.

Burnumdan soluyordum. O şerefsiz pislik bilmeceyi bilirsem bana kendisiyle ilgili bilgi vereceğini, bilemezsem değer verdiğim

birine zarar vereceğini söylemişti. Gerçekten, bir insanın canına karşılık olarak terazinin öteki tarafına koyduğu böyle bir bilgi miydi?

Lina yoldan geçen insanlara bile selam vermek için gülümserdi. Hiçbir zaman somurtkan bir kız olmamıştı. Bu insan herkes olabilirdi; belki hayatında bir kere gördüğü garson, belki en yakın arkadaşlarından biri... Çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Adalet bunun neresindeydi?

Düşünceme neredeyse kahkahalarla gülecektim. Bu, o pisliğin oyunuydu. Adil olacağını nereden çıkarmıştım ki?

Hızlıca etrafıma göz attım ama bu karanlık sokakta bir başımaydım. Bu beni korkutmuş muydu yoksa rahatlamış mıydım, emin olamadım. Tek bildiğim, koşarak eve girdiğimde göğsümü delip geçercesine atan kalbimin çaresizliğini iliklerime kadar hissettiğimdi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

MİRA VE RÜZGÂR'IN
MESAJLARI

Mira Altınok: Rüzgâr?

Rüzgâr Aksungur: Telefonunu Yakamoz'da bırakmamış mıydın sen?

Mira Altınok: Evet, sana bilgisayardan yazıyorum.

Rüzgâr Aksungur: Bu kadar çabuk özleme beni.

Mira Altınok: Rüzgâr... O bana yeni bir bilmece gönderdi.

Rüzgâr Aksungur yazıyor...

Rüzgâr Aksungur: Bilmece dışında bir şey yazmış mı?

Mira Altınok: Manyağın teki! Benimle eğleniyor. Bekle, sana mektubun fotoğrafını göndereceğim.

-Fotoğraf

Rüzgâr Aksungur: Hasta bu.
Mektubu nerede buldun?

Mira Altınok: Posta kutusunda.
Evimin önüne kadar geldiğini düşünmek
beni çok ürkütüyor. Ya aileme zarar verirse?

Rüzgâr Aksungur: Sakin ol, kimseye zarar
vermeyecek. Bunu yapacak olsa çoktan yapardı.
Bu manyağın amacı kendince oyun oynamak.

Mira Altınok: Umarım haklısındır.

Rüzgâr Aksungur: Şu an güvende misin?

Mira Altınok: Evet, eve girdim, beni merak etme.

Rüzgâr Aksungur: Sokağı kontrol ettin mi?

Mira Altınok: Evet, kimseyi görmedim.
Ama sen böyle söyleyince içime bir kuşku
düştü, pencereden bakacağım.

Rüzgâr Aksungur: Mira? Orada mısın?
Neden yazmıyorsun dakikalardır?

Mira Altınok: Rüzgâr... Evimin önünde biri var.

Rüzgâr Aksungur: Hemen oraya geliyorum.
Sakın evden çıkma. Bir başkası olabilir mi?

Mira Altınok: Hayır, bu o. Ağaçların arasına gizlenmiş, gizlice odamı dikizliyor. O olduğunu biliyorum. Nereden bildiğimi bilmiyorum ama bu o, eminim. Korkuyorum, Rüzgâr.

Rüzgâr Aksungur: Sadece dakikalar içinde orada olacağım Mira, lütfen korkma. Kim olduğunu görebiliyor musun?

Mira Altınok: Hayır. Etraf çok karanlık ve o da bir kapüşonlu giymiş. Onu ayırt etmem imkânsız ama bir şekilde pisliğin gülümsediğini hissedebiliyorum.

Rüzgâr Aksungur: Evde yalnız mısın?

Mira Altınok: Hayır, herkes evde.

Rüzgâr Aksungur: Güzel. Bir şey olursa çığlık atmaktan çekinme. Çok az kaldı.

Mira Altınok: Onu artık göremiyorum.

Rüzgâr Aksungur: Belki de gitmiştir.

Mira Altınok: Sanmıyorum. Sanki varlığını etrafımda hissediyorum. Çok korkutucu, hastalıklı bir his bu.

Rüzgâr Aksungur: Gelmek üzereyim. Mira, orada mısın? Dakikalardır yazmıyorsun, her şey yolunda mı?

Mira Altınok: Evet. Sanırım tamamen gitti.

Rüzgâr Aksungur: Bu iyiye işaret.

Mira Altınok: Gelmene gerek kalmadı, direkt evine geç istersen.

Rüzgâr Aksungur: Yine de gelip etrafı kolaçan edeceğim. Aklım sende kalmasın.

Mira Altınok: Teşekkür ederim ama seni yormak istemiyorum.

Rüzgâr Aksungur: Merak etme, sadece güvende olduğuna emin olmak istiyorum. Bu beni yormaz. Sonrasında bilmeceyle ilgili konuşuruz.

Mira Altınok: Sana borcumu nasıl öderim, bilmiyorum.

Rüzgâr Aksungur: Evinin önündeyim, şimdi etrafı dolaşacağım. Bana borcunu ödemek istiyorsan bunu bu gece güzel bir uyku çekerek yapabilirsin.

Mira Altınok: Teşekkür ederim. Ne kadar başarılı olurum, bilmiyorum ama uyumayı deneyeceğim. İyi geceler.

Rüzgâr Aksungur: İyi geceler, Mira.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Mira Altınok
13 Temmuz 2022, Çarşamba

Sabah güneşin ilk ışıkları yeryüzüne dokununcaya kadar uyuyamamış, yalnızca birkaç saatlik uykumdan gördüğüm kâbuslar yüzünden uyanmıştım. Uyandığımda pijamam terden sırılsıklamdı. Kalbim bir davulu kıskandıracak kadar şiddetle gümbürdüyor, ellerim titriyordu.

Hızlıca duş alıp rüyalarımdan ve dün gecenin korkutucu anılarından kurtulmaya çalıştım ancak çok zordu. Çalıların arasında gördüğüm o kişi her kimse, bana bu bilmeceleri gönderen manyak olduğuna şüphem yoktu.

Ve karşı sokağıma kadar sızmış, doğrudan odama bakarak beni gözetliyordu.

Yeniden ürperdim ve evimde tamamen güvende olduğumu bilmeme rağmen etrafı kolaçan etmeden edemedim. Sanki her an arkamda belirecekmiş gibi geliyordu. Ondan ne kadar uzaklaşmaya çalışırsam çalışayım, bir şekilde bana yaklaşmayı başarıyordu. Bana fare olarak sesleniyor, kendini de kedi olarak adlandırıyordu ve benimle oynamakta bir sakınca görmüyordu.

Manyaklığı karşısında dehşete düşmemek imkânsızdı.

Duştan çıktıktan sonra saatlerce bilmeceyi araştırdım. Bilmecede babaya ihanet ve kraliyet gibi temalar göze çarpıyordu. Bu konular üzerinde yaptığım araştırmalar beni Oedipus'a

yönlendirmişti. Yunan mitolojisine göre bir kâhin, Oedipus'un babasını öldüreceğini ve annesiyle evleneceğini söylüyordu. Bunun üzerine babası Laios, çocuğun öldürülmesini emrediyordu fakat hizmetkâr çocuğa kıyamıyor, onu başka bir aileye veriyordu. Oedipus büyüyünce gerçek ailesini bulmak için çıktığı yolculukta babasıyla karşılaşıyor, ettikleri kavga sonucu onu ve hizmetkârını katlediyordu. Doğduğu şehre gittiğindeyse halkı bir canavardan kurtardığı için ödül olarak dul kraliçeyle, yani annesiyle evleniyordu ve bu evlilikten dört çocukları oluyordu. Hikâyenin oldukça trajik bir sonu vardı. Gerçekler ortaya çıktığında kraliçe intihar ediyor, Oedipus ise kendini annesinin iğnesiyle kör ediyordu.

Sonrasında Oedipus babasının tahtına geçiyordu ancak bilmecede boşluklar vardı. Bu adam hiçbir zaman babasının tahtına göz diken biri olmamıştı. Madalyonun karanlık yüzü kısmı da Oedipus'a pek uymuyordu. O daha çok kurban gibiydi.

Araştırmalarıma devam ettim. Neredeyse babasına ihanet eden tüm kral ve kraliçelere hâkim olacak kadar çok okuma yapmıştım fakat sonuca yaklaşmanın çok uzağındaydım.

Şerefsizin kafası sahiden de çalışıyordu.

Saatler süren araştırmam koca bir hiçle sonuçlanmış, kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmuştu. O kadar çaba ve elimde kalan tek şey çok okumanın getirdiği şiddetli baş ağrısıydı.

Bilgisayarımı kapatıp üzerime bir şort ile sarı bir tişört geçirdim. Bugün Lina'yı görmeye gidecektim. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra çantamı kaptım, arabama atladım ve kısa bir süre sonra hastaneye vardım.

Yoğun bakıma girmeden önce cerrahi önlüğümü giydim. Bonemi ve maskemi takıp eldivenleri de ellerime geçirdikten sonra içeri girdim. Lina'yı böyle uyurken görmek kalbimi her seferinde daha da ağırlaştırıyordu. Bazen *onun yerine yatan kişi ben olmalıydım,* diye düşünmeden edemiyordum. Böylesine elmas gibi parlayan bir kız bu yaşananları hak etmiyordu. Kimse hak etmezdi

elbette ama Lina çok başkaydı. Onun hayatına dokunması gereken çok insan, tatması gereken çok başarı vardı.

Bir an kendimden nefret ettim. Kız kardeşim hâlâ nefes alıyordu. Neden burada durup sanki ölmüş gibi yasa boğuluyordum ki? Lina uyanacak, ona bunu yapanın kim olduğunu söyleyecekti. O kadar mutlu olacaktık ki bu kara günler silik birer anı olarak hafızamızda kalacaktı.

"Merhaba," dedim kardeşime. "Nasılsın?"

Cevap veremeyeceğini bile bile onunla konuşmaktan hiç bıkmayacaktım. Doktorlardan bir gelişme olmadığını duymak her seferinde yüreğimi dağlasa da yanında olmak bana iyi geliyordu. Ona yaşadıklarımı anlattığımda o kapalı gözlerinin ardındaki bilmiş bakışı görür gibi oluyordum.

"Ben iyiyim, iyi olmaya çalışıyorum. O pislik dün gece kapıma kadar geldi, biliyor musun? Neyse ki o an ben vardım. Sen olsan muhtemelen korkudan bayılırdın."

Lina'nın panikle polise gitmem için yalvardığını duyar gibi oldum.

"Biliyorum, haklısın ama bunu yapamam. Beni de anlaman gerekiyor. Ya sevdiğim birine zarar verirse ve onu durduramazsam? Bunun vicdan azabıyla nasıl yaşarım?"

Lina'nın beni onaylamadığını bilmem için uyanık olmasına gerek yoktu. Beni anlayacağını sanmıyordum. Biz birbirini tamamlayan ancak tamamen farklı iki yapboz parçasıydık.

Lina'nın yanından ayrıldıktan sonra hem daha iyi hem daha kötüydüm. Onu kanlı canlı görmek bana dönmesi için umudumu tazeliyordu ama o kadar savunmasızdı ki sonsuza dek öyle kalmasından korkuyordum.

Hastaneden çıktıktan sonra derin bir nefes aldım. Hastane havasında nedenini çözemediğim bir boğuculuk vardı. Sanki bir çift el uzanıp boğazımı sıkıyormuş gibi hissediyordum.

Sağ tarafımda bir şey gözüme ilişti. Ege hastanenin önündeki banklardan birine oturmuş, öylece boşluğa bakıyordu. Ağlamı-

yordu ama mavi gözlerinde daha önce kimsede görmediğim bir hüzün vardı. Kıyafetleri kırış kırış, saçları darmadağındı.

Meraklanarak yanına gidip yavaşça oturdum. Bir şey söylemek istiyordum ama o kadar harap görünüyordu ki ne diyebilirdim, bilmiyordum. Elinde bir kâğıt tutuyordu. Gözlerimi kıstığımda bunun İspanya'ya uçak bileti olduğunu gördüm.

Ben daha bir şey söyleme imkânı bulamadan Egemen, "Rüyamda onu gördüm," dedi. "Bana el sallıyor, gülümsüyordu."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

Başını iki yana salladı. Konuştuğunda sesi titremişti. "Bu bir veda gülümsemesiydi, Mira. Uzun bir yolculuğa çıkmadan önceki son bakışını atıyordu sanki. O kadar gerçekçiydi ki. Onu yakalamak, zorla da olsa hayatta tutmak istedim. Elimden geldiğince hızla koştum ama bir adım bile atamadım. O ise öylece durmuş, bana gülümsüyordu. Sanki artık kaderimi kabullenmemi öğütlüyordu." Burnundan solur gibi güldü. "Her zaman böyle olmadı mı zaten? Doğru olanı bilir ve bilgelikle beni doğruya yönlendirmeye çalışırdı."

Ne ara ağlamaya başladığımı bilmiyordum. Normalde bu tarz rüyalara inanmaz, hurafe olarak adlandırırdım ama Egemen kendini o kadar kaptırmıştı ki sanki rüyasını değil de Lina'yla bir anısını anlatıyordu.

"Lina hiçbir yere gitmeyecek," dedim. "Bize geri dönecek. Ben inanıyorum, sen de inan."

"Uyandığımda elime telefonu alamadım, biliyor musun? Öldüğünden neredeyse emin olarak açtım gözlerimi. Kendime birkaç dakika süre verdim. Bir sürü taziye mesajı göreceğimi sanarak telefonumu açtım. Neyse ki korktuğum gibi olmadı... En azından şimdilik."

"Böyle yapma, Egemen," dedim ama rüyasının etkisinden çıkabileceğinden kuşkuluydum. "Lina böyle çaresiz olduğunu bilse çok üzülürdü."

"Onsuz ne kadar dipte olduğumu en iyi Lina biliyor. O yanımdaysa tek başıma koca bir dünyayım, Mira. Ancak o yoksa koca dünyada bir avuç yer bile kaplamıyorum."

Sözleri yüzünden yutkunamadım. Kardeşime bu kadar kıymet vermesi o kadar değerliydi ki... Lina için içim ısınıyordu. Böyle bir aşkı tattığını bilmek, kalbinin Egemen için nasıl çırptığını düşünmek gülümsememe neden oluyordu. Tek isteğim geri dönmesi, sevdiklerine sarılması ve bulduğu bu değerli aşka kavuşmasıydı.

"Merak etme, Egemen," derken onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum. "Lina geri gelecek ve siz kendi dünyanızı yaratacaksınız. Elbette pembe bir dünya. Aksi düşünülemez, biliyorsun."

Gülümser gibi oldu. "Buna cüret bile edemem. Pamuk şekerlerin, topuklu ayakkabıların ve elbiselerin yönettiği bir dünya olacak."

Kıkırdadım. "Lina'nın yaşamak istediği dünya aşağı yukarı böyle bir şey işte."

"İmkânsız değil bence."

"Bence de. Son zamanlarda topuklu ayakkabılar tarafından yönetilen ülkeler görmeye alışığız."

"Katılıyorum. Pamuk şekerler kadar iyi yönetemeseler de iyi iş çıkarıyorlar."

Dudaklarımda bir gülümseme yeşerdi. "Lina'nın çocukken sırf pembe olduğu için yalnızca pamuk şekerle beslenmeye çalıştığını biliyor muydun?"

Ege'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Başımı iki yana salladım. "İki gün boyunca sadece pamuk şeker yemiş, gecesinde evin her tarafına kusmuştu. Herkesi de yemek yediğini söyleyerek kandırmış meğer."

"Neden sadece pembe besinlerle beslenmek istiyordu ki?"

"O bir prensesmiş ve başka bir renk yemesi yasakmış."

Egemen'in dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Acaba pamuk şekeri sevmesinin nedeni pembe olması mı? Farkında olmadan çocukluğundaki inancını mı sürdürüyor?"

"İnanırım, biliyor musun?"

Derin bir nefes aldı. "Uyandığında ona bir pamuk şeker alacağım."

Gülümsedim. Biraz daha rahatlamış görünüyordu. "O gün çabucak gelecek, Egemen. Ben inanıyorum, sen de inan."

Hastaneden çıkıp arabama bindiğimde kardeşimi gördüğüm, Egemen'le sohbet ettiğim için mutluydum ama aklım bilmeceye kayıp duruyordu. Direksiyonu bir sağa bir sola çeviriyordum ama o an arabada değildim sanki. Çok uzaklarda, farklı diyarlardaydım. Tek istediğim bu bilmecenin cevabını çabucak bulmak ve o alçaktan bir gün daha kazanmaktı.

Poyraz'a biriyle sohbet ederken gördüğümde dikkatim dağıldı, kaşlarım çatıldı. Bir an için bile olsa zihnim bilmeceden uzaklaşmıştı. Elimde olmadan arabayı park edip onu izlemeye başladım. Üzerinde beyaz bir pantolon, haki rengi polo yaka bir tişört vardı. Koyu kahverengi saçları özenle şekillendirilmişti. Dudaklarındaki gülümseme gri gözlerine yansıyor, son derece şık ve gözalıcı görünüyordu.

Yanındaki kadını gördüğümde beynimden vurulmuşa döndüm.

Yirmili yaşlarının ortalarında görünen kadının sarı, dalgalı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yaptığı hafif makyaj güzelliğini -sanki hiç ortada değilmiş gibi- gözler önüne seriyordu. Üzerinde bedenini kusursuzca saran kırmızı bir elbise vardı. Kısa boylu değildi fakat giydiği topuklu ayakkabılarla bile Poyraz'dan uzun görünmüyordu.

İçime bir ateş düştüğünü hissettim. Yüreğimi kasıp kavurdu, bir şeyleri darmaduman etti. Boğazım kurudu ama ne kadar su içersem içeyim bu kuruluğun dinmeyeceğini biliyordum.

Farkında olmadan kendimi incelemeye başladım. Üzerimde bir kot şort ile bana en az üç beden bol gelen bir tişört vardı. Sabah duş almış, saçlarımı kuruması için açık bırakmıştım.

Evden çıkarken tarama zahmetine bile girmemiştim. Yaptığım hafif makyajsa terlediğim için çoktan kaybolup gitmişti.

Bu kadının karşısında bir hiçtim.

Bu yeni, korkunç düşünce karşısında afalladım. Kendimi hiçbir zaman kimseyle kıyaslamamıştım. Hatta sürekli süslenen Lina'yla alay eder, hazırlanması uzun sürdüğü için serzenişte bulunurdum. Oysa şimdi bu kadın bana kendimi eksik hissettiriyordu. Onun yanında yokluğa karışıyordum.

İkisi lüks bir restorandan çıkarken birbirlerine gülümsüyorlardı ve bu kalbimi o kadar yaraladı ki bir an dünyanın sonu gelmiş gibi hissettim. Sanki bir uçurumun kenarında sallanıyordum, aşağı düşmem an meselesiydi.

Ona gülme, Poyraz. Neden ona böyle içten gülümsüyorsun?

Ona bakarken içim öfkeyle doldu. Bana hâlâ aynı durakta olduğunu söylerken bir başkasıyla flört edebiliyordu demek. Üstelik bunu hiç çekincesi olmadan yapıyor, yediği haltı görmemden ya da kulağıma gelmesinden korkmuyordu.

Restorandan çıkan bir görevli Poyraz'ın yanına gitti, telaşla bir şeyler anlattı. Poyraz onu hafifçe çatılan kaşlar eşliğinde dikkatlice dinledi. Hemen ardından yanındaki kadına bir şeyler söyleyip içeri girdi.

Öfkeyle soludum. Arabadan inip kadına doğru yürürken aklımda hiçbir düşünce yoktu ama garip bir şekilde daha önce ayaklarımın yere bu kadar sağlam bastığını hatırlamıyordum.

Kadın ona yaklaştığımı görünce gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Kısılmış gözleri kim olduğumu çözmeye çalışır gibiydi.

Tam önünde durdum. Hem uzun boyu hem o topukluları yüzünden yanında küçücük kalmıştım ama kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Merhaba."

"Merhaba," dedi şüpheyle. Kadın buralı değildi, onu daha önce hiç görmemiştim. Belki de sevgilisinin ailesiyle tanışmak için buraya kadar gelmişti. Dişlerimi öfkeyle sıktım.

"Az önce içeri giren adam hakkında sizi uyarmak istedim."

Kadın restorana bakıp tekrar bana döndü. Bakışları sudan çıkmış bir balığınki kadar şaşkındı. "Poyraz'la ilgili mi?"

Neden ona adıyla seslenmesi bile öfkeden delirmeme neden oluyordu? "Evet, Poyraz'la ilgili."

"Sizi dinliyorum."

"O adamdan uzak durun."

"Neden?"

"O çok tehlikeli biri." Kelimeler ben farkında olmadan dudaklarımdan dökülüyordu. Yalan söyleme konusunda haberimin olmadığı bir uzmanlığım mı vardı? "Arkadaşım kendisinin eski sevgilisi olur. Bu psikopat kıza neler çektirdi... Bence hiç kimse onun etrafında olmamalı. Tedavi edilmesi lazım bu caninin."

Kadının gözleri irileşti. Merakı iyice cezbedilmişti. "Ne yaptı?"

"Ne yapmadı ki?" Bir süre düşündüm. Zihnimdeki çarklar o kadar hızlı dönüyordu ki hızına yetişemiyordum. "Sadece selam verdiği çocuğu haşat etti. Bununla kalsa iyi, kızın rahmetli babasından kalma küçük bir mirası vardı. Onu da çaldı."

Kadının rengi atmıştı. Dedikodu peşinde koşan yaşlılar gibiydim, o kadar inandırıcı anlatıyordum ki kadın her bir kelimemde daha da şoka sürükleniyordu. "Nasıl yani? Polise gitmediniz mi?"

"Gittik, gitmez olur muyuz? Ancak hiçbir şey kanıtlayamadık. Bir de ailecek zenginler, fark etmişsinizdir. İnsanlar bunlara pek bulaşmak istemiyor. Mafya tipliler, karanlık işlerde de parmağı olabilir. Arada bir değişik adamlarla görüyorum onu. Uzak duruyorum vallahi. Başıma bela falan olur, maazallah..."

"Peki, diğer kıza ne oldu?" diye sordu kadın. "Parasını alabildi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Keşke. Üstünü kapattılar o meselenin. Kız da buradaki tek evini satıp yurtdışına taşındı, kendine mütevazı bir hayat kurdu. En son kuryelik yapıyordu. Düşünebiliyor musunuz, onca servet içinden böyle bir hayat çıktı."

Kadının kalbi paramparça olmuştu. "Çok üzüldüm."

"İnanın ki biz de kahrolduk."

Orada olduğumu hatırlamış gibi derin bir nefes aldı. Omuzlarını dikleştirdi ve bana minnetle baktı. "Uyarınızı dikkate alacağım, çok teşekkür ederim."

Nazikçe gülümsedim. "Rica ederim. Tek temennim bu pisliğin ağına birinin daha düşmemesi."

"İnanın ki bu çabanız benim için çok değerli. Sizler gibi doğruları söylemekten korkmayan insanlara ihtiyacımız var."

"Ne demek? Ben sadece vatandaşlık görevimi yerine getirdim. İyi günler."

"Size de."

Kadının yanından koşar adım ayrılıp arabama bindiğimde Poyraz restorandan yeni çıkıyordu. Yüzündeki gülümseme karşısındaki kadının asılmış suratını görünce yavaşça soldu. Gözlerindeki şaşkınlık gördüğüm en somut şeydi.

Onun dudaklarında solan gülümseme benimkinde hayat buldu. Sırıtarak gaza bastım ve ikisi hararetli bir konuşma yaparken oradan uzaklaştım.

Pislik herif... Beni arkasında bırakıp hayatına bir başkasıyla devam edeceğini düşünmüştü, öyle mi? Ben de onu zeki bir şey zannederdim.

Akyazı'nın kütüphaneye giden sokaklarını bir bir aştım. Bilmeceyi Rüzgâr'a göndermiştim ama ondan hâlâ bir haber gelmemişti. Muhtemelen araştırması sürüyordu. Kütüphanede daha geniş bir araştırma yapabilir, oradaki kapsamlı kaynaklardan yararlanabilirdim.

Kırmızı ışıkta beklerken düşüncelerim bir çarpma sesiyle bıçak gibi bölündü. Eş zamanlı olarak şiddetle öne doğru sarsıldım. Ne olduğunu anlamaya çalışarak dikiz aynasına bakarken etraftan yükselen şaşkınlık ve korku dolu çığlıklar kulaklarımı doldurdu. O kadar gafil avlanmıştım ki birinin bana çarptığını anlamam için saniyelerin geçmesi gerekmişti.

Dikiz aynasından Poyraz'ın öfkeli yüzüyle karşılaştığımda hissettiğim şok yerini hiddete bıraktı. Pek kıymetli bir şey olmasa da bu benim ilk arabamdı. Babam istediğim an yenisini alabileceğini, bunun onun için sorun olmayacağını söylese de bu arabayı görür görmez onunla bir bağ kurmuştum. Şimdi bu alçak adam arabama çarpmıştı, öyle mi?

Poyraz'ın arabası benimkinden uzaklaşıp geri geri giderken hasarı görmek için arabadan inmek üzereydim.

Sonra aniden gazı kökledi ve arabama tekrar çarptı.

Öne doğru sarsılırken dudaklarımdan şaşkınlık dolu, cılız bir çığlık döküldü. Poyraz'ın sinirden gözü dönmüş gibiydi. Tekrar geriledi ve tekrar çarptı.

Direksiyonu sıkıca saran ellerim titriyordu. Poyraz'ı kendi ellerimle boğmak istiyordum. Benim için değerli olan ne varsa tek tek yok etmeye yemin mi etmişti?

Arabadan indiğinde zar zor kapımı açtım. Dışarı çıktığımda çoktan dibimde bitmişti ve az önce yaptığı şeyden pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordu.

"Bana seni öldürmememem için tek bir neden söyle," derken sesim titriyordu.

"Mafya tipli aile ve hırsızlık mı, cidden mi Mira? Benim hakkımda daha ne gibi iftiraların var, merak ediyorum."

Nefesimi hayretle verdim. "Demek bu kadar hararetlenmenin nedeni bu. Ne oldu, sevgilinle aranı bozdum diye çok mu öfkelendin?"

Poyraz'ın kaşları hafifçe çatıldı. Gri gözlerinde birbiriyle eşleşen birkaç yapboz parçası gördüm. Sanki kafasını kurcalayan sorunun cevabını bulmuş gibiydi.

Ardından beni son derece şaşırtan bir şey yaptı: Şiddetle kahkaha atmaya başladı.

Şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Niye gülüyorsun, ruh hastası?" diye çıkıştım. Ciddiye alınmadığım için öfkem mümkünmüş gibi her saniye daha da artıyordu.

"Sen cidden kafasızsın," dedi kahkahalarının arasında.

Dişlerimi öyle sıktım ki bir an kırılacaklarından korktum. Poyraz'ı sertçe omuzlarından ittim ama hıncım daha da artmıştı sanki. "Her sabah aynaya bakıp da birilerinin zekâsına laf etmeye utanmıyorsun, değil mi?"

"Söz konusu senin gibi bir aptal olduğunda hayır, utanmıyorum."

Öfkeden kıpkırmızı kesildiğime yemin edebilirdim. Yanaklarım âdeta alev alıyordu. Dizkapağını hedefleyerek bir tekme savurdum ama darbemden son anda kaçtı.

"Senden nefret ediyorum, ucube!" Onun için bir şey ifade etmese de öfkemi haykırdım. "Ne bekliyordun, beni ardında bırakıp mutlu olabileceğini mi?"

"O kadın benim sevgilim falan değildi!" Sesi o kadar yüksek çıktı ki bir an için etraf sessizliğe gömüldü. Bizi izleyenler kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Ne?"

"Duydun, o kadınla aramızda hiçbir şey yok. İş yapacaktık sadece. Ona şirketimizi tanıtıyordum. Bizim için yılın en büyük yatırımı olacaktı ama kadın yanına gittiğim gibi kendimden utanmamı söyleyip arkasına bakmadan uzaklaştı. Beni bir saniye bile dinlemedi."

"Hım," diye mırıldandım.

Poyraz şok içinde bana baktı. "Bu kadar mı? Senin yüzünden büyük bir yatırım kaçırıyorum ve sen böyle mi tepki veriyorsun?"

"Abart," dedim yüzümü ekşitip. "Aç kaldın sanki."

"Mira, keşke erkek olsaydın da seninle yumruk yumruğa kapışsaydık."

"Bunu şimdi de yapabiliriz, biliyorsun."

"Nasıl yüzünde gram pişmanlık olmayabilir, anlamıyorum. Hayatımın orta yerine yıldırım gibi düşmeden önce birkaç saniye durup bekleyemez miydin?"

"Hayır, bekleyemezdim," diye çıkıştım. "Sen benimkini fırtınaya boğarken ben neden sana ilkbahar vadedecektim ki?"

"Senden ilkbahar isteyen olmadı," diye karşılık verdi. "Ama sebepsiz yere bu kadar şiddetli bir kış yaşatmanı da beklemezdim."

"Yaptığımdan pişman değilim." Arabamın kapısını açtım. "Keşke üç beş şey daha uydursaydım."

Poyraz kapıyı sertçe kapattı. "Özür dile."

Yüzüm gerildi. Poyraz'ın ifadesinden samimi olduğunu anlıyor, haksız olduğumu biliyordum. Dürüst olmak gerekirse yaptığım şeyin utancı çoktan bünyeme çökmeye başlamıştı ama geri adım atmaya gururum el vermiyordu. "Rüyanda bile göremezsin."

"Senin yüzünden bir ton zarar ettiysem bedelini ödemek zorundasın. Özür dile."

"Defol git!"

"Dilemiyor musun?"

"Dilemiyorum!"

Başını hafifçe salladı. Sanırım bardağı taşıran son damlaydı. "İyi öyleyse."

Birden önümde eğildiğinde ne olduğunu anlamayarak bakakaldım. Hemen ardından bir kolu dizlerime sarıldı. Saniyeler sonra dünya tepetaklak olmuştu. Poyraz'ın omzundan aşağı sarkıyor, sırtına vurup beni bırakması için bağırıyordum.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdım o kendi arabasına ilerlerken. Tanıdık bir yüz bulma umuduyla etrafıma bakınmak için kafamı kaldırdığımda hayatımın şokunu yaşadım. Arabamın arka tarafı tamamen parçalanmıştı. Bir daha düzelir miydi, bilmiyordum.

Poyraz'ın sırtına art arda yumruklarımı indirdim ama o hiç oralı olmadı. "Seni öldüreceğim!"

"Evet, evet." Sesi kayıtsızdı. "Bunu söyledin zaten."

Ayaklarımı çırpıp beni indirmesi için darbelerimi savurmaya devam ettim ama Poyraz tutuşunu gevşetmemişti bile. Arabasının kapısını açtığını duydum. Bir saniye sonra koltuğa çuval gibi

yığılmama neden olacak kadar kaba bir hareketle beni bıraktı. Kapıyı sertçe kapatıp şoför koltuğuna ilerlediğinde arabadan çıkmaya çalıştım ama kapı kilitliydi.

Koltuğa oturup motoru çalıştırırken öfkeden titriyordum. "Ne yaptığının farkında mısın? Bu yaptığına adam kaçırma denir. Seni şikâyet edeceğim!"

Gazı köklediğinde sırtım koltuğa yapıştı. "Yardım isteyeceğin kişilerin yan komşularım olması talihsizlik oldu."

Umursamazlığı karşısında hayrete düşmemek imkânsızdı. "Manyağın tekisin sen."

"Sen çok normaldin, değil mi? O kadar yalanı ne ara akıl ettin?"

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Doğaçlama gelişti."

Hayretle nefesini verdi. "İyi madem. Psikopatlık ve hırsızlıkla ucuz kurtulmuşum desene."

Teknik olarak haksızlığımın farkındaydım. Dinleyip sorgulamadan kadınla konuşmuş, muhtemelen önemli bir yatırıma gölge düşürmüştüm ama Poyraz benim sınırlarımı o kadar zorlamıştı ki bu yaptığım, onun davranışlarının karşısında küçük bir bedel gibi geliyordu.

Yaklaşık birkaç dakikanın ardından marinanın önünde durduğumuzda kafam karışmış bir şekilde Poyraz'a baktım. "Neden burada durduk?"

Cevap vermek yerine arabadan inip kapımı açtı. Tam o an yana dönüp hafifçe geriledim ve tekmelerimi peş peşe havaya savurdum. Bu hareketi çocukluğumda yemek yemem için beni zorlayan babama yapıyor, dakikalarca bana yaklaşamamasına sebep oluyordum.

Bir an ne olduğunu anlamadı. Hemen ardından bileklerimi yakalayıp beni çekerek darbelerimi etkisiz hale getirdi. Sadece saniyeler sonra belimden sıkıca kavramıştı, ayaklarım boşlukta sallanıyordu ve dünya yine tepetaklak olmuştu.

"Bırak beni!" Çığlıklarım tüm kasabalıların şok içinde bize bakmasına neden oldu. "Polis, jandarma, FBI!"

Poyraz lüks bir tekneye atlayıp ilerledi. Kendimi kurtarmaya o kadar odaklanmıştım ki etrafı inceleyememiştim. Bu herifin karşısında hiçbir şey yapamıyor olmak, benden güçlü olduğunu bu kadar net hissetmek öfkeden delirmeme neden oluyordu.

"Senden nefret ediyorum!" Kurtulma çabalarım boşa çıkınca hakarete başvurmaktan çekinmedim. O sırada Poyraz kamaralardan birine girdi. "İğrenç birisin sen. Beyinsi..."

Ani bir hareketle belimden tutup beni aşağı çekti. Belimi sarıp beni kaldıran sıkı kolları yüzünden ayaklarım hâlâ havada sallanıyordu. Göğsüm onunkine yapışmıştı ve yüzlerimizin arasında sadece santimler vardı. Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma hücum ediyor, bedenim sıcaktan yanıyordu.

"Tekrar söyle."

Açıkça meydan okuması kendime gelmeme, aramızdaki mesafeyi göz ardı etmek için çabalamama neden oldu. Kendime sakin olmamı söylüyordum ama kalbim ağzımda atıyordu. Poyraz'ın yanındayken kalbim ve aklım tamamen farklı iki birey gibi davranıyor, ikisi de sözümü dinlemiyordu.

"Bırak beni," dedim sesimin kontrollü çıkmasına şaşırarak. "Eve gideceğim."

Şaşırtıcı şekilde beni yere bıraktı. "Benden özür dileyene kadar hiçbir yere gitmeyeceksin."

Aniden arkasını dönüp beni yalnız bıraktı. Öylesine afallamıştım ki kapıyı üstüme kilitleyene kadar buraya hapsolduğumun farkına varamamıştım.

Anahtarın kilitte döndüğünü işittiğim an durduğum yerden fırladım. Sanki ayaklarım zemine kök salmıştı da aniden serbest kalmıştım.

Kapıyı şiddetle yumrukladım, tekmeledim, küfürler savurdum ama Poyraz oralı bile olmadı. Aksine, tekneyi çalıştırdı ve Ege denizinin açıklarına yol aldı.

Hem duygusal sarsıntılardan hem sürekli savrulmaktan yorgun düşerek kapıya son bir kez vurdum. "Aklını yitirmişsin, manyak!"

Öfkem, patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Poyraz'ı elime geçirip bana bu yaptığının bedelini ödetmek istiyordum ama yorgun düşmüştüm. Derin bir nefes alıp etrafı inceledim.

Krem renginin hâkim olduğu, detayların kahverengiyle belirtildiği oda oldukça geniş ve ferahtı. Duvardaki boydan boya cam eşsiz deniz manzarasını gözler önüne sererken içeriyi gün ışığıyla dolduruyordu. Sağ tarafta geniş koltuk takımı ve duvara montelenmiş büyük plazma televizyon yer alıyordu. Soldaki geniş, yuvarlak yataksa kaliteli nevresim takımlarıyla özenle sarılmıştı. Yatağın tam üstünde büyük bir cam yer alıyordu. Dingin suyun ortasında gökyüzüne bakıp uyumanın nasıl bir keyif vereceğini düşünmeden edemedim.

Kendimi yatağa bırakıp gözlerimi kapattım. Yatak o kadar rahattı ki iç çektim. Bir an tekne hareket ederken atlamayı düşündüm ama bu fikir benim için bile çılgıncaydı.

Bu adamı boğmadığım her bir an için bana ödül verilmeliydi. Dünyadaki tüm önemli şahıslar önümde diz çökmeli, adıma olimpiyatlar düzenlenmeliydi.

Evet, öfkelenmekte haklıydı ama yaptığımın arkasındaydım. Kendisi Tolga'yı yumruklama haddini kendinde nasıl buluyorsa ben de kendimde onun işine karışma hakkı bulmuştum. Bu kadar basitti. Özür bekliyorsa avucunu yalamak zorunda kalacaktı.

"Vah vah," diye mırıldandım öfkeyle. "Zavallıcığı çok incittim."

Yerimde duramayıp ayaklandım. Köşedeki minik buzdolabından birkaç atıştırmalık çıkardım. Başta çöpümü yere atmayı, odayı olabildiğince dağıtmayı düşündüm ama sonra bu fikir çok anlamsız geldi. Neticede benim dağıttığım odayı kendisi değil, bir başkası temizleyecekti. Masum birine durduk yere ekstra iş çıkardığımla kalacaktım.

Başta sıkılacağını, beni hemen bırakacağını düşünmüştüm ama olaylar hiç tahmin ettiğim gibi gelişmedi. Birkaç dakika oyalanmak için televizyonu açtım. Sonrasında dakikalar hızla saatlere evrildi, güneş battı. Poyraz'a seslenmelerim sonuçsuz kalmıştı.

Saatlerdir eve dönmemiştim, yoldaki tartışmamız da çoktan tüm kasabanın diline dolanmış olmalıydı. Evdekilerin ne kadar delirdiğini ancak hayal edebilirdim.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Koltukta oturup bacaklarımı kendime çekmiş, tüm dikkatimi önümdeki filme vermiştim.

Sonra kapı yavaşça açıldı. Kapının ardında beliren Poyraz üstünü değiştirmiş, siyah bir tişört ve aynı renkte bol bir şort giymişti. Elleri ceplerindeyken o kadar rahat bir duruş sergiliyordu ki ayağa kalkıp suratına bir tokat savurmamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti.

"Aklın başına gelmiştir umarım."

"Ne dedin? Ucubece diline pek hâkim değilim de."

Hayretle nefesini verirken omuzları düştü. Direncimi kıramadığını ona gösterdiğim için kendimle gurur duyuyordum. O istediği kadar benim üzerimde baskı kurmaya çalışabilirdi, günün sonunda kazanan ben olacaktım.

"Yapacağın tek şey hatanı kabul etmekken neden işleri yokuşa sürüyorsun?"

"Boş ver, Poyraz," dedim omuz silkip. "İnsanlar yaptığı hangi hatayı kabullenmiş ki? En azından benimki diğerlerinin yanında küçücük bir şey. Senin gibi bir hataya düşüp sevgilime inanmayabilir ve ilişkimin içine sıçabilirdim."

Poyraz'ın çenesi kasıldı. "Nereden çıktı şimdi bu?"

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu ama o kadar öfkeliydim ki ona her koldan saldırmak istiyordum. "Bir yerden çıkmasına gerek yok. Bunlar zaten yaşadıklarımız ve hayatımızın her alanında karşımıza çıkacak şeyler, değil mi?"

Başını iki yana sallayıp tek kolunu kapı pervazına yasladı. "Seninle iletişim kurmak çok zor. O kadar katlanılmazsın ki... İnsanları kendinden uzaklaştırmayı seven bir diken gibi davranıyorsun."

"Sana böyle değildim."

Dünyanın geri kalanına evet ama sana karşı?

Hayır.

Poyraz'ın gözlerindeki mesafe kırılır gibi oldu. Geçmişe gittiğini, anılarımızı düşündüğünü biliyordum çünkü ben de elimde olmadan o anılarda kaybolmuştum. "Doğru," dedi nihayetinde. "Değildin."

Yanıldığını kabul etmesi şaşırmama neden oldu ama dürüst olmak gerekirse karşı çıkmasını tercih ederdim. Böyle anlarda örmeye çalıştığım duvarda çatlaklar oluştuğunu hissediyordum.

Poyraz hiçbir şey söylemeden kapıyı da açık bırakarak arkasını döndü. Beni hiçbir yere çağırmamıştı ama bu sözsüz uzaklaşmasının bir çeşit davet olduğunu hissetmiştim.

Ayağa kalkıp onu takip ederken yüreğim beklentiyle kasıldı. Dışarı çıktığımda Poyraz'ı güvertenin üst kısmında, kaptan odasının camına yaslanırken buldum. Yanında eski bir radyo vardı. Yıldızlara bakarken dünyadan tamamen soyutlanmış görünüyordu.

Hiçbir şey söylemeden sırtımı cama yaslayacak şekilde Poyraz'ın yanına uzandım. Bu gece o kadar çok yıldız vardı ki gökyüzü karanlık bir örtünün üzerine yerleştirilmiş milyonlarca küçük ışıktan ibaret gibi görünüyordu.

"Radyo eski bir şeye benziyor."

"Dedemin."

"Senin için kıymetli bir şey yani."

"Evet."

"Arabam da benim için kıymetliydi. Hani şu öfkeyle parçaladığın."

"Kendi arabamı da parçaladım."

Gözlerim kısıldı ama gökyüzüne bakarken onun dudaklarında cılız bir gülümseme vardı. "Bu bana iyi mi hissettirmeliydi?"

"Merak etme," dedi tartışmadan kaçınmak isteyen, yorgun bir sesle. Sanki kafasından yüz binlerce düşünce geçiyordu da sözlerime odaklanamıyordu. "Arabanı arkadaşıma çektirdim. Yeni gibi olur. Evine teslim ederim."

"Peki, arabam tamir olana kadar ne yapacağım?"

"Benimkilerden birini alırsın."

Suratımı ekşittim. "Babam da bir araba ayarlayabilir, yardımına ihtiyacım yok ancak hiçbir şey Pakize'nin yerini tutamaz."

"Şu arabaya şöyle seslenmeyi bırak artık."

"Adı bu."

"Bazen arabanın duyguları olduğuna inandığını düşünüyorum."

"Sana kıyasla daha ince ruhlu olduğu kesin."

Gözleri kısıldı. "Arabaya mı fazla anlam yüklüyorsun yoksa beni mi fazla küçük görüyorsun?"

"Cevabı asla bilemeyeceksin."

Eski günlerdeki gibi atışmamız içimi ısıtmıştı. Beni güçsüz bırakan bu histen nefret ediyordum. Poyraz'la aramız biraz bile iyi olsa hemen kendime kızıveriyordum fakat gülümsemesi bana kendimi özgür hissettiriyordu. Sanki kalbim dikenli tellerle sıkıca sarılıydı ve bana baktığı her an o tel biraz daha gevşiyordu.

Birden kendimi en son beni ne zaman öptüğünü düşünürken buldum. Labirentteki gibi kavga esnasında yapılan bir öpüşmeden bahsetmiyordum. Tamamen arzu ve aşk dolu bir öpücük... Uzun zaman olmuştu.

Aramızdaki sessizlik uzayıp giderken yıldızları izledim, zihnimi boşaltmaya çalıştım. *Acaba Poyraz da benim gibi hissediyor mu,* diye düşünmekten kendimi alamadım. Keşke zihnini okumanın bir yolu olsaydı.

"Bilekliğin güzelmiş."

Poyraz'ın sesi sessizliği bir bıçak gibi kesti. Kolumda Rüzgâr'ın karnavalda benim için kazandığı zarif lotus bileklik vardı ve Poyraz'ın iğneleyici sesinden hediyeyi alanın kim olduğunu bildiğini hissediyordum.

"Rüzgâr benim için kazanmıştı."

"Ve hâlâ aranızda bir şey olmadığını söylüyorsun."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Hayır, söylemiyorum."

Tam yanımda oturan Poyraz'ın bedeninden bir elektrik akımı geçmiş gibiydi. Gri gözleri benimkilere ok gibi saplanırken bedeni kaskatı kesildi. "Yani o ve sen..."

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey değil."

Rüzgâr'dan kayda değer hiçbir adım görmemiştim ama benim için canını dişine takması, aramızda derin bir dostluk olmamasına rağmen bana yardım etmek için her an tetikte olması bazı şeyleri açık ediyordu. Üstelik karaoke gecesinde Emir'in hislerini göremeyen Sevim'le dalga geçtiğimde bana nasıl laf çarpıttığı ve attığı manalı bakışları da görmezden gelemezdim.

"Nasıl bir şey peki?" Poyraz'ın sesi duygudan yoksundu ama gözlerindeki kara bulutları gizleyememişti. Bunun için ne kadar çabalarsa çabalasın, onun arzularını ondan önce anlardım. Tolga'yı yumrukladığı gibi Rüzgâr'a saldırmak istediğini biliyordum. Tek fark, Rüzgâr arkadaşı olduğu için ona öfkesini istediği gibi gösteremiyor oluşuydu.

"Bilmiyorum."

Rüzgâr iyi bir adamdı. Centilmen, yardımseverdi ve fırtınalı bir gecenin ardından sığınılan güvenli bir limanı anımsatıyordu. Tam da ihtiyacım olan limanı. İnsanı iyi hissettiren bir gülümsemesi, yaraları sarabilecek kadar maharetli elleri vardı.

"Ben senin yüzünden evimden bir yıl ayrı kaldım, Poyraz ama sokağa atılışım beni terk ettiğin gündü." Kelimeler ben farkında olmadan dudaklarımdan döküldü. "Rüzgâr'sa... O bana yeni bir ev verebilir."

Poyraz yıldızları izlerken bir süre sessiz kaldı. Ona öncesinde de hayatımda başkalarının olacağını söylemiştim ama ilk kez bu konuyu bu kadar açık ve sakin şekilde ele alıyorduk.

"O ev başına yıkıldığında ne kadar yanlış bir karar verdiğini anlayacaksın."

"Belki de öyle olmaz. Belki de mutlu bir hayata atılır ve her şeyi geçmişte bırakırım."

Poyraz'ın gözleri kederle dalgalandı. O an içime garip bir his çöktü. Sadece onu unutmam değildi canını sıkan. Beni unutma ihtimalinden de kaçınıyordu. "Mümkün değil."

"Neden?"

"Sana daha önce de söyledim. Birbirimizin hayatında kalıcı izler bıraktık."

"İzler kalıcı olabilir ama acısı sonsuza dek sürecek değil ya."

"Bunun öyle bir şey olmadığını biliyorsun."

"Madem böyle düşünüyorsun, neden bu durumu düzeltmek için hiçbir şey yapmadın?"

Ani sorum ikimizi de şaşkına çevirmişti. Gerçekten Poyraz'a neden barışmak için bir adım atmadığını mı soruyordum? Belki utanmam, pişman olmam gerekirdi ama böyle hissetmedim.

"Poyraz," dedim cevap vermesine fırsat bırakmayıp. "Seni aldatmamış olabileceğimi düşündün mü hiç? Yanılmış olabileceğin geçti mi aklından?"

Poyraz cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü. Gözleri karmaşık duygularını kusursuzca örten bir maske gibiydi. "Cevabım neyi değiştirecek?"

Çok şeyi. Her şeyi.

Omuz silktim. "Hiçbir şeyi."

Bir süre daha sessiz kaldı ama bu sefer düşüncelere mi dalmıştı yoksa benim düşüncelerimi çözmeme alan mı tanımak istemişti, emin olamadım. "Yanılmadığıma inanmak benim için daha iyi olur."

Bu istediğim cevabın uzağından yakınından geçmezdi ama Poyraz da en az benim kadar inatçı biriydi. Ondan daha fazlasını almak için çabalamam boşa kürek çekmek olurdu.

Tekrar gökyüzüne baktım ve Poyraz'la birlikte sessizliği dinledim. Bana söyleyecek çok şeyi vardı.

Birkaç dakika sonra cızırdayan radyonun sesini açtığımda Şebnem Ferah'ın şarkısı aramızdaki boşluğu doldurmuştu. Belki

o boşluk hiçbir zaman orada olmamıştı, belki de o boşluğun ta kendisiydik biz.

"Mayın tarlasında bir adam sevmişim aşk sanıp da
Soyunup korkusuzca çırılçıplak kalmışım.
Aşk filmlerinde olur ya işte öyle sevmişim.
Sonunda bedenim sağlam bulunmuş, yüreğim paramparça."*

* Şebnem Ferah'ın 2003 çıkışlı *Mayın Tarlası* şarkısıdır. (ed.n.)

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Mira Altınok
17 Mart 2020, Norveç
Mira ve Poyraz Henüz Birbirini Yok Etmemişken

Kuzey ışıklarıyla ilgili bir sürü efsane vardır. Kimilerine göre bu ışıklar ölen çocukların ruhlarının oynarken saçtığı ışıklardır. Kimileri bu ışıkları yanan bir gökkuşağına benzetir. Bazı halklar devlerin gökyüzünde yaktıkları büyük bir ateş olduklarına inanır.

Bense bu ışıkları görmek istiyordum çünkü sadece... Seviyordum. Bana yeni başlangıçları hatırlatıyordu. Keşfedilmemiş yolları, korkutucu kayboluşları anımsatıyordu. Sadece fotoğraflarda gördüğümde bile sıcak bir elin kalbime dokunduğunu hissediyordum. Sanki biri ya da bir şey bana gülümsüyormuş gibi garip bir histi.

Bu yüzden dönem başında Norveç'e bir gezi düzenlendiğini duyunca kalbim yerinden çıkacak sanmıştım. Elbette kendim de gidebilirdim ama annem ve babam o kadar çok çalışıyordu ki yakın zamanda yurtdışına çıkacak vakitleri olacakmış gibi durmuyordu. Beni göndermeleri de söz konusu olamazdı. Onlara göre lise ikinci sınıf öğrencisi tek başına ülke değiştirecek kadar büyümüş sayılmazdı. Onlara her şeyin yolunda gideceğini, mecbur kalırsam birilerini dolandırıp para çalabileceğimi söylediğimdeyse küplere binmişlerdi.

Allah Allah, neden acaba? Öyle çok kötü bir şey de dememiştim oysa.

Okulun ayarladığı otele giriş yaptığımda etrafı ilgiyle süzdüm. Babam Akyazı'nın en görkemli ve en büyük oteline sahipti. Turizmcilik konusunda kimse eline su dökemezdi. Yine de gördüğüm lüks karşısında far görmüş tavşan gibi kalakalmıştım. Dış cephesi ve iç mekânları tasarlanırken Viktorya Dönemi ilham alınmış olmalıydı. Mimarisi insana Ortaçağ'daki bir kaleyi andırıyordu ancak modern bir havası da vardı. Lobiye giden geniş alanın tepesinde yer alan avize oldukça büyüktü. Üst kata çıkan beyaz merdivene serilen halılar en kaliteli malzemeden yapılmış gibi bir hissiyat veriyordu. Merdivenin kenarından yukarı uzanan oymalı taş korkuluklar koridor boyunca devam ediyor, birkaç kişinin sohbet ederken yaslanabileceği bir alan oluşturuyordu.

Yanımdaki Lina hemen bir fotoğraf çekip sosyal medya hesabında paylaşırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. İki yanından ördüğü kahverengi saçları omuzlarından dökülüyordu. Pembe kürkü ve pembe, pelüş kulaklığı tatlı bir uyum içindeydi. Normalde böyle giyinenleri çok çocukça bulsam da Lina'da işler öyle yürümüyordu. Kardeşim kıyafetlerini kendine yakıştırmayı bir şekilde başarıyordu.

"Arkadaşların nerede?" diye sordum. Havalimanından otele geçişimizi kolaylaştırmak için dört ve sekiz kişilik olmak üzere birçok özel araç tutulmuştu. Planlanana göre Damla ve diğerleriyle otele gelecektik ancak son anda Damla fikir değiştirmiş, yanına Yasemin ve Ada'yı da alıp başka bir araca geçmişti. Lina'nın uçaktan inene kadar bu durumdan haberi olmamıştı. Kız kardeşim bu davranışının sebebini sorduğundaysa verdiği cevap, yaptığı hatadan daha trajikomikti. Söylediğine göre onlara katılırsam beş kişi olacağımız için sekiz kişilik araçla yolculuk yapmak zorunda kalacaktık ve bu araçlardaki koltuklarda masaj özelliği yoktu. Üstelik Damla Hanım başkalarıyla yolculuk yapmak istemiyordu. Sanki diğerleri onunla aynı okuldan değilmiş de elin yedi kat yabancısıymış gibi... Lina beni yarı yolda bırakmayı

reddedeceğinden ona haber dahi vermeden kendini başka bir araca aldırmıştı.

Benim için hava hoştu. Damla'yla yıldızımız bir türlü barışmıyordu. Ondan hiç iyi bir enerji almıyordum. Lina da dahil, çevresindekilere arkadaşları değil de kuklasıymış gibi davranıyor, kendini açıkça onlardan üstün görüyordu. Ama kardeşim onun iyi biri olduğunu savunuyordu ve ne zaman onu aksine ikna etmeye çalışsam çabalarım onu üzmekten başka bir işe yaramıyordu. Bu yüzden onu serbest bırakmış, bazı şeyleri yaşayarak öğrenmesine izin vermiştim. Çok değil, en fazla lisenin son zamanlarına kadar *dostluklarının* biteceğine inanıyordum.

"Bilmem," dedi. "Buralardadırlar." Eğlenir gibi baktı bana ama Damla'nın yaptığı emrivakinin canını sıktığını biliyordum. Kardeşim herkesi kandırabilirdi ama beni asla. "Yoksa onları mı özledin?"

"Çok. Özellikle Damla'yı. Gelse de dudaklarına yapışsam."

"Iy!" Lina sanki bir avuç sümük görmüş gibi suratını buruşturdu. "Şöyle şeyler söyleme. İstemeden zihnimde canlanıyor. Kardeşimi biriyle düşünmek istemiyorum."

Kıkırdayıp onu dirseğimle dürttüm. "Böyle diyorum ama sana yaptıkları şey gerçekten çok kabaydı. Oturduğu koltukta masaj özelliği olmaması onu öldürmezdi ya. En azından arkadaşından ayrı düşmemiş olurdu."

"Damla'yla ayrı düştüğün için sevinçten ağlamak üzereydin ama."

Gözlerimi kısıp Lina'ya baktım. Ne dediğimi bal gibi anlıyordu ama konuyu saptırıyor, asıl meseleyi konuşmaktan kaçınıyordu. Sevdiği insanların sandığı gibi olmadığını bilmek onun konfor alanından çıkmasına neden olacaktı ve Lina bu alana, bir ağaç toprağa ne kadar sağlam köklerle bağlıysa o kadar bağlıydı. Onu benden ayıran en belirgin özelliklerden biri de buydu sanırım. Ben yeni keşiflere bayılırdım, Lina'ysa kartlarını risksiz oynardı.

"Sana yaptığı saygısızlık beni öfkeden delirtti mi? Evet. O ucubeden uzak durduğum için mutlu muyum? Cevabım yine evet."

"Kimmiş o ucube?"

Damla gülerek yanımıza geldi. Hemen arkasından Yasemin ve Ada onu takip ediyordu. Ada kendi kabuğuna çekilen, sessiz bir kızdı. Bu konuda Lina'dan da beterdi. Lina hiç değilse Damla'nın yaptığı yanlışları görüyor ve zaman zaman dile getiriyordu. Diğerlerine borusu öten Damla'nın söz konusu Lina olduğunda sesi o kadar da çıkmıyordu. Kasabanın en zengin ailelerinden olmamızın her alanda bazı avantajları vardı sanırım.

Sadece bu bile Damla'nın Lina söz konusu olduğunda yalnızca çıkarlarını düşündüğünün en mutlak kanıtıydı.

Yasemin'den de en az Damla kadar iğreniyordum. Bakıldığında hiçbir şey yaptığı yoktu ama Damla'nın ağzından çıkan her sözü sorgusuz sualsiz kabul ediyordu. Bazen bu kızın yeni bir din keşfettiğini ve tanrısının Damla olduğunu düşünüyordum.

Damla kız kardeşimin yanağına bir öpücük kondururken midem bu samimiyetsizlik karşısında bulandı.

"Ee," dedi Damla. "Kimden bahsediyordunuz?"

İfadesiz bakışlarımı üzerine diktim. "Senden."

Lina o kadar yüksek sesle kahkaha attı ki birkaç saniyeliğine lobideki şaşkın bakışların odağı olduk. "Mira ya," derken Lina'nın sırıtması yüzünün neredeyse yarısını kaplıyordu. "Bazen çok gülüyorum sana."

Damla önce nasıl tepki vereceğini bilemedi, sonra yüzüne neşesiz bir tebessüm yerleştirdi. "Haydi," dedi Lina'nın koluna girip. "Resepsiyona gidelim. Yolda neler oldu..." İkisi birlikte ilerlerken Yasemin koşar adım onları takip etti.

Ada bir süre geride kalıp mahcup bir bakış attı. Görünen oydu ki bizi yarı yolda bırakan Damla olsa da kendini suçlu hissediyordu. "O aslında fena biri değil," derken çabasının beyhude olduğunu bildiğine yemin edebilirdim. "Bazen kafasına göre kararlar alabiliyor."

"Size saygı duymuyor," dedim açıkça. "Umarım hepiniz en yakın zamanda bu parazitten kurtulursunuz."

Ada'nın gözleri irileşti. Çıkık elmacıkkemikleri ve yüzünü kaplayan çilleriyle insanın ona baktığında yanaklarını sıkmak isteyeceği bir sevimliliği vardı.

"Şey," dedi boğazını temizleyip. "Ben gideyim."

Cevabımı beklemeden diğerlerinin peşine takılınca derin bir nefes koyuverdim.

"Ne dedin de kaçırdın kızı?"

Başımı çevirdiğimde arkadaşım Sevim yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşıyordu. Koyu kahverengi gözleri yorgunlukla kısıldıysa da enerjisinden bir şey kaybetmemişti. Hemen arkasında Emir, Irmak ve Tuna vardı.

"Damla'dan kurtulmalarını tavsiye ettim ama onun nasıl biri olduğunu kabul etmeleri biraz daha zaman alacak gibi görünüyor."

Irmak yüzünü buruştururken Sevim gözlerini devirdi. Emir'se umursamaz bir tavırla omuz silkmişti. "Kimin ne yaptığı bizi neden ilgilendiriyor?"

"İlgilendirmiyor," diye yanıtladım. "Sadece insanların kendilerini bu kadar kolay kullandırmasına üzülüyorum ve mantığım almıyor."

"Boş ver," dedi Emir. Gerçekten kimin ne durumda olduğunu zerre önemsemiyordu ve bizim umursamamızı da mantıksız bulduğu ses tonuna açıkça yansıyordu. "Lina'yı çekip kurtaralım, diğerleri ne yaparsa yapsın. Elimizden bir şey gelmez sonuçta."

Sevim onaylamayarak Emir'e baktı. "Evet, elden bir şey gelmez ama gözümüzün önündeki manzaraya üzülmek son derece insani değil mi?"

"Kesinlikle katılıyorum."

Sevim'in gözleri irileşti. "Ama az önce demiştin ki..."

"Diğerlerine çok hüzünlendiğimi söylemiştim, evet. Onları kurtarmak için her şeyi yapmalıyız."

Zavallı kızcağızın kafası karışmış gibi görünüyordu. "Hayır, dedin ki..."

"Dudaklarımdan başka bir kelime döküldüyse Tuna'nın ölüsünü öpeyim!"

Tam yanımdaki arkadaşım telefonuna odaklanmıştı ama adı geçince bıkkınlıkla başını kaldırdı. "Görüyor musunuz pezevengi? Nasıl da beni harcıyor hemen!"

"Küfretme, çok ayıp." Lobiye giderken yanındaki Sevim'le konuşmaya devam etti: "Görüyorsun, değil mi? Ailesi hiç terbiye vermemiş bu çocuğa."

İkisi gülüşerek uzaklaşırken Tuna omzundaki güç tükenmiş gibi çökerek bize baktı. "Ulan, bari Sevim şu çocuğun hislerini anlasa da çektiğimiz çileye değse."

"Sevim'e hiçbir şey söyleme," diye sertçe uyardı Irmak. "Bırakalım, kendi aralarında halletsinler."

"Söyler miyim hiç?" Tuna yüzünü buruşturdu. "Aniden güreşmeye falan kalkar."

Irmak yanıtladı: "Ya da daha kötüsü, dudaklarına yapışmaya kalkabilir."

Diğerleriyle birlikte gülüşerek lobiye ilerlerken gözüme tanıdık bir öğrenci ilişti ve anında kanım nefretle fokurdadı.

Poyraz Özkılıç.

Yüzümdeki gülümseme anında solmuştu, bakışlarımda saf bir nefret olduğuna emindim.

Poyraz'la tanışıklığımız çocukluğumuza dayanıyordu. O zamanlar sivri diline rağmen iyi biri olduğunu düşünürdüm. Diğer çocukların beni aralarına kabul etmediği zamanlarda benimle arkadaş olmayı teklif etmiş, ilk ve bir süre için tek arkadaşım olmuştu. Ailelerimiz görüşmemizi yasakladıktan sonra da tam bir pislik gibi davranmıştı. Beni o kadar deli ediyordu ki bazen kendimi tuvalete atıp dakikalarca ağlıyordum. Neden birdenbire değiştiğini bilmiyordum ama benden nefret ettiğine şüphem yoktu. Kısa

süre içinde bu gerçeği kabullenmiş ve hamlelerine karşılık vermeye başlamıştım. Bazen tutuştuğumuz ciddi kavgalar, velilerimizin okula gelmesiyle son buluyordu.

Poyraz aniden başını kaldırdı. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi gri gözlerini doğrudan benimkilere dikti. Tam yanında durup onunla konuşan ve dikkatini çekmeye çalışan kıza rağmen gözlerini benden bir an bile ayırmadı. Bana böyle bakmasını sevmiyordum. Ne tamamen masum ne tamamen karanlık olan gözleri bana arafı hatırlatıyordu ve burası cehennemden de beterdi.

Irmak aramıza girince göz temasımızı kesmek zorunda kaldım. "Lütfen," dedi arkadaşım uyaran bir sesle. "Buraya kuzey ışıklarını görmek ve benzersiz bir deneyim yaşamak için geldik. Bunun mahvolmasına izin verme."

Derin bir nefes alıp başımı hafifçe salladım. Irmak haklıydı. Poyraz bu tatili zehretmek, güzel anılarımı lekelemek için orada olabilirdi ama ona geçit vermeyecektim.

Lobiye pasaportlarımızı bıraktıktan sonra odalarımıza geçtik. Odaya çıktığımızda Lina eşyalarımızı hızlıca dolaba yerleştirip duşa girdi. Yaklaşık yarım saat sonra pembe pijaması ve gri hırkasıyla yatağa uzanmış, bitki çayını yudumluyordu. Yüzüne kâğıt maskeyi özenle yerleştirmişti. Dikkati okuduğu romantik kitaptaydı.

Kendimi ona imrenerek bakarken buldum. "Senin şu yaşam enerjine hayranım, biliyor musun?"

Sık sık konuştuğumuz ancak hiç sıkılmadığımız konulardan biri aramızdaki farklılıklardı. Lina beni doğru yöne çekmeye çalışırdı, ben de ona ne kadar yanlış tarafta olduğunu haykırırdım. Günün sonunda iki taraf da diğerinin düşüncesini biraz bile değiştiremezdi.

"Hava değişikliğinden dolayı zavallı cildinin bakıma ihtiyacı olduğunu niye akıl edemiyorsun, anlamıyorum."

"Mesele akıl edememek değil, üşenmek."

"Söz konusu kendini şımartmak olduğunda asla üşenmeyeceksin, bedeninin kıymetini bileceksin."

Telefonum, arkadaşlarımla oluşturduğumuz konuşma grubumuzdan mesaj geldiğini gösterircesine titredi.

Tuna: Emir'le birlikte otelin alt barına geldik.
Katılımcı arkadaşları bekleriz.

Irmak: Böyle söyleyince iş görüşmesine
çağırıyormuşsun gibi oldu.
Dosya falan da istersin sen şimdi.

Tuna: Onu Emir, Sevim'den isteyecekmiş.

Sevim: Malsınız.

Tuna: Doğrudur, tartışalım bunu bir ara.

Emir: Arkadaşlar, bizim okul komple burada.
Bizim bilmediğimiz bir parti falan mı var?

Irmak: Onca yol üstüne partileyecek
enerjiyi nereden buluyorlar,
takdir ediyorum doğrusu.

Emir: Geliyor musunuz?

Irmak: Söz veremem.

Sevim: Ben de. Her an uyuyabilirim.

Emir: Ben de odaya dönerim belki.

Mira: Ben geliyorum.

Sevim: Hım... Ben de mi gelsem acaba?

Emir: Düşündüm de belki biraz daha takılırım.

Irmak: Jöle gibi adamsın, Emir.

Tuna: İşte, Mira'yı bu yüzden seviyorum.
Nerede ahlaksızlık var, o orada.
Oturup hamur yoğur desen
işi olmaz ama.

Mira: Beni biliyorsun.

Emir: Lina gelecek mi?

Irmak: O şu an on sekizinci maskesini
yapıp uykuya hazırlanıyordur.

Başımı telefonumdan kaldırıp Lina'ya baktığımda gülümsedim. Gerçekten de gözleri her an uykuya dalacakmış gibi bakıyordu ama yine de davet etmemek ayıp olurdu.

"Bizimkiler otelin barına inmiş. Sen de gelecek misin?"

"*Mr. Darcy* *aşkını itiraf etmek üzere. Benim için daha büyük bir eğlence olamaz şu an."

"Dünyanın en yaşlı insanısın."

"Dünyanın en ucubesi olmaktan iyidir."

"Seni seviyorum."

Lina sırıttı. Saçma bir sonla biten saçma tartışmalarımızdan birini yaşamıştık. "Ben daha çok."

Üzerime bir kot pantolon ile siyah, askılı bir bluz geçirdim. Hızlıca makyaj yapmaya giriştim, kalın bir *eyeliner* çektim.

* Jane Austen'in *Aşk ve Gurur* adlı kitabında yer alan erkek ana karakterdir. (ed.n.)

Böylece tüm dikkati gözlerime çekmiş oldum. Saçlarımı açtıktan sonra alt kata indim. Bara attığım her bir adımda müzik sesi gitgide yükseliyor, ortam kararıyordu. Ortaçağ'ın romantik dünyasından geleceğe, yeraltına yolculuk yapıyor gibiydim.

İçerisi oldukça kalabalıktı. Neredeyse herkesin kocaman sırıttığı barda herkes ellerini sağa sola sallıyor, çılgınca dans ediyordu. Lina'nın gelmesini her ne kadar istesem de ona göre bir ortam olmadığını kabul etmek zorundaydım.

Karanlık ve herkesin iç içe geçtiği ortamda arkadaşlarımı bulmam yaklaşık on dakikamı aldı. Irmak ve Sevim son anda fikir değiştirmiş, bize katılmayı tercih etmişlerdi. Yüzlerine yerleştirdikleri gülümsemelere bakınca bu değişiklikten ne kadar memnun olduklarını görebiliyordum. Irmak ve Sevim karşılıklı dans edip gülüşürken erkekler de onları izleyip gülüyorlardı.

Beni ilk gören Emir oldu. "Bir an hiç gelmeyeceğini sanmıştık."

Gözlerimi devirdim. "Abartma. Yalnızca birkaç dakika sürdü."

Tuna dirseğiyle Emir'i dürttü. "Sevim'i dört saat bekle deseler sesin çıkmaz."

Emir'in yanakları kulaklarına kadar kızarırken yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. Her daim hazırcevap olan arkadaşım, söz konusu Sevim olduğunda lal oluyordu. Onu bir çocuk gibi ne yapacağını bilemez halde görmek hoşuma gidiyordu.

Sevim ve Irmak nefes nefese yanımıza geldiler. İkisinin de yanakları kıpkırmızı, saçları darmadağındı. Irmak, "Gel haydi," dedi elime uzanıp. "Dans edelim."

Onlara katılmak istesem de, "İçecek bir şeyler almak istiyorum," diyerek barı işaret ettim.

Tuna yüzünü ekşiterek başını iki yana salladı. "Yetişkin olmayanlara içki vermiyor."

Omuzlarım çökerken hayal kırıklığıyla ofladım. "İçeri girebiliyorum ama bir kadeh içemiyorum, öyle mi?"

"Her neyse," dedi Sevim omuz silkip. "Zaten bir araya gelince *IQ*'muz düşüyor. İçmeden de sarhoş gibi oluyoruz."

Arkadaşlarımın bize içki verilmemesiyle ilgili pek bir problemi yok gibiydi ama ben biraz gevşemek ve daha tasasız bir şekilde eğlenmek isterdim. Birkaç kadeh içkinin ne gibi bir zararı olabilirdi ki? Zaten daha önce içmiş ve bünyemin doğuştan dirençli olduğunu görmüştüm. Babam Lina'yla beni karşısına almış, ilk içkilerimizi onun yanındayken içmemize izin vermişti. Böylece bir ortama girdiğimizde meraklanmaz, sarhoş olup kendimizi kaybetmezdik.

Bar kısmına bakıp gözerimi kıstım. "Ben yine de şansımı deneyeceğim."

Tuna gözlerini devirdi. "Bu kıza yine her şeye inat etme perileri gelmiş anlaşılan."

"Kes sesini." Meydan okuyan bir horoz gibi başımı ona yaklaştırdım.

Aynı şekilde karşılık verirken, "Ucube," dedi.

"Neden arkadaşımsın o zaman?"

"Çünkü favori ucubemsin."

Omzuna bir tane yapıştırıp kahkaha atarak bara doğru ilerledim. Arkadaşlarım beni durdurmaya bile çalışmadılar çünkü bazen çok saçma konularda katır kadar inatçı olabiliyor, şansımı denemeden asla pes etmiyordum.

Dirseklerimi bar tezgâhına yaslayıp barmene en sıcak gülümsemelerimden birini gönderdim. Yirmili yaşlarının ortasında olmalıydı. Çenesine kadar inen uzun, sarı saçları; yapılı vücudu ve siyah tişörtünün açıkta bıraktığı kollarında görünen dövmeleriyle moda dergisinden fırlamış gibiydi. İnsan onu hiç bıkmadan saatlerce izleyebilirdi.

"Merhaba," dedim İngilizce.

"Merhaba," derken aksanı oldukça belirgindi.

"Bir bira alabilir miyim?"

Tek kaşını kaldırdı, beni baştan ayağa süzdü. Sanki notumu verir gibiydi. "Kaç yaşındasın sen, çocuk?"

"Otuz dört."

Hazırcevaplığım karşısında sırıttı. "Sana içki falan veremem."

"Sadece biraz eğlenmek istiyorum."

"Dans ederek de eğlenebilirsin."

"Hiç on altı yaşında olmamışsın gibi davranma."

"Oldum ve sana küçük bir sürpriz; bana yapma denilen şeyleri yapmadım."

"Sadece bir tane," diye direttim. "Ne zararı olabilir ki?"

Barmen birkaç saniye boyunca dik dik baktı. Bakışlarımı kaçırmadan ona meydan okudum. Ardından derin bir nefes aldı. "Peki ama sadece bir tane, tamam mı?"

Tezgâhın alt kısmında içeceğimi hazırlarken çocuk gibi zıplamamak için kendimi zor tuttum. Barmen içkimi uzattığında koca bir yudum aldım ve...

Elma suyunun tadını aldığımda, "Orospu çocuğu!" dedim öfkeyle. Türkçe konuşmama rağmen adam küfrettiğimi anlamış olmalıydı ama sinirlenmek yerine başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı ve diğer müşterilerle ilgilenmeye koyuldu.

"Eğlenceden hiç anlamıyorlar." Birinin hemen yanımda Türkçe konuştuğunu duydum. Bizim okuldan olmayan bu çocuk benden en fazla birkaç yaş büyük görünüyordu. Kahverengi saçlara, aynı renk gözlere sahipti ve benden en az bir kafa boyu daha uzundu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Türk olduğumu nereden anladın?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım kan çekiyor." Bir an düşünür gibi yaptı. "Bağırarak Türkçe küfretmenin de etkisi olabilir tabii." Başımı hafifçe iki yana sallayıp aptallığıma gülerken karşımdaki çocuk, diğer müşterilerle ilgilenen barmene kısa bir bakış attıktan sonra bana döndü. "İstersen biraz eğlenmeni sağlayabilirim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Nasıl olacakmış o?"

"Bende bir şey var." Ceketinin iç cebinden çıkardığı küçük, cam şişenin içinde açık pembe sıvı bana göz kırptı.

"Ah, kesinlikle hayır," dedim hemen. "Bağımlılık yapan hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Ben de," dedi gevşekçe omuz silkip. "Genç ve yakışıklıyım, canıma susamadım. Bunlar da bağımlılık yapmıyor zaten. Bir kere kullanacaksın, birkaç saat kafasının tadını çıkaracaksın."

Başımı iki yana salladım. Bu iş hiç hoşuma gitmemişti fakat merakımın cezbedildiğini de reddedemezdim. Eğer Lina burada olsaydı sadece bu adamla konuştuğum için bile beni parçalara ayırırdı ama kafamda beliren onlarca soruyu susturmam çok zordu.

Adam omuz silkti. "Peki, sana meyve suyunla iyi eğlenceler o zaman."

Arkasını dönüp gidiyordu ki "Etkisi kaç saat sürüyor?" diye sordum.

Bana döndüğünde yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Bana ağına yakalanan bir balıkmışım gibi bakıyordu. "Senin bünyene göre değişir ama maksimum birkaç saat. Sabah olmadan kendine gelmiş olursun. On beş yirmi dakikaya da etkisini görmeye başlarsın," dedi.

Duygularımı göstermemeye çalıştım ama kararsızlığım bir kitap gibi okunuyor olmalıydı. "Bağımlılık yapmayacağını nereden bileceğim?"

Karşımdaki genç kıkırdadı. "Neden sana yalan söyleyeyim ki? Burada turistsin, belli. Seni bir daha görmeyeceğim. Benden bir daha bir şey istemeyeceksin, para kazanmama yardımcı olamayacaksın."

Dudaklarımı ince bir çizgi halini alana kadar birbirine bastırdım. Hakkı vardı. "Başıma bir şey gelirse seni nerede bulacağım?"

"Bulamayacaksın. Muhtemelen çoktan tüymüş olurum." Gözlerimi kıstığımda bir kahkaha döküldü dudaklarından. "Fazla düşünüyorsun, güzelim. Buradakiler nasıl bu kadar eğleniyor sence?" Orta ve işaretparmağının arasına sıkıştırdığı şişeyi gözlerimin

önünde salladı. "Etrafta düşüp bayılan birini görüyor musun?" Tam yanımızda bir çocuk gürültüyle yere devrilince kaşlarımı kaldırıp yeni arkadaşıma baktım. "Şey..." dedi. "Peki, onun dışında birini görüyor musun?"

"Hayır."

"İşte!" dedi coşkuyla. "Bundan bahsediyordum."

Merak beni içine çeken bir girdap gibiydi. Gerçekten de fazla düşünüyordum sanırım. Ne olabilirdi ki? Arkadaşlarım yanımdaydı zaten. En kötü ihtimalle beni odama götürürler, Lina'dan birkaç tokat yiyerek kendime gelirdim.

"Ne kadar?"

Adamın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Üç yüz elli kron ama madem yurttaşmışız, sana iki yüz elli kron olur."

Kot pantolonumun ceplerini karıştırdım. Havalimanına ayak basar basmaz para bozdurduğum için şanslıydım.

Adam parasını aldıktan sonra, "İyi eğlenceler," dedi gülümseyerek. Hemen ardından kalabalığın arasına o kadar kolay ve zarifçe sızıp saniyeler içinde yok oldu ki elimdeki şişe olmasa hiç var olmadığını düşünürdüm.

Sıvının tadının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden küçük şişeyi kafama diktiğimde hemen yutkundum, elma suyumdan birkaç büyük yudum içtim. Ekşi ve iğrenç tadı olan sıvı boğazımdan akıp giderken beklenti bedenimi fethetmişti. Kalbim heyecanla çarpmaya başladı ama birkaç saniye sonra gerçekten de abartmış olabileceğim hissi tüm ağırlığıyla zihnime çöktü.

Başımı iki yana salladım. "Çok büyütüyorsun," dedim kendi kendime. "Alt tarafı birkaç yudum. Belki doğru dürüst etkisini göstermez bile."

Arkadaşlarımın yanına sekerek dönüp dans etmeye başladığımda artık içtiğim şeyi çoktan unutmuştum.

Sonraki dakikalar karmakarışıktı. İçtiğim şey her neyse beni mahvetmişti. Bir an göklerdeydim, sevinç çığlıkları atıyordum fakat ne kadar yükseğe çıkarsam yere çakılışım o kadar sert oluyordu. Ani bir baş dönmesi, şiddetli bir mide bulantısı beni ağına hapsediyor, en iyi ihtimalle duygusal olarak harap edilmiş bir yığına dönüşüyordum. Dik durabildiğim anlarda bedenimde kaynağını bilmediğim coşkunun esiri oluyordum. Sürekli zıplıyor, dans ediyor, çığlık atıyordum. Normalde çoktan yorulacağımı biliyordum ama yorulmak şöyle dursun, hareket etmek bana ekstra enerji katıyor gibiydi. Dünya, kahkahalarımın ardında oynanan bir tiyatro oyunuydu sanki.

Renklere bir şey olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle bir halt yemiş olmalıydılar. Daha canlı olmalarının bir açıklaması olamazdı. Sanki biri gözlerimin kontrast ayarıyla oynamıştı. Sadece renkler değil; sesler, dokular... Hissettiğim her şey daha farklıydı, daha yoğundu. Bir şeye dokunduğumda hissiyatı tenimin altına kadar uzanıyordu. Müzik sadece kulaklarımı değil, tüm bedenimi dolduruyordu.

Ne kadardır burada olduğumuzu bilmiyordum. Zaman algımda ciddi bir sarsılma vardı. Bir saat gibi gelen sürenin birkaç dakikalık zaman diliminden oluşabildiği gibi birkaç dakikalık zaman dilimi uzun saatleri de temsil edebilirdi.

Arkadaşlarım bardaki müşterilerin yardımıyla birkaç kadeh içmeyi başarmışlardı ama alkolden bulanan zihinlerine rağmen bende bir şeyi farklı buldukları belliydi. Onlara birkaç *shot* attığımı söylediğimde emin olamadılarsa da muhtemelen sınırları zorlayacağımı beklemedikleri için uzun uzadıya sorgulamadılar.

Ne kadar dans ettiğimi, ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Tek bildiğim ani bir boğuculuğun üzerime çöktüğüydü. Başta içimde filizlenen tatlı sıcaklık şimdi koca bir yangına dönüşmüştü, biraz hava almaya ihtiyacım vardı.

Arkadaşlarım dans ederken sessizce aralarından ayrılıp yalpalayarak barın içinde dolaşmaya başladım. Bir süre sonra sigara içilen alanı bulduğumda derin bir nefes almıştım.

Teras, camdan bir kafesle örtülüydü. Kar tüm güzelliğiyle yağarken her bir taneyi inceleyebilirdim. Sabaha kadar burada durup bu tanecikleri izleme fikri gülümsememe neden olmuştu. Camın belirli bölgeleri aralıktı ve içerideki ısıtıcılar var gücüyle çalışıyordu. Dolayısıyla kısmen dışarıda olmama rağmen üşümüyor, aksine *yanıyordum.*

Kollarımı iki yana açıp karşımdaki manzaranın tadını çıkardım. Bir yandan da kendi kendime mırıldanıyordum ama hangi şarkıyı mırıldandığım hakkında bir fikrim yoktu. Tamamen kendim uydurmuş da olabilirdim.

Camdan korkuluğa yaslanırken sol tarafımda, benden biraz uzakta belli belirsiz bir gölge gördüm. Kafamı kaldırıp baktığımda gördüğüm gri gözler beni gülümsetti. Poyraz sırtını dönmüş, dirseklerini rahat bir tavırla korkuluklara yaslamıştı. Üzerinde siyah, boğazlı kazak ile aynı renk pantolon vardı, son derece çekici görünüyordu. İki parmağının arasına sıkıştırdığı sigarası bitmek üzereydi.

Beni baştan ayağa süzdüğünde kıkırdadım. İçim öngörülmez ve taşımakta güçlük çektiğim bir sevgiyle dolup taşıyordu. Şimdiye kadar Poyraz'la aramızda hep aşılmaz bir duvar vardı ama onun kötü biri olmadığını biliyordum. Her zaman iyi ve nazik biri olmuştu. Evet, zevk için beni sürekli ağlattığı, tam bir pislik ve zorba gibi davrandığı anlar olmuştu ama kimin umurundaydı ki? Böyle yanlış anlaşılmalar, arkadaşlar arasında her zaman olurdu.

Ve o benim ilk arkadaşımdı.

Kollarımı iki yana açıp ona doğru koştum. "İlk arkadaşım!"

Boynuna atlayıp sıkıca sarılmadan önce Poyraz bana öyle mutlak bir şaşkınlıkla baktı ki suratına tokadı yapıştırsam daha az tepki gösterirdi.

"Ne oluyor lan?"

Poyraz'ın afallamış sesini duyunca sırıttım. Kaskatı kesilmiş bedeni sarılışıma tepki vermeyince gözlerimi kırpıştırarak geri çekildim ama kollarım hâlâ boynuna sarılıydı.

"Beni özledin mi?"

Poyraz'ın kaşları çatıldı. "Ne içtin, Mira?"

Sorusunu sorarken duman grisi gözleri kısılmıştı. Bu gözlerde tehlike gördüğüme inanamıyordum. Oysa ne kadar... Ne kadar... "Gözlerin ne kadar güzel," diye mırıldandım hayran hayran. "Bana arafı andırıyor. Sonsuz bir boşluk gibi. Ürkütücü ama merak uyandıracak kadar da büyüleyici."

Kaşları hafifçe kalktı. Bakışlarında bir şey gördüm ama ne olduğunu bilemedim. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Hayır, hayır..." Başımı göğsüne yasladığımda dingin kalp atışlarını dinledim. Benimki hızlı, düzensiz ve herkese meydan okur gibiydi. "Senden neden nefret edeyim ki?" Ani bir duygusallık dalgası suratıma çarparak beni hazırlıksız yakaladı. Gözyaşları gözlerime baskı uygularken burnumu çektim. "Ama sen benden nefret ediyorsun."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Başımı kaldırıp fırtınalı gözlerine baktım. Vücudunu korkuluklara yasladığı için hafif eğik bir açıyla duruyordu. Ağırlığımın çoğunu ona bırakmış, dirseklerimi karnına yaslamıştım.

"Bana çocukluğumuzdan beri kötü davranıyorsun ve..." Odağım dağıldı. "Ve..." Dirseklerimi biraz daha hareket ettirdim. "Ve senin karın kasların var!"

Poyraz başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. Onu ilk kez böyle içten gördüğümü fark ettim. Tasasız bir şekilde gülerken görmeye alışık olduğum mesafeli halinden eser yoktu. Bu Poyraz'la yeni tanışıyordum ve bu... Bir sihir gibiydi.

"Bana gülüyorsun," diye mırıldandım. "Ama benden nefret ediyorsun."

"Senden nefret etmiyorum."

"İlkokuldayken beni hep ağlatırdın. Büyüdüğümüzde de bana hiçbir zaman nazik davranmadın," diye hatırlattım. Dakikalar önce önemli olmayan bu gerçek artık kalbimi paramparça ediyordu. "Sen benim ilk arkadaşımdın. Neden sen de beni sevmemeye karar verdin?"

Kaşları hafifçe kalktı. Hâlâ aynı pozisyondaydık. Beni itmemişti ama dokunmamıştı da. "Ben *de* mi?"

Başımı sallarken burnumu çektim. "Bence beni kimse sevmiyor. Liste zaten kabarıkken bir de sen eklendin."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Beni kim niye sevsin ki?" Omuz silktim. "Derslerimde başarılı değilim, Lina gibi enstrüman çalamıyorum, ailemin sözünü hiç dinlemiyorum ve onları utandırıyorum." Suçluluk duygusuyla Poyraz'a baktım. "Biliyor musun, az önce birinin verdiği değişik bir şeyi içtim. Ben dünyanın en kötü insanıyım."

Poyraz dişlerini birbirine bastırdı, yüz hatları gerilmişti. Bana bakarken bakışlarında saf bir öfke vardı.

Dudaklarım titredi. "Bana mı kızdın?" Yüzümü ellerime gömdüm ve hıçkırıkların beni ele geçirmesine izin verdim. "Ben dünyanın en kötü insanıyım, değil mi?"

O an Poyraz'ın sırtımda dolaşan, daireler çizen elini hissettim. Teni sıcaktı ama dokunduğu yerin ardında ürperti bırakıyordu. Dokunuşu yatıştırıcıydı, insanın ne kadar kötü düşüncesi varsa hepsini alıp götürüyordu. "Evet, sana kızdım ama bunu sana verene daha çok kızdım."

Burnumu çekip yaşlı gözlerimle ona baktım. "Bağımlılık yapmıyormuş, satan adam öyle söyledi."

"Yalan söylemiş."

Şok içinde ellerimi ağzıma götürdüm. Gözlerim şaşkınlıktan irileşmişti. "Arkadaşım beni kandırmış," diye mırıldandım.

Bir elini ağzına götürdü. O da şaşkın görünüyordu hatta biraz fazla şaşırmıştı. "Ne yapacağız?"

Dudaklarım titredi. "Ölecek miyim?"

"Belki de... Cenazene hangi çiçekle geleyim?"

Gözyaşları yeniden bastırdı. "Bilmiyorum," derken mezarımı düşündüm. Ölmek için çok gençtim. Bari önce şu aptal ışıkları görseydim. "Çeşit çeşit çiçekten karman çorman bir buket olsun. Hepsini severim ben."

"Hayır, sadece kasımpatı alacağım."

Kalbim paramparça olmuştu. Poyraz bir insanın son arzusunu reddedecek kadar nasıl kötü olabilirdi? "Öleceğim," dedim ayağımı yere vurup. "Ve mezarım dünyanın en sıkıcı mezarı olacak."

İşaretparmağının tersiyle gözyaşımı sildi. "Öleceğin için mi ağlıyorsun yoksa mezarın sıkıcı olacağı için mi?"

"Bunu nasıl sorabilirsin?" diye soludum. "Mezarımın sıkıcı olmasından daha önemli ne var şu anda?"

Dudakları dökülmek üzere olan kahkahalarını sıkıca tutan koca bir kapı gibiydi ama kapının kilidi her an parçalara ayrılabilirmiş gibi duruyordu. Bana karşısında savunmasız, beş yaşında bir kız çocuğu varmış gibi bakıyordu.

"Neden gülüyorsun?" diye öfkeyle sordum gözyaşlarım akmaya devam ederken. "Öleceğim için bu kadar çok mu seviniyorsun?"

"Ölmeyeceksin, Mira," dediğinde ağlamam durdu. "Ama içtiğin şeyin bağımlılık yapmadığını söyleyen her kimse yalan söylemiş. Yaparlar ve bir gün gerçekten ölebilirsin."

Omuzlarım düştü. "Ölmek acı verici olmalı."

"Belki de."

"Nasıl öleceğini düşündün mü hiç?"

Düşünceli düşünceli baktı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ama ölümümün bir anlamı olsun isterdim."

"Nasıl yani?"

"Bilmem. Benim için yazılmış son, bir başkası için yeni bir başlangıç anlamına gelse güzel olabilirdi. Öbür türlü boşuna ölmüş olurdum."

Elimde olmadan gülümsedim. "Ölümünde bile bencilsin."

Tek kaşını kaldırdı. "Bencil olduğumu mu düşünüyorsun?" Başımı o kadar hevesle salladım ki gözlerinde birkaç parça buzun kırıldığına yemin edebilirdim. "Neden?"

"Sen hep kendi mutluluğunu önemsedin," dedim hiç düşünmeden. "Çocukluğum senin bana bulaştığın, beni ağlattığın anılarla dolu. Bunların hepsini sırf canın sıkılıyor diye yaptın."

Bakışları anlamlıydı. Sanki bana bir şey söylemek istiyormuş gibiydi ama ne olduğunu çözemiyordum. "Hayır," dedi sonunda. "Canım sıkılıyor diye yapmadım."

"Öyleyse neden?"

"Çünkü beni ancak o zaman görüyordun."

Hayretle gözlerimi irileştirdim. "Nasıl yani?" diye soludum. "Diğer zamanlarda görünmez mi oluyordun? Süper kahraman gibi yani.

Ve işte, oradaydı. Poyraz bana en içten gülümsemesini sunuyordu. Bana gülümsediğini görmek şöyle dursun, birine böyle ruhuyla gülümsediğini ilk kez görüyordum. Gözlerinin ardında mutluluk dışında hiçbir düşünce yoktu. Sanki burada benimle sohbet etmek, hayatında kazandığı en büyük ve değerli ödülmüş gibi bakıyordu.

"Bir bakıma," dedi.

"Vay be, çok havalısın."

Gülümsemesi mümkünmüş gibi daha da genişledi. "Hakkımda yeni fikirler edindiğini duymak eğlenceli."

"Yeni değil ki." Omuz silktim. "Her zaman senin böyle biri olduğunu düşündüm."

Kısılan gözlerinde bir kurnazlık alevi peyda oldu. "Öyle mi?" dediğinde başımı sallayarak sırıttım. "Hakkımda başka ne düşünüyorsun peki?"

Sırtımda dolaşan eli bir an için dikkatimi dağıtsa da kısa süreli bir duraksamanın ardından sorusunu yanıtladım: "Sanırım senin hakkında beni en çok rahatsız eden şeylerden biri... Hakkında

doğru dürüst fikir edinemiyor olmam. Yani bana karşı asla nazik olmayan, zorba, alçak, namussuz biri olduğunu biliyorum ama..." Ben konuşurken Poyraz tek kaşını kaldırmak dışında bir tepki vermedi. "Bazen de o kadar merhametlisin ki insan senin hakkında ne düşüneceğini bilemiyor." Kısılan gri gözleri beni anlamaya çalıştığını ama çok da başarılı olamadığını kanıtlar nitelikte olunca kendimi açıklamaya devam ettim: "Çocukken saçlarımı turuncuya boyamaya çalışmıştım, hatırlıyor musun?"

Sanki o günleri özlüyormuş gibi dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sonra saçlarını yakmıştın ve ailen saçlarını komple kazımak zorunda kalmıştı."

Bugün olduğu gibi çocukken de kuralları pek önemsemeyen, toplumu kafasına takmayan ve yaşına göre son derece aykırı bir çocuktum. Yine de saçlarımı tıraş edip okula gitmek benim için bile travmatikti. Şimdi dönüp o günlere baktığımda gülümsememe engel olamasam da o zamanlar ağlamaktan gözlerimin şiştiğini hatırlıyordum.

"O gün benimle o kadar çok dalga geçmiştin ki ağlayarak dedemi aramış, okula gelip seni vurmasını söylemiştim."

"O adama böyle şakalar yapma."

"Şaka değildi."

Kaşları hafifçe kalktı. "Cidden adama on yaşında bir çocuğu vurduracak mıydın yani?"

Omuz silktim. "Şansımı denemek o an çok parlak bir fikir gibi görünmüştü." Başımı hafifçe yana eğip aptal aptal gülümsedim. "Ama benimle dalga geçen başka bir grubu da pataklamıştın."

"Onlar çok ileri gitmişti," dedi gururundan ödün vermeyerek.

"Ertesi gün saçlarını kazıtıp gelmiştin. Benden nefret ediyor gibi davransan da yalnız olmamam iyi hissettirmişti."

"Olayı niye kendine bağladın, anlamadım." Yanaklarında gördüğüm şey... Cılız bir pembelik miydi? "O sıralar bu tarz saç kesimleri modaydı."

"Kızarıyorsun."

"Senin dilin çok uzadı."

Dişlerimi göstererek sırıttım. Birkaç saniye sonra aklıma gelen düşünceyle gülüşüm kısmen sekteye uğrayınca Poyraz bana sarsılmaz bir ilgiyle baktı. "Bir de bazen çok deli bakıyorsun. Çok hırçın, kimi zaman da korkutucu. Sanki dünyaya tek başına kafa tutacakmışsın gibi."

"Bu garip," diye mırıldandı. "Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

"Belki bir gün dünyaya birlikte kafa tutarız."

Gülümsedi. "Belki de dünyayı bir kenara atar, kendimize yeni bir dünya yaratırız."

Gözlerimi kıstım. "Biliyorum, bir süper kahraman gibi görünmez olabiliyorsun ama yeni bir dünya yaratmak zor olmaz mı?"

Sorumu ciddiyetle yanıtladı: "Haklısın. Bir ekip arkadaşına ihtiyacım var." Gözlerini dikerek bana baktı.

Hissettiğim panik yüzünden başımı şiddetle iki yana salladım. "Benim süper gücüm yok ki."

"O zaman sana bir görev veriyorum, kendine bir süper güç edin."

Sıkıntıyla nefesimi koyuverdim. "Benim için çok zor olacak."

"Ben buradayım." Kollarını iki yana açtı. O an hâlâ ona yaslandığımı fark ettim. "Beklerim."

Yeni bir süper gücü nasıl kazanacağımla ilgili birkaç dakikalık sohbetin ardından, "Mira," dedi. "Bana benim *de* mi senden nefret ettiğimi sormuştun. Neyi kastettin? Senden nefret eden başkaları da mı var?"

Omuzlarım hüzünle çöktü. Ruhuma bir kara bulut egemen olmuş gibiydi. Birden o kadar mutsuz hissettim ki kısa bir süre öncesine kadar attığım kahkahaların yerini yutkunamadığım bir yumru almıştı. Yüreğimden adını koyamadığım bir şey kopmuş gibiydi.

"Ben düzelmiyorum, Poyraz."

"Bu da ne demek?"

Omuz silktim. "Hatalar yapıyorum. Belki herkes hata yapar ama ben akıllanmıyorum. Ailemi utandırıyorum. Kendime ve dünyaya kattığım hiçbir şey yok. Ama Lina öyle mi?" Burnumu çektim. Kardeşimi çok sevsem de aramızdaki o koca çizgiyi görmezden gelemiyordum. O her zaman ailemin gözdesi olmuştu. Bazen onun gibi biri olmak istiyordum ama bunun imkânsız olduğunu kabul etmem sadece saliselerimi alıyordu. "O her zaman her konuda benden önde. Benim iyi olduğum hiçbir alan yok."

"Ve bu yüzden insanların senden nefret ettiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

Başımı hafifçe salladım. "Nefreti hak etmiyor muyum?"

"Hayır."

Kendinden o kadar emin konuşmuştu ki burnumu çekerken afallamış, far görmüş tavşan gibi ona bakakalmıştım. "Ne?"

"Hayır," dedi yeniden, bu sefer daha da netti tavrı. "İnsanların senden nefret etmeleri için sebepler uydurabilirsin ama bende ihtiyacın olan yalanları bulamayacaksın, Mira."

"Neden böyle bir şey uydurayım ki? Herkes benden nefret ediyor diye ne kadar üzülüyorum, görmüyor musun?"

"Sen insanlar senden nefret ediyor diye üzülmüyorsun, insanlar senden nefret etsin istiyorsun. Çünkü kendi yanlışlarının o kadar farkındasın ki içten içe kendine beslediğin duyguları etrafındaki insanlar da sana karşı beslesin istiyorsun. Ama sürpriz, Mira. Kimse senden nefret etmiyor." Bir an duraksadı. "Ben senden nefret etmiyorum."

"Onca hatama rağmen mi?"

"Onca hatana rağmen."

Poyraz derin, anlamlı sözler söylüyordu. Kafam o kadar allak bullaktı ki zihnim ne dediğini tam olarak anlıyor muydu, emin değildim ama kalbimde bir şeyleri paramparça ettiği kesindi. Ancak ona baktığımda daha çok... Orada bir şeyleri tamir etmek ister gibiydi.

Bir an kalbim şiddetle atmaya başladı. Kaşlarım çatıldı, elimi şaşırarak göğsüme götürdüm. Daha önce böyle attığına hiç şahit olmamıştım. Poyraz başını hafifçe yana eğdi ve telaşla sordu: "Ne oldu?"

"Kalbim," diye mırıldandım. "Çok fazla atıyor."

Aniden doğruldu. "Hemen hastane..."

"Hayır, hayır," dedim onu sakinleştirmek için pazısını tutarken. "Öyle değil."

"Nasıl peki?"

"Açıklaması güç," diye mırıldanırken zihnimdeki çarklar dönüyordu. "Daha önce de kalp atışlarımın hızlandığı oldu ama bu başka. Nasıl farklı olabilir, bilmiyorum. Sonuçta yaptığı tek şey kan pompalamak ama... Farklı işte."

"Sence neden böyle atıyor?"

"Bilmem," dedim tüm samimiyetimle. "Söylediğin bir şey sebep olmuş olabilir." Başımı kaldırıp doğrudan gri gözlerine odaklandım. Aramızda birkaç santimetre ya vardı ya yoktu. "Belki de sebebi doğrudan sensindir."

Poyraz'ın bakışlarında bir şey değişti. O an sırtımdaki elinin donup kaldığını hissettim. Muhtemelen dakikalardır daireler çiziyordu ama o kadar alışmıştım ki temasını yalnızca durduğunda fark edebilmiştim.

O bana öylece bakarken bakışlarında havai fişekler patladı. Belki de ışıklar tamamen zihnimdeydi. Tek bildiğim burada bu şekilde, sonsuza dek ona bakabileceğimdi.

Bir gürültü kopunca Poyraz'ın bakışları başımın üstünden arkama odaklandı. Merakla o yöne döndüğümde bize doğru yalpalayarak gelen Egemen'i gördüm. Poyraz'ın kardeşi ona yalnızca dış görünüş olarak biraz benziyordu, o kadar. Bazen ikisi farklı aileler tarafından büyütülmüş gibi geliyordu. Bu konuda onları Lina'yla bana benzetiyordum.

Egemen sırıtarak terasa çıktı. Bir şeyler içmiş olmalıydı. Yüzünde bayık bir gülümseme vardı ancak bizi gördüğünde

gülümsemesi soldu. Alkolün verdiği mahmurluk aniden silindi ve yerini saf bir dehşet aldı. Bir elini dramatik bir şekilde göğsüne yerleştirdi. Bu haliyle anneanneme benzemişti.

"Bismillahirrahmanirrahim." Başımı Poyraz'ın göğsüne yaslarken Egemen bize doğru yaklaştı. Üzerinde siyah bir pantolon, ıhlamur yeşili bir keten gömlek vardı. "Allah'ım," diye mırıldandı. "Umarım karşımdaki manzara gerçek değildir, umarım kafayı yemişimdir."

Poyraz ofladı. "Abartma, Egemen."

"Abartmak mı?" Egemen tam yanımızda durdu. Öncelikle beni dikkatle inceledi, ardından öfkeli bakışlarını ağabeyine yönlendirdi. "Ne yaptın lan kıza?"

"Saçma sapan konuşma."

"Bana bak Poyraz, eğer kızın içeceğine bir şey falan attıysan..."

"Nuri Alço muyum ben, geri zekâlı?" dedi Poyraz. Sesinde net bir öfke vardı. "Sapık ilan ettin beni."

"Bu kız niye bu halde o zaman?"

"Şerefsizin biri kandırmış bunu. Bir şey olmaz diye kandırıp garip bir sıvı vermiş. Bu salak da 'Aa, ne güzel' deyip kafaya dikmiş. Sonrası da gördüğün gibi işte."

Gözlerimi kırpıştırarak Poyraz'a baktım. "Kalbimi kırıyorsun."

"Biraz salakçaydı ama," diyerek kendini savundu. "Kabul et."

"Ama bunu ilk arkadaşımın söylemesi beni çok üzdü."

"Bir saniye." Egemen telefonunu çıkarıp bize doğrulttu. "Bu anın videosunu çekeyim. Masal'ın kafası bayağı güzel oldu, kusması gerekiyor ama yapamıyor. Ona izleteyim de kussun kız."

Poyraz sert bir hareketle uzanıp Egemen'in elinden telefonu aldı. "Saçmaladın iyice."

"Saçmaladım mı?" derken şoke olmuştu Egemen.

"Saç malanmaz ki," dedim dünyanın en komik esprisini yapmışım gibi sırıtarak. "Taranır."

"Allah'ım," diye mırıldandı Egemen. Esprimden pek hoşlanmamış gibiydi ama Poyraz dünyanın en komik şeyini söylemişim

gibi gülümseyerek bana bakıyordu. "*Gördüklerimi sil* tuşu olsaydı keşke."

"Abartma, Egemen," dedi. "Sadece kafası güzel."

Egemen tek kaşını kaldırdı. "Her kafası güzel olana kollarını açtığını bilmiyordum, Poyraz. İyi oldu bunu öğrendiğim."

Yüzümü buruşturdum. Nedense Poyraz'ın benim dışımda birine böyle sarılması yanlış gelmiş, rahatsız hissetmeme neden olmuştu. Adını koyamadığım bir his aniden en yakın arkadaşım oluvermişti. Sanki kalbim dikenlerle dolu bir tel tarafından sarılmış gibiydi.

Başımı kaldırıp sordum: "Kafası güzel olan herkese sarılıyor musun?"

"Tabii ki hayır, Mira."

İçim aniden, kaynağını bilmediğim bir yerden güç alarak muazzam bir öfkeyle doldu. Nedeni hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim patlamanın kıyısında bir volkan olduğumdu.

Poyraz'a attığım tokadı düşünmedim veya hissetmedim. Sadece sesini duydum.

İki kardeş şok içinde bana bakarken Poyraz yanağını tutuyordu. Sert vuramamıştım ama kızarmasına yetmişti. "Bu ne içindi?"

"İlk arkadaşın olarak özel olduğumu sanmıştım. Meğer herkese aynı davranıyormuşsun, herkese sarılıyormuşsun!"

"İyi de sana az önce söyledim ya, kimseye sarıldığım falan yok."

"Hım," diye mırıldandım. "O zaman bu tokat burada dursun. Gelecekte sinirimi bozacak bir şey yaparsın nasılsa."

Egemen öyle şiddetli bir kahkaha attı ki sesi terasta yankılandı. Ona baktığımda mavi gözleri gülmekten yaşarmıştı. Bedeni iki büklüm haldeydi, kahkahalarının arasından zar zor nefes alıyordu.

"Seni öldürmeme çok az kaldı," dedi Poyraz sıktığı dişlerinin arasından. "Bilgin olsun."

"Tamam, tamam," dedi Egemen. Ağabeyini umursuyor gibi görünmüyordu. "Olur mutlaka."

"Senin bizimle uğraşmaktan daha önemli işlerin yok mu?"

Kahkahaları yavaşça dinince Egemen tek kaşını kaldırdı. "*Siz* mi oldunuz şimdi?" Aslında hiçbir sakınca görmemiştim ama Egemen bunu zehirli bir şeymiş gibi söylemişti. "Çift gibi yani."

"Haydi bakalım." Poyraz aniden doğrulunca onunla birlikte ben de doğrulmak zorunda kaldım. "Egemen itinin eğlencesi olduğumuza göre gece burada sonlanabilir."

"Neden ki?" Kendimi çok saf hissettim ama hiçbir şey anlamamıştım. "Ne güzel eğleniyor çocuk."

Egemen dudaklarını büzdü. "İyiliğimi de düşünüyor. Tam hayallerimdeki yenge."

Poyraz bir eliyle dirseğimi sımsıkı kavrayıp beni yönlendirirken Egemen'e ölümcül bakışlar atmayı da ihmal etmedi. Egemen'se pek umursamıyor gibiydi. Her an beni bırakıp birbirlerine girebilirlerdi.

Başımı eğip sordum: "Yenge kime deniyordu?"

Poyraz ne diyeceğini bilemez haldeyken Egemen alçak bir sesle güldü. "Haydi, cevap ver verebilirsen."

İkimiz de merakla Poyraz'a bakarken yanakları aşina olduğum bir pembeliğe büründü. "Bilmiyorum," dedi beni içeri götürürken. "Kuzenin babası falandı herhalde."

Başımı hafifçe salladım. Poyraz beni içeri götürmek için doğrulduğunda fit, uzun vücudu iyice gözler önüne serilmişti. Kendimi farkında olmadan onu alıcı gözüyle incelerken buldum.

"Poyraz, spor mu yapıyorsun?"

"Allah aşkına, gidelim buradan, Mira."

Bir elim, iznime ihtiyaç duymadan ileri atıldı. Poyraz'ın poposuna dokunup sıktığımda genç adam bana hayretle bakakaldı. "Az önce beni mi elledin sen?"

"Fena değilmişsin."

Arkamızdaki Egemen o kadar şiddetle gülmeye başladı ki ayakta duramayıp yere yığıldı. "Yalvarırım durun," dedi. "Gülmekten öleceğim yoksa."

Poyraz hiçbir şey söylemedi. Kendi kendine Egemen'in diline düştüğüyle ilgili bir şeyler mırıldanarak beni bardan uzaklaştırdı ama çatık kaşlarına rağmen yanaklarının pembenin tatlı bir tonuna büründüğünü, dudaklarının kenarının bir ipe bağlıymış gibi zorla yukarı çekildiğini görebiliyordum.

Yanağımdaki yanmayla titreyerek uyandığımda gördüğüm ilk şey Lina'nın öfkeli kahverengi gözleriydi. Tepemde dikilirken elleri belinde, kaşları çatıktı ve bana her an beni öldürebilirmiş gibi bakıyordu.

"Sen bir geri zekâlısın!"

Kardeşimin sesi zihnime ulaştığında baş ağrısı da bir bıçak gibi saplandı. Gözlerimi açmakta bile zorlanıyordum. Midemde rahatsız edici bir bulantı peyda olmuştu. Muhtemelen bir şeyler yesem düzelirdim ama hiç iştahım yoktu.

"Su," diye mırıldandım sadece. Boğazım bir çöl kadar kuruydu. "Lütfen, Lina."

Lina'nın öfkeli bakışlarında kırılma göremedim. "Sana bu suyu veriyorum," dedi başımı kaldırıp su şişesini dudaklarıma dayarken. "Çünkü ölürsen seni öldürme zevkinden mahrum kalırım."

"Neler oldu dün?"

"Ben de sana soracaktım." Gözleri kısıldı, dudakları titredi. Her an ağlayabilirmiş gibi görünüyordu ama sebebi öfke miydi yoksa hüzün mü, ayırt etmesi güçtü. "Tanımadığın birinden böyle zararlı şeyler almak ne demek, Mira?" diye soludu. "Bu kadar mı kafayı yedin, bu kadar mı kendini kaybettin?"

Suçluluk duygusu üzerime kara bir bulut gibi çökerken yanaklarımın ısındığını hissettim. Pervasız davrandığım çok olmuştu ama bu düpedüz aptallıktı. Neden kendime bile isteye zarar verecek, üstelik bağımlılık yapabilecek bir zehri vücuduma almaya gönüllü olmuştum ki?

"Düşünemedim," diye mırıldandım. "Adam bağımlılık yapmayacağını söyledi."

"Mesele sadece sen değilsin ki," dedi dikenli sesiyle. "Senden kazandığı parayla bir başkasını zehirleyebileceğini düşünmedin mi? Nasıl bu kadar umursamaz olabildin? Söz konusu bir hayat. Eğlence mi bu yaptığın şimdi? Gerçekten böyle mi eğleniyorsun?"

Normalde Lina'nın bilmiş konuşmalarına sinir olsam da bu kez hakkı vardı. Sırf birkaç saat iyi hissetmek için yersiz bir risk almış, kendimi zehirlemiştim. Üstelik şimdi bok gibi hissetmem de cabasıydı. Dün gece hissettiğim yoğun duyguların yerini koca bir boşluk almıştı. Hiçbir şey hissedememek, hiçbir şeyden zevk alamamayı da beraberinde getiriyordu. Mutluluk bir toz bulutu gibi dağılmıştı ve yokluğu moral bozuyordu.

Vücudumdaki tüm kaslar ağrıyordu. Sebebi dün gece kendimi kaybedercesine dans etmem miydi, emin değildim. Tek bildiğim günlerce yatakta kalsam sorun etmeyeceğimdi.

"Üzgünüm," derken samimiydim. "Bir daha yapmayacağım."

"Yapamazsın zaten," dedi sert bir şekilde. "Eğer aklından bile geçirirsen yemin ederim ki seni babama söylerim. Artık seni odaya mı kapatır, seni zehirleyeni bulmak için tüm ülkeyi birbirine mi katar, orasını bilemem."

Kaşlarım hafifçe kalktı. "Yani bizimkilere bir şey söylemeyecek misin?"

Bakışlarındaki ikilem en az bir nesne kadar somuttu. "Hayır," dedi derin bir nefes alıp. "Ama bir daha böyle bir şeyi aklından geçirirsen..."

"Geçirmeyeceğim," dedim hemen. Bana inanmasını istiyordum çünkü sözlerimde samimiydim. "İstersen bana o şeyi satanı da bulurum."

"Buna gerek yok," dedi Lina. "Poyraz bulmuş."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Poyraz mı?"

Başını hafifçe sallayıp yanıma oturdu. "Dün gece sana bunu satanı tarif ettirmiş, seni odaya bıraktıktan sonra da adamı bulmuş. Bizimkiler bir güzel dövüp polise teslim etmişler."

Lina'nın anlattıklarını bir aksiyon filminin özetini dinler gibi ilgiyle dinledim. Bir yandan da dün gecenin anıları zihnimin dört bir yanını sarmaya başlamıştı. Her anı anımsamam mümkün değildi ama yaşananların çoğunu hatırlıyordum. Poyraz'a nasıl sokulduğumu, ona içimi nasıl döktüğümü ve onun bana nasıl baktığını düşündükçe ensemdeki tüyler diken diken oldu. İçimde varlığını bile bilmediğim bir kelebek kanat çırpıyordu.

Belki de dünyayı bir kenara atar, kendimize yeni bir dünya yaratırız.

Çünkü beni ancak o zaman görüyordun.

"Mira?" Lina soru sorarcasına başını yana eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sence Poyraz'ın bana âşık olma ihtimali var mı?"

Lina önce sorumu algılayamadı. Ardından bir kahkaha koyuverdi. "Saçmalama," dedi. "İkiniz dünyanın en geçinemeyen insanları olabilirsiniz. Çocukluğum, Poyraz'a ettiğin küfürleri dinlemekle geçti."

"Biliyorum ama dün gece bana nasıl davrandığını görseydin senin de kafan karışırdı. Bana çok farklı bakıyordu, Lina. Daha önce kimse bana böyle gülümsememişti."

"Nasıl?"

"Tüm hayatını önüme sermek istiyormuş gibi."

Lina bir an için afalladı. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. Bu kadar şaşırdığı için onu suçlayamazdım. Düne kadar etimle kemiğimle nefret ettiğimi söylediğim insanın bugün bana âşık olma ihtimalini tartışmam insanın gerçeklik algılarıyla oynuyordu.

"Bana ne dedi, biliyor musun?"

Lina merakla bana doğru eğildi. "Ne?"

"Benden hiçbir zaman nefret etmemiş. Çocukken bana kötü davranmasının sebebiyse onu yalnızca o durumda görmemmiş."

Lina'nın gözleri irileşti, kaşları kalktı. "Şimdi işin rengi değişti," diye mırıldandı. "Evet, senden hoşlanıyor olabilir. Peki, sen?"

Gözlerimi kırpıştırıp geri çekildim. "Ben ne?"

"Sen ne hissediyorsun?"

Kalbim bir bebeğin kalbini kıskandıracak kadar şiddetle atarken başımı çevirdim. Yanaklarıma hücum eden kan orayı ısıtırken Lina'nın gözleri bana bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi baktı.

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyorum zaten."

"O yüzden mi elin ayağına dolaştı?"

"Öyle bir şey olmadı!" diye kendimi savundum ama tam o an ellerimi nereye koyacağımı bilemediğimden bedenime sarınca savunmam tuzla buz oldu.

"Haydi, kendine yalan söylüyorsun," dedi Lina. "Bari bana yalan söyleme."

Önce kardeşime dik dik baktım ama sonra pes eden bir savaşçı gibi omuzlarımı yavaşça düşürdüm. "Ondan nefret ettiğimi sanıyordum," derken gerçekler bir bir dudaklarımdan döküldü. "Ama dün gece bana bakışı o kadar derindi ki ilk kez kendimi bu dünyada bir yere ait hissettim. Bir ordu tarafından korunan bir kalede olabilirdim ama yine de Poyraz'ın yanında daha güvendeydim sanki. Ona sonsuza dek sokulabilirmişim gibi hissettim ve bu hiç yanlış gelmedi." Panikle baktım kardeşime. "Ne yapmam gerekiyor, Lina?"

Lina'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Haritayı kalbinin ellerine bırak, kardeşim. O sana doğru yolu gösterir."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Mira Altınok

13 temmuz 2022, Çarşamba

Poyraz beni evime bırakırken yüzünde gölgeler geziniyordu ama sebebi duymayı arzu ettiği özrün bir türlü dudaklarımdan dökülmemesi miydi yoksa yaptığımız konuşmanın sarsıntısı mı, emin olamadım. Ona baktığımda bir başkasıyla birlikte olmamı istemediğini görüyordum. Sadece ihtimali bile onu çılgına çeviriyor gibiydi ama bunun şımarıkça bir sahiplenmenin ötesinde bir nedeni olmasını istiyordum. Gerçeği yarım kalan cümlelerle değil, tüm çıplaklığıyla ondan duymak için can atıyordum.

Bu bir yılda çok yol katettiğimi düşünüyordum. Meğer henüz yola çıkmamışım bile.

Evimin önünde durduğumda ışıkların kapalı olmasına şaşırmıştım. Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırarak Poyraz'a baktığımda annesi ve babasının çılgınlar gibi aradığı telefonunu gösterdi. "Sanırım seninkiler bizim evde."

"Onlara nasıl bir bahane sunmayı düşünüyorsun?"

"Yaşananları olduğu gibi anlatacağım."

"Muhtemelen çılgına dönecekler."

"Ne dersem diyeyim delirecekler zaten."

Derin bir nefes alırken başımı onaylamazcasına iki yana salladım. Poyraz bazen en az benim kadar yorucu ve pervasız olabiliyordu. Böyle anlarda olabildiğince ondan uzaklaşmak istiyordum.

"İyi geceler."

Arabanın kapısını açmak üzereydim. "Mira."

Poyraz'a döndüm. "Efendim?"

"Bizim için gösterdiğin çabadan hiç pişman oldun mu?"

Ensemdeki tüyler diken diken olurken Poyraz'ın önünde nasıl diz çöktüğümü, ona nasıl yalvardığımı hatırladım. Kalbim o kadar acımış ve parçalara ayrılmıştı ki bir daha birleşmeyeceğinden emindim. "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Merak ediyorum sadece."

Sorusuna cevap vermeden önce birkaç saniye düşündüm. "Hayır," dedim sonunda. "Olmadım."

"Nasıl yani?" Şaşırmış gibiydi. "Hiç mi?"

"Hiç."

"Neden? Benden nefret etmiyor musun?"

Hayır, etmiyorum. Allah kahretsin ki edemiyorum. Hiçbir zaman kendimi kandırmanın ötesine geçemedim. Çok sebebim var aslında senden nefret etmek için ama ben sadece yanında olduğum günleri özlüyorum. Bizi özlüyorum, seni özlüyorum, Poyraz.

Zihnimden geçen düşünceler kalbime peş peşe saplanan hançerler gibiydi. Ağlamak, bağırmak, bana bu acıyı yaşattığı için Poyraz'ı yumruklamak ve sonra ona sarılıp göğsünde ağlamak istiyordum. Sanki beni tüketen zehir de oydu, beni iyileştirecek şifa da.

"Bu seninle ilgili değil, benimle ilgili," dedim kaçamak bir cevap vererek. "Ben yapılabilecek her şeyi yaptığımı, bizi kurtarmak için her şeyimi feda ettiğimi bilerek hayatıma devam ediyorum, Poyraz. Aklımda hiçbir şüphe yok. Eğer yeterince çabalamadığımla ilgili en ufacık bir kuşkum olsaydı emin ol ki hayatıma devam edemezdim."

Şimdi de edemiyordum ya, neyse.

Poyraz'ın gözlerinden düşünceli bir ifade geçti. Sanki söylediğim her bir kelimeyi zihin süzgecinden geçiriyormuş gibiydi.

Kısılmış gözlerinin ardındaki düşünceyi okuyamamak, dudaklarından dökülecek kelimeleri merakla beklememe neden oluyordu.

"Anladım," dedi sonunda.

Suratıma tokat atsa daha az afallardım. "Bu kadar mı? Başka bir şey demeyecek misin?"

"Ne söylememi bekliyorsun?"

Dişlerimi öfkeyle sıktım. Dudağımın köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı ama gözlerimde alevlerin parladığına emindim. "Denemiyorsun bile, değil mi? Beni başka erkeklerden kıskanıp duruyorsun ama iş o iğrenç gururunu hiçe saymaya geldiğinde bir adım bile atamıyorsun."

Çenesi kasıldı. "Sen de benden çok farklı değilsin aslında."

"İyi," dedim omuz silkip. "Böyle devam et. Ama aklında bulunsun, karşında tekrar ayaklarına kapanacak bir Mira yok."

Arabadan inip kapıyı sertçe kapattım. Poyraz için daha ne kadar savaşabilirdim, bilmiyordum. Savaşmak da istemiyordum açıkçası. Onun için yapabileceğim her şeyi yapmış, adım atabileceğim her yolu değerlendirmiştim. Artık elimde katedebileceğim bir yol kalmayana dek ona doğru koşmuştum. Şimdiyse önümde kocaman bir duvar vardı. Geriye dönüp baktığımda Poyraz'ın orada dikildiğini, bana doğru bir adım atıp atmamak konusunda kararsız olduğunu görmekten yorulmuştum.

Bahçe kapısından geçip evin önüne geldiğimde yerdeki zarf dikkatimi dağıttı. O sırada arkamdan gelen Poyraz'ın sesini duydum.

"Mira."

Ona cevap vermeden eğildim. Zarfa uzanan parmaklarım titriyordu çünkü o an bile beni neyin beklediğini aşağı yukarı anlamıştım.

"O ne?" Poyraz çatık kaşlarının altındaki gri, şaşkın gözleriyle bakıyordu bana.

Normalde zarfı başka bir yerde açmayı akıl ederdim ama o kadar afallamıştım ki hemen açtım. Zarfın içinde yalnızca bir

polaroid fotoğraf yer alıyordu. Fotoğraf daha bugün çekilmişti. Poyraz'la trafikteki atışmamızın üzerine beni omzuna attığı ana aitti. İkimiz de öfkeden delirmiş gibi görünüyorduk. Fotoğrafın arkasını çevirdiğimde oldukça kötü bir el yazısı beni karşıladı.

Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz.

Kalbim çarpmaya, kanım damarlarımda hızla akmaya başladı. Bu apaçık bir tehditti. Bu pisliğin, *hiç beklemediğin anda bile oradayım,* deme şekliydi. Hiçbir yerde güvende olmadığımı hatırlatmak istiyordu, sanki unutabilirmişim gibi.

"Bu kim, Mira?" Poyraz'ın öfkeli sesi bana orada olduğunu hatırlattı. Bir cevap istediği aşikârdı ama ona istediğini verecek gücü kendimde bulamadım.

Birden kaçtığım her şey üzerime çöktü, boğazımı tıkadı. Hayatım artık böyle mi geçecekti? Bir psikopattan köşe bucak kaçarak ve sevdiklerimin zarar görmemesini umarak mı? Evimin önünde beni dikizleyen, gizlice fotoğrafımı çeken bir sapığın varlığıyla yaşamak artık benim yeni normalim miydi? Bana gönderilen bilmeceleri çözüp bir gün daha kazanmayı dileyerek mi uyuyacaktım geceleri?

Milyarlarca siyah nokta görüşümü kapladı. Aldığım oksijen bedenime hem çok az hem de çok fazla geliyordu. Midem kasıldı, dünya etrafımda şiddetle dönmeye başladı. Bedenimdeki tüm kaslar aniden çalışmayı bıraktı.

"Mira."

Poyraz'ın endişeli sesi zihnimin çok ötesinde beliren bir yankı gibiydi. Dünya önce yavaşça, sonra aniden karanlığa gömüldü.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Lina Altınok

22 Nisan 2022, Yarışma Gecesi

"Sakinim," dedim kendi kendime ama gümbürdercesine atan kalbim dudaklarımdan dökülen kelimeleri duymuyor gibiydi. "Aylardır bunun için hazırlanıyorum."

Kırmızı, kadife perdeyi hafifçe köşeye çekip resital salonuna ilgiyle baktım. Sahnenin tam önündeki dikdörtgen masa jüriye ayrılmış, arkaya doğru uzanan ve gitgide yükselen koltukların çoğu şık giyimli misafirlerle dolmuştu. Bazılarıysa hâlâ salonda dolaşıyor, kendilerine ayrılan koltukları bulmaya çalışıyordu. Salonun çeşitli yerlerine yerleştirilen lambalar içeriyi sarı ışıkla aydınlatıyordu. Sanki koltuklar yeterince fazla değilmiş gibi salonun yan duvarlarına bitişik localara da misafirler doluşmuştu. Duvarlar melek rölyefleriyle süslenmiş, zarif bir görünüm kazanmıştı.

Kendimi kapana kısılmış hissediyordum.

Gözlerim misafirlerin üzerinde gezinmeye başladığında kendimi Ege'yi ararken buldum, onu davet etmediğimi düşünürsek bu hareketimin mantıklı hiçbir yanı yoktu. İşin aslı, bu salonda en çok görmek istediğim yüz onunkiydi ama birileri görür korkusuyla davet edememiştim. Annem her şeyi bilse de ailenin diğer üyeleri ve kasabalılar Ege'yle yaşadıklarımdan habersizdi. Elbette onu dünyadan saklamak gibi bir niyetim yoktu ama yaşadığımız şey o kadar yeni, o kadar tazeydi ki nasıl davranmam gerektiğini bir

türlü çözemiyordum. Daha önce kimseye böyle derin hisler beslememiş olmam bir yana, Mira'dan dolayı ailemin Özkılıç ailesine oluşan önyargısı da bir gerçekti. Sağlam adımlar atmak, kimseyi incitmeden bu meseleyi çözmenin bir yolunu bulmak zorundaydım ama nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Bir elimi enseme götürüp gözlerimi kapattım. Derin nefesler alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştığım sırada elimde tuttuğum telefonum çaldı.

"Mira," dedim görüntülü aramayı hemen yanıtlayıp. Kardeşim telefonun ekranından bana gülümserken özlem kalbime bir bıçak gibi saplandı. Gözyaşları gözlerimin ardında bir baskı oluştururken onları göndermek için sertçe yutkundum ama burnumun ucundaki sızı yerli yerindeydi.

Mira'nın yüzündeki tebessüm yavaşça solarken, "Yüzün neden ceset görmüş gibi bembeyaz?" diye sordu. Üzerinde kırmızı, bol bir tişört vardı. Kahverengi saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı.

"Keşke burada olsaydın." Kelimeler ben farkında olmadan dudaklarımdan döküldü. Böyle konuşmak, zaten üzgün olduğunu bildiğim kardeşimin canını daha da sıkmak istemiyordum ama elimde değildi. Hayatımın en önemli günlerinden birinde onu yanı başımda görememek canımı yakıyordu.

Mira önce dudaklarını araladı, ardından tekrar kapattı. Onu böyle görünce dudaklarımda cılız bir tebessüm belirdi. Gerginliğimi tam olarak atlatabilmiş sayılmazdım ama beni saran kızgın zincirler biraz gevşemiş gibiydi.

"Neye gülüyorsun?"

"Ne bileyim, normalde ağzına geleni söylersin. Şimdi kelimelerini seçmeye çalıştığını görmek garip geldi."

Mira da yavaşça gülümsedi. "Yalnızca söz konusu kardeşim olduğunda kibar bir insan olabilirim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu tekrar görüştüğümüzde saçma sebepler yüzünden benimle kavga etmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Gözleri kısıldı. "O kadar da uzun boylu değil."

Karşılıklı gülüşürken derin bir nefes aldım. Onunla konuşmak iyi gelmişti. Ne kadar farklı olursak olalım, Mira bu dünyadaki yansımam gibiydi. Yüreğimin eksik parçası her zaman onda olacaktı. Aynı şekilde ben de ondan bir parçayı her zaman avucumun içinde saklayacaktım.

Zaten bu yüzden Ege'yi ona anlatamıyordum ya... Onu incitmekten, o parçayı kaybetmekten ve bendeki parçasını zorla söküp almasından deli gibi korkuyordum.

"Hey, dalıp gittin yine," dedi.

"Yarışma için heyecanlıyım," dedim kısmen doğruyu söyleyerek. "Bunun için aylarca çalıştım. Şimdi her şeyi mahvetmek istemiyorum."

"Mahvetmeyeceksin," derken kendinden o kadar emin görünüyordu ki bana olan güveni onurumu okşadı. "Çok yeteneklisin, Lina. Eminim ki diğerleri de bunu görecektir."

Omuzlarım hafifçe düştü. Kendime Mira'nın söylediklerini sürekli tekrarlıyordum ama ellerimin heyecandan titremesinin önüne geçemiyordum. "Umarım."

"Annemler geldi mi?"

"Evet. Onlar çoktan locadaki yerlerini aldılar."

"Babamla nasıllar?"

"Bilmiyorum ki. Evden çıkmadan önce yine tartışıyorlardı."

Omuz silkti. "Birbirlerini öldürmedilerse sorun yok."

Hafifçe güldüm. "Yapmamışlardır diyemem, biliyor musun?"

Mira da gülümsedi. "Onları arayacağım. Salonda fiilen olamasam da seni canlı olarak izleyeceğim, merak etme."

"Mira," derken sesim inceldi, başımı farkında olmadan yana eğdim. "Çok tatlısın."

"Mide bulandırıcı sevgi sözlerin bitti mi?"

"Hayır, seni seviyorum."

Kardeşim sırıttı ancak gülümsemesi, gözlerinin dolduğunu gizleyememişti. "Ben daha çok."

Dudaklarımı büzdüm. "Keşke buraya gelmek için ısrar ettiğinde seni aksine ikna etmeseydim."

Mira burada olmak istediğini ısrarla dile getirse de ona gerek olmadığını söylemiştim. Aslında elbette gerek vardı. İnsanın kardeşini yanında istemediği bir dünya var mıydı ki? Ancak Mira'nın Akyazı'ya dönmeye, Poyraz'la ve anılarıyla yüzleşmeye hazır olduğunu düşünmüyordum. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Onu hazır olmadığı bir şeye itersem kendimi asla affetmezdim.

Mira da hüzünlü görünüyordu. "Orada olmayı her şeyden çok isterdim ama bunu neden yaptığının da farkındayım. Teşekkür ederim."

"O ismi lazım değil kişisini gördüğüm yerde tokatlayacağım."

Mira'nın dudaklarında koca bir gülümseme yeşerdi. "*Voldemort** mu bu çocuk?"

"Onun bile kötü olmak için kendince sebepleri vardı. Bu herifin yok. Onun yüzünden aylardır kardeşimi göremiyorum. En özel günümde bile ancak telefonda konuşabiliyoruz." Mira'nın yüzü düşünce söylediğim şeyden hemen pişman oldum. "Seni kırdım mı?"

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Ama ondan daha fazla bahsetmeyelim, olur mu?" Başımı hafifçe salladığımda yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirdi. Ancak gözlerindeki hüzün o kadar belirgindi ki aklının başka yerde olduğundan adım kadar emindim. "Bugün senin günün, Lina. Bizler senin ne kadar yetenekli olduğunu biliyoruz ama bugün bunu herkes görecek. Ben inanıyorum, sen de inan."

"Teşekkür ederim, iyi ki varsın."

"Sen de."

Telefonu kapattıktan sonra kendimi daha iyi hissediyordum ama gözlerim hâlâ Ege'yi arıyordu. Gelmediği için üzülmem

* J. K. Rowling'in yazdığı *Harry Potter* adlı kitap serisinde yer alan kötü büyücü karakterdir. Voldemort'tan bahsedilirken kullanılan isimlerden biri de "İsmi Lazım Değil"dir ve buna ithaf yapılmıştır. (ed.n.)

saçmalığın daniskasıydı. Ama bir mesaj bile atmamıştı. Acaba onu davet etmeyerek gücendirmiş miydim?

Kulise gidip diğer yarışmacılarla sohbet ettim. Bazıları benim kadar gerginken bazıları benden de beterdi. Aramızdan birkaç kişiyse müthiş bir özgüvenle diğerlerine tepeden bakıyordu. Kazanacaklarından o kadar emin görünüyorlardı ki sahneye çıktığımızda geçecek dakikaları kayıp olarak nitelendirdiklerine şüphe yoktu.

Gösteri saati gelip çattığında salondan yükselen alkışlar kulise kadar ulaştı. Sunucunun mikrofonda yankılanan sesi kalbimin şiddetle gümbürdemesine neden oluyordu.

Aylardır bu yarışmaya hazırlanıyordum ve büyük gün gelmişti.

Açılış konuşmasının ardından ilk yarışmacı sahneye çıktı. Yapılan düzene göre yarışmacılar sahnede şovlarını sergiledikten sonra ailelerinin yanında oturabilecek ve gösterinin kalanını izleyebilecekti. Duvara asılan listeyi hızlıca kontrol edip sahneye çıkacak en son kişi olduğumu görünce dudaklarımı kemirdim. Bu yükten hemen kurtulmayı tercih ederdim.

Zaman hem çok yavaş hem çok hızlı geçiyordu. Herkes tek tek sahneye çıkmış, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Kuliste tek başıma kalınca yalnızlık katlanılmaz bir işkence gibi hissettirdi.

Aniden doğrulup pencereyi açtım. Yaz esintisi yüzüme çarpıp saçlarımı uçuştururken derin bir nefes alıp yıldızlara baktım.

"Çok güzelsin."

Kalbim hızla atmayı sürdürdü ama bu sefer korku ve panikle değil, heyecan ve özlemle.

Ege üzerine geçirdiği takım elbisesiyle o kadar yakışıklı ve gözalıcı görünüyordu ki salyalarım akmadığı için şükrettim. Gömleğinin en üst düğmesi bağlanmamıştı, kravat takmıyordu. Bu sayede şıklığının yanında aynı zamanda rahat bir görünüm de kazanmıştı. Dudaklarındaki gülümseme ve mavi gözlerindeki parıltı insanın içini ısıtacak cinstendi.

Bana doğru yaklaşırken avuçiçlerim terledi. Son zamanlarda çalışma tempomu artırdığımdan günlerdir onu görmemiş, doğru dürüst konuşmamıştım. "Gelmeyeceğini sanmıştım."

"Beni davet etmedin, burada görmek istemiyorsun diye gelmeyecek değildim."

"Öyle değil," dedim hemen. "Aslında gözlerim hep seni aradı. Seni davet etmek istiyordum ama biri görür diye çekindim."

Tek kaşını kaldırdı. "Benimle görünmek istemiyor musun? Seni utandırıyor muyum?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Yanlış anlaşılmanın getirdiği panikle, "Hayır, hayır," diye açıklamaya koyuldum. "Beni yanlış anlıyorsun."

"Eğer beni etrafında istemiyorsan bunu açıkyüreklilikle söylemeni tercih ederdim."

Neredeyse ağlayacaktım. "Ege, lütfen böyle..." Ege'nin dudaklarında peyda olan gülümseme benimle dalga geçtiğini anlamama neden olunca kaşlarım çatıldı. Pazısına sertçe vurdum ama etkilenmiş gibi görünmüyordu. Aksine, gülümsemesi daha da genişledi.

"Bazen seni boğmak istiyorum."

"Bunu bir gün yapacağından hiç kuşkum yok."

Bir elini uzatıp yanağımı okşayınca öfkem âdeta buhar olup uçtu. Tenime değen sıcak dokunuşu tüm sıkıntılarımı söküp attı. Aniden hafiflemiş hissettim ve kendimi gözlerimi kapatmış, avucuna yaslanır halde buldum. Üzerimde böyle bir etkisi olması korkutucuydu ama birine böyle teslim olmak, yanındayken kalkanını tamamen indirmek ve o kişinin bunu kötüye kullanmadığını, asla da kullanmayacağını bilmek kadar huzur veren başka bir şey yoktu.

"Seni özledim," diye itiraf ettim.

"Seni görmediğim her saniye," dedi kısık sesle. "Aklımı yitireceğimi sandım."

Ege'yi uzun yıllardır tanısam da hayatıma gireli çok olmamıştı ve hayatımın doğrudan baş köşesine oturmuştu. Onun okyanusu andıran gözlerine baktığımda kalbim öyle güçlü çarpıyordu ki

o olmadan, bana hissettirdiği bu eşsiz duyguları tatmadan nasıl yaşıyordum, bilmiyordum.

Beni değiştirmemişti. Ben hâlâ aynı kişiydim ama ondan aldığım cesaretle boynuma astığım yüklerden kurtulmuştum. O ağır yükler bir parçam gibi olmuşken onları yolun kenarında bırakana kadar taşımanın ne kadar acı verdiğini, bana ne kadar ayak bağı olduklarını fark edememiştim.

Onun sayesinde eski Lina'yı boğmuş ve Ege'nin derinlerine göndermiştim.

Bu yeni Lina'yı tanımak her gün yeni bir maceraya atılmak gibiydi. Bu maceraları büyük bir heyecanla bekliyordum. Artık aynaya baktığımda gördüğüm kızı değiştirmeye çalışmıyordum. O olduğu gibi güzeldi. Pembe aşkıyla, pamuk şekere olan sevgisiyle, piyanoya olan tutkusuyla, verdiği akıllıca ve aptalca kararlarla...

Ben, olduğum gibi güzeldim.

Ve bunu başıma vura vura aklıma kazıyan da Ege'ydi.

"Ne düşünüyorsun?"

Hafif tebessümü o kadar içtendi ki bir an güzelliği karşısında kalbimin duracağını sandım. "Hayatımı değiştirdin."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Senin de benim hayatımı olduğu gibi bıraktığın söylenemez."

"Bazen bunu neden yaptığını anlamıyorum," dedim açıkça. "Neden benimle uğraştın ki? Damla gibi kollarına koşmaya hazır olan bir kızla birlikte olup hayatına devam edemez miydin?"

Ege başını yavaşça iki yana sallarken hafifçe güldü. Hemen ardından bakışları yanımızdaki pencereden dışarı, gökyüzüne kaydı. Yıldızlar ışıl ışıldı, dolunay tüm görkemiyle kendini sergiliyordu.

"Eğer," dedi usulca. "Gözünü parlaklığıyla kör eden ayışığıysa yıldızlar senin için cılız birer mum alevinden ibarettir."

Dudaklarım titredi, gözlerim doldu. Hayatımda belki de ilk defa mutluluktan, yüreğimdeki sevgi bedenime fazla geldiğinden ağlıyordum.

"Ege," dedim ne diyeceğimi bilemeden.

"Lina," diye lafımı böldü. "Seni seviyorum."

Yalnızca bir saniyeliğine afallamış, sonra da mutlulukla karşılık vermek için dudaklarımı aralamıştım ama Ege tam o an öne eğildi ve dudaklarını benimkilere mühürledi. Öpücüğü büyülü bir dokunuş gibiydi. Bana, ona ait olduğumu ve benim için nefes aldığını fısıldıyordu sanki. Bir an için dünyadaki her şey önemini yitirmiş, geriye bir tek Ege'nin dudakları kalmıştı.

Ege, benim kaybolduğum labirentimdi ve buradan ayrılmaya hiç niyetim yoktu.

Dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de nefes nefeseydik. Elimi göğsüne yerleştirdiğimde avucumun altında atan kalbi onun da en az benim kadar heyecanlı olduğunun göstergesiydi.

Bana olan sevgisinin en net kanıtıydı.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Sarf ettiği iki kelime, sanki öncesinde de yaptığı bu değilmiş gibi dengemi altüst etmişti ancak yine de arzu ettiğim tek şey bu kelimeleri tekrar tekrar duymaktı. Bana olan hislerini hareketlerinden anlamak elbette mümkündü ama dile getirmesi bambaşkaydı.

Sonra bir düşünceyle aydınlandım: Ege beni öperken aslında bana bir çıkış yolu da vermişti. Sevgisini dile getirdiğinde kendimi karşılık vermek zorunda hissetmeyeyim diye aceleci davranmış, bana süre tanımıştı. Amacı beni bir şeyleri dillendirmeye itmek değildi, yalnızca duygularını açıklamaktı.

Kalbimin pelte gibi eridiğini sandım. Bu adama âşık olmamak mümkün müydü?

Nefeslerimiz birbirine karışırken, "İyi ki en sona sen kalmışsın," dedi. "Bu sayede konuşma fırsatımız oldu. Şansa bak."

Sesindeki ima gözlerimi kısarak hafifçe geri çekilmeme neden oldu ama elleri belime kenetlendiği için çok da uzaklaşmış sayılmazdık. "Listenin en sonunda olmam senin işindi, değil mi?"

"Biliyorum, harika bir fikirdi."

"Senin yüzünden dört kere panik atak krizi geçirmenin eşiğinden döndüm." Serzenişime rağmen gülümsedim. Ege'de şeytan tüyü vardı. Zaman zaman sert olsa da alaycı mizacına kapılmamak çok zordu.

Burnuma bir fiske vurdu. "Bu senin aptallığın. Ne kadar harika olduğunu sana defalarca söyledim ama bir türlü kabullenmiyorsun."

"Eğer yarışmayı kazanamazsam..."

"O zaman *jüri hiçbir halttan anlamayan bir avuç ucubeden ibaretti,* diyerek hayatımıza devam ederiz."

"Ege," dedim uyarırcasına ama kıkırdamadan edemedim. "Hepsi çok eğitimli insanlar. Umarım farkındasındır."

"Onlar duayen olabilirler ama bilgin olsun, ilkokulda düzenlenen bir resim yarışmasında ilk üçe girmiştim."

Gözlerimi kısıp sözlerini anlamlandırmaya çalıştım fakat başarısız oldum. "Yani?"

"Yani," dedi kendinden son derece emin görünerek. "Bu beni piyano konusunda bilge yapar."

Kahkahalarım kulisi doldururken, "Beni bağışla," dedim alayla. "Akıl edemedim."

"Bir daha olmasın."

Gülümserken başımı hafifçe iki yana salladım. "Bazen kendime çok üzülüyorum. Ömrümün sonuna kadar yaptığın bu iğrenç esprilere gülmek zorunda kalacağım."

Ege'nin gözlerinde bir şeyler parladı. Bakışları daha derin, etrafımı daha sıkı saran bir hal aldı. Öyle ki bir an için kendimi savunmasız hissettim. Sanki o çok güçlü bir kasırgaydı, ben de ona çekilmekten başka şansı olmayan bir toz zerresiydim.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ömrünün geri kalanını benimle geçirmen düşüncesi çok güzel geldi. Sanırım bunu sandığımdan da çok istiyormuşum."

Bedenimdeki tüm kan yanaklarıma hücum ederken gözlerimi kırpıştırdım. "Zaten heyecanlıyım," dedim utanarak başımı çevirirken. "Bir de işleri daha beter hale getirme."

Ege alay edercesine gülümsedi. Öne eğilip saçlarımın arasında bir öpücük kondururken derin bir nefes aldı. O kokumu içine çekerken kollarında olmanın verdiği huzurun tadını çıkardım. Salondaki yüzlerce insan beni deli gibi korkuturken Ege'nin tek başına tüm telaşımı yok etmesi çılgıncaydı.

Sunucunun adımı söylediğini duyunca derin bir nefes aldım. "Oraya çık," dedi Ege güven verici gülümsemesiyle. "Ve Lina Altınok'un kim olduğunu herkese göster." Burnunu hafifçe benimkine sürttü. "Merak etme, ödül öpücüğün için seni bulacağım."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu istemiyorum."

"Amma da yalvardın."

Kolunu çimdikledim ama o yalnızca görkemli gülümsemelerinden birini takınmakla yetindi. "Bana şans dile."

"İhtiyacın yok."

Ege'yi kuliste bırakıp sahneye çıkarken heyecan hâlâ orada bir yerdeydi ama artık kendime daha fazla güveniyordum, adımlarım yere daha sağlam basıyordu. Sahnenin ortasındaki piyanoya doğru ilerlerken idam sehpasına yürüyormuşum gibi hissetmiyordum. O piyano benim tutkum olmuştu. Yarışma heyecanına kapılıp işkence gibi hissettirmesine izin vermeyecektim.

Bu yarışmayı kazanmak için her şeyimi ortaya koyacaktım.

Piyano taburesine rahatça kuruldum, omuzlarımı dikleştirdim ve notaları kontrol ettim. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olduktan sonra jüriye kaçamak bir bakış attım. Başlayabileceğimi söylediklerinde derin bir nefes alıp işi parmaklarıma bıraktım.

Piyano benim için başka diyarlara kaçış kapısıydı ama bugün gözlerimi kapattığımda ve parmaklarım tuşlarda dolaştığında aklımda beliren tek şey Ege'nin yüzüydü. Bana *seni seviyorum* deyişi,

gülümsemesi, dokunuşu... Her şey zihnimde sadece saliseler içinde hayat buldu.

Artık Ege benim için tek başına bir evrendi.

Güzel olan her şeydi.

Âşık olduğum adamdı.

Kalbim bu farkındalıkla çarparken notalara tutundum. Sanki yaşadığımız, yaşamak istediğimiz ve yaşayacağımız her şeyin hıncını piyanodan çıkarır gibi aşkla çalıyordum. Zihnimle baş başaydım. Beni neyin beklediğini, neyi kaçırdığımı düşünmedim.

Bıraktım, müzik beni yeni bir evrene götürsün.

Bıraktım, beni Ege'ye götürsün.

Sanki salondakiler, beni pürdikkat dinleyen jüri artık orada yoktu. Yalnızca önümdeki piyano ve tutkumla baş başaydım. Gözlerim hiçbir şeyi görmedi, görse de umursamadım. Kafamı çok meşgul eden kaybetme ihtimalini düşünmedim bile ama bu hırstan değildi. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki geri kalan her şey önemini yitirmişti.

Parmaklarım son notalara dokunduğunda ve derin bir nefes aldığımda salonda kopan alkışla kendime geldim. İrkilerek doğrulduğumda sanki nerede olduğumu o an hatırlamış gibiydim. Jürinin memnuniyet ve takdir dolu bakışları, seyircilerin gülümsemeleri ve bazı yarışmacı arkadaşlarımın asık suratlarıyla karşılaşmıştım.

Ayağa kalktığımda o kadar çok gülümsüyordum ki çenem sızladı. Sahnenin ortasına gelip seyirciyi selamladım ve arka tarafa ilerleyip sahneden indim. Hâlâ rüyada gibiydim. Aylardır çalıştığım, gecemi gündüzüme kattığım yarışma artık geride kalmıştı. Kazanıp kazanmamam umurumda değildi. Alkışlardan ve insanların bana bakışlarından anlıyordum ki bugün bu yarışma sayesinde herkese yeteneğimi göstermiştim.

Locaya giden merdiveni koşarak tırmandım. Kapıyı açtığımda karşımda babam belirdi. Diğer misafirler gibi oldukça şıktı. Gözlerindeki gururlu ifade her şeye bedeldi.

"Babi," dedim ve koşarak boynuna atladım. Bana sıkıca sarılırken ailem de etrafımda bir çember oluşturdu. Yarışmayı kazanmamıştım bile ama hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

"Harikaydın," dedi babam. Geri çekilip alnıma bir öpücük kondurduğunda beni sarmalama sırası annemdeydi.

"O kadar güzel çaldın ki..." dedi bana sıkıca sarılırken. "Neredeyse ağlayacaktım. Çok yeteneklisin, Lina. Piyano çalmak için doğmuşsun sen."

"Canım kızım." Anneannem saçlarımı okşadı. "Annesine çektiği ne kadar belli."

Babaannem hemen yanımda bitip ters bir bakış attı. "Babası gibi yetenekli benim yavrum."

"Arkadaşlar!" Dedemin elindeki telefondan Mira'nın sesi yükseldi. "İzninizle beni kardeşime verir misiniz?"

Telefonu hızlı bir hareketle kaptığımda kardeşimin yaşaran gözleriyle karşılaştım. Onu böyle görünce gözyaşları inci taneleri gibi tek tek yanaklarıma süzüldüler.

"Harikaydın, Lina," dedi samimiyetle. "Seninle gurur duyuyorum. Anneme ya da babama değil, bana çektiğin için memnunum."

Annemle babam bıyık altından gülümserken anneannem ve babaannemin kaşları çatıldı. Elimde olmadan bir kahkaha koyuverdim. Mira farklı bir şehirden bile buradaki kavgaya müdahale etmeyi becermişti.

"Teşekkür ederim, Mira. Buraya geldiğinde senin için de çalacağım."

"O günü iple çekiyorum."

Gülüşmeler ve sohbetlerin ardından sıra ilk üçü açıklamaya gelmişti. Annemle babam sunucuyu dinlerken nefeslerini tutmuş, sıkı sıkı el ele tutuşmuşlardı. Benden daha heyecanlı görünüyorlardı. Onları böyle görünce gülümsemeden edemedim. Birinci kim olursa olsun, annemle babamı böyle görmek benim için en büyük kazanımdı.

"Değerli konuklar ve kıymetli yarışmacılar, bu gece burada sanatın ruhuna dokunmak için toplandık. Yarışmacı arkadaşlar sayesinde müziğe doyduğumuz eşsiz bir gece geçirdik. Her biri bize sanatlarıyla kendi hikâyelerini anlattılar aslında. Eşsiz performanslarıyla ruhumuzu mest ettiler."

Babam, anneme doğru eğilip fısıltıyla sordu: "Bu böyle kafa ütülemeye devam mı edecek?"

Annem, babamın eline sertçe vurdu ama bir yandan onu sıkıca tutmayı da bırakmıyordu. "Aykut!"

"Ne var, Behiye?" diye karşı çıktı babam. "Zaten heyecanımız burnumuzda, bu da uzattıkça uzatıyor."

"Bu gecenin bir kazananı yok. Bütün yarışmacılar sanatçı kişilikleriyle ve yorumlarıyla birer kazanan aslında. Ancak çok değerli jüri üyelerimiz tüm yarışmacıları dinledi ve içlerinden öne çıkan üç isim belirledi. Birazdan huzurunuzda o isimleri okuyacağım."

Babam nefes alamıyor gibiydi. "Biraz daha açıklamazsa bu adama dalarım ben!"

"Aykut," dedi annem dişlerinin arasından uyarırcasına. "Eğer bir taşkınlık çıkarırsan başkasıyla evlenirim, görürsün gününü."

"İyi edersin." Babam müthiş bir kayıtsızlıkla konuşuyordu. "Hem şu sunucuyu hem de o lavuğu dinlene dinlene döverim."

Üçüncü isim açıklandığında ikisinin de dikkati sahneye döndü. Artık tartışmıyorlar, yalnızca heyecanla sonucu bekliyorlardı. İkinci isim de okunduğunda kalbim ağzımda atıyordu.

"Ve sıra geldi bu gecenin yıldızına. Sanatçı kişiliği ve piyanoya kattığı yorumuyla hepimizi büyüleyen, sahnedeki duruşuyla hepimizi etkileyen yarışmacı..." Elindeki zarfı açarken ecel terleri döküyordum. "Alkışlarınızla, Lina Altınok!"

Şoktan ve mutluluktan bir elimi kalbime götürdüm. O kadar hızlı atıyordu ki bir an duracağını sandım. Ailem sevinç çığlıkları atıp bana sarılırken ben nefes bile alamıyordum.

Ayağa kalkıp sahneye çıkmayı akıl edene kadar birkaç dakika geçmesi gerekmişti. Sunucu ödülümü uzatmadan önce elimi

sıkarken yüzündeki gülümseme birinciliği hak ettiğimi düşündüğünü hissetmeme neden oldu.

Seyircilere, beni alkışlayan kalabalığa baktım. Bazıları ayağa kalkmıştı. İnsan seli arasında birilerini ayırt etmek çok zordu ama Ege'yi bulmak o kadar kolay olmuştu ki sanki bedeni işaret fişeğiydi. Salonun köşesinde ayakta alkışlarken yüzünde gururlu bir ifadeyle bana bakıyordu. Dudaklarını oynatarak konuştuğunda mutluluktan bayılacağımı sandım.

"Her zaman parlamayı becerirsin sen."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Mira Altınok

13 Temmuz 2022, Çarşamba

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey hastanenin soğuk beyaz-mavi tonlarıyla harmanlanmış ruhsuz tavanıydı. Seslerden anladığım kadarıyla televizyonda eski bir Türk dizisi oynatılıyordu. Bir an doğrulmak istedim ama kolumu kaldırmak şöyle dursun, gözlerimi kırpmak için bile çok yorgundum. Bedenim çiğnenip tükürülmüş sakız parçasıymış gibi hissediyordum. Boğazım bir çöl misali kupkuruydu. Sanki yüzyıllarca susuz kalmışım gibi dudaklarım çatlamıştı.

Başımı hafifçe çevirdiğimde avucumun etrafını saran sımsıkı el, tutuşunu sıkılaştırdı. "Mira."

Poyraz'ın sesini daha önce hiç bu kadar endişeli duymamış, gri gözlerinde bu kadar net bir şekilde korkuyu görmemiştim. Yüzünün rengi atmış, gri gözlerinin ışıltısı sönmüştü.

"Su," diye mırıldandım zar zor.

Başımdaki şişeyi kaptığında uzanmaya çalıştım ama çabamı görmemiş gibi bir elini başımın altına koyup diğer eliyle suyu içmeme yardımcı oldu. Susuzluğumu giderdikten sonra rahatlamış hissediyordum.

Yatağın üst kısmını biraz dikleştirdiğinde "Annemler..." diye soracak oldum.

"Az evvel aradım," dedi sağ tarafımdaki yatak boşluğuna oturup. "Birazdan burada olurlar."

Suratımı buruşturdum. "Onlar gelmeden gitsen iyi olur."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Neden?"

"Neden mi?" dedim zorlukla gülerek. "Tüm gün benden haber alamadılar ve en sonunda beni hastanede buldular." Unuttuğu bir detayı ekledim: "Eski sevgilimin yanında."

"Seni tek başına bırakıp gitmeyeceğim, Mira."

"Daha önce bırakmıştın ama."

Kelimelerim iznime başvurmadan dudaklarımdan dökülürken Poyraz sessiz kaldı. "Sebeplerim vardı."

"Peki ya şimdi?" diye sordum. "Şimdi yok mu?"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Daha yeni uyandın, uyanır uyanmaz tartışmaya mı başlayacağız?"

"Seninle kavga etmek için her zaman yeterince enerjim var."

Amacım onu sinirlendirmekti ama dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkıp bakışları yumuşadığında kalbim tekledi. Yanaklarımın ısındığını görmesin diye bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama benimle ilgili her bir detayı yakaladığından adım kadar emindim.

"Mira." Poyraz'ın suratı ciddileşti. "O fotoğraf neydi?"

Bir an nefesim boğazımda tıkandı. O pisliğin beni Poyraz'layken dikizlediği, bu da yetmezmiş gibi fotoğraflayıp evime kadar sızdığını düşününce yeniden bayılacağımı sandım. Kardeşimin acısıyla cebelleşirken bir manyakla uğraşıyor, sevdiklerimi ve kendimi korumak için çabalıyor, yaşadıklarımı da Rüzgâr dışında kimseye anlatmıyordum. Patlama noktasına hızla yaklaştığımı hissediyordum. Yaşadığım şey kelimenin tam anlamıyla işkenceydi ve hiçbir fiziksel acı bununla boy ölçüşemezdi.

"Biri seni tehdit mi ediyor?"

Sanki gürleyerek akmak isteyen bir ırmağın önüne engel koymuştum da Poyraz'ın sorusu o engeli tuzla buz etmişti. Gözyaşları aniden bastırırken dünya bulanıklaştı. Kendimi daha önce hiç bu kadar çaresiz, köşeye sıkışmış hissetmemiştim. Etimden parçalar koparılıyormuş gibi canım yanıyordu.

Bedenim hıçkırıklarla sarsılırken Poyraz'ın üzerime eğildiğini hissettim. Güçlü kolları beni sardı, odunsu parfümü ve ferah duş jelinin kokusu burnuma dolarken gözyaşlarım bir şelale misali yanaklarımdan süzülüyordu. İçimdeki tüm zehri akıttığımı hissediyordum ama öylesine boktan bir durumdaydım ki ne kadar ağlarsam ağlayayım, yüreğim zehirle dolmaya devam ediyordu.

Hafifçe geri çekilse de çok uzaklaşmadı. Yüzlerimizin arasında birkaç santimetre vardı. Beni öyle sıkı tutuyordu ki sanki uçurumun kenarındaydım ve geri çekilip beni bırakırsa boşlukta kaybolacaktım.

"Bana her şeyi anlat, Mira." Sesini duygudan yoksun, soğukkanlı tutmaya çalışmıştı ama gözlerindeki fırtına bulutlarını görebiliyordum. "En başından itibaren."

Konuşmadan önce yutkundum. Gördüğü fotoğraftan sonra Poyraz'a yalan söyleyemezdim. Hangi iyi niyetli insan birinin fotoğrafını çekip isimsiz bir zarfla kapısına bırakırdı ki? Onu aksine inandırmam mümkün değildi. Hoş, inandırmak da istemiyordum zaten.

"Kasabadan biri," dedim titreyen sesimle. "Bana mektup gönderiyor."

Gözleri kısıldı. "İtin biri sana kafayı taktı yani, öyle mi?"

"Öyle değil." Bir an duraksadım. "Yani taktı ama âşık olduğundan değil. Bana mektupları yollayan, Lina'ya saldıran kişi."

Poyraz'ın yüzü gerilirken gözlerinde mutlak bir öfke oluştu. Şu an o pislik karşısında olsaydı hiç şüphesiz onu parçalara ayırırdı. Yine de benimle konuşurken sesinin tonunu kontrol etmekte takdir edilecek kadar başarılıydı. "Mektuplarda ne yazıyor peki?"

Burnumu çektim. Gözyaşları gözlerimdeki baskısını artırdı. "Bana bilmeceler gönderiyor," dedim. "Bilmeceyi bilirsem kendisiyle ilgili bir şey söyleyecek. Bilemezsem de sevdiğim insanlara, sıra bana gelene kadar zarar verecek. Ancak bu oyunun benim aleyhime sonuçlanacağından çok emin." Titrek bir nefes aldım. "Beni öldürmek istiyor, Poyraz. Bana ne dedi, biliyor musun?"

Cevap vermesini beklemeden konuşmayı sürdürdüm. "Lina'nın çığlıklarını duymak çok eğlenceliymiş ve benimkileri duymak için sabırsızlanıyormuş. Gerçekten... Kardeşim çığlıklar mı attı? Canı çok mu yandı? O bir manyakla savaşırken ben içeride nasıl güle oynaya eğlenebildim? Bu sorular beni bazen öldürecek gibi hissediyorum. Belki de ölmeyi hak ediyorumdur."

Poyraz bana tekrar sarılırken bir an nefessiz kalacağımı sandım ama şikâyetçi değildim. Gözlerimi yumup göğsüne sokuldum. Kalbim bunca zamandır o kadar ağır bir yükün altındaydı ki Poyraz'ın birazını alması iyi gelmişti.

"Bu anlattıklarında sen kurbansın, Mira. Kendini sakın suçlama." Bir elini saçlarımda dolaştırırken irkilmem, bunun doğru olmadığını düşünmem gerekiyordu belki ama bedenim beklediğim tepkileri vermedi. "Bunca zaman bu kadar şeyle nasıl tek başına mücadele ettin?"

"Tek başıma değildim. Rüzgâr da biliyordu her şeyi."

Poyraz'ın yüzünden anlamlandıramadığım bir ifade gelip geçti. Konuşmadan önce gözünün seğirdiğine yemin edebilirdim. "Rüzgâr mı?"

"Sana söylemedi diye öfkelenme," dedim hemen. "Yaşananları kimseye anlatmamasını özellikle tembihledim. Birilerine anlattığımı duyarsa o pislik çevremdekilere zarar verebilirdi."

"Ya sana zarar verseydi?"

Daha fazlasını duymaya hazır mıydı, emin olamadım ama bir kere anlatmaya başlamışken kendimi durdurmak anlamsız geldi. "Biri evimin karşısında beni izlemişti," dediğimde Poyraz öyle bir baktı ki delireceğinden korktum. "Karanlıkta kim olduğunu görmedim. Kapüşonlu giymişti. Rüzgâr'a yazmıştım o gece. Evimin etrafında tur atıp güvende olduğumdan emin olmuştu."

Poyraz birkaç dakika sessizlik içinde uzaklara baktı. Anlaşılan duyduklarını sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. "Bunları polise anlatmalısın, Mira."

"Onlar zaten Lina'ya bunu yapanı her yerde arıyor. Mektup hiçbir işe yaramazsa ne olacak?"

"Peki, yararsa?" dedi hemen. "O mektupta yazanlar bu pisliğin profilini çıkarmalarına yardım edebilir."

Başımı iki yana salladım. "Bu alabileceğim bir risk değil, Poyraz."

"Eğer sana bir şey yapacağından korkuyorsan seni bir saniye bile yalnız bırakmam."

"Mesele ben değilim." Anlamasını istercesine kelimelerimi vurgulayarak konuştum. "Sevdiklerime, aileme bir şey yaparsa ne yapacağım? Sadece ben değil, çevremdeki herkes tehlikede. O fotoğrafı görmedin mi, Poyraz? Onun için sen bile hedef olabilirsin."

Yüz hatları gerildi. "Umarım bana zarar vermeye çalışır. Ciddiyim, çok isterim."

"Saçma sapan konuşma," derken ihtimaliyle bile irkildim. "Anlattığıma pişman etme."

Bir elini alnına götürüp düşünceli bir şekilde ovuştururken sessiz kaldı. "Rüzgâr ne zamandır biliyor peki?"

Araları açılmasın diye yalan söylemeyi düşündüm ama bu işleri daha da kötüleştirmek dışında bir işe yaramazdı. "İlk mektubu aldığımdan beri," dedim.

"Bana söylemeliydi," dedi ama benimle konuşur gibi değil de sesli düşünür gibiydi.

"Söyleyemezdi. Söyleseydi beni kaybedeceğini biliyordu."

Poyraz gözlerinde mutlak bir öfke ve adını koyamadığım bir duyguyla gözlerini benimkilere sabitledi. Şu an her yeri yakıp yıkmak için nasıl bir arzu duyduğunu görmek benim için kitap okumak kadar kolaydı.

"Seni kaybetmesi için sana sahip olması gerekir."

Derin bir nefes aldım. "Poyraz..."

Tam o an kapı gürültüyle açıldı ve annemle babam içeri girdi. İkisinin de rengi atmıştı. Belki herhangi bir zaman olsa bu kadar

korkmazlardı ama Lina'nın durumundan sonra daha da hassaslaşmışlardı.

Babam bana kısa bir bakış attıktan sonra yerinden hareket bile etmeyen Poyraz'a ölümcül bir öfkeyle baktı. Sadece bu bakışı bile olacaklardan endişe etmeme neden olurken ona doğru hızlı adımlarla ilerlemesi korkudan donup kalmama neden oldu.

"Şerefsiz piç!"

Babamın yumruğu Poyraz'ın suratına inerken yorgunluğuma rağmen öne atıldım ama onu tişörtünden o kadar seri bir şekilde çekip kaldırmış, duvara itmişti ki engel olamadım. Poyraz'sa öylece duruyor, babamın darbelerini karşılıksız bırakırken onu mutlak bir ifadesizlikle izliyordu.

"Öldüreceğim seni!"

"Aykut," dedi annem yalvaran bir tonla. Gözlerinin altı ağlamaktan şişmişti. "Burası yeri değil."

"Tam da yeri, Behiye."

Poyraz dudağının kenarındaki kanı silerken bir yumruk da kaburgalarına yiyince iki büklüm oldu. Onu izlerken canım yanıyor, uzaklaşması için dua ediyordum ama o hiçbir tepki vermemekte kararlı görünüyordu. Babamın hıncını almasını, azar işitmesinin bitmesini bekleyen uslu bir çocuk gibi bekliyordu ama bu tepkisiz tavrı babamı daha da delirtmek dışında bir işe yaramıyordu.

"Ulan!" dedi babam. "Dövülürken tepki vermemek ağabey ve kardeşte âdet mi?"

İçeri Poyraz'ın anne babası telaşla girince göğsümü sıkan el gevşedi. Poyraz'ın babası Faruk Özkılıç, oğlunun önüne siper olurken babama düşmanca olmayan sert bir bakış attı.

"Kızın gayet sağlıklı. Onunla ilgilen," dedi.

"Kızımı..." Babam konuşurken öfkeden tükürükler saçıyordu. "Hastane köşesinde bulduk. Senin oğlun tüm gün onu zorla yanında tuttu!"

Faruk Bey bir an ne diyeceğini bilemedi. Oğlunu savunmak istiyor, tutunacak bir nokta arıyordu ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Bunların hepsi sonra konuşulur," dedi nihayetinde. "Bugün yaralarımızı sarıp çocuklarımızla ilgilenelim."

Babam tekrar bana baktığında gözlerindeki öfke yumuşamış gibi görünüyordu. Poyraz'ı hâlâ dayaktan beter etmek istediğinden emindim ama önceliği kızıydı.

"Al şu itini!" dedi Faruk Bey'in suratına. "Elimden bir kaza çıkmadan götür!"

Babam bana dönüp yatağımın kenarına oturdu, beni güvenli kolları arasına alırken ona sığındım. Çılgınca atan kalbi bana sarıldığı anda yavaşladı. Poyraz'a zarar verdiği için üzgündüm ama haklı sebepleri olduğunu reddedemezdim.

Faruk Bey ve Gülçin Hanım oğullarını çekiştirerek götürürken kapının önünde bekleyen Rüzgâr'ı gördüm. Sanki omuzları kaskatı kesilmişti de iyi olduğumu görünce rahatlamıştı.

Çıkarken Poyraz ona bakınca ikisi arasında birkaç saniyelik, yalnızca onların anlayabileceği dilde sessiz bir konuşma geçti. Poyraz yürüyüp odadan çıkarken Rüzgâr da peşinden gitti.

Poyraz Özkılıç

"İt herif!" Babam önümden sert adımlarla yürürken bana bakmıyordu. Muhtemelen bakmaya tahammülü olmadığındandı. "Eşkıya!"

"Söyleme şöyle." Annem de önden gidiyordu. Öfkeli olsa da babam kadar saldırgan değildi.

"Ne söyleyeyim, Gülçin? Alnından öpüp tebrik mi edeyim? Güpegündüz adam kaçırmış resmen. Ben oğlumu eski sevgilisine takıntılı bir manyak olsun diye mi büyüttüm?"

Annem derin bir nefes alırken bir eliyle şakaklarını ovuşturdu. "Eminim ki bir açıklaması vardır." Bir anda durup beklentiyle bana döndü. "Söylesene, Poyraz."

"Bir açıklaması var," dedi babam. "Bizim oğlumuz bir manyak, ruh hastası!"

Etrafındaki insanlar babam ilerlerken ona korkuyla karışık bir hürmetle bakıyor, kenara çekilip yol veriyorlardı. Babam bu kasabanın en zenginiydi. Herkes onu sevip sayardı ama onun dışarıdaki insanları umursayan ya da onlara göre hayatını şekillendiren bir yapısı yoktu. Ona göre insanlar onu sevdiği kadar dedikodusunu yaparak taşlamaya çalışırlardı. Söylediğine göre insanlar aslında babamı değil, kendilerini taşlıyor; başarısızlıklarıyla yüzleşmekten kaçınıyorlardı.

Hastaneden çıktığımızda aniden durup bana bakınca ben de durdum. "Allah için," dedi yakarırcasına. "Neden kaçırdın kızı, Poyraz? Ailesi polise gitse ne yapacağız, düşündün mü hiç? Kendi geleceğini yaktığın gibi ailemizin şerefini de iki paralık edeceksin. Ben bu yüzden mi bunca yıl didindim?"

Annem bu ihtimal sanki onu ipe götürürmüş gibi korkuyla iç çekti. "Öyle bir şey yaparlar mı?" diye soludu. "Şu milletvekili aile dostumuz..."

"Bir kızı sokak ortasında kaçıran serseri için hiçbir dostuma küçük düşecek değilim, Gülçin." Babamın sesi bir buz kadar soğuktu. "Şikâyetçi olurlarsa gider, paşa paşa cezasını çeker."

Başımı dik tuttum. "Kimseden yardım isteyecek değilim zaten."

Babam beni öldürecekmiş gibi baktı. "Kazık kadar olmasan seni şurada evire çevire döverdim," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Oğlum, sen akılsız mısın? Ne diye kaçırdın kızı?"

"Kimseyi kaçırmadım. Benden özür dilemedi, ben de dileyene kadar yakasına yapıştım."

"Senin yakana bir yapışırım!" Babam bana doğru hamle yaparken annem aramıza girdi.

"Faruk, Allah aşkına dur. İnsan içindeyiz."

Babam annemi duymuyor gibiydi. "O adam benim oğluma küfrederken, oğlumu yumruklarken hiçbir şey yapamamak, mahcup bir şekilde başımı eğip çocuğumu koruyamamak nasıl aciz hissettirdi, biliyor musun?

"Bunları yaşamanı istemedim."

"Yaşatmasaydın o zaman."

Arkasını dönüp öfkeyle uzaklaşırken annem merakla bana baktı. "Mira'yla konuşuyor musunuz?"

Örtülü sorusunu hemen anladım. Tekrar birlikte olup olmadığımızı soruyordu. "Hayır."

Başını hafifçe salladı ama yine de kendinden emin görünmüyordu. "İyi," dedi. "Seni aldatan biriyle yeniden birlikte olman hata olurdu zaten."

Arkasını dönmüştü ki, "Ya aldatmadıysa?" diye sorduğumda tekrar bana döndü. "Ya bunca zaman günahını aldıysam?"

Düşüncelerini zihin süzgecinden geçirirken bir süre sessiz kaldı. "Bu soruyu, gerçeği öğrenmek için kendine mi soruyorsun yoksa ona dönmek istediğin için bir neden mi arıyorsun?"

Bir an için düşüncelere gömülme sırası bendeydi. "İkisi de."

"Ayrılığınızın üzerinden neredeyse bir sene geçmesine rağmen gerçeklerin peşini bırakmaman, hatalarını telafi etmeye çalışman takdir edilesi ama..." Bir an için duraksayıp bana baktı. "Bazı hataların affedilmesi zordur, Poyraz."

"Yine de imkânsız değil."

"Değil," dedi. "Ama çok dikkatli olmalısın. Çünkü bir şifacı bazen yarayı iyileştirmeye çalışırken onu daha beter hale getirebilir."

"Neden böyle oluyor, anne? Neden her şey bu kadar zor?" Sanki ciğerlerim havaya hasretmiş gibi derin bir nefes aldım. "Bunca zaman Mira'yı suçladım. Onun beni aldattığını düşünmek, haksızlık etmediğime inanmak işime geldi çünkü hayatımın aşkını aptallığım yüzünden kaybettiğimi bilsem kendimi asla affetmezdim."

"Bu aptallık değil, Poyraz."

"Keşke ben de kendimden bu kadar emin olsaydım."

"Sence aldatılan biri neden hayatındaki insanı affeder?"

Ani sorusunu cevaplamak için çok düşünmedim. "Sevdiğinden mi?"

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Sevgi yüce, kimi zaman ihaneti bile bağışlayacak kadar affedici bir duygudur. Ama çoğu durumda sevgi, ihaneti görmezden gelmeye tek başına yetmez. Neticede insan sevdiğine daha hırçın olur. Ona tahammül gösterdiği gibi kimseye çıkarmadığı pençelerini de ona çıkarır. Aldatmak da böyle bir şey işte, sevenin katlanamayacağı cinsten. Kimse çok sevdiği, kalbini emanet ettiği insanın ihanetine uğramaya göz yumamaz. O insana baktığında gördüğü tek şey yalanları olur."

"Öyleyse insanlar neden kendine ihanet edeni affeder?"

"Cevabı basit," derken nasıl akıl edemediğime şaşırmış gibiydi. "Bağımlılıktan. Karşısındaki kişi olmadan bir hayat sürdürmeyi göze alamadığından. İnan bana, bunun sevgiyle uzaktan yakından alakası yok."

Kaşlarım hafifçe yukarı kalktı. Annemin söyledikleri kulağa son derece mantıklı geliyordu. "Peki, dağıttığım her şeyi toplamak istersem," diye geveledim. "Nasıl tepki verir sence?"

"Bilmiyorum," dedi açıkça. "Belki toparlamana yardım eder, belki sen toparlamaya çalıştıkça daha da dağıtır." Başını yana eğdi. "Eğer dağıtmayı seçerse onu suçlayabilir misin?"

Başımı iki yana sallarken hayatım boyunca kendime karşı en çok o an dürüsttüm.

"Bazı şeyler senin çabana kaldığı kadar Mira'ya da düşüyor," dedi. "Unutma, o da en az senin kadar yaralı ve bu yarayı sarıp daha da beter etmek tamamen sana kalmış." Bir an duraksadı. "Mira senden ayrılmamak için herkesin önünde diz çökmüştü, değil mi? Eğer masum olduğuna inanıyorsan belki de diz çökme sırası sendedir."

Akyazı'nın sokaklarında sabit hızla ilerlerken dikiz aynasından Rüzgâr'ın arabasını kontrol ettim. Ona her baktığımda ihanete uğradığımı yeniden idrak etmek, sakinliğimi korumamı söyleyen yanıma hiç destek olmuyordu. Bu adamı çocukluğumdan beri

tanıyordum. Birlikte gülmüş, birlikte dara düşmüş, bazen babalarımızdan birlikte azar işitmiştik. O benim bu dünyada seçtiğim kardeşimdi ve şimdi Mira'ya karşı bir şeyler hissediyordu, öyle mi?

Bir basketbol sahasının önünde durup bagajdan basketbol topunu çıkardım. Buraya ani bir kararla geldiğim çok olmuştu. Bu yüzden hazırlıklı olmayı ihmal etmiyordum.

Sahaya girip topu birkaç kez sektirdiğimde bir arabanın sahanın yanındaki otoparka park ettiğini işittim. Kafamı dağıtmanın kendimi kontrol etmeme yararı olacağını sanmıştım ama parmak uçlarım karıncalanıyor, içimdeki öfke patlamak için yer arıyordu. Kendimi zapt etmekte ilk kez bu kadar güçlük çekiyordum.

Arabadan inip sahaya girdiğinde topu potaya göndermemin ardından sektirmeye devam ederek arkadaşıma döndüm.

"Anlat, Rüzgâr," derken sesim son derece sakindi. "Neden Mira? Neden o kadar kız varken benim sevgilim?"

"Eski," dedi. "Eski sevgilin."

Bir an öfkeden çenemin kilitleneceğini sandım. "Oradaki *eski* lafına çok güvenme bence sen."

Sertçe sektirip ona attığım topu ustaca kavradı. "Ona hiçbir zaman dönmeyeceksin, Poyraz. Hiçbir zaman yeniden sevgilin olmayacak."

Topu potaya attı ama hedefini ıskalayıp ıskalamadığını görmek için bakmadım bile. Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kısaltırken öfkeden kendimi kaybetmenin eşiğindeydim.

"Ne saçmalıyorsun lan sen?" derken sesim bana bile yabancı geldi. "Mira bana aitti, hâlâ öyle. Beş para etmez birkaç unvanına nail olamadık diye bu gerçek değişecek mi?"

"Ne istediğini bilmeyen bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi düz bir sesle. "Aranızdaki defterin çoktan kapandığını söyleyen de ondan ayrılan da sendin. Şimdi ne değişti?"

"Seni ilgilendirmez." Sesim buz gibi çıkmıştı. "Mira'yla yaşadıklarım senin yaptığın kalleşliğe kılıf olmayacak, Rüzgâr."

Rüzgâr'ın çenesi kasıldı. Ardından yanımdan yürüyüp geçti, yerdeki topu alıp birkaç kez sektirirken, "Benim için bazı şeyler çok kolaymış gibi davranıyorsun. Bunca yıldır kardeşim dediğim adamın eski sevgilisine bir şeyler hissettiğim için kendimi kaç gece yargıladığımı bilmiyorsun."

"Çok üzüldüm, kral," derken sesime sahte bir üzüntü katmak için çaba bile göstermedim. "En iyisi sen evlen Mira'yla. O kadar vicdan azabının üstüne bir ödülü hak ettin." Bir an bu ihtimali tüm ciddiyetiyle düşününce kanımın daha da fokurdadığını hissettim. "Sahi, siz evlenirseniz nasıl olacak? Neredeyse bir yıl birlikte olduğum, defalarca öptüğüm kadına *yenge* mi diyeceğim mesela? Belki çocuklarımızı evlendiririz. Biz mesut olamadık, onlar olur."

Rüzgâr derin bir nefes alıp topu potaya attı. Anlaşılan ben ne kadar kendimi kontrol etmeye çalışıyorsam o da aynı sınava tabi tutuluyordu.

"Tek istediğim..." dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Mira'nın iyi olması." Bir an daha düşündü. "Ve eğer mümkünse benimle iyi olması."

Gözlerimin önünden bir karanlık geçip gitti. Birden karşımdaki adamın çocukluğumu paylaştığım kardeşim olduğunu unuttum. Belki hastalıklı, korkunç bir düşünceydi ama o an birini öldürme düşüncesi bana o kadar da uzak gelmiyordu.

"Ne olacak şimdi?" diye sorarken sesimde gölgeler nefes alıyordu. "Sen Mira'yla olmak istiyorsun, ben de onu hâlâ köpek gibi seviyorum. Nereye varacağız?"

"Onu sevdiğini söylüyorsun," dedi. "Peki, bunu dile getirmekten başka ne yapıyorsun? Onu yalnız bıraktın, tüm kasabanın önünde ayaklarına kapandığında dönüp arkana bakmadın, sözlerine inanmadın. Bazen yanakları ağrıyıncaya kadar gülümsediğinde, gözlerinden birbiri ardına parıltılar geçtiğinde bile onda açtığın yaraları görüyorum. Sevmek bu mu, Poyraz?"

"Belki onu yeterince dinlemedim," diyerek hatamı kabul ettim. "Belki o bana yalan söyleyerek hata yaptığında peşin hükümlü davrandım, doğru." Gözlerimi ona diktim. "Ama az önce de söyledim, bu senin sinsi bir sırtlan gibi köşede bekleyip sevgilime sulanmana bahane olmayacak. Benim hatalarım seninkileri affedilir kılmayacak, Rüzgâr."

"Evet, kılmayacak," diye kabullendi. "Sana yaptıklarım için her gün nasıl pişman uyanıyorsam, bundan sonra da öyle uyanacağım." Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim."

"Sikmişim özrünü!"

"Bana bu kadar öfkeli olmanın tek sebebi sana ihanet ettiğimi düşünmen mi? Yoksa Mira benden uzaklaşmadı diye mi hınç dolusun?"

Burnumdan solurcasına güldüm. *Düşman kör nişancıdır, dost nereden vuracağını bilir,* diyenlerin neden bahsettiğini şimdi çok iyi anlıyordum. Rüzgâr aklımdan geçenleri bir kitap okur gibi kolaylıkla okumuştu elbette.

Mira'nın bir başkasıyla olabileceğine ihtimal vermiyordum çünkü ben de kendimi bir başka kadınla hayal edemiyordum. Öyle ya da böyle, bir boklar yemiş ve ilişkimizi mahvetmiştik. Belki onu dinlesem, öfkeme yenik düşmesem bugün her şey daha farklı olurdu ama olan olmuştu bir kere. Öte yandan yaşanan bunca şeye rağmen birbirimize ait olduğumuzu her zaman hissetmiştim. O bu kasabayı terk ettiğinde, ondan nefret ettiğime inandığım her anda dahi...

Fakat teknede Mira onu sokağa attığımı söylemişti. Ona göre, Rüzgâr sıcak bir ev vadediyordu.

İçimdeki öfke bir kar tanesinin çığa dönüşmesi gibi saliseler içinde katlanarak büyüdü. Öyle ki bir an beni tüketip bitireceğinden, ezip geçeceğinden adım kadar emindim.

"O evi yıkarım ben!"

Rüzgâr ne dediğimi anlamayarak bana bakarken gözlerim kararardı. Sonrasında hatırladığım tek şeyse suratına geçirdiğim yumruğumdu.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

LİNA VE EGEMEN'İN MESAJLARI

24 Nisan 2022

Lina: "Anasından emdiği süt burnundan gelmek" deyiminin nereden geldiğini merak ettin mi hiç?

Ege: Hayır.
Benden uzak dur.
Bir daha bana yazma.

Lina: III. Murad tahta çıktığı günün gecesi, aralarında kundakta bebeklerin de olduğu on dokuz kardeşinin katlini emretmiş. Kundaktaki bebekler boğulurken annelerinden emdiği sütler burunlarından gelmiş. İşte, deyim de ortaya böyle çıkmış.

Ege: Vay be! Tarihe şöyle dönüp baktığında aklının almadığı ne çok olay var.

Lina: Öyle. III. Murad'ın neden bu kadar kardeşi olduğunu merak ettim. Meğer padişahın annesi Nurbanu Sultan, gelini Safiye Sultan'ı hiç sevmezmiş. Sürekli padişaha cariyeler gönderirmiş. Ne kadar garip! Basit bir gelin kaynana çekişmesi dolaylı olarak nelere sebep oluyor, görüyor musun?

Ege: Senin bu kadar genel kültür sahibi olman içimi bir hoş etti.

Lina: Senin için hoş olmaya yer arıyor.

Ege: Söz konusu sen olduğunda öyle. Yoksa kaçak et kesmekte falan gözüm yok, yanlış anlaşılmasın.

Lina: Defol ya!

Ege: Yani akşam seni kaçta alayım?

Lina: Yedide.

Ege: Orada olacağım.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Lina Altınok
24 Nisan 2022, Pazar

Evimin arka sokağında bekleyen Ege'nin arabasına binerken panikle, "Sür çabuk!" dedim. "Dedem en son bahçede çiçek ekiyordu. Bilgin olsun, tüfeği de yanındaydı." Ege bir an düşünceli görününce gözlerimi kısıp sordum: "Ne düşünüyorsun?"

"Çiçek ekerken bile tüfeğini yanında taşıyan bir adama torununa talip olduğumu nasıl söyleyeceğimi."

Bir gülümseme dudaklarımın kenarını çekiştirirken omuz silktim. "Her an benden vazgeçebilirsin, biliyorsun."

Ege arabayı çalıştırırken düşünceli görünmeye çalışarak dudaklarını büzdü. "Bu teklifini değerlendireceğim."

Ağzım bir karış açık kalırken başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. Kendimi tutamayıp omzuna bir tane yapıştırdığımda keyfi daha da artmış gibiydi. "Domuz," dedim suçlayıcı bir tınıyla. "Benimle dalga geçiyorsun."

Ege beni aksine inandırmaya bile çalışmadı. "Şu sıralar en büyük eğlencem."

"Seni boğazlamama üç dakika kaldığından haberin yok tabii."

Ağzı bir karış açılırken gözleri ışıldıyordu. "İnanamıyorum," dedi sahte bir ayıplamayla. "Tüm kasabanın diline doladığı muhteşem piyanist Lina Özkılıç bu mu? Ne kadar terbiyesizmiş meğer."

Yarışmayı kazandığımdan beri yolda gördüğüm herkes beni tebrik ediyor, ne kadar mükemmel bir iş çıkardığımı söylüyordu. Benim için kazandığım ödülün pek kıymeti yoktu. Yeteneğimi kendim de dahil herkese ispat etmek benim için en büyük kazançtı. Sanki bulutların üzerindeydim ve insanlar bana hayranlıkla baktıkça daha da yükseliyordum.

Ancak şu an yanaklarımın ısınmasının sebebi bu değildi.

"Lina Özkılıç mı?" derken o kadar genişçe gülümsüyordum ki yanaklarım acıdı. Mira bu halimi görse ona kendini ağırdan satmakla ilgili verdiğim tavsiyeleri hatırlatır ve benimle günlerce dalga geçerdi. Söz konusu Ege olduğu zaman erimeye, ona sokulmaya yer arıyordum resmen.

Ege kaşlarını kaldırdı ama şaşkınlığı hiç gerçekçi değildi. "Özkılıç mı demişim?" dedi tekrar yola bakmadan önce bana kısa bir bakış atarak. "Farkında değilim. Allah söyletti herhalde."

Bakışlarımı dışarı çevirirken yüzümdeki tebessümü silmem mümkün görünmüyordu. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla o da bana gülümseyerek bakıyordu.

Açık hava sinemasının bulunduğu yere geldiğimizde arabayı park ettik, atıştırmalıklarımızı aldık ve dev projeksiyon perdesinin önündeki çimenlik alana dağınık bir şekilde yerleştirilen armut koltuklardan yan yana olan iki tanesine kurulduk. Ege'yle konuşmak o kadar kolaydı ki erken gelmemize rağmen sıkılmadık. Sohbetimiz bizi alıp götürüyordu ve zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varmıyorduk. Mantıksız konularda iddialaşmak, kimsenin aklına gelmeyecek saçmalıklara kafa patlatmak hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı.

"Lina."

Damla'nın sesini duyduğumda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yüzümdeki gülümseme anında solarken Ege'nin destek vermek ister gibi elimi daha da sıktığını hissettim.

"Damla," dedim kaba olmayan fakat buz gibi bir tonla.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Tabii," dedim. "Akyazı'da kimse kasaba etkinliklerine katılmıyor ya zaten, bu yüzden karşılaşmamız büyük tesadüf."

Ege'nin dudakları bastıramadığı gülümsemesiyle yukarı kıvrıldı ama başını öne eğecek kadar kibardı. Damla'ysa tek kaşını kaldırıp beni düşmanca bir tavırla süzüyordu. "Yok, bavul hazırlamakla meşgulsündür diye düşünmüştüm. Hani şu kazandığın yarışma İspanya'da bir yıllık bir eğitim veriyormuş ya."

Yüzümdeki gülümseme yavaşça solarken yanımdaki Ege'nin gerildiğini hissettim. Yarışmada ilk üçe girenlere para ödülü, birinciye ise yurtdışı eğitimi sunulmuştu. Birincinin ödülü son ana kadar gizlendiğinden bana da sürpriz olmuştu. Başta sevinçten deliye dönmüştüm ancak aklıma Ege gelince sevincim kursağımda kalmıştı. Görünen oydu ki Damla'nın amacı da tam olarak buydu: Mutluluğuma taş koymak.

Ne diyeceğimi bilemez halde Damla'nın suratına aval aval bakarken Ege durumu kontrol altına aldı. "Lina'yı düşünmen çok tatlı, Damla." Damla ona baktığında kendinden emin gülümsemesi sekteye uğradı. "Ama daha hazırlanması için birkaç ayı var. Onu bu kadar iyi takip ettiğine göre biliyor olmalısın."

Damla'nın yanakları pembeleşirken, "Bana ne be?" diye çıkıştı. "Ne diye takip edeceğim onu? Tüm kasaba konuşuyordu, ben de kulak misafiri oldum."

"Allah Allah." Ege bir elini düşünceli bir ifadeyle çenesine götürdü. "Oysa ben Yasemin'i salonda sağa sola koşuşturup dedikodu toplamaya çalışırken gördüğüme eminim. Hatta onu senin gönderdiğini düşünüp içimden sizinle bayağı dalga geçmiştim. Günahınızı almışım."

Damla karşımda kıpkırmızı kesildi ama sebebi utanç mıydı yoksa öfke miydi, emin olamadım. "Ne haliniz varsa görün." Hırsla konuştuktan sonra ayaklarını yere vura vura uzaklaştı.

O gittikten sonra derin bir nefes alıp Ege'ye baktım. Düşüncelerimi toparlamakta güçlük çekiyordum. Bu eğitimin benim için

çok kıymetli olduğunu reddedemezdim. Ailemin kapısını çalsam beni geri çevirmeyeceklerini, istediğim okula göndereceklerini biliyordum ama bu eğitim yalnızca benim gibi kendini kanıtlamış insanlara veriliyordu ve sadece hocalarımdan değil, birlikte ders göreceğim arkadaşlarımdan da çok şey öğreneceğimi düşünüyordum. Öte yandan bu eğitimi *ben* kazanmıştım. Kimsenin katkısı olmadan, kendimi ispatlayarak. Dolayısıyla İspanya'ya gitmezsem kendi emeğime ihanet etmiş gibi hissedecektim.

Fakat Ege'ye daha doyamamış, aramızdaki şeyi ilerletememiş ve hislerimizi özgürce yaşayamamışken nasıl gidecektim?

Daha onu sevdiğimi bile söyleyememiştim. Kalbimde bir yer edinmek şöyle dursun, Ege orayı istila etmişti fakat bunu nasıl ve ne zaman söyleyeceğimi bir türlü kestiremiyordum. Bazen kelimeler dudaklarımın ucuna geliyor fakat bir türlü dökülmüyordu.

Bazen bana öyle bir bakıyordu ki içim umutla doluyordu. Uzak mesafe ilişkisini yürütebileceğimize inanıyordum. Bir sonraki an ise bunu düşünmeye cüret ettiğim için kendime kızıyor, aptallığıma yanıyordum. Belki birkaç aydır birlikte olsak Ege bu zorluğu göze alabilirdi ama daha bana alışamamışken neden bir yıl bekleyecekti ki? Bana karşı kuvvetli hisleri olabilirdi ama bu kadar büyük bir zorluğu göğüslemek için sevgiden fazlası gerekmez miydi?

"Canını sıkmasına izin verme," dedi aklımdan geçenlerden habersizce. "Saçma sapan şeyler söylüyor. Bu gece keyfimize bakalım, olur mu?"

Başımı hafifçe sallarken kendimi gülümsemeye zorladım. Ege İspanya'ya gittiğimde ayrılmak isteyebilirdi, onunla olan kısıtlı zamanımın tadını çıkaracaktım. *Coco** adlı animasyon filmi başladığında ona olabildiğince sokulurken Damla'yı da ödülü de zihnimin gerisine gönderdim.

* Coco, yapımı Pixar Animation Studios tarafından gerçekleştirilen ve Walt Disney Pictures tarafından piyasaya sürülen 2017 çıkışlı Amerikan 3D bilgisayar animasyonu, müzikal fantastik filmi. (ed.n.)

Filmi zaman zaman gülerek, zaman zaman hüzünlenerek seyrederken yaklaşık bir saat sonra vücudumu esnetmek için Ege'den ayrıldım. Bana sarılmasa da bir eli belimdeydi. Bu basit hareketinin bile kalbimi ısıtmaya yetmesi normal miydi?

Göz ucuyla tanıdık bir sima gördüğümde bir an duraksadım. Hemen ardından kanın beynime sıçraması, öfkeden ellerimin titremesi birkaç saniye bile sürmemişti.

Bu oydu.

Ada'nın evli sevgilisi, Nihat denen pislik.

Dişlerimi öfkeyle sıkarken Ege'ye bir şey çaktırmamaya çalıştım ama bakışlarımı da adamdan alamadım. Yanında otuzlarının ortalarında görünen sarışın bir kadın vardı. Başını göğsüne yaslamış, bir eliyle beline sarılmıştı. Filmi izlerken dalgınca alyansıyla oynuyordu.

Dişlerimi sıktım. Bu kadın onun karısıydı. Arkadaşıma türlü yalanlar söylerken, on sekiz yaşında bir kızı kandırırken bir yandan da karısıyla yüzsüzce randevuya çıkabiliyordu, öyle mi? Kalbim hem arkadaşım için hem de karşımdaki kandırılan kadın için öfkeyle kavruldu. Hatta onun için daha da üzgün sayılırdım. Ada'yı bu adamdan bir şekilde çekip kurtaracaktım. Zaten en son tartışmalarında kafası karışmıştı ve eskisi kadar şiddetle bu adamı savunmuyordu fakat bu kadın ne yapacaktı? Bu pislikten çocuk yapmışken ayrılsalar bile ona kolayca sırtını dönemeyecekti.

Nihat ona baktığımı hisseder gibi bakışlarını olduğum yöne çevirdi. Bakışları yumuşayıp dudakları yukarı kıvrılırken ne olduğunu anlamayarak gözlerimi kıstım. Göz kırptığındaysa midem ağzıma gelmek üzereydi.

Başımı tekrar Ege'nin göğsüne yasladığımda ruh halimdeki değişimi fark etmiş gibiydi. "Lina," dedi. "İyi misin?"

Başımı hafifçe salladım ama hiç iyi hissetmiyordum. Bazen erkekleri anlamıyor, onlardan nefret ediyordum. Hepsi öyle ya da böyle ne istediğini bilmeyen bencil çocuklarmış gibi geliyordu. Bazıları niyetlerini sadece daha iyi saklıyordu, o kadar.

Bu adamı Ada'dan dinlediğimde bile deliriyordum. Şimdi göz göre göre karısını, çocuklarının annesini kandırdığına şahit oluyordum. Kontrolümü kaybetmek üzereydim ki işin doğrusu kaybetmeyi çok da istiyorum.

"Lina," dedi Ege. "Bir sorun olmadığına emin misin?"

"Konuşma benimle," diye öfkeyle söylendiğimde kaşları kalktı. "Erkek işte, ne olacak?"

Ege dudaklarını araladı, sonra kapattı, hemen ardından konuşmaya başladı: "Hiçbir şey yapmadığım halde erkeğim diye bana öfkeli misin, ben mi durumu yanlış yorumladım?"

Nihat'ın karısına kur yaptığını düşündükçe öfkem artıyordu. "Sanki başka bir şey yapmana gerek var da!"

Ege başını ihtiyatla salladı. "Haklısın. Sanırım idam edilmeyi hak ediyorum."

Sinirle ona döndüğümde öfkem bir limanı terk eden gemi gibi geri çekildi. Nihat'ı görmenin şoku geride kalmıştı. Ege'yi boş yere yargıladığımı fark ettiğimde bu sefer bastıran duygu utanç ve pişmanlıktı.

"Üzerine yersiz geldim," dedim dudaklarımı büzüp.

Ege bir elini ağzına götürdü. "Bir de dengesiz," diye mırıldandı. "İnanamıyorum, tam da hayallerimin kadını."

Gülümsediğinde ona karşılık vermemek imkânsızdı. Ege'de bir çeşit büyü olmalıydı. O gülünce gülesim geliyor, bakışlarındaki parıltıyı görmek için her türlü tehlikeye atılasım geliyordu.

"Bana sinirlendin mi?"

"Söz konusu sen olduğunda yapamayacağım iki şeyden biri sana sinirlenmek, Lina."

"Diğeri ne?"

"Dedenle tanışmak."

Ege'yle kıkırdayarak güldüğümüzde yan taraftan biri, "Şşt!" diyerek bizi uyardı. Bir elimi ağzıma götürdüm ama gülmemem tembih edilince kahkahalara boğulmak istemiştim.

Film arasında Ege bize içecek bir şeyler almaya gitmişken gözüm tekrar Nihat'a kaydı. Bakmamam gerektiğini biliyordum ama midemi o kadar bulandırıyordu ki onu yok sayamıyor, bakışlarımın ona çekilmesini önleyemiyordum. Karısına sarılıp ona gülümserken, yanaklarını sıkarken o kadar aşk dolu bakıyordu ki elimde olmadan yüzümü buruşturdum. Muhtemelen Ada'nın ne halde olduğu umurunda bile değildi. Niye olacaktı ki? Zavallı kız onun yolunu bekliyordu nasıl olsa. O bir köşede gözyaşları dökebilir, aşkından kavrulabilirdi. Bu şerefsiz birkaç yalanla işin içinden sıyrılırdı.

Öfkem gitgide artıp kontrol edilemez bir aslana dönüştüğünde yapabileceğim tek şey onun krallığına boyun eğmekti.

Ayağa kalkıp kendimden emin adımlarla onlara doğru ilerledim. Tam tepelerinde durduğumda öldürücü bakışlarımı Nihat denen adama diktim. Tipinde yakışıklılık namına hiçbir şey yoktu. Ada bunun nesine bakmıştı, insan hayret ediyordu.

"Nihat Bey."

Adamın karısı merakla bir bana bir kocasına baktı. "Hayatım," dedi açıklama beklercesine. "Bu kız kim?"

Nihat daha az evvel kur yaptığı liseli kızın birden adıyla seslenmesine şaşırmış olmalıydı ki gözlerini kırpıştırıp bana bakarken bir cevap veremedi.

"Ben Lina," dedim. "Ada Uzun'un yakın arkadaşıyım. Siz beni değil, kendisini tanıyorsunuz."

Nihat'ın yüzü bir mermeri kıskandıracak derecede beyaza dönerken dudaklarımda vahşi bir gülümseme yer etti. Karşısında kandıracağı küçük kızlar olmadığında ne kadar korkaktı.

"A-Ada," diye kekeledi gerginlikle dolu bir sırıtış dudaklarında bir çiçek gibi açarken. "Hayatım, Ada benim ortaklarımdan birinin yeğeni. Görsen çok efendi, çok saygılı bir kız. Akyazı'da yaşıyor. Ben de iş icabı yolum buraya düştükçe ziyaret ediyorum kendisini."

Kadının gözleri hafifçe kısıldı. Kocasına inanmakla inanmamak arasında kalmıştı. Nihat'sa ecel terleri döküyor, koskoca kasabaya sığamıyordu. O kadar acınası görünüyordu ki pisliğin teki olduğunu bilmesem ona acırdım. Mide bulandırıcı, küçük bir böcek gibiydi.

"Karına gerçekleri anlatsana, Nihat," derken kısık sesim tehlike saçıyordu. "Henüz on sekizine bile girmemiş bir kızı sevgilin diye koluna taktığından bahsetsene."

Kadının yüz hatları gerilirken Nihat'ın gözlerindeki alevler bana uzanacak, tenimi yakacaktı sanki. Elinde olsa beni bir kaşık suda boğardı ama "Ne saçmalıyorsun sen?" diye inkâr etmek zorundaydı. "Nasıl bir iftira bu?"

Burnumdan güldüm. "İnkâr edersin tabii, Nihat. Senin işin bu, değil mi? Karına kul köle olursun ama bir yandan da kızın yaşındaki genç kızların peşinde taklalar atarsın. İğrenç sümsük seni!"

"Bana bak..." Sesini sert tutmaya çalışıyor, aklınca gözdağı veriyordu ama üzerine üşüşen paniği istesem de görmezden gelemezdim. "Bana polisi çağırttırma."

Cebimdeki telefonu çıkardığımda gözleri irileşti. "Sen zahmet etme," dedim. "Ben çağırayım. Aykut Altınok'un adını duyduklarında eminim ki bu işi çözmek için bir dakika sonra burada olurlar."

Kaşları çatıldı, artık kendinden emin görünme konusunda rol bile yapamıyordu. "Aykut Bey nereden tanıdığın oluyor ki senin?"

Bu adamı daha önce babamla da görmüştük, yine de onu tanımamıştı. Fakat adı geçince dikkat kesilmesinden anlaşılacağı üzere bu adam babamı iyi araştırmıştı.

Gülümsedim. "Babam olur kendisi."

Nihat sertçe yutkunurken yanındaki eşi, "Nihat," dedi sabrı tükenircesine. "Tüm bunlar için bir açıklaman var mı?"

"Haydi, Nihat," dedim onu teşvik ederek. "Bir açıklama yap karına."

"Hayatım." Nihat'ın elleri titriyordu. "Bu kız yalan söylüyor. Senden başkasını gözüm görür mü benim?"

"Geçen cumartesi," dediğimde ikisi de bana baktı. "Ada'yla buluşacaktın ama evlilik yıldönümün olduğunu son anda hatırlayıp buluşmayı iptal ettin." Omuz silktim. "Alelade bir yalancı olsam yıldönümünüzü nereden bileyim?" Başımı yana eğdim. "Sadece çocuklar için katlandığını iddia ettiğin bir evlilikte neden karına romantik jestler yapıyorsun?"

"Defol!"

"Karın çocuk istiyormuş bir de. Bu hikâyedeki kurban senmişsin gibi davranıyorsun. Ada'ya anlattığın ilişki o kadar farklı ki... Karını sevgiye muhtaç, aciz biri gibi gösteriyorsun ama asıl aciz olan sensin."

"Kapat çeneni!"

Nihat'ın karısının gözleri yanıyordu, nefes almakta güçlük çeker gibi bir elini boğazına götürdü. Bana inanmış, kocasının ne halt ettiğini anlamıştı. Buraya gelirken aklımda onu inandırmak için bir savaş vermek yoktu ama buna gerek olsaydı ne yapacağımı bilemiyordum.

"Karından utanmadın, kandırdığın reşit olmamış kızdan utanmadın. Ulan haysiyetsiz, çocuklarından da mı utanmadın?" Yaşlı gözlerle bana bakan karısına baktım. "Çok üzgünüm," derken duygularım sesime yansıyordu. Kadının çaresizliğini görünce neredeyse ağlayacaktım. "Size o kadar kolay yalan söylüyordu ki dayanamadım. Bu adamdan çok daha iyisini hak ediyorsunuz."

"Son kez söylüyorum..." Nihat'ın sesi kontrolden çıkmak üzere olan bir hayvanınki gibi hırıltılıydı. "Bizi rahat bırak."

"Muhtemelen bu pislik, arkadaşımı manipüle ettiği gibi sizi de manipüle etmeye kalkacak." Nihat'ı umursamadan kadınla konuşmaya devam ettim: "Belki sizi kadınlığınızdan vuracak, ihanetinin suçunu size yıkacak. Onu affedip affetmeyeceğinizi bilmiyorum ama lütfen söylediklerine inanmayın, olur mu? Siz

çok değerli bir kadınsınız, kimsenin sizi aksine inandırmasına izin vermeyin."

"Sana kes sesini dedim!"

Nihat aniden ayağa kalktığında o kadar afalladım ki şaşırmaya vaktim bile olmamış, verdiğim tepki cılız bir iç çekmenin ötesine geçmemişti. Elini kaldırdığında suratıma inecek darbeden kaçınmak için geri çekilemedim bile. Fakat buna gerek kalmamıştı çünkü tam o anda biri adamın bileğini sıkıca kavradı, ardından yumruğunu suratına geçirdi.

Kargaşadan sonra Ege'yle arabada sessizlik içinde oturuyorduk. Marketten aldığı buz dolu bardağı çenesine koymuş, uzaklara bakıyordu. Çenesi Nihat'ın attığı yumruklardan biri yüzünden hafifçe şişmişti ama Nihat'ın hali daha da beterdi. Kavgayla ilgili hatırladığım son şey, Nihat'ın yüzünün darmadağın olduğu ve Ege'yi üç kişinin bile adamdan uzaklaştırmakta güçlük çektiğiydi.

Ona Nihat'ın kim olduğunu, Ada'yla olan ilişkisini anlattığımda öfkesi tazelendi. Kendi kendine sapık herifi öldürmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu ve işin kötüsü şaka yapmadığından adım kadar emindim.

Telefonum Ada'dan gelen bir aramayla çalınca sessizlik bölündü. Kaşlarımı hafifçe kaldırıp telefonu açtım.

Daha tek kelime etmeye fırsat bulamamıştım ki "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı hattın öteki ucundan.

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne yapmışım?"

Hıçkırıkları yüzünden bir an içindeki öfkeyi kusamadı. "Nihat'ın karısına her şeyi anlatmak ne demek?" diye çıkıştı. "Değdi mi yaptığın şova?"

"Ne saçmalıyorsun, Ada?" Ada'nın iyiliği için çok zor bir akşam geçirmişken bana böyle çıkışmasını aklım almıyordu. "Ben o adamla senin için kavga ettim. Neredeyse saldırıyordu bana. Ege orada olmasaydı ne olurdu, düşünebiliyor musun?"

"Yapmasaydın, Lina." Onu odasında bir sağa bir sola giderken hayal edebiliyordum. "Senden bunu isteyen oldu mu? Kim dedi sana Nihat'a hesap sor diye?"

Dişlerimi sıkıp nefesimi hiddetle verdim. "Sen bir salaksın, Ada. Damla seni aptal yerine koyduğunda güceniyordum. Meğer seni bir şey yerine koyduğu yokmuş, sahiden de öyleymişsin."

"Nihat senin yüzünden bana ne kadar öfkelendi, haberin var mı?"

Bağırmasına aynı şekilde karşılık verdim: "Senin andropozun kıyısında dolaşan sevgilinin öfkesi çok da sikimdeydi, Ada! O piç kurusunun öfkelenmesi bile senin için bir işaret olmalı ama sende bunu anlayacak kafa yok. Seni gerçekten sevse, sana bir nebze değer verse karısından ayrılmayı neşeyle kabul ederdi ama ben konuştukça korkudan ecel terleri döktü. Karısının gözlerini açmayayım diye bana saldırdı." Sahte bir şekilde güldüm. "Umarım karısı onu boşar. Karısından cidden ayrılmak istemiyor gibi görünüyordu. Bu onun için büyük bir acı olur."

"Lina..."

"Sen de çok tasalanma, Ada. Ölse bile seninle ciddi bir ilişkiye başlamaz ama ne yaparsa yapsın, köşede onu bekleyen sadık süs köpeğini kaybetmek de istemez. Muhtemelen arada bir seni yoklar, sonra barışmak için tekrar karısının ayaklarına kapanır. İleride çocuk falan isteme sakın. Kendi evlatları varken sevgilisinden doğacak bir velede babalık edecek değil ya. Ne yapalım, Nihat'ın hayatında değersiz bir artık olarak yaşamını sürdürürsün artık. Önemli olan senin mutluluğun sonuçta!"

Bunları söyledikten hemen sonra telefonu kapatıp torpidoya fırlattım. Parçalara ayrıldıysa da umurumda değildi. Bir an için öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmemişti. Ada'nın aptallığına ayrı, onun için yaptığım fedakârlığa ve saldırıya uğrama tehlikesi atlatmama rağmen bana patlamasına ayrı sinirlenmiş, aynı zamanda da kırılmıştım. Üstelik tüm bunlar ona asla değer vermeyen evli bir adam uğrunaydı.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Ege boğazını temizledi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, erkekler andropoza kırklarının sonlarına doğru giriyorlar."

Takıldığı nokta o kadar sinir bozucuydu ki gergin ruh halime rağmen güldüm. "Biliyorum," dedim. "Adamla arasındaki yaş farkının iğrençliğini vurgulamak için biraz mübalağa etmiş olabilirim."

"Yanlış bir bilgilendirme oldu ama. Bir dahaki sinir krizinde dikkat edersen sevinirim."

"Merak etme, önemseyeceğim tek konu bu olacak," diye mırıldandıktan sonra ciddiyetle sordum: "Çok mu kaba konuştum?"

"Sana da vur dedik öldürdün be kızım!" Sanki yıllardır bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi hararetle konuşuyordu. "Bebek gibi kızsın, içinden nasıl küfürbaz esnaf çıktığını anlamış değilim."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Beni suçlayınca kontrolümü kaybettim."

Bu sefer ciddileşme sırası Ege'deydi. "Merak etme, doğru olanı yaptın. Bunları duymaya ihtiyacı vardı."

Derin bir nefes aldım. "Umarım kendini toparlar."

Ege bir an duraksadıktan sonra hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırınca gözlerimi kırpıştırarak sordum: "Nereye gidiyoruz?"

"Bu akşamı böyle kötü anımsamamıza engel olacak bir yere."

Ege'nin kasaba dışındaki arkadaşlarından birinin ev partisine geldiğimizde hiç tanımadığımız biri elimize kırmızı plastik bardakları tutuşturunca şaşkınlıkla Ege'ye baktım. Bize içkileri zorla veren çocuk garsona benzemiyordu. Daha çok birilerinin ayık kafayla dolaşmasına tahammül edemeyen bir misafir gibiydi.

"Bu normal miydi?" dedim Ege'ye.

İçkisini kafasına dikmeden önce sırıttı. "Çok sorgulama."

"İçkimize ilaç atıp bizi soymayacaklarını nereden biliyoruz?"

"Bilmiyoruz."

Gözlerimi kıstım. "Peki ya bir hırsıza denk gelirsek ne yapacağız?"

"*İnşallah öyle bir şey yapmazlar* deyip geçeceğiz."

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Ege'den önce biri bana bu kadar umursamaz davranacağımı söylese ihtimal dahi vermez, güler geçerdim. Oysa şimdi canımı sıkan her şeyi görmezden gelebilecek kadar gamsız olabiliyordum.

İçkimden bir yudum alırken Ege'ye baktım ve beni daha ne kadar değiştireceğini merak ettim.

Egemen Özkılıç

Birkaç Saat Sonra

"Güne açan çiçekler gibiyiz,"* diye mırıldandı Lina. Dili dönmüyor, paytak paytak yürüyordu. "Yalan, yalan..."

Onu böyle görünce gülümsememi bastırmam mümkün değildi. Lina beni büyülüyor, kolaylıkla etkisi altına alabiliyordu. Üstelik bunu tek bir bakış, cılız bir gülümsemeyle beceriyordu. Bu gerçekten şikâyetçi olduğum falan yoktu ama işleri tersine döndürmeye çalışsam da beceremezdim. Bir toz tanesi kasırgaya kapılmamakta ne kadar başarılıysa ben de Lina'ya kapılmamakta o kadar başarılıydım.

Lina odaya girerken bir an tökezledi. Son anda dirseğinden sıkıca tutmasaydım düşecekti.

Bana bakıp sırıtırken, "Kahramanım," diye mırıldandı kelimeleri yuvarlayarak. Hemen ardından etrafı kısaca inceledi. Alt katta parti hâlâ devam ederken biz üst kattaki bir odadaydık. "Beni buraya kötü emellerine alet etmek için mi getirdin?" diye fısıltıyla sordu.

Gülümsememi dindirmek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama çok zordu. Lina daha önce de sarhoş olmuştu ama ilk kez bu kadar kontrolünü kaybetmiş görünüyordu.

* Hepsi grubunun seslendirdiği *Yalan* adlı şarkıdır. (ed.n.)

"Beni buraya çıkaran sendin," diye kandırdım onu. Aynı şekilde fısıldayarak konuşuyordum. "Belki de sen beni kötü emellerine alet etmek istemişsindir."

Lina bir eliyle dudaklarını kapatırken komşusunun ziline basıp kaçmaya yeltenen bir çocuk gibi mahcup ve ne yapacağını bilemez görünüyordu. "Aklımdan geçenleri hemen anlamışsın!"

Dayanamayıp bir kahkaha patlattım. Lina içkiyi biraz fazla kaçırıp kontrolünü kaybedince arkadaşımdan misafir odalarından birine çıkmak için izin almıştım. Birkaç saat burada kendini toparlar, eve öyle gider diye düşünmüştüm. Eve çok geç kalacaktı ama bu halde gitmesinden kat kat daha iyiydi.

"Ege..." Suratı yeşilin iğrenç bir tonuna evrildi. "Sana bakınca midem bulandı."

Suratımı ekşittim. "Sağ ol ya," dedim alayla. "Bana olan aşkın gözlerimi yaşarttı.

"Öyle değil," derken nefes alıp verişi sıklaştı. "Sana hızla dönünce..."

Daha fazla konuşmasına gerek kalmadan zihnimdeki şimşekler çaktı. Lina'yı belinden tuttuğum gibi tuvalete koştum, klozetin önünde diz çökmesine yardımcı oldum ve saçlarını geriye çektim. Sadece bir saniye sonra midesinde ne var ne yoksa çıkardı.

Öğürmelerinin, kasılmalarının ve gözyaşlarının arasında, "Ege," diye mırıldandı. "Bakma bana, git."

"Sana bakmadan nasıl yardım edeyim, Lina?" Mantıklı düşünemediğini bilsem de kendimi savunmadan edemedim.

"Beni böyle görme," derken sesi o kadar kırılgan çıkmıştı ki ona sarılıp öpmek için korkunç bir arzu duydum. "Çok çirkinim."

Tekrar kusmaya başlayınca itirazları yarıda bölündü. Bir elimi onu yatıştırmak için sırtında gezdirirken diğer elimle saçlarını daha sıkı kavradım. "Lina," dedim sakinleştirici bir sesle. "Sana ne dediğimi hatırlamıyor musun? Ne olursa olsun, sen her zaman parlamayı becerirsin."

Burnunu çekip bana umutla baktı. Kızarmış gözleri yaşlıydı ve çenesinin kenarında kusmuk vardı. Değil ondan iğrenmek, bu haldeyken bile onu sabaha kadar izleyebilirdim.

"Şu an bile mi?"

"Belki de en çok şu an."

Kaşları çatılırken dudaklarını büzdü. "Beni en gözalıcı gördüğün an kustuğum an mı sahiden? Nesin sen, bir çeşit sapık mı?"

Gözlerimi devirmek istedim. "İki romantik söz söyleyeceğiz, içine sıçtın, Lina."

Lina aniden klozete döndüğünde sohbetimiz yarıda kesildi. O rahatlayana kadar başında bekledim, çekmeceden açılmamış bir diş fırçası alıp dişlerini fırçalamasına yardımcı oldum.

Odaya geçtiğimizde üzerindeki bluzu çekiştirdi. "Çok dar bu," derken dolaba yöneldi. Dolapta birkaç ıvır zıvırın yanında kendine bol bir tişört bulmayı becerdi.

"Pekâlâ." Onunla baş etmeyi düşünmemiştim bile. "Ben kızlardan birine gidip sana yardım etmesini..."

Lina aniden bluzunu çıkarıp köşeye atınca beynimden vurulmuşa döndüm. Bunu o kadar rahatça yapmıştı ki sanki her zaman yanımda soyunuyor gibi bir hali vardı. Ani hareketleri yüzünden kendine zarar verir diye onu gözümün önünde tutmam gerekiyordu ama böyle de kendimi sapık gibi hissediyordum.

Tişörtle mücadele ederken aniden durup bana döndü. Sanki orada olduğumu yeni hatırlamış gibiydi. Utançla kendini kötü hissedeceğini düşünmüştüm ama bunun yerine, "Neden öyle bakıyorsun sen?" diye merakla sordu.

"Nasıl?"

"Şaşırmış gibi."

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. "Neden garip olan senin birden soyunman değil de benim şaşırmammış gibi konuşuyorsun?"

Sanki sıradan bir şeymiş gibi elini havada salladı. "Aman Ege, hayatında hiç kadın vücudu görmedin mi sanki?"

Gözlerimi kısıp muzipçe ona baktım. Sarhoşken bile ona takılmaya bayılıyordum. "Bu tuzak soruna cevap vermeyeceğim."

Elindeki tişörtü havada savurup bana doğru koşarken ellerimi X oluşturacak şekilde göğsüme götürdüm. "Uzak dur benden, pis sapık!"

Bir süre bana vurduktan sonra yorulup geri çekildi. Tişörtü kafasından geçirip giyindiğinde derin bir nefes aldım. Şimdi altında beyaz, keten bir pantolon ve üzerinde bol, tozpembe bir tişört vardı. Kız ne yapıp etmiş, burada bile pembe bir şeyler bulmuştu.

Aniden yere yattığında bir an bayıldığından korktum ama bana aptal bir gülümsemeyle bakınca endişem buhar olup havaya karıştı. Elimde olmadan yine onun güzelliğinde kaybolurken buldum kendimi.

"Yanıma gelsene."

"Eğer uzanmak istiyorsan yatağa geçebiliriz."

Başını iki yana salladı. "Burası daha rahat."

Derin bir nefes aldım. Başa gelen çekilirdi.

Lina'nın yanına uzanıp vücudumu ona çevirdim. Dirseğimi yere, başımı da avucumun içine yaslayıp pürdikkat onu izlemeye başladım. Bakışlarını tavana sabitleyip kendi kendine anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor, kendi esprisine gülüyordu. Bulaşıcı bir gülümsemeydi bu. Sanki ne hakkında konuştuğuyla ilgili en ufak bir fikrim varmış gibi sırıtıyordum.

O an korkunç bir farkındalık çöktü üzerime. Belki de sağlıksız, tehlikeli bir düşünceydi bu ama Lina'nın gülümsemesi için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Onun mutluluğu uğruna dünyadaki herkesi feda etmem gerekirse hiç düşünmeden ederdim.

Baygın bakışlarını bana çevirdi. "Neden öyle bakıyorsun?"

Dudağımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sen hep böyle güzel mi güleceksin?"

Lina kıkırdarken gözleri yavaşça kapandı. "Seninleyken..." dedi yorgunluğuna rağmen laf yetiştirmeyi bırakmayıp. "Daha

güzel gülümsüyorum. Sen varken her şey daha güzel, buna kalbim de dahil."

Sözleri, ruhumu fethedip daha fazlasını duymak için şiddetli bir arzu duymama sebep oluyordu. Kalp ritmim hızlandı. Lina beni sevdiğini söylememişti. Bunu duymayı delicesine arzulasam da acelem yoktu. Gözlerine baktığımda orada gördüğüm parıltı her türlü itirafa bedeldi.

Ama böyle hesapsız konuştuğu ve hayatında bir yerimin olduğunu açıkça dile getirdiği anlarda sevinç naraları atıp dizlerimin üzerinde kayasım geliyordu.

Bu kızı seviyordum. Her şeyiyle beni büyülüyordu. Ona baktığımda bunca zamandır orada olmayan bir parçayı bulmuşum gibi hissediyordum. Ne tuhaftı, o parçayı aramıyordum bile.

Lina uykuya dalarken başımı yere yasladım. Yorgunluk beni de ele geçirirken sadece birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım.

Yalnızca birkaç saniye...

BÖLÜM OTUZ

Mira Altınok
16 Temmuz 2022, 05.00

Rüzgâr'ın salonunda sehpanın yanına oturmuş, bilgisayar ekranına bakarken ellerim titriyordu; bu sırada panik, bir canavar gibi içimi kemiriyordu. Kemirdiğim dudaklarım paramparçaydı, tırnaklarımın kenarları, zalimce çekiştirdiğim için yara içindeydi.

"Bulduğumuz en mantıklı cevap bu," dedi Rüzgâr ama görmeye alışık olduğum kendinden emin tavrına rastlayamadım. "Bilmecenin cevabı *Vlad Tepeş** olmalı."

Hastaneden çıktığımdan beri Rüzgâr'la bilmecenin cevabını araştırıyorduk. Karşımıza çıkan her makaleyi okumaktan, her bilimsel videoyu izlemekten zihnimiz o kadar dolmuştu ki bir bıçak gibi beynimize saplanan ağrı en yakın yoldaşımız oluvermişti.

Derin bir nefes alıp ikinci satırından itibaren bilmeceyi tekrar okumaya koyuldum. Gözlerim uykusuzluktan ve arada bir geçirdiğim sinir krizlerinin etkisiyle dakikalarca ağladığımdan şişmişti, epey de sızlıyordu.

"*Kara atım en iyi dostumdur, emrime amade.*"

Rüzgâr sehpanın üzerine saçılmış not kâğıtlarından birini aldı. Gözleri uykusuzluktan şişmiş, omuzları yorgunluktan çökmüştü.

* "Kazıklı Voyvoda" olarak da anılan, 1431-1476 tarihleri arasında yaşamış Eflak prensidir. (ed.n.)

"Atlar, geçmişte savaşçıların en yakın yoldaşıydı. Burada Vlad'ın Osmanlı'ya açtığı savaşlara gönderme yapılıyor olmalı."

Başımı hafifçe sallayıp sonraki satıra geçtim. Bu bizi Vlad'a götüren en net satırdı: "*Kandır beni besleyen, ölümdür yoldaşlık eden.*"

"Vlad zalim bir adamdı," diye anlatmaya koyuldu Rüzgâr. "Öyle ki bu zalimliği Bram Stoker'a ilham oldu ve *Dracula* adlı romanı yazdı. Bu hikâyelerde Dracula kana susamış bir vampir olarak yer aldı ve birçok insanın aklına da bu şekilde kazındı. Ama bu kadarla sınırlı değil. Vlad o kadar acımasız bir adamdı ki yaşadığı dönemde bile vampir olduğuna inananlar vardı. Kurbanlarını kazığa oturtur, ölümcül yara almamalarına özen gösterirdi. Günlerce hayatta kalan kurbanları korkunç ızdıraplar çekerdi. Söylentilere göre kazıkların dibine kova koydurur, kovaya akan kanı içmekten zevk alırdı. Kimi zaman yemek masasını kazıkların yanına getirtir, kurbanların çığlıklarını dinleyerek kendine ziyafet çekerdi."

Midemin ağzıma geldiğini hissettim. Tarihte yaşananlara baktığımda bazı vahşetler beni o kadar dehşete sürüklüyordu ki okuduklarımın gerçek olduğuna inanasım gelmiyordu.

Dikkatimi daha fazla dağıtmadan son satırı okudum: "*Yansımamı görürüm madalyonun karanlık yüzünde.*"

"Vlad ve Fatih Sultan Mehmet birlikte eğitilmişti," dedi Rüzgâr. "Savaş taktiklerinden politikaya kadar birçok ders aldılar. Kimi tarihçiler onların özel bir bağ kurduğunu, kardeş gibi büyüdüklerini söylüyorlar. İkisini bir madalyonun iki yüzü olarak düşünürsek Vlad'ın karanlık tarafa ait olduğunu söylemek zor olmaz."

Başımı hafifçe sallarken Rüzgâr'ın söylediklerini zihnimden tekrar geçirdim. Şimdiye kadar mükemmel şekilde ilerliyorduk ancak ilk satıra döndüğümüzde katettiğimiz ilerlemenin, çölün ortasında bir seraba koşmaktan farksız olduğunu düşündüm.

"*Gümüş bir tahtta otururum ancak gözüm babamınkinde.*"

Rüzgâr derin bir nefes alıp şakaklarını ovuşturdu. Bu satır benim gibi onun da kafasını karıştırmıştı. "Bir baba nedir?" dediğinde aslında kendi kendine konuşuyordu. "Koruyucu, otoriter, kapsayıcı... Burada *baba* bir metafor olabilir mi?"

"Yani diyorsun ki..." dedim yavaşça. "Baba kelimesi asıl anlamını taşımıyor, Osmanlı'nın Vlad için ne ifade ettiğini anlatıyor."

"Aynen öyle."

Hiç içime sinmeyen bir açıklamaydı. "Adamın hayatı Osmanlı'dan nefret ederek geçmiş. Osmanlı sınırlarında yaşadığı yıllar boyunca kin gütmüş. Orduyu yakından gözlemlemiş, eksiklerini kollamış. Fatih Sultan Mehmet, ona zalimliklerini durdurmasını söyleyen bir elçi grubu gönderdiğinde elçilerin sarıklarını kafalarına çiviletmiş. Fatih, Eflak'a geldiğinde tam yirmi bin askeri kazıklara oturtulmuş halde bulmuş. Bu kadar nefret beslediği, vicdansızlıkla yaklaştığı bir imparatorluğu *baba* olarak betimler mi sence?"

"Duygusal açıdan hayır," diye cevapladı Rüzgâr. "Fakat burada büyüklük açısından bakıyoruz. Günün sonunda onu Eflak'ın prensi yapan da Osmanlı'ydı."

"Peki, gerçekten babasının tahtında gözü olduğunu düşünemez miyiz?"

Rüzgâr düşünceli bir tavırla elini ensesine götürdü. "Vlad ve kardeşi, Osmanlı sarayında büyüdüler," dedi. "Evet, tahta babasından sonra Vlad geçti ama aralarında bir taht kavgası olduğuyla ilgili net bir bilgi yok. Zaten oğlu ondan çok uzaktayken babasının tahtına nasıl göz dikecek ki?"

Rüzgâr'ın dediği gibi *baba* kelimesi gerçekten de bir metafor olabilirdi ama yerine oturmayan çok fazla şey vardı. Rüzgâr'ın söylediklerinin doğru olduğunu kabul etsem bile bu sefer tahta göz dikme mevzusu gündeme geliyordu. Vlad, Osmanlı tahtında hiçbir zaman hak iddia etmemişti. Bir esirken, herhangi bir kan bağı yokken bunu nasıl yapacaktı ki?

"İçine sinmiyorsa biraz daha araştırma yapabiliriz," dedi Rüzgâr ama sesi istediği kadar umutlu çıkmamış gibiydi. "Yazıyı bir saat geç göndersek..."

"Bize verdiği süre bu kadardı," derken göğsüm daraldı. Ölümcül panik, özgür kalmak ister gibi zihnimin gerisindeki kapıyı yumrukluyordu ve onu kilit altında tutmak her zamankinden daha zordu. "Ona bir cevap vermek zorundayım."

Rüzgâr derin bir nefes aldı. Bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını görebiliyordum ama elimiz kolumuz bağlanmıştı. "Orospu çocuğu!" diye öfkeyle soludu. Rüzgâr çok nadir küfrederdi. Bu yüzden dudaklarından dökülen her kötü kelimede sanki ilk kez birinin hakaret ettiğini duymuş gibi şaşırıyordum. "O piçi elime geçirip boğazını sıkmak istiyorum!"

Eh, sırasını beklemesi gerekecekti.

"Yoruldum," dedim cılız bir sesle. Dirseğimi sehpaya, elimi yumruğuma yasladım. "Sanki dört bir yanım sırtlanlarla sarılmış gibi hissediyorum."

Rüzgâr'ın yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Koyu kahverengi gözlerinde öyle derin, öyle yoğun bir bakış vardı ki yükümü paylaşmak için ne kadar istekli olduğunu söylemese de anlardım. Keşke beni hapsolduğum kafesten çıkarmanın bir yolunu bulabilseydi ama Lina tekrar bana sarılana, bu pislik adalete teslim edilene kadar kimse beni içinde bulunduğum cehennemden çekip çıkaramazdı.

Rüzgâr uzanıp elimi sıcak avucuyla sardı. Başparmağı dinginceye, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi elimi okşadı. "Ben yanındayım."

Yorgun ve karamsar ruh halime rağmen gülümsedim. Rüzgâr olmasaydı ve ben bu pislikle tek başıma savaşsaydım muhtemelen kafayı yerdim. "Biliyorum," diye mırıldandım zar zor. "Zaten bu sayede ayakta durabiliyorum ya."

Rüzgâr'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Sanki beni ilk kez görmüş gibi manalı bakıyordu. Bana olan hislerini dile getirmese de bu bakış bile birçok şeyi kanıtlamaya yeterdi.

Poyraz'a söylediklerim laf olsun diye dökülmemişti dudaklarımdan. Rüzgâr'ın bana hasretini çektiğim güvenli limanı sunacağından kuşkum yoktu. Fırtınalarla boğuşmaktan o kadar yorulmuştum ki böyle bir limana sığınmak rüyalarımı süslüyordu. Çevresinde her zaman yanında olan bir adam varken kimin aklı karışmazdı ki?

Fakat yaptığım şeyin etik olmadığının da farkındaydım. Rüzgâr ne kadar iyi bir adam olursa olsun, eski sevgilimin en yakın arkadaşıydı. Aralarına girerek ilişkilerini mahvettiğim gibi işleri hem kendim için hem de onlar için zor bir hale getiriyordum.

Bu da yetmezmiş gibi en keyifli anlarımızda bile Rüzgâr'ın bakışlarında yeşeren suçluluk hiçbir zaman gözümden kaçmıyor, bana onu nasıl bir labirente sürüklediğimi hatırlatıyordu. En yakın arkadaşıyla arası hiç olmadığı kadar açılmıştı ama sebebinden de bir türlü uzaklaşamıyordu.

"Bana kızgın mısın?" diye mırıldandım elimde olmadan. Canıma kastı olan bir psikopat ile uğraşırken bunu düşünmem abes miydi, bilmiyordum ama sevdiğim insanların incinmesine sebep olmaktan nefret ediyordum.

"Kızgın mı?" Şaşırmış gibiydi. "Neden kızayım ki sana?"

"Benim yüzümden Poyraz'la aranızın bozulduğunu biliyorum." İkisi de bana bir şey söylememişti ama hastanede birbirlerine attıkları sert bakışlar gözümden kaçmamış, ertesi gün ikisinin de yüzünün yara bere içinde olması sorularıma cevap olmuştu.

Söylediklerimi sessizlik içinde dinleyip hazmederken neden böyle düşündüğümü açıklamaya gerek duymadım, Rüzgâr da sorgulamadı. Bir aptal olmadığımın, bana olan hislerini anladığımın farkındaydı. İlk defa bir erkekle bu kadar şeffaf bir iletişim kuruyor olabilirdim.

"Poyraz'la aramda sorunlar olduğu doğru," dedi sonunda. "Ama bu bizi ilgilendirir. Kendini sorumlu hissetme."

"Aranızdaki tartışmalar benim yüzümden çıkıyorken nasıl sorumlu hissetmeyeyim?"

"Ben yetişkin bir adamım, Mira." Sesi kaba değildi ama beni ikna etmek istediğini belli edercesine ciddiydi. "Eylemlerimin sonuçları olduğunun farkındayım. Seninle yakın olmak benim seçimimdi ve bu seçimden hiç pişman olmadım." Bir anlığına duraksadı. "Sonuçları ne olursa olsun göğüslemeye hazırım."

Başka bir şey düşünmeme tahammülü yokmuş gibiydi. Gözlerindeki ısrar o kadar mutlaktı ki bir an kendimi milyonlarca okun hedefi gibi hissettim. Ne diyeceğimi bilemeyerek bakışlarımı kaçırdığımda gözlerim sehpanın üstünde, birbirine kenetlenmiş olan ellerimize takıldı. Ne zamandır el ele tutuştuğumuzu bilmiyordum. Dokunuşu bana o kadar doğal, o kadar olması gereken bir şeymiş gibi gelmişti ki avucumu saran elinin varlığını bir noktadan sonra unutmuştum.

Neye baktığımı merak eden Rüzgâr da bakışlarını ellerimize çevirdi. Sanki o da el ele tutuştuğumuzu yeni fark etmiş gibiydi ama çekilmek şöyle dursun, elini kıpırdatmadı bile.

"Sana her zaman yanında olma sözü dışında ne verebileceğimi bilmiyorum." Konuştuğunda sesi düşünceli, biraz da kederliydi. "Yaşadıklarından sonra birine güvenmeye hazır mısın, onu da bilmiyorum ama buna hakkım olmasa da şimdi olduğu gibi sonsuza dek elini tutmak istiyorum."

İçten sözleri doğrudan kalbime yapılan bir çağrı gibiydi. Bana içini dökerken kalbim tatlı bir heyecanla sarmalandı. Yine de burukluk orada bir yerdeydi ve gitmeye niyeti yok gibiydi.

"Hiçbir şeyin kolay olmayacağını biliyorum. Poyraz'ı ezip geçtiğimin de farkındayım ve yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Burada oturmuş, arkadaşımın eski sevgilisine nasıl bağlandığımı

anlatarak hata ediyorum belki ama bir yanlış, bir doğrudan daha doğru hissettiriyorsa ona hata diyebilir miyiz?"

Rüzgâr yakarırcasına konuşuyor, sanki benden çok kendini ikna etmek istiyordu. Vicdanı ve kalbi mutlak bir savaş halindeydi ve bakışları o kadar yorgundu ki bu savaşın altında nasıl ezildiğini sadece tahmin edebilirdim. Onu böyle görmek, içine düştüğü çukurdan çekip çıkaramamak canımı acıttı. İnsanın bazı savaşları tek başına göğüslemesi gerektiğini bilsem de onun her zaman yanımda olmasına karşın ben olamamışım, ona ihanet etmişim gibi hissettim.

Belki korkmalı ve geri çekilmeliydim. Neticede Poyraz yanımda olacağını söylemiş fakat sözünü tutmamıştı. Şimdi ise Rüzgâr aynı şeyleri söylüyor, ona inanmam için âdeta yalvarıyordu. Ancak söz konusu Rüzgâr olduğunda içimde önleyemediğim bir güven duygusu yeşeriyordu. Poyraz'ın arkadaşı olmasına rağmen bana hiçbir zaman kaba davranmamıştı. Bu da yetmezmiş gibi dara düştüğüm anlarda elini uzatan, yanımda olan tek kişiydi. Bir psikopatın peşimde olduğunu bildiği halde korkup kaçmamış, aksine benimle savaşmaya karar vermişti.

Rüzgâr yaralarımı emanet edebileceğim türden bir adamdı. Onları sarıp sarmalardı, yeni yaralar açmazdı.

Öyleyse neden ona koşamıyordum? Neden ayaklarıma zincir vurulmuş gibi hissediyordum? Karşımdaki adam bana cenneti vadederken neden cehenneme sıkı sıkıya bağlıydım?

Neden mutlu olmaktan korkuyor, hakkım değilmiş gibi hissediyordum?

Rüzgâr bir elini uzatıp başparmağıyla yanağıma dokunana kadar ağladığımı fark etmemiştim. "Üzerinde zaten yeterince yük var, bu konuşmayı o yükleri daha da ağırlaştırsın diye yapmadım." Sesi kendinden emin çıksa da bakışları en az benim kadar kırgındı. "Sadece ikimizin de içten içe bildiği bir şeyi dillendirmek doğru geldi, hepsi bu. Poyraz'la yaşadığım şey beni yıkmadı ama seni üzdüğümü bilirsem nasıl ayakta kalırım, bilmiyorum."

Sözlerini sindirmek için kendime birkaç saniye süre verdim. Düşüncelerimi toparlamak hiç bu kadar zor olmamıştı. "Sana söylemem gere..."

"Şu an..." diye sözümü kesti. "Bana söylemen gereken hiçbir şey yok. Karşımızdaki manyağa odaklanalım, bunları sonra konuşuruz."

Rüzgâr'ın öyle iyi bir kalbi vardı ki bir an altında ezileceğimi sandım. Bir insan nasıl bu kadar düşünceli olabilirdi, anlamıyordum. Dudaklarım titredi ama burnumu çekip kendimi toparlamayı başardım.

"Peki," dedim sonunda. "Sonra konuşuruz."

Rüzgâr'ın evinden ayrılıp ılık yaz esintisine doğru adım attığımda tüylerim diken diken oldu. Siyah hırkamın fermuarını çekip eve yürümeye koyuldum. Rüzgâr beni eve bırakma konusunda ısrarcı davranmıştı ama güneş doğarken; gökyüzü mavi, turuncu ve sarı tonlarına boyanırken biraz düşüncelerimle baş başa kalmak istemiştim. Kablolu kulaklıklarımı takıp Şebnem Ferah'ın *Bu Aşk Fazla Sana** adlı şarkısını açtım. Ellerimi ceplerime sokup kimsenin olmadığı sokakta ilerlemeye başladım. Hafif esinti saçlarımı okşuyor, şortumun açıkta bıraktığı bacaklarımı yalayıp ürpermeme neden oluyordu. Hafifçe irkilsem de yolun iki yanında sıra sıra dizilmiş villaların yer aldığı boş sokaklarda yürümek o kadar iyi gelmişti ki eve giderken yolumu kasti olarak uzattım.

Birinin beni izlediğini görmekten çok hissetmiştim. Aniden durup arkamı döndüğümde yolun sonundaki park edilmiş arabalardan birinin içinde tanıdık bir yüz gördüm.

Poyraz...

Hastaneden çıktığımdan beri beni gizli gizli izliyordu. Çoğu zaman fark edilmemek için uğraşıyordu ama elinde olmadan yakalanıyordu. Belki de rahat ve güvende hissetmem için kendini

* Şebnem Ferah'ın 1996 çıkışlı "Kadın" albümünde yer alan bir şarkıdır. (ed. n.)

bizzat gösteriyordu, bilmiyordum. Birkaç kere ona eve gitmesini ve beni rahat bırakmasını söylemeyi düşündüm ama etrafımda olduğunu bilmek içimi ferahlatıyordu.

Zira yaşadıklarımıza rağmen Poyraz'ın her ne olursa olsun beni koruyacağını biliyordum. Bunun yolu kendini bedenime siper etmek olsa bile hiç kuşku duymadan bunu yapardı.

Ancak yine de şu an ona baktığımda içimdeki öfke bir tsunami dalgası gibi suratıma çarptı, beni aciz bıraktı. Belki Rüzgâr'la konuştuklarımız bu kadar taze olmasaydı duygularıma böylesine esir düşmezdim ama o an ona, kendime, bana hissettirdiklerine lanet ettim.

Ayaklarımı yere sertçe vurarak arabasının yanına gittim ve cama sertçe vurdum. Yüzü tıpkı Rüzgâr'ınki gibi yaralıydı. Bir kaşı patlamış, çenesinde belli belirsiz bir morluk yer etmişti. Gözlerinin altı uykusuzluktan şişmişti, saçları darmadağındı.

Poyraz camı indirirken benim hiddetimin zerresini bile taşımıyordu. Yüzü zar zor seçilen meraklı bir parıltı dışında tamamen ifadesizdi.

"Neden yapıyorsun bunu?"

Suçlayıcı ve öfkeli sesim karşısında hafifçe kaşları çatıldı. "Bir manyağın seni öldürmekle tehdit ettiğini söyledin. Ben de..."

"Neden çıkmıyorsun aklımdan?" diye çıkıştım. "Neden hayatıma devam edemiyorum? Neden mutlu olmaya cüret edemiyorum? Neden beni bekleyen güzel günlere koşamıyorum?" Bir elimi şakağıma götürdüm. "Neden olur olmadık anlarda kahkahan burada yankılanıyor?"

"Ben de kendime çok soru sordum, biliyor musun?"

Öfkeyle, düşünmeden konuşuyordum ama umurumda değildi. "Öyle mi?" dedim alaycı bir tınıyla. Delirdiğimi düşünüyor olmalıydı. "Ne sordun mesela kendine? Benden ayrılmaya karar verdiğinde bile nasıl önünde diz çökecek kadar acınası, zavallı olduğumu mu? Çok dalga geçtin mi benimle? Arkadaşlarına anlatıp acizliğime güldün mü?"

"Kendi düşüncelerinin faturasını bana kesme, Mira." Kayıtsız sesi insanı deli edecek türdendi ama gözünün kenarı seğirmişti.

Belki gerçekten de Poyraz'a saldıracak yer arıyordum ama elimde değildi. "Belki benden sonraki sevgililerine anlatmışsındır ezikliğimi. 'Bir enayi vardı, ayrılmamak için önümde diz çöktü ama kimin umurunda?' demişsindir. Flörtlerini güldürebildim mi bari?"

Poyraz arabadan aniden inip kapısını sertçe kapattığında bile geri çekilmedim. Gözleri çakmak çakmaktı, çenesi kaskatıydı. Gözlerindeki ateş beni korkutmadı. Zaten beni terk ettiğinden beri alevlerle boğuşmaya alışmıştım.

"Evet," dedi beni kışkırtmak istercesine. "Sayende çok kız düşürdüm, biliyor musun? Hele biri... Melek gibi bir kızdı. Güzel de öpüşüyordu."

Beni delirtmek için konuştuğunu bilmeme rağmen gözüm kararardı. Suratına tokadı indirmek için kaldırdığım elimi sıkıca tuttu ve beni arabanın camına yasladı. Hareketi nezaketten uzaktı ama canımı yakmadı. Öfkesi o kadar büyüktü ki bir an bir girdap olup beni içine çekeceğini sandım fakat gözlerindeki cılız keder parıltısını görmezden gelemedim.

"Bırak beni," dedim elimi çekiştirirken fakat öylesine sıkı tutuyordu ki çırpınmama rağmen tutuşu gevşemedi bile. Göğsüm onunkine yaslanmıştı, çok yakınımdaydı ama bunu umursayamayacak kadar sinirliydim.

"Kendime ne sorduğumu gerçekten merak ediyor musun?"

"Defol!"

"Senin gibi karakterli bir kızın nasıl olup da yakın arkadaşıma farklı bir gözle bakabildiğini kendime çok sordum, Mira."

Poyraz'ın öfkeli, suçlayıcı ve dargın sesi karşısında bir anlığına afalladım. Nedenini bilmiyordum ama bu meselenin onu böylesine inciteceğini düşünememiştim. Belki onunla empati yapmayı elimden geldiğince reddettiğimdendi fakat onun açısından baktığımda öfkesine hak vermemek zordu.

"Poyraz..."

"Ne?" diyerek sözümü kesti. Sesine ürkütücü bir sakinlik hâkimdi. "Kendini mi savunacaksın? Bunun normal olduğunu mu söyleyeceksin?" Bir an düşündü, ardından gözlerinde şeytani bir parıltı peyda oldu. "Bu kabul edilebilir bir şeyse benim de aynı şeyi yapmama darılmazsın, değil mi?" Göğsüm aldığım derin ve hızlı nefesler yüzünden inip kalkarken burnumdan soluyordum. Poyraz ise sınırlarımda dolaştığının farkında değildi ya da bunu umursamıyordu. "Sence Irmak'a bir içki ısmarlamalı mıyım? Belki de şansımı Sevim'le denemeliyim. Ne dersin, kollarıma atlamaya hevesli midir sence?"

Onu parçalara ayırmak isteyen tarafımı bastıramadım. Öne atıldığımda hırkamın önünü sıkıca tutup beni olduğum yere çiviledi. "İşte, Mira..." dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Seni ne zaman Rüzgâr'la görsem, ne zaman aklını karıştırdığını anlasam içim tam olarak böyle bir duyguyla doluyor."

"Atladığın bir şey var, Poyraz." İşaretparmağımla göğsüne bastırdım. "Beni terk eden, benden vazgeçen sendin."

Burnundan solurcasına güldü. "Sen de en yakın arkadaşıma şans vermeye mi karar verdin?"

Hiddetle dudaklarımı aralamıştım ki bakışlarında gördüğüm bir şey beni durdurdu. Farklı bir kırgınlık vardı gözlerinde. Tüm dünyaya öfkeli, küçük, savunmasız bir erkek çocuğu gibi bakıyordu. Sanki onu tek bir dokunuşumla yok edebilirdim ve bunun farkındaydı ama asla geri adım atmıyordu. Ancak bana gösterdiği tüm bu direnişinin yanında orada bir yerde bana sığınmak istediğine dair güçlü bir arzu gördüm.

Poyraz kalbimi çok kırmıştı, hem de kimsenin kırmadığı kadar çok. Ancak inadımın ve öfkemin inceldiği bir noktada onu ne kadar incittiğimi açıkça görebiliyordum. Belki benden bile daha fazla kırgındı.

Poyraz bakışlarımın yumuşadığını fark etmiş olmalıydı ki onun da ifadesi yumuşamış; az önce onu yiyip bitiren öfkesi,

bir dalganın kıyıyı terk etmesi gibi yavaşça geri çekilmişti. Omuzları gevşerken öfkeden kasılan yüzü rahatladı. Sanki az önce ruhunda ortalığı dağıtan bir kasırga vardı da şimdi cılız bir gün ışığı belirmişti.

"Bana kızgınsın," derken sesi güçsüzdü. "Çünkü bana sadık olduğun halde sana inanmadığımı söylüyorsun. Peki şu an yaptığın..." Bir an sesi çıkmadı. "Şu an yaptığın ihanet değil de ne, Mira?"

Önce konuşmaya yeltendim ama ne diyeceğime karar veremeyip dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç saniyenin ardından, "Üzgünüm," diye mırıldandım. Poyraz ne kadar üzgünse ben de o kadar kaybolmuştum. "Böyle olsun istemezdim."

"Biliyorum," derken samimiydi. "Kimse istemezdi."

Bir süre sessizce birbirimize baktık. İkimiz de geri çekilmedik ama bir adım atamayacak kadar da yorgunduk. Poyraz beni arabasıyla arasına almıştı, çok yakınımdaydı ama aslında *o kadar uzağımdaydı ki* yakınlığının büyüsüne kapılamadım.

"Sorulardan bahsetmiştik, hatırlıyor musun?" Başımı dalgınca salladım. "Başka neler soruyorum kendime, dinlemek ister misin?"

"Ne?"

"Neden senden nefret edemiyorum, Mira?" Sesi kısıktı, konuşurken gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Neden kendime senden iğrendiğimi defalarca söylememe rağmen her gece son düşündüğüm şey senin gözlerin oluyor? Neden karşıma çıkan herkeste seni aradım? Neden senden başka kimseyle olamadım?" Yüzünü hafifçe eğdiğinde bakışları dudaklarıma kaydı. Burnu benimkine değecek kadar yakınımdaydı. "Neden seni hâlâ..."

Bir elimi göğsüne koydum. Cılız, güçsüz bir hareketti ama Poyraz'ı durdurmaya yetmişti. Hafifçe ittiğimde geri çekildi ve gözlerime baktı. Sanki aklımdan geçenleri tek bir bakışıyla okuyabilirdi. O bana ilgiyle bakarken ben de yüz hatlarını ezberlemek istermişçesine dikkatle baktım ona. İkimizin gözlerinde de anlayış

vardı. Belki de birbirimizde açtığımız yaraları ilk kez o anda bu kadar net görebilmiştik.

Yaşadıklarım o kadar ağır geliyordu ki kalbimi paramparça eden duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kendimi nasıl bir karmaşaya sürüklediğimi ve nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Bildiğim tek bir şey vardı, onu özlemiştim.

Bir damla yaş gözümden düşüp yanağımda süzüldüğünde elimin tersiyle sildim. Arabadan uzaklaşıp evime yürümeye devam ettiğimde Poyraz beni durdurmadı. Arkama dönüp bakmadım ama bakışlarını ensemde hissediyor, gözlerinin nasıl kırgın baktığını gözümde canlandırabiliyordum.

Birkaç damla yaş daha yanaklarımdan düşerken Poyraz'ı, ilişkimizi, mutlu olduğumuz günleri düşündüm. Evet, o günleri özlemiştim ama aklımdan çıkmayan bir gerçek vardı: Bir insan aynı ilişkiyi bir daha yaşayamazdı, aynı kişiyle olsa bile.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM OTUZ BİR

Mira Altınok
20 Mart 2020,
Mira ve Poyraz Henüz Birbirini Yok Etmemişken

Kendimi kaybedip Poyraz'a sokulmamın ve birbirimize söylediğimiz, bana hissettirdiği şeyler yüzünden artık ona aynı gözle bakamamamın üzerinden üç gün geçmişti. Bu sürede yaklaşmaya ya da konuşmaya çalışmamıştı. Hatta bana bakmıyordu bile. O gece yaşananlar, onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. Bazen o kadar umursamaz davranıyordu ki bana söylediklerinin hayal ürünüm olup olmadığını düşünüyordum. Ancak bir keresinde Egemen'in dirseğiyle Poyraz'ı dürtüp beni işaret ettiğine tanık olmuştum. Poyraz, onları fark ettiğimi görünce Egemen'in ensesine bir tane yapıştırmıştı.

O umursamaz davranınca ben de onu görmezden gelmeye başlamıştım. Yaşananlar onun için bir şey ifade etmiyorsa ben de aynı şekilde davranmaktan geri durmayacaktım. Bu tutumunun içimde bir şeyleri soldurduğunu reddedemezdim.

Norveç'teki ilk üç günümüz etkinlikler ve kültür gezileriyle geçmişti. Sabahın ilk ışıklarıyla otelden çıkıyor, akşam güneş battıktan sonra geri dönüyorduk. Çoğu zaman o kadar yorgun oluyordum ki bedenim jöle kıvamındaymış gibi hissediyor, etkinliklere katılamıyordum. Aslında aklım Poyraz'la meşgul olduğu için bir yanım etkinliklere katılmak, onu görme fırsatı

yakalamak istiyordu ama sırf beni görmezden gelmesine katlanmak için ayaklanmak mantıklı gelmiyordu.

20 Mart sabahı kuzey ışıklarını daha net gözlemleyebileceğimiz bir otele geçtik. Hepimiz *Aurora Kabini* denen eski otelimizdekilerden de lüks odalara yerleştirildik. Buranın en iyi yanı kuzey ışıklarını rahatça izleyebilmemiz için tavan ve duvarların buğulanmayan, ısıtmalı camdan yapılmış olmasıydı. Böylece doğayla iç içe olmanın keyfini sürebilecektik.

Kahvaltı yaptıktan ve eşyalarımızı yerleştirdikten sonra tüm öğrenciler olarak kar topu savaşı için dışarı çıktık. Lina beyaz şişme montunu üzerine geçirirken küçük bir çocuk gibi kıkırdıyor, gözlerinin içi gülüyordu. Botlarımın bağcıklarını bağlarken gülümseyerek onu izlemekten kendimi alamadım. Kız kardeşim hayattı, neşeydi, güzel olan her şeydi. Her şey kötüye gitse bile karanlığın içinden iyiliği bulup onu çekip çıkarmasını bilirdi. Bazen karakterini eleştirsem de bu özelliğine çok imreniyordum. Aramızdaki farklılıkları tartıştığımızda mental olarak benim daha güçlü olduğumu söylerdi ama ben bunun doğru olmadığını içten içe biliyordum. Lina iyiliğe olan sarsılmaz inancı sayesinde her zaman dik durmayı beceren kişiydi.

Ona anlamlı anlamlı baktığımı görünce dudaklarında beliren gülümsemeyle sordu: "Ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim. Nedense düşüncelerimi dile getirirsem garip olacağını düşünmüştüm. Neticede ona bunları söylemek için daha çok zamanım olacaktı. "Kar topu savaşında benden nasıl merhamet dileneceğini merak ediyorum sadece."

Başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. "Bence sen bunu düşünmek yerine sevgilinle nasıl bir yol izleyeceğine odaklanmalısın."

Vücudumdaki kanın yanaklarıma sinsice yol aldığını, geçtikleri her yeri yakıcı bir ısıyla kavurduğunu hissettim. Az önce hissettiğim güzel duygular yerini öfkeye bırakırken Lina'nın

dudaklarında tatmin dolu bir gülümseme belirdi. Sanki görmeyi beklediği şeyi ona altın tepside sunmuştum.

"Poyraz benim sevgilim falan değil."

Sahte bir şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Neden ondan bahsettiğimi düşündün ki? Belki bizim çocukların birinden bahsedip takılmak istemiştim sana." Düşünceli bir edayla çenesine vurdu. "Allah Allah, neden *sevgili* kelimesini duyar duymaz aklına Poyraz geldi acaba?"

Muhtemelen yanaklarım pembeden kırmızıya dönmüştü ve bordoya evrilmesi an meselesiydi.

"Benimle uğraşacak fırsatı buldun ya, değerlendir bakalım."

Sırıttı. "Bir insanın yegâne görevi kardeşiyle uğraşmak değilse nedir, gerçekten bilmiyorum."

"Sen evlatlıksın."

"Bu durumda sen de evlatlık oluyorsun, salak. İkiziz biz."

"Siktir git!"

Lina söylediğimi ayıplar gibi bir elini ağzına götürdü. Benimle uğraşmak ve öfkelendiğimi görmek ona mutlak bir zevk veriyor gibiydi. Yatağın yanındaki komodinin üzerinden kapağı açık su şişesini kaptığımda ışık hızını kıskandıracak bir hızla kapıya koştu. Onu böyle görmek utancımı da öfkemi de silip süpürmüş, geriye dudaklarımdan dökülen önlenemez bir kahkaha bırakmıştı.

Bahçeye çıktığımda neredeyse herkes oradaydı, takımlar çoktan kurulmaya başlamıştı. Öğrenciler sanki bu sabah dip dibe yolculuk etmemiş de ezeli rakiplermiş gibi birbirine laf atıyor, meydan okuyorlardı.

Bizimkilerin yanına gittiğimde Irmak ve Emir bir takımda, Sevim ve Tuna diğer takımdaydı. Tuna ve Emir zıplayarak ısınma hareketleri yaparken Irmak ise şimdiden kar toplarını hazırlıyor, cephaneliklerini oluşturuyordu.

"Seni korkutuyorum, değil mi?" dedi Emir olduğu yerde zıplarken.

Tuna ani hareketlerle bir sağa bir sola eğilerek boksör reflekslerinin ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. "Beni mi korkutacaksın? Daha dün *Mike Tyson*'la dövüşüp onu ağlatmıştım."

Sevim, arkadaşlarımızın bu didişmelerini gözlerini kısmış, ellerini beline yerleştirmiş şekilde dinliyordu. "Yok," diye mırıldandı kendi kendine. "Ben şu an erkeklerin beyni olmadığına ikna oldum."

Emir, Sevim'e çapkınca gülümsedi. "Sen öyle diyorsan..."

"Geri zekâlı, ucube!" Irmak, Emir'e aniden yükselince tüm dikkatleri üzerine çekti. Arkadaşım o kadar öfkeli görünüyordu ki bir anlığına etraf ölümcül bir sessizliğin içine düştü.

Sessizliği bozan Tuna oldu: "Sana söylüyor, Emir."

Emir gözlerini kısarak Tuna'ya baktı. "Sağ ol, kardeşim. Hiç anlamamıştım ben."

Irmak ikisinin atışmasını görmezden gelerek, "Biraz cephane oluşturmama yardım et," dedi. "Senin yüzünden kıçımıza kar topunu yiyeceğiz."

Emir, yerde cephane biriktiren Irmak'ın başında dikilirken arkadaki insanları gösterdi. "Bu kadar insanın başarısı benim şu an kar topu yapmama mı bağlı? Hedef ben miyim, Tayfun?"

Tuna kendinden emin bir şekilde lafa girdi: "*Kolpaçino*** filminden alıntı yapıyor."

Irmak ve Emir tartışmayı bırakıp öfkeli bakışlarını Tuna'ya çevirdiğinde arkadaşımın gülümsemesi anında soldu. Sevim kıkırdayarak bir elini Tuna'nın omzuna koydu. "Tatlım, sanırım artık hedef sensin."

Tuna yalandan karnını tutarken sahteliği her halinden belli olacak şekilde homurdandı. "Aniden karnım çok ağrıdı," dedi yüzünü buruşturup. "Ben iki tur atıp geleyim."

"Evet evet," dedi Irmak. "Geçmiş olsun, hadi defol git."

* Eski profesyonel bir boksör. (ed.n.)

** İlki 2009 yılında vizyona giren Türk komedi film serisidir. (ed.n.)

Tuna masum bakışlar eşliğinde uzaklaşırken Sevim'le bana şeytani gülümsemesini gizli gizli sununca kıkırdamadan edemedik.

Kar topu savaşı başladığında ortalık kelimenin tam anlamıyla mahşer yeri gibiydi. Takımlara bölünsek de alan o kadar karman çormandı ki bir yerden sonra kimin kime nişan aldığı belli bile olmuyordu. Herkes çığlıklar eşliğinde oradan oraya koşuyor, kar topunu kime attığına bakmıyordu bile.

Beş dakika sonra Emir, Irmak'ın kafasına bir kar topu atınca arkadaşımın öfkeden delireceğini sandım. "Salak herif!" diye bağırdı arkadaşım. "Biz aynı takımdayız!"

"Ne yapsaydım, Irmak?" diye kendini savundu Emir. "Sevim'e mi atsaydım yani?"

Irmak kar toplarını peş peşe yağdırırken Emir ayaklarını kalçasına vura vura kaçtı. Onları gülerek izlerken gözüme Lina ve arkadaşları ilişti. Aslında savaşa devam etmem gerekiyordu ama bir anda kendimi onları izlerken bulmuştum. Lina diğerlerine hevesle bir şeyler anlatırken grubun geri kalanı onun heyecanına ortak olmuyor gibiydi. Damla telefonunun yansımasından rujunu tazeliyor, bir yandan da fotoğraf çekiyordu. Yanından koşup geçen çocuk ona biraz kar sıçrattı diye suratını asıp azarlayınca şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Nasıl bir insan kar topu savaşında üzerine kar sıçradı diye bozulurdu ki?

İçimdeki küçük şeytanın göz kırptığını hissettiğimde gülümsedim.

Derin bir nefes alıp elimdeki kar topunu sıkıca kavradım. Ayaklarımı yere bastırıp sırtımı dikleştirdim ve doğrudan Damla'nın suratına nişan aldım.

Tam burnuna isabet ettirdiğimde genç kız önce birkaç saniye duraksadı. Bu esnada diğerleri, ellerini şoktan açılan ağızlarına götürmüşlerdi. Lina, bunu Damla'ya yapanın kim olduğunu görmek için etrafa bakınırken benimle göz göze geldiğinde hiç konuşmamamıza rağmen azarını işittim.

Damla'nın dudaklarından bir çığlık koptuğunda birkaç kişi şok içinde ona baktı ancak çoğunluk kızın aşırı tepkilerine alışık olduğundan olsa gerek ki fazla üstünde durmadan savaşa devam ettiler.

Damla'nın makyajı mahvolmuş, maskarası göz çevresine yayılmış, saçı darmadağın olmuştu. "Yasemin!" diye bağırdı yaverine seslenerek. "Beni odama götür."

"Tamam, Damla," dedi Yasemin panikle. Omuzlarının kasıldığını, sırtının dikleştiğini görmezden gelemedim. Sanki Damla'nın yanında olma görevi ona bahşedildiği için gururlanıyor, kendini diğerlerinden üstün görüyordu.

Hayretle nefesimi vermeden edemedim. İnsan, birinin yalakası olmaktan gurur duyacak kadar omurgasını kaybedebilir miydi?

Kar topu savaşı sonrası pilimiz neredeyse bitmişti ama buradaki sayılı günlerimi olabilecek en iyi şekilde değerlendirmek istediğimden kar motosikletine binmeye giden ekibin peşine takıldım. Daha önce temel eğitim aldığım için vakit kaybetmeden ekipmanlarımı giyip motora atladım.

Sürüşü pek zorlayıcı değildi. Gaz, sağ taraftaki; fren, sol taraftaki koldaydı. Kolları çevirerek motosiklete yön veriliyordu. Sadece birkaç küçük noktada dikkatli olmak gerekiyordu, o kadar.

Diğerleriyle birlikte motora atladığım sırada eğitmenimiz, "Unutmayın..." diyerek tembihlemeye başlamıştı. "Dönüş yaparken vücudunuzu hafifçe yana eğmelisiniz. Ayrıca gazı kesmeyi de unutmayın. Kalkarken ani hızlanmalardan kaçınmalı ve yavaşça gaz vererek..."

Gazı kökleyip aniden fırladığım için sıkıcı nasihatleri arkamda bir noktada kayboldu. Birkaç kişinin bana seslendiğini işitsem de rüzgâr saçlarımın arasında dans ederken, eşsiz manzara önümde akıp giderken durmak istemedim. Önümde uzanan karlı yolun ardındaki orman ve tepede parıldayan güneş gözlerimi kamaştırırken kendimi özgür hissediyordum. Öyle büyük bir gülümseme vardı ki dudaklarımda, yanaklarım ağrımıştı.

Bazı anlar insana yaşadığını hatırlatırdı, bu da öyle bir andı.

Sanki hayat kalbimin hâlâ attığını kulağıma fısıldamıştı.

Ormana daldığımda hızımı biraz azalttım ama hâlâ yavaş sayılmazdım. Kalbim öyle şiddetli atıyordu ki sanki göğüskafesimi dövüyordu.

Ellerimin arasındaki direksiyon kolları bir an kontrolüm dışında sağa doğru hareket edince dudaklarımdaki gülümseme soldu. Çok ani, geldiği gibi de giden bir duraksamaydı ama bana dengemi kaybettirmeye yetmişti. Tutuşumu sıkılaştırıp kontrolümü tekrar kazanmaya çalıştım ama kaygan zemin buna izin vermiyordu. İçimden küfrederek ağaçları bir bir geçtim. Bir yandan soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da motosikletin kontrolünü sağlayamamak durumuma hiç yardımcı olmuyordu.

Motor nihayet yavaşladığında ve sağ salim durmayı başardığımda ellerim titriyordu. Kaygan zemine lanetler okuyarak motordan indiğimde sadece dakikalar önce heyecan ve mutlulukla atan kalbim bu kez korkuyla çırpınıyordu. Kaskımı çıkarıp derin nefesler aldım fakat sakinleşmem için birkaç dakika geçmesi gerekmişti.

Şoku atlattığımda suratıma çarpan soğuk rüzgârla irkildim. Sonsuza dek burada bekleyemezdim. Hipotermi geçirmek istemiyorsam harekete geçmem gerekiyordu.

Motosiklete tekrar gaz verdiğimde bu sefer davranışlarımdan ihtiyat akıyordu. Az önce yaşadıklarımdan sonra pervasızca yol alacak kadar cesur olmam imkânsızdı.

"Aptal Mira!" diye söylendim kendi kendime. "Dikkatli davranmak için illa başına bir şey mi gelmesi gerekiyor?"

Motoru çalıştırıp ilerlemeye başladıktan birkaç dakika sonra etraf yabancılaşmaya başladı. Başta kafamda kurduğumu düşünmüştüm ama dakikalardır motor sürebileceğimiz alanları işaret eden kırmızı bayrakları ya da zemin üzerindeki çizgileri görmediğimi fark edince paniklemeye başlamıştım. Normalde elli metrede bir yer alan yön tabelalarından da iz yoktu.

Önümdeki yol ikiye ayrılırken bu sefer daha kontrollü bir şekilde durmayı başardım. İkisi de birbirinin aynısıydı. Birini diğerinden ayıran hiçbir işaret yoktu. Kabul etmek istemesem de bunun ne anlama geldiği çok açıktı, kaybolmuştum.

Belki kendim için korkmalı, paniğe kapılmalıydım ama mırıldandığım ilk şey, "Dedem okul müdürünü vurmasa bari," oldu.

Aklıma aniden Poyraz'la yaptığımız konuşma geldi. Benimle dalga geçtiğinde onu vurması için dedemi kışkırttığımı hatırlayınca dudaklarım, birisi çekiştiriyormuş gibi yukarı kıvrıldı. Soğuk havaya rağmen içimde minik bir ateş belirdi. Bana gülümseyen bu ateş aynı zamanda Poyraz'ın gözlerinde nefes alıyordu. Ne garipti, o bana bakana kadar birinin bakışlarıyla başkasını böyle sarıp sarmalayabileceğini hiç düşünmemiştim. Birinin kokusunda kaybolacağıma ihtimal vermemiş, daha önce tatmadığım dokunuşlara özlem duymamıştım.

Birden ne kadar aptal göründüğümü fark ettim. Hiç bilmediğim bir ülkede, karla kaplı bir ormanda kaybolmuştum ve düşündüğüm tek şey Poyraz'a nasıl sarıldığım mıydı sahiden?

"Salak Mira!" diye azarladım kendimi. "Kaybolmama şaşmamalı. Bu yaşa kadar yaşamam mucize zaten."

Geldiğim yolu geri dönmeyi düşündüm ama arkamı döndüğümde çökmekte olan kar fırtınası bu fikrimi silip süpürdü. Yolları birbirinden ayırması çok güçtü. Tek umudum devam etmek, yakın bir yerde yerleşim yeri ya da bir otel bulmaktı.

Yollardan birine sapıp ilerledim ama daha seçim yaptığımda bile yanlış olduğunun bilincindeydim.

Uzayıp giden dakikalar sabrımın da sarsılmasına neden oldu. Bir farklılık, herhangi bir tabela görmek için gözlerimi dört açmıştım ama yollar tamamen aynı görünüyordu. Ya da oradan oraya sürüklenirken gerçeklik algımı yitirmiş, aklımın oyunlarına kurban edilmiştim; bilmiyordum.

Bir yerden sonra çember çizdiğimi düşünmeye başladığımda motosikleti yavaşça durdurdum. Sürekli hareket halinde olmak

benim için bir riskti. Diğerleri beni ararken farkında olmadan onlardan uzaklaşabilirdim ama etrafta kayda değer bir şey bulacağımı düşündüğümden alınabilir bir risk gibi gelmişti. Uzun süren uğraşlar sonucunda elimde hiçbir şeyin olmaması benim şansım için bile fazla distopikti.

Motoru ağaçların arasına, rüzgâr almayacağım bir yere park ettim fakat hâlâ yolu görebileceğim bir noktadaydım. Burada böyle beklemek korkmama ve zihnimin gerisine ittiğim düşüncelerin kuvvetli bir çan gibi kafamın içinde yankılanmasına neden oluyordu.

Benim için kimse gelmezse ya da çok geç kalırlarsa ne olacaktı?

"Bunları düşünme, Mira," diye tembihledim kendimi. Kıyamet senaryoları uydurmak için doğru bir zaman değildi.

Ne kadar geçti, bilmiyordum. Hediyelik eşya dükkânından aldığım *Yoda* desenli çakmağım sayesinde minik bir ateş yakmıştım. Ağacın kenarına oturmuş, elimi cılız ateşe uzatırken en azından bir şeylere sahip olduğumu düşünerek şükrettim.

Acaba Poyraz ne yapıyordu?

Aniden zihnime düşen soruyla kaşlarım çatıldı. En kritik anlarda bile aptal âşık gibi onu düşündüğüme inanamıyordum. Benim neyim vardı böyle?

Belki de cevap, sorunun içinde gizlidir.

Zihnimin gerisinde duyulan alaycı sesi duymazlıktan geldim.

Uzaktan gelen kar motosikleti sesini duyduğumda heyecanla doğruldum. Aklımdaki düşünceler saliseler içinde yok olurken kendimi yola attım. Sisin içinde bana doğru gelen kar motosikletindeki kişinin dikkatini çekmek için kollarımı havaya kaldırıp zıpladım, yerimi belli etmek adına çığlıklar attım. Kemiklerime kadar üşümeme rağmen içimi saran heyecan, kanımı tatlı bir alevle ısıtmıştı.

Kurtarıcım yanıma yaklaşıp yavaşça durdu. Siyah bir mont ve aynı renkte termal özellikli bir pantolon giyiyordu. İri bir bedeni

vardı ve oturduğunda bile benden en az bir kafa boyu kadar uzun olduğunu tahmin ediyordum.

Kaskını çıkardığında neye uğradığımı şaşırdım. Karşımdaki adamın gözleri etrafımı sarmak üzere olan kar fırtınasının griliğini taşıyordu ama fırtınanın aksine bu gözler artık bana soğuk gelmiyordu.

"Poyraz," diye mırıldandım.

Poyraz'ın yüzü gergindi ama sebebinin soğuk değil, korku olduğunu ona baktığım ilk anda anlamıştım. Yanakları kızarmıştı, nefes nefeseydi ve koyu kahverengi saçları terden veya tepesine düşen kar damlalarından dolayı nemliydi.

"Mira," dedi yarı meraklı yarı azarlar bir tınıyla. "Neredesin sen?"

Sorusu o kadar saçmaydı ki beni kurtarmaya gelmesine rağmen laf sokmaktan kendimi alamadım. "Hiç," dedim ima dolu bir tonla. "Canım sıkıldı; ben de hiç bilmediğim bir ormanda, bu soğuk havada bir gezintiye çıkayım dedim. Sonra aniden yolun kenarında bekleyesim geldi." Samimiyetsiz sakinliğim birden kayboldu. "Görmüyor musun, kayboldum!"

"Söz konusu sen olduğunda ilk anlattığın senaryo da gerçeklikten çok uzak değil," dedi tıpkı benim gibi laf sokarak. Ancak sesi az önceki kadar gergin çıkmamış, omuzları hafifçe gevşemişti. "Haydi," dedi kaskını başına geçirmeden önce. "Atla motoruna."

Bir an kendime o kadar güvenemedim. Dayanıklı ve bu hava koşulları için üretilmiş kıyafetler giyiyor olsam da uzun süredir dışarıdaydım. Donmuş kaslarımın bir motor kullanmaya yetecek kadar refleks sahibi olabileceğinden şüpheliydim.

Poyraz'ın gözleri kısıldı. Söylemesem de bir şey olduğunu anlamıştı. "Sorun ne?"

"Motor kullanabileceğimi pek sanmıyorum." Konuşurken istemeden dişlerimin takırdaması sebebini açık etmişti. Poyraz'ın yoğun ve dikkatli bakışları aceleci olmayan bir tavırla üzerimde gezindi, beni baştan ayağa süzerken kendimi çıplak kalmışım gibi

hissettim. Sertçe yutkundum, bakışlarımı kaçırdım. Normalde bu bakışma savaşında pes eden asla ben olmazdım ama şimdi onunla yüzleşecek cesareti kendimde bulamıyordum.

"Atla," dedi alçak bir sesle. Kaskını tekrar kafasına geçirirken omuzlarım rahatlamayla gevşedi. Sanki dakikalarca nefessiz kalmışım gibi derin bir nefes aldım.

Yaktığım ateşi hızlıca söndürdüm. Poyraz'ın arkasına geçip kaskımı taktığımda bir an için elimi nereye koyacağımı bilemedim. Beline sarılmak en mantıklı ve güvenli seçenek gibi geliyordu ama çok mu samimi olurdu? Kısa bir duraksamadan sonra ellerimi omuzlarına yerleştirdiğimde başını hafifçe arkasına çevirdi. Kask yüzünden mimiklerini göremesem de bedeni şaşırdığını ele veriyordu.

"Bana sarılabilirsin, Mira. Isırmam seni." Sesinde hafif bir alay vardı. "En azından şimdilik."

Gözlerimi kırpıştırırken sertçe yutkundum. "Sana sarılmak istediğimi sanmıyorum."

"Öyle mi? Geçen gece üzerime atlamaya yer arıyordun ama."

Omzuna vurmak için elimi kaldırdım ama tam o an gaza asılınca motor aniden hareket etti. Bir an geriye savrulur gibi olunca refleksle öne eğildim. Kollarımı Poyraz'ın beline sıkıca sararken bacaklarımı da onun bacaklarına bastırdım. Hangisi daha kötüydü, bilmiyordum. Poyraz'ın beni utandırması mı, şu an ona sıkıca sarılmak zorunda kalmam mı yoksa kısık sesle güldüğünü işittiğimde milyonlarca kelebeğin kalbimi esir alması mı?

Poyraz tanıdık ağaçların arasından geçerken hızını hiç kesmedi. Kendinden çok emin görünüyordu ancak birkaç dakika sonra yavaşladı ve başını arkaya eğerek bağırdı: "Sis daha da güçleniyor."

Panikle gözlerimi kırpıştırdım. "Ne yapacağız?"

"İleride bir ev var. Belki orada yaşayanlardan yardım isteyebiliriz."

"Umalım da senin şeytanı andıran tipini gördüklerinde bizi kapı dışarı etmesinler."

"Seni motorumdan atmama birkaç dakika kaldı, bil diye söylüyorum."

Sesimi çıkarmadan arkasına sindiğimde tekrar önüne döndü. Kabul etmek zorunda olduğum bir gerçek vardı, köprüyü geçmek istiyorsam ayıya dayı demeyi öğrenmem gerekiyordu. O ayı Poyraz olduğunda içimden onun tepesine çıkmak geliyordu ya, neyse.

Çift katlı ahşap evin çatısında biriken kar ince bir örtü gibi görünüyordu. İç içe geçmiş ağaç kütükleri de çatıya sağlam bir görüntü kazandırmıştı. Evin etrafı bahçeyi işaretleyen, aynı renk tonlarındaki çitlerle çevriliydi. Verandada küçük, yuvarlak bir masa ve iki sandalye vardı. Burası birilerine yuva olmalıydı fakat Poyraz motordan inip eve doğru yürürken bile kapının açılmayacağından adım kadar emindim çünkü camları kapatan koyu renk perdelerden hiç mi hiç ışık süzülmediği gibi evin sağındaki taş bacadan duman da yükselmiyordu.

Yine de Poyraz birkaç dakika boyunca kapıda çalmakta ısrarcı davrandı. Gözlerinde hiç umut olmasa da çabalamayı bırakmamıştı.

Poyraz'a bakarken içimdeki karamsarlığı ona yansıtmamaya çalıştım. "Sence yolumuzu bulabilir miyiz?"

Poyraz gitgide yoğunlaşan sise ve her geçen saniye güçlenmekte olan kar fırtınasına kısaca baktı. Başını iki yana sallarken sesi de umutsuzdu. "Önümü bile göremem bu yolda," dedi. "Oteli bulmak şöyle dursun, muhtemelen bir yerlere çarpıp yaralanırız."

"Sonra da donarak ölürüz."

Yüzünü ekşitti. "Ağzından da bal damlıyor."

İki elimi belime yerleştirip bir adım gerileyerek evi inceledim. "İçeride kimse yok."

"Bunu görebiliyorum."

"Bu ne demek, biliyor musun?" Poyraz bir şey söylemek yerine suratıma meraklı bir ifadeyle bakınca konuşmaya devam ettim: "İçeri girersek bizi kimse görmeyecek."

Bir an için emin olamadı. Tanımadığı birinin evine girme düşüncesinin onu rahatsız ettiği aşikârdı ama ben de içinde bulunduğumuz duruma bayılmıyordum. Yalnızca iki seçeneğimiz vardı: Ya eve girip fırtınanın geçmesini bekleyecektik ya da yola düşüp yolumuzu kaybedecek, en iyi ihtimalle çok ağır bir şekilde yaralanacaktık. En kötü ihtimalse... Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Poyraz'ın zihninden de benimkilere benzer düşünceler geçmiş olacaktı ki başını hafifçe salladı. "Haklısın."

Kulağımı hafifçe ona yaklaştırdım. "Anlamadım," dedim alaycı bir tavırla. "Daha yüksek sesle söyler misin?"

Bir şey söylemedi. Attığı bıkkınlık dolu bakışlar yeterli bir cevaptı.

Poyraz evin çevresinde biraz dolaştıktan sonra odunlukta bulduğu levyeyi kaptı. Kilide vurduğu birkaç sert darbenin ardından kapı açıldı.

Evde kimse yoktu ama içeri adım atar atmaz evin neşesi üzerime bulaştı. Kahkahalar duvarlara sinmişti sanki. İçeride geleneksel ve davetkâr bir hava vardı. Kimse olmasa bile evin kendisi bize son derece misafirperver yaklaşıyormuş gibiydi.

Kapıyı açar açmaz bizi orta genişlikteki salon ve kapısız bir mutfak karşıladı. Evin dışında olduğu gibi içinde de koyu ahşap rengi ile sıcak tonlar hâkimdi. Sağ tarafta, duvarda büyük bir taş şömine yer alıyordu. Yanına birkaç odun; önüneyse yumuşak kumaştan yapılmış, kenarları işlemelerle bezeli yastıklar yerleştirilmişti. Koyu kahverengi ve son derece rahat görünen koltukların çok kullanılmadıkları izlenimine kapıldım. Yüksek pencerelerden baktığımda doğa kendini altın tepside sunar gibi ayaklarımın altındaydı. Gözlerimi kırpıştırmadan edemedim. Dışarıda fırtınayla boğuşurken bu kadar güzel bir manzaranın içine hapsolduğumu görememiştim.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

"Öyle," diye katıldı Poyraz. "Ama dikkatsiz davranır, güzelliğine fazla çekilirsen seni öldürebilir."

Poyraz'a baktığımda gözlerinde gördüğüm ifade fırtınadan bahsetmediğini anlamama yetmişti. Birden yanaklarım ısındı. Nedense bana bu şekilde odaklandığını görmek suç işlemişim de yakalanmışım gibi mahcup hissetmeme neden olmuştu.

Aramızda oluşan garip sessizlik sonsuza dek uzayıp gidecek gibiydi. Neyse ki Poyraz, "Ben şu kapıyı tamir edeyim," diyerek yanımdan uzaklaştı ve bu enteresan ana son verdi.

Poyraz kapıyla uğraşırken ben de sigorta kutusunu buldum. Şalterlerle biraz uğraştıktan sonra ev sarı tonlarında bir ışıkla aydınlandı. "Mutfak hariç diğer tüm şalterleri indirmişler."

Poyraz'ın alaycı sesi duyuldu: "Şaka yapıyorsun."

Sigorta kutusuna ulaşmak için üstüne çıktığım sandalyeden inerken gözlerimi devirdim. "Burada kim ya da kimler yaşıyorsa bir süre burada olmayacaklar demek ki."

Sandalyeyi tekrar masanın yanına koyarken ona kaçamak bir bakış attım. Kapının önünde diz çökmüş, yanındaki alet çantasından çıkardığı aletlerle işini yaparken tam bir usta gibi görünüyordu. Kendime engel olamayıp yanına ilerledim ve duvara yaslanıp, "Nereden öğrendin bunu?" diye sordum.

Elindeki tornavidayı biraz daha çevirirken, "Babamdan," diye yanıtladı. "Ona göre her erkeğin bilmesi gereken belli başlı ev işleri var. Tamirat da onların başında geliyor."

"Düşünceleri anneanneme benziyor biraz," dedim. "O da bizi her kadının bilmesi gereken adabımuaşeret kurallarını anlatarak büyüttü."

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde eğlenceli bir parıltı gördüm. "Peki, sana öğretilen bu terbiye kurallarının kaçını öğrendin?"

"Sence?" diye sorarken ben de gülümsüyordum. "Dokuz yaşıma kadar beni erkek zannettiler. Hanımefendiye benzer bir yanım var mıydı?"

Poyraz yavaşça güldü. Çabasız gülüşü milyonlarca solmuş çiçeği yeniden hayata döndürebilirdi. "Hiç uslu bir çocuk değildin

sahiden," derken anılara dalmış gibi yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Sürekli erkeklerle dövüşür, kaybedince de onları döverdin."

Hatırlamasına şaşırarak kaşlarımı kaldırdım ama o günleri hatırlayınca ben de gülümsememe engel olamamıştım. "Hepiniz çok cılızdınız." Omuz silktim. "Sen bile güreşte bana yenilmiştin."

Poyraz bir an duraksadı. Sesinde anıların sarhoşluğuyla karışık hafif bir ciddiyet vardı. "Bilerekti."

Bir an ciddi miydi yoksa kaybetmeyi gururuna mı yediremiyordu, emin olamadım ama hal ve tavırları dürüst olduğunu gösteriyordu. "Neden?"

"Bilmem," derken bana bakmadı. Tüm dikkati önündeki işteydi. "Kazanırsan mutlu olacağını düşünüyordum."

Söz konusu Poyraz olduğunda kalbim heyecanlanmaya yer arıyordu. Gözlerim onu görmek, kulaklarım sesini işitmek ve kollarım onu sarmalamak istiyordu. Şimdi bile birkaç sözüyle eriyip bir su birikintisine dönüşmek üzereydim. Kalbimdeki ve bedenimdeki bu değişiklikleri anlamıyor, bir gecede Poyraz'a nasıl bu kadar çekildiğimi çözemiyordum.

Derin bir nefes aldım. Belki de bu hisler en başından beri oradaydı ve ben yeni fark ediyordum.

Poyraz sanki beni allak bullak etmemiş gibi doğruldu. "Kapı tamamdır," dedi karşımda dikilirken. "Şimdi şömineye bakacağım. Sen de bize yiyecek bir şeyler hazırlayabilir misin?"

Başımı hafifçe sallarken sessiz kaldım çünkü sesimin tiz çıkmasından ve rezil olmaktan endişelenmiştim. Neyse ki Poyraz daha fazla konuşmak yerine doğrudan şömineye ilerleyince kaçarcasına mutfağa daldım.

Titreyen ellerimi tezgâha yasladıktan sonra, "Sakin ol," diye fısıldadım kendi kendime. "Senin neyin var? Erkekleri döverdin sen. Şuna da iki tane yapıştırıp geç işte."

Ancak kalbim kollarını göğsünün altında birleştirmiş, sözlerimi dinlememekte ve bildiğini okumakta kararlı ifadesiyle dudak

büzüyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Onun beni görmezden geldiği gibi ben de kalbimi görmezden gelebilseydim keşke.

Aklımı dağıtmak için buzdolabına yönelip neler yapabileceğimi düşündüm. Kaldığımız otellerde dünyanın her bölgesinden insanların damak zevkine uyacak yemekler mevcut olduğu için aç kalma gibi bir sorunum olmamıştı. Ancak şimdi sıradan bir Norveçli ailenin evindeydik ve damak zevkimize uyacak ne yapabilirdim, emin değildim. Neyse ki yemek yapmayı seven bir yanım, önümde de ağzına kadar dolu bir buzdolabı vardı.

Mutfakta geçirdiğim bir saati nasıl geride bıraktığımı anlamadım. İşim bitmek üzereyken insanın karnının guruldamasına neden olabilecek bir koku etrafı sarmıştı.

"Mira." Poyraz kafasını mutfağın girişinden uzatıp bir çocuk gibi masum bakışlarla sordu: "Ne durumdasın?"

"Sanırım aç kalmayacağız."

Merakla mutfağa girip ocağın başına geçti ve tencerelerden birinin kapağını kaldırdı. Buhar yükselirken, "Bunu dolapta buldum," diye açıkladım. "Otelde bu yemeğe *kjøttkaker* dediklerini işitmiştim."

Düz bir ifadeyle suratıma baktı. "Sulu köfte yani."

Gülümsememi bastıramadım. "Öyle de diyebiliriz."

Eğilip fırına baktığında onu ızgara somon ile sebzeler karşıladı. Yalnızca gözlerinden bile ne kadar iştahlı olduğunu anlamak mümkündü. Sanki salyaları her an çenesinden yere damlayacakmış gibi bakıyordu.

"Yemek konusunda bu kadar becerikli olduğunu bilmiyordum."

Utangaç biri değildim ama Poyraz'dan gelen övgü omuz silkmeme ve bakışlarımı kaçırmama neden olmuştu. "Herkes kadar bir şeyler biliyorum işte."

Poyraz hafifçe güldü. "Bırak alçakgönüllülüğü," dedi. "Seni daha çok övmemi istediğini biliyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu kadar çabuk mu ele verdim kendimi?"

"Biraz. Rol yapma konusunda kendini geliştirmen lazım."

Sonrasında Poyraz sofrayı hazırladı, yemekleri birlikte masaya götürdük. Küçük, kare şeklindeki masada Poyraz sağıma oturup tabaklarımızı lezzetli yemeklerle doldurdu. Bu sırada fırtına şiddetlenmemiş olsa da dinmeye de niyeti yok gibiydi. Bir gözümüz sürekli dışarıdaydı. Birilerinin bizim için gelip gelmediğini kontrol ediyorduk fakat ne gelen vardı ne de giden.

Ben tabağımdaki patatesle oynarken Poyraz sessizce beni izliyormuş meğer. "Yemeğine dokunmadın."

Bir elim çeneme yaslıyken ona baktım. "İştahım yok."

"Lina yüzünden mi?"

Başımı hafifçe salladım. Kız kardeşim çılgına dönmüş olmalıydı. Muhtemelen evdekileri heyecanlandırmamak için yarına kadar kimseye bir şey söylemezdi. "Onu yalnız bırakmışım gibi hissediyorum," diyerek sıkıntımın sebebini itiraf ettim. "Kimbilir ne kadar korkmuştur?"

"Bunu ben de düşündüm." Poyraz'ın sesi hüzünlü ve düşünceliydi. "Umarım Egemen birilerini dövmemiştir."

Konuştuğumuz şeyin trajikliğine rağmen gülümsemeden edemedim. "Yapar mı dersin?"

Yüzünü buruşturdu. "Umarım buradan en fazla üç dava ve beş tutuklama kararıyla ayrılırız, o kadar diyeyim sana."

Gülümsemem kıkırdamaya dönüşürken üzerimizdeki kara bulutlar dağılır gibi oldu. "Siz biraz kavgacısınız sanırım," derken sabahtan beri işkence ettiğim patatesi ağzıma attım. "Sen de bardaki adamı dövmüşsün."

"Öyle." Dalgınca yemeğini yedi. "Ağabey kardeş korumacıyızdır. Kimsenin sevdiklerimize zarar vermesine izin vermeyiz."

Sanki sözcükler dudaklarından döküldükten sonra kelimelerin ne anlama geldiğini fark etmiş gibi aniden donakaldı. Sözleri

benim de nevrimi döndürmüş, ne olduğunu şaşırmama neden olmuştu. Ortam birden derin bir sessizliğe boyun eğdi. İçerisi soğumuş muydu yoksa içten içe yanıyor muydum, bilmiyordum.

"Yani..." derken yanaklarım yanıyordu. Onun da kulakları mı pembeleşmişti yoksa hayal mi görüyordum? "Herkese yardımcı oluruz." Lafı çevirmeye çalışması o kadar başarısız bir girişimdi ki utançtan mahvolmasam muhtemelen kahkahalarla gülerdim.

"Ben de öyle anlamıştım zaten."

Yemeğimize devam ederken çoğunlukla sessizlik içindeydik. Yemekten sonra Poyraz'la ortalığı toparladık. Üst kattaki odaları gezip kendimize rahat kıyafetler aradık. Şansımıza burada iki çocuklu bir aile yaşıyor gibi görünüyordu. İhtiyacımız olan her şeyi bulmuştuk. Tanımadığımız insanların eşyalarını kullanırken kendimi hırsız gibi hissetsem de kendime başka şansım olmadığını söylemek dışında bir şey yapamadım.

Bej, pamuklu, yumuşacık bir eşofman altı; zeytuni renkte bir tişört ve yine bej, kalçalarımın altına kadar uzanan bol bir hırka giydim. Salona gittiğimde Poyraz'ın da bordo-beyaz kareli bir pijama altı ile beyaz, bol bir tişört giydiğini gördüm. Kıyafetler üstüne o kadar güzel oturmuştu ki sanki onun için dikilmiş gibiydiler. Belki de Poyraz ne giyerse giysin gözümde bir Yunan tanrısı gibi görünecekti, bilmiyordum.

Derin bir nefes verdim. Poyraz hakkında hızla değişen düşüncelerime hâlâ ayak uydurabiliyor değildim.

"Sence fırtına ne zaman diner?" Poyraz üçlü koltuğun bir ucuna oturmuştu, ben de diğer tarafına rahatça kuruldum. Bu sırada Poyraz'dan olabildiğince uzak durmaya çalıştığımı fark ettim. Bir yanımın ona ısrarla çekildiğini düşünürsek bu çabam biraz komikti.

"Hiçbir fikrim yok." Bir eliyle çenesini sıvazladı. "Umalım da yarın sabah erkenden yola çıkabilelim."

Sonraki birkaç saati sohbet ederek, çocukluk anılarımızı yâd ederek ve kahkahalar atarak geçirdik. O kadar çok konuşmuştuk ki geçmiş yılları ondan nefret ederek geçirdiğime inanamıyordum.

Bana hafif bir gülümsemeyle bakarak sordu: "Ne düşünüyorsun?"

"Seninle anlaşmak sandığımdan kolaymış," dedim hemen. "Düşündüğüm kadar ucube değilmişsin."

Nefesini vererek güldü. Eskiden olsa ona hakaret ettiğim için gücenir, benimle tartışmaya başlardı ama görünen o ki geçen gece buzları sandığımdan daha fazla eritmiştik. Kimbilir, belki de o buzlar hiç aramızda değildi.

"Sen de sandığım kadar çekilmez değilmişsin. Hatta belki biraz zeki bile olabilirsin."

Koltuktaki kırlentlerden birini suratına fırlattım. Yastığı havada yakalarken yüzünde bana bulaşmaktan keyif aldığını hissettiren bir gülümseme vardı. İşin kötüsü, aynı gülümsemenin benim dudaklarımda da yer ettiğini hissediyordum.

Poyraz yastığı kapmak için kafasını aniden çevirince gözleri irileşmişti. "Burada bir sürü plak varmış," dedi ayaklanırken. Ben de meraklanıp odaklandığı noktaya dikkat kesildim. Kare şeklindeki raflı, yüksek komodinin üstünde bir pikap; altındaki raflarda ise çeşit çeşit plaklar yer alıyordu. Bir an nasıl görmediğime şaşırdım ama Poyraz'a o kadar odaklanmıştım ki asıl başka bir şeye dikkat kesilsem şaşırırdım.

Poyraz plaklardan birini alıp pikaba yerleştirirken gülümsedim. "Eve girerken bile gergin görünüyordun. Bütün ahlaki sınırların silindi sanırım."

"Alışmış kudurmuştan beterdir," dedi pikabın sesini açarken. "Yapacak bir şey yok."

Birkaç yıl önce çıkan Fransızca bir şarkı salonda yükselip çatırdayan ateşin sesini bastırırken gülümsedim. Poyraz omuzlarını ritmik bir şekilde hareket ettirirken bana beklentiyle baktı. Onu hiç bu kadar tasasız, ışıldayan gözlerle bakarken görmemiştim. Sanki istese dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi ama o yine burada, kime ait olduğunu bilmediğimiz bu evde benimle olmayı seçerdi.

Bana elini uzattığında ayaklanmak için düşünmedim bile. Pek iyi bir dansçı olduğum söylenemezdi ama salonda zıplayıp Poyraz'ın etrafında dönerken bunu umursamadım. Kahkahalarla dans ederken o da benim kadar umursamaz görünüyordu.

Poyraz'la dans ederken özlemini çektiğimin farkında olmadığım bir şeye kavuşmuşum gibi hissediyordum.

O bana gülümserken, peri masalından fırlamış bir prensesmişim gibi bakarken içimden bir ses ona kalbimi emanet edebileceğimi söyledi.

Kalbimi kırmaktan kaçınacağına, onu canı pahasına koruyacağına inandım.

Belki de inanmak istemiştim.

Şarkıya yarım yamalak eşlik ederken kahkahalar atıyordum. Poyraz'la çıkacağım yolda beni neyin beklediğini düşünmedim. Kalbimi daha fazla zincire vurmaya çalışmadım çünkü biliyordum, yolun sonundansa yolda bizi bekleyen maceralar daha değerliydi.

"Seni sevmem gerekiyordu fakat sonra fırtınayı gördüm.
Gözlerimi kapattım ve açtığımda aynı kişi değildin.
Seni seviyor muyum? Seni sevip sevmediğimi bilmiyorum.
*Beni seviyor musun? Beni sevip sevmediğini bilmiyorum."**

"Mira."

Poyraz omzumu hafifçe sarsarken mırıldanarak uyandım. Yatakları kirletmemek için salonda uyuma kararı almıştık fakat koltuklar o kadar rahattı ki yerimi hiç yadırgamamış, hemen uykuya dalmıştım. Şimdi de bedenim koparıldığı uykuya dönmek için öyle hevesliydi ki gözlerimi zorlukla açtım. Gözkapaklarımın ardından Poyraz'a bakıp, "Ne oldu?" diye sordum.

"Gel."

Poyraz hafifçe tuttuğu parmak uçlarımı çekiştirince isteksizce doğruldum. Bir an birilerinin bizi bulduğunu sandım ama sesine

* Gims'in seslendirdiği "Est-ce Que Tu M'aimes?" adlı şarkıdır. (ed.n.)

heyecan ve acelecilikten ziyade yatıştırıcı bir ton hâkimdi. Gözlerimi ovuşturarak ayağa kalktım. Poyraz hâlâ parmak uçlarımı tutarken beni çıkışa yönlendirdi. Uyku, tatlı bir ağırlıkla üzerime çökerken sesimi çıkaracak enerjim yoktu. Bu yüzden Poyraz montumu üzerime geçirirken ne olduğunu sorgulamamıştım bile.

Ancak Poyraz kapıyı açtığında ve hayatımın en benzersiz manzarasını ayaklarımın altına serdiğinde uyku sarhoşluğumdan çabucak sıyrıldım.

Verandaya çıkıp merdivenden inerken nefes bile alamıyordum. "Muhteşem," diye mırıldandım ama kendi sesimi zor duymuştum.

Mavi-yeşil ve yer yer mor tonlarındaki ışıklar gökyüzünde kocaman bir S harfi çizerek ilerliyor, sanki bir ressam ona şekil veriyormuş gibi silik bir izle göğe yükseliyordu. Renkler o kadar güzel, o kadar büyüleyiciydi ki sanki gecenin karanlığına açılmış bir savaş gibiydi. Karşımdaki manzaranın güzelliği akıl almaz cinstendi. Öyle kusursuzdu ki gerçek olduğuna inanasım gelmiyordu. Işıkları gördüğümde onunla ilgili efsaneler uyduran insanları daha iyi anladım. Ben olsam ben de bir ruhun benimle konuştuğuna inanırdım.

Birden evrenin ne kadar büyük ve büyülü bir yapı olduğunu keşfettim. Bunu derslerde dinlemek ayrıydı, en büyük kanıtlarından birini karşımda görmek ayrıydı. Burada gökyüzüne hayran hayran bakarken kendimi küçücük görmemek çok zordu fakat bu manzaraya şahit olduğum için özel hissettiğimi de reddedemezdim.

"Seni ilk gördüğümde..." diyerek söze girdi Poyraz. Ona baktığımda gökyüzünü izliyordu. "Sana hayran kalmıştım. O kadar erkeğe meydan okuyan küçük, dağınık saçlı, üstü başı kirli bir kız çocuğu... Hiçbir şeyi gözün görmüyor, kulağın duymuyordu. Herkese meydan okuyabilirdin ama çatılmış kaşlarının altında gizlediğin o merhamet duygusunu yok etmek senin bile harcın değildi. Zaman zaman o günleri hatırlayıp gülümsüyorum."

Başımı tekrar gökyüzüne çevirdiğimde kalbim heyecanla attı fakat üzerime sinmiş garip bir dinginlik vardı. Belki de ışıkların büyüsüne kapılıp gitmiştim.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Söz konusu sen olduğunda çok şey hissettim ama nefret hiçbir zaman bunlardan biri olmadı."

"Ben senden nefret ettiğimi düşünmüştüm," diye itiraf ettim.

Sesinde hafif bir ima vardı. "Artık öyle düşünmüyor musun?"

"Sanırım," diye mırıldandım. "Hissettiğim şey hiçbir zaman nefret olmadı. Bunu yeni anlıyorum."

"Peki, hissettiğin nefret değilse neydi sence?"

Bir an duraksadım. Bu soruyu ben de günlerdir kendime soruyordum. Artık bir cevabım vardı: "Öfke. İlk arkadaşım tarafından yarı yolda bırakılmanın getirdiği bir kırgınlık."

Nefesini vererek alçak sesle güldü. Geçmişi anmak ona hüzünlü bir mutluluk getirmiş gibi buruk bir ifade vardı gözlerinde. "Ailelerimiz konuşmamızı yasakladığında ben de böyle hissetmiştim. Seninle görüşeceğimizi sanıyordum ama sen suratıma bile bakmayınca ihanete uğramışım gibi hissetmiştim."

Çok küçük olmamıza rağmen kendimi bir suçluymuşum, affedilmez bir günah işlemişim gibi hissetmiştim. "Seni incittiğimi bilmiyordum."

Üzüntüme şaşırmış gibiydi. "Saçmalama, Mira," dedi ciddiyetle. "Çocuktuk, elbette ailelerimizin sözünü dinleyecektik."

"Peki," dedim hafif şakacı bir tavırla. "Bana bir pislik gibi davranmaya ne zaman karar verdin?"

O günleri hatırlayınca gülümsemesi genişledi. "Bir keresinde sana fena kurulmuştum," diye anlatmaya koyuldu. "Beni hiçbir şekilde görmüyor, selam bile vermiyordun. Ben de koridorda suratına buruşturulmuş bir kâğıt atmıştım. O zaman bana öfkeyle bakıp bağırmıştın. Kavga da etsek seninle konuşmayı özlediğimi fark etmiştim. Sonrasını biliyorsun işte."

Çocukken öfkeden delirmeme neden olan anılara dönüp baktığımda yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyordu. "Sınırı aşmıştın ama," dedim sözleri heyecanlanmama neden olsa da. "Kabul et."

O da alçak sesle güldü. "Sanırım," diye kabullendi. "Farkında olmadan biraz suyunu çıkarmıştım." Gözlerini kısıp bana baktı. "Tamam, biraz abartmıştım ama dedene beni vurmasını söylemek mi? Gerçekten mi?"

Kendime engel olamayıp başımı arkaya yatırdım ve bir kahkaha koyuverdim. "O an çok parlak bir fikir gibi görünmüştü."

"Sen yine o adama bu tarz sözler sarf etmekten olabildiğince kaçın, tamam mı? Yaşım on olmadığı için bu sefer ciddiye alabilir."

Omuz silktim. "Söz veremem. Bunu biraz senin hal ve hareketlerin belirleyecek."

"Ciddiyim," dedi Poyraz. "Dedenin sürekli birilerini vurmaya hazır halde etrafta dolaşması insanı tedirgin ediyor. Adam tek başına bireysel silahlanmaya teşvik ediyor resmen."

"Merak etme, seni vurmadan önce iki kere düşünür. Hatırlıyor musun, çocukken beni kurtarmak için ağaca çıkmış ve orada mahsur kalmıştın. Yükseklik korkun olmasına rağmen beni kurtarmaya çalıştığın için kanı sana hafif kaynamış durumda. Bu yüzden seni vurmadan önce en azından birkaç saniye bekleyecektir."

"Sağ ol, içim rahatladı."

Çocukluğumuzdan bahsetmek içimde çiçeklerin açmasına neden oluyordu. Daha çok konuşmak istiyordum. "O günü sen de hatırlıyorsun, değil mi? Nasıl sinir etmiştik birbirimizi..."

"Sana fena ayar olmuştum o gün."

Ağzım bir karış açıldı. "Bana *beyinsiz* diyen sendin," diye hatırlattım.

"Adım için *saçma salak bir isim* dediğin için olabilir mi?"

Gözlerimi kıstım. "O gün seni aşağı atmadığım için ciddi bir pişmanlık duyuyorum." Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Seni

itmekle tehdit ettiğimde nasıl korktuğunu hatırlıyor musun? Saatler sonra bile kalbin deli gibi çarpıyordu."

Bir an duraksadı. "Sebebi yükseklik değildi." Yüzündeki gülümseme solmuştu fakat anlamlı bakışları ışıldıyordu. Parmak uçlarımı tutup şiddetle çarpan göğsüne götürdü. Yıllar önce ağacın tepesinde nasıl atıyorsa kalbi, bugün de öyle atıyordu. "Şimdi de değil."

Ne diyeceğimi bilemeyerek Poyraz'a baktım. Kuzey ışıklarını gördüğüm anı hiç böyle hayal etmemiştim. Benim için anlamlı bir gün olacağını elbette tahmin ediyordum ama duygularım tarafından böylesine istila edileceğimi, Poyraz'ın bana duygularını itiraf edeceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Sadece birkaç günde hayatım nasıl bu kadar değişebilirdi, nasıl ona farklı bir gözle bakabilirdim; düşününce hayret ettim.

"Poyraz..."

"Şimdi bir şey söylemene gerek yok," dedi basitçe. Eli hâlâ elimin üzerinde, kalbi ise avucumun altındaydı. "Kendini bir şeye mecbur hissetme."

Ama ben duygularımı anlatmak için kavruluyor, benim de kalbimin şiddetle attığını söylemek istiyordum. Ancak bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Daha önce hiçbir erkeği karşıma alıp ona kalbimi açmamıştım. Çocukken benden hoşlandığını söyleyen birkaç erkeği de okulun ortasında dövmüştüm. Herhalde dokuz yaşındaki Mira neye dönüştüğümü görse kalp krizi geçirirdi.

"Bana sarıldığında kendimi ilk kez bir yere ait hissetmiştim," dedim kendimi tutamayıp. Poyraz aceleci davranmasa da içimde biriken duyguları daha fazla taşıyamıyordum. Sandığımdan daha ağırdı ve sessiz kaldıkça göğsüme oturuyor, nefes almamı engelliyordu. "Sanki evimdeymişim, beni tüm dünyadan koruyabilirmişsin gibi garip bir duyguydu. İlk kez birinin gülümsemesini aklıma kazımak, bir gülümsemenin sebebi olmak istemiştim. Bu duygularla nasıl başa çıkarım ya da çıkabilir miyim, bilmiyorum. Ama sanırım bu hisle savaşmak istemiyorum."

Bakışları yumuşadı, omuzları gevşedi. Belki de duymayı bile umut edemeyeceği kelimeler dökülüyordu dudaklarımdan, bilmiyordum.

"Savaşma o zaman."

Aramızdaki şey daha yeni gelişiyordu. Elbette hemen bir adım atmamız mümkün değildi, zamana ihtiyacımız vardı ama Poyraz karşımda durup bana elini uzatırken kalbini de sunuyordu aslında. Bu işin sonunda kırılır mıydım ya da onu incitir miydim, bilmiyordum. Tek bildiğim, onun elini sıkıca tutmak ve beni neyin beklediğini görmek istediğimdi.

Ertesi sabah fırtına dinmişti. Uyandığımda daha önce hiç olmadığım kadar enerjiktim. Hızlıca kahvaltı yapıp ortalığı toparladık. Ev sahiplerine bir not yazıp kullandığımız eşyaların ücretiyle birlikte sehpanın üzerine bıraktık.

Kar motosikletine atlayıp Poyraz'a sarılırken yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Yüzünü görmesem de aynı ifadeye büründüğünden adım kadar emindim.

Otele gittiğimizde etrafımız arkadaşlarımızla, görevlilerle ve meraklı misafirlerle çevrelendi. Herkes fırtınada kaybolan öğrencileri arıyordu. Tahmin ettiğim gibi Lina deliye dönmüştü. Ağlamaktan gözleri şişmiş, burnu kızarmıştı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar hiç uyumadığının habercisiydi.

Beni sıkıca kucaklarken, "Seni öldüreceğim!" dedi öfkeyle ama sesinde fark ettiğim endişe, dokunsam kırılacağını düşündürdü. "Ne kadar korktum, aklıma neler geldi, biliyor musun?"

Lina bana tatlı tatlı sarılırken göz ucuyla birinin ışık hızında koştuğunu, sonra da Poyraz'a doğru uçtuğunu gördüm. Egemen'in mavi gözlerini hayal meyal seçebilmiştim. Poyraz kar yığınına gömülürken dudaklarından bir küfür kopuverdi.

Egemen önce kardeşine sarılıp sonrasında onu ortadan kaybolduğu için hırpalarken Lina hâlâ bana sokulmuş durumdaydı.

Sanki orada olduğuma inanamıyormuş da her an elinden kaçıp gidebilecekmişim gibi sıkıca tutunuyordu bana.

Öğrencilerden biri, "Fırtına günlerce sürseydi ve uçağı kaçırsaydık fazla trajik olurdu, değil mi?" diye takıldı.

Poyraz hafifçe gülümsedi. "Neyse ki vaktinde geldik de gecikmeden eve dönebileceğiz."

Egemen bir şey söylemek yerine duraksadı. "Evet," diye mırıldandı. "Şu meseleye gelirsek..."

Kendinden emin olmayan tavrı Poyraz'ın gülümsemesini soldurmuştu. "Siktir git, Egemen," dedi hepimizin içinde. Onların didişmesini izlerken kendimi gülümserken buldum. "Ne bok yiyorsan ye, ben Türkiye'ye döneceğim."

"Birinin burnunu kırmak da suç olmuş, arkadaş!" diye savundu Egemen kendini. "Nereden bileyim?"

Poyraz dertlenerek alnını ovuşturdu. "Kiminle kavga ettin?"

"Otelin sahibiyle."

İkisi tartışırken geri kalan herkes oradan uzaklaştı. Lina'yla odamıza geçerken uzun uzun sohbet edip gülüştük. Ona anlatacak çok şeyim, çığlık atmasına neden olacak haberlerim vardı ve hepsi için sabırsızlanıyordum.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM OTUZ İKİ

Mira Altınok
18 Temmuz 2022, Pazartesi

Akyazı'nın günlük gazetesinde Vlad Tepeş ile ilgili bir yazı yayımlamamızın üstünden iki gün geçmesine rağmen benimle uğraşan pislikten hiçbir haber yoktu. Bunun, onun dilinde iyi anlama mı yoksa kötü anlama mı geldiğinden emin değildim ancak geçen sefer doğru cevabım üzerine de sessiz kaldığı düşünülürse kendime umut etmeye haddim olduğunu söyleyebilirdim. Yine de hiçbir zaman tam olarak rahat olamıyor, huzurla nefes alamıyordum. Gözüm gördüğüm her gölgeye takılı kalıyordu. Bir ses, en savunmasız anımda ortaya çıkacağını kulağıma fısıldıyor, beni sürekli diken üzerinde tutuyordu.

Öte yandan artık eskisi kadar korktuğumu söyleyemezdim. Poyraz hâlâ etrafımda dolaşıyor, bana alan tanıyacak kadar uzakta olsa da güvende hissettirecek kadar yakınımda duruyordu. Tartıştığımız günden beri konuşmamıştık, en azından kelimelerle. Göz göze geldiğimiz birkaç saniyelik anlarda bana öyle hisli bakıyordu ki ruhunu kitap gibi okuyabiliyordum ancak ikimiz de hiç konuşmaya yeltenmemiştik. Zaten ne diyecektik ki?

Lina'nın durumunda hâlâ bir değişiklik yoktu. Babam, ülkenin en iyi doktorlarıyla iletişim halindeydi. Ne yapabileceğimizi sorup duruyor, bir çıkış yolu arıyordu. Ancak cevap her zaman aynı oluyordu: "Beklemekten başka yapacak bir şey yok."

Artık her şey Lina'nın savaşma arzusuna bağlıydı.

Ne zaman onu görmeye gitsem Egemen ya hastanede ya da çevresinde bir yerde oluyordu. Her gittiğimde sohbet ediyor, Lina'yla anılarımızı dolu gözler ve buruk bir gülümseme eşliğinde yâd ediyorduk. Kardeşimin birçok halini bilsem de âşık Lina'yı dinlemenin keyfi bambaşkaydı. Egemen anlattığı her yeni şeyle beni daha da şaşırtıyordu. Görünen oydu ki Lina'nın hiç bilmediğim pervasız yönünü ortaya çıkarmayı başarmıştı.

Hava her zamanki gibi cayır cayır yanıyordu. Odamda klima olmasa nasıl nefes alırdım, bilmiyordum. Sokaklar sahile giden insanlar dışında boştu. Kasabanın gençleri genelde güneş battıktan sonra dışarı çıkıyor, sabaha kadar sokaklarda fink atıyorlardı.

Bu yüzden saat dört gibi kapımız çalındığında şaşırmadığımı söylesem yalan olurdu. Bildiğim kadarıyla bir misafir beklemiyorduk, yine de kimin geldiğine bakmak için başımı okuduğum kitaptan kaldırmaya zahmet etmedim. Misafirlerden çok hoşlandığım söylenemezdi.

Annemin kapıyı açtıktan sonra biriyle alçak sesle konuştuğunu işittim. Başta dikkatimi çekmeyen bu gizemli misafir birden merakımı cezbetmişti. Annem neden birinin gelişini saklar gibi fısıldıyordu ki?

Birkaç dakika sonra kapım tıklatıldı, annem kapıyı hafifçe aralayıp kafasını uzattı. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Sanki birazdan çok güçlü bir fırtına kopacaktı ve nereye saklanacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Misafirin var."

Kaşlarımı hafifçe kaldırmak dışında kayıtsız kaldım. "Öyle mi? Kim?"

Annem cevap vermek yerine kapıyı biraz daha açtı, eşikte Poyraz'ı gördüğümde şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Dudaklarım aralandı ama bir an nefes almayı unuttum.

Yataktan yavaşça doğrulurken, "Poyraz," diye mırıldandım. Konuşurken sesim o kadar kısık ve şaşkınlık dolu çıkmıştı ki karşımdaki manzaranın gerçekliğine inanamadığım anlaşılıyor olmalıydı. "Ne işin var senin burada?"

Poyraz bir şey söylemeden önce anneme baktı. Annemin gözlerinde saf bir öfke vardı. Birini yalnızca bakışlarıyla öldürmek mümkün olsaydı hiç şüphesiz Poyraz şu an parçalara ayrılmış olurdu.

Annemin düşmanca tavrı karşısında Poyraz öfkelenmedi, sessiz saldırısına karşılık vermedi. Yalnızca başını öne eğdi.

Annem oldukça vicdanlı bir kadındı. Poyraz'a öfkesi ne kadar büyük olursa olsun, karşılık bulamadığı tavrını sürdüremezdi.

"Ben salonda olacağım," dedi Poyraz'a son bir keskin bakış gönderdikten sonra. "Bana ihtiyacın olursa seslen."

Annem alt kata inmek için merdivene yöneldiğinde Poyraz da yavaşça içeri girdi. Ben öylece yatakta oturup hareket bile edemezken çalışma masamın sandalyesini çekip yavaşça oturdu. Gözleri karmakarışık bir ifadeyle bakıyordu. Sanki ne diyeceğini ya da buraya neden geldiğini düşünmemişti. Yalnızca ayaklarına itaat etmişti, hepsi bu.

"Benden nefret ediyorlar, değil mi?"

Ailemin gizlemeye gerek görmediği gerçeği saklamaya yeltenmedim. "Evden uzaklaşmamın nedenini sana bağlıyorlar. Muhtemelen sana baktıklarında akıllarına gelen şey, döktüğüm gözyaşları ve bensiz geçirdikleri koca bir yıl. Geçen sefer beni tekneye tıkmanın ve hastanede ortaya çıkmamızın da pek yararı olmadı tabii."

Poyraz başını anlayışla salladı. Tepkisinde son derece samimiydi, saf bir nefreti hak ettiğini kabul ediyordu. "Onların yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim. Hatta muhtemelen kızımdan ayrı kalsam buna sebep olan adamı vururdum."

Güldüm. "Dedem birkaç kere yeltenmiş."

Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu o kadar küçük bir gülümsemeydi ki fark etmekte zorlanmıştım. "Ona şüphem

yok zaten. Biz sevgiliyken de bana bakarak tüfeğinin bakımını yaptığına birkaç kez şahit olmuştum."

Gözlerim hafifçe irileşti. "Bunu bilmiyordum."

"Sadece bu da değil." Geldiğinde üzerinde olan gergin hava yavaşça yok oluyordu. "İkinci ayımız falandı sanırım; bana son zamanlarda insanların çok kolay öldüğünü, dikkat etmemi ve kaza kurşununa kurban gitmemi istemediğini söylemişti."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Keşke."

"Sen ne dedin?"

"Hatırlamıyorum. O sırada bayılmamaya çalışıyordum."

Dedemin tehditkâr bakışlarla Poyraz'ı süzdüğünü, Poyraz'ın da karşısında titrediğini hayal etmek çok kolaydı. Aklımda canlanan manzara yüzünden elimde olmadan gülümsedim. "Bana neden söylemedin?"

"Ne diyecektim ki? Ailenle aran açılsın istemedim. Hem..." Artık resmen gülümsüyordu. "Sana söylediğimi deden duysaydı beni gerçekten vurabilirdi."

Bir anda ciddi ciddi karşılıklı sohbet ettiğimizi fark ettim ve durumumuza şaşırmadan edemedim. Poyraz'la kavga etmeden konuşabildiğim geçmiş o kadar uzaktı ki artık o günlerin hayal olduğunu düşünmeye başlamıştım. Oysa şimdi karşımda oturuyor, en içten gülümsemesini takınıyordu. Bu kadar kolay iletişim kurmak nasıl hissettiriyordu, emin olamadım ama içimin ince bir sızıyla sarıldığı kesindi.

Hiç sahip olmadığımız günler böyle olabilirdi.

Elbette bunları dile getirmedim. Bunun yerine merakla, "Neden geldin, Poyraz?" diye sordum.

Hafif ciddi tavrım gülümsemesini soldurdu. Bir elini ensesine götürdüğünde cümlelerini toparlamaya çalıştığı açıktı. "Evin dışında bekliyordum. Birden seninle konuşmak istediğimi fark ettim."

Gözlerimi hafifçe kıstım. "Ne hakkında konuşmak istedin?"

"Ben..." Bir an duraksadı. Kendini ifade etmekte bu kadar zorlandığını hiç görmemiştim. Duygularını kendine bile açıklamakta zorlanırken benimle iletişim kurmaya çalışıyor gibi gergin bir hali vardı.

Kısa bir sessizliğin ardından ayaklandı, yatağa oturduğunda kalbim durmak üzereydi. Aramızda biraz mesafe bıraksa da teninden yayılan parfüm kokusunun burnuma dolmasına yetecek kadar yakındı.

"Özür dilerim." Bunu söylemek, onun için çok zormuş gibi görünüyordu ama kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez biri omuzlarından tonlarca ağırlık kaldırmış gibi rahatladığını fark ettim.

Kulaklarımın doğru işittiğinden emin olamadım. "Ne için?"

"Sen hayatının en büyük savaşını verirken yanında olamadığım için."

Kalbim kederle sıkışmış, boğazıma bir yumru oturmuştu sanki. Gözyaşları gözlerimin ardını yakıyordu.

Hiçbir zaman kolayca gözyaşı döken bir yanım olmamıştı ama bir katille kedi fare oyunu oynamak, benim gibi birinin bile psikolojisini bozabiliyordu. Öte yandan derin bir özlemle bağlı olduğum adamı, karşımda böyle samimi bakışlarla görmek hiç yardımcı olmuyordu.

Ona çıkışmayı hiç istemiyordum fakat ne hikmetse kendimi, "Üzülme," derken buldum. "Bu beni ilk kez yalnız bırakışın değil."

"Biliyorum." Güçlü ses tonu, yaptığı ve yapmadığı her şeyin sonucunu göğüslemeye hazırmış gibi çıkıyordu. "Ama son olacak."

"Seni aldatan birinin güvenliğini bu kadar düşünmene gerek yok."

Kelimelerim zehirli bir yılanın dilinden dökülür gibi saldırgandı ama Poyraz'ın bakışları, savunmasız bir serçe görüyormuş gibi yumuşaktı. Bir elini yüzüme götürüp başparmağını

yanağımda gezdirdi. Gözlerinde hüzün, dokunuşunda şefkat vardı. Bu hareketi o kadar doğal bir şeymiş gibi yapmıştı ki ya hiçbir şey düşünmüyordu ya da hâlâ bana dokunmaya hakkı olduğuna inanıyordu.

"Ayrıldığımız gün gözlerine bakmaktan bilhassa kaçınmıştım. Mantıklı yanım, bana ihanet ettiğinden emindi ama kalbimdeki bir parça, gözlerine bakarsam sana inanacağımı söylüyordu. Beni asıl korkutan, senden uzaklaştıran bu değildi." Bir an duraksadığında ilgiyle ona baktım. "Sana baktığımda gururumu hiçe sayacağımdan korktum, Mira. Seni delicesine, sonunu düşünmeden seviyordum ve sana öylesine kenetlenmiştim ki bir an beni aldatmana bile göz yumabileceğimi sandım." Derin bir nefes aldı. "Bana dürüst olmadığını düşünsem de yalanlarına inanmayı çok istiyordum. Beni kandırmana gönüllüydüm ama sana baktığımda Mira'mı değil, bir yabancıyı göreceğimi söyleyen ses hiç susmadı. Kendi doğrularımın sesini bastıramadım. Fakat geçmişte inandığım şeyler bugün o kadar da doğru gelmiyor."

Sözlerini sessizce dinlerken kalbim hüzünle ağırlaştı. Ne demek istediği çok açık olsa da bir yanım inanmakta güçlük çekiyordu. Nefes alamadım. Boğazımı sıkan el hangisiydi? Yaşanmışlıklar mı yoksa yaşayamadığımız anılar mı?

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Poyraz kendini oldukça net ifade etmesine rağmen bazı şeyleri açıkça duymak istiyordum.

"Bunu söylemem hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi ihtiyatla. "Belki her şeyi daha beter bir hale getirecek ama sana inanıyorum, Mira. Beni aldatmadığını biliyorum. Acı ve hayal kırıklığı geride kaldığında gözlerindeki samimiyeti daha net görebiliyorum."

Bu sözleri duymayı o kadar uzun süre beklemiştim ki... Ayrıldıktan sonra çoğu gece bunun hayalini kurmuştum. İlk zamanlar yanıldığını söylediğinde onu affettiğimi, birlikte çok mutlu olduğumuzu düşlüyordum. Sonra Poyraz'ı arkadaşlarıyla, hayatına devam ederken gördükçe öfkem çığ gibi büyümüştü. Yüreğimin

isteklerini de sözlerini de zihnimin gerisine atmıştım. Yine her gece bana hata ettiğini söylediğini hayal ediyordum ama düşlerim, onun suratına tükürdüğüm bir senaryoya evrilmişti.

Şimdiyse bir yıldır düşündüğüm, tepkilerime karar verdiğim rüyalarım gerçekleşmişti. Poyraz karşımdaydı, bana inandığını söylüyordu ama iki türlü davranmak da içimden gelmedi. Orada öylece dururken içimde bir boşluk oluştu. Garipti, bir boşluğun bu kadar ağır olabileceğini bilmezdim.

Bir elimi kalbime götürüp derin bir nefes aldım. Yüreğimdeki boşluk o kadar büyüktü ki attığını hissetmeye çılgınca bir ihtiyaç duydum.

"Biz her zaman birbirimizin geçmişinde soru işaretiydik," dedim sonunda. Sanki kilometrelerce koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım. "Belki de bizi birbirimize bağlayan en güçlü bağ buydu; yarım kalışımız. Bugün o bağı kopardın, Poyraz. Artık her şey açığa çıktı, seninle olan sayfam kapandı."

Poyraz sözlerimi sakince dinledi, hazmetmeye çalışırken yutkundu, âdemelması hareket etti. "Evet," dedi sonunda. "Sayfamız kapandı, artık özgürüz ve yeni bir sayfa açabiliriz. Ancak artık asıl soru şu: Bunu istiyor muyuz, Mira? Birbirimizin geçmişinde zar zor hatırlanan silik birer anı olarak kalmaya gönlümüz izin verecek mi?"

Keşke, Poyraz... Keşke bilsem.

Poyraz elini çektiğinde sadece yanağıma değil, tüm bedenime bir soğukluk hâkim oldu. Sanki bir sihir bizi ele geçirmişti ve Poyraz temasımızı kopardığında sihirden sıyrılıp gerçekliğe hapsolmuştuk.

Seni özlüyorum, Poyraz. Ama bunu söyleyemeyecek kadar yorgunum.

Düşüncelerimi okuyabilirmiş gibi Poyraz'a baktığımda hafifçe geri çekildi. Söylediklerini hazmetmem için bana zaman tanıdığını biliyordum ama beni gökyüzüne çıkarmış, elimi aniden bırakmış gibi hissetmekten kendimi alamadım. Böyle düşünmem ga-

ripti. Oysa kendimi uçmayı unuttuğuma çoktan inandırmıştım.

Poyraz bakışlarını kaçırdı. Amacı benim dışımda herhangi bir şeye bakmaktı ama masamın üzerindeki zarfı görünce merakla sordu: "Bu ne?"

O zarfa bakmak bile midemi bulandırıyordu. "O psikopatın gönderdiği mektup."

Poyraz ayağa kalkıp zarfı inceledi, sonra içindeki notu okudu. Yüzü her geçen saniye daha da gerilse de kontrolünü sağlamayı başardı. Mektubu çalışma masasına bırakıp tekrar zarfı incelemeye başladı. "Bu..." Zarfın arkasında, sağ alttaki küçük işareti gösterdi. "Hiç dikkatini çekti mi?"

Sesinin bir şey bulmuş gibi ilgili çıkışı beni heyecanlandırmıştı. Aniden ayaklanıp yanına gittim. "Hayır, ne bu? Önemli bir şey mi?"

Kırmızı zarfın sağ alt kısmında altın yaldızlı, küçük bir taç vardı. Bunun basit bir süs olduğunu düşündüğüm için şimdiye kadar sorgulamamıştım fakat görünen anlaşılan ciddi bir yanılgı içindeydim.

"Bu bir kumarhanenin amblemi," diye açıkladı Poyraz. "Adı *Altın Taç*."

Bu psikopat hakkında bir şey bulmanın getirdiği heyecanla midem kasıldı. Bunca zamandır ipucu bu kadar yakınımdaydı ama ben onu görememiştim. Karşımdaki manyağı hafife almamam, onunla ilgili her şeyin anlamlı olduğunu tahmin etmem gerekirdi.

"Nerede bu kumarhane?"

"Kasabanın oldukça uzağında. Öyle herkesin girebileceği bir yer değil, sadece seçkin misafirlere giriş izni veriliyor ve her gün kumar oynayamıyorsun. Üyeliğinin yüksekliğine göre katılmana izin verilen etkinliklerde de belli bir meblağı gözden çıkarman gerekiyor."

Burnumdan solurcasına güldüm. "İnsanların paralarını kay-

betme konusunda bu kadar istekli olması sahiden garip." Aklıma yeni gelen düşünceyle tek kaşımı kaldırdım, gözlerimi kıstım. "Peki, sen burayı nereden biliyorsun?"

Yakalandığını anlamıştı ama yüzünde utançtan ziyade arsız bir gülümseme belirdi. "Bir arkadaş anlattı."

"Kumarhanelere gitmezdin."

"Hâlâ çok gitmem," dedi. "Ama bazen o kadar çok şey düşünüyorum ki buranın yarattığı gerilim, kafamı dağıtmama yardım eden tek şey oluyor."

"Canını ne sıkıyor, çok merak ediyorum," dedim hafif alaycı bir tınıyla. Poyraz, kasabanın en zengin ailesinin ilk oğluydu. Yokluk görmemişti ve yatırımlarından anladığım kadarıyla en az önümüzdeki elli yıl boyunca da görmeyecekti. "Paranı nereye harcayacağını mı bilemedin?"

Gözlerini gözlerime diktiğinde bakışlarında manalı bir parıltı vardı. Sanki doğrudan yoğun düşüncelerinin sebebine bakıyormuş gibi hafif bıkkın görünüyordu. Yanaklarım ısınırken bu soruyu sormamayı istedim.

"Burası tam olarak nerede?" dedim konuyu değiştirerek. İnternette bulabileceğimi sanmıyordum. "Bana adresini verebilir misin?"

Gözleri hafifçe kısıldı. "Oraya tek başına gitmene izin vereceğimi sanmıyorsundur umarım."

"Eminim ki birkaç kart oyunuyla başa çıkabilirim."

"Bu konuyu tartışmayacağız bile."

Dudaklarım hafifçe aralanırken hayret dolu bir nefes verdim. "Neden?"

"Öncelikle bu manyağın gittiğini bilmiyor olsaydık bile Altın Taç'a çok fazla tehlikeli insan gidiyor. Zengin, nüfuzlu ve iki dudağının arasında başkalarının hayatları olan insanlar. Kiminle dost olup olmayacağını bilmen gerekiyor. Bir kumarhaneden bahsediyoruz, Mira. Lunapark değil orası. Ayrıca sana daha önce

de söyledim, herkesi içeri almıyorlar." Kollarını göğsünün altında birleştirirken dudağının kenarında sinsi bir gülümseme yer etti. Sanki ona muhtaç olmam hoşuna gidiyor gibiydi. "İstesen de yalnız giremezsin. Bir üyenin referansına ihtiyacın var."

Seçeneklerim tükenince sinirle elimi belime yerleştirdim. "Sen nasıl girdin peki?"

"Başka birinin referansıyla," dedi basitçe.

"Kimin?"

"Şu an sorgulanıyor muyum?"

"Belki de."

Onu çeşitli sorulara tabi tutmam hoşuna gidiyormuş gibi bakıyordu. "Sevgilim ya da flörtüm olmayan biri."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Bunu sormamıştım," dedim ama değinmeye çalıştığım noktanın tam da bu olduğunun ikimiz de farkındaydık.

"Öyle olsun." Sesindeki alaycı tını, bana zerre kadar inanmadığını kanıtlar nitelikteydi. "Sonraki etkinlikle ilgili birkaç görüşme yapacağım. Benden haber bekle."

Gözlerimi kırpıştırdım. Birkaç hafta önce Poyraz'la bir kumarhaneye gideceğimi söyleselerdi asla inanmazdım. "Nasıl yani, öylece oturup bekleyeyim mi?"

"İstersen ayakta da durabilirsin."

Omzuna bir tane geçirdiğimde yüzünde dişlerini gösteren bir gülümseme yer etti. Gözleri ışıldamıştı. Beni öfkelendirmesine rağmen bir gülümsemesi nasıl kalbimi eritebiliyordu, anlam veremedim.

"Rahatlamaya çalış, Mira. Senin yapacağın bir şey yok, davetiyelerle ben ilgileneceğim. Eğer istiyorsan kumarhaneyi araştırabilir ya da kasabalılarla konuşmaya devam edebilirsin. Belki birinin önem vermediği küçük bir dedikodu bile sandığımızdan daha çok işimize yarar."

Omuzlarım hafifçe düştü, başımı salladım. Kasabada konuşmadığım kimse kalmamıştı ama bu pislik kamufle olmayı o kadar

iyi beceriyordu ki onunla ilgili hiçbir şey bulamamıştım.

Umutsuzluğumu gören Poyraz kollarımı hafifçe sıvazladı. Bu küçük, destekleyici hareketi iyi gelmişti. "Halledeceğiz, Mira," derken kendinden emindi. "Merak etme."

Sözlerine güveniyor muydum, bilmiyorum fakat hayatımda daha çok inanmak istediğim bir şey olmamıştı.

Aradan günler geçmişti. Vaktimin çoğunu hastane ve ev arasında mekik dokuyarak geçiriyor, bazı geceler kafamı dağıtmak için dışarı çıkıyordum. Ailemle daha sık vakit geçirmeye çalışıyordum çünkü onlara ihtiyaç duyduğum kadar onların da bana, çocuklarına ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Bazen onlara her şeyi anlatasım geliyordu. Bir kızlarını manyağın teki yüzünden kaybetmenin eşiğindeydiler ve diğer kızları da ince bir çizgi üzerinde dans ediyordu. Yaşananları bilmeye hakları vardı ancak ne zaman her şeyi anlatmaya yeltensem onlara bir şey olacağı korkusu dudaklarıma kilit vuruyordu.

Nihayet perşembe günü geldiğinde telefonum çaldı, arayan Poyraz'dı. Bana cumartesi gecesi kumar oynanacağını, yalnızca elit üyelerin bir gün önceki maskeli baloya katılabileceğini söyledi. Beni asıl şaşırtan ise cuma günü düzenlenecek balo için alışveriş yapmamı tembihlemesi olmuştu. Özel bir kumarhaneye üyeliği olması ayrı, elit üyelere özel bir baloya katılabilmesi ayrı bir şeydi.

"Ne zamandır buraya para yatırıyorsun sen?"

Öfkeli soruma hafifçe gülerek cevap vermişti. "Ne zamandır *kazanıyorsun*, demeni tercih ederdim."

Onunla daha fazla tartışmadan arabama atlayıp alışverişe çıktım ama ilk saatten sıkılmaya başlamıştım. Bu tarz aktiviteler bana göre değildi. Ben daha çok internetten alışveriş yapardım, bir şeyi denemek bana zulüm gibi gelirdi. Kıyafette aradığım tek şey rahatlık olduğu için zevkime de pek güvenmezdim ancak neyse ki yeteri kadar para ödediğinizde sizden harikalar yaratmaya hevesli

bir sürü insan sıraya giriyordu.

Ertesi gün aileme bir yalan uydurup evden ayrıldığımda içim içimi yiyordu. Karşılık vermek, bir kedinin elindeki fare olmaktan fazlasını yapmak, içimde sönmek üzere olan cılız umut alevini harlamış; kendime güvenimi tekrar kazandırmıştı.

Poyraz'la insanların nadir geçtiği bir bölgede buluştuk. Oraya vardığımda sırtını arabanın kapısına yaslamış, bir eli cebindeyken rahatça bekliyordu. Üzerinde beyaz bir pantolon ile lacivert, kollarındaki belirgin kasları saran polo yaka bir tişört vardı. Ben ona yaklaşırken güneş gözlüğünü çıkardı.

Arabadan inip bagajdaki büyük, üzerinde çeşitli markaların amblemleri olan karton poşetleri çıkardım. Poyraz hemen yanımda bitip elimdeki poşetleri kaptı. Çenesiyle arabamı işaret etti. "Yeni mi?"

Dik dik ona baktım. "Pakize'nin yerini tutmuyor."

"Önümüzdeki hafta evine teslim ederim."

"İyi edersin."

Sert sesim onu rahatsız etmişe benzemiyordu. O, poşetleri arabaya taşırken ben de yolcu koltuğuna yerleştim. Sonrasında birkaç saatlik uzun bir yolculuk bizi bekliyordu. Arabayı hareket ettirdiğinde merakla sordu: "O pislikten bir haber var mı?"

Başımı iki yana salladım. İlk zamanlar yeni bir bilmeceyle uğraştığını düşündüğüm için sessizliği ürkütücü değildi ama artık korkuyordum. Günler geçmişti ve bana hiçbir şekilde ulaşmaya çalışmamıştı.

"Bir sebepten kasabayı terk etmek zorunda kalmış olabilir mi?" dedi benimle konuşmaktan ziyade sesli düşünerek. "Yakın zamanda şehir dışına giden bir tanıdığın var mı?"

Sorusu mantıklıydı ama başımı iki yana salladım. "Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Bana işkence etmeye o kadar meraklı ki kasabayı öylece terk etmez." Poyraz'ın elleri direksiyonu o kadar sıkı sardı ki parmaklarındaki eklemler beyazladı. "Ama belki de..." En-

semden aşağı bir ürperti geçti. "Bir şeyin hazırlığını yapıyor olabilir."

"Felaket tellallığı yapma," dese de onun da böyle bir şeye ihtimal verdiğini anlayabiliyordum. "Ayrıca istediği kadar hazırlık yapsın, sana zarar veremez."

"Sonsuza dek başımda nöbet tutamazsın, Poyraz."

Dudağında tehditkâr bir gülümseme filizlendi. "İzle ve gör."

Başımı iki yana salladım. Ne kadar inatçı olursam olayım, Poyraz'ı benim bile vazgeçiremeyeceğim şeyler vardı.

Yolculuğun geri kalanı günlük konuşmalar ve radyodan yükselen şarkılar eşliğinde geçti. Tehlikeli işlerle uğraştığımızı bilsem de ağaçların iki taraftan yükseldiği, güneşin tepemizde ışıldadığı yolda ilerlerken kendimi sevgilisiyle küçük bir geziye çıkan, sıradan bir kızmışım gibi hissettim. Poyraz'la arada bir birbirimize bulaşıyor, beraberken yalnızca birbirimizin anladığı espriler yapıyorduk. Gülümsemesini, gülümsediğinde yanaklarının belli belirsiz pembeleşmesini ve cılız kahkahaları sayesinde göğsünün hafifçe hareket etmesini izlemeye doyamıyordum. Bana bakarken gözlerinde herhangi bir kötülüğün olmaması ruhumu okşuyordu. O gözlerde çok uzun zaman düşmanlık ve suçlayıcı bir tavır görmüştüm. Bu bakışlara o kadar alışmıştım ki ne kadar üzüldüğümün farkına bile varamamıştım. Şimdi gözlerindeki yumuşak bakışları geçmişte açılan yaraları nazikçe sararken ne kadar canımın acıdığını görebiliyordum fakat ona kızamıyordum. Çünkü mutlulukla parıldayan gözlerinin kıyısında, ücra bir köşede aynı kırgınlığı görebiliyordum.

Oldukça büyük, ferah bir bahçeye inşa edilen kumarhane beyaz duvarları, kemerli pencereleri ve mermer korkuluklarıyla *Monte Carlo Kumarhanesi*'ne* oldukça benziyordu. Bahçenin ortasında geniş bir süs havuzu vardı. Giriş kapısının tepesindeki siyah tabelanın üzerine yalnızca altın bir taç işlenmişti. Duvardaki zarif oymalar barok mimarisinden esinlenilmiş gibi duruyor, binayı mümkünmüş gibi daha da zengin gösteriyordu.

* Monako'da bulunan bir kumar ve eğlence merkezidir. (ed.n.)

Poyraz otoparka giriş yapar yapmaz, daha arabadan inmeye fırsat bulamadan bir vale koşarak yanımıza geldi. Yirmilerinin başlarında, esmer, güler yüzlü bir delikanlıydı. Poyraz ona bahşiş verirken bir başka görevli poşetlerimizi alıp arkamızdan bizi takip etti. Ailemin maddi durumundan dolayı evde birilerinin bize hizmet etmesine alışıktım ama bu ilgi beni her seferinde boğuyor, utandırıyordu.

Kumarhaneye yaklaşırken Poyraz'ın eli benimkini sardığında irkildim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum alçak bir sesle.

Bana yandan uyaran bir bakış attı. Derin bir nefes alıp oyununa ayak uydurmaya çalıştım ve parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Birkaç saniye sonra içeri girdiğimizde bizi smokin giymiş, güler yüzlü bir adam karşıladı. Kırklarının ortalarında olmalıydı. Başının tepesi kelleşmeye, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar belirginleşmeye başlamıştı.

"Hoş geldiniz, efendim." Elinde siyah bir dosya tutuyordu. "Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Poyraz Özkılıç."

Görevli adımızı kontrol ederken bir aksilik çıkacağı korkusundan kalbim durmak üzereydi ama adamın gülümsemesi solmadı. "Evet, adınız listede," dedi. "Arkadaşımız, odanıza kadar size eşlik edecek."

İlerlerken adamın gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama daha çok yüzüm acı içinde kaskatı kesilmiş gibi görünüyor olmalıydım. Poyraz bir gece burada kalacağımızdan bahsetmişti ama... "Poyraz," dedim fısıldayarak. Başını hafifçe yana eğip bana yaklaşırken ilerlemeye devam etti. "Adam *odanız* derken iki odadan bahsetti, değil mi? İkimizin tek bir odası yok yani, değil mi? Değil mi, Poyraz?"

Ben konuşurken yüzünde muzip bir sırıtış belirdi. "Sanırım bu meseleyi söylemeyi unutmuşum."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Odada koltuk da var, merak etme."

Omuzlarım gevşedi. "İyi bari."

"Uyuman için mükemmel."

Ona öfkeyle bakıp kolunu çimdiklediğimde başını arkaya yatırarak kahkaha attı. Sonrasını konuşma fırsatımız olmadı çünkü asansörün önüne gelmiştik ve *bellboy** tam arkamızdaydı. Asansöre girdiğimizde yükselen klasik müzik, Poyraz'la aramızdaki gergin havaya karışınca trajikomik bir an oluştu.

Odaya geldiğimizde ve görevli, Poyraz'ın cömert bahşişi karşısında gülümseyerek odayı terk ettiğinde baş başa kalmıştık. Daha önce onunla defalarca yalnız kaldığım olmuştu ama nedense üzerime tutkalla yapışmış gerginliği söküp atamadım. Belki de odanın bir köşesinde olmasına rağmen tüm dikkatleri üzerine çeken çift kişilik, rahat görünen ve kırlentlerle süslü yatak yüzündendi. Kendime bunun beni gerecek kadar önemli olmadığını söyledim. Geniş odada televizyonun karşısına konumlandırılmış üçlü koltuğa odaklandım. Poyraz burada uyuyabilirdi.

Poyraz'ın üzerinde ise gerginlikten eser yoktu. Televizyon ünitesine düzgünce yerleştirilmiş menüyü alıp incelemeye koyuldu. Ben de o sırada odaya kısaca göz gezdirdim. Banyosu geniş ve ferahtı. Oldukça büyük aynasının önündeki paketlerde ihtiyacım olabilecek her şey vardı. Jakuzi âdeta insanı rahatlatacağına söz veren, davetkâr bir edayla çağrıda bulunuyordu. Oldukça görkemli bir doğa manzarasına sahip balkonundaki hasır mobilya takımının üzerine açık kahverengi yastıklar yerleştirilmiş, sehpanın üzerine birkaç kokulu mum bırakılmıştı.

Ferah bir mimarisi olan odaya bej tonları hâkimdi. Klasik bir otel odasının soğukluğundan ziyade birkaç küçük aksesuarla ev sıcaklığını hissettiriyordu. Köşede üzeri streç filmle kaplı meyve ve kuruyemiş tabakları vardı.

"Burası misafirlerine çok değer veriyor olmalı," diye mırıldandım kendi kendime.

* (İng.) Otellerde valiz taşıyan görevli. (ed.n.)

Poyraz güldü. "Bir zahmet. İnsanlar buraya o kadar çok para kazandırıyor ki aklın durur."

"Sen ne kadar kazandırdın?" Kollarımı göğsümün altında birleştirirken ona yaklaştım.

"Sana daha önce de söyledim," dedi menüden başını kaldırmadan. "Ben kazanan taraftayım."

"Yine de bir kumarhaneye gitmen hoşuma gitmedi." Ses tonum şakaya yer vermeyecek kadar ciddiydi. "Burada işimiz bittikten sonra bir daha gelmemelisin."

Tam karşımda duran Poyraz'ın gözleri aniden benimkilere odaklandı. Yüzümü incelerken aklından çeşitli düşünceler geçiyor gibiydi ama hiçbirini çözemedim. En sonunda menüyü kenara bırakıp bir kolunu televizyon ünitesine yasladı. Beden dili oldukça rahat olduğunu göstermesine rağmen kendimi saldırı altında hissettim.

"Hayatıma müdahale etmek istiyorsan hayatımda olmalısın, Mira."

Sözleri kaba değildi ama dost canlısı olduğu da söylenemezdi. Bakışları fevri ve beklenti doluydu. Bir an afallayarak gözlerimi kırpıştırdım. Ona nasihatte bulunduğum için kızgın mıydı yoksa tekrar onunla olmam için bir çeşit çağrıda mı bulunuyordu, bilmiyordum.

"Senin iyiliğin için söyledim," dedim kendimi savunmak istercesine.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Beni bu kadar çok mu düşünüyorsun?"

Poyraz'ın gözlerinde çapkın bir bakış yer ettiğini fark edince ensemdeki tüyler diken diken oldu. Açık açık benimle flört ediyordu. Aniden üzerime çöken utanç duygusu yanaklarımın ısınmasına neden oldu, bir an kalbimin duracağını sandım.

Sertçe yutkundum. "Domuz," diye mırıldandım yanımdan geçip giderken ama hakaretlerimin onu gücendirmek yerine yalnızca daha çok eğlendirdiğini bir türlü öğrenememiştim.

Birkaç dakika sonra seçtiğimiz yemeklerin siparişini verdik. Poyraz'ın verdiği yüksek bahşişler sebebiyle en azından hesabı ödemek istedim ama bu konuda oldukça katıydı. Sanırım bana tek kuruş ödetmemeye ant içmişti.

Balo saati yaklaştığında askıdaki elbisemi ve makyaj çantamı alıp kendimi banyoya attım. İlk işim uzun, rahatlatıcı bir banyo yapmak oldu. Kendimi temiz hissettiğimde ve gerginliğimi kısmen attığımda duştan çıktım, üzerime beyaz bornozu geçirip saçlarımı kuruttum. Yanımda getirdiğim maşayla hafif dalgalar verdim. Sıra makyaja geldiğinde işler korktuğum gibi gitmedi. Lina'yı makyaj yaparken o kadar çok izlemiştim ki istemeden ondan bir şeyler öğrenmek zorunda kalmıştım. İşim bittiğinde harika bir iş çıkardığımı reddedemezdim.

Sıra elbiseye geldiğinde heyecanlanmadan edemedim. Siyah elbisenin belden üstü bedenimi kusursuzca sarıyor, alt kısmı yere kadar hafifçe kabararak iniyordu. Derin yırtmacı dizimin neredeyse iki karış üstünde son buluyordu. Elbisenin bol askıları omuzlarımı açıkta bırakacak şekilde tasarlanmıştı. Görünümümü, dirseklerimin üstüne kadar uzanan siyah eldivenler, boynumun hemen altında biten üç sıralı sarmal inci kolye ve eldivenlerimin üzerine taktığım dikkat çekici yüzüklerle tamamladım. Ayakkabı olarak da tek bantlı klasik bir topuklu modeli tercih etmiştim. Boyum artık on santim kadar daha uzundu.

Siyah maskemi ve çantamı elime alıp dışarı çıktığımda Poyraz çoktan hazırdı. Klasik, siyah bir takım elbise giyiyordu ama o kadar gözalıcı görünüyordu ki birkaç saniye onu izlemekten kendimi alamadım. Ceketi üzerine tam uyuyor, geniş omuzlarını gözler önüne seriyordu. Gömleğinin düğmelerini boynuna kadar iliklemiş, kravatını düzgünce bağlamıştı. Bileğine oldukça pahalı bir markanın gümüş saatini geçirmiş; görüntüsünü parlak deriden yapılmış, son derece şık bir ayakkabıyla tamamlamıştı. Koyu kahverengi saçları özenle şekillendirilmişti ama hafif bir hırçınlık da seziliyordu.

Tekrar Poyraz'a baktığımda onun da beni incelediğini gördüm. Gözleri saçlarıma, elbiseme, ayakkabılarıma ve en son gözlerimde gezinirken öylece bekledim. Bakışları hayranlık doluydu. Beni böyle görmeye alışık olmadığından küçük dilini yutmuş olmalıydı.

"Çok güzel olmuşsun."

"Abartma, canım," dedim ama bana tapılacak bir şeymişim gibi bakması, sesindeki beğeniyi gizleyememesi hoşuma gitmişti. Maskemi suratıma geçirdim, siyah kurdelesini başımın arkasında bağladım ve saçlarımı düzelttim. "Bir şeyler yapmaya çalıştım işte."

Başını hafifçe yana eğdiğinde dudaklarında beliren gülümseme o kadar cılızdı ki neredeyse varlığını fark etmeyecektim. Bana doğru yaklaştığında heyecanımı gizlemeye çalıştım ama söz konusu Poyraz olduğunda bir şekilde yakalanıyordum. Mükemmel rol yaptığıma inandığım bu anda bile bakışlarında beni gafil avladığından emin olan bir ifade vardı.

"Yanımdan ayrılmamaya çalış," dedi kolunu uzatırken.

"Yanlış bir oyun oynayıp tüm paranı çarçur ederim diye mi?"

"Seni yalnız sanıp flört etmeye çalışmasınlar diye."

Poyraz'ın uzattığı koluna girerken yüzümde önleyemediğim bir gülümseme peyda oldu. Birlikte alt kattaki balo salonuna inerken hızla maskesini taktı. İçerisi çoktan misafirlerle dolmaya başlamıştı. Bu gece oyun oynanmayacaktı, bu etkinlik yalnızca özel misafirlerin gönlünü hoş etmek için planlanmıştı. Bu yüzden asıl kalabalığı yarın görecektim.

Karşılama görevlisi bizi güler yüzle selamladı. "Hoş geldiniz, efendim. İsminiz neydi?"

Poyraz adını söyledikten sonra görevli bizi yuvarlak, iki kişilik masamıza yönlendirdi. İçerisi altın sarısı tonlarının hâkim olduğu, oldukça zengin görünümlü bir dekorasyona sahipti. Beyaz, ipek örtülerin serildiği masalara şamdanlar yerleştirilmişti. Ta-

vandan büyük bir kristal avize sarkıyordu. Salonun bir köşesinde, zeminden biraz yüksekte yer alan sahnede piyano, çello, flüt ve keman çalan dört kişilik grup vardı. Tamamen sanatlarının büyüsüne kapılmış gibi görünüyorlardı.

Birkaç dakikayı ne yiyeceğimize karar vererek geçirdik. Son derece zengin menüden seçim yapmak benim için zor olsa da sonunda çipurada karar kılmıştım. Ortaya çeşitli mezeler ve karides de istemiştik. Karidesi ana yemekten daha çok sevmiştim.

Yemekten sonra dans faslı başlamıştı. Birçok misafir gibi biz de dans edenleri izlemeye koyulduk. Misafirler uyum içinde dans ederken ve kadınların elbiseleri her hareketlerinde savrulurken o kadar zarif, o kadar hayranlık uyandırıcı görünüyorlardı ki onları büyülenmiş gibi izlemeden edemedim.

"Dans edelim mi?"

Başımı kaldırıp Poyraz'a baktım. Gözlerindeki ışıltıyı taktığı maske bile gizleyemiyordu. "Pek dans edesim yok," diye kaçamak bir cevap verdim. Hiçbir zaman utangaç biri olmamıştım, Akyazı'da sokak ortasında bile hoplayıp zıplayabilirdim ama vals pek benlik değildi. Muhtemelen kendi eteğime basıp durur, adımları kaçırır ve bu kadar güzel görünen bir dolu insanın emeğine taş koymuşum gibi hissederdim.

Tam sağımdaki Poyraz sessiz kalınca tekrar dans edenleri izlemeye koyuldum. Yaklaşık bir dakika sonra Poyraz'ın parmakları benimkilere dokununca irkildim ama bu, o kadar hafif bir dokunuştu ki kazara olduğundan şüphelendim. Ancak parmakları ürkek bir kuşu kaçırmaktan korkar gibi tekrar benimkilere dokununca kalbim sıkıştı. Birkaç saniye sonra Poyraz'ın eli benimkini sardı.

Merakla ona döndüğümde yüzünde tatlı bir gülümsemeyle dans pistine doğru ilerledi. Ona bakarken tüm düşüncelerimin, endişelerimin zihnimden çekildiğini hissettim. Geriye yalnızca Poyraz'la ben kalana kadar etrafımızdaki herkes tek tek silindi. Yaptığı tek şey parmak uçlarımı nazikçe tutmaktı ama tutuşu o

kadar kendinden emindi ki bir uçurumun kıyısında sallansam da beni bırakmayacağının sözünü veriyordu.

Bir elini belime sardığında elimi omzuna yerleştirdim. Parmaklarım onunkileri sararken sanki bir çeşit büyünün etkisindeymişim gibi gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Hareket ettiğinde beceriksizce ona ayak uydurmaya çalıştım. Berbat bir iş çıkarıyor olabilirdim ama Poyraz bana böyle bakarken onun haricinde bir şeyi umursayamadım.

Şu an dünya yansa ben yine alevler içinde onunla dans ederdim.

Poyraz beni sıkıca tutarken döndük, oradan oraya savrulduk, diğer çiftlerin arasına karıştık. Bazen dans edişime, belki de edemeyişime güldük. Birkaç kere diğer çiftlere çarpmaktan son anda kurtuldum, neyse ki Poyraz belimden sıkıca tutup beni çekiştirmek için her zaman tetikteydi ve benden çok daha fazla dikkatliydi.

Ritmi yavaşlayan müzik kesildiğinde dansımıza son verdik. İnsanlar gülüşmeler eşliğinde pisti terk ederken birbirimize nefes nefese kalmış bir şekilde öylece bakakaldık. İçimde volkanlar vardı. Söyleyemediğim kelimeler kuvvetli dalgalar gibi içimde yükseliyor, dudaklarımdan dökülmek için bir çıkış yolu arıyordu. Kalbim ya durmuştu ya da o kadar hızlı atıyordu ki atışını hissedemez olmuştum. İşin enteresan tarafı, Poyraz'ın gri gözlerine baktığımda onun da aynılarını hissettiğini görmemdi. Dile gelmek için direnen cümleleri, sınır çizgisinde arsızca dans ediyormuş gibi acı içinde bakıyordu.

"Mira..."

"Bakın, burada kim varmış..."

Sanki bir çeşit transa girmiştim ve duyduğum neşeli ses beni hayal dünyamdan aniden çekip almıştı. Başımı çevirdiğimde esmer, ufak tefek, güler yüzlü bir kadının bize yaklaştığını gördüm. En fazla yirmi iki ya da yirmi üç yaşında olmalıydı. Çenesine kadar kısacık kestirdiği saçları gece karası rengindeydi. Üzerine giydiği sarı elbise, teninin güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

Bir elini Poyraz'ın omzuna koyup parmak uçlarında yüksel-

di ve Poyraz'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Hareketi flörtöz müydü yoksa sadece arkadaşına selam vermek mi istemişti, emin olamadım. Ona bu kadar kolay dokunması ise taştan yapılma bir el yüreğimi sıkıyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu. Dilimi ısırdığımı, kan tadını alınca fark edebildim.

"Nerelerdesin? Yoktun ortalıkta." Konuşurken bir eli hâlâ Poyraz'ın omzundaydı. Sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana bakınca gözleri irileşti. "Merhaba," dedi elini uzatırken. "Sizi daha önce hiç görmemiştim."

Tokalaşmak için uzattığı eli hafifçe sıkarken yüzümde oluşan gülümsemenin samimi görünmediğine emindim. "Daha önce gelmemiştim çünkü."

Ancak kız benden gelen soğukluğun farkında değil gibiydi. Elimi sıktıktan sonra gülümseyerek Poyraz'a baktı. "Bize yeni bir müşteri mi getirdin yoksa?"

Poyraz başını iki yana sallarken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sanmıyorum. Bu arada sizi tanıştırayım. Mira, bu Nil. Altın Taç'ın sahibinin kızı."

Nil'in kırmızıya boyalı dudakları rahatsızlıkla büzüldü. "İnsanlara beni böyle tanıtman hoşuma gitmiyor. Kendimi şımarık bir velet gibi hissediyorum."

"Biraz öylesin aslında."

Nil gözlerini kıstı. "Görmeyeli daha da pisleşmişsin."

İkisi sohbet ederken bir an kendimi orada bulunmaması gereken bir fazlalık gibi hissettim. Belki de sebebi içimi kemirip tüketen kıskançlıktı, bilmiyordum. Nil, Poyraz'a onu incitmekten korkmadan şakalar yapıyor; Poyraz da gülümseyip aynı şekilde karşılık veriyordu. Sanki birçok kez sohbet etme fırsatı yakalamışlar gibi son derece rahat görünüyorlardı. İstemeden ne kadar süredir arkadaş olduklarını ya da aralarındaki ilişkinin arkadaşlıktan ibaret olup olmadığını düşünürken buldum kendimi. Nil'in hiçbir bakışı, hiçbir sözü dostane gelmiyordu. Her hareketinde

bir flört emaresi yakalamaya başlamıştım ama sebebi paranoyak zihnim miydi yoksa gerçekleri görmem miydi, emin değildim.

"Diğerlerine de selam versene," dedi Nil birkaç dakikalık sohbetin ardından. Bana döndüğünde dudaklarındaki gülümseme gözlerine yansımıştı. "Mira, sen de bize katıl. Yoksa sevgilini birkaç dakikalığına çalmak zorunda kalacağım."

Gülümsedim ama gözlerimin alevler saçtığına emindim. "Sonsuza dek senin olabilir, Nil. Poyraz benim sevgilim değil."

Nil'in suratındaki gülümseme solup bir ip gibi gerilirken Poyraz'a kaçamak bir bakış attı. Poyraz da artık gülümsemeyi bırakmıştı, gözlerinde adını koyamadığım bir ifade vardı. Öfke miydi, hayal kırıklığı mıydı? Bilmiyordum. Belki ikisi birdendi.

"Neyse," dedi Nil. Artık yanımızda durmak için o kadar da hevesli görünmüyordu. "Ben gideyim, sen sonra gelirsin."

Poyraz, bakışlarını Nil'e çevirdi. "Sorun yok, Nil. Diğerleri nerede demiştin?" Nil balo salonunun köşesini işaret ederken bakışları huzursuzdu. Poyraz'ın aksine duygularını gizlemekte acemiydi. "Harika, gidelim haydi."

Nil bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyormuş gibi baktı ama Poyraz hızlı adımlarla uzaklaşınca ona ayak uydurmaktan başka şansı kalmadı.

Poyraz giderken içim içimi yiyor, biri yüreğime yüzlerce iğne batırıyormuş gibi hissediyordum. Boğazım kurudu, gözyaşlarım şiddetle akmak istediğini haber edercesine gözlerimi yaktı ama herkesin içinde ağlamayı reddederek onları geri gönderdim. Yumruklarımı o kadar sıktım ki taktığım eldivene rağmen avuçiçlerimde minik izler oluştuğuna emindim. İçimi saran öfke ve kırgınlık öyle büyüktü ki sanki okyanusun dibine çekiliyor, nefes alamıyor, boğuluyordum. Kullandığım kaba ve mesafeli tonla Poyraz'ı uzaklaştıran bendim ama yine de kolaylıkla beni terk etmesi canımı yakmıştı.

Arkamı dönüp balo salonunun çıkışına yöneldim. Giydiğim topuklu ayakkabılar ayaklarımı acıtmaya başlamıştı ama buradan

uzaklaşmaya o kadar hevesliydim ki hızlı adımlarımı yavaşlatmadım bile.

Odama girdiğimde ilk işim yüzümdeki makyajı temizlemek oldu. Özenle ve hayatımda ilk defa bu kadar hevesle yaptığım makyajımı çıkarırken hareketlerim beni bile şaşırtacak kadar sertti. Ayakkabılarımı ve elbisemi çıkarıp odanın bir köşesine attım. Tek isteğim kumaşı parçalara ayırmaktı ama onu bile yapamayacak kadar yorgun hissediyordum. Üzerime bol, beyaz bir tişört ve üzerine güneş gözlüğü takan *Sünger Bob* deseni işlenmiş, turuncu bir şort giydim.

Sabah hava sıcak olmasına rağmen şimdi biraz esiyordu, insanı ürperten bir serinlik odaya doluyordu. Bu yüzden yatağa girip bir pike kadar ince yorganı üzerime çektim. Kafamı dağıtır, sakinleşirim umuduyla telefona odaklandım ama en ufak bir yardımı dokunmayınca telefonu bırakmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapatıp sağ kolumun üzerine döndüm, ayaklarımı kendime çekerek cenin pozisyonu aldım ve yorgana sıkıca sarındım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Birkaç dakika da olabilirdi birkaç saat de. Birinin kart okutmasıyla çıkan mekanik ses ve kapının açılmasıyla gözlerimi yavaşça araladım. Yüzüm, ince tülün ılık rüzgârla hareket ettiği yüksek pencereye dönüktü. Tül perdenin kapatmadığı açıklıktan yıldızlarla dolu gökyüzü ve aydınlık dolunay göze çarpıyordu. Aslında sabaha kadar izlemek isteyeceğim güzel bir manzaraydı ama odadan tıkırtılar gelince ve Poyraz'ın parfümü burnuma dolunca gözlerimi kapattım. Uyanık olduğumu bilmesini istemiyor, onunla konuşmaktan elimden geldiğince kaçınıyordum.

Poyraz'ın adım sesleri yükselip parfümünün kokusu yaklaşırken sakin kalmaya ve nefesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Eğer düzensiz nefes alırsam Poyraz uyanık olduğumu anlardı.

Fakat yatakta bir hareketlilik hissettiğimde nefesimin kesilmesini önleyemedim.

Poyraz'ın uzandığını ve ince yorganın bir kısmını kendine çektiğini hissedince arkamı dönüp ona ne yaptığını sormak istedim fakat ikimizi de gözlerine bakar bakmaz bu gece yaşananlar yüzünden tartışacağımızı bilecek kadar iyi tanıyordum. İşin özü kavga etmek de değildi aslında, Poyraz'la tartışmaya alışıktım. Ancak Nil'i kıskandığımı ve Poyraz'ın onunla gitmesinin canımı ne kadar sıktığını itiraf edemeyecek kadar gururluydum. Poyraz da tek bakışıyla tüm duygularımı okumak gibi sinir bozucu bir yeteneğe sahipti.

Poyraz hareketsizce uzanırken soğukkanlılığımı korudum, uyuyor numarası yapmaya devam ettim. Bir süre sonra uyuyacağından emindim.

Yatakta bir hareketlilik hissettiğimde irkildim fakat Poyraz'ın göğsünü sırtımda hissettiğimde ateşlere atılmış gibiydim. Bir elini belime dolayıp bedenimi hafifçe kendisine çektiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Poyraz." Sesim cılız, nefes nefese çıkmıştı.

Poyraz saçlarıma doğru fısıldadı: "Bana geri dön, Mira."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Mira Altınok
22 Temmuz 2022, Cuma

Poyraz'ın fısıldayarak dile getirdiği sözleri, saç uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar elektrik akımının geçmesine neden olurken titrek bir nefes aldım. Onu reddetmem, hemen ayaklanmam gerekiyordu ama dilim konuşmamaya yemin etmiş, bedenim uyuşmuştu.

Poyraz, belimdeki elini biraz daha sıkılaştırırken sırtım göğsüne iyice yapıştı. "Bana geri dön," diye fısıldadı bu sefer daha cüretkâr bir tonla. "Yeniden benim ol. İzin ver, zihninden geçmişi söküp atayım."

Poyraz isteklerini o kadar net dile getiriyordu ki ona imrenmemek imkânsızdı. Benim zihnim farklı bir şey diyordu, kalbim apayrı bir şey ve ben ikisinin arasında ezilip yok oluyordum.

"Düşünerek konuşmuyorsun," diyebildim sonunda.

"Aksine, aklımı o kadar kurcalıyorsun ki düşündüğüm tek şey sensin."

Zihnimde aniden peyda olan bir düşünce, hiddetle arkamı dönmeme neden oldu fakat bu iyi bir fikir değildi. Poyraz'ı dirseğinin üzerinde doğrulmuş, üzerime eğilmiş halde buldum. Aramızdaki mesafenin azlığı bir an dikkatimin dağılmasına, kalbimin teklemesine neden oldu. Tepkim dikkatini çekmiş olmalıydı ki dudağının kenarı kendini beğenmiş bir ifadeyle hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Birden duygularını keşfetmende Rüzgâr'ın yardımı olabilir mi, Poyraz?"

Gülümsemesi soldu ve yerini vahşi bir bakış aldı. "Benimleyken bir başka adamın adını ağzına alma, Mira."

Çenemi kaldırıp meydan okudum. "Hislerin çocukça bir sahiplenme duygusunun ötesinde mi, anlamam gerekiyor."

Gözlerini hafifçe kıstı. "Yani yalnızca kıskandığım için böyle davrandığımı düşünüyorsun, öyle mi?"

"Belki de."

Belime sardığı kolunu çekince boşluğun yarattığı hafif ürperti tenimi yaktı. Ardından elini omzumun hemen yanına koyup üstüme çıkınca kendimi etten bir hapishanede hissettim. "Sarhoş bir halde kapına dayandığımda da sebebi yalnızca kıskançlık mıydı peki?"

Gözlerimi kırpıştırırken ne diyeceğimi bilemedim. Duygularını saklayamayacak kadar sarhoş ve savunmasız olduğu o geceye dönüp baktığımda bir başkasını sevmememi isterken ne kadar çaresiz ve acı içinde göründüğünü anımsadım. Kıskançlık ve sahiplenme, Poyraz'da her zaman olan duygulardı ama şimdi olduğu gibi o zaman da gözlerinde derin bir keder, yaralı bir ruh vardı.

Poyraz alnını benimkine yaslarken gözlerini kapattı, teninin sıcaklığı tüm vücuduma yayıldı. "Kapana kısılmış gibiyim, Mira."

Düşünmeden hareket ediyordum. Mantıklı yanımın sesi çıkmıyordu ya da onu zihnimin o kadar gerisine göndermiştim ki çığlıklarını işitemiyordum. Bir elimi Poyraz'ın yanağına götürdüğümde hemen başını eğdi. Elimi tutup dudaklarını avucumun içine bastırırken sanki bu andan kopmak istemiyormuş gibiydi.

Tekrar bana baktığında gözleri inceleyiciydi. Sanki bende bulmayı umduğu bir şeyi çılgınca arıyormuş gibiydi.

Ve sonra her şey göz açıp kapayıncaya kadar gelişti.

Poyraz bir kolunu sıkıca belime sarıp doğrulurken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Ani hareketi dudaklarımdan cılız bir

nefesin dökülmesine neden oldu. Ellerimi omuzlarına yerleştirdiğimde heyecan ve beklentiyle nefes nefese kalmış, Poyraz'a öylece bakıyordum.

Bakışlarında günlerce susuz kalmış ve bir avuç su bulmuş adamın pervasızlığı vardı. Bir elini saçlarımın arasına götürüp beni kendine çekerek dudaklarımızı mühürledi.

Aynı anda serin sulara dalıp ateşlerde yanmanın mümkün olduğunu sanmazdım. Oysa Poyraz'ın dudakları benimkilerin üzerinde dans ederken, öpücükleri beni tüketirken hissettiğim şey tam olarak buydu.

Gözlerimi kapatıp Poyraz'a karşılık verirken buldum kendimi. Ona karşı ördüğüm duvarda uzun süredir çatlaklar vardı ve şimdi paramparça olmuş, koca bir toz bulutuna dönmüştü.

Poyraz'ın elleri saçlarımda, sırtımın her noktasında gezinirken kollarımı boynuna sarıp onu aynı istekle öptüm. Sanki dünya birkaç dakika içinde yok olacakmış, onu bir daha göremeyecekmişim gibi ürkek ve aceleciydim.

Dudaklarımız ayrıldığında Poyraz da tıpkı benim gibi nefes nefeseydi ama bu çenemden boynuma, sonra tekrar dudaklarıma bir öpücük yolu çizmesine engel olmadı. Yeniden öpüşmeye başladığımızda elimi saçlarına götürüp onu mümkünmüş gibi kendime daha çok çektim. Özlediğimi biliyordum ama öpücüklerine bu kadar muhtaç olduğum aklımın ucundan bile geçmezdi.

Tekrar uzandığımızda aklımı kaybetmek üzereydim, belki de çoktan kaybetmiştim. Dünyadaki tek bağlantımmış gibi ona sıkıca tutundum. Sanki bırakırsam karanlık bir orman beni içine çekecek, sonsuza dek oraya hapsedecekti. Oysa kendimi kaybetmemin yegâne sebebi Poyraz'ın ta kendisiydi.

Tenime dokunan soğuk parmakları titrememe neden oldu. Öpüşü tüm benliğimi talep ediyormuş gibi cüretkâr, asiydi.

O sırada biri kapıyı yumrukladı.

Dudaklarımız ayrıldığında birbirimize nefes nefese bakakaldık. Kalbim boğazımda atıyor, bedenim yanıyordu. Poyraz da en

az benim kadar afallamış ve nasıl bu kadar kontrolden çıktığını anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Sanki benim gibi o da işlerin nasıl bu noktaya geldiğini kavramaya çalışıyordu.

Kapı tekrar yumruklanınca Poyraz'ın gözlerindeki afallamış ifade, yerini temkinli ve kısmen öfkeli bir şüpheye bıraktı. Hızla yataktan kalkıp kapıya ilerlerken ben de dirseklerimin üzerinde doğruldum. Çılgınca atan kalbimi susturmaya çalışıyordum ama yüreğimde havai fişekler patlıyordu sanki.

Kendimi toparladığımda ayaklandım ve Poyraz'ın peşinde kapıya doğru ilerledim. Poyraz kapıyı açtığında tanıdık, sarhoş bir sima içeri neredeyse yığıldı. Son anda kapının pervazına dayanmasa yere yuvarlanacak kadına gözlerimi kırpıştırarak baktım.

"Nil," diye mırıldandım şaşırarak.

Nil başını kaldırdı. Buğulu bakışları nemli ve en az bizimki kadar şaşkınlık doluydu. Gözleri kızarmıştı ama sebebi alkol müydü yoksa döktüğü gözyaşları mıydı, emin olamadım.

Bana bakınca dudakları titredi. Aniden öne atılıp kollarını boynuma sıkıca sardı. "Erkekler çok salak, Mira."

Ne yapacağımı bilemeyerek Poyraz'a baktım ama o da benim kadar afallamış, dudakları şaşkınca aralanmıştı. Gözlerini kapatıp sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı. "Beş dakika geç gelmediğin için seni hiçbir zaman affetmeyeceğim, Nil."

Nil yaşlı gözlerinin ardından bir bana bir Poyraz'a baktı. "İnanamıyorum, olası bir yakınlaşmayı mı böldüm?" Yanaklarım kızarırken Poyraz tepkime alçak tonda güldü fakat Nil'in gülecek hali yok gibiydi. "Benim dışımda herkes mutlu ve âşık mı?" Hıçkırıklarla üzerime yığılırken onu son anda yakaladım. Neyse ki kısa boylu, zayıf bir kızdı da taşırken zorlanmamıştım.

Tekrar Poyraz'a baktığımda ellerini beline yerleştirmiş, yüzünde güçsüz bir tebessümle bana bakıyordu. Sanki *bak, gördün mü,* diyordu. *Kıskanıp öfkelendiğin kız bu işte.*

Nil'i koltuğa taşıyıp bir bardak su verdim. Aniden midesi bulandığında ve koşarak banyoya gittiğinde telaşla onu takip ettim.

Kızcağız klozete eğilip midesinde ne var ne yoksa çıkarırken yüzüne düşen saçlarını çektim ve onu sakinleştirmeye çalıştım.

İşini bitirip ağzını çalkaladıktan sonra bile ağlaması durmadı. "Teşekkür ederim, Mira," dedi bana sıkıca sarılırken. "Bundan sonra benim en yakın bacımsın."

Banyodan çıkmıştık ki kapı yeniden çaldı. Bu sefer yumruklanmamıştı ama kapının ardındaki kişinin ısrarcılığını hissetmediğimi söylesem yalan olurdu.

Kapıyı açtığımızda uzun boylu, iri bir adam bize bakıyordu. Üzerinde ilk iki düğmesi açık, kollarının manşetlerini dirseğine kadar katladığı beyaz gömlek ile siyah pantolon vardı. Saçları dağınıktı, gözleri yorgun bakıyordu. Onu gören bir savaştan çıktığını düşünürdü. Kimbilir belki de kollarımdaki kadınla mücadele etmek ona tam olarak böyle hissettiriyordu.

"Nil'i almaya geldim," dedi düz bir sesle ama Nil'in bakışları daha da öfkeli bir hal aldı.

"Ben bu gece Mira bacımla uyuyacağım. Defol!"

Kaşlarımı kaldırıp Nil'e baktım. Bana o kadar sıkı tutunmuştu ki Poyraz'ın bile şimdiye dek bana böyle sarıldığını sanmıyordum.

"Saçmalama, Nil." Adam yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı. Bunalmış gibiydi ama gözlerinde gördüğüm şey bu kadınla burada olmaktan keyif aldığını kanıtlar nitelikteydi. "Kimseyi rahatsız edemezsin."

Göz ucuyla Poyraz'a baktığımda sabırsızca Nil'i izlediğini fark ettim. Gitmesi için son derece hevesli görünüyordu. Birden zihnimde şimşekler çaktı. Nil'in buradan gitmesi, Poyraz'la yeniden baş başa kalacağımız ve az önceki öpücüğü gündeme getireceğimiz anlamına geliyordu. Böyle bir şeye hazır mıydım, bilmiyordum.

"Aslında," dedim bir kolumu Nil'e sararken. "Beni hiç rahatsız etmez."

Poyraz'ın kaşları hafifçe kalkarken ona bakmamaya çalıştım. Nil bana mümkünmüş gibi daha da sokuldu. Karşımdaki adam

emin olamadı ama Nil'in beni bırakmaya niyeti olmadığı ortadaydı.

"Emin misin?"

"Evet, evet," dedim hemen. "Hiçbir sorun yok."

Adam bakışlarını bıkkınlıkla Poyraz'a çevirdi.

"Benimle kalabilirsin."

İkisinin de suratında yıkılmış bir ifade vardı, bu geceyi böyle sonlandırmayı hayal etmedikleri açıktı. "Sanki başka çarem varmış gibi," diye mırıldandı Poyraz. Hemen ardından bana veda edercesine kısa bir bakış atıp odadan çıktı.

Sonraki bir saati Nil'i toparlamaya çalışarak, ilişkilerini dinleyerek geçirmiştim. İşin aslı komik kızdı ve kanım kaynamıştı. Görünen oydu ki onunla ilgili düşüncelerimde biraz peşin hükümlü davranmıştım.

O gece sabaha kadar Poyraz'la yaşadıklarımızı düşünmekten uyuyamadım. Nil'in yüksek sesle horlamasının da katkısı olabilirdi elbette...

Ertesi sabah Nil korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Odadan ayrılırken çok mahcup görünüyordu. Defalarca teşekkür etti ve rahatsızlık verdiği için özür diledi. Ona sorun olmadığını, sarhoşken çok tatlı olduğunu söyledim ki sahiden öyleydi. Kelimeleri sürekli yuvarlıyor, asla mantıklı cümleler kuramıyordu. Her üç cümlesinden biri, beni ne kadar sevdiğiyle alakalıydı.

Sevgilisinden bahsettiği anlarda gözlerinde o kadar samimi bir ışık parıldıyordu ki gözünün ondan başkasını göreceğine ihtimal vermezdim. Onun hakkındaki düşüncelerimde ne kadar yanıldığım kesinleşmişti.

Nil gittikten sonra üstümü değiştirip kahvaltıya indiğimde Poyraz da oradaydı. Onu görmek, dün gecenin anılarına kısa bir yolculuk yapmama ve yeniden sıcaklamama neden oldu. İkimiz de o anları konuşmamaya bilhassa dikkat ediyor gibiydik ama

zaman zaman birbirimize attığımız anlamlı bakışlar, ikimizin de ne düşündüğünü açık ediyordu.

Günü sıradan sohbetlerle, otelin çevresinde attığımız birkaç turla geçirdik. Vaktimizin çoğunu, bana bilmeceleri gönderen ruh hastasıyla ilgili herhangi bir şey bulmaya adadık fakat elimizde hiçbir şey yoktu. Çalışanlarla sohbet etmiş, dikkatlerini çeken bir müşteri olup olmadığını anlamaya çalışmıştım ama yalnızca boş boş bakmışlardı.

Odaya döndüğümüzde elbisemi alıp banyoya gittim fakat bir şey bulamamak canımı o kadar sıkmıştı ki içimden hazırlanmak gelmiyordu. Kendimi yorgun hissediyordum ama bu yorgunluk bugüne mi özeldi yoksa günlerdir yaşadığım buhranın sonucu muydu, emin olması güçtü.

Gecenin konsepti *Gatsby Dönemi* olduğu için alışverişimi buna göre yapmaya, zarif ama şık bir elbise seçmeye gayret etmiştim. Herhangi bir kabarıklık olmadan yere kadar dümdüz uzanan siyah elbisenin kumaşı iç göstermese de oldukça inceydi ve tenimi hafifçe belli ediyordu. Geniş, yuvarlak bir yakası ve ip askıları vardı. Otelin kuaförüne saçlarımı ensemde topuz yaptırıp birkaç gösterişli saç tokası taktım. Görünümümü zarif bir çanta ve pelüş şal ile tamamladım.

İşim bittiğinde Poyraz'ı siyah bir smokinin içinde çabasız ve bir o kadar da şık görmek sinirlerimi mi bozmalıydı yoksa ona hayran olmama mı neden olmalıydı, kararsız kaldım. Kadınların bu kadar zahmet ederken erkeklerin birbirine bu kadar benzer kıyafetleri giyip harika görünmesi adil değildi. Belki de bu kadar gözalıcı görünmek Poyraz'a özeldi, bilmiyordum.

Bana gülümseyerek yaklaştı ama yüzümde gördüğü şey her neyse tebessümünün solmasına neden oldu. "Neyin var?"

"Hiçbir şey bulamadık." Sesim bana bile yorgun ve çaresiz geldi. "Buraya gelirken ipin bir ucunu yakaladığıma kendimi inandırmıştım. Sanki boşuna gelmişiz gibi oldu."

"Merak etme, gece henüz sonlanmış değil. Hem..." Poyraz'ın bakışlarında muzip parıltılar belirdi. "Dün geceden sonra hiç de boşuna gelmişim gibi hissetmiyorum. Bence sen de hissetmemelisin."

Yanaklarım ısınırken gözlerimi kırpıştırdım. Çevremdeki insanlar beni arsızlıkla suçlardı ama Poyraz, içimde bir yerde gizlenen utangaç kızı bulmayı başarmıştı ve ona sataşmaktan hiçbir zaman geri durmamıştı.

Neyse ki o an bana daha fazla işkence etmedi. "Gidelim mi?"

Uzattığı koluna girdiğimde odadan ayrıldık. Alt kata indiğimizde tahmin ettiğim gibi bu gece ortamın daha kalabalık olduğunu gördüm. Bu sefer farklı bir salondaydık.

Filmlerde kumarhaneleri görmeye alışıktım ama daha önce bu kadar lüks olanına rastlamamıştım. Zemin kan kırmızısı bir halıyla kaplıydı. Köşelere boydan boya yerleştirilen slot makineleri ışıl ışıl ve dikkat çekiciydi. Salona düzgünce yerleştirilen koyu yeşil bir örtüyle kaplanmış masaların etrafına toplanan kalabalıktan kahkahalar, iç çekişler yükseliyordu. Gece daha yeni başlamıştı ama uzun süreceği aşikârdı.

Poyraz, beni kapısında takım elbiseli iki korumanın olduğu bir odaya yönlendirdiğinde merakla onu takip ettim. Korumalar başta son derece mesafeliydi ama Poyraz cebindeki siyah, altın işlemeli kartı gösterince saygıyla kapıyı açtılar. Burası daha az müşterinin yer aldığı ayrı bir salondu ve yüzleri maskeyle örtülü olsa da çoğunu dün gece gördüğümü anımsıyordum.

"Özel bir kumarhane gecesine birkaç günde davetiye bulmak, balyoz gibi adamların koruduğu kapıları basit bir kartla açtırmak, buradaki insanlarla arkadaşlık kurmak..." Poyraz'a dik dik baktım. "Organ mafyası falan olduysan söyle de bilelim."

"Neden?" Beni ciddiye almadığı açıktı. "Kalbini bana vermeye gönüllü mü olacaksın?"

"Beni her zaman çıldırtmanın bir yolunu bulmana inanamıyorum."

"Ben de bu meseleye neden bu kadar taktığını anlamıyorum."

"Öncelikle kumarhanede eğlenme fikri bana saçma geliyor. Günün sonunda kazanan daima kasa oluyor. Enayi gibi para bayılmanın nesine hevesleniyor bu kadar insan, anlamıyorum."

"Evet, haklısın ama sana daha önce de söyledim. Adına ister şans ister profesyonellik de, burada kaybettiğim çok nadir. Bu gece on binlerce dolar kaybetsem bile hâlâ kârlı olan taraf ben oluyorum."

Dudaklarımı büzdüm. Poyraz her seferinde bıkmadan bana bu gerçeği hatırlatıyordu. "Tamam, yırttın bundan. Peki, bir kumarhanede bulunmanın getirdiği riskleri ne yapacaksın? Bunu da reddedecek değilsin, değil mi?"

"Sen her zaman gözü kara olan değil miydin? Ne oldu, birden tedbirli olasın mı geldi?"

"Hayır, ben hâlâ son derece umursamazım."

"Ne o zaman?"

Bir an zihnimle dilim arasındaki süzgeç kayboldu, düşünmeden konuşuverdim: "Çünkü sana zarar gelirse nasıl yaşarım, bilmiyorum."

İkimiz de bir an donakaldık. Birbirimize bakarken Poyraz doğru duyduğundan emin olmaya çalışıyor gibi temkinli görünüyordu. Bense sarf ettiğim cümle yüzünden bir devekuşu gibi kafamı toprağın altına gömmek istiyordum.

Poyraz'ın yüzünde şaşkınlığın yarattığı buzlar yavaşça kırıldı, tatlı bir tebessüm oluştu. Bu o kadar cılız bir gülümsemeydi ki kışın ortasında açmaya yeltenen bir lavantayı anımsatıyordu.

Kendimi sarf ettiğim sözden kurtarmanın bir yolu yoktu. "Az önce söylediğim şeyi hemen unut."

Elini cebine sokarken yüzünde beni sinir etmekten memnun olduğunu gösteren alaycı bir gülümseme vardı ama bakışlarındaki anlayış ve sıcaklık o kadar derindi ki insanı kendine çekiyordu.

"Nasıl istersen."

"Ciddiyim, Poyraz."

"Ben de."

Ancak ne kadar güvence verirse versin, tekrar ilerlediğimizde dudaklarına egemen olan gülümsemeye direnemiyordu. Elinden geleni yaptığını görebiliyordum ama çabaları başarısızlıkla sonuçlanıyordu. İşin kötüsü, benim de ondan bir farkım yoktu. Utançla harmanlanmış tatlı bir mutluluk içimi kemiriyordu.

Poyraz'la oyunlara göz attık, birkaç misafirle sohbet ettik. Kendimi tutamıyor, o pisliği yakalamak için sorduğum garip sorularla insanları ürkütüyordum ama her seferinde çabalarım hiçlikle sonuçlanıyordu. Bir yerden sonra pes etmiş, bu adinin sırf iş olsun diye beni buraya getirdiğine inanmıştım. Poyraz beni teselli etmeye uğraşsa da elinden bir şey gelmiyordu.

En kalabalık masaya ilerledik. Tahmin ettiğim gibi Poyraz burada da sıcak bir gülümseme, hoş bir tavırla karşılanmıştı. Masadaki oyunculardan biri, "Bize katılsana," dedi. Yirmilerinin başlarında, kumral bir adamdı. Yüzünde kendinden emin, meydan okuyan bir ifade; bakışlarında ise hınzır bir sırıtış vardı.

Poyraz bana kaçamak bir bakış attı. "Aslında..."

"Poyraz," dedi tanıdık bir ses. "Eski dostumla burada karşılaşacağım kimin aklına gelirdi ki?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, midem nefretle karışık bir öfkeyle kasılırken sertçe yutkundum. Özenle şekillendirilmiş açık kahverengi saçları, üzerine tam oturan lacivert smokiniyle Tolga tam karşımdaydı. Yüzünde insanı huzursuz eden, can sıkıcı bir gülümseme vardı. Poyraz'a bakışında bir aslanı köşeye sıkıştıran onlarca sırtlanın sinsiliği vardı.

Poyraz'la aramızdaki uçurumun kısaldığı bir gecenin ardından ayrılık sebebimizi kanlı canlı karşımda görmek feleğimi şaşırmama neden olmuştu. Poyraz da aynı şeyleri hissediyor olmalıydı. Tutunduğum kolu kasılırken bakışları vahşi, tehlikeli bir hal aldı. Soğukkanlı duruşuna rağmen öne uzanıp Tolga'yı parçalara ayırmak istediğinden kuşkum yoktu.

Tolga'nın bakışları ikimizin arasında dolaşırken yüzündeki gülümseme samimiyetten uzaktı. "Barışmışsınız." Dikdörtgen poker masasının etrafındaki sandalyelerden birine oturdu. "Büyük âşıklar daha fazla ayrı kalamadı demek." Ellerini masanın üzerinde birleştirip sabırsızca baktı. "Oynamayacak mıyız?"

"Poyraz." Gitmek ister gibi bir mırıltı döküldü dudaklarımdan.

Fakat Poyraz tüm dikkatini Tolga'ya, karşısında kayıtsızca sırıtan adama vermişti. Yüzü bir ip kadar gergindi. Yavaşça masaya ilerleyip Tolga'nın tam karşısındaki sandalyeye oturduğunda çevredekiler bir şeylerin ters gittiğini, bu iki adamın birbirinden hazzetmediğini anladı. Bu durum kimilerinin gerilmesine neden olurken kimileri de rekabeti izlemek için sabırsızlandı.

Masadaki diğer sandalyeler de dolduğunda Tolga tam karşısında oturan Poyraz'ı süzdü. "Ee," dedi beklentiyle. "Ne koyuyorsun ortaya?"

Masadaki adamlardan biri şaşırarak sordu: "Çipler haricinde bir bahisten mi söz ediyorsun?"

Tolga yanlış anlaşılmanın getirdiği hafif telaşla, "Hayır," dedi. "Siz başka bahis koymayacaksınız elbette. Ben sadece eski dostumun ne kadar cesur olduğunu merak etmiştim."

Poyraz'ın ifadesiz suratı hiçbir şeyi açık etmiyordu ama "Ne istiyorsun?" derken sesi saldırgandı.

"Bilmem." Geriye yaslanırken Tolga'nın suratında rahatsız edici bir sırıtış vardı. Bakışları beni bulduğunda gülümsemesi mümkünmüş gibi daha da genişledi. "Belki Mira'yla bir akşam yemeği yemem yeterli bir bedel olur."

Sözleri beni şaşırtsa da daha ziyade öfkelendirdi. Sanki bir insan değil de bir eşyaymışım, Poyraz'ın benim üzerimde istediğini yapabilme ve yaptırabilme hakkı varmış gibi beni yok sayan bir tavırla konuşması onu boğma isteğimi körüklemişti.

Poyraz ise benden daha öfkeliydi. "Senin boğazını keserim, Tolga."

Tolga sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ama karşındakini kışkırttığının bilincinde olduğu ve bundan keyif aldığı çok açıktı. "Ne dedim ki şimdi? Alt tarafı basit bir yemek." Bana döndü. "Sen söyle, Mira. Benimle bir saat geçirmek bu kadar mı kötü olurdu?"

"Senin gibi ciğeri beş para etmez biri, benim bir dakikamı bile hak etmiyor."

Poyraz bana bakmadı ama dudağının kenarında filizlenen gurur dolu tebessümü de gizleyemedi.

Tolga'nınsa suratındaki gülümseme solmuş, bana bakarken düşmanca bir ifadeye bürünmüştü. Anlaşılan herkesin içinde açıkça aşağılanmak onun gibi lakayt birinin bile canını sıkıyordu.

"Biz burada abuk sabuk bahisler oynamayız, Tolga." Oyunculardan birinin tok sesi duyuldu. Otuzlarının sonlarında görünen, uzun boylu bir adamdı. "Hele bir kadın üzerinden asla bahis oynamayız. Sorun çıkarmayacaksan kal. Yok, amacın başkalarını hassas noktalarından vurmaksa defol git."

Tüm gözler birden Tolga'ya çevrildi. Herkes onu görüyormuş gibi bakarken Tolga'nın gözlerinde ise avcılar tarafından kuşatılmış bir hayvanın ürkekliği vardı. Sonunda o alışıldık, umursamaz gülümsemesini yeniden takındı ama öyle hissetmediğinden hiç kuşkum yoktu.

"Sadece espri yapmak istemiştim, sanırım sınırı aştım." Gülümseyerek Poyraz'a baktı. "Özür dilerim."

"Asıl özür dilemen gereken kişi Mira." Poyraz'ın sesi mesafeli ve buz gibiydi. "Kendi küçük dünyanda bana saygısızlık yapmaya yeltendin ama asıl hiçe saydığın oydu."

Tolga gülümsemeye yeltendi ama kaskatı kesilmiş çenesi, dişlerini öfkeyle sıktığını açık ediyordu. "Haklısın," dedi. "Mira, senden de özür dilerim."

Özrünü alıp bir tarafına sokması gerektiğini söyleyecektim ama etrafıma baktığımda bu laf için pek de doğru bir an olmadığına karar verdim. Tolga'nın hadsizliği yüzünden gerilen ortam,

özrüyle bir nebze yumuşamışken olayları tekrar alevlendirmeye gerek yoktu. En azından şimdilik.

Küçük kör bahis ve büyük kör bahis belirlendikten sonra krupiye, oyunculara teker teker ikişer kart dağıttı. Oyuncular kartlarını kısaca inceledikten sonra flop öncesi bahis turu başladı. Masadaki adamların yüzlerini incelemeye, bir şey yakalamaya çalıştım ama o kadar ifadesizlerdi ki tıpkı etten bir robot gibiydiler.

Bahis turu tamamlandığında krupiye masanın ortasına üç kart açtı. Karşılıklı oturan iki adam alçak sesle gülüp birbirlerine baktıklarında gözlerinde öyle samimi bir bakış vardı ki yıllardır arkadaş oldukları hissine kapıldım.

"Bu gece nereye gidecek, merak ediyorum," dedi içlerinden biri.

Diğeri gülümsedi. "Senin sefaletinle sonuçlanacağı kesin." Önündeki beyaz çiplerden iki tanesini ortaya koyduğunda krupiye, "Bahis yükseltildi," diye duyurdu. "Elli bin dolar."

Yanındaki kırmızı elbiseli, nefes kesici görünen kadın pota birkaç çip attı. "Görüyorum."

Bahsi yükselten kişi tek kaşını kaldırıp sordu: "Bu gece para harcayasın mı tuttu?"

"Belki de sadece kazanacağıma inanıyorumdur."

Sıra Tolga'ya geldiğinde genç adam ortaya birkaç çip attı. Poyraz'a meydan okuyan, hain bir sırıtışla bakarken krupiyenin ifadesiz sesi duyuldu: "Bahis yükseltildi. Yüz bin dolar."

Varlıklı bir aileden gelsem de şimdiden potta biriken paranın dudak uçuklatacak miktarda olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Görüyorum."

"Pas."

"Yükseltiyorum."

Meydan okumalar, kahkahalar ve sataşmalarla geçen birkaç elden sonra krupiye dördüncü ve beşinci kartı da açtı. Birkaç kişi oyundan çekilmiş, geriye beş oyuncu kalmıştık. Çipler masaya o kadar hızlı düşüyordu ki krupiye potta ne kadar bahis biriktiğini

duyurmasa hesap etmeye yetişemezdim. Yerde duran kartlar karo as, sinek sekiz, karo on, karo kızı ve kupa sekizdi. İşlerin nereye gideceğini kestirmek çok zordu. Oturduğum yerden Poyraz'ın elindeki kartları göremediğim için bahsi kimin kazanacağından emin değildim. Poyraz'a ve ne yaptığını bildiğine güvenmek dışında şansım yoktu.

Son ele geldiğimizde potta tam bir milyon dört yüz bin dolar birikmişti. Büyük paraydı ama buradakiler sanki böyle paralarla oynamaya alışıkmış gibi son derece rahat görünüyorlardı.

Tolga, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle elindeki çipleri pota itti. Bakışlarındaki alaycılığı okumak nefes almak kadar kolaydı. Kibir dolu tavırları kendini bizden üstün gördüğünün en somut kanıtıydı.

Şimdiye kadar kendime Tolga'dan nefret ettiğimi söyleyip durmuştum ama o an içimde öyle karşı konulamaz, zincirlenemez bir vahşet doğdu ki bu hissin adı nefretse önceden hissettiklerime şefkat bile denebilirdi. İlişkimin bitmesi ve evimden ayrı kalmam konusunda son derece rahat görünüyor, Poyraz'a yalan söylediği için kendini biraz bile suçlu hissetmiyordu. Evet, günün sonunda bana inanması gereken kişinin Poyraz olduğunu kabul ediyordum. Onu aklamak için başkalarını suçlu ilan edip kendimi kandırmayacaktım ama hayatımı bu kadar değiştirip beni böylesine üzen bir olayda gerçekleri çarpıttığı halde nasıl bu kadar rahat olabilirdi?

O an içimde beliren tek istek, onu yerle yeksan etmekti.

"Yükseltiyorum."

Tolga'nın cesur hareketinden sonra Poyraz'a baktığımda bir eliyle kartlarını örttü, diğeriyle kartların ucunu hafifçe kıvırdı. Kısacık süren bir andı ama bana kartlara kaçamak bir bakış atmam için yeterli imkânı vermişti.

Tekrar Poyraz'a baktım. Bakışları benimkilere bir ok gibi saplanıyordu.

O an anladım.

Aniden öne atılıp önümüzdeki tüm çipleri masaya ittim. "Rest."

Poyraz ben öne atıldığımda sanki beni engellemek istiyormuş gibi hafifçe irkildi. Bu oldukça zor fark edilen bir hareketti ama Tolga'nın gözünden kaçmamıştı. Benim gibi bir aceminin bir an gaza gelerek Poyraz'ın tüm parasını ortaya koyduğumu düşünmesine yetmişti.

Etrafımızdaki meraklı kalabalık iç çekip heyecanla neler olacağını beklerken krupiyenin duygudan yoksun sesi duyuldu: "Bahis üç milyon dolar."

Tolga'nın yüzündeki gülümseme duyduğu şeyle iyice genişledi. Önündeki çipleri itip, "Rest," derken bakışlarında zafer parıltıları vardı. Önündeki iki milyon değerindeki çipleri pota iterken bulutların üstünde uçtuğuna şüphe yoktu.

Sıra nihayet kartları göstermeye geldiğinde herkes nefesini tutmuş, işlerin nereye gideceğini merakla bekliyordu. İlk oyuncu kartlarını gösterdiğinde krupiye eşleşen kartları yan yana dizip, "Full," diye duyurdu. Adamın yüzünde kendinden emin bir gülümseme yer ederken diğer oyuncunun suratı düşmüştü. Elini açtığında aynı renklerden bir per oluşturduğu ortaya çıktı.

Sıra Tolga'ya geldiğinde dudağının kenarında pis bir sırıtış belirdi. Onunla ilgili her şey nasıl bu kadar kötü olabilirdi, bilmiyordum. Elindeki kartları krupiyeye fırlatırcasına masaya ittiğinde şimdiye kadar bir duygu emaresi göstermeyen adam bile bir an dik dik baktı.

Krupiye, Tolga'nın maça ve karo sekizlisini masadaki diğer kartlarla yan yana koyup elini duyurdu: "Karo, dört sekizli."

Tolga, Poyraz'ın kartlarını henüz görmemesine rağmen kazandığından emin tavrıyla arkasına yaslandı. İnsanlar sesini çıkarmasa da oyuna başlamadan yaptığı densizlik yüzünden birkaç kişinin ondan hâlâ hazzetmediğini, kazanmasına üzüldüğünü görebiliyordum.

Tolga derin bir nefes aldı. "Kalbini kırmak istemezdim ama bugün şanslı günümdeyim."

Kendimi tutamadım. "Kırılan kalpleri bu kadar önemsiyorsan neden Poyraz'a yalan söyledin?"

Tolga elini sinek kovalarmış gibi bıkkınca havada savurdu. "Sana daha önce de söyledim. Poyraz benimle görüştüğünde senden ayrılmaya çoktan karar vermişti."

"Sorumun cevabı bu değildi."

Tolga meydan okurcasına baktı bana. "Belki canım sıkılmıştır," dedi basitçe. "Belki bundan fazlasıdır, kimbilir?"

Öfkeden titriyordum. Boğazım bir çöl misali kupkuru kesilmişti. Bütün insani duygularım, geriye yalnızca şiddete duyduğum açlık kalana dek geri çekildi.

Poyraz'ın bakışları masadayken, "Güzel el," dedi dümdüz bir sesle. Ardından gözlerini Tolga'nınkilere sabitledi. Dudaklarında peyda olan ölümcül gülümseme, karşısındaki adamın kendini beğenmiş tavrını bir saniyede silip attı. "Böyle bir elle kaybetmen ne acı."

Poyraz elindeki karo papaz ve valeyi açınca salonda şok etkisi yarattı. Krupiye eşleşen kartları yan yana dizerken, "Kazanan el, *Royal Flush**," diye duyurdu. "Kupa astan kupa ona."

Kahkahalar eşliğindeki alkışlar kulakları doldururken Poyraz ayağa kalktı. Tolga yıkılmış, yüzü bembeyaz kesilmişti ama Poyraz'ın ifadesinde hiçbir mutluluk emaresi yoktu. Sanki bir gecede milyon dolarlar kazanmamış gibi kayıtsız bakıyordu.

"A-ama nasıl olur?" Tolga bir çeşit transa girmiş gibi boş bakıyordu. "Sen aniden öne atıldığında Poyraz tedirgin olmuştu. Hata yapmıştınız."

O gece ilk kez içtenlikle gülümsedim. Poyraz bana kartlarını gösterdiğinde ve anlamlı bakışlarını benimkilere kilitlediğinde aklındakini anlamam yalnızca bir saniye sürmüştü.

"Hep sen yalan söyleyecek değilsin ya."

Tolga yüzümdeki gülümsemeyi o an fark etmiş gibiydi, şokun izleri yavaşça silindi. Sarsılmaz bir öfke yüz hatlarına egemen olurken öfkesi bir dağ gibi büyüdü.

* Aynı renkteki ardışık olan en büyük beş karttır. (ed.n.)

"Seni..." Aniden doğrulduğunda tam yanında biten Poyraz onu ensesinden tutup masaya sertçe yapıştırdı. Birkaç kişiden tiz çığlıklar yükselirken masadaki oyuncular ayaklandı. Görevliler kavgayı ayırmak için koşuyordu ama Poyraz, Tolga'nın başını masaya yaslarken kolunu çekip döndürecek ve genç adamın acı içinde bağırmasına yetecek zamanı bulmuştu.

Poyraz, bir süre bırakmamayı başarsa da bir noktadan sonra kollarını sıkıca tutup onu çekiştiren üç adama teslim oldu ve Tolga'yı serbest bıraktı. Tolga, Poyraz'a saldırmak için ayaklansa da bir görevli onu sıkıca tutup masadan uzaklaştırdı. Tolga onu tutan adamı yumruklamaya, elinden kurtulmaya çalıştı ama o adamın hayatını kurtardığının farkında bile değildi.

İki adam da ayrı yerlere sürüklenince yaşadığım tatmin duygusuna boğazıma oturan bir yumru eklendi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken istediğim tek şey buradan uzaklaşmaktı. Aslında Poyraz'ın yanına gitmek, onu sakinleştirmek istiyordum ama o kadar boğulmuş hissediyordum ki dışarı çıkıp hava almam gerekiyordu. İçimde aniden parlayan kor alevlere anlam veremedim. Belki de bu gergin ortam ne ara dolduğunu bilmediğim bir bardağı taşıran son damla olmuştu. Oysa toparlandığımı, az da olsa kendime geldiğimi zannediyordum.

Hiçbir şey söylemeden çantamı ve pelüş kürkümü kapıp VIP salondan ayrıldım. Kendimi neredeyse koşarak dışarı atarken birkaç kişiye çarpmış, öfkeli homurdanmaların hedefi olmuştum ama umurumda değildi.

Dışarı çıktığımda yüzüme çarpan serin hava, askılı elbisemin üzerinden tenimi yalayınca ürperdim. Hava elbette soğuk değildi ama akşamları etrafı saran sinsi esinti insanın tüylerini diken diken ediyor, insanın bedenini güçsüz bir titremenin esir almasına neden oluyordu.

Gözlerimi kapatıp yüzüme çarpan esintinin, tüm gürültüyü ardımdaki ışıklı yapıda bırakmanın ve sessizliğin getirdiği huzurun tadını çıkardım. Bir elimi şiddetle atan kalbime götürdüğümde yavaşça dinginleştiğini hissetmek biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı.

"İşte, bunu yiyebilirsin."

Sağ taraftan gelen ses dikkatimi çekince o yöne ilerledim. Binanın yan tarafından bakarken nedense kendimi açık etmek istemeyerek yalnızca başımı uzattım ve bir korumanın evsiz bir adama sandviç verdiğini gördüm. Ellilerinin ortasında görünen adamın uzun sakallarına aklar düşmüştü, saçları seyrekti. Üzerindeki kıyafetler yırtık pırtık ve kirliydi.

"Teşekkür ederim."

Koruma bir şeyler söyleyip oradan uzaklaştığında karşımdaki manzara içimi parçaladı. Ne kadar bağış yaparsam yapayım, her zaman elimi uzatamadığım insanların olduğunu bilmek kalbimi kırıyordu.

"Merhaba," dedim saklandığım yerden çıkarak.

Adam onunla konuştuğuma şaşırmış gibi bana baktı. Yerde bağdaş kurarak oturuyordu. "Merhaba."

Kırıcı olmaktan korktum ama böyle bir teklif nasıl yapılırdı, bilmiyordum. Elim çantama uzandı. "Eğer kabul ederseniz..."

Adam ne diyeceğimi hemen anlayarak beni büyük bir dertten kurtardı. "Ah, hayır. Parana ihtiyacım yok."

"Sizi gücendirmek istememiştim," dedim gururuna dokunmuş olabileceğimden korkarak. Ancak adam, nefesindeki hırıltı sebebiyle kaç yıldır sigara içtiğini merak etmeme neden olan güçlü bir kahkaha attı.

"Hayır, senin gibi küçük ve tatlı bir kız beni gücendirmez, yalnızca kalbinin güzelliğiyle mutlu eder."

"Öyleyse neden yardımımı kabul etmediniz?"

"Bana verecek hiçbir şeyin yok ki," dedi şaşırarak. "Her şeye sahibim zaten."

Adamın karşısındaki kaldırıma oturup ayağıma eziyet eden ayakkabılardan kurtuldum. Enteresan biriydi ve anlaşılan garip bir sohbet olacaktı. "Her şeye sahipsiniz, öyle mi?"

"Evet. Lezzetli bir sandviçim ve yıldızların altında uyuyabildiğim bir yatağım var. Daha ne isterim ki?"

"Yani bu yaşamı siz mi seçtiniz?"

Adam gururla gülümsedi. "Hem de her bir anını."

Kaşlarımı hafifçe çattım. Bazı insanların evsizliği bir yaşam stili olarak benimsediğini, bu sayede toplum normlarından ve sorumluluklarından kaçtıklarını duymuştum ama onlardan biriyle sohbet etme fırsatını ilk kez yakalıyordum.

"Ama neden?" diye sordum elimde olmadan. "Hayat standartlarınızı iyileştirmek istemez misiniz?"

"Sence iyi bir hayat nedir?"

Sorusunu yanıtlamak için birkaç saniye düşünmem gerekti. "Yarın ne olacak diye düşünmediğin her hayat iyidir," dedim nihayetinde.

Adam başını arkaya yatırarak hırıltılı bir kahkaha daha attı. "Kendi kendini ele verdin. İkimiz de yarın ne olacağını düşünmüyorsak senin hayatını benimkinden daha iyi kılan ne?"

"İstediğim yemeği istediğim zaman yiyebiliyor olmam," deyiverdim. "İstediğim yeri gezebilme, istediğim kıyafeti satın alabilme gücüm."

"Sana kötü bir haberim var. Bunların hepsi gelip geçici ve insan ruhunu doyurmayan hazlar. İstediğin kadar para harca, günün sonunda ruhun aç kalmışsa yarınlar koca bir sis bulutudur."

"Peki, hiç korkmuyor musunuz?" Adamı anlamaya çalışıyordum ama çok zordu. "Ya başınıza bir iş gelirse?"

"Ne iş gelecek?"

"Ortalık manyak dolu. Birinin hedefi olabilirsiniz."

"Sen olmaz mısın?"

"Hayır çünkü siz tekinsiz sokaklarda uyurken ben güvenli evimde uyuyor olacağım."

Alçak sesle güldü. Bu sohbet onun da hoşuna gitmiş gibiydi. "Kötülükler yalnızca geceleri ortaya çıkmaz. Hem işler senin dediğin gibi olsaydı şimdiye dek ölen insanlar yalnızca evsizlerden olurdu, değil mi?"

Omuzlarımı düşürdüm. Adamı ikna edememek canımı sıkmıştı. Düşüncelerine katılmasam da her söylediğime öyle cuk

oturan cevaplar veriyordu ki onu aksine ikna edebileceğimi sanmıyordum.

Karşısında çaresiz kalmam onu eğlendirmiş gibiydi. "Sana bir tavsiye vermemi ister misin? Eminim ki birçok psikolog sana bunu öğretmek için on binlerce lirana talip olurdu ama ben bedavaya söyleyeceğim."

Hafif bir alayla nefes verdim ama meraklanmıştım. "Neymiş?"

"Bu hayatta hiçbir bokun kıymeti yok." Kendime engel olamayıp gülmeye başladığımda, "Ciddiyim," dedi. "Bunun ne demek olduğunu anlayan bazı arkadaşlarım depresyona girip intihar etti. Geri kalanımız da kafayı kırdık galiba."

Kaşlarımı kaldırdım. "En azından kabul ediyorsunuz."

Bir an duraksadıktan sonra o da gülmeye başladı. "Evet. Sanırım kafayı kırdığımı reddedemem ama hangimiz akıllıyız ki? Buraya her etkinlikte bir yığın insan akın eder. Hepsi parasının çoğunu burada bırakır, hüsranla eve döner. Baksana, sen bile bu pahalı kıyafetlerin içinde yıkılmış görünüyorsun. Bir de bana deli diyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle bir şey demedim ben."

Sahte bir azarlama ifadesiyle gözlerini kıstı. "Ama düşündün."

Bakışları o kadar sarsılmazdı ki yakalanmanın verdiği utançla, "Belki," dedim yerimde büzülerek.

Yaşlı adam sırıttı. "Buraya birçok insan geliyor. Bazıları senin gibi benimle sohbet ediyor. Onlarla konuşa konuşa anladım ki delilik bir tercih olduğunda hastalıktan çok şifa getiriyor." Gözlerini kırptı. "Sadece bunu seçecek kadar güçlü değiller."

"Öyle mi?"

"Öyle." Arkasına yaslanıp yıldızlara baktı. "O kadar çok karmaşık ruhla konuşuyorum ki bazen dünya benim gibi biri için bile anlaşılmaz oluveriyor. Benim deliliğimin ötesinde çok daha büyük delilikler var."

Gülümsemeden edemedim. "Bundan şüpheliyim."

"Olmamalısın. İnsanların evsiz bir adamın karşısında ne kadar cesur olduklarını bilemezsin. Kimi kocasını aldattığından

bahsediyor, kimi babasını nasıl dolandırdığını anlatıyor. Hatta bir keresinde adamın biri, bir baloda kızın tekini nasıl bıçakladığını bile anlatmıştı. Korkunç bir hikâyeydi."

Kanım çekildi, dünya durdu ve bir süre hareket etmedi. Ellerimin titrediğini hissettim. Nefes almak istedim ama hava yerine zehirli gaz soluyordum sanki.

"Ne dediniz?"

"Şaşırdın, değil mi? Bence de dehşet verici. Birkaç gün önce geldi. Yoksa birkaç hafta mıydı? Her neyse, karşıma oturup bana kızı nasıl bıçakladığını anlattı. O kadar soğukkanlıydı ki... Beni asıl dehşete düşüren neydi, biliyor musun? Adamın gözlerinde ufacık bir pişmanlık belirtisi yoktu. Sanki o kızcağız bunu hak etmiş gibi rahatlıkla konuşuyordu."

"Kimdi peki o?" Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Adını söyledi mi size?"

"Adı..." Evsiz adam uzun bir süre düşündü. "Söyledi ama hatırlayamıyorum."

"Başka bir şey anlattı mı?"

Adam gülümsedi. Dehşetimin yalnızca şaşkınlıktan olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ah, asıl sebebini bilseydi. "Bilmecelerden falan bahsetti ama o kısmı çok anlayamadım. Kendine Osiris mi ne diyor, değişik bir adamdı."

"Neden yapmış bunu peki?"

"Orasını anlatmadı. Sadece bıçakladığı kızın iğrenç biri olduğundan, hayatını mahvettiğinden bahsetti ama bana sorarsan psikopatın tekiydi. Ne yaparsa yapsın, bir insanın canını almaya değer mi?" Biraz daha düşündü. "Ah, bir de yalnız olmadığını söyledi."

Dudaklarım hafifçe aralandı. Yeni bir şey duymanın şaşkınlığıyla sarsılmıştım. "Nasıl yani?"

"Kızı bıçaklarken tekmiş," diye cevapladı. "Ama arkasını toplayan bir kadın varmış."

Bir elimi enseme götürdüm. Her şey çok fazla, çok ağır geliyordu. Midem kusma ihtiyacıyla kasıldı.

Bir kadın...

"Başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Hayır," derken yüzü asıldı. "Maalesef."

"Sizce tüm bunları size niye anlattı?"

Sorumu yanıtlamadan önce derin bir nefes aldı. "Ne kadar gamsız olursak olalım, bazen bazı yükleri paylaşmak için güvenli bir omuz ararız. Sanırım o adamın da seçtiği omuz benimkiydi."

"Polise gitmenizden korkmadı mı?"

Alayla güldü. "Kızım, bana bir baksana. Sence beni kim, niye dinler?"

"Mira."

Poyraz nefes nefese binadan çıkıp yanıma geldiğinde beni ilgiyle süzdü. Yüz ifadem nasıldı, bilmiyordum ama suçlayıcı bakışlarını yaşlı adama çevirmesine ve her an ona saldıracak gibi görünmesine yetmişti.

Benimse buna ayıracak gücüm kalmamıştı.

"Lütfen," diye mırıldandım çaresizce eline uzanıp. "Beni eve götür."

Poyraz bir an ne yapacağını bilemedi. Neler olduğunu öğrenmek istediğini görebiliyordum ama ne kadar kötü göründüğümü fark etmiş, ısrarcı olmamıştı. Eğilip yerden kalkmama yardım ettiğinde istediğim tek şey oradan uzaklaşmaktı.

Birkaç adım atmıştım ki evsiz adamın sesiyle duraksadım. "Şimdi hatırladım, adı Rüzgâr'dı!"

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Mira Altınok
23 Temmuz 2022, Cumartesi

Poyraz'la birlikte Akyazı'ya dönerken arabaya hâkim olan sessizlik buz gibiydi. Ona evsiz adamın söylediklerini anlattığımda konuşamayacak kadar nutkumuz tutulmuştu ama sessiz kalarak ne kadar birbirimizden kaçarsak kaçalım, zihnimizdeki savaştan uzaklaşmamızın bir yolu yoktu.

Adam Rüzgâr'ın adını verdiğinde içimde oluşan ilk his boşluktu. Kelimeleri anlaşılır olmasına rağmen ne dediğini kavrayamamıştım. Sanki adam birden bilmediğim bir lisanda konuşmaya başlamıştı ve sözcüklerin zihnimde karmaşık seslerden başka bir şey ifade etmesi imkânsızdı.

Poyraz birkaç arama yapmış, güvenlik kameralarına erişmişti. Ancak bu pisliğin o kumarhaneye ne zaman gittiğini bilmediğimizden kayıtları uzun uzadıya didiklemek zorundaydık. Elimizden geleni yapacaktık ama oldukça zaman alacak bir işti, ne yazık ki bizim de bu kadar zamanımız yoktu. Dolayısıyla burada da duvara çarpmıştık.

Poyraz uzun yolculuğumuzun ardından arabayı sağa çekip dörtlüleri yaktı. Bana döndüğünde gri gözlerinde aklını yitirmek üzere olan bir adamın deliliği vardı. "Saçmalık bu!" dedi tükürürcesine. "Tüm bunları Rüzgâr'ın yaptığına inanmıyorum."

"Benim de aklım almıyor."

"O en başından beri sana yardım etmedi mi? Aradığımız pislik oysa neden yapsın bunu?"

"Bilmiyorum, Poyraz." Sesim kontrolüm dışında asabi çıkmıştı. "Ben de senin kadar karmaşığım."

"Bu adamı çocukluğundan beri tanıyorum, Mira. Karıncayı bile incitmemiştir o. Senin kardeşinle ne gibi bir sorunu olabilir?"

"Kimsenin benim kardeşimle bir sorunu olamaz," deyiverdim. "Dünyanın en düşünceli, en tatlı, en uysal insanlarından biridir. Ama bir manyak çıkıp ona zarar vermiş işte, değil mi?"

Poyraz başını koltuğa yasladı. Bir gecede on yıl yaşlanmış gibi çaresiz ve yorgun görünüyordu.

Sessizlik uzayıp gidince dayanamadım. "Evsiz adam, Lina'ya bunu yapanın asla pişman olmadığını söyledi. Hatta Lina onun hayatını mahvetmiş, pisliğin tekiymiş söylediğine göre. Ben kasabadan ayrıldığımdan beri Rüzgâr'la Lina arasında bir şey olmuş muydu?"

Poyraz'ın zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi sonunda. "İkisi birbirini tanıyor ama tartışacak kadar bile muhabbetleri yok."

"Ya da Rüzgâr sana hiçbir şey anlatmadı."

Poyraz bedenini ilgiyle bana çevirdi. "Tüm bunları Rüzgâr'ın yaptığına inanmıyorsun, değil mi?"

İnanıyor muydum?

Rüzgâr'ın benim için kazandığı ve hiç çıkarmadığım bilekliğe baktım. Adamın söyledikleri kuşkuya mahal vermeyecek kadar açık, dehşet uyandırıcıydı ama... Bahsettiğimiz kişi Rüzgâr'dı işte. Her zaman yanımda olan, omzumu yasladığım, bana bakışlarında daima sarsılmaz bir sevgi ve şefkat taşıyan Rüzgâr. Lina da o da tanıdığım en uyumlu, en iyi kalpli insanlardı. Aralarında nefretin filizlenmesine neden olacak bir kavga şöyle dursun, tartışmazlardı bile. İkisi de kibarlıktan ölecek karakterleriyle hayatlarına devam

ederlerdi.

"Hayır," dedim birkaç dakikanın ardından. "Bu işte bir bitye-niği olmalı."

Poyraz'ın omuzları gevşedi. Rüzgâr'a benim yüzümden ne kadar öfkeli olduğunu hayal bile edemezdim ama günün sonunda onun hakkını koruyacak kadar dostluklarına bağlı olması yüreğimi ağırlaştırmıştı.

"Ama yine de anlamıyorum," dedim. "Öyleyse bu adam nereden biliyor Rüzgâr'ın adını?"

Şüpheyle çenesini ovuşturdu. "Sana yalan söylemiş olamaz mı?"

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Sanmam. Bana sorarsan adamın felsefi bir kişiliği vardı. Etrafındaki insanları kandırıp yalan söylemek için efor harcayacak birine benzemiyordu."

Poyraz derin bir nefes aldıktan sonra, "Rüzgâr, birinin ikinci adı olamaz mı? Belki kasabada farklı isimde tanınan biri bu. O an içini dökmek istedi ama kendini gizlemek için kimsenin bilmediği ikinci adını kullandı belki de," dedi.

Söylediği ihtimal aklıma hiç gelmemişti ama mantıksız değildi. "Bilmiyorum, her şey olabilir." Aniden ona döndüm. "Peki, bu pisliğe yardım eden kadın hakkında ne düşünüyorsun?"

"Birinin cinayete teşebbüs ettiğini gizlemek için o kişiyle çok yakın olman gerekir," dedi. "Ya aileden biri ya da sevgilisi, karısı falan olmalı."

İkimiz de birbirimize yorgun gözlerle baktık. Buraya gelmenin bazı sorulara cevap olacağını ummuştum ama daha fazla soruyla eve dönüyordum.

Poyraz arabayı tekrar çalıştırdığında saatlerdir bakmadığım telefonumu elime aldım. Amacım biraz kafamı dağıtmaktı ama arkadaşlarımdan gelen onlarca cevapsız arama bildirimi üst üste ekrana düşünce paniklemiştim.

Hızla mesajlara girip ilk mesaja tıkladım. Kayıtlı olmayan bir yurtdışı hattından saat yedi gibi, yani yaklaşık üç saat önce gönde-

rilmişti. Mesaj yalnızca iki kelimeden oluşuyordu ama dünyanın benim için küçülmesine, midemin kasılmasına ve nefes alamamama neden oldu.

Yanlış cevap.

Sanki kulaklarımın dibinde bir şelale tüm kuvvetiyle akıyormuş gibi diğer seslere sağır olmuştum. Nefes almaya yeltendim ama dünyadaki tüm oksijen birden yok olmuş gibi çırpındım.

Şiddetle çarpan kalbimi dizginlemek çok zordu. Kendime her şeyin iyi olacağını söyleyip duruyordum ama sonraki mesajı gördüğümde tüm umutlarım sonbahara yakalanmış bir yaprak gibi soldu.

Sevim: Mira, neredesin? Irmak'a ulaşamıyoruz. Ondan haberin var mı?

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Lina Altınok
25 Nisan 2022, Pazartesi

Gözüme çarpan kuvvetli ışık âdeta bir hançer gibi canımı acıtırken yüzümü buruşturdum. Açlıktan karnım guruldadı ama doğrulup bir şey yemek şöyle dursun, gözkapaklarımı açmaya bile takatim yoktu. Ağzımda korkunç bir kuruluk, midemde ciddi bir ekşime vardı. Yine de çok kötü durumda sayılmazdım. Dün gece kusmasaydım bu sabah muhtemelen bundan da beter bir halde uyanırdım.

Dün gece...

Gözlerim aniden açılınca irkilerek doğruldum. Sırtım tutulmuş, yerde yatmaktan kollarım uyuşmuştu. Etrafıma bakınıp nerede olduğumu incelerken yanımdaki Ege gözünü ovuşturarak doğruldu. O da konforsuz zemin yüzünden rahatsız bir uyku çekmiş gibi görünüyordu. Tam yanımızda yatak varken neden yerde yattığımıza da akıl sır erdiremedim.

"Lina."

Uykulu sesi her zamankinden daha derin ve kısık çıkınca yanaklarım ısındı. Onunla ilgili her şey çekici miydi yoksa ben her şeyine ayrı tutulacak kadar kafayı mı yemiştim?

Sarhoşken bazı anılarımız silikleşir, olayları buğulu bir camın ardından izler gibi izleriz, birçok şeyi hatırlamayız bile. Fa-

kat hain zihnim, yatağın üzerinde dağınık bir şekilde bıraktığım bluzumu görünce bana Ege'nin karşısında nasıl soyunduğumu çok net hatırlatacak kadar sinsiydi. Bu düşünce, ısınan yanaklarımın bordoya evrilmesine neden olmuş olmalıydı çünkü şimdi âdeta yanıyordum.

Ege yatağın üzerindeki kıyafetimi görünce uyku sersemliği yavaşça silindi, dudaklarında çarpık bir gülüş belirdi. "Ah, evet," dedi sanki önemsiz bir şeymiş gibi. "Şu mesele."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sana biraz zorluk çıkarmış olabilirim."

Gözlerinde oyunbaz, insanı köşeye sıkıştıran bir parıltı vardı. "Bana daha fazla zorluk çıkarmanı isterim."

"Ege," diye mırıldanırken pencereden içeri süzülen gün ışığı gözümü aldı. Aklıma ilk gelmesi gereken şey o an gelince gözlerim dehşetle aralandı. "Eyvah!" dedim. "Bizimkiler kafayı yemiştir."

Yerden telaşla kalktığımızda Ege'nin yüzündeki muzip gülümseme silinmiş, eşyalarımızı toparlarken yerini suçlulukla karışık kaygı almıştı. "Özür dilerim," dedi ama telefonumu alıp gelen onlarca cevapsız aramaya bakarken sesi farklı dünyadan geliyordu sanki. "Uyuyakalmışım."

Koşarak alt kata indim. İçki şişeleri yerlerde yuvarlanıyordu, çerezler bir köşeye atılmıştı ve göz ucuyla baktığımda bile mutfak tezgâhının darmaduman olduğunu görebiliyordum.

Kimse bizi uğurlamadı. Hoş, kimseye veda edecek durumda da değildik. Ege'nin arabasına bindiğimde telefonu tutan ellerim titriyordu. Gelen aramalara yanıt vermek istiyordum ama karşılaşacağım tepkiyle o kadar korkuyordum ki cesaret edemiyordum.

Arabayı son hızla süren Ege'ye ürkek bir bakış attım. Gözlerinin altı kıpkırmızı, saçları darmadağındı. "Korkuyorum."

Tüm dikkati yoldaydı ama bir elimi sıkıca kavradı. "Merak etme," dedi teselli edercesine. "Biraz öfkelenirler ama sana kıyamazlar."

Telefonumda arama sayfasını açtım. Parmaklarım Mira'nın adına dokunmak üzereyken son anda kendimi durdurdum. Ondan tavsiye istemeye, derdimi paylaşmaya deli gibi ihtiyacım vardı ama ne diyecektim ki? Poyraz'ın kardeşiyle olduğumu nasıl açıklayacaktım? Bana kızar mıydı? Onun kalbini acımasızca kıran kişinin kardeşine gönlümü kaptırdığım için benimle konuşmamaya karar verirse ne yapardım?

Telefonumu tekrar kapatıp arkama yaslandım. Derin nefesler almaya, kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama çabalarım başarısızlıkla sonuçlandı.

Ege'nin arabayı ustaca ve ürkütücü bir hızla sürmesi sayesinde eve çok çabuk varmıştım ama evde olmamak ne kadar korkutuyorsa eve yaklaşmak da bir o kadar kanımın çekilmesine neden oluyordu. Evden habersiz ayrılmak âdetim değildi, muhtemelen telaştan delirmişlerdi. Ailemi daha önce bu kadar dehşete sürükleyecek bir şey yapmadığım için verecekleri tepkileri öngörememek daha da paniklememe neden olmuştu.

Ege arabayı otoparka soktuğunda kapı hışımla açıldı ve babam muazzam bir öfkeyle dışarı çıktı. Gözlerinin altı, koyu halkalar tarafından istila edilmiş gibiydi. Üzerinde üstteki birkaç düğmesi açık olan, pantolonunun içine sokmadığı kırışık gömleği vardı. Muhtemelen o kadar korkmuştu ki akşamdan beri kıyafetini değiştirememişti bile.

Babamın hızlı ve hiddetli adımlarla üzerine yürüdüğü Ege insanı çıldırtan bir sakinlikle arabadan indi. Koşarak babamı göğsünden itmeye çalıştım ama kızlarına incinecek birer çiçek gibi davranan adam gitmiş, yerine gözü hiçbir şey görmeyen biri gelmişti.

"Babi," dedim. "Lütfen..." Ben cümlemi tamamlayamadan Ege'nin suratına bir yumruk indirdi. Kulaklarımı dolduran çığlığın bana ait olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken Ege'yle babamın arasına girmeye

çalıştım ama babam o kadar güçlüydü ve Ege'nin yakasına yapışan elleri öylesine kaskatı kesilmişti ki onları ayırmak mümkün görünmüyordu.

Ege ise hareket etmiyor, burnundan kan süzülürken kayıtsız bakışlarını babama dikmişti. İçimden bağırmak, arkasını dönüp kaçması için yalvarmak geliyordu ama hıçkırarak ağlayışım yüzünden sesimi çıkaramadım. Hoş, içimden bir ses bunun için çabalasam da Ege'nin bir adım bile uzaklaşmayacağını söylüyordu.

"Sen kimsin, it herif?" Babam sanki karşısında bir böcek varmış gibi konuşuyordu. Yanağımın içini öyle sert ısırdım ki kan tadı ağzımı doldurdu. "Kimsin de kızımı alıp getirmiyorsun?"

"Babi," dedim titreyen sesimle ama beni duyduğundan bile şüpheliydim. "Onun suçu yok. Ben..."

"Özür dilerim." Ege lafımı bitirmemi beklemedi. "Sorumluluk tamamen bana ait."

"Hayır..." dedim panikle ama Ege'nin meydan okur gibi bakması bardağı taşıran son damla olmuştu. Ege'nin suratına bir yumruk daha indirdikten sonra onu öyle sert itti ki sırtı arabanın kapısına şiddetle çarptı. Babam bir yumruk daha indirdiğinde kan tükürdü.

Ege'yse hiçbir şey yapmıyordu. Dün gece Nihat'ı benzetirken içinden çıkan ve daha önce hiç tanışmadığım o korkunç canavar yoktu. Öylece duruyor, babamın öfkesini kusmasına ve bir bez bebek gibi onu oradan oraya savurmasına sessiz kalıyordu. Kendini savunmaya bile çalışmıyordu.

Annem, babamı uzaklaştırıp ona kendine gelmesiyle ilgili bir şeyler söylerken dengede durmakta güçlük çeken Ege'nin kolunun altına girdim. Kollarımı beline dolayarak onu ayakta tutmaya çalıştım. Ona atılan her yumruk bana atılmış gibi hissediyordum. Gözyaşları yanaklarımdan bir şelale gibi boşalıyordu. Üstelik bu kadar hırpalanmasının sebebi olmak, kalbimi daha fazla incitiyordu.

Ege bana bakınca kanayan dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. Sanki ilgiye ihtiyacı olan benmişim gibi bir elini yanağıma götürüp başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Ağlama," dedi. "Bir şey olmaz."

Kolumu sımsıkı tutan bir el hissettiğimde annemin bakışlarıyla karşılaştım. Beni çekerek Ege'nin kollarından uzaklaştırdıktan sonra ona öfkeyle baktı ama yüzü o kadar harap durumdaydı ki kafayı yemesine rağmen bakışlarında merhamet de vardı. "Defol buradan."

Ege bir şey söylemek üzereyken, "Lütfen," dedim. Daha fazla şiddet görmesinden korkuyordum. "Git, ne olur."

Ege bana baktığında inadının cam gibi çatırdadığını, gözlerinin yumuşadığını gördüm. "Peki, sonra görüşürüz."

Arabasına atladığında, "Sonra görüşürlermiş!" diye bağırdı babam. Dedemle anneannem onu zor tutuyorlardı. "Seni bir daha kızımın etrafında görürsem bu sefer sıkarım boğazını!"

Annem kolumdan sıkıca tutup beni içeri sürüklerken babamın bakışları bana döndü. "Neredesin sen, Lina?" diye bağırdı. "Aklımızı yitirecektik, bize bunu yapmaya hakkın var mı?"

İçeri girdiğimde koşarak odama gitmek istedim ama annemin farklı planları vardı. Beni salona götürüp koltuklardan birine ittirdiğinde küçük bir çocuk gibi büzülüp yerime sindim.

"Bütün gece, Lina!" dedi annem. Babam gibi bağırmasa da kısık sesi daha ürkütücüydü. "Bütün gece sokaklarda seni aradım. Kaybolmanın üzerinden yirmi dört saat geçmediği için polis hiçbir şey yapamadı. Daha önce haber vermeden adım bile atmayan kızım birden ortadan yok olunca ne hissettim, biliyor musun?"

"Özür dilerim," dedim. "Böyle olsun istememiştim."

Annem karşımdaki sehpaya oturup dirseklerini dizlerine yasladı. "Yine araba yarışında mıydın?"

Gözlerim irileşirken ona şaşkınca baktım. Daha önce evden kaçtığımı yakalamıştı ama ona araba yarışından söz etmemiştim. "Sen..." diye mırıldandım güçlükle. "Nereden biliyorsun?"

"Nerede olduğunu sormak için Damla'yı aradık," dedi babam. Ayaktaydı ve kollarını göğsünün altında birleştirmişti. "Bize bilmediğini ama Ege'nin seni götürdüğü yarışlarda olabileceğini söyledi."

İçimde büyüyen öfkeyle dişlerimi sıktım. Damla'nın birinden nefret edince ona zarar vermek için her şeyi yapabileceğini unutmuştum. Onu arkasına keyifle yaslanmış bir halde, yüzünde çiçek gibi açan gülümsemesiyle hayal edebiliyordum.

"Damla benden nefret ediyor. Ege'yle olmak istiyordu ama istediğini alamayınca çıldırdı."

"Yani araba yarışına gittiğin yalan mı?" Annem öyle inceleyici bakıyordu ki kendimi sorgu odasında, bir dedektifin karşısındaymışım gibi hissettim.

"Hayır," diye mırıldanırken omuzlarım çökmüştü. "Yalan değil. Geçen sefer oraya gitmiştim."

Babam burnundan soludu. O kadar delirmiş görünüyordu ki bir an Ege'nin peşinden gideceğinden korktum. "Bu kadarmış." İşaretparmağını tehditkâr bir tavırla suratıma doğrulttu. "O piç kurusundan uzak duracaksın!"

Babamı ne kadar seversem seveyim, Ege hakkında böyle konuşması öfkelenmeme neden olmuştu. "Onun hakkında böyle konuşma, baba."

Sesim meydan okumasa da itiraza geçit vermiyor, Ege'yi sonuna kadar savunacağımı haykırıyordu. Ona ilk kez *babi* dememiştim. Bir ip gibi gerilen yüz hatlarından babamın da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

"O çocuk için beni karşına mı alacaksın, Lina?"

"Hayır," derken kendimi çıkışı olmayan bir labirentteymişim gibi hissettim. "Kimseyi karşıma almayacağım ama..." Bir an duraksayıp tepemde dikilen insanlara baktım. "Ege'den uzak durmayacağım. Ege'den uzak *duramam*." Anneme dönüp beni anlaması için yalvardım. "Onu seviyorum," diye mırıldanırken sesim

o kadar cılız çıkmıştı ki bana bile yabancı geldi. "Onu çok seviyorum."

Babam salonun içinde volta atarken öfkeden kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. "Ben gerçekten katil olacağım."

"Ona bir şans ver, baba," dedim titreyen sesimle. "Lütfen."

"Neyine şans vereceğim, Lina?" Benimle konuşurken ilk defa sesi bu kadar sertti. "Abisi yüzünden Mira'yı aylardır göremiyorum. Kardeşi de kızımı almış, geceyi nerede geçirdikleri belli değil. Ben o itlere ne diye şans vereyim?"

"Biliyorum, korkunç görünüyor ama Ege bana yardım etmeye çalışıyordu. Dün gece..."

"Sinemadaydınız, değil mi?" diye soludu annem. Bana bakışından bile ne kadar kırıldığını anlayabiliyordum. "Umarım o da yalan değildir."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu ama ağlayıp sızlanmak bana bir şey kazandırmayacaktı. Kendimi açıklamak zorundaydım. "Dün sinemadaydık. Sonra..." Babama döndüm. "Hatırlıyor musun, beni okula bırakırken Ada'yı bir adamla görmüştük. Sana Ada'nın akrabası olduğunu söylemiştim ama değildi, baba. Bir şey yapmandan korktuğum için öyle demiştim. O adam Ada'nın sevgilisiymiş. Üstelik adam evli ve çocuklu. Dün sinemada ona ve karısına denk gelince tepem attı. Karşılarına dikilip her şeyi anlattım." Babamın yüz hatları gerildi. Her saniye onu öfke nöbetine sokacak yeni bir şeyle karşısına dikildiğimin farkında olsam da konuşmayı sürdürdüm: "Adamın gözü döndü, bana vurmaya kalktı."

Babamın nefes alıp verişi hızlandı ve bana olan soğuk tavrında ilk kez bir çatırdama gördüm. "Sana vurmaya mı kalktı?"

O korkunç anlar yeniden zihnimde hayat buldu. Başımı hafifçe iki yana sallayıp o görüntülerden kurtulmaya çalıştım ama çok zordu. "Evet," dedim titrek bir nefes alıp. "Neyse ki Ege oradaydı. Beni kurtardı, üstüne de adamı çok fena dövdü."

"İyi yapmış," dedi anneannem. Salonun köşesinde dedemle bizi izliyorlardı. Tartışmaya karışmak istemeseler de bizi hararetle dinlediklerini görebiliyordum.

Annem uyarırcasına, "Anne," dedi.

"Sonra..." diye anlatmayı sürdürdüm. "Ada'yla kavga ettim. Moralimin bozulduğunu görünce arkadaşlarının düzenlediği partiye götürdü beni. Şey..." Utanarak bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum. "Orada alkolü biraz fazla kaçırmışım. Ege de beni öyle görmenizi istemeyince biraz dinlenmeme izin vermiş. Amacı bir iki saat kendime gelmemi beklemekmiş ama o da uyuyakalınca..." Derin bir nefes aldım. "Sonrasını biliyorsunuz işte."

Kısa bir sessizliğin ardından annem konuşmaya başladı: "Ege'nin seni o adamdan kurtarması..."

"Hiçbir şeyi değiştirmez," dedi babam. Güçlü sesi kendinden emin ve itiraz kabul etmeyen bir tonda çıkmıştı. "İçinde biraz vicdan olan insan böyle bir duruma göz yummaz zaten. Sırf insani davrandı diye kızımı araba yarışlarına sürüklemesine ya da kızımla aniden ortadan kaybolmasına göz yummayacağım."

"İyi ama bu onun suçu değildi ki," diye karşı çıktım. "Alkolün dozunu kaçıran bendim." Babam bana cevap vermek yerine çantamı karıştırmaya başlayınca kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

İçinden telefonumu çıkardı. "Bu bende kalıyor. Bir daha o Ege denen çocukla görüşmeyeceksin."

Nefesim kesildi. "Hayır."

"Odana çık." Çenesiyle üst katı gösterdi. "Ben söyleyene kadar da aşağı inme."

"Bakın, hata ettim," derken gözlerim dolmuştu. Sakin kalmaya çalışıyordum ama çok zordu. "Bunun için bana ceza verin ama Ege'yle görüşmemi yasaklayamazsınız."

"Öyle bir yasaklarım ki..." dedi babam. Ses tonu o kadar soğuktu ki karşısında kızı değil, düşmanı vardı sanki. "Sen bile bu konuda ne kadar yetenekli olduğuma şaşırırsın."

"Onu seviyorum!" dedim sanki beni duyamıyorlarmış gibi yüksek sesle. "Bunun sizin için hiç kıymeti yok mu?"

"Yok," diye bağırdı babam. "Senin saçma duygularının hiçbir önemi yok. Şimdi çık yukarı!"

Gözlerimi kırpıştırırken irkildim. Annem uyarıcı bir tınıyla, "Aykut, bu meseleyi böyle çözemeyiz," dedi.

"Bugün olmazsa yarın kasabada denk geleceğiz," dedim meydan okurcasına. "O zaman ne olacak?"

Babam başını yavaşça salladı. "Doğru söylüyorsun," dedi düşünceli sesiyle. "En iyisi seni de Mira'nın yanına, İstanbul'a gönderelim. Teyzen ikinize birden sahip çıkar artık."

Annem hayretle iç çekti ama babam onu dikkate alıyormuş gibi görünmüyordu.

Dişlerimi sıktım. Sanki dört bir yandan kuşatılmıştım. "İstemiyorum!"

"Senin isteklerinin bir kıymeti yok ne yazık ki."

"Neden beni anlamak istemiyorsunuz?" diye patladım. Artık öfkeden titriyor, ağzımdan çıkan sözlerin nereye varacağını düşünmüyordum. "Neden bir hata yaptığımda Mira'ya gösterdiğiniz hoşgörünün çeyreğini bile bana göstermiyorsunuz? O aynısını yapsa gülüp geçersiniz ama bana hep daha çok tepki gösteriyorsunuz. Neden hata yapmaya iznim yok? Neden her zaman mükemmel olmak zorundayım?"

"Kes demagojiyi, Lina. Odana çık!"

Beni anlamaya hiç çalışmıyor, duygularıma önem vermiyordu. Bu tavrına karşılık içimde hayretle karışık bir kalp kırıklığı peyda oldu. Yaptığım şeyin doğru olmadığını, çok zor bir gece geçirdiklerini biliyordum ama neden yaptığım ilk hatada bu kadar vicdansız olmak zorundalardı? Neden Ege'yi sevdiğimi söylememe rağmen tek arzuları beni bu hayatta mutlu eden yegâne şeyi elimden almaktı?

Bu zamana kadar ailem için elimden geleni yapmıştım. En iyi notları almış, her zaman aşırı davranışlardan kaçınmış, uslu bir

kız olmuştum. İşte, hepsi bunun içindi. Yaptığım ilk hatada şimdiye kadar yaptığım tüm iyilikler silinmişti.

Ayağa kalkıp öfkeyle babama baktım. "Senden nefret ediyorum!"

Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez pişman olmuştum ama geri dönüşü yoktu. Babamın yüz hatları yaşadığı şaşkınlıkla gevşedi. Gözlerindeki öfke silindi ve yerini adını koyamadığım, daha güçlü bir duyguya bıraktı. Bana sabahtan beri bağırıyordu ama ettiğim üç kelimeyle onu en az beni incittiği kadar incitmiştim.

Arkamı dönüp merdiveni koşarak çıktığımda ardımda bir ölüm sessizliği bırakmıştım. Sonrasında yastığıma kapanıp gözlerim yorgunluktan kapanana kadar saatlerce ağladım.

29 Nisan 2022, Cuma

O hafta okula gitmedim.

Günler bir bir akıp giderken odamdan çıkmıyor, kitaplar ve filmlerle günlerimi geçiriyordum. Bazen ders çalışmayı deniyor, okula gitmediğim zamanı telafi etmeye çalışıyordum. Ama Ege'yi o kadar özlemiştim ki düşüncelerimin ona kaymasına engel olamıyor, doğru dürüst odaklanamıyordum. Yaralı yüzü, o haliyle bile bana gülümsemesi aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Artık onu görmeyi de geçmiştim; sesini duysam, iyi olduğunu bilsem kâfiydi.

Belki aradan geçen günler ailemin öfkesini yumuşatmış olabilirdi ama birbirimize sarf ettiğimiz laflardan sonra kuyruğumu kıstırıp telefonumu istemeyecek kadar gururluydum. Kendime sık sık ailemin düşmanım olmadığını söylüyordum ama bana davranışları öyle katıydı ki kendimi ikna etmem çok zordu.

Pencerenin önündeki çalışma masasına oturmuş, test kitabımı açmıştım. Yaklaşık yarım saat geçmesine rağmen tek bir soru bile çözememiştim. Bir yerden sonra hayaller kurmaya, test kitabımın sayfalarına küçük çizimler yapmaya başlamıştım ki bir hareketlilik dikkatimi çekti. Penceremin önünde uzanan bahçede Ege'yi gördüğümde kalbimin duracağını sandım.

Doğrulup sanki ona uzanabilirmişim gibi cama dokundum. Yaralı yüzüne rağmen bakışları pervasız, inatçıydı. Haki rengi, kısa kollu bir gömlek ve bej bir pantolon giyiyordu. Başını kaldırıp pencereme baktığında yüzünde oluşan gülümseme yaralarımı sarmıştı.

"Biliyordum," diye mırıldandım. "Sen de beni özledin."

Ege'nin bakışları benden koptuğunda ve babamın hışımla dışarı çıktığını gördüğümde kanım çekildi. Yüzümdeki gülümseme soldu, kalbim korkuyla ağırlaştı.

Koşarak odamdan çıktım, merdiveni o kadar hızlı indim ki neredeyse düşecektim.

"Lina," dedi anneannem peşimden. "Sen karışma."

Ama onu dinlemeyip yalın ayak dışarı fırladım. Tam o an babam Ege'yi sertçe itmiş, yere düşmesine neden olmuştu. Annemse bir şeyler söylüyor, onu kolundan çekiştirmeye çalışıyordu. Bir film sahnesinin ortasında gibiydim ama çevremdeki hiçbir şeyi algılayamıyordum.

Babam tekme atmak ister gibi gerildiğinde onlara yetişmiş, yerde sırtüstü yatan Ege'nin üstüne kapanmıştım. Babam ona zarar vermek istiyorsa önce benden başlaması gerekecekti.

"Lina, içeri gir!"

Ege'ye sımsıkı sarılıp başımı boynuna gömerken gözlerimi yumdum ve kalkanı olmaya devam ettim. Birkaç meraklı komşunun mırıltılarını duyuyordum ama umursamadım bile.

Yerde yatan Ege bir elini sırtıma götürdü. "İyiyim ben, Lina," dedi ama babamın onu ne kadar hırpaladığını görebiliyordum. "İçeri gir."

Ona cevap bile vermedim. Ege onu bırakıp gideceğimi düşünüyorsa aptal olmalıydı. Hâlâ ona sarılırken babama döndüm ve meydan okudum. Buradaydım ve kenara çekilmeye niyetim yoktu.

Babam dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. "Kafayı yiyeceğim!"

Annem hayretle soludu, yerde yatan Ege'yi gösterdi. Ben gelmeden önce her ne olduysa dudağının kenarından yine kan süzülüyordu. "Bu kafayı yememiş halin mi, Aykut?"

Ege yavaşça doğrulduğunda ben de kalkmak zorunda kaldım. "Poyraz'ın yaptıkları yüzünden bana öfke duyuyor olabilirsiniz, bir pislik olduğumu düşünüyor olabilirsiniz. Bana hakaret de edebilirsiniz, hiçbirine sesim çıkmaz." Bakışlarındaki kararlılık sarsılmazdı. "Ama Lina'dan uzak durmamı isteyemezsiniz."

"Kızımı seviyorsun yani, öyle mi?" dedi babam. Sesinde buna ihtimal vermediğine dair alaycı bir tını vardı ama Ege'nin azminden etkilendiğini görebiliyordum. Belki de sadece inanmak istediğimi görüyordum, bilmiyorum.

"Sevgi, hislerimi ifade etmek için doğru bir kelime değil, Aykut Bey. Ben kalbimi Lina'ya adadım."

Babamın yine gözünün dönmesinden korkuyordum ama bu sözleri Ege'den duymak, yeryüzünde cenneti yaşamakla eşdeğerdi. Gözyaşlarım süzülürken dudaklarım cılız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İzin vermezsem ne olacak, Egemen?" dedi babam. Yüzü, duygularını kusursuzca örten bir pelerin gibiydi.

"Yine de onunla olmak için bir yol arayacağım." Ege cevap verirken düşünmemişti bile. "O beni çevresinde istediği sürece her zaman yanında olmanın bir yolunu bulacağım. Onu dünyanın öteki ucuna gönderseniz bile elini hiçbir zaman bırakmayacağım."

Babam sessizce Ege'ye baktı. Bakışlarındaki sertlik herhangi birini korkutabilirdi belki ama Ege gözünü bile kırpmadan ona bakmayı sürdürdü. Sanki aralarında bir çeşit savaş vardı ve bu savaşı kimin kazanacağı kocaman bir soru işaretinden ibaretti. İkisinin de ne düşündüğünü kestirmek zordu ama onlara baktığımda birbirlerini anladıklarına dair garip bir hisse kapıldım.

Babam hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp eve ilerledi. Annem bir bana bir Ege'ye baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Beş dakika."

Yüreğim mutlu bir kuşun kanat çırpışı gibi neşeyle çırpınırken aptal aptal sırıttım. Kendimi hiç bu kadar minnettar hissetmemiştim. Bu halimi gören annemin bakışları bir an yumuşasa da bir şey demeden babamı takip etti.

Kapı kapanır kapanmaz Ege'nin boynuna sıkıca sarıldım. O da bir koluyla yerden destek alırken diğerini bana doladı. Boynuma gömdüğü burnu tenimi gıdıklarken kıkırdadım.

Geri çekildiğimde mutluluğum, hissettiğim telaşla gölgelendi. "Yüzün," diye mırıldandım.

Suratını sahte bir alınganlıkla buruşturdu. "Artık yakışıklı değil miyim?"

Başımı yana eğdim. "Bu halde bile gevşeklik mi edeceksin, Ege?"

"İyiyim, merak etme." Suratında bir gülümseme belirirken dile gelmemiş sorumu yanıtladı: "Artık daha iyiyim. Sen?"

Omuz silktim. "Artık daha iyiyim."

"Seni defalarca aradım, mesaj attım. İşleri daha kötü hale sokmamak için gelmek istemedim ama seni o kadar özledim ki kafayı yiyeceğimi sandım. Haber alamayınca meraklandım. Buraya gelerek seni zor durumda bıraktıysam özür dilerim."

O kadar tatlı ve anlayışlıydı ki kalbim eridi. "Seni şu an öpebilirim."

"Lütfen yapma. Babanın eli çok ağır."

İkimiz de gülüşürken, "Neden kendini savunmadın?" diye sordum. "Elbette babamı yumruklamanı istemem ama en azından bu kadar dayak yemekten kaçınabilirdin."

"Bir başkası söz konusu olsaydı yapardım. Ama babana karşılık vermek istemedim. Bana yakışmazdı."

"Harika, artık seni daha çok öpmek istiyorum."

"Bunu bir daha söylersen ben yapışacağım dudaklarına."

Sırıttım. "Bu sefer komaya girebilirsin."

O da gülümsedi ve bir an için tüm dünyada çiçekler açtı. "Artık buna değeceğini düşünmeye başladım."

Birbirimize gülümseyerek bir süre baktıktan sonra, "Seni özledim, Ege," dedim alçak sesle. "İyi ki geldin."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterken bana büyülenmiş gibi baktı. "Senin için her zaman gelirim, Lina."

Ege'ye bakarken dudaklarımda oluşan gülümsemeyi önleyemedim ve üzerimdeki etkisine şaşırmadan edemedim. Onunlayken daha güçlü, daha gözü biri kara oluyordum. Onun için, onunla olmak için yapamayacağım şey yoktu. Çevremdekiler beni ne kadar durdurmaya çalışırsa çalışsın, günün sonunda ona koşmanın bir yolunu mutlaka bulacaktım.

"Ne düşünüyorsun?" Başını yana eğdi, yüzünde insanı rahatlatan bir gülümseme vardı.

Seni seviyorum, Ege. Seni hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum.

Keşke bu cümleler yalnızca zihnimden geçmeyip dudaklarımdan da dökülseydi ama Ege'nin yorgun bakışları ve dağılmış yüzü dudaklarıma kilit vurdu. Daha farklı, daha özel bir anda bunu söylemek istedim. Tercihen onun dayak yemediği ve benim gözyaşları içinde onu kurtarmaya çalışmadığım bir anda.

"Uyurken salyan akıyor," dedim birlikte kaldığımız geceyi hatırlatarak. Romantik atmosfer dağılsa da yerini samimi, şakacı bir hava aldı.

"Daha önce söylediğim gibi uyurken horluyorsun."

Benimle nasıl dalga geçtiğini, hatta kendime bir kamera almama neden olduğunu hatırladım. Omzuna bir tane yapıştırdığımda gözünün kenarından yaş gelene kadar güldü.

Ege gittikten sonra gecenin ilerleyen saatlerine kadar odamdan çıkmadım. İçimde bir yavru kuşun ilk kanat çırpışı gibi hayat veren, umut vadeden bir mutluluk vardı. Ailemin Ege'yle birkaç dakika da olsa vakit geçirmeme müsaade etmesi, atıldığına inanamadığım kadar büyük bir adımdı. Söz konusu Ege olduğunda hiç

olmadıkları kadar baskıcı olabiliyorlardı. Sebebini mantıklı bulmasam da korkularını anlayabiliyordum ama Ege'nin üzerine bu kadar gittiği için babamı nasıl affedecektim, bilmiyordum.

Saat gece yarısına yaklaştığında boğazımın kuruduğunu hissettim. Komodinin üstündeki su şişem boşalınca alt kattaki mutfağa gitmek üzere ayaklandım. Normalde odamdan çıkmayı düşünmüyordum ama herkesin uyuduğu bir saatte olmak cesaret vermişti.

Merdivenin başına ulaşmak için birkaç adım attığımda, "Bu kadar korumacı olmana ne gerek vardı?" dediğini duydum annemin. Aniden donakaldım. Kimseyi dinlemek gibi bir amacım yoktu ama merakım tüm kuvvetiyle üzerime çökerken çaresiz kaldım. "Üzerine bu kadar gidersen iyice bunalacak ve bu sefer bizden uzaklaşacak."

Parmak uçlarımda adım atarak birkaç basamak indim. Gizlendiğim gölgelerin arasından baktığımda babamın yüksek sandalyeye oturup dirseklerini ada tezgâha yasladığını gördüm. Omuzları düşük, yüzü asıktı.

"Amacım onu boğmak değil," dedi. Sesi yorgun geliyordu. Annemin önüne ittiği, üzerinde dumanı tüten fincandan küçük bir yudum aldı. "Sadece kızımı korumaya çalışıyordum ama kazandığım tek şey öfkesi oldu."

"Lina'nın haklı olduğu bir konu var," dedi annem. "Aynısını Mira yapsaydı bu kadar delirmezdin. Lina'yı mı daha az seviyorsun yoksa Mira'yı mı umursamıyorsun, Aykut?"

Babam irkilerek anneme baktı. "Ne söylüyorsun, Behiye?" dedi gücenerek. "Kızlarımın arasında bir ayrım yapmam mümkün mü? Onlar bu hayattaki en değerli varlıklarım. İkisi için de canımı veririm." Bir an duraksadı. "Haklısın, muhtemelen bunu yapan Mira olsaydı daha az sinirlenirdim ama bunun sevgimle bir ilgisi yok. Mira ele avuca sığan bir kız olmadı hiçbir zaman. Bu, kızımın canını sıkanın boğazına yapışmayacağım anlamına gelmiyor ama Mira günün sonunda bir şekilde toparlayacakmış

gibi hissettiriyor. Lina'ysa çok narin. Kırık bir kalbin onda telafisi zor yaralar açmasından korkuyorum."

"Lina'nın hayatın acımasızlığına hazır olmadığını söylüyorsun ama onu fanusa kapatmaya devam edersen nasıl hazır olabilir ki?"

Babam derin bir nefes aldı, elini saçlarının arasına daldırdı. "Peki ya Mira'nın yaşadığı şeyleri o da yaşarsa?"

"Yaşananlardan dolayı ben de öfkeli ve önyargılıyım ama Egemen, Poyraz değil; Lina da Mira değil." Annem elinde bir fincanla babamın yanına oturup tezgâha yaslandı. "Lina sana defalarca duygularını anlatmaya çalıştı. Onu korumaya o kadar odaklanmıştın ki kızını görmezden gelmenin onu ne kadar üzdüğünü fark etmedin bile."

"Ben böyle olmasını istemedim." Babam dirseklerini tezgâha, alnını avuçlarına yaslamıştı. Kara düşünceler etrafını sarmış, ona kılıç kuşanmış ve karşısında savunmasız kalmış gibi çaresiz görünüyordu. "Sadece onun üzülmesini istemedim."

"Biliyorum." Annem, babamın sırtını sıvazladı. "Ama bu şekilde davranman belki de onu Egemen'le yaşayacağı olası bir ayrılıktan daha çok üzüyordur."

"Anlamıyorsun, Behiye." Babam kafasını kaldırıp anneme baktı. "Ya ağabeyinin yaptığı gibi kardeşi de kızımın kalbini kırarsa? Ya Mira gibi Lina'dan da ayrı kalırsak?"

"Bütün ilişkilerde bu risk yok mu, Aykut?" diye sordu annem. "Kim birini incitme düşüncesiyle bir yola çıkıyor ki? Mesela biz evlenmeye karar verdiğimizde bugünlerin geleceğini öngörebildik mi? Birbirimizi bu kadar üzeceğimizi tahmin edebildik mi?"

İkisi birbirine uzun saniyeler boyunca bakarken kendimi şahit olmamam gereken özel bir ana tanıklık ediyormuşum gibi hissettim. Babam, "Haklısın," diye mırıldandığında hissettiğim rahatsızlık yüzünden odama dönmek üzereydim. "Bilemezdik." Kısa bir duraksayan babam yeniden konuştu. Bu sefer sesi daha hüzünlü, daha kırgındı. Konuşurken her an ağlayabilirmiş gibi sesi titredi. "Lina benden nefret ediyor."

Dudaklarım titrerken gözlerim doldu. Annem, "Aykut," diye mırıldandı karşısında sevimli bir yaratık varmış gibi. Ayaklanıp babama sarıldığında babam ona karşılık veremeyecek kadar üzgündü. Elinin tersiyle gözlerini silip gözyaşlarını yanaklarına düşmeden durdurdu fakat ben çoktan ağlamaya başlamıştım.

"Bir kızım benden çok uzakta, diğeri de artık beni sevmiyor." Annem geri çekildi, kolları hâlâ babama sarılıyken babam ona masumca baktı. "Sıçıp batırdım, Behiye. Berbat bir baba oldum."

"Böyle söyleme," dedi annem. "Lina sana öfkeli ve kızgın. O gün de o kadar çok üstüne gittin ki düşünmeden konuştu. Yoksa iki kızımız da ne yaparsan yap, seni sevmekten asla vazgeçmez." Suratını buruşturdu. "Hatta bazen seni benden daha çok sevdiklerini düşünüp kıskanıyorum."

Babam gözlerini silerken alçak sesle gülünce annem, "Gülme," dedi onu hafifçe itip. Hâlâ ona sarılıyordu. "Bu ciddi bir sorun."

"Umarım haklısındır." Annem ona kötü kötü bakınca, "Yani..." diye ekledi hemen. "Beni sevdikleri konusunda." Derin bir nefes aldı. "Şimdi ne yapacağız peki?"

"Olanları Mira'ya anlatmayacağız," dedi annem. "Lina'nın, Poyraz'ın kardeşiyle birlikte olmasına bizden daha çok öfkelenecek, kırılacaktır. Bırakalım da bu meseleyi ikisi halletsin."

Babam başını sallarken, "Haklısın. Peki, Lina'ya nasıl yaklaşacağız?" diye sordu.

"En baştan yaklaşmamız gereken şekilde," dedi annem basitçe. "Kızımızı önceden nasıl serbest bıraktıysak aynı şekilde davranacağız."

"Egemen'le olmasına göz yumacağız yani." Babamın sesi sıkıntılı çıksa da durumu kabullenmiş gibiydi.

"Kendi kararlarını vermesine göz yumacağız," diye düzeltti annem. "Ona güveneceğiz ve bize ihtiyaç olması halinde babamı tüfeğiyle üstüne salmak için hazırda bekleteceğiz."

Babam yeniden gülümsedi. Bu sefer biraz daha rahatlamış görünüyordu. Anneme bakarken bakışları yumuşadı. "Teşekkür ederim, Behiye. Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum."

Annem bir an gözlerini kırpıştırıp donakaldı. Kollarına bakarken babama hâlâ sarıldığını o an fark etmiş gibi bir hisse kapıldım. Babama öyle bir baktı ki karşısında boşandığı eski kocasını değil, yıllar önce âşık olduğu delikanlıyı gördüğüne yemin edebilirdim.

Annem dudaklarını araladı ama arkamı dönüp parmak uçlarımda yukarı çıkarken ne söylediğini duymadım.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Mira Altınok
23 Temmuz 2022, Cumartesi

Saat gece yarısına yaklaştığında hepimiz Sevim'in evinin bahçesindeydik. Etraftaki böcek sesleri ılık esintiye karışıyor, huzurlu bir yaz akşamı portresi çiziyordu. Ancak yuvarlak masanın etrafında oturan gençlerin yüzü bu portreye hiç oturmuyor, asılmış dudaklarıyla isyan ediyordu.

"Ondan en son ne zaman haber almıştın?" diye sordu Ege. O da okuldan arkadaşları Masal, Mert ve Erhan'la buraya kadar gelmişti. Bize destek olmak istemişlerdi.

Sevim şakaklarını ovuştururken ağlamaktan şişmiş gözlerini kapattı. "En son yediye doğru aradım onu," dedi. "Bize gelecekti, çıkmak üzere olduğunu söylemişti."

Kaşlarım çatıldı. O pislik hemen hemen aynı saatlerde mesaj atmıştı. Irmak'ın başına ne geldiyse Sevim'le konuştuktan sonraki birkaç dakika içinde gelmiş olmalıydı.

Bir an demirden bir çift el boğazımı sıkıyormuş gibi nefessiz kaldım. Elimden geleni yapmama rağmen Lina'dan sonra sevdiğim birini daha kaybetmenin eşiğindeydim. Bu pisliğe karşı koyamamış, benden bir parça daha koparmasına engel olamamıştım.

Nerede hata yapmıştım? En başından polise mi gitmem gerekirdi? Yoksa bu hamle, yaşanacak trajedileri daha erkene taşımak dışında bir işe yaramaz mıydı? Sırada kim vardı, annem mi yoksa babam mı? Bu listenin başında mı olmak istiyordum, sonunda mı?

Cevaplanmamış sorular içimi yiyip bitirirken elimi saran bir elin varlığını hissettim. Başımı kaldırdığımda Poyraz destek olmak istercesine baktı bana. Bu küçük ama samimi hareketinin çevredekiler tarafından fark edilip edilmediğini umursamıyor gibiydi.

Sokağa park eden araba, sessizliği bıçak gibi böldü. Birkaç saniye sonra Rüzgâr arabadan indiğinde kalbimin ağırlaştığını hissettim. Bahçenin demir kapısını itip doğruca yanımıza yaklaşırken ayaklanıp yanına gittim. Bakışları endişe doluydu. Bu işte en başından beri yanımdaydı ve sanki elimi tutup beni içine düştüğüm cehennemden çıkarmak istiyordu.

"Mira." Tam karşımda durduğunda kollarını bedenime sardı. "Geçmiş olsun. Duyar duymaz Irmak'ın ailesinin evine gittim, burada olduğunuzu söylediler."

"Biz de onlara gitmeyi düşündük." Rüzgâr geri çekilse de elleri dirseklerimdeydi. "Ama tüm kasaba orada zaten, kalabalık yaratmak istemedik. Bir de biliyorsun..." Başımı hafifçe yana eğdim. "Sevim de pek iyi değil."

Aslında hiçbirimiz iyi değildik. Hepimiz Irmak'a bir şey olduğu düşüncesinden dolayı panik halindeydik. Canımızdan can gitmişti ama Sevim, bu gece Irmak'ı ısrarla eve çağırdığı için kendini ekstra suçlu hissediyordu.

Rüzgâr baktığım yere bakınca yüzünü buruşturdu. Kendimi onu incelerken buldum. Böyle cani biri olacağına, kardeşime saldırıp benimle oyun oynayacağına inanmıyordum. Bunun için sebebi yoktu ve gözlerinde öyle bir şefkat vardı ki kimseye böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyordum.

Fakat o adamın söylediklerini zihnimden söküp atmam, yok saymam da olanaksızdı. Yalan söylediği ihtimaline tutunmak istiyordum ama o evsizin hayattan vazgeçmiş ya da hayatla dalga geçer gibi bir hali vardı. Böyle biri yalan söylemek gibi külfetli bir işle uğraşır mıydı?

"Geçmiş olsun, Sevim." Rüzgâr tüm düşüncelerimden habersizdi. "Merak etme, eminim ki Irmak'ı sağ salim bulacaklardır."

"Hiç böyle yapmazdı," dedi Sevim. Sesi o kadar cılız ve titrek çıkıyordu ki bir an onu duyamadım. "Başına bir şey gelmiş olmalı."

"Hemen kötüyü düşünme," dedi Masal. O sırada dolan gözlerimle Rüzgâr'a baktım. Bana aynı şeyleri düşündüğümüzü hissettiren bir sıkıntıyla bakarken zihnimden geçenleri okuyormuş gibiydi. "Belki bir haber almıştır ve aramak aklına gelmemiştir."

Sevim buna pek ihtimal vermiyor gibiydi. "Beş saat boyunca mı?"

Masal ne diyeceğini bilemeyerek Erhan'a baktı. Erhan tam bir şey söyleyecekti ki Emir, "Sevim," diyerek araya girdi. Sesi ne kadar duygusuz ve kontrollü çıksa da hissettiği korku gözlerinden kolaylıkla okunuyordu. "Onu bulacağız. Kendini suçlayıp kötüye odaklanmayı bırakmalısın."

Sevim gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken ben de Emir'in söylediklerine kulak vermeye çalıştım. Çaktırmamak için elimden geleni yapıyordum ama içimi yiyip bitiren suçluluk duygusu ve her şeyin daha kötü olacağına dair duyduğum endişe, beni bir pirana gibi yiyip yok ediyordu. Irmak'ın gülen gözleri gözümün önünden gitmiyor, neşeli kahkahaları kulaklarımda çınlıyordu. Irmak'a bir şey olmasına, daha farklı davransaydım işlerin nasıl ilerleyeceği sorusuna katlanamazdım. Arkadaşımı şimdiden çok özlemiştim.

"Haklısınız," dedi Sevim. "Ben sadece..."

Cümlesini tamamlayamadan elini yüzüne kapatıp gözyaşlarına boğulunca Tuna ona sarıldı. Bir elini Sevim'in başında gezdirip onu teselli etmeye çalışsa da yüzünde karamsarlığın en berrak resmi vardı.

Aniden titreyen telefonumu almak için cebime uzandım. Aklım Irmak'la o kadar meşguldü ki kimden mesaj geldiğini düşünmemiştim bile fakat o pisliğin bana ulaştığı numaradan yeni bir mesaj geldiğini görünce kanımın buz kestiğini, ağır bir taşın yüreğime oturduğunu hissettim.

Arkadaşını kurtarmak istiyor musun?

İlk işim refleks olarak Rüzgâr'a bakmak oldu. Ona inansam da mesajın şu an gelmesinin beni rahatlattığını inkâr edemezdim. Yanımda olduğuna göre bana mesajı gönderen o olamazdı. Öyleyse o evsiz adam neden onun adını vermişti?

Bir elimle ensemi ovuşturdum. Bulduğum cevaplar, beraberinde daha fazla soru getirmek dışında bir işe yaramıyordu.

Hissettiğim ikinci şey ise kaygıydı. Çıldırmanın eşiğindeki zihnim o kadar kontrolden çıkmıştı ki Irmak'ın bu pisliğin yanında bağlı olduğunu hayal etmek benim için zor olmadı. Onu ağlarken, korkup celladına yalvarırken ve başına neden bunun geldiğini sorgularken düşünmek sandığımdan daha kolaydı.

Yavaşça ayağa kalkıp arkadaşlarımdan uzaklaştım. Buraya gelirken Poyraz bu pisliğe cevap vermememin, onu kışkırtmamamın daha iyi olacağını söylemişti ama kendime engel olamadım. Gözyaşları gözlerimi yakarken titreyen parmaklarımı durduramadım.

Arkadaşımın kılına zarar verirsen yemin ederim ki seni kendi ellerimle gebertirim!

Sonraki mesajı attığında dudağında beliren hain, mide bulandırıcı gülümsemeyi görür gibi oldum.

Sakin ol, Mira. Daha bir şey yapmadım. Senin nasıl bir pislik olduğunu tüm arkadaşlarına anlatmadım mesela.

Mesajında o kadar kendinden emin bir tarzı vardı ki gerginliki tenimin altında engellenemez bir kaşıntı gibi yayıldı. Artık sadece arkadaşlarım ve ailem için değil, kendim için de korkuyordum.

Biliyor olabilir miydi?

Başımı iki yana sallayıp bu düşünceden uzaklaşmaya çalıştım ama kendimi, aslanın merhametine bırakılmış geyik gibi hissetmekten alamadım. Boynuma geçirilen dişlerin acısını hiç bu kadar net hissetmemiştim ama cevap yazarken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Senin istediğin benim. Onu rahat bırak ve tüm hıncını benden çıkar!

Cevabı gecikmedi:

O günler sandığın kadar uzakta değil, merak etme.

"Mira."

Poyraz'ın sesini duyduğumda arkamı döndüm. Kaygılı gözlerle bana bakarken tüm bakışların bana çevrilmesine neden oldu. Bu kadar ilgi karşısında rahatsız hissederek, "B-ben," diye kekeledim. Arkadaşımı alıkoyan, kardeşimin ölümle cebelleşmesine sebep olan pislik her seferinde dengemi şaşırmama neden oluyordu.

Poyraz bir şeylerin yolunda olmadığını anladığında birkaç adım attı. "İyi misin?"

Ona cevap veremeden elimdeki telefon yeniden titredi.

Hak etmiyorsun ama benden sana bir şans daha.

Eğer arkadaşının yaşamasını istiyorsan 26 Ağustos gecesi yaşananları anlatacaksın, Mira.

Tüm sevdiklerin nasıl pislikler olduğunuzu senden dinleyecek.

Ellerim titrerken bilmediğine dair tüm umutlarım, kar fırtınasıyla karşılaşan yaz çiçeği gibi soldu.

On sekiz yıllık hayatıma nice yanlışlar sığdırmıştım. Olmamam gereken yerlerde bulunmuş, sayısını unuttuğum kadar çok yalan söylemiştim. Benim için çizilen sınırların etrafında dolaşmak en büyük eğlencemdi. Çevremdekiler beni sürekli eleştirse de bir şeyden emin oldukları için beni muhakkak affederlerdi, iyi bir insandım ben. Aşırılıklarıma, afacanlıklarıma rağmen iyi yürekliydim.

En azından bildikleri buydu.

Gözlerim Tuna'yı bulduğunda vicdan azabı, kara bir pelerin gibi etrafımı sardı. Sanki dünya yıkılmıştı da altında eziliyordum, kemiklerim parçalara ayrılıyordu. Oysa o gece yaşananlardan sonra üzülmeye, acı çekmeye hakkım var mıydı?

O pislik beni aradığında içime çekmeye çalıştığım nefesim boğazımda tıkandı. Tüm gerçekleri anlatma ihtimali beni dehşete düşürmeye yeterken bana birkaç dakika bile vermemesi iyice

umutsuzluğa kapılmama neden olmuştu. Geçmişimden o kadar utanıyor, ondan kaçmayı o kadar istiyordum ki bir an telefonu kapatmayı bile düşündüm ama bunu yapmak, Irmak'ı ucu görünmeyen bir uçuruma atmakla aynı şey olurdu.

Telefonu yavaşça açtım. Ekranda konuşmanın süresini gösteren saniyeler bir bir akıp giderken gözümden bir damla yaş süzüldü.

"Neler oluyor?" Poyraz yanıma geldi ama ben yuvarlak masaya gidip Sevim'in karşısına oturdum ve elimdeki telefonu masanın tam ortasına bıraktım. Arkadaşlarım bana merakla harmanlanmış bir korkuyla bakıyordu.

"Mira," dedi Sevim korkarak. "Irmak'tan kötü haber mi aldın?"

Evet, belki.

"Hayır," dedim.

Sevim'in omuzları kısmen rahatlamayla gevşedi ama halimin onu tedirgin ettiği de açıktı. "Şükürler olsun. Ona bir şey olsaydı..."

"Kendini asla affetmezdin," diye tamamladım sözlerini. Sevim başını hafifçe sallarken lafın nereye gideceğini merak ediyor gibiydi. "Kendini daha fazla suçlu hissetme, Sevim. Irmak'ın bu halde olmasının tek sebebi benim."

Ilık yaz akşamı esintisi, yerini buz kesmiş bir havaya bıraktı. Bahçenin orta yerine bomba bırakıp geri çekildiğimin farkındaydım. Herkes ne söyleyeceğini bilemeyerek birbirine garip bakışlar atarken konuşan Egemen'in arkadaşı Mert oldu: "Nasıl yani? Sen ne yapmış olabilirsin ki?"

Bir an onlara içine düştüğüm, çırpındıkça beni daha da içine çeken bataklığı anlatmak istedim. Bana yardım etmelerini, beni kurtarmalarını diledim ama masanın ortasındaki telefon dudaklarıma çekmem gereken fermuarı zalimce hatırlattı. Arkadaşlarıma yaşadıklarımdan bahsettiğim anda hepsi onun hedefi haline gelecekti.

Hoş, şimdi değiller miydi?

"Bunun bir önemi yok," dedim.

Sevim'in bakışlarında hâlâ şüphe olsa da yüzümde gördüğü çaresizlikten olsa gerekti ki bakışları yumuşadı. Öne uzanıp destek olmak ister gibi elimi tuttu. "Mira, kendini suçlama. Sen başımıza gelecek hiçbir kötü olayda rol oynayamazsın."

"Nasıl biri olduğumu bilsen böyle konuşmazdın."

Sevim gözle görülür şekilde irkilirken hafifçe geri çekildi. O sırada Emir'in kaşları çatılmış, beni dikkatle inceliyordu. "O ne demek, Mira?" dedi. "Nasıl biriymişsin sen?"

"Sizden bir şey sakladım," derken gözümden bir damla yaş süzüldü. Oturduğum sandalyede kıpırdanırken Poyraz bana dehşet içinde bakıyordu. "Senden de, Poyraz."

Poyraz yanımdaki sandalyeye otururken beni pürdikkat dinliyordu. Çatılmış kaşlarının altındaki gri gözleri korku ve şüphe dolu bakıyordu ama sessiz kaldı.

"Ne gizledin, Mira?"

Rüzgâr'ın sorusu üzerine ürkek bakışlarım Tuna'yı buldu. Başta merakla bakan gözleri birden dehşetle sarsıldı. Yüz hatları bir ip gibi gerilirken göğsünün hızla inip kalktığını gördüm.

"26 Ağustos gecesi..."

"Mira, hayır!" Tuna lafımı böldü. Dinginliğini korumaya çalışıyordu ama masanın altındaki ellerinin titrediğini görebiliyordum. "Bunu burada yapmak zorunda değilsin."

"Babam yeni bir araba almıştı," dedim ona kulak asmadan. "Çok heyecanlıydım, ilk defa Pakize dışında bir arabaya âşık olmuştum. O kadar heveslenmiştim ki o gece kasabadaki tüm gençlerin katıldığı partiye o arabayı kaçırıp gittim."

"Mira, sus!"

Tuna'nın uyarısını dinlemedim. "Tuna'ya da arabayı gösterdim. Birkaç tur atmak istedi. İkimiz de biraz içtiğimiz için başta karşı çıktım ama sonrasında ikna olmam uzun sürmedi. Etrafta birkaç tur atmanın kime ne zararı olabilirdi ki?"

"Mira!" Tuna aniden öne atıldığında Rüzgâr onu ensesinden tutup yerine oturttu. Bunlar yalnızca birkaç saniye içinde olmuştu ama benim için o kadar acı verici bir andı ki sanki yıllar sürmüştü.

Rüzgâr'a direnen Tuna'nın gözlerinden yaşlar akarken, "Sonra..." diyerek anlatmaya devam ettim. "Bir şeye çarptık. İlk başta ne olduğunu anlamadık. Bir tabelaya çarptığımızı sandık ama camdaki kanı görünce bir geyiğe çarptığımızı düşündük. Daha doğrusu böyle olmasını umduk ama..." Tuna'ya baktım. Onun da tıpkı benim gibi geçmişe döndüğünü, o geceyi anımsadığını görebiliyordum. Yüreğimdeki kederin yansımasını onun yaşlı gözlerinde görebiliyordum. "Bir genç kıza çarptık," dedim sonunda. "Rüya'yı biz öldürdük."

Kötülüğün her zaman bir nehir olduğunu düşünürdüm. Bana dokunmadan yanımdan akıp geçtiğine ama başka insanları zalimce boğduğuna inanırdım. Çoğu zaman acıklı haberlere birkaç saniye üzülmek dışında tepki vermezdim. Aynı talihsizlikleri yaşayacağımı düşünmezdim bile.

Oysa bugün ellerimi ne kadar yıkarsam yıkayayım, kan lekesini söküp atamıyordum.

Ortamda ölüm sessizliği peyda oldu. Kimsenin konuşmaya cesareti yoktu. Sanki herkes az önce doğru duyup duymadığından emin olmak ister gibi birbirine bakıyor, belki de bir çeşit şaka yaptığımı umuyordu.

Masanın ortasındaki telefondan gülme sesini duyduğumda dişlerimi öfkeyle sıktım. Telefon kapandığında ne kadar keyifli olduğunu ancak hayal edebilirdim. Hayatımı mahvetmek, sevdiklerimi benden tek tek söküp almak onu çok eğlendiriyordu.

"Peki, sonra ne oldu?" Soru Emir'den gelmişti. Bakışları ne düşündüğünü açık etmiyordu. Belki de o kadar şaşkındı ki hiçbir şey düşünemiyordu. "Polise gitmediniz mi?"

O pislik alacağını aldıktan sonra telefonu kapatmış, tereyağından kıl çeker gibi bu ortamdan kurtulmuştu. Bir an tıpkı onun

yaptığı gibi aniden yok olabilmek istedim. Oysa ben, benden açıklama bekleyen insanlarla yüzleşmek zorundaydım.

"Arayacaktım," dedi Tuna. Artık direnmiyordu, kelimenin tam anlamıyla bir çuval gibi sandalyeye yığılmıştı. "Ama..."

"Korktum," derken sesim titredi. "*Basıp gidelim,* dedim."

"Evet," dedi Tuna. "Mira öyle deyince kaçtık."

Rüzgâr bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakarken geriye doğru bir adım attı. Çok küçük bir hareketti, belki kendisi de farkında değildi ama ben her şeyin farkındaydım. Bana bakarken bir an için nefes bile alamadı. Bunca zamandır bir canavarla savaştığımızı sanıyordu, oysa asıl canavar tam yanında nefes alıyordu.

"Çok korkmuştum," diye anlatmayı sürdürdüm. "Tek düşündüğüm oradan uzaklaşmaktı. Ertesi gün kendime geldiğimde Tuna'ya polise gitmemiz gerektiğini söyledim ama..."

"Annem kalp hastası," dedi Tuna. "O sıralar kötüleşmişti. Bu haberi..." Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Kaldıramayabilirdi."

"Yani sustunuz, öyle mi?" Sevim'in sesi hem şaşkın hem de suçlayıcıydı. "Gencecik bir kızın ölümüne sebep oldunuz ve bunca zaman hiç kimseye hiçbir şey anlatmadınız."

"Hiç kimse değil aslında," dedi Tuna bakışlarını kaçırarak. "Babam biliyor."

"Niye? Arkanızı toplasın diye mi?"

"Hayır," diyerek araya girdim. "Bir gece dayanamadım. Suçluluk o kadar kötü bir duyguydu ki her şey dudaklarımdan döküldü."

Emir kaşlarını çatıp Tuna'ya baktı. Sanki zihninde dağınık olan yapboz parçaları birbirini bulmaya başlamıştı. "Bir ara baban seni çok fena dövmüştü. Kredi kartlarını da aldığından bahsetmiştin."

"Sebebi buydu," dedi Tuna. Bir sigara yaktı. Dumanı içine çekerken halinde keyiften çok sıkıntı vardı.

Masal alaycı bir şekilde gülünce hepimiz ona baktık. "Yani siz zengin piçlerinin, bir kızın hayatına karşı ödediği bedel bu mu?"

dediğinde utançtan kıpkırmızı kesildim. "Biraz hırpalanmak ve harçlığın kesilmesi mi?"

Erhan, "Masal," diye uyardı ama genç kız onu dinlemiyordu.

"Gerçi bu kadarı için şanslı olmak gerekir. Mira hiçbir bedel ödememiş."

"Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" dedim Masal'a. Fakat sonra tüm arkadaşlarıma döndüm. "Her gece gözümü kapattığımda Rüya'nın ruhsuz bakışları gözümün önüne geliyor. Bir insanın elinden hayatını almış olmanın altında kaç gece ezildiğimden haberiniz var mı? Rüya'nın sevdiklerinin bana gösterdiği iyi tavırlar karşısında kaç kere ölmeyi dilediğimi biliyor musunuz? İçimi kemiren vicdan azabından haberiniz var mı?"

"Bir insanı öldürdünüz," dedi Masal. Hem bana hem Tuna'ya bakıyordu. "Şimdi affedilmeyi mi bekliyorsunuz?"

"Hayır, beklemiyoruz. Çünkü bizim de kendimizi affetmemiz mümkün değil ama neden bizim başımıza gelen şey sizin de başınıza gelemezmiş gibi davranıyorsunuz? Kazayla veya değil, birini öldürdük biz. Sizin haberlerde görüp kanal değiştirdiğiniz şeyleri yaşadık." Burnumu çekip kendime birkaç saniye verdim. "O günden sonra defalarca polise gitmek istedim. Kasabalılar, gencecik kıza çarpıp kaçan caniler hakkında dedikodu yaparken onlara o canilerden biri olduğumu haykırmak istedim. Belki o zaman her gece kâbuslarıma giren Rüya bir nebze de olsa huzur bulurdu. Hâlâ bazı geceler karanlık bir köşeden beni izlediği hissine kapılıyorum. Sanki bir yerde ondan çaldığım hayatın hesabını sormak için beni bekliyor. Bazen Rüya ona çarpan arabada olduğum için değil de başına gelenleri gizlediğim için bana kırgınmış gibi geliyor." Dudaklarım titredi. Yaptıklarımla yüzleşmek benim için hiç kolay değildi. "Kazadan sadece birkaç saat önce partide bana gülümsemişti," dedim hıçkırıklar bedenimi sarsarken. "Onu öldürecek kişiye baktığını nereden bilecekti ki?"

Başımı masaya yaslayıp ağlamaya başladım. Etrafımda bir sessizlik oluştu. Belki de kulaklarım uğuldadığı için hiçbir şey

duyamıyordum. Neredeyse bir yıldır altında ezildiğim gerçeği sonunda itiraf etmiştim. Acı içindeydim ama ne kadar korkunç biri olduğumu kabullenmenin anlaşılmaz bir huzuru vardı.

Bu zamana kadar Rüya'nın ailesine yardımlarda bulunmuş, kimliğimi gizlemek için elimden geleni yapmıştım. Belki yüreğimi sıkan el biraz gevşer diye ummuştum ama kâbuslarıma giren Rüya her seferinde daha öfkeli görünüyor, yaptıklarımdan böyle kurtulamayacağımı söylüyordu.

Birkaç dakika sonra kısmen kendime geldiğimde başımı kaldırıp Tuna'ya baktım. Bunca zaman boyunca sessizce sigarasını içiyordu. Benim aksime kendini savunmaya çalışmadı. Sanki... Pes etmiş gibiydi.

Sigarasını küllükte söndürdükten sonra bana baktı. Ağlamıyordu ama gözlerindeki keder öyle canlıydı ki sanki nefes alıyordu. "Buraya kadar, Mira," dediğinde dudaklarım titredi. Yüz hatları kayıtsızdı ama bakışları en az benim kadar korku ve pişmanlık doluydu. "Vakti geldi."

Omuzlarım düştü. Birden her şey çok basit, savaşılmaya değmez göründü. Belki de vazgeçmek böyle hissettiriyordu, bilmiyordum. Başımı hafifçe salladım.

Emir kaygı dolu gözlerle Tuna'ya baktı. "Neyin vakti geldi?"

"Her şeyi itiraf edeceğiz." Tuna konuştuğunda herkes birbirine baktı. "Bu çile de bitecek artık."

Aniden doğrulduğunda Sevim bileğini yakaladı. "Saçmalıyorsun."

"Mira haklı, Sevim." Tuna derin bir nefes aldı. "Bu, dayanması kolay bir vicdan azabı değil."

Kapıya yönelecekti ama Poyraz, "Otur oturduğun yerde, Tuna!" dedi. Sesinde Sevim'inki gibi empati yoktu. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Bakışlarını Tuna'dan ayırmıyor, ne düşündüğünü ustalıkla gizliyordu. Tuna ise Poyraz'ın bu lafına şaşırdığını saklayamadı. "Ne?" dedi. "Ne demek bu?"

"Bu zamana kadar nasıl sustuysan bundan sonra da öyle susacaksın demek." Poyraz bahçedeki herkese tehditkâr bir ifadeyle baktı. "Bu gece duyduklarınızı unutacaksınız. En güvendiğiniz insana bile yaşananları anlatmayacaksınız."

"Yoksa ne olur?"

Mert'in sorusunu kayıtsızlıkla yanıtladı: "Hepinizin hayatını mahvederim."

"Poyraz," diye mırıldandım ama lafımın devamını nasıl getireceğimi bilemedim. Bedenim uyuşmakla zangır zangır titremek arasında kaybolmuştu.

"Yani susacak mıyız?" diye sordu Masal.

"Mira'yla Tuna'nın yaptığı hazmedilir şey değil." İlk defa konuşan Egemen, bizden çok kendi arkadaşlarıyla konuşuyordu. "Ama yaşadıkları kolay da değil."

"Bunları söylüyorsun çünkü Lina'ya o kadar âşıksın ki kardeşini hapse yollarsan kendini asla affetmezsin."

"Bunları söylüyorum çünkü Mira'yı tanıdım," dedi Egemen. "Böyle bir olayın onu içten içe kemirdiğini tahmin edebiliyorum. O iyi biri, Masal. İlkokuldayken zorbalara nasıl haddini bildirdiğini hatırlamıyor musun? Hatta bir keresinde sana bulaştığı için Damla'yı azarlamıştı."

O kadar küçüktüm ki Egemen'in bahsettiği olayı hatırlamıyordum bile ancak zorba çocukları dövüp ağlattığım ve öfkeli ailelerin kapımıza dayandığıyla ilgili anılar bugün bile zihnimde hayat buluyor, zevkten dört köşe olmama neden oluyordu.

Masal'ın omuzları gevşerken yüzündeki inatçı ifade biraz olsun kırılmıştı. Bana bakarken berbat bir insan olduğumla ilgili katı fikri az da olsa sarsılmış görünüyordu.

"Bunu normalleştirmeye çalışmıyorum," dedi Egemen. "Ama yaşananların bir kaza olduğunu unutmamanız gerek. Kimse bile isteye çarpmadı o kıza."

"Yine de bu hâkimcilik oynayacağımız anlamına gelmiyor." Rüzgâr'ın sesi o kadar soğuktu ki içimi titretti. Ona baktığımda

bakışlarında nefes alan hüzne rağmen dik durmaya çalıştığını gördüm. "Polise gitmek zorundayız."

Poyraz'ın sesi de en az onunki kadar katıydı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

"Söz konusu Mira olduğu için böyle söylüyorsun."

"Şimdi polise gitmen neyi değiştirecek?" Poyraz asabileşiyordu. "Giden geri gelecek mi?"

"Rüya'nın ailesinin yerinde olsaydın böyle mi düşünürdün? Ölen senin kızın olsaydı yaşananların bir kaza olduğunu düşünüp Mira ve Tuna'yı affedebilir miydin?" Poyraz bir an sessiz kalınca Rüzgâr başını hafifçe salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bahçe kapısına doğru hızla yürüyordu ki Poyraz aniden önünde bitti. Onu yakasından sertçe tuttuğunda ikisi de birbirine öfkeyle bakıyordu. "Otur şuraya, Rüzgâr."

"Bunu söylemek benim için kolay mı sanıyorsun?" Rüzgâr'ın sesi acı doluydu. "Ama bunu yapmak zorundayız, Poyraz. Kafamıza göre adalet dağıtamayız. Bir kız öldü."

"Evet," dedi Poyraz. "Rüya öldü ama Mira hâlâ yaşıyor. Aptalca davrandı ve bunun bedelini o geceden beri çektiği vicdan azabıyla ödedi diye onu da mı öldürelim?"

Rüzgâr bir an için emin olamadı. "Yapmamız gereken bu."

"Yapmamız gerekenin ne olduğu umurumda değil. Bir kazaya karıştı diye Mira'yı ateşe atmayacağım."

Rüzgâr hafifçe geri çekilip burnundan solurcasına güldü. Konuşurken kendinden emin görünüyordu. "Mira birini bilerek öldürseydi de böyle yapacaktın."

Poyraz bir an bile tereddüt etmedi. "Beni iyi tanımışsın."

"Yeter artık." Emir konuşunca tüm dikkatleri üzerine çekti. Derin bir nefes aldı. "Poyraz aşkından delirmiş gibi davranıyor olabilir ama haklı. Arkadaşlarımızı kendi elimizle polise teslim etmek gideni geri getirmeyecek. Eğer ortada kasti bir suç olsaydı onların karşısında ilk ben dururdum ama bu saatten sonra

söylenen her söz, onların hayatını yakmaktan başka bir işe yaramayacak."

Ortam sessizleşti, herkes düşüncesini saklamak istiyor gibiydi. O sırada Egemen arkadaşlarına döndü. "Bu gece yaşananlar burada kalacak." Masal sertçe yutkundu. Artık eskisi gibi saldırgan değildi, kararsız görünüyordu. "Mira iyi biri, Masal," dedi Egemen. "Bu sözüme inanmıyorsan ona bak, gözlerine bak. O da en az Rüya kadar ölü."

Masal'ın bakışları bana döndü. Uzun saniyeler boyunca beni izlerken bende bir şey aradığı izlenimine kapıldım. Ne olduğunu ya da aradığını bulup bulamadığını bilmiyordum ama sonunda başını hafifçe salladı. "Bu gece yaşananlar burada kalacak," dedi.

Sevim şakaklarını ovuşturdu. "Hepiniz salaksınız," dedi. "Ama sizi o kadar çok seviyorum ki..." Bakışları Tuna'yla aramda mekik dokurken dudakları titredi. "Bu gece yaşananlar burada kalacak," diye söz verdi o da.

Poyraz ilgiyle Rüzgâr'a baktığında ben de ona döndüm. Rüzgâr'ın her zaman yumuşak ifadesiyle baktığı gözlerinde canımı acıtan bir mesafe vardı. Ne yapacağına karar veremiyordu.

"Bu gece o pisliğin peşinden bir kumarhaneye gittik." Diğerleri anlamaz bakışlarla bakarken Rüzgâr dikkatle Poyraz'ı dinledi. "Mira'yla konuşan evsiz bir adam, Rüzgâr adında birinin balo gecesi yaşananları anlattığını söyledi."

Rüzgâr'ın dudakları hafifçe aralandı, savunmasız yakalanmıştı. Kendini savunmak için dudaklarını araladı. "Ben..."

"İnanmadık, Rüzgâr," dedi Poyraz. "Anlam veremedik, doğru ama inanmadık. Çünkü senin iyi biri olduğuna inancımız tamdı."

Rüzgâr ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Omuzlarını dikleştirdi, kendini toparlamaya çalıştı ama bakışlarında insanın görmezden gelemeyeceği kadar kuvvetli bir merhamet vardı. "Mira, senin iyi biri olduğuna inandı," dedi Poyraz. "Sen de onun iyi biri olduğuna inan."

Rüzgâr bana baktığında neredeyse ağlamak üzereydi ama sebebi ona güvenmem miydi yoksa elimi nasıl kirlettiğime mi yanıyordu, bilmiyordum. Gözlerinden o kadar çok düşünce geçmişti ki hiçbirini yakalayamıyordum.

En sonunda derin bir nefes aldı. "Bu gece yaşananlar burada kalacak."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Buradaki herkese sarılmak, ne kadar pişman olduğumu ve dinmek bilmeyen bir vicdan azabıyla sınandığımı tam olarak anlayabildiklerini sanmıyordum ama telefonum titreyince tüm dikkatim dağıldı. Yine aynı yurtdışı hattından gelen bir mesajdı. Hiçbir şey yazmıyordu, sadece bir konum gönderilmişti.

"O ne?" dedi Sevim.

"Sanırım Irmak'ı bulduk."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Mira Altınok

23 Temmuz 2022, Cumartesi

O gecenin hiç bitmeyeceğini sandım.

Hep beraber bana atılan konuma gittiğimizde bizi karanlık bir orman karşılamıştı. El fenerlerimizi alıp etrafa bakınarak Irmak'tan bir iz aradık. Umutsuzluk benden parçalar koparıp beni tüketmeye başladığında onu yol kenarında baygın halde bulduk. Şakaklarından akan kan çenesine doğru ince bir yol izliyordu. Zar zor araladığı gözlerinde kafası karışmış birinin bakışları vardı. Sanki nerede olduğu, başına ne geldiği onun için kocaman bir soru işaretiydi.

Hastaneye gittiğimizde polise hiçbir şekilde yardımcı olamadı. Hatırladığı son şey, Sevim'in evine gitmek için evden çıktığıydı. Sonrasındaysa dünyası kocaman bir karanlığa gömülmüştü. Ona saldıran her kimse arkadan yaklaşacak, kendini açık etmeyecek kadar sinsiydi.

Polis, Irmak'ı nasıl bulduğumuzu sorduğunda evde duramayıp aramaya karar verdiğimizi, şans eseri yol kenarında denk geldiğimizi söyledik. Dünyanın en basit yalanıydı ama gerçeği söylemeye o an bile cesaret edememiştim. Diğerleri hiçbir şeyden haberdar olmasa da şimdilik ona söylediklerimizi yapmayı kabul ettiler ancak sonsuza dek susmayacaklarını kestirebiliyordum.

Annemle babam beni hastanede gördükleri ilk anda bir şeylerin yolunda olmadığını anlamışlardı ama ne kadar ısrar ederlerse

etsinler, dudaklarıma çektiğim fermuarı aralamayı reddettim. Bunun tek sebebi gizlilik oyununu sürdürmek zorunda olmam değil, aynı zamanda bir şeyleri söyleyemeyecek kadar sarsılmış olmamdı.

Eve geldiğimizde doğruca üst kata, odama çıktım. Ilık bir duş alıp rahatlamaya çalıştım ama zihnim o kadar doluydu ki hiçbir düşüncemden sıyrılamadım. Peşimi bırakmayan iç karartıcı fikirler yatağa kıvrıldığımda da bir yılan gibi etrafımı sardı, boğazımı sıktı. Uyuyup hepsinden kurtulmak istesem de tavanı izlerken kafamda kurduğum senaryolar ve geçmişin izleri buna izin vermedi.

Saat sabaha karşı üçe gelirken penceremde duyduğum tıkırtı, yorgunluğumdan kalan tüm emareleri sildi. İrkilerek dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda atmak üzere olduğum çığlık, hissettiğim dehşet yüzünden boğazımda takıldı. Kalbim öyle şiddetli atıyordu ki bir an göğüskafesimi delip dışarı çıkacağını sandım.

"Mira, benim."

Poyraz'ın sesini duyduğumda gerilen bedenim yavaşça gevşedi. Kalp atışlarım yavaşlarken yattığım yere yığılacak gibi oldum ama kendimi toparlayıp ayaklanmayı başardım.

Perdeyi kenara çekip pencereyi açtığımda Poyraz hiç izin istemeden, ustaca bir hamleyle içeri daldı. Üzerinde siyah bir spor şortu ve buz mavisi, bol bir tişört vardı. Dağınık saçları hafif nemliydi. Göz altları yorgunluğunun izlerini taşısa da bakışları dinçti.

"Poyraz," diye fısıldadım. "Senin ne..."

Fakat lafımı tamamlayamadan öne uzanıp beni kendine çekti. Yüzüm göğsüne gömülürken kaskatı kesildim, nefes bile alamadım. Bedeninin sıcaklığı içimi ısıtırken güven veren kolları etrafımı sardı. Bir elini saçlarımın üzerinde gezdirip başımı okşadığında göz ardı etmeye çalıştığım ne kadar kırgınlığım varsa gün yüzüne çıkmıştı. Ağlamaya başladım ama nedeninden emin değildim. Kendimi güvende hissedince rahatlamış mıydım yoksa hak etmediğim bu merhamet canımı mı acıtıyordu?

Dizlerimdeki güç çekilince Poyraz beni ayakta tutmaya çalışmak yerine benimle birlikte diz çöktü. Yere oturup bacaklarını iki yanıma uzatırken bile bana sarılmayı bırakmadı.

Dakikalar geçtiğinde ve ağlayışım uysal iç çekişlere evrildiğinde Poyraz'ın sesini duydum: "Bana anlatmalıydın."

"O olaydan çok kısa bir süre sonra ayrılmıştık."

"O gece ilk beni aramalıydın."

Haklıydı ama o gece o kadar korkmuştum ki kaçıp gitmek en makul seçenek gibi görünmüştü. Korktuğum tek şey beni hapse tıkmaları değildi, birinin canını aldığımı herkesin bilmesinin getireceği utançtan da kaçmak istemiştim. İnsanlar bizim arkamızdan küfredecek, iki zengin veledin bir kızın hayatını nasıl kolaylıkla aldığından bahsedecek, bizi bir an için bile anlamaya çalışmayacaklardı. Onların gözünde sarhoş halde yola çıkan iki sorumsuz, ölmeyi hak eden ergenlerden fazlası olmayacaktık. İşin kötü yanı insanlar tarafından bu şekilde yargılanmak da değildi aslında, haklı olduklarını bilmekti.

Doğrulup Poyraz'a baktığımda benim için ne kadar tasalandığını açıkça gördüm. "Her şey bir kazaydı," derken ondan çok kendimle konuşuyordum. "Yemin ederim."

"Biliyorum."

"Gamsız biriyim, belki de dünyanın en sorumsuz insanıyım ama böyle olsun istemedim."

"Mira." Sanki bu konuya daha fazla dayanamıyormuş gibi beni yeniden kendine çekti. "Kendini bana anlatmana gerek yok."

Poyraz bana sarılırken sessizce ona sokuldum. Bu zamana kadar kendimle savaşmış, şimdi biraz dinlenme fırsatı bulmuş gibi hissediyordum. Dünya üzerinde en güvende hissettiğim yerin Poyraz'ın yanı olmasını o kadar özlemiştim ki...

"Keşke zamanı geri alabilseydim," diye mırıldandım. "Her şeyi daha farklı yapardım."

"Bir kazaydı."

"Bile bile yapılmış bir kaza. O gün babamın arabasını çalmamalıydım. Tuna arabayı kullanmak istediğinde izin vermemeliydim. Rüya'ya çarptıktan sonra kaçmak yerine polisi aramalıydım."

"O arabayı sen sürmüyordun, Mira. Rüya'ya çarptığında o an korkuyla ne yapacağını bilememiş olabilirsin. Bu, sonrasında polise gitmek istediğin gerçeğini değiştirmez."

Yeniden doğruldum, bu sefer ilgiyle baktım Poyraz'ın gözlerine. Rüzgâr'ın söyledikleri zihnimde hayat buldu. "Gerçekten," dedim. "Bilerek yapsaydım da yanımda olurdun."

"Evet," dedi kısık ama kendinden emin bir sesle. Hafifçe çattığı kaşlarının altındaki gözleri benimkilere ok gibi saplanmıştı. "Olurdum."

Kulağa doğru gelmiyordu ama bunu duymak o kadar iyi gelmişti ki... Yine de kendime engel olamayıp, "Bu yanlış," diye mırıldandım güçbela.

"Belki de," diye karşılık verdi. "Ama elimde değil, Mira. Ne kadar karanlık bir çukurda olursan ol, o çukura kendin atlasan bile seni orada bırakmam." Bir elini yanağıma yerleştirip işaret parmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Gerekirse seninle atlarım ama yine de seni yalnız bırakmam."

Bakışlarım yumuşarken Poyraz birkaç saniye yüzümü inceledi. En sonunda başını hafifçe yana eğip beni dikkatle süzdü. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ama dudaklarında varla yok arası bir gülümseme belirir gibi oldu. "Ne oldu?"

"Hatırladım."

"Neyi?"

"Sana neden âşık olduğumu." Düşünmeden dile getirdiğim sözler birden irkilmeme neden olurken Poyraz'ın dudaklarında hain bir gülümseme peyda oldu. "Yani..." diye ekledim hemen. "Geçmişte."

Başını hafifçe salladı ama sonraki eklemelerimin onu gücendirmediği açıktı. "Bunu ben de sık sık düşünüyorum," dedi.

"Neden senden kopamadığımı, sana nasıl bu kadar bağlandığımı." Güldü. "Yani..." dedi. "Geçmişte."

Kendime engel olamayıp gülerken yeniden Poyraz'ın göğsüne yaslandım. Kalp atışları kulağıma ulaşan en tatlı melodiydi. Etrafımdaki kolları gerginliğimi parça parça kopardı. Yaşananlar hâlâ oradaydı ama artık sırtımdaki yükü tek başıma göğüslemiyordum.

Sinsi bir ses Poyraz'a güvenip güvenmediğimi, beni tekrar terk etmeyeceğine nasıl inanacağımı sordu.

Yarın uyandığımda o sesi dinleyeceğimi, zihnimi kurcalayacağını biliyordum ama bu gece onu zihnimin gerisine ittim ve kendimi âşık olduğum adamın kollarına bıraktım.

1 Ağustos 2022, Pazartesi

Günler bir bir geçip gidiyordu. Irmak kendini daha iyi hissetse de yaşananların şoku ve korkusu kıza tutkalla yapışmış gibiydi. Onu asla yalnız bırakmıyorduk ama bazen karanlık köşelere ürkerek baktığını görmek yüreğimi yakıyordu. O bakışı çok iyi biliyordum. Gölgelerin arasına gizlenmiş bir düşmanla savaşmanın nasıl olduğunu yaşayarak öğrenmiştim.

Rüzgâr'la hiç konuşmamıştık. Yaptığımız şeyi öğrendiğinde bakışlarında yer eden soğukluk kırılsa da vaktinin çoğunu beni görmezden gelerek harcıyordu. Mesajlarıma ve aralamalarıma dönmüyordu. Ne düşündüğünü kestiremiyordum. Yaşananları ondan sakladığım için bana kızgın mıydı yoksa hapse atılması gereken bir ucube olduğumu düşünüp benden bilhassa uzak mı duruyordu?

Bana olan duyguları yüzünden aramızdaki köprünün er ya da geç sallanacağını düşünüyordum zaten ama arkadaşlığımızın darmaduman olması, bunca zamandır yanımda olan birini aniden kaybetmek canımı acıtıyordu. Ona kızmıyordum, doğru olan şeyi yaptığını biliyordum. Ama bazen bileğimi yakan bilekliği çıkarmaya cesaret edememiştim.

Poyraz'la sık sık görüşsek de beni terk edip etmeyeceği sorusu zihnimin bir köşesinde bana sinsice gülümsüyordu. Mantıklı davranmaya, her şeyi bilmesine rağmen yanımda olan birinin beni tekrar bırakmayacağına inanmaya çalışıyordum ama ona ne zaman güvenecek olsam aklıma o an geliyordu: Poyraz'ın önünde ağlayarak diz çöktüğüm ve hiç umursamadan beni orada bıraktığı an.

İnsanın sarsılan güvenini yeniden toparlaması ne zormuş meğer.

Lina'nın durumu stabildi, kardeşime ne olacağı bir belirsizlikten ibaretti. Ne zaman hastaneye gitsem Egemen orada oluyordu. Her seferinde konuşuyordum onunla. Bana kibarca karşılık verip gülümsese de hiçbir zaman gözlerine yansımıyordu. Aksine, içindeki mutsuzluğun günden güne derinleştiğini görebiliyordum. Ciddi bir depresyonla karşı karşıyaydı ve onu kurtarmak için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Durumu Poyraz'a anlattığımda sıkıntıyla iç çekmiş, durumun farkında olduğunu ancak Egemen'in bir psikologdan yardım almayı reddettiğini söylemişti.

Egemen bir uçurumun eşiğinde sallanıyordu.

Ona yardım etmeye çalışıyordum ama ondan daha fazla yaralıyken onu nasıl iyileştirebilirdim, bilmiyordum. Şimdi olduğu gibi çoğu gece kardeşimin odasında kalıyordum. Pembe tonlarının ağırlıklı olduğu odaya her girdiğimde içimi ağır bir melankoli duygusu sarıyordu ama yine de odasında kalmaya devam ediyordum. Yastığına sarılıyor, kokusunu içime çekmeye çalışıyordum ama o kadar zaman geçmişti ki inatla bir koku duymaya çalışsam da çabalarım başarısızlıkla sonuçlanıyordu.

Kabul etmek istemesem de Lina'nın izleri yavaş yavaş siliniyordu.

Lina'nın yatağında uzanmış, zihnimi meşgul eden derin düşüncelere hapsolmuşken alt kapının açıldığını duydum. Başta annemlerin geldiğini düşündüm ama onlar hep birlikte Lina'nın doktoruyla konuşmaya gidecekti ve hava kararmış olsa da dönmeleri için henüz erkendi.

Kaşlarımı hafifçe çatarak doğrulmuştum ki kapının eşiğinde Tuna'yı gördüm. Beni baştan ayağa süzerken suratını buruşturdu. "Bok gibi görünüyorsun."

Tekrar yatarken derin bir nefes verdim. Beyaz bir şort ile toz-pembe, kolsuz bir tişört giymişti. Kıyafetleri gayet düzgün olsa da bakışları yorgun, bıkkınlık doluydu. "Sen kendine bak."

Burnundan nefes verip güldükten sonra hiçbir şey söylemeden alt kata indi. Döndüğünde elinde dumanı tüten iki fincan vardı. "Sevim'de buluşacaktık bugün," dedi yaklaşırken. Yatağın kenarına oturması için ona biraz yer açtım. "Neden gelmedin?"

"Unutmuşum." Hafifçe doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım ve uzattığı kupadaki yeşil çaydan bir yudum aldım. "Sen neden geldin?"

"Konuşmak için." Çayından bir yudum aldı. "O geceden sonra baş başa kalma fırsatı bulamadık." Bana baktığında kızgın görünmeye çalışsa da bunu tam anlamıyla beceremiyor gibiydi. "Neden yaptın, Mira?"

"Sana söyleyemem." İtiraf etmeyi çok istesem de dudaklarıma kilit vurmak zorundaydım. "Ama Irmak'ı kurtarmak için bunu yapmaya mecburdum."

"Nasıl bir mecburiyet bu?" Kaşları çatılmış, kafası karışmıştı. "Bizim bir yıl önce yaptığımız hatayı dillendirmen, arkadaşımızı nasıl kurtarabilir?"

"Israr etme lütfen." Sohbetten kaçmak isteyerek çayımdan bir yudum daha aldım. "Sadece bana güven."

Omuzları yenilgiyle çöktü. "Hiç içime sinmiyor ama umarım ne yaptığını biliyorsundur, Mira. Umarım arkadaşlarımızın bize bakışlarının değişmesine değer."

"Merak etme, her şey yoluna girecek." Kısa bir sessizliğin ardından, "Diğerleriyle aran nasıl?" diye sordum.

Omuz silkti. "Irmak'a hiçbir şey anlatmadılar ama bu sessizlikleri sonsuza dek sürmeyecek. Bana tavırları da... Beni sevdiklerini

görebiliyorum ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Gözlerindeki mesafeyi nasıl yok ederim, bilmiyorum."

Omuzlarım düştü. Arkadaşlarımı çok seviyordum ama durumu düzeltmek için elimden bir şey gelmiyordu. "Her şey için çok üzgünüm."

"Ben de." Birkaç dakikayı sessizlik içinde geçirdikten sonra Tuna komodindeki fotoğraf çerçevesine baktı. Lina'nın geçen yaz çektirdiği bir fotoğrafıydı. Arka planda uçsuz bucaksız bir kumsal uzanıyor, etrafta insanlar koşuşturuyor, güneş tepede parıldıyordu. Kardeşimin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Saçları ıslaktı, yüzünde hiç makyaj yoktu ve üzerinde ona çok bol gelen bir tişört vardı. Sosyal medya hesabına yüklediği fotoğraflar gibi özenli olmasa da en sevdiğim fotoğrafı buydu.

"Lina nasıl?" diye sordu Tuna.

Omuz silktim. Ondan ne zaman bahsetsem boğazıma bir yumru oturuyordu. "Bekliyoruz. Elimizden başka bir şey gelmiyor."

Derin bir nefes aldı. "Onu ne kadar özlediğini ancak hayal edebilirim."

"Çok özlüyorum," dedim fotoğrafa dalıp. "Bazen gözlerimden yaşlar süzülüveriyor, ağladığımı fark etmiyorum bile. Başına gelenleri bir türlü kabullenemiyorum. O kadar iyi yürekli, kimseyi kırmayan, sevecen biri ki."

"Öyle." Tuna'nın dertli sesi dalgın gibiydi. "Tanıdığım en narin, en ürkek insandı. Bıçağım vücuduna saplandığında nasıl hıçkırdığını hâlâ hatırlıyorum."

Bir an zihnimden tüm düşünceler çekildi. Lina'nın fotoğrafına bakarken kaşlarım çatıldı. Ne duyduğumdan ne de algıladığımdan emin olabildim. "Ne?" dedim Tuna'ya bakıp. "Anlamadım."

Hâlâ fotoğrafa bakıyor, beni görmüyor gibiydi. "Kaçmaya çalışması da çok tatlıydı. Hayatı için yalvarırken neredeyse onun için üzülecektim."

Bedenim müthiş bir şokla sarsılırken kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duracağını sandım. Arkadaşıma bakarken bir şeyleri yanlış duyduğuma, bunun bir çeşit şaka olduğuna ya da korkunç bir rüyaya hapsolduğuma inanmak istedim ama beni hayatta kalmaya iten tarafım algılarımı açmam gerektiğini haykırıyor, zihnimdeki tüm alarmların çalmasına neden oluyordu.

Tuna'nın ela gözleri Lina'nın fotoğrafından ayrılıp bana döndüğünde bunun bir şaka olduğuna dair cılız umudum da solup gitti.

Kalkmak, kapıya koşmak, çığlık atmak istedim ama dirseklerimin üzerinde doğrulmakta bile acizdim. Aniden üzerime çöken ağırlık yüzünden kolumu bile kaldıramadım, bu uyuşukluğun hissettiğim şokla ilgisi yoktu. Bana neler olduğunu anlamaya çalışırken elimden kayan fincan yere düşüp parçalara ayrıldı.

"Çay," diye mırıldandım zar zor. Yapboz parçaları yavaş yavaş birleşiyor ama hâlâ anlamlı bir bütün oluşturmuyordu. Gözlerinde hiçbir duygu barındırmayan bu yabancı adama baktığımda ne demem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Daha önce hiç dikkat etmediğim, kolsuz tişörtünün açıkta bıraktığı tenindeki Osiris dövmesi şimdi bir işaret fişeği kadar netti. Nefesimin boğazımda asılı kaldığını hissettim. Hayal kırıklığı, korku ve cılız bir inkâr üzerime çökerken altında ezildim.

Ona söyleyecek çok şeyim vardı ama dudaklarımdan yalnızca bir mırıltı döküldü: "Tuna."

Dudaklarının kenarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Merhaba, küçük fare."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Mira Altınok

1 Ağustos 2022, Pazartesi

Bu gerçek olamazdı.

İhanetin acısıyla çırpınan kalbim, bunun korkunç bir şaka olduğuna inanmak isterken hayatta kalmaya odaklanan zihnim ise kaçmam, çığlık atmam için yalvarıyordu. Tuna'nın ela gözlerinde daha önce eşi benzerine rastlamadığım bir soğukluk, insanın midesini bulandıran gülümsemesinde tarifi imkânsız bir zalimlik vardı. Yıllardır tanıdığım dostum gitmiş, yerine avına yaklaşan ruhsuz bir avcı gelmişti sanki.

"Bu bir çeşit şaka mı?" dedim sesim titrerken. İhaneti yüreğimi yakıyordu ama ağlayamayacak kadar sarsılmıştım. "Eğer şakaysa hiç komik değil, Tuna."

Tuna derin bir nefes alıp yavaşça ayağa kalkarken zar zor doğruldum, ayaklarımı yataktan sarkıttım. Bana ne içirdiğini bilmiyordum ama devreye giren hayatta kalma içgüdüm savaşmak için direniyordu.

Tuna kitaplığa gidip bir kitap aldı. Lina'ya mezuniyet balosu için elbise baktığımız gün aldığım Türk mitolojisi hakkındaki kitaptı bu. Sayfaları çevirerek bana yaklaştığında ensemdeki tüyler diken diken oldu, irkildim ama o tüm dikkatini kitaba verdiği için bu tepkimi görmedi bile.

Tanrı Erlik* ile ilgili sayfayı açıp kitabı bana uzattı. Yüzündeki mutlak kayıtsızlık insanı çıldırtacak cinstendi. Tepemde durup sessizce bana bakarken uzattığı kitabı alıp hızlıca göz gezdirdim. Okuduğum her satırda nefes alıp verişlerim hızlandı. Gerçekler bir tokat gibi suratıma çarpıyordu.

"Demirden sarayındaki gümüş tahtının üzerinde oturan ve çoğunlukla kara bir at veya kara bir boğanın üzerine bindiği bilinen Erlik Han, aynı zamanda sanatçıların tanrısıdır ve zanaatkârlar ile sanatkârların genç yaşta ölmesinde parmağı olduğu, bu sayede onları kendi emelleri doğrultusunda çalıştırdığı bilinmektedir."

Ellerim titreyip kalbim çırpınırken Tuna'ya baktım ama o başımda dikilirken yalnızca, "Okumaya devam et," dedi. Gözlerim sayfayı tararken başka bir paragrafı okumaya başladım.

"Babasının tahtına göz diken yeraltı dünyasının hâkimi, bu emellerinde başarılı olamamıştır. Babası Kayra Han, düzeni iyilik tanrısı olarak da bilinen diğer oğlu Tanrı Ülgen'e devrettikten sonra ortadan kaybolmuştur."

Duraksayıp, "*Yansımamı görürüm madalyonun karanlık yüzünde,*" diye mırıldandım kendi kendime. Bir şeyleri anladığımı gören Tuna'nın dudaklarında cılız ama keyifli bir gülümseme belirdi. "Aslında iki kardeşten bahsediyordun. İyilik ve kötülük tanrılarından..."

Okumaya devam ettim.

"Kardeşi Ülgen tarafından yeraltı dünyasına sürgün edilen Erlik, burada karanlığa tamamen esir düşer. Daha asi, daha kindar ve daha vahşi bir profil çizer. Kanla beslenir ve büyülü çekiciyle kendine bir canavar ordusu kurar."

Kitap elimden kayıp düştü. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Sadece düşüncesiyle bile delirme noktasına gelebileceğim gerçekleri kabul etmek tarifi imkânsız şekilde sarsıcıydı.

"En başından beri sendin," dedim kısık sesimle, daha çok kendimle konuşuyordum. Başımı kaldırdığımda Tuna'nın

* Erlik Han, Gök Tanrı'nın oğlu. (ed.n.)

merhametten yoksun gözleri benimkilere saplandı. "Beni bilerek Rüzgâr'a yönlendirmeye çalıştın."

Derin bir nefes aldı. "Onunla çok zaman geçirir olmuştun." Tuna o kadar duygusuz konuşuyor, o kadar hırpani bakıyordu ki bu adamın çocukluğumdan beri tanıdığım arkadaşım olduğuna inanasım gelmiyordu. "Çevrende güvendiğin kimseyi bırakmamam gerekiyordu. O evsiz adamı kullanmak çok mantıklı göründü. Hem de birkaç yalan uydurup kafanı karıştırma fırsatı bulmuştum. Bir taşla iki kuş."

"O kulübe hiç gitmeyebilirdim. O zaman ne yapacaktın?"

"Sana ulaşmak için başka bir şeyler bulmam gerekecekti."

Şaşkınlık yerini yeni duygulara bıraktı: karşı koyulmaz bir nefret ve insanı tüketen bir intikam arzusu.

Bağırmak, çığlık atmak, Tuna'yı boğmak istiyordum ama içimdeki dürtüleri bastırmam gerekiyordu. Kendime sakin olmam gerektiğini, hayatımın önümdeki birkaç dakikaya bağlı olabileceğini hatırlattım. Tuna ne kadar kayıtsız konuşursa konuşsun, bakışlarındaki şiddet arzusu hiç de öyle olmadığını gösterir nitelikteydi. Şimdilik yapılacak en mantıklı şey hâlâ cevap veriyorken sorular sormak ve onu oyalamaktı.

"Rüya'ya çarptığımızı herkesin içinde itiraf ettim. Mesajları aldığımda sen de yanımdaydın. O mesajları atan sen değilsen kimdi?"

Alay edercesine güldü. Sanki bunu düşünmem onun için komik ve acınasıydı. "Birkaç banknotun insanlara neler yaptırabileceğini tahmin bile edemezsin."

Göğsüm aldığım şiddetli nefeslerle sarsıldı. "Rüya'ya çarptığımızı itiraf ettirerek bana acı çektirmek istedin ama yaptığın şeyin mantıklı bir yanı yoktu. O kadar insanın içinde kendini de ateşe attın."

"Kendimi hiçbir şeye atmadım, Mira." O kadar rahat ve kendinden emin konuşuyordu ki irkildim ve belki de ilk kez onun

labirentinde olduğumuzu bu kadar net hissettim. "Söylesene, Rüya'ya çarptığımı itiraf ettiğinde yanında kim vardı?"

Boğazıma koca bir yumru oturmuş gibiydi. "Poyraz..." diye mırıldandım güçlükle.

"Sen ona adıyla seslenebilirsin," derken gevşekçe masaya yaslandı. Halimden zevk alıyormuş gibi görünüyordu. "Ama ben onu *ne olursa olsun sana zarar gelmesine izin vermeyecek bir manyak* olarak tanımlamayı tercih ediyorum."

Her hamlesi o kadar planlıydı ki hayret etmemek zordu. Poyraz'ın beni koruyacağından emindi ve haklı da çıkmıştı. Bana zarar vermek uğruna bir kumar oynamış ve kazanmış, kendine çizdiği güvenli çemberden bir adım bile uzaklaşmasına gerek kalmamıştı.

"Irmak'a saldırırken hiç mi için sızlamadı peki?"

"Ona zarar vermedim ki." Bunu bakkala gittiğini söyler gibi umursamaz bir tavırla söylemişti. "Başına bir darbe aldı ama onun dışında gayet iyi."

Bir an Irmak'a yaptıklarına şaşırdım, sonra bunu düşündüğüm için kendime kızdım. Bunca yıllık arkadaşına canice işkence eden psikopat, bir başka arkadaşına vurmaktan çekinmezdi elbette.

"Neden?" diye soludum sonunda. Tuna'dan mektup aldığımdan beri bunların neden benim başıma geldiğini sorgulayıp duruyordum. Bu soruyu celladıma soracağımı düşünemezdim bile. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Gelelim şu meseleye." Derin bir nefes aldı. Sanki anlatacak çok şeyi vardı. Yaslandığı çalışma masasından ayrılıp yanıma oturduğunda kanımın çekildiğini, midemin kasıldığını hissettim. "Sence neden, Mira?"

Yönelttiği soruyla zihnimdeki tüm çarkları çalıştırdım ama elimde koca bir boşluk dışında hiçbir şey yoktu. Bir cevap bulamamam Tuna'yı sinirlendirmiş olmalıydı ki yüz hatları gerildi, öfkeyle nefes alırken burun delikleri genişledi. "Böyle salak

salak bakmanı şirin bile bulabilirdim, eğer hayatımın içine sıçmasaydın."

Dişlerimi öyle bir sıktım ki bir an kırılacaklarından korktum. "Ben sana ne yaptım, Tuna?"

Tehlikeli bir hayvan gibi öne eğildi. Konuşurken sesi alçaktı ama hiçbir çığlık beni bu kadar korkutamazdı. "O çeneni tutmayı beceremedin, Mira. Yapman gereken tek şey susmaktı ve sen bunu yapmaktan bile acizdin. O geceden sonra polise gitmek için kafamı ütüleyip durdun. En sonunda her şeyi babama anlattın. Senin yüzünden öyle çok dayak yedim ki öleceğimi sandım. Babam aynı evin içinde yaşadığı bir artıkmışım gibi baktı suratıma, hâlâ öyle bakıyor. Susmasının tek nedeni annem belki de. Kalbinin dayanmayacağını düşünüyor. Ensemden tutup beni polise teslim etmemek için nasıl direndiğini görebiliyorum."

Duyduklarımı algılamakta güçlük çektim. Yaşananlar o kadar gerçeküstü geliyordu ki zihnim her saniye yeni bir şok dalgasıyla sarsılıyordu. "Annen ve senin için," dedim kendimi toparladığımda. "Birini öldürdüğünü gizledim ve sen vicdan azabına dayanamayıp babana her şeyi anlattım diye beni düşman mı belledin?"

Yakamı sıkıca tutup beni kendine çektiğinde gözlerim irileşti. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki içindeki vahşeti dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum ama bu konuda er ya da geç başarısız olacağına inancım tamdı.

"Ailemi dağıttın," dedi burnundan soluyarak. "Senin yüzünden ölesiye dayak yedim ve sen bana bir şeyler lütfettiğini söylemeye mi cüret ediyorsun?"

İçimden suratına tükürmek geliyordu ama soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Tuna..."

"Seni gönderdiğimde hiç geri dönmemeliydin, Mira," dedi düşmanca bir tavırla. Yakamı hızla bırakınca geriye savruldum. "Eğer planladığım gibi dönmeseydin hepimiz mutlu bir şekilde hayatımıza devam ederdik."

Neden bahsettiğini ilk başta anlayamadım. "Sen ne..." Fakat sonra zihnimdeki taşlar tek tek yerine oturdu. "Benden kurtulmak için Poyraz'a o fotoğrafları sen gönderdin. Ayrıldığımızda bu kasabada duramayacağımı biliyordun."

Yüzünde beliren sırıtış insanın midesini bulandıracak cinstendi. "Sonunda bazı şeyleri anlamaya başlıyorsun."

Evet, anlıyordum ama çok fazla soru işareti vardı. Neyse ki Tuna ayağa kalkıp odada volta atarken bana tüm cevapları sunmaya oldukça hevesli görünüyordu. Yaşanan her şey onun için bir oyundan ibaret gibiydi.

"Kasabaya döndüğünü duyduğumda içimden küfrettim ama sonra akıllandığına dair içimde bir umut filizlendi. Sonuçta çok şey değişmiş, olayın üzerinden bir yıl geçmişti. Hatta eğer şanslıysam Poyraz'la yaşadığın ayrılık bağımızı daha da güçlendirebilirdi."

"Umudunu bitiren ne oldu?"

Bana iğrenir gibi baktı. "Sen."

"Ben mi?"

"Evet, sen." Gülümsedi ama tebessümü gözlerine ulaşmayacak kadar sahteydi. "Yakamoz'da içtiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Elimdeki biraya öyle bir nefretle bakmıştın ki düşündüğün tek şeyin o gece olduğunu hemen anladım. Hayır, Mira. Hiçbir şey ümit ettiğim gibi değildi. Akıllanmamıştın, hiçbir şeyi unutmamıştın ve gözlerine baktığımda bunca zaman sonra bile polise gitmenin eşiğinde olduğunu görebiliyordum."

"Ve sonra bana bilmeceler göndermeye karar verdin."

"Aslında en başta aklımda sana bilmeceler göndermek yoktu," dedi. "Ama Lina'yı bıçaklamamdan sonra o kadar çaresiz görünüyordun ki seninle oynamak için güçlü bir arzu duydum. Gözümün önünde eriyip gidiyordun ve ne şanslıydım ki bunu ilk sıradan izleme fırsatı bulmuştum."

Hissettiğim kin ve nefret yüzünden gözümden bir damla yaş

düştü ama hemen sildim. Tuna'ya benden bir şeyler kopardığını görme fırsatı vermeyecektim.

"Peki, Lina bu hikâyenin neresinde?" diye sordum. "Onu neden bıçakladın? Yoksa ailemizin soyunu kurutmak gibi değişik bir fantezin mi var?"

Hafif bir kahkaha attı. İlk kez gerçekten güldüğünü görmek tüylerimi diken diken etmişti. "Elbette hayır, Mira. Psikopat mıyım ben?"

Gülmesi sinirlerimi bozmuştu. "Öyleyse ne?" diye bağırdım. "Neden kardeşime saldırdın?"

Yüzündeki gülümseme aniden soldu. Bana yavaş ama tehlikeli adımlarla yaklaşırken ifadesiz gözlerinden ne düşündüğünü anlamak zordu. Tam karşımda durduğunda ne kadar aksi için çabalasam da bakışlarımı kaçırdım fakat bir elini çeneme yerleştirip başımı yukarı kaldırarak beni onunla yüzleşmeye zorladı. Başparmağı nazikçe yanağımı okşadı ama nezaketi bir gül gibi dikenliydi.

"Onu sen sandım, Mira."

Zihnimde şimşekler çakarken kalbim buzdan bir el tarafından sıkılıyormuş gibi hissettim. Nefes alamadım. "Ne?"

"Ani bir kararla o gece işini bitirmeye karar verdim ama birbirinize o kadar benziyordunuz ki bıçağım yanlış kızın tenine saplandı. Aynı elbiseleri giymeniz de hiç yardımcı olmadı."

Yalvarırım bu bir kâbus olsun.

Hayır, bununla yaşayamam.

Hayır...

Bu zamana kadar Lina'ya bunu yapanı bulmak için elimden geleni yapsam da içten içe çabalarımın sonuçsuz kalacağını biliyordum. Lina harika bir kızdı, kimseyle bir derdi olamazdı. Çoğu zaman onun yeryüzüne düşmüş bir melek olduğunu düşünürdüm. Birinin ondan bu kadar nefret edebileceğini aklım almazdı.

Görüyordum ki haklıydım. Lina'nın ölümle cebelleşmesinin, işlemediği bir günahın kefaretini ödemesinin tek nedeni bana

benzemesiydi.

Kardeşim, benim yüzümden ölüm döşeğindeydi.

Vicdan azabı tüm heybetiyle üzerime çöktü, etrafımı sardı; ondan kurtulmam olanaksızdı. Acı, kalbimde doğup tüm bedenime bir sarmaşık gibi yayıldı. Kardeşime zarar gelecek korkusuyla çektiğim ızdıraba şimdi utançla harmanlanmış bir suçluluk duygusu eşlik ediyordu.

Kardeşim bazı davranışlarımı uçarı bulduğu için bir gün kendimi öldürteceğimi söylerdi ama ben düşüncesizce davranarak kendimden önce onun canına kastetmiştim.

Senin için ateşlerde yanmaya hazırım, Lina. Yeter ki gözlerini aç.

Tuna'nın dudakları tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrıldı. O an bunu özellikle gözlerime bakarak söylediğini anladım. Bana yaşattıkları yetmemişti. Şimdi bile nasıl acı çektiğimi görmek için heyecanla bekliyordu.

"Hastasın sen," dedim nefretle. "Tedavi olması gereken bir manyaksın." Hakaretlerim ve sert çıkışım onu hiç etkilememiş, daha çok keyiflendirmişti. Çırpındığımı görmek ona sadistçe bir zevk veriyordu. "Kanun karşısında gerekli cezayı aldığından emin olacağım."

Başını yana çevirirken gözlerinde alaycı bir tavır belirdi. "O kadar yaşayacak mısın ki?"

Bedenim buz keserken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Nasıl bir tehlikenin içinde olduğumu biliyordum ama Tuna'nın canımı alacağını açıkça söylemesi, suratıma şiddetle çarpan okyanus dalgası etkisi yarattı.

"Beni öldürecek misin?"

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Büyük bir zevkle."

Onu vazgeçirmek için ne söyleyebilirdim, bilmiyordum ama hayatımdan vazgeçemezdim. "Bu yaptığın ortaya çıkacak. Poyraz da Rüzgâr da bu işin peşini bırakmaz, bunu sen de biliyorsun."

"Onları bana getirecek hiçbir ipucu yok. Onlar da tıpkı senin gibi hedefin Lina olduğunu düşündükleri için yanlış insanların

etrafında dönüp duracaklar. Onlar meseleyi anlayana kadar ben çoktan ülke sınırlarından çıkmış olurum."

Aklıma gelen her şeyi çabucak söylerken düşünmedim bile. Saniyelerimin kısıtlı olduğu hissi hiç bu kadar net olmamıştı. "Lina," diye soludum. "Uyandığında ona saldırdığını itiraf edecek."

Sahte bir şekilde güldü. "İkimiz de onun bir daha uyanmayacağını biliyoruz." Bunu o kadar ruhsuz söylemişti ki gözle görülür şekilde titredim. Lina'nın bu hayattan kopup gideceğini kabul edemezdim. "Hem o kadar uzun süre komada kaldı ki uyandığında hafızasının yerinde olması mucize olur."

"Diyelim ki o mucize gerçekleşti," diye meydan okudum. "O zaman ne yapacaksın?"

Ela gözlerinden karanlık bir gölge geçti. "Onu da seni susturduğum gibi susturmam gerekecek."

Bana yaklaştığında aniden ayaklanıp koşmaya çalıştım ama bana içirdiği şey o kadar tesirliydi ki gücünü yitiren bacaklarım birbirine dolandı. Bedenim sanki bir avuç jöleden ibaret gibiydi. Aksi için ne kadar çabalarsam çabalayayım, bedenime çöken korkunç ağırlıkla savaşamıyordum. Dik durmaktan bile acizdim. Öyle ki kapının yanındaki duvara tosladığımda beni ayakta tutan tek şey tüm ağırlığımı duvara vermiş olmamdı.

Arkamdaki Tuna'nın içtenlikle kahkaha attığını duydum. "İkimizi de daha fazla yoruyorsun yalnızca."

Bir kaçış yolu bulmak için zihnimi var gücüyle çalıştırırken gözüm tam önümdeki elektrik anahtarına takıldı. Hemen ardından tepemde yanan lambaya baktım. Aklıma gelen fikirle içimde bir umut filizlendi ama hâlâ korku içindeydim.

Elektrik anahtarına altı kere hızlıca bastığımda ışık üç kere yanıp söndü. Hemen ardından altı kez daha bastım, bu sefer daha yavaştım. Sonra üç kere daha ışığı hızlıca açıp kapattım.

Tuna'nın kafası karışmış gibiydi. "Ne yapıyorsun?"

Arkamdaki ayak sesleri yaklaşırken korkmamaya çalışarak aynı

sırayı tekrarladım. Saçlarımın arasında elini hissettiğinde acıdan iç çekip yüzümü buruşturdum. Tuna beni geri çekerken ona karşı koymaya çalıştım ama beni odanın diğer ucuna savururken elimden hiçbir şey gelmedi. İçtiğim ilaç, etkisini her geçen saniye daha da hissettiriyordu. Ona zarar vermek şöyle dursun, karşı koymaya bile gücüm yoktu.

Yere yığıldığımda ellerimin üstünde doğruldum. "Bu anı ne kadar çok bekledim, biliyor musun?" Ona döndüğümde belinden çıkardığı silahı görmek, kalbimin neredeyse durmasına neden olacaktı. "Seni öldürüp tüm sorunlarımdan kurtulmayı nasıl arzuladım, haberin var mı?"

"Hapse gireceksin."

"Bu ucuz rüyaların gerçekleşse bile sen göremeyeceksin."

Silahı suratıma doğrulttuğunda alt kattaki dış kapının kırılarak açıldığını duyduk. Tuna kapıya şaşkınca bakarken alaycılığı silindi ve yerini mutlak bir korku aldı. Bana döndüğünde, "Aptal!" diye soludu. "Ne yaptın sen?"

Hafifçe gülümsediğimde gözündeki nefret mümkünmüş gibi daha da büyüdü. Evrensel bir yardım çağrısını bilmediği için şanslıydım.

Hemen sonra odanın kapısında beliren Poyraz nefes nefeseydi. Göğsü şiddetle inip kalkıyor, şakağından aşağı bir damla ter süzülüyordu. Gri gözleri irileşmişti, saf bir endişeyle bakıyordu.

Gözlerinde ilk gördüğüm şey şaşkınlık oldu. Karşısındaki manzaraya bir an için anlam veremediği açıktı. "Her şeyi Tuna yapmış," dedim çabucak.

Poyraz'ın yüz hatları gerilirken delici bakışlarını Tuna'ya sabitledi. Gözleri Tuna'yı mahvetme arzusu dışındaki hislerini ustalıkla gizliyordu. Suratına doğrultulan silah Poyraz'ı ürkütmüyor gibiydi. Aksine, onu bu kadar özgüvenli gördüğüm anlar çok nadirdi. Tuna da tıpkı benim gibi karşımızdaki adamın duruşundan etkilenmiş olmalıydı ki silahı tutan eli bir an için titredi. Sanki namlunun ucunda olan Poyraz değil de Tuna'ydı.

"Çok hata yaptın, Tuna." Poyraz'ın sesi buz gibiydi. "Onca hatana bir yenisini eklemek istemezsin."

"Ne fark eder ki?" Tuna'nın büyüyen paniğini hissedebiliyordum. Her an rastgele ateş açabilirdi. "Her şekilde gideceğim yer hapishane zaten."

"İnan bana, orada geçireceğin bir yıl bile hayatını tepetaklak edebilir. Birini kasten ve planlayarak öldürmek suçların en büyüğüdür. Ölene kadar hapislerde çürürsün. Bir gün çıksan bile sana dünyayı dar ederim. Hapse yeniden girmek için yalvarırsın."

Tuna çenesini yukarı kaldırdı ama gözleri savunmasız bir çocuk gibi bakıyordu. "Seni öldürürsem bunların hiçbiri olmaz."

Poyraz, Tuna'ya doğru bir adım attığında eski dostum geriledi. "Ben olmazsam ailem, ailem olmazsa dostlarım olacak, Tuna. Beni şimdi öldürsen bile benden hiçbir zaman kurtulamayacaksın."

Tuna ne diyeceğini bilemedi. Özkılıçlar bu kasabanın en zengin, en derin bağlantıları olan ailesiydi ve Tuna gibi bir manyak bile onları karşısına almak istemezdi.

"Sana bir şans vereceğim." Tuna elindeki silahı sıkıca kavradı. Karşısındakine hayatını bahşeder gibi bir tavırda olsa da ne kadar korktuğunu görebiliyordum. "Eğer yaşamak istiyorsan şimdi arkanı dönüp gideceksin ve bu gece hiç yaşanmamış gibi hayatına devam edeceksin."

Poyraz'ın kalkan kaşları yüzüne alaycı bir tavır kazandırdı. "Başka?" diye sordu. "Herhangi bir emrin daha varsa söyle, çekinme."

Tuna silahı sıkıca kavradı. "Yoksa alnının ortasına ateş edeceğim."

Tuna köşeye sıkışan tehlikeli bir hayvan gibiydi ve bir canlının en tehlikeli olduğu an, seçeneksiz kaldığı andı ama Poyraz bunu görmüyor gibiydi. "Buradayım, Tuna," dedi. "Neler yapabileceğini merakla bekliyorum."

"Hep böyle misindir?" dedim Tuna'nın dikkatini üzerime çekerek. Amacım Tuna'yı oyalamak, Poyraz'a bir şans kazandırmak-

tı. Birkaç dakika önce buraya gelmesi için her şeyimi verebilirdim ama şimdi zarar göreceği korkusuyla gitmesini istiyordum. "Eline aldığın bir silahla savunmasız insanlara mı saldırırsın? Başka türlüsüne yüreğin mi yetmiyor?"

Tuna'nın çenesi, sıktığı dişlerinin tesiriyle kasıldı. "Kes sesini."

"Yalan mı?" diye onu kışkırtmaya devam ettim. Yapılacak en son şey olduğunu bilsem de tek istediğim dikkatini Poyraz'dan uzaklaştırmaktı. "Sen her zaman sinsi bir yılan gibi insanların güvenini kazanıp en savunmasız anlarında onları sokmaya kalkmadın mı?"

"Hayatımı siktin lan sen!" Tuna aniden bağırınca irkildim. Elindeki silahı sallarken kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi, belki de çoktan kaybetmişti. "Şimdi bana dürüstlük dersi mi veriyorsun? Sen ne kadar arkadaşlık yaptın da tuttun o çeneni?"

"Tuna, bana bak." Poyraz'ın sesi ilk defa korku dolu geliyordu.

"Dostluktan bahsedecek en son insansın," dedim tükürürcesine. "Kardeşimi bıçakladın, bana yapmadığın kalmadı, Irmak'a saldırdın. Hepsini de hapse girmemek, yaptıklarının bedelini ödememek için yaptın."

Tuna'nın nefes alıp verişi hızlandı. "Mira..."

"Keşke baban o gece seni öldürseydi." Kuvvetle büyüyen bir çığ ne kadar durdurulabilirse ben de o kadar önlenebilirdim artık. "Ölmeyi hak ediyordun. Keşke annen de ölseydi. Zavallı kadın, oğlunun nasıl bir hain olduğunu görmezdi en azından."

Sonra yaşananlar hem her detayı algılayabileceğim kadar uzun hem de zihnimin almayacağı kadar hızlı bir şekilde gerçekleşti. Poyraz'ın önüme atlayıp üzerime kapanmasıyla Tuna'nın tetiği çekmesinin arasında saniyeler bile yoktu. Üzerimdeki adamın kasılmasıyla eş zamanlı olarak dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

Yeniden doğrulup Tuna'ya baktığımda silahının ucu alnımın birkaç santim ötesindeydi.

Tetiği çekti.

Boş bir tetikleme sesi duyduğumda kusmamam ya da bayılmamam bir mucizeydi.

Tuna'nın yüzündeki vahşi gülümseme solarken birkaç kere daha tetiği çekti ama karşılaştığı şey boş seslerden ibaretti. "Ne oluyor?" diye mırıldanırken göz ucuyla bir gölge gördüm. Her şey o kadar hızlı olup bitiyordu ki ne olduğunu anlamak olanaksızdı. Kafamı kaldırdığımda Rüzgâr, Tuna'nın üstüne atlamış; ellerini arkadan birleştirmiş ve sırtına diziyle baskı uyguluyordu.

"Polisler gelecek." Tuna yüzüstü yatarken çırpındı ama Rüzgâr'ın gücüyle baş etmesi imkânsızdı. "Hapse gireceksin, Tuna."

Tekrar Poyraz'a baktım. Sırtüstü uzanıyor, zar zor nefes alıyordu. Göbek deliğinin üstünden tüm tişörtüne yayılan kan, kırmızının en korkunç tonundaydı.

"Poyraz," dedim ne yapacağımı bilemeyerek. Yanında diz çökmüş, titreyen ellerimle kanamasını çaresizce durdurmaya çalışıyordum. "Hayır," derken gözlerimden yaşlar boşandı. "Yalvarırım, bırakma beni."

Poyraz'ı kanlar içinde görmek yeryüzündeki cehennemimdi.

Poyraz başını bana doğru hafifçe çevirdi. Dudaklarında yorgun ama samimi bir gülümseme belirdi. Acı içinde olduğundan emindim ama tebessümü her nasılsa gözlerine yansımıştı. Neden gülümsediğini bilmiyordum. Kendimi daha iyi hissetmemi mi istiyordu? Yoksa gördüğü son insan olduğum için mi mutluydu?

Kanıyla ıslanan elini yanağımda gezdirdiğinde sanki hayatım buna bağlıymış gibi elini sıkıca tuttum. "Sen de benim ilk arkadaşımdın."

Sesi titredi, sanki bana veda eder gibiydi.

"Poyraz..."

"Seni seviyorum, Mira," dedi çabucak. "Umarım sana yaşattıklarım için beni bir gün affedebilirsin."

Hiç düşünmeden, "Ben de..." diye atıldım ama daha cümle-

min yarısında Poyraz'ın gözleri yavaşça kapandı. Yüzü huzurluydu, sanki en rahat uykusuna dalmış gibi dingindi.

Kalbim kaybetme korkusunun getirdiği korkunç acıyla kasıldı. "Poyraz," dedim onu omuzlarından tutup sarsarak ama bedeni cansızmış gibi onu nasıl yönlendirirsem o yöne savruldu.

Cansız.

Dünyamın merkezine konan bu kelimeyle hıçkırırken onu daha çok sarstım. Gözlerini açması, bana geri dönmesi için yalvardım.

Fakat ne yaparsam yapayım Poyraz uyanmadı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

1 Ağustos 2022 gecesinde Lina Altınok'un kalbi, bu dünyadan göçüp gitmek için katilinin bulunmasını bekliyormuşçasına durdu.

Cılız da olsa umut aleviyle ısınan odasında ölümün soğukluğu kol geziyordu. Yatağının yanındaki EKG monitöründe beliren zikzaklar artık düz bir çizgi halinde ilerlerken çıkan tiz ses kulakları sağır ediyordu. Lina'nın son nefesinin karıştığı hava hiç olmadığı kadar ağırdı.

O sırada Egemen Özkılıç bahçedeydi. Yorgunluktan ve günlerdir yatağında uyuyamamaktan bedeni ağrılar içindeydi. Oturduğu bankta başını gökyüzüne çevirip yıldızları izlerken yanından geçen şekerciyle dikkati dağıldı. Ayağa kalkıp adama yetişti ve taşıdığı ince çubuğa yerleştirilmiş pamuk şekerlerden birini aldı. Şekerli şeyleri çok sevdiği söylenemezdi ama ona Lina'yı hatırlatıyordu.

Paketi açıp bir ısırık aldığında gökyüzü sanki ikiye yarılmış gibi gürledi. Güçlü bir şimşek etrafı aydınlatırken Egemen bir an duraksadı, bahçenin ortasında öylece bekledi. Nedenini bilmese de içini korkunç bir his sarmıştı. Sanki yüreğinden bir parça koparılmış gibiydi.

Başını kaldırıp kara bulutlara baktığında yüzüne bir damla düştü. Onu bir diğeri takip etti, sonra bir diğeri... Sağanak aniden bastırırken Egemen etrafta koşuşturan, yağmurdan kaçmaya çalışan

insanların ortasında kalakaldı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken hareket edecek gücü kendinde bulamadı. Sabah hava durumunu kontrol ettiğinde güneşli olacağına emindi ama şehre birden sonbahar çöküvermişti.

Sanki Akyazı birine ağlıyor gibiydi.

Bu düşünce kalbine bir hançer saplanmasına neden oldu. Bir elini göğsüne götürüp nefes almaya çalıştı ama korku boğazını var gücüyle sıkarken bu ne kadar mümkün olabilirdi ki?

"Lina," diye mırıldandı parlak, beyaz ışığın yayıldığı hastane kapısından içeri bakarken. Burada sonsuza dek kalmak, mümkünse arkasını dönüp kaçmak istedi ama ayakları onu kapıya yönlendirdi.

Her zaman katettiği yolda ilerlerken bir şeylerin farklı olduğunu anlamasına neden olan şey, Lina'nın odasının çevresinde koşuşturan insanlar değildi yalnızca. Egemen o hastaneye ilerlemeye karar verdiği an onu neyin beklediğini hissetmişti.

Lina'nın odasının önünde durduğunda ailesinin gözyaşları eşliğinde bağırdığını gördü. Annesi feryat figandı, kızını kurtarmaları için doktorlara yalvarırken Lina'nın babasına tutunuyordu. Aykut Bey ise ne kadar metanetli olmaya çalışsa da her an yıkılabilecek kumdan bir kale kadar sağlamdı ancak.

Arkalarından yaklaşırken onu gören olmadı. Lina'nın odasına açılan küçük pencereden baktığında yaşayan bir ölüden farkı yoktu artık. Doktorlar Lina'nın etrafında hararetle tartışırken bir doktorun şok cihazının iki kaşığını sıkıca kavradığını, yanındaki hemşireye bir şeyler söyledikten sonra onları Lina'nın bedenine bastırdığını gördü. Lina yukarı çekilirken Egemen'in yüzü buruştu. Kalbine saplanan hançerin acısını dindirmek için göğsünü sıvazladı ama çabaları başarısızlıkla sonuçlandı.

Lina gözlerinin önünde ölürken onun kalbi nasıl sağlam kalabilirdi?

Lina'sı, prensesi, her şeyi...

Bağırmak, isyan etmek istedi ama içini parçalayan hüzün o kadar kuvvetliydi ki dudaklarından bir fısıltı bile dökülmedi.

Bir gün ölümün onları ayıracağını biliyordu ama aklındaki senaryoda ikisi de yaşlı ve huzurluydu. Sıcacık yataklarında birlikte öleceklerdi. Gezilmesi gereken çok fazla yer, gerçekleştirilmesi gereken çok fazla hayal vardı ve o hayallerin hiçbirinde Lina on sekiz yaşında ölmüyordu.

Lina...

Ölemezdi ki. Ölmek için fazla yaşam doluydu o.

Öyleyse neden gözlerini açmıyordu?

Doktorlar birbirine umutsuzlukla bakarken birkaç adım geriledi. Her şey çok boş, anlamsız hissettirdi. O olmayınca her şey değerini yitirdi.

Onun gözlerine bakmadığı, sarılmadığı, öpmediği, gülümsemesini görmediği bir hayat ne kadar yaşanılası olabilirdi?

Arkasını dönüp ilerlerken acı dolu gürültüye de kulaklarını tıkadı. Hareketleri en fazla bir robot kadar canlı, hayat doluydu.

Birden sonraki hayatının böyle olacağını anladı: mutluluk, sevgi olmayacaktı; yeni günü heyecanla beklemeyecekti. Yalnızca acı olacaktı. Lina'sız olmanın, anıların içinde boğulmanın sonsuz acısı.

Ayakları onu yönlendirirken nereye gittiğini düşünmüyordu bile. Kalbi acıdan çürümüştü sanki, zihni derin bir sessizliğe gömülmüştü. Üst kata çıkarken yanından geçip giden insanları umursamadı. Birine çarptığında bağırarak dikkatli olmasını söyleyen kişiyi duymadı bile.

Birkaç dakika sonra hastanenin çatısına ulaştığında sert rüzgâr suratını yalayıp geçti fakat Egemen umursamadan tabelanın yanındaki yüksekliğe çıktı. Aşağı baktığında insanların bir karınca gibi küçücük olduğunu görmek onu şaşırtmıştı.

Zihninin gerisinde Lina'nın yalvaran sesini duydu. Ona durmasını, yaşamasını söyleyen sesini.

Onu ilk kez dinlemeyecekti.

Düşünmeden kendini boşluğa bıraktı.

BÖLÜM KIRK

Lina Altınok
7 Mayıs 2022, Cumartesi

Ege ve babamın şiddetli kavgasının üzerinden bir hafta geçmişti. Başta babama örmeyi düşündüğüm duvar, onu annemle konuşurken duymamın üzerine incelerek yok olmuştu. Ona ne kadar kızgın olursam olayım, ağladığını görmek sıkıca tuttuğum kalkanı paramparça etmeye yetmişti. Planım onu görmezden gelmekti ama ertesi sabah kahvaltıya indiğimde ekmek isteyip istemediğini sormuştum. Basit fakat aramızdaki buzları eritmeye yeten, bizi hiçbir şey olmamış gibi davranmaya iten bir soruydu. İkimiz de tartışmamız üzerine konuşmadık ama birbirimize baktığımızda onun sergilediği sert tutumundan, benimse ettiğim sözlerden pişman olduğumuz açıkça görülüyordu. O olay üzerine birkaç kere yemeğe çıktık ve hâlâ birbirimize çekimser olsak da sorunumuzu çoğunlukla halletmiş gibiydik.

Babam ve dedem, Ege hakkında konuşmayı pek tercih etmiyorlardı. Onunla ilgili soru soran daha çok annem ve anneannemdi ki onların da aralarında konuştuklarından emindim. Bu iş muhtemelen içlerine pek sinmiyordu, yine de kararımdan dönmeyeceğimi yaşayarak görmüşlerdi.

Ege'yle işler hiç olmadığı kadar yolunda gidiyordu. Her geçen gün mümkünmüş gibi ona daha da kapıldığımı hissediyordum ancak İspanya'da alacağım eğitim kafamı kurcalamıyor değildi.

Ona bu konuyu açmayı ne kadar istesem de bir türlü cesaretimi toplayamıyor, uzak mesafe ilişkisine hazır olmadığını söylemesinden korkuyordum. Çoğu gece, onunla ayrıldığımız hüzünlü rüyalar görüyordum.

Bu rüyaların birinden beynimi titreten bir sesle âdeta koparıldığımda gözlerimi zar zor araladım. Güneş daha yeni yeni doğuyor, kuş cıvıltıları yükseliyordu. Rüyayla gerçeklik arasındaki köprü o kadar bulanıktı ki birkaç saniye boyunca hiçbir şeyi algılayamayıp etrafıma boş bakışlar attım. Kulaklarımı delip geçen sesin telefonumdan geldiğini anladığımda içimden lanetler okuyarak telefonuma uzandım.

Mira'nın görüntülü aramasını cevapladıktan sonra, "Umarım iyi bir nedenin vardır, Mira," derken tüm memnuniyetsizliğim suratıma yansıyordu.

"Hâlâ uyuyor musun cidden?" Sesi şaşkın geliyordu. "Senin horozlarla birlikte uyanıp güneşi selamladıktan sonra on altı saatlik yogana başlaman gerekmiyor muydu?"

Güldüm. "Bugün kendime izin verdim. Öğlene kadar uyumayı hedefliyordum ama tüm planlarımı bozdun."

"Çok üzgünüm, beni affeder misin?" Sesine sahte bir hüzün kattı. Gözleri zerre pişmanlık taşıyamayacak kadar ışıl ışıldı.

"Hayır." Gülümsediğinde dışarıda olduğunu fark ettim. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum merakla.

"Eve dönüyorum."

Uyku mahmurluğuma rağmen gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Umarım marketten falan dönüyorsundur, Mira," dedim doğrularak. "Bana tüm gece dışarıda olduğunu söyleme."

"Peki," dedi gözlerini tatlı tatlı kırpıştırıp. "İstemiyorsan söylemem."

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes koyuverdim. "Umarım kötü insanlara uymuyorsundur."

"Hayır. Ben genelde iyi insanların uyduğu kötülerden olmayı tercih ediyorum."

"Ciddiyim, Mira. Başını belaya sokunca rahat edeceksin sanırım."

Gözlerini devirdi. "Seni güzel bir haber vermek için aramıştım ve birden yine anneliğin tuttu."

Meraklanarak gözlerimi ovuşturdum. "Neymiş bu güzel haber?"

Bana heyecanla baktı. "Eve dönüyorum."

İkinci bir şaşkınlık beni sarsarken uykumun son kırıntıları da kaybolup gitti. Mira'yı yeniden göreceğim için delicesine sevinmiştim ama buraya dönmesi, aynı zamanda Ege'yle aramda olanları en kısa sürede anlatmam gerektiği anlamına geliyordu ve ben kardeşimin vereceği tepkiyi öngöremiyordum. Babamın verdiği tepki gözümü yeterince korkutmuştu ve yeni bir savaşa hazır mıydım, bilmiyordum.

"Lina." Mira'nın sesinde hafif ama hissedilir bir kırgınlık vardı. "Sevinmemiş gibisin."

"Sevindim," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "Sevinmez olur muyum, çok sevindim. Yeni uyandığım için algılayamadım sadece."

"Hım," diye mırıldandı. "Neyse, eve gidip annemi arayacağım. Umarım o daha çok mutlu olur."

"Yapma, Mira," dedim doğrulurken. Onu üzdüğüm için vicdan azabı duyuyordum. "Seni ne kadar özlediğimi biliyorsun."

"Bildiğimi sanıyordum," dedi. "Ama pek bir sevinç emaresi göremediğimden fikrimi değiştireceğim sanırım."

"Seni seviyorum, böyle söyleme," dedim samimiyetle. "Bir an kafam bulandı sadece."

"Peki," dedi ama sesi yine de kırgın geliyordu. "Öyle olsun. Öpüyorum seni."

"Mira..."

Telefon aniden kapanınca omuzlarım verdiğim nefesle düştü. Onu incitmekten o kadar çekiniyordum ki hissettiğim korku neşemi gölgelemişti ve duygularımı saklamakta berbat oluşum, kız kardeşimin kalbini incitmişti. Gönlünü mutlaka kazanacaktım

ama diğer mesele için kendimi nasıl sakinleştirebilirdim, bilmiyordum. Zihnimde karanlığa itmeye çalıştığım düşüncelerden biri, Ege'yle birlikteliğimin onu kıracağı ve benden sonsuza dek uzaklaşacağıydı. Bu ihtimali yok saymaya, Mira'nın bana verdiği değeri kendime sık sık hatırlatmaya çalışıyordum ama onu çok seviyordum ve ne yazık ki sevgi ne kadar güçlüyse hissedilen kaybetme korkusu da o kadar güçlü oluyordu.

Kendimi tekrar yatağa bıraktım. Mira'ya er ya da geç anlatmak zorundaydım ama bunu yapmak için acele etmeyecek, aramızın iyi olduğu anların tadını çıkaracaktım. Yaptığım korkaklıktı ve ne kadar değişsem de bir noktada hâlâ kaçtığımı biliyordum. Elimden başka türlüsü gelir miydi, bilmiyordum.

Gözlerimi kapatıp, "Sakin ol, Lina," dedim kendime. "Belki de bazı şeyleri yaşayarak öğrenmek en iyisidir."

Tek dileğim bir gün bu sözlerime inanmaktı.

Mayıs rüzgârı tenimi okşayıp saçlarımı havalandırırken derin bir nefes alıp deniz kokusunu içime çektim. Sakin dalgalar kumsala vurup huzur verici bir sessizlikle geri çekilirken Ege'nin kıyıya serdiği piknik örtüsüne doğru ilerledik. Kare örtünün dört köşesine dikilen uzun çubukların etrafına sayamadığım kadar çok led ışığı sarılmış, atıştırmalıklar düzgünce yerleştirilmişti. Oluşturulan ortam gösterişsiz fakat samimiydi.

"Ege," dedim harfleri uzatarak. Sesim incelmiş, içim kıpır kıpır olmuştu. "Bunları benim için mi yaptın?"

Ege'ye baktığımda gülümsüyordu, gözleri kısılmıştı ve beni mutlu ettiği için daha neşeli görünen bir hali vardı. Beyaz bir pantolon, manşetlerini dirseklerine kadar katladığı bebek mavisi bir gömlek giyiyordu. Akyazı'ya yavaş yavaş yaz gelirken o da bu ılık akşama uygun şekilde salaş giyinmeyi tercih etmişti.

"Hayır," dedi sırf domuzluk etmek için. "Her akşam sahil kenarında tek başıma oturmak hoşuma gider. Bugün senin de bana

katılmanı istedim." Dirseğine vurduğumda gülümsedi ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. "Seni kızdırmak çok kolay."

"Bu hoşuna gidiyor galiba."

Sırıttı. "Saklayamayacağım kadar çok."

Piknik örtüsüne ilerleyip Ege'nin soluna oturduktan sonra ağzıma birkaç üzüm attım. Burada Ege'yle olmanın dinlendirici bir yanı vardı. Dalgalar kıyıya uğrarken içimi kemiren düşünceleri de alıp beraberlerinde götürüyorlardı sanki.

"Lina." Ege'nin tok sesini duyduğumda ona döndüm. "Canını sıkan bir şey mi var?"

Ondan bir şey saklamak olanaksızdı. Kendi kabuğuma çekilsem bile elimden tutup beni dışarı çıkarmanın bir yolunu mutlaka buluyordu. "Mira dönüyor."

Birkaç saniye suratıma baktıktan sonra yapboz parçalarını oturtmuş olmalıydı ki kaşlarını kaldırdı. "Ve sen aramızdaki ilişkiyi nasıl anlatacağını bilmiyorsun."

"Seni tanısa çok seveceğinden eminim. Ama ağabeyinle olanlardan sonra tanımayı dener mi, bunu bilemiyorum."

"Eğer istiyorsan Mira'yla görüşmem, bulunduğu ortamlara girip huzursuzluk çıkarmam."

Başımı iki yana salladım. "O benim kardeşim, Ege," dedim. "Hayattaki en değerli varlığım. Birlikte olduğum insanın onunla da arkadaş olmasını çok isterim."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Peki olamıyorsak?" diye sordu. Sesi, hissedilen çok küçük bir merak kırıntısı dışında ifadesizdi ancak gözlerinden milyonlarca düşünce geçiyordu. "O zaman ne yapacaksın? Benden ayrılacak mısın?"

Bu soruyu sorması bile komik gelmişti. "Mira'dan vazgeçemem." Omuz silkip ona baktığımda bana beklentiyle bakıyordu. "Ama senden de vazgeçemem."

Omuzları gevşerken dudakları yukarı kıvrıldı. Bakışları yoğun bir sevgiyle harmanlanmıştı. "Bunu duymak iyi geldi." Derin bir

nefes aldı. "Merak etme, Lina. Mira er ya da geç ilişkimizi kabul edecek."

Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki şaşırmamak güçtü. "Nereden biliyorsun?"

"Bir insanı sevdiğinde ondan istesen de kopamıyorsun." Gözlerimi kırpıştırdım, yanaklarım ısınmıştı. Bende yarattığı etkiyi görmek Ege'nin hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülümsedi. "Bir arkadaş anlattı."

Kendimizi tutamayıp gülüşürken yüreğim tatlı bir ateşle ısındı. Ona baktığımda eskisi kadar gergin değildim. "Teşekkürler," dedim içtenlikle.

"Ne için?" Kaşları hafifçe çatıldı. "Espri için mi?"

"Hayır, bana iyi geldiğin için."

Bakışları yumuşarken ona yeryüzündeki en kıymetli hazineyi sunmuşum gibi baktı. O an farkında değildim ama aslında ona kalbimi vererek zaten en kıymetli hazineyi sunuyordum.

"Sen de bana iyi geliyorsun, Lina." Bir elini yüzüme götürüp başparmağıyla yanağımı okşadı. Bana bir masaldan fırlamış peri kızına bakar gibi hayranlıkla bakıyordu. "Ne kadar büyük olursa olsun, şu dünyada senin iyileştiremeyeceğin hiçbir yara olamaz." Hafifçe gülümsedi. "Hemen havalanma sakın, sana da benden başkası iyi gelemez."

Kelimeleri o kadar içtendi ki hüzünlenmeden edemedim. Ege'nin sevgisi içimdeki sığınak arayan küçük kız çocuğunu ortaya çıkarıyordu ama garip bir şekilde tüm gücümün de kaynağıydı.

Ortam birden o kadar romantikleşti ve ağırlaştı ki "Haydi oradan," diye işi şakaya vurdum. "Erkekler hep böyle konuşur ama ufacık bir pürüzde hemen ortadan kayboluverirler."

"Seni tek başına bırakacağım hiçbir pürüz olamaz."

Dizlerimin üzerinde heyecanla doğrulduğumda daha dudaklarımı aralamadan neler söylediğimi duymuş gibi gülmeye başladı. "Diyelim ki," dedim. "Uzaylılar tarafından kaçırıldım, o zaman ne yapardın?"

"Bana gerek kalmazdı. Deden uzaylıları karşısında gördüğü an tüfeğiyle hepsinin içinden geçerdi." Kaşlarını çattı ama gözleri parlıyordu. "Formdan mı düşüyorsun, Lina? Biraz daha gerçekçi senaryolar uydur."

Ağzım bir karış açıldı. "Yani uzaylıların beni kaçırması normal ama dedemin kayıtsız kalması gerçekçi değil, öyle mi?"

"Gayet mantıklı olan bu düşüncemin seni neden bu kadar şaşırttığını anlamadım."

Gözlerimi kırpıştırıp zihnimdeki çarkları hızla döndürmeye başladım. Yeni eğlencem, Ege'yi saçma sorularımla bunaltmak olduğu için aklıma hemen yeni bir soru geldi: "Diyelim ki bir sabah kedi olarak uyandım. Beni dünyadaki diğer kedilerden nasıl ayırt ederdin?"

Sorumu yanıtlaması için düşünmesi bile gerekmemişti. "Damla'ya yaklaşırdım," dedi gülerek. "Üzerime atlayıp beni paramparça eden kedi sensindir."

Yanağımın içini ısırdım. "Biliyor musun, seni şu an da paramparça edebilirim."

"Seni medeniyete davet ediyorum."

"Seni var ya..." Lafımı tamamlamadan dizlerimin üzerinde doğrulup darbelerimi bedenine indirmeye başladım. Kaçmaya çalışırken dudaklarından dökülen kahkahalar tatlı bir melodi gibi kulaklarımı okşadı. Onun gülüşünü izlerken ömrümün uzadığını hissediyordum.

Birkaç dakika sonra nefes nefese doğruldum. "Peki," dedim biraz ciddileşerek. "Ben ölsem ne yapardın?"

"Hım..." Dirseklerini kumlu zemine yaslayacak kadar geriledikten sonra düşünceli bir şekilde işaretparmağını çenesine vurdu. "Sanırım yapacağım ilk şey güzel bir partiye katılmak olurdu. Sonra da kendime birkaç sevgili yapar..."

Kalkmaya yeltendiğimde hızla doğruldu. Belimi sıkıca sarıp beni kendine çekerken kaçmama fırsat tanımadı. İstemeden

bacaklarının üzerine oturduğumda omzuna bir darbe indirdim. "Şu günden itibaren senden nefret etme kararı aldım."

"Uygulayamayacağın kararlar almaman konusunda ne konuşmuştuk?"

Onu itmeye çalıştım ama benim öfkem dev bir tsunami dalgasıysa onun sakinliği de fırtına sonrası sessizlikti. "Lina," dedi dingin sesiyle. "Cevaplarını bildiğin soruları sorma."

"Hiçbir sorunun cevabını bilmiyorum."

Omuz silkip uzaklara baktım ama çenemi hafifçe tutup ona bakmamı sağladı. "Senin olmadığın bir dünyada yaşamayı kabul etmezdim."

Sesi o kadar ciddi, bakışları o kadar gözü karaydı ki bir an afalladım. İlk kez birinin karşısında kalakalmış, ifadesindeki kararlılık tarafından kuşatılmış gibi hissetmiştim.

"Nasıl yani?" diye sordum.

Güldü yalnızca.

"Daha şimdiden bana katlanamıyorsan İspanya'da ne yapacağız, kimbilir?"

Ege beni bu kadar kısa sürede ikinci kez şaşırtmayı başarırken aptal gibi kalakaldım. "Nasıl yani?" diye sordum tekrar.

Bu halim onu eğlendirmiş gibi kıkırdadı. Arkasındaki sırt çantasına uzanıp içinden çıkardığı kutuyu bana verdi. Şoke olmuş halde bir elime tutuşturduğu siyah kutuya bir Ege'ye baktım. Konuştuğunda yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Açsana."

Sertçe yutkunup kutuyu açtığımda beni Ege adına kesilmiş bir İspanya bileti karşıladı. Ona döndüğümde gözlerim dolu doluydu. Yüreğimde öyle bir mutluluk vardı ki ilk kez kalbimin böylesine bir sevinçle dolup taştığını hissettim.

"Bunu yapmış olamazsın."

Başını yana eğdi. "Seni yalnız bırakacağımı düşünmemiştin, değil mi?"

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı silerken hâlâ kutunun içindeki bilete bakıyordum. O kadar mutluydum ki yaşananların bir rüya olmasından korktum. Ege'ye baktığımda bana gülümseyen gözleri kusursuzdu.

"Gerçekten de benimle geliyorsun," dedim hayretle.

"Seni asla yalnız bırakmam, Lina." Sesindeki ciddiyet tüm dünyaya meydan okur gibiydi.

Vücudumu hafifçe ona çevirerek bir elimi yanağına götürdüm. Kalbim, ona olan aşkım yüzünden o kadar ağırlaşmıştı ki sanki dudaklarımdan dökülmezse patlayacaktı ve ben yok olacaktım.

"Seni seviyorum."

Ege'nin dudakları hafifçe aralanırken ona tokat atmışım gibi şaşkın bir ifadeye büründü. Sanki duyduğu şeyden emin olmaya çalışır gibi kafası karışıktı. Ne düşündüğünü kestirmem imkânsızdı ama yapboz parçaları zihninde tek tek birleşirken geride şüpheye yer bırakmadı. Sonra hissettiğim tek şey enseme yapışıp beni kendine çeken eli ve dudaklarımı örten dudaklarıydı. Kollarımı ona sardığımda o da sıkıca bana sarıldı. Benim bedenim nerede başlıyor, onunki nerede bitiyordu, ayırt etmek imkânsızdı.

Öpücüğü bir şehri küle çevirebilir, sonra orada çiçekler yeşertebilirdi. Beni tüketiyordu ama aslında dokunuşu şefkatliydi. Hareketleri hem her an ortadan kaybolabilirmişim gibi aceleci hem de her bir saniyenin keyfini çıkarmak ister gibi ağırdı. Onun topraklarında kayboluyordum ama elime harita tutuşturulmasını da reddediyordum.

Gönülsüzce geri çekildiğimizde ikimiz de dünyadaki tüm hava çekilmiş gibi nefes nefeseydik. "Tekrar söyle." Ellerini yanaklarıma yerleştirip gözlerime bakarken ilk kez bana bu kadar muhtaç olduğunu gördüm. "Yalvarırım, Lina," diye yakardı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum," dedim düşünmeden. "Seni çok seviyorum."

Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Sanki zorlu bir savaştan çıkmış gibi yorgundu. Başını bana doğru eğince alnımı onunkine yasladım ve birkaç saniye birbirimizde dinlenmemize zaman tanıdım. Hâlâ bana sıkıca sarılıyordu.

"Bunu duymayı ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin edemezsin."

"Uzun zamandır söylemek istiyordum aslında," diye itiraf ettim. "Doğru zamanın gelmesini bekliyordum."

Hafifçe geri çekilirken gözlerini kısıp gülümsedi. "Peki, şimdi doğru zaman mı sence?"

Bu düşünce nedense bana komik gelmişti. "Sanırım artık doğru zaman diye bir şey olmadığını biliyorum."

Ege bir şey söylemek üzereydi ki üzerimize düşen birkaç damla, şaşkın bakışlarımızı gökyüzüne çevirmemize neden oldu. Damlalar birkaç saniye içinde hızlandı ve biz ne olduğumuzu anlamadan kendimizi sağanağın ortasında bulduk.

Yağmur damlaları yüzümüzü yalayıp geçerken, "Garip," dedi Ege. Saçları çoktan ıslanmıştı. "Bu mevsimde Akyazı'ya yağmur yağmazdı."

"Biliyor musun, okuduğum bir kitaba göre iyi biri ölürse o şehir yas tutup ağlıyormuş."

Başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı. "Desene sen öldüğünde bu şehir sular altında kalacak."

Elimde olmadan gülümsedim. "Muhtemelen."

Kaşlarını kaldırdı. "Pek de alçakgönüllüyüz."

"En sevdiğim huyumdur, bilirsin." Aklıma gelen fikirle hınzırca gülümsedim. "Yüzelim mi?"

Şaşırmadan edemedi. Bazen ben bile kendime şaşırıyorken onun bu hallerini normal karşılıyordum. "Seni tanıdığım ilk halinden o kadar farklısın ki. Eskiden olsa saçın bozulacak diye çılgına dönerdin."

"Doğru," dedim gülümseyerek denize bakarken. "O zamanlar düşündüğüm tek şey güzel olmaktı sanırım."

"Şimdi ne değişti?"

"Artık kendimi güzel görmeyi öğrendim."

Ege'ye döndüğümde dudaklarında şefkatli bir gülümseme yeşermişti. "Haydi," dedi. "Denizde seni yerden yere vurayım da aklın başına gelsin."

Ve sonra kahkahalarımız yağmurun sesine karıştı.

BÖLÜM KIRK BİR

Mira Altınok
10 Ağustos 2022, Çarşamba

Hayat öyle garipti ki bazen toprağın en kuru olduğu yerde açardı çiçekler. Bitti denilen anda yeniden başlardı her şey. Kaçtığımız canavara koşardık bilmeden ve aslında ortada canavar bile olmazdı bazen. Boşluğa düşerken karanlığın içinden bir el uzanırdı. Öğrenirdik ki o karanlık aslında ışıkmış da biz görememişizdir. Tıpkı her şeyimizi kaybettiğimizi söylerken sahip olduklarımızı göremediğimiz gibi. Tıpkı aldığımız her nefesin yeni bir umut anlamına geldiğini bilmediğimiz gibi.

Tıpkı... Tıpkı...

Sahi, neydi yaşamak?

Kıyıya vuran dalgaların kokusunu içime çektim. Etraf çocuk kahkahalarıyla doluydu. İnsanlar arkadaşlarıyla, sevgilileriyle eğleniyordu. Buraya sabahın ilk ışıklarıyla gelmiştim, şimdiyse akşam olmak üzereydi. Saatlerdir buradaydım ama gitmek istemiyordum.

Vedaların en zor yanı da buydu işte.

"Mira." Arkamı döndüğümde Irmak gülümseyerek bana yaklaştı. Hemen arkasında Emir ve Sevim vardı. "Eve gittik ama annen burada olduğunu söyledi."

Neden burada olduğumu bildiklerinden emindim ama "Son kez bakmak istedim," diye açıkladım. "Muhtemelen çok özleyeceğim."

Sevim çekingen ve üzgün bir tavırla sordu: "Hiç mi dönmeyeceksin?"

Bunu söylemek çok zordu ama başımı iki yana salladım. "Bu kasaba benden çok şey götürdü. Artık buraya eskisi gibi bağlı mıyım, bilmiyorum."

"Yine de ümit kesilmez." Emir konuşurken Sevim'in elini sıkıca tuttu. Yaşananlar bu hayatın çok kısa olduğunu hepimize hatırlatmış, hepimizi değiştirmiş, daha cesur kılmıştı. "Belki bir gün dönersin."

Sanmıyordum ama onları üzmemek için, "Belki," dedim. Buruk bir gülümseme sundum. "Size kartpostal atarım."

"Onun yerine bizi bir yerlere davet etsen de kolayca vize alsak bari."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. Yaşananlardan sonra ailemle konuşmuş, burada bir işim kalmadığını söylemiştim. Beni buraya bağlayan sıkı bağlar çürümüş gibi hissediyordum. Bir gün yeniden yeşerir miydim, bilmiyordum ama o zamana kadar burada kalamayacağım kesindi.

Onlara dünyayı gezmek istediğimi söylediğimde üzüldüler ama şaşırmadılar. Hiçbir zaman kökleriyle toprağa bağlı bir ağaç olmamıştım, ben her zaman göklerde uçmayı seven bir kırlangıçtım.

Ailem seyahatimin maddi yükünü sırtlayacaklarını söylemişti ama bunu teklif etmeselerdi bile günlük işlerde çalışarak anı kurtarmayı göze almıştım. Akyazı bende silinmeyecek izler bırakmıştı ve onları silmek için bu kasabadan gitmek zorundaydım.

Pakize'nin kaputuna oturduğumda arkadaşlarım da bana katıldı. Sıra Emir'e geldiğinde arabamın ezilip bükülеceğini sandım. Hep birlikte gülerken denizi izledik, sessizliği dinledik.

Bir kişi eksik olmak çok garipti. Aynı şeyi düşünüyorlar mı diye arkadaşlarıma bakmaya gerek görmedim çünkü düşündüklerinden emindim.

"Çocukken tanıştığımızda yıllar sonra birlikte olup olmayacağımızı düşünürdüm," dedim. "Şimdi beraberiz. Muhtemelen küçük Mira'ya bunu söylesem sevinçten kafayı yerdi ama hiç böyle hayal etmemiştim."

"Kim böyle olacağını öngörebilirdi ki?" Irmak derin bir nefes aldı. Dudaklarını kemirerek, çekingen bir tavırla Emir'e baktı. "Onunla konuştun mu? Neticede siz daha yakındınız."

Hepimiz Tuna'dan bahsettiğini anlamıştık. Emir başını hafifçe iki yana salladı. "Beni birkaç kere aradı ama açmadım. Görüşüne de gitmedim." Dişlerini sıktı, dolu dolu olan bakışlarını kaçırdı. "Adı geçince bile midem bulanıyordu ama boğazıma oturan yumruya çare bulamıyorum."

Sevim, Emir'in sırtını sıvazladı. "Buna ihanet acısı deniyor. Merak etme, er ya da geç geçecek."

"Sadece o da değil, Sevim," dedi Emir. "Olaydan sonra kendimi çok sorguladım. Aslında son zamanlarda o kadar garip davranıyordu ki. Sürekli yeni araştırmalar, mitolojik kitaplar... Bir şeylerin ters gittiğini anlamam lazımdı ama ben gözümü gerçeklere kapatmayı seçtim."

"Kendine fazla yükleniyorsun. Nereden aklına gelecekti ki? Kim arkadaşına böyle bir şey kondurabilir?" dedim.

Emir omuz silkti. Bize karşı çıkmadı ama hak vermediği de aşikârdı.

"Umarım oradan sonsuza dek çıkamaz," dedi Irmak.

"Merak etme," dedi Sevim. "O kamera görüntülerinden sonra kafasını pencereden dışarı bile uzatamaz artık."

O gece Lina'nın odasında kamera olması hepimiz için beklenmedikti. Sonradan Lina ile Egemen'in kendi aralarında mesajlaşırken atıştıklarını, Egemen'in Lina'nın horladığını iddia ettiğini ve Lina'nın bunun yalan olduğunu kanıtlamak için odasına kamera taktırıp kendini izlediğini öğrenmiştik.

Ne garipti... Kız kardeşim kalbinin durduğu gece bu işi yattığı yerde gün yüzüne çıkarmıştı.

Tat kaçırıcı konuyu arkamızda bırakarak sessizliğe gömüldük ve manzarayı izlemeye başladık. Kendimi tümsekli bir yolu ardımda bırakmış, güzel günlere bakıyormuşum gibi hissediyordum. Belki de orada bir yerde mutlak karanlık vardı, bilmiyordum.

Hoş, umurumda da değildi.

"Büyüdüğümüzü hissediyor musunuz?" Bu garip soru Irmak'tan gelmişti.

"Büyümek üzmüyor beni," diye yanıtladı Sevim. "Artık çocuk olamamak üzüyor."

"Biliyorsun," dedim. "İçindeki çocuğu öldürüp öldürmemek sana bağlı."

"Bu sadece filmlerde oluyor," dedi Sevim. Dizlerini karnına çekip kollarını bacaklarına doladı. "Yetişkin olduğunda o çocuk kendiliğinden ölüveriyor. Öyle ki yokluğunu, onu hayata döndüremeyeceğin kesinleştikten sonra fark ediyorsun."

"Belki yetişkinlik de güzeldir," dedi Irmak.

Emir tek kaşını kaldırdı. "Mira'nınki gibi dünya turumu karşılayan bir babam olsaydı yetişkinlik güzel olabilirdi, evet ama ben çalışmak zorundayım."

"Şu mızmızlanana bakın." Sevim gülerek Emir'e hafifçe vurdu. "Mezun olduktan sonra aile şirketinde çalışmayacak mısın sen?"

"Oraları karıştırma."

Kendimi hüzünlü bir gülümseme saçarken buldum. "Biliyor musunuz, sizi çok özleyeceğim."

Irmak gülümserken gözleri doldu. "Biz de seni özleyeceğiz ama bu bir veda değil."

Gözümden akan birkaç damla yaşı hızlıca silerken, "Hayır, değil," dedim.

Sevim'in dudakları büzüldü. "Bazen saçma şeyler için tartışırdık ama her zaman harika bir dost oldun, Mira," derken sesi titredi, gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. "Yüzlerce kilometre ötedeyken bile yanımda olduğunu hissettirdin. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

Irmak kaşlarını çatıp Sevim'e baktı ama o da ağlıyordu. "Veda değil dedik ama veda eder gibi konuşuyorsun."

Emir, Irmak'ın suçlayıcı tavrını görmezden gelerek bana baktı. Ağladığını gizleyemeyecek kadar üzgün görünüyordu, kalkanını indirmişti. "Duygularımı yaşamam için beni her zaman cesaretlendirdin." Sevim'in elini sıkıca tuttu. "Umarım sen de duygularını özgürce yaşarsın, Mira. Daha da önemlisi, umarım ne olursa olsun Akyazı'da üç kapın olduğunu asla unutmazsın."

Kendimi tutamayıp ağlarken bu sefer gözlerimden süzülen yaşları silmeye tenezzül etmedim. Irmak bir elini dizime yerleştirdiğinde ona döndüm.

"Her şey için," dedi arkadaşım içtenlikle. "Teşekkürler, Mira. Seni seviyoruz."

Sevim ekledi: "Çok seviyoruz."

Geçen sene İstanbul'a gidişime bu kadar üzülmemiştik ama dördümüz de biliyorduk ki bu kez sahiden de bir veda olabilirdi.

Ve vedalar hiçbir zaman kolay olmamıştı.

Yanağımı sildim ama yerine hemen yenileri geldi. "Asıl ben teşekkür ederim," dedim. "Ve siz de şeyde bir eviniz olduğunu unutmayın..." Bir an duraksadım, sonra kahkaha atmaya başladım. "Şey, nereye gideceğimi bilmiyorum ki."

Gözlerimize baktığımızda ne kadar mutsuz olduğumuz anlaşılıyordu ama hepimiz bir kahkaha koyuverdik. "Teşekkürler. Amerika ya da Hindistan'da bir evim olduğunu bilmek beni sahiden çok rahatlattı," dedi Emir.

Koluna hafifçe vurduğumda gülüşmelerimiz mümkünmüş gibi daha da yükseldi.

Arkadaşlarımla bir müddet daha sohbet ettikten sonra arabama atlayıp eve döndüm. Akıp geçen sokakları, o sokaklarda dolaşan insanları izlerken her bir anı zihnime kazıdım.

Arabayı garaja çektiğimde annem bir misafiri yolcu ediyordu. Kim olduğuna bakmadan arabadan inip kapıya ilerledim ama

tam o an misafiri görmemle mermerden yapılmış bir heykel gibi donakalmam bir oldu.

Rüya'nın annesi Ayşenur teyze tam karşımdaydı. O da beni görünce ne yapacağını bilememişti. Ona her baktığımda olduğu gibi hüzünlü görünüyordu ama eskisi kadar yorgun da değildi. Rüya'nın acısı hiçbir zaman yüreğini terk etmeyecekti ama kızına ne olduğunun ortaya çıkması, boğazını sıkan eli az da olsa gevşetmiş olmalıydı.

İkimiz de öylece durunca saçma bir an yaşandı. Kendimi zorlayıp eve doğru ilerlerken bana bakışlarından ifadesini okumaya çalıştım ama başarısız oldum. Misafirimizi yolcu eden annemse kapının pervazına yaslanmış, merakla bizi izliyordu. Bir an koşarak ona sığınmayı delicesine istedim ama yumruklarımı sıkıp kendimi sakin olmaya zorladım.

"Merhaba," dedim titrek bir sesle. Kadının gözlerine bakmaya bile çekiniyordum.

"Akyazı'dan yine gidiyormuşsun."

"Evet ama bu seferki daha uzun bir yolculuk olacak."

Başını hafifçe salladı. "*Tolstoy*'a atfedilen bir söz vardır, duymuş muydun hiç?" Ayşenur teyzeyi doğduğumdan beri tanırdım ve onu ne zaman görsem elinde mutlaka bir kitap olurdu. "Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar, ya bir insan yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir."

Bana doğru birkaç adım attığında irkildim. Her şeyi beklerdim, buna suratıma tükürmesi ya da okkalı bir tokat yapıştırması da dahildi ama elini şefkatle yanağımda gezdirince merhametinin altında ezildim. "Umarım sen de kendi muhteşem hikâyeni yazarsın."

Gözlerim dolarken boğazımda yutamayacağım kadar büyük bir yumru peyda oldu. "Her şey için üzgünüm," diye mırıldandım. Bu cümle duygularımı açıklamaya da karşımdaki kadının yaralarını sarmaya da yetmezdi ama elimden başka bir şey gelmiyordu.

"Biliyorum," dedi alçak sesle. Gözleri uzaklara daldı. "Ben de."

Hiçbir şey söylemeden uzaklaşınca derin bir nefes verdim. Ayşenur teyzenin merhameti, yüreğimdeki acıyı az da olsa dindirmiş miydi yoksa bana yeni bir acı mı bahşetmişti, bilmiyordum.

Eve girdiğimde merdivenden yavaşça inen siluete takıldı gözlerim. Pembe-beyaz, çizgili bir pijama giymiş; kahverengi saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Merdivenden inerken ahşap tırabzana sıkıca tutunuyor, dengesini güçlükle sağlıyordu. Karşımdaki genç kadın bana o kadar benziyordu ki yansımam gibiydi. Yalnızca o daha yorgundu.

"Yatakta olmalıydın, Lina," dedim ona doğru ilerleyip koluna girerken. Ağırlığının çoğunu taşıyarak salondaki koltuğa oturmasına yardımcı oldum.

"Odamda tek başıma canım sıkılıyor," diye itiraz etti. "Kendimi çok yalnız hissediyorum."

Bir çocuk gibi mızmızlanan kardeşime baktım. Yatağından kalktığı için ona kızsam da onu azarlamak artık benim için pek mümkün görünmüyordu. Onu kaybetme tehlikesiyle o kadar çok yüz yüze gelmiştim ki artık onu incitmeye cesaret edemiyor, bu durumun uzun süre değişeceğini düşünmüyordum.

Özellikle on gün önce kalbinin durduğunu, doktorların mucize olarak tanımladıkları bir şekilde hayata geri döndürüldüğünü hatırladığımda daha da hassaslaşıyordum.

"Yine de dinlenmen gerekiyor," dedim. "Biraz sık dişini."

"Yaz bitiyor," diyerek karşı çıktı. "Atılacak tüm güzel fotoğraflar için yılın en uygun zamanını kaçırdım."

Annem elinde iki bardak portakal suyuyla bize yaklaşırken, "Ben de derdim var sanıyorum," diye söylendi.

Lina gülümseyip portakal suyuna uzanırken sırıttı. Bizi sinir etmek garip bir şekilde hoşuna gidiyordu ama yeniden bana baktığında bakışlarında burukluk vardı.

"Bugün yola çıkıyorsun demek."

Başımı hafifçe salladım. Eşyalarımı çoktan toparlamıştım. Birkaç gün İstanbul'da kalacak, orada ilk rotamı belirledikten sonra yola koyulacaktım. "Evet."

"Biliyorsun, hâlâ vazgeçebilirsin." Babam mutfaktan çıkıp elindeki çerez kâselerini tezgâha bıraktı. Ardından tam karşımızdaki ikili koltuğa, annemin yanına oturdu.

"Teklifinizi üzülerek reddedeceğim." Şakaya vursam da sahiden hüzünlendiğimi reddedemezdim.

"Umarım düğüne gelirsin," dedi annem bize beklentiyle bakarak.

Gözlerim hafifçe irileşirken Lina tuttuğu bardaktaki pipetten bir yudum aldı. "Bildiğimiz hiç düğün yok ki," diye mırıldandı. Onu dirseğimle hafifçe dürttüğümde irkildi. Tekrar annemle babama baktığında parçaları nihayet oturtabilmişti. "Şaka yapıyorsunuz," diye mırıldandı hayretle.

"Olanlar hepimize bir ders oldu." Babam, annemin elini avucunun içine aldığında ağzım bir karış açılmıştı. "Hayatın, yaşamak istediklerimizi ertelemeye yetecek kadar uzun olmadığını öğrendik."

"Belki de geç alınmış bir karardı," dedi annem gülümseyerek. "Ama *daha geç* olmasından iyidir, değil mi?"

Kendimi tutamayıp ayaklandım ve kollarımı onlara sardım, mutluluklarını paylaştım. Birbirlerini yeniden buldukları için çok mutluydum. "Sizi seviyorum," derken çenem gülümsemekten ağrımıştı. "Tekrar boşanmamaya çalışın, olur mu?"

"Deneriz," dedi annem.

"Söz vermiyoruz," dedi babam.

Gülüşürken arkamı dönüp Lina'ya baktım. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve bizi yıllardır görmüyormuş gibi özlemle bakıyordu. Dudaklarındaki gülümseme genç yaşına rağmen hayattan tüm dersleri almış gibi bilgeydi.

"Neye bakıyorsun öyle?" dedi babam.

Lina omuz silkti. "Hiç, çok güzel görünüyorsunuz."

Üçümüz de konuşmadan anlaşıp ayaklandık ve Lina'nın etrafına toplanıp ona sıkıca sarıldık. Annemle babamın ayrılıkları bizde derin yaralar açmamıştı ama böyle sevgi dolu bir kucaklaşmaya hasret kalmadığımı söylesem yalan olurdu.

Birkaç dakika sonra kapı hafifçe aralandığında tüm dikkatimiz dağıldı. Misafirimiz önce, "Kapıyı açık unutmuşsunuz!" diye seslendi. Ardından başını içeri uzatıp salonda hepimizi birbirimize sarılmış halde gördü. Duygusal bir film sahnesinden fırlamış gibi görünüyor olmalıydık ki misafirimizin gözleri hafifçe irileşti.

"Ege." Lina'nın yüzünde çiçekler açmıştı.

Babam suratını buruşturarak anneme baktı. "Ve sen bana bu çocuğu öldürmememi söylüyorsun, öyle mi?"

Annem, Egemen'in duymasından ürkerek, "Aykut," diye fısıltıyla uyardı babamı. Babam kıskanç bir tavırla Egemen'e baktı ama gözlerindeki sevgi parıltılarını görebiliyordum. Ona baktığında yalnızca genç bir delikanlıyı değil, kızı için hayatından vazgeçen pervasız bir âşığı da görüyordu.

Annemden öğrendiğime göre, Lina'nın kalbi yeniden atmaya başladığında babam koridorun sonundan saparak kaybolan Egemen'i görmüş. Hareketleri o kadar hayatsız, o kadar ruhsuzmuş ki kendi kızının yaşama dönmesine sevinemeden Egemen için endişelenmeye başlamış. Onu çatıya kadar takip etmiş ve kendini boşluğa bıraktığında son anda onu çekip kurtarmış. Egemen başta öfkeli bir volkan gibiymiş, tek düşündüğü o çatıdan atlamakmış. Pervasız hareketleri yalnızca Lina'nın kalbinin yeniden attığını duyunca son bulmuş.

"Bölüyor muyum?" diye sordu Egemen içeri girerken.

Annem, "Hayır," derken babam hevesle, "Evet," dedi.

Egemen sırıtarak içeri girdi. "Sevgiyle karşılanmak ne güzel." Babam bir şeyler mırıldandı ama Egemen pek oralı olmadı. O geceden sonra aralarında garip bir baba oğul ilişkisi gelişmeye başlamıştı.

"Sana birini getirdim," dedi Egemen.

Lina gözlerini kırpıştırdı. "Kimi?"

Egemen kapının ardındaki misafire, "Haydi," diyerek cesaret verdi. "Gir içeri."

Birkaç saniye sonra Ada dudaklarını kemirerek içeri girdi. Üzerinde pastel yeşili bir tişört ile kot bir şort vardı. Dalgalı saçları omuzlarından dökülüyor, iki eliyle sıkıca tuttuğu kol çantasını önünde tutuyordu. Her zaman kapattığı çillerini gizlemek için bugün herhangi bir çaba sarf etmemişti.

Hafifçe gülümsedim. Anlaşılan kendini sevmeyi öğrenen tek kişi Lina değildi.

"Merhaba," dedi Ada.

"Merhaba." Lina'nın sesi kibar fakat konuşmanın nereye gideceğini öngörmeye çalışır gibi şüpheciydi.

"Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Ben de."

İkisi arasında yenilmez bir sessizlik peyda oldu. Sanki iki taraf da adım atmaktan çekiniyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Sessizlik sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettirmeye başladığında Egemen, "Yaklaşık yarım saattir arka sokakta dolanıyordu," dedi. "Senden özür dilemek istiyormuş."

Ada, ihanete uğramış gibi bakarken Egemen, teslim olan suçlular gibi ellerini kaldırdı. "Ben, bana her şeyi anlatabileceğini söyledim," diye kendini savundu. "Onları Lina'ya anlatmayacağımın sözünü vermedim."

Annem güldü. "Ben şahsen hak verdim."

Fakat Lina pek gülecek gibi değildi. Ada'ya beklentiyle bakarken, "Benden ne için özür dileyeceksin?" diye sordu.

Ada derin bir nefes aldı. "Haklıydın," dedi sanki aklındaki sözleri unutmaktan korkar gibi hızlıca. "Hem de en başından beri. Nihat denen o pislikle olmamam gerekiyordu. Hem kendime

hem karısına hem de çocuklarına korkunç bir saygısızlık yaptım. Bunu en başında gördün ama ben sana kulak vermek yerine sana tavır aldım. Kavga ettiğiniz gün bile seni suçladım."

"Küçük bir ekleme," diye araya girdi Egemen. "O geceden sonra Nihat'la buluştuklarında sana yaptıkları için bacaklarının arasına tekmeyi geçirmiş."

Ada ayağını çocuk gibi yere vururken öfkeyle Egemen'e baktı. "Bu kadar hanım köylü olmak zorunda mısın?" diye patladı. "Biraz beklesen ben her şeyi söyleyeceğim zaten."

"En ufak detayı atlarsın diye aklım çıkıyor, Ada."

"Peki, neden benimle hiç konuşmadın?" Lina doğrudan Ada'ya bakıyordu.

"İstedim," dedi Ada. "Hem de defalarca ama o kadar çok hata yapmıştım ki yanına gelmeye utandım. Nereden başlayacağımı da bilemedim."

Lina bir an sessizce düşündü. Hemen ardından dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Bana sarılmakla başlayabilirsin."

Ada'ya yer açmak için ayaklandım ve kollarını göğsünün altında birleştiren Egemen'in yanına gittim. Ada bir an ne yapacağını bilemedi. Hemen ardından koşarak Lina'ya sarıldı. İkisi gülüşüp hasret giderirken Egemen, sanatına bakan bir sanatçı gibi gururla kızları izliyordu.

"Aferin," diye fısıldadım ona doğru eğilip. "Kırk yılın başında bir işe yaradın."

Suratını buruşturup bana baktı. "Biliyor musun, sen gittikten sonra ailenin favori çocuğu olacağım."

"Rüyanda görürsün."

İkimiz de gülüştükten sonra çekinerek, "Poyraz," diye sordum. "O nasıl?"

"Fiziksel olarak iyi," dedi. "Biliyorsun, geçen hafta taburcu oldu. Ama hâlâ ara sıra ağrıları oluyor." Omuzlarım rahatlamayla gevşedi. Onunla taburcu olduğundan beri konuşmamıştım.

"Ama..." diye devam etti Egemen. "Kasabayı terk edeceğini öğrenmek ona pek iyi gelmedi."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Anlıyorum," diye mırıldandım.

"Biliyorsun, Mira..." dedi. "Seni severim. Benim için yalnızca Lina'nın kardeşi ya da Poyraz'ın eski sevgilisi değilsin, aynı zamanda arkadaşımsın. Bu yüzden mutlu olmanı da istiyorum. Bu seyahat sana iyi gelecekse hiç durma ama arkanda ne bıraktığını bilerek git, olur mu?"

Başımı hafifçe salladım. Egemen, Lina'nın yanına giderken beni karman çorman düşüncelerimle yalnız bırakmıştı.

Güneş batmak üzereyken son eşyalarımı da toparladık, arabaya yerleştirdik. Yapılacak her şeyi tamamlamıştık, geriye yalnızca veda etmek kalmıştı ki bu benim için yüzlerce bavul hazırlamaktan daha zordu.

Odamdan çantamı alıp alt kata inerken, "Mira," diye seslendi annem. "Misafirin var."

Aşağı indiğimde tanıdık koyu kahverengi gözler bir an için yerimde donakalmama neden oldu. "Rüzgâr," diye mırıldandım son basamağı inerken. Görmeyi beklediğim en son insan bile değildi. Üzerinde beyaz bir tişörtle kot pantolon vardı. Açık kahverengi saçları dağınıktı fakat özensiz durmuyordu. Kumral teni güneşin altında kavrulmuştu.

"Mira," derken kararsız görünüyordu. Annem birbirimize bakışlarımızdan özel bir şey konuşacağımızı anlayıp içeri giderek bizi yalnız bıraktı.

"Seni görmeyi beklemiyordum."

Rüzgâr omuz silkti. "Ben de kendimi burada görmeyi beklemiyordum."

Bir an ikimiz de sessizleştik. Sonra, "Bugün gidiyorum," dedim.

"Biliyorum."

"Öyleyse veda etmeye mi geldin?"

"Seni kalman için ikna etmeye geldim." Derin bir nefes alıp bana yaklaştı. "Yanında olamadığım için özür dilerim, Mira. Seni yalnız bıraktım."

Başımı iki yana salladım. "Aksine," dedim içtenlikle. "Sen her zaman yanımda oldun. Rüya'yla ilgili duyduklarından sonra bana tepki göstermen çok doğal."

"Amacım o değildi."

"Biliyorum, Rüzgâr," derken sözlerimde ciddiydim. "Beni incitmeyi istemediğini ama vicdanının sesini susturamadığını anlıyorum."

Rüzgâr'ın omuzları anlaşılmanın verdiği rahatlamayla gevşedi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ben teşekkür ederim," dedim. "O gün sen olmasaydın Poyraz ve ben ölmüş olurduk."

"Poyraz içeri girmeden önce beni aramıştı," dedi. "Acil durumda aranacaklar listesinde kayıtlı olduğum için zor olmamıştır. Size bir şey olacak diye aklımı yitirdim, buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum."

"İyi ki geldin," dedim minnetle. "Teşekkür ederim."

Rüzgâr bir an çekimser görünse de, "Mira, ben..." dedi ama, "Ne söyleyeceğini biliyorum," dedim. "Ben de seni seviyorum, Rüzgâr." Üzüntüyle gözlerimi kırpıştırdım. "Ama senin istediğin şekilde değil."

Rüzgâr bir an duraksadı. Hemen ardından her şey daha anlaşılır görünmüş gibi başını hafifçe salladı. "Hâlâ onu seviyorsun, değil mi?"

Reddetmenin bir anlamı yoktu. "Sen de benim yara bandım olamayacak kadar değerlisin."

Rüzgâr buruk bir gülümseme sundu. "Seni tanıdığım için çok şanslıyım, Mira."

Dudaklarım büzülürken gözlerim doldu. "Ben de, " dedim zar zor.

Rüzgâr derin bir nefes aldı. Konuşmak onun için çok zor gibiydi. "Peki," dedi. "Gitmeden sana sarılabilir miyim?"

Başımı hafifçe sallarken bir şey söylemeye gerek bile görmeden öne atıldım. Rüzgâr kollarını bedenime dolarken beline sıkıca sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. Bu vedanın hangimizi daha çok üzdüğünü anlamak güçtü.

Ayrıldığımızda birbirimize bakıp gülümsedik. Omuz silktim. "Yolcu yolunda gerek."

Buruk bir tebessüm sundu. "O kadar çok gitmek istiyorsun ki kalman için elimden bir şey gelmeyecek sanırım."

"Seninle ilgili değil," dedim alınmasından korkarak. "Biliyorsun."

"Merak etme," derken samimi görünüyordu. "Biliyorum."

İçeridekiler kapıya geldikten sonra herkese tek tek sarıldım. Sıra Lina'ya geldiğinde ona dik dik baktım. "Ağlama sakın."

"Ne ağlayacağım be?" Burnunu çekti. "Sonunda biraz kafa dinleyeceğim diye rahatlarım ancak."

Gülümseyip sıkıca sarıldığımda hemen karşılık verdi. "Biliyorsun," dedim. "Bizi ayırmak için kilometreler yeterli olmayacak."

Gülümseyerek geri çekildi. "Olmayacak."

Hep birlikte babamın sokağa park ettiği arabaya ilerlerken tanıdık bir sima görünce zihnimde şimşekler çakmış gibi hissettim. Sokağın ortasında duruyor, yavaşça bana doğru geliyordu. Bedenini saran sargı bezi, giydiği siyah tişörtün altından belli oluyordu. Yorgun görünüyordu ama gri gözleri umutla parlıyordu.

"Poyraz," diye mırıldandım farkında olmadan ona doğru ilerlerken. "Ne işin var burada?"

Tam karşısında durduğumda göğsü hızla inip kalktı. Sanki o kadar çok duygu kapısını çalmıştı ki kalbi artık bu hisleri kaldırmakta zorluk çekiyordu.

"Gitme, Mira," dedi doğrudan.

Onu sokağımızın başında görür görmez ne için geldiğini anlamam gerekiyordu ama nedense şaşırarak irkildim. O kadar içten, o kadar samimi bakıyordu ki gözlerinin karşısında savunmasız

hissetmemek çok zordu. Sanki kalmam için verebileceği her savaşı vermeye hazırdı.

"Gitmek zorundayım," dedim.

"Değilsin."

"Burada çok fazla kötü anım var."

"Hepsini sileriz." İtiraz kabul etmiyordu. "Yerine güzel anılar yaratırız."

Ona bakarken boğazıma bir yumru oturdu. "Peki ya o anıların arasında sen de varsan, Poyraz?"

Sanki suratına yumruk atmışım gibi geriye doğru sendeledi. Bakışlarındaki sarsılmaz ifade ilk kez çatırdadı. "Ben mi?"

Ağlamamaya çalıştım ama söz konusu Poyraz olduğunda çok zordu. "Ben unutamıyorum," dedim içimi dökerek. "Önünde diz çöktüğümü, sana yalvardığımı ve senin bana inanmadığını zihnimden söküp atamıyorum. Bana dünyadaki en güzel gülü sunsan da sana güvenemiyorum çünkü bir zamanlar dikenleri kalbime batıran da sendin."

"Hata yaptım," dedi çaresizce. "Gururuma yenik düştüm ama seni sevmekten asla vazgeçmedim. Senin de vazgeçmediğini biliyorum, Mira. Bizi özlediğini biliyorum."

"Seni özledim," diye kabul ettim. "Ama bizden geriye özlenecek ne kaldı ki?"

"Çok şey." Elimi tuttuğunda avucunun sıcaklığı tüm bedenime yayıldı. "Seni çok üzdüm, çok ağlattım. İzin ver, gözyaşlarını sileyim."

Başımı güçsüzce iki yana salladım. Bu konuşmayı defalarca yapmıştım ama nedense en zoru Poyraz'la vedalaşmaktı. "Eğer şimdi seni kabul edersem güvensizlikle bir ilişki sürdürmeye çalışacağım. Sana baktığımda gördüğüm şey sevgin değil, beni terk etme ihtimalin olacak. Hem..." Bir an sözümü tamamlamakta kararsız kaldım.

Poyraz başını hafifçe yana çevirdi. "Hem?" dedi beni konuşmaya teşvik etmek istercesine.

"Ben sadece bizden geriye ne kaldığını değil, benden geriye ne kaldığını da bilmiyorum."

"Ne demek o?"

"Benden o kadar çok şey götürdün ki yeni Mira'yı tanıyamıyorum."

Poyraz bir an nefes alamadı. Hâlâ savaşıyordu ama yavaş yavaş beni kararımdan döndürmenin imkânsız olduğunu anlıyor gibiydi. "Öyleyse onu birlikte tanırız," dedi.

"Bu öyle bir şey değil."

Poyraz bana öyle bir baktı ki onu ilk kez bu kadar çaresiz gördüm. Tüm seçenekleri tek tek tükenmiş gibiydi. Aniden aklına gelen yeni bir fikirle gözleri parıldadı.

Bir elini yarasına götürürken yavaşça yere çöktü. Acıdan yüzünü buruştururken şok içinde kalakaldım. "Poyraz," diye soludum. "Ne yapıyorsun?"

Dizlerinin üstüne çöktüğünde başını kaldırıp bana baktı. Anılar gözlerimin önünden bir bir geçerken far görmüş tavşan gibi kalakaldım. Kalbim ağırlaştı, nefes alamadım.

Poyraz, gitmemem için önümde diz çökmüştü.

Kendimi çaresiz, acı içinde hissettim. Onu böyle görmektense kalbime bir hançerin saplanmasını tercih ederdim. Merak etmeden edemedim, acaba o da önünde diz çöktüğümde aynı şeyi mi hissetmişti? O da bu dünyadan nefret mi etmişti?

"İyileşmek için bizde yaralar açmana gerek yok, Mira," dedi. "İzin ver, birbirimize şifa olalım."

Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken, "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordum kısık sesle.

Onun da gözleri doldu. "Gitme," dedi. "Sensizken bu dünyada yapayalnızım."

O an düşüncelerim geri çekildi, geriye bir an için yalnızca duygularım kaldı. Poyraz'a koşmak için karşı konulmaz bir istek duydum ama zihnimin küçük, mantıklı bir kısmı son anda durmamı

fısıldadı. Şimdi ona koşabilirdim ama bu hiçbir sorunu düzeltmeyecek, yalnızca halının altına süpürecekti.

Kendimi özgür kılmak istiyordum ve bunun yolu Poyraz'ı bana bağlayan zinciri kırmaktan geçiyordu.

Poyraz bir an umutla gülümseyecek gibi oldu ama "Üzgünüm," dediğimde tebessümü yavaşça soldu. "Umarım çok mutlu olursun."

Poyraz dudaklarını araladı, sonra kapattı. Paramparça görünüyordu. Cevap vermesi onun için çok zordu ama elinden bir şey gelmeyeceğini o da anlamıştı. "Biliyor musun," dedi. "Sanırım bu, Tuna'nın kurşunundan daha çok acıttı."

Daha fazla ağlamamak için tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım. "Kendine iyi bak."

"Sen de."

Arkamı dönüp uzaklaşırken yalnızca Poyraz'ı değil, içimdeki son kelebeği de öldürmüştüm.

FİNAL

Mira Altınok
31 Aralık 2025

Bagaj konveyöründeki on beşinci dakikadan sonra neredeyse boyum kadar olan iki valizimi alıp dış hatlar çıkışına yöneldim. Yolcular, otomatik kapının önündeki metal şeridin ardında bekleyen kalabalığa doğru koşuyor, kavuşmanın getirdiği çığlıklar havalimanının geniş koridorlarında yankılanıyordu.

Bavullarımı zar zor kapının önüne kadar taşıyıp tanıdık bir sima görme umuduyla etrafıma bakındım. "Birini mi arıyorsunuz?"

Arkamı döndüğümde Lina bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu. Suratımı ekşittim ama gözlerimin güneşi kıskandıracak kadar parladığına bahse girebilirdim.

"Önemli birini değil. Kız kardeşimi arıyordum ama beyinsiz olduğu için biraz gecikti galiba."

"Belki de arabasını park edecek bir yer bulamamıştır ve kız kardeşi bunu düşünemeyecek kadar salaktır."

"Belki de biraz daha konuşursa onu boğarım, kimbilir?"

Aynı anda kahkaha atmaya başlayıp birbirimize sıkıca sarıldık. Aradan geçen yıllar boyunca yalnızca birkaç kez görüşme fırsatı yakalamıştık ama yine de samimiyetimizden hiçbir şey kaybetmemiştik.

"Seni özlemişim," dedi Lina.

"Fark ettim, neredeyse kemiklerimi kıracaksın."

Geri çekilip dik dik baktı. "Domuzluk etmeyi bırakamıyor-

sun, değil mi?"

"Mira." Lina'nın hemen arkasındaki Egemen bana yaklaşıp içten bir kucaklama sundu. "Evine hoş geldin."

"Hoş buldum," dedim. İki büyük valize bakarak, "Bir tanesini..." diyecek oldum ama Egemen, "Siz arabaya geçin, gerisini ben hallederim," dedi.

Arabaya geçtiğimizde Lina'yla arka koltuğa oturduk. Kardeşim yol boyunca susmamış, kasaba dedikodularını hevesle anlatmıştı. Egemen ise sessizce arabayı sürüyor, arada bir dikiz aynasından kendini sohbete kaptırmış Lina'ya gülümseyerek bakıyordu.

Eve geldiğimizde her şeyin eskisi gibi olduğunu görmek içimi ısıtmıştı. Anneannem yine bir yolunu bulup babaannemle atışıyor, dedem birilerini vurma planı yapıyordu. Annem, babamı azarlarken babamsa onu sinir edecek şakalar yapmaya devam ediyordu. Sanki yıllarca ayrı kalmamıştık da birkaç haftalık bir seyahatten dönmüşüm gibiydi.

Bizim için kurulan geniş sofraya oturduğumuzda karnım guruldadı. Sofrada yok yoktu. Kırmızı örtünün üzerine yerleştirilen yılbaşı temalı tabaklarda sayamayacağım kadar çok meze vardı. Masa çeşitli aksesuarlar ve mumlarla kaplıydı. Sandalyeme oturduğum anda üstüme yapışan yol yorgunluğu anında yok oldu ve geriye sadece yemeklere iştahla saldırma arzum kaldı.

Tabağımı doldurduğumu gören dedem kocaman gülümsedi. "Çok acıkmışsın."

"O kadar da olsun, baba," dedi annem. "On saatlik uçak yolculuğu yapmak kolay mı?"

"Aslında on bir saat," diye düzelttim. Tokyo muhteşem bir şehirdi ama buraya gelirken o kadar yolu çekmek zulüm gibiydi. Yine de orada tanıştığım insanlar ve yaşadığım maceralar o kadar kıymetliydi ki daha fazla zorlukla karşılaşacağımı bilsem de giderdim.

"Nasıl bakalım oralar?" dedi babam. "Yemekleri lezzetli mi?"

"Aç kalmadım," dedim. "Ama Türk yemeklerini çok özledim.

Gerçekten her milletin kendine ait damak zevki varmış."

"Bunun onlarla alakası yok," dedi anneannem. "Tüm milletlerin yemekleri çok kötü. Bir sulu köfte yapayım, hepsi yesin de kendine gelsin."

Babaannem suratını buruşturdu. "Senin köftelerin çok tuzlu oluyor."

"Senin de burnun çirkin."

İkisi atışırken gülümseyip Lina'ya baktım. Gözlerini devirip başını iki yana salladı ama dudakları yukarı kıvrılmıştı. İkisinin atışması onu hem yoruyor hem de eğlendiriyordu.

"Sizin bir planınız var mı?" diye sordum Egemen ve Lina'ya.

"Sizinle olacağız işte," dedi Lina. "Saat on ikiye yakın meydandaki konsere gideriz."

"O zaman Egemen'in ailesine de uğrarsınız," diye öneride bulundum. "Yeni yılda onları görmezseniz gücenirler."

Egemen iştahla salatasını yerken, "Annemle babam yalnız olmayacak," dedi. "Poyraz da orada."

Lina uyarır gibi gözlerini irileştirirken Egemen pot kırmanın verdiği telaşla kalakaldı. Özür dileyecek gibi oldu ama gülümseyip, "Merak etme," dedim. "Artık adını duyunca çıldırmıyorum."

Poyraz'ı düşünmek bana eskisi kadar acı vermiyordu ama ne yaparsam yapayım, yüreğimdeki ince sızıyı söküp atamıyordum. Aradan yıllar geçmesine rağmen bazı geceler duvara bakıp onu düşünürken buluyordum kendimi. Gezdiğim ülkelerde birkaç adamla randevuya çıkmayı denemiştim ama hareketleri o kadar katlanılmaz gelmişti ki hiçbiriyle ikinci kez görüşmemiştim. Belki de görüştüğüm adamlarda *onu* aradığım için başarısız oluyordum, bilmiyordum. Yine de halimden memnundum. Öfkeli değildim, kendimi daha az yargılıyordum ve hayattan çok şey öğrenmiştim.

Egemen gözle görülür şekilde rahatlamıştı. "İyi madem," dedi.

"O zaman Poyraz'ın sevgilisi de mi sizin evde olacak?" diye sordum rahat bir şekilde. Yine de bu soruyu sorarken tamamen

umursamaz olmam imkânsızdı.

Egemen şaşırarak Lina'ya baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Hayır, sadece üçü olacak."

"Niye ki?" diye sordum merakla. "Kız şehir dışında falan mı yaşıyor?"

Egemen hafifçe güldü. "Hayır, Mira. Herhangi bir kız yok."

"Öyle mi? Flörtleriyle arası falan mı bozuldu?" İçimden kendimi susturmak için çığlıklar atıyordum ama meraklı yanımı durduramıyordum.

"Flörtü yok."

"Ayrıldılar o zaman, değil mi?"

Egemen, Lina'ya döndüğünde sabrı tükenmiş gibiydi. "Kardeşin Türkçeyi mi unuttu yoksa ben aniden Fransızca konuşmaya mı başladım?" Tekrar bana odaklandığında sesini hafifçe yükseltti. "Kız yok, Mira. Poyraz yıllardır sap takılıyor. Herhangi bir flört, kadın cinsi ya da meme söz konusu değil."

Son cümlesini söylerken sesini yükseltmişti ve tam o an masada öyle bir sessizlik oldu ki herkes bir an şok içinde Egemen'e bakakaldı. Güldüğüm belli olmasın diye bir elimle ağzımı örttüğümde Lina kulaklarına kadar kızarmıştı.

Egemen rahat bir şekilde dirseğini masaya yasladı. "Memeliler grubunda balinaların da olduğunu bilmemen şok edici, Mira," dedi sanki masanın odak noktası değilmiş gibi rahat bir tavırla. "Yunusları biliyorsundur, değil mi?"

Bir anlık afallamadan sonra herkes sohbetine kaldığı yerden devam edince şok içinde Lina'ya baktım. "Bir yalan makinesini kendine koca diye almışsın, hayırlı olsun."

Lina nedense gülmedi. Bunun yerine gözleri irileşti ve "Sana ne zaman söyledim?" diye sordu.

Anında ciddileşerek gerildim. "Neyi?" Elleriyle dudaklarını örterken gözlerini kırpıştırınca iyice heyecanlandım. "Lina," dedim. "Evlendin mi yoksa?"

"Of." Yüzünü ekşitti. "Hayır, saçmaladın iyice."

"Sen yine bir şeyler saklıyorsun ama hayırlısı." Lina keyifle kıkırdarken reddetmedi. Anlaşılan bazı şeyleri söylemeden önce bana işkence etme keyfinden kendini mahrum bırakmayacaktı. Dik dik Egemen'e baktım. "Bunu da kendine benzettin iyice."

Egemen kocaman gülümseyip Lina'ya göz kırptı.

Yemek o kadar uzun sürdü ki masayı toparladığımızda saat akşam onu geçiyordu. Hediyeler paylaşıldı, birkaç kadeh içildi. Sonra hep birlikte kasaba meydanındaki konsere gitmek için keyifli bir yürüyüş yaptık. Bazı aileler erkenden meydanda toplanmış, bazı aileler de bizim gibi sonradan katılmıştı. Birbirini gören herkes sarılıyor, kahkahalar atıyordu.

Etrafıma bakınıp arkadaşlarımı aradım. Yılbaşı akşamını ailelerimizle geçireceğimiz için yarın buluşma kararı almıştık ama buralardaysa onlarla da hasret gidermek istedim.

Kalabalığa göz gezdirirken Rüzgâr'ı görünce ne yapacağımı bilemedim. Onunla en son Akyazı'dan ayrılırken konuşmuştuk, bir daha mesajlaşmamıştık bile. Gözleri benimkilere dokunduğunda takınacağı tavrın düşmanca olmasından korktum ama içten bir gülümseme sundu. Hafifçe başını eğerek selamladı beni. Hemen ardından tüm dikkatini konseri izlemeye verdi ve bir kolunu yanındaki güzel, genç kadının omzuna attı. Onları görünce mutluluktan bayılacağımı sandım. Yıllar önce de Rüzgâr'ın çok güzel şeyler hak ettiğini düşünmüştüm. Bugün geldiğimiz noktada ona böylesine âşık ve parlayan gözlerle bakan bir kadınla olduğu için çok mutluydum.

Ensemde bir çift göz hissettiğimde gülümsemem sekteye uğradı, çekinerek arkamı döndüm. Dışarıdan biri şimdi baktığım gri gözlere baksa buz keserdi, oysa o gözler beni ısıtmanın bir yolunu mutlaka buluyordu. Herkese aşılmaz duvarlar ören ama bana davetkâr bir şekilde kapıyı açan birinin gözleriydi bunlar.

Poyraz'ı yeniden gördüğümde hissettiğim ilk şey, yüreğimdeki

okyanusun derinlerine gömdüğümü sandığım özlem duygusunun karaya vurması oldu. Eskisi kadar acı içinde değildim ama nefes alırken yapay bir hava soluyormuşum gibi hissettim.

Hâlâ aynı Poyraz'dı ama bir şekilde çok farklı görünüyordu. Giydiği siyah, boğazlı kazak ve kaban, artık daha yapılı olan vücuduna muhteşem şekilde uyuyordu. Yüz hatları gençliğin pervasızlığını silmeye başlamış, yetişkin bir adamın olgunluğuna bürünmüştü. Büyüdüğünü fark etmek irkilmeme neden oldu çünkü ben, iki ay sonra yirmi iki yaşıma girecek olmama ve hayattan çok şey öğrenmeme rağmen daha da küçülmüştüm sanki. Omuzlarıma kadar kısacık kestirdiğim dalgalı saçlarım rengârenkti. Bazı tutamlarını mor, mavi ve grinin yumuşak tonlarına boyamıştım. Muhtemelen eski rengime dönmek için savaş vermem gerekecekti ama yeni saçlarımı sevmiştim.

Bana kuzey ışıklarını anımsatıyordu.

Bu düşünce içimi ısıtırken geçmişe müthiş bir özlem duydum.

Birden kendime hayret ettim. Yıllar sonra bile nasıl aynı şeyleri hissedebilirdim? Nasıl ilk günkü gibi heyecanlanabilir, hayallere dalabilirdim?

Görünen oydu ki aşkın inatçılığını fazla hafife alıyordum.

Anneme, "Biraz öne geçmeye çalışacağım," dediğimde belli belirsiz kafasını salladı. Dans eden kalabalığın arasına dalıp sahneye biraz daha yaklaştım ve kendimi eğlenceye odaklamaya çalıştım ama arkama bakmak ve Poyraz'ı aramak isteyen yanımı kontrol altına almak çok zordu.

Şarkıyı söyleyen grup mikrofonu seyirciye uzattığında herkes şarkıya eşlik etmeye başladı.

"O zor günler, solan güller eskidendi, geçti.

*O zaman âşık olduğum rüzgârlar esti, esti, geçti."**

Kalabalığa uyup dans etmeye, geceden keyif almaya çalıştım. Bir yerde başarılı olmuş sayılırdım ama zihnimde çeşitli sorular

* Sertab Erener'in 2009 çıkışlı "Bu Böyle" adlı parçasıdır. (ed. n.)

dönmeye devam etti.

Egemen, Poyraz'ın yıllardır kimseyle birlikte olmadığını söylemişti. Acaba kendi tercihi miydi yoksa o da benim gibi yeni bir sayfa açacak gücü kendinde bulamamış mıydı? Az önce göz göze gelmemiz ona ne hissettirmişti? Benim gibi o da geçmişe dönmeyi dilemiş miydi?

"Hiç değişmemişsin."

Zihnimi meşgul eden sorular, tanıdık bir sesle bölündü. Başımı kaldırdığımda Poyraz tam solumda duruyor, bana minik ama sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu.

Birden kendimi yeniden on altı yaşımdaki halim gibi hissettim. Kendime büyüdüğümü, artık o kız olmadığımı söyledim ama içimden bir ses, söz konusu Poyraz olduğunda her zaman on altı yaşındaki o pervasız kız olacağımı söylüyordu.

"Sen biraz değişmişsin," dedim. "Büyümüş gibisin."

"Onun dışında hâlâ aynı Poyraz'ım."

"Evet," diye kabul ettim aşina olduğum gözlerine bakarak. Yıllar geçse de bana nasıl baktığını unutmazdım. "Aynı Poyraz'sın."

Kısa bir an sessizlik oldu. Ardından saçlarıma bakarken gülümsemesi genişledi. "Yakışmış."

Ondan iltifat almak yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu. "Teşekkür ederim."

"Geri döneceğini sanmıyordum," diye itiraf etti aniden.

"Ben de döneceğime ihtimal vermemiştim."

"Öyleyse fikrini ne değiştirdi?"

Omuz silktim. "Bilmem. Bir sabah uyandım, aynaya baktığımda orada gördüğüm kızı sevdiğimi fark ettim ve evden daha fazla uzak kalmanın anlamsız olduğuna karar verdim."

Bakışları yumuşadı. "Sanırım aradan kaç yıl geçerse geçsin, üç saniye içinde hayatını etkileyecek kararlar almaktan vazgeçmeyeceksin." Dışarıdan biri bunu eleştiri olarak söylediğini düşünürdü ama ben bana bakış şeklinden bu huyumu değiştirmediğim için minnettar olduğunu hissediyordum. Aynı Mira olmam onun için

çok şey ifade ediyordu.

"Sen anlat biraz da," dedim topu ona atarak. "Neler yapıyorsun?"

"Çalışıyorum. Aile işlerini devraldım."

"Farklı bir şey yapmak istemiyor musun?"

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Sen?"

"Burayı terk ederken ne yapmak istediğimi bilmiyordum," dedim. "Ama son aylarda bir atölye açmak istediğime karar verdim. Kili yumruklayıp şekillendirmekten keyif aldığımı biliyor muydun? Ben öğrenince biraz şaşırdım da."

Güldü. "Daha önce aklıma gelmemişti ama şaşırtıcı değil. Senin özgür ruhuna yakışan bir iş."

"Öyle," dedim. "Hem zaman açısından da çok iyi. Günümün çoğu bana kalacak. Böylece babam emekli olduğunda onun işlerini yürütmesine yardımcı olmak için de bol bol vaktim olacak."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Her şeyi planlamışsın."

"Aslında planlamadım," dedim. "Birden ne yapmak istediğim o kadar net bir tablo olarak gözlerimin önünde belirdi ki sonrasında geri kalan her şey çorap söküğü gibi geldi." Kısa bir sessizliğin ardından çekinerek sordum: "Ee," dedim. "Hayatında biri var mı peki?" Konuşurken rahat olmayı hedeflemiştim ama şakaklarımdan bir damla ter süzüldü.

Bunu neden sorduğumu bilmiyordum. Egemen kimseyle görüşmediğini söylemişti ama nedense ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Poyraz'sa benim aksime çok sakin görünüyordu. Bana etrafımı kuşatan derin gözlerle baktı. "Hayır," dedi sonunda. Ses tonu alçaktı ama kulağımın dibinde bağırsa onu ancak bu kadar net duyardım. "Ben hâlâ aynı duraktayım, Mira."

Kalbim ışık hızını kıskandıracak kadar hızlı çarparken yutkunamadım. İçimde yeşeren bir tohum, kışa hapsolmuş yüreğime ilkbaharı getirdi. Kalbimde birden yüzlerce kelebek kanat çırptı, oysa bu zamana kadar öldüklerini sanıyordum.

Ona bakarken karşımda yetişkin bir adam değil de on sekiz

yaşında, yarınını düşünmeyen bir delikanlı gördüğümü sandım. O delikanlıyı sandığımdan çok özlemiştim. Poyraz'a baktığında onun da on altı yaşındaki o kızı özlediğine yemin edebilirdim. O da geçmişe yolculuk yapmış gibiydi. Sanki o beni on altı yaşıma döndürmeyi nasıl beceriyorsa ben de ona on sekizine yolculuk yaptırmayı becermiştim.

"Ben de," diye mırıldandım kendime engel olamadan.

Çekimser bir tavırla parmak uçlarımı tuttuğunda aramızdaki mesafeyi minik bir adımla kapattı. "Belki de artık yola çıkmanın zamanı gelmiştir."

Onu yıllar önce reddetmeme neden olan korkuya dair bir iz aradım yüreğimde. Kalbimi onun merhametine bırakacak kadar bize güvenip güvenmediğimi sordum. İlk kez beni durduran hiçbir şey olmadı. Dikenlerden korkmadım, yüreğimi sıkan eli hissetmedim.

O an sadece Poyraz vardı.

Dolan gözlerimle ona baktığımda cevabını çoktan almış gibiydi. Bir an inanamayarak nefesini bıraktığında gözlerinde beliren parıltılar milyonlarca yıldızı kıskandırabilirdi. Bir elini yanağıma götürdüğünde, "Nasıl olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama seni hâlâ ilk günkü gibi seviyorum, Poyraz."

"Mira... Seni ilk günkünden de çok seviyorum."

Bunlar, beni öpmeden önce söylediği son sözlerdi. Kendimi ona kaptırırken birden hiç ayrılmamışız gibi hissettim ama uzakta olduğumuz yılların bizi nasıl büyüttüğünü göz ardı edemezdim.

Büyümüştük ama ne kadar büyürsek büyüyelim, birlikte daima çocuk olarak kalacaktık.

Belki birbirimizi kıracaktık, muhtemelen sivri karakterlerimiz yüzünden sık sık kavga edecektik ama günün sonunda sarılıp uyumayı, birbirimizde şifa bulmayı hiçbir zaman bırakmayacaktık.

Ve her şeyden önemlisi, birbirimizden mahrum kaldığımız yılların acısını çıkaracaktık.

Sonsuza kadar.

Lina Altınok

Mira'yla Poyraz'ı izlerken gözlerimden yaşlar süzüldü. Birbirlerinden uzaklaştıklarında kardeşimin suratında kocaman bir gülümseme vardı. Mutlu olduğu anlara defalarca şahit olmuştum ama bu kadar sevinçli olduğu zamanlar bir elin parmağını geçmezdi.

Babam gözlerini sımsıkı yumup anneme döndü. Poyraz'ın Mira'ya yaklaştığını gördüğü anda daha fazla izlemeyi reddetmişti. "Bitti mi, Behiye?"

Annem kıkırdadı. "Bitti ama sen yine de bakma bence."

Babam alnını sıvazladı. "Bunları ağabey kardeş öldüreceğim en sonunda."

Böyle dese de Poyraz kendini Mira'nın önüne attığında, Ege de kalbimin durduğu o kısacık anda intihar etmeye kalkıştığında bu kardeşlere ve Özkılıç ailesine bakışının değiştiğini biliyordum.

Zihnimde aniden beliren bu düşünce kanımın buz kesmesine neden olmuştu. Ege'ye bir şey olsaydı çekeceğim acıları düşünmek bile istemiyordum. Kaybetme korkusunun getirdiği telaşla ona baktığımda erkek arkadaşım bana saf saf bakmakla meşguldü. Zihnimden geçen hiçbir düşünceyi ayırt edemediği açıktı.

"Sana evlenme teklifi ettiğimi söylemek için doğru bir zaman mı sence?" Farkında olmadan bağırarak sorduğu soru tüm ailenin odağı olmasına neden olmuştu. Babamın gözleri fal taşı gibi açılırken annem bir eliyle ağzını kapattı.

Boynumdaki zincire astığım tektaş âdeta tenimi yakıyordu. "Hayır," dedim Ege'nin elini tutup kardeşimin yanına kaçarken. "Hem de hiç doğru bir zaman değil!"

Dedemin tüfeğini almaya gitmeye yeltendiğini ve anneannemin onu sakinleştirmeye çalıştığını duyduğumda bile arkama dönüp bakmadım.

Mira bizi görünce şaşırdı. "Neler oluyor?"

Yanlarına ulaştığımda nefes nefeseydim. "Ege'nin bana evlenme teklifi ettiğini duyunca delirdiler."

Mira'nın ağzı bir karış açılırken Poyraz da en az onun kadar şoke olmuştu. "Evlenme mi teklif ettin?" diye sordu.

"Abartıyorsun, Poyraz," dedi Ege.

Mira aniden kollarını bana sardı. "Kardeşimi benden çalmana izin vermeyeceğim."

Çekinerek ona yan bir bakış attım. "Şey," dedim. "Kabul ettim ben."

Mira'nın dudakları yeniden aralandı. "İnanamıyorum," dedi bana bakarken. "İhanete uğradım."

Ege gözlerini devirdi. "Bir de bayıl istersen."

Mira gözlerini kısıp Ege'ye baktı. "Artık en büyük düşmanımsın."

Ege de gözlerini kıstı. "Evlenince kapıma, *Miralar ve köpekler giremez* tabelası asacağım."

"O tabelayı bir tarafına..."

"Sevgi dolu muhabbetinizi bölmek istemezdim ama," dedim bileğimdeki dijital saate bakarak. "Yarım dakika içinde yeni yıla gireceğiz."

Tartışmalarını sonlandırmak ve kısa bir süreliğine ateşkes ilan etmek zorunda kaldılar. Hep birlikte ondan geriye doğru saymaya başladığımızda ve gökyüzü havai fişeklerle donatıldığında kahkahalara boğulduk.

Birbirimize sıkıca sarıldığımızda düşündüğüm tek şey, bizi ayırmaya kimsenin gücünün yetmeyeceğiydi.

-SON-

Yazardan...

Değerli okur, eğer kitabı bitirmediysen bu kısmı atlamanı öneririm çünkü teşekkür etmek istediğim insanların yanında final hakkında da söylemek istediğim birkaç şey var.

Şimdi, yalnızca kitabı bitirenler olarak kaldığımızı düşünerek sözlerime devam ediyorum. *Kayıp Yansıma*'yı başta mutsuz bitirmek istediğimi itiraf etmeliyim ancak *Ölüler Konuşamaz*'da yazmak istediğim sonu yazamadığım için Lina'ya mutlu bir son vermek istedim. Bazı sahneleri yazarak geçmişe döndüm, yeniden *Ölüler Konuşamaz*'ı yazıyormuşum gibi hissettim. Tek fark bu sefer herkesin kendi yolunu çizebilmesiydi. Sanırım onları bu şekilde yazmak bana sandığımdan daha iyi hissettirdi.

Bu kitabı tamamlama sürecim biraz sancılıydı. Bu kadar uzun bir kitap yazmayı beklemiyordum açıkçası ancak karakterlerin söylemek istediği o kadar şey vardı ki onlara ayak uydurmak dışında şansım kalmadı. Bu sancılı sureci yanımda olan isimler olmasa nasıl atlatırdım, bilmiyorum.

Değerli annem Fatoş Kantarcı, bana kattığın her şey için minnettarım. Desteğini esirgemediğin ve en çekilmez anlarımda bile beni alttan aldığın, bir anneden çok arkadaş olduğun için çok teşekkür ederim. Senin kızın olduğum için ne kadar şükretsem az. Seni seviyorum.

Doğukan Yıldız, bazen hayatımdaki önemini kavrayabildiğini düşünmüyorum. Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki senden önceki hayatımı pek anımsamıyorum. Bazen sana baktığımda

yirmili yaşlarının ortalarında genç bir adam değil, benimle konuşurken eli ayağına dolanan on sekiz yaşındaki o delikanlıyı görüyorum ve ben de seni görünce utanıp bakışlarını kaçıran o kız oluveriyorum. O ikisi bu halimizi görse bizimle gurur duyardı bence. Ve inanıyorum ki bir gün; rüzgâr saclarımızın arasında dolaşır, güneş ışıldar ve denizin tuzlu kokusu burnumuza dolarken o yolculuğa birlikte çıkacağız.

Canım arkadaşım Ceren Su Gökçe, bazen seni kızdırsam da her zaman yanımda olduğun için sonsuz teşekkürler. Gerek özel hayatımda, gerek işte yaşadığım karmaşalarda ne zaman karanlık bir çukura düşsem elini uzatmak için her zaman orada oldun. Benimle güldün, benimle üzüldün. Seni çok seviyorum. İyi ki varsın, iyi ki dostumsun. Umarım hayat yollarımızı hiç ayırmaz çünkü ben aynı soruyu beş yüz kere sorup kimi çıldırtırım, bilmiyorum.

Değerli arkadaşım Ayşenur Ulutaş, ortaokulda ayrılan yollarımız üniversitede tekrar kesişti, iyi ki de kesişti. Yaşadığım zorlukları kendin yaşamış gibi hırçınlaşman benim için o kadar kıymetli ki sana anlatamam. Senin desteğin ve yazdığım bölümleri okuduktan sonraki yorumlamaların olmasa bu kitabı tamamlamam çok zor olurdu. Ellerini sırtıma yerleştirdin ve beni itmekten bir an bile vazgeçmedin. Sana sonsuz kez teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Hem biricik arkadaşım hem meslektaşım Cemal Latifoğlu... İlk kez bir fuarda karşılaşmıştık. Seni görür görmez kanım kaynamıştı ama bu kadar yakın olacağımızı, seni bu kadar seveceğimi ve birlikte bu kadar yol katedeceğimizi düşünmemiştim. Birlikte çok zorlu süreçlerin üstesinden geldik. Cesaretimizin kırıldığı noktada birbirimize omuz olmak için her zaman orada olduk. Ne kadar karanlıkta olursak olalım, her zaman birbirimize ışık tutmaya çalıştık. Dostluğun için çok teşekkür ederim. Çok seviliyorsun.

Sevgili Filiz Puluç, yaşadığım her zorlukta bana yardımcı olmak için elinden geleni yaptığın, bu kitabın tasarım sürecinde

desteğini ve fikirlerini esirgemediğin, en meşgul olduğun anda bile bana vakit ayırdığın, kafamın karıştığı her noktada orada olduğun için çok teşekkür ederim. Her zaman sana ulaşmam için oradaydın ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. İyi ki varsın, var ol.

Canım Almina Taner, yaklaşık bir yıl önce hıçkıra hıçkıra ağladığım o gün hiç düşünmeden, "Biz yanındayız," demeni hiç unutmadım, unutmayacağım da. O gece yanımda olduğunu hissettiğimde kendimi ne kadar değerli hissettiğimi anlatamam. Arkadaşlığın için çok teşekkür ederim, iyi ki varsın ve çok seviliyorsun.

Biricik editörüm Elif Evin, iyi ki varsın. Seninle çalışmak benim için ne kadar keyifli bilemezsin. Her dosya sonrası eleştirilerini ve kitapta sevdiğin noktaları dinlemeye bayılıyorum. Birlikte çalıştığımız için çok mutluyum. Seni güzel kalbinden öpüyorum ve çok seviyorum.

Sevgili okurum, en çok sana teşekkür ederim. Bu satırları okuduğun, hayal gücüme ortak olduğun için sana minnettarım. Dilerim ki aradığın her neyse bu kitapta bulmuşsundur ve şu an bu satırları mutlulukla okuyorsundur. Umarım bu kitabı kapattığında yüreğindeki boşluk dolar ve onu kitaplığının güzel bir köşesine koyarsın.

Ayrıca kitaplarımı paylaşan, içerik üreten tüm okuyucularıma da sonsuz teşekkürler. Paylaşımlarınızı yüzümde aptal bir gülümsemeyle izliyorum. Yorumlarınızı aynı gülücükle okuyorum. İyi ki varsınız, sizi çok seviyorum.

Başka satırlarda görüşmek dileğiyle, kendinize iyi bakın.

Dilara Keskin

Ayısığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP